Từ Khánh Phụng

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 1

Thần quỷ trên Ma sơn

Lúc ấy đang là thượng tuần trăng tháng chín, trăng mờ còn khuyết dù đã lên tới đỉnh đầu mà ánh sáng vẫn còn lờ mờ. Trên vòm trời, những vì sao cũng rất thưa thớt.

Trong vườn hoa tại một nơi nọ, tuy có rất nhiều đền đài lầu các mà đèn lửa thắp cũng không sáng lắm. Ánh trăng đã yếu ớt mà ánh sáng đèn lại ít, nên nơi đây trông càng tĩnh mịch âm thầm thêm.

Trên một cái ao sen có một cái cầu chín khúc nằm ngang, một đầu nối liền với một tòa lầu tráng lệ, còn một đầu thì nối với một khoảng núi giả.

Trước mặt tòa lầu tráng lệ kia là một bãi cỏ, tuy nó đã vàng úa rồi nhưng vẫn còn mềm mại.

Nơi đó là góc vườn về phía Đông Bắc, rất ít người lui tới, ngay cả gia tướng của chủ nhân với người coi vườn cũng ít đi lại canh tuần nơi đây. Bỗng trên mặt bãi có một luồng ánh sáng màu vàng đang nhảy lên, nhảy xuống, xa xa trông tựa như người ta đang tranh nhau làm

cầu ở trên đất tuyết vậy. Trái cầu ấy đi tới đó, và quanh trái cầu chừng hai trượng còn thấy sức gió thổi vù vù nữa. Đột nhiên, trong bóng sáng đó, có một tiếng rú rất thánh thót, rồi bóng sáng như trái cầu kia bỗng bắn lên không hơn trượng, trông chẳng khác gì một chiếc cầu vồng. Nhưng rồi ánh sáng chói lọi của vật ấy cũng thấy biến mất ngay.

Cùng lúc ấy, từ trên không có một bóng người phi xuống, đứng ở trong bãi cỏ, mặt không đỏ, hơi không thở hổn hển. Người đó là một thiếu niên công tử hãy còn ít tuổi, mặt rất phương phi anh tuấn.

Bỗng có một giọng người già vui vẻ khẽ nói :

- Thanh Lam. Cậu thông minh thật! Mới có một năm trời mà cậu đã luyện thành công pho “Thông Thiên kiếm pháp” thuần thuộc đến như vậy. Chỉ nội một thế “Trường Hồng Kinh Thiên” (Cầu vồng nối liền với trời) của cậu cũng đã có tới ba bốn thành hỏa hầu rồi.

Giọng nói của ông già, ăn mặc nho phục, tuổi chừng năm mươi, rất ôn tồn, và xem phong độ của ông ta cũng rất tao nhã. Hai tay khoanh về phía sau, mặt tủm tỉm cười, mỗi khi ông ta mở to mắt lên nhìn người nào mới thấy đôi ngươi của ông ta sáng quắc, kiến người đó dù can đảm đến đâu cũng không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta.

Thiếu niên công tử mà ông ta gọi là Thanh Lam vội cắm kiếm vào trong bao, cúi đầu vái chào và hỏi :

- Thầy đồ Thư, thầy đến đã lâu chưa?

Thầy đồ Thư khẽ gật đầu và hỏi lại :

- Còn cậu Kế Tiên đâu, sao không thấy cậu ấy tới?

Công tử trẻ tuổi đáp :

- Anh họ cháu ư? Vừa rồi dì cháu cho con sen ra thư phòng gọi anh ấy lên trên nhà, chắc có việc gì ấy.

Thầy đồ Thư ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm tự nói :
- “Cậu ấm con nhà giòng dõi, sống ở trong một gia đình phú quý như thế, học được một vài miếng võ như vậy, kể cũng đủ phòng thân rồi”
Ông ta nói xong, thở dài một tiếng, vì người anh họ của Thanh Lam là Tiết Kế Tiết không chịu khó luyện tập như Thanh Lam, nên ông ta mới khẳng khái thốt ra những câu như thế. Tiếp theo đó ông lại thở dài một lần nữa, rồi mới hỏi Thanh Lam rằng :
- Thanh Lam cậu theo lão học võ đã được mấy năm rồi nhỉ?
Thanh Lam nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :
- Đệ tử theo thầy học võ đã được năm năm.
Thầy đồ Thư mỉm cười gật đầu, rất âu yếm nhìn Thanh Lam một hồi rồi nói tiếp :
- Phải, cậu theo học lao phu đã được năm năm rồi, thời gian năm ấy không phải là ngắn ngủi, nhưng đối với người luyện võ thì hãy còn chưa đủ. Đã có nhiều người tốn công luyện tập suốt cả đời người mà cũng chưa thành công. Nay cậu nhờ có thiên tư rất tốt, trí nhớ hơn người, cho nên mới trong năm năm vỏn vẹn như vậy đã học hết võ công của lão phu rồi. Tuy còn cách mức tinh thuần rất xa, nhưng đó chỉ là vấn đề hỏa hầu thôi.
Thôi, chúng ta đừng nói chuyện nữa, bây giờ để cho lão phu truyền thụ cho cậu tám thế sau cùng. Cậu nên nhớ tám thế sau cùng này có thể tách ra làm một pho cũng được, tên nó là “Truy Hồn bát kiếm” và cũng là những thế kiếm lợi hại nhất của “Thông Thiên kiếm pháp”.
Sở dĩ tám thế kiếm này lợi hại là nhờ sự thay đổi của nó rất tinh diệu mà không theo thường lệ, khiến người ta không sao biết trước được. Đáng lẽ kiếm thuật là một môn dễ luyện và khó tinh xảo, người luyện kiếm phải luyện tới mức thủ định tâm thần, lấy ý ngự kiếm, nghĩa là

chỉ dùng ý nghĩ của mình có thể sai bảo được thanh kiếm.
Khi nào cậu luyện tới mức đó thì mỗi thể thức của cậu mới biến ảo vô cùng được.
Hồi nãy, lúc cậu múa kiếm, lão phu đã đứng cạnh xem kỹ, nhận thấy cậu ít tuổi như thế này đã luyện tới mức tâm thần thuần nhất, dùng y mà dẫn dắt thế kiếm. Như vậy thực là tiến bộ một cách quá nhanh chóng, người thường rất ít ai theo kịp, nhưng tám thế kiếm này lại phức tạp kỳ ảo hơn những thế kiếm trước mà cậu đã học, cậu phải để ý kỹ mới được.
Thầy đồ Thư nói tới đó, liền đỡ thanh trường kiếm của Thanh Lam cũng không cởi áo dài ra nữa, rồi ở trên bãi cỏ biểu diễn từng thức một, vừa biểu diễn vừa dùng lời giảng giải những thế kiếm đó biến hóa thay đổi như thế nào một cách rất tường tận cho Thanh Lam nghe.
Lúc ấy, Thanh Lam không dám sao nhãng chút nào, đứng yên đó tụ kình hội thần, nhìn chòng chọc vào thanh kiếm của Thầy đồ Thư và chân cũng di động theo ông già.
Một lát sau, ông già đã biểu diễn xong tám thế kiếm pháp. Ông ta liền cười khanh khách nói :
- Cậu Thanh Lam, cậu đã trông thấy rõ chưa? Thôi được để lão phu biểu diễn lại một lần nữa cho cậu xem.
Nói xong, ông ta lại biểu diễn tám thế kiếm đó một lần nữa. Lúc này Thanh Lam mới trông thấy rõ kiếm ở trong tay ông ta chỉ trong nháy mắt đã biến thành bảy tám thanh, và tay của ông ta cũng tựa như bảy, tám cái cùng múa một lúc vậy.
Thanh Lam càng phục Thầy đồ Thư hơn nữa, ngày thường trông thấy ông ta thực là nho nhã, đúng là một ông thầy đồ hủ, khi đi

đường và ăn nói lúc nào cũng đều ẻo lả yếu ớt như vậy.
Thoạt tiên còn trông thấy rõ hình dáng của ông ta, sau tới khi ông ta múa thực nhanh thì chỉ còn trông thấy một cái bóng đen lăn đi lăn lại và có bảy, tám làn kiếm quang quây quần và lăn theo thôi.
Đường kiếm như con rồng bạc múa lên múa xuống, múa ngang múa dọc, tuy Thanh Lam đã nhớ hết tám thế kiếm pháp của Truy Hồn bát kiếm rồi, nhưng chàng không ngờ pho kiếm này lại thần diệu đến như vậy, khiến chàng cũng phải tối tăm mặt mũi, mắt trợn tròn mồm há hốc ra nhìn.
- Ai thế?
Một tiếng quát nổi lên, bảy tám đạo kiếm quang kia bỗng biến hẳn.
Nghe thấy tiếng quát ấy, Thanh Lam cũng phải giật mình kinh hãi và hai tai cũng vang động hầu như điếc vậy.
Chàng rất lấy làm lạ vì không thấy một hình bóng nào hết, sao bỗng nhiên Thầy đồ Thư lại hỏi như vậy.
Mặt trăng vẫn nằm yên ở trên không, những ngôi sao vẫn lóng lánh ở chỗ góc vườn hoa đó, yên lặng đến nỗi một cái lá rụng xuống đất cũng có thể nghe thấy được. Đột nhiên có một tiếng cười rất dòn vọng tới, tiếp theo đó, Thanh Lam đã trông thấy hai cái bóng người cùng xuất hiện trên những tảng đá lớn ở núi đá giả.
Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng đã trông thấy rõ hai người đó, một cao lớn vạm vỡ, một gầy gò bé nhỏ. Hai người ấy đều vận võ trang màu đen, lưng đeo đơn đao sáng quắc. Không cần nói rõ, chàng cũng biết hai người đó là người dạ hành.
Đột nhiên trông thấy hai người đó xuất hiện. Thanh Lam cả kinh bụng bảo dạ rằng :
- “Trong phủ canh gác cẩn mật như vậy, quan binh tuần tiễu liên tiếp,

không một giờ phút nào là không có người đi lại tuần hành. Sao hai tên giặc này lại táo gan đột nhập nơi đây như thế?”

- Thanh Lam, cậu cứ đứng yên, không được tự tiện ra tay đấy nhé.

Nói xong, Thầy đồ Thư đưa thanh trường kiếm cho chàng, rồi quay lại quát bảo hai người kia rằng :

- Hai tên cuồng đồ này ở đâu tới, sao đêm hôm dám xông vào trong Tiết phủ định làm gì?

Ông ta vừa nói dứt, đã dùng thế khinh công “Nhất Hạc Xung Thiên” (một con hạc bay lên trời) tung mình nhảy lên cao ba trượng, người ông ta tựa như một con hạc hạ thân xuống chỗ núi giả.

Người nhỏ bé nọ hơi lui bước, rồi lạnh lùng hỏi :

- Bát Túy kiếm khách, bây giờ lại làm cả Hộ viên của Tiết độ sứ phủ nữa. Giỏi lắm! Chúng ta cáo từ ngay đây.

Nói xong y ra hiệu cho người cao lớn rồi định quay người rút lui.

Thầy đồ Thư thấy đối phương gọi mình là Bát Túy kiếm khách, mặt hơi biến sắc, và khẽ rùng mình một cái, nhưng ông ta đã ngửng mặt lên trời cười ha hả, người chỉ khẽ lướt tới trước mặt hai người, lớn tiếng hỏi :

- Bạn kia thông minh và sáng suốt thực, lại nhận ra được lão phu như vậy.

Người cao lớn vội rút đơn đao ra, lớn tiếng quát bảo :

- Họ Triển kia, ngươi muốn gì?

Thầy đồ Thư không thèm nhìn mặt đối phương mà chỉ mỉm cười đáp :

- Hai người thử nói tên tuổi ra cho lão phu nghe đã.

Người to lớn giận dữ đáp :

- Thái gia đây là Dạ Du Thần Tống Thời, còn người này là sư huynh

của ta là Quỷ Ảnh Tử Hà Di. Thế nào ngươi đã nghe thấy rõ chưa? Hiện giờ anh em thái gia còn có việc cần phải đi ngay, không thể nào ở đây được.

- Hãy khoan!

Thầy đồ Thư tuy nói rất khẽ mà tiếng nói của ông ta đã kêu nghe sang sảng rồi.

Quỷ Ảnh Tử với Dạ Du Thần vừa nghe thấy tiếng nói của lão hiệp đã giật mình kinh hãi rồi.

- Thế ra các ngươi là bọn Ngao Sơn Quỷ Thần đấy? Hay lắm! Các ngươi đã nhận ra lão phu rồi thì bắt buộc lão phu phải bẻ đầu các ngươi để lại mới được.

Thầy đồ Thư nói một cách nhẹ nhõm ung dung, việc bẻ đầu người để lại quan trọng như thế mà ông ta lại coi như một chuyện rất thường thôi.

- Hì... hì...

Hà Dị cười nhạt mấy tiếng rồi trả lời :

- Bọn Ngao Sơn Quỷ Thần chúng ta, từ khi ra đời tới giờ, đây là lần đầu tiên mới nghe thấy ngươi là người đầu tiên dám nói với chúng ta như vậy.

Tống Thời cũng nhịn không nổi, cười như điên như khùng xen lời hỏi :

- Họ Triển kia, ngươi tưởng anh em thái gia sợ ngươi hay sao?

Nói xong, y đã múa thanh quỷ đầu đao, giở thế “Quỷ Phủ Phích Sơn” (búa ma chém núi) nhằm đầu Thầy đồ Thư chém xuống.

Thầy đồ Thư bỗng xoay người một cái đã tránh ngay được thế đao của địch, rồi ông ta cười nhạt, nói tiếp :

- Hai người cùng xông lên đấu một lúc đi.

Thế đánh của ông ta trông rất giản dị và ung dung, nhưng sự thực thần pháp của ông ta nhanh không thể tượng tưởng được.
Thanh Lam chưa nhận xét được thân pháp huyền ảo của ông ta nhưng Ngao Sơn Quỷ Thần là người giàu kinh nghiệm tất nhiên chúng phải biết ngay và kinh hãi vô cùng.
Tống Thời thấy đao của mình chém hụt càng bực tức thêm, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi xoay mũi kiếm lại chém ngang một nhát.
Ngờ đâu y chỉ thấy bóng người ở phía đằng trước thấp thoáng một cái, không hiểu Thầy đồ Thư giở thân pháp gì ra và chỉ thấy vai đối phương rung động một cái đã có bảy tám cánh tay giơ lên nhằm người y chộp tới liền. Lúc này, y muốn lui về phía sau nhưng đã muộn rồi thanh quỷ đầu đao đã bị địch thủ cướp mất. Từ khi ra đời đến giờ y chưa hề bị mất sĩ diện và thất thố như thế này bao giờ cả. Y không ngờ tối hôm nay lại gặp kẻ địch lợi hại đến như vậy, mới đấu có hai thế mà đã bị đối phương cướp mất khí giới. Y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, vội giả bước lui ngay về phía sau.
Thầy đồ Thư không đuổi theo, vẫn đứng yên ở chỗ cũ, mồm chỉ lạnh lùng nói :
- Lúc lão phu rút lui ra khỏi giang hồ đã thề độc rồi, bất cứ là ai, hễ biết lai lịch của lão phu thì bắt buộc lão phu bẻ đầu người đó xuống. Bây giờ nếu hai vị biết điều hãy tự cắt lấy đầu của mình ngay đi.
Hà Dị đã rút đơn đao ra, chờ Thầy đồ Thư nói xong liền trả lời rằng :
- Chúng ta, Ngao Sơn Quỷ Thần từ khi ra đời tới nay chưa hề bao giờ gặp địch thủ cả. Nay ngươi chỉ đấu có hai thế mà đã cướp được khí giới của anh em chúng ta, tất nhiên võ công của ngươi giỏi hơn anh em ta, nhưng...

Thầy đồ Thư cả giận xen lời hỏi :
- Hai ngươi còn chưa chịu thua ư? Hồi nãy ta đã bảo hai người cùng xông vào đấu một lúc kia mà. Sao hai người lại không chịu ra tay đấu cùng một lúc như thế. Được, bây giờ lão phu cho hai người dịp may nữa. Hai ngươi cứ việc xông lên tấn công một lúc đi, ta nhường cho hai ngươi mười thế. Trong mười thế đó, ta quyết không trả đũa.
Hà Dị cười nhạt và đỡ lời :
- Nếu trong mười hiệp chúng ta không đả thương được ngươi, thì anh em chúng ta xin vui lòng để lại đầu lâu cho ngươi.
- Được lắm!
Thầy đồ Thư giơ tay phải lên, cướp luôn thanh đao ấy, rồi dí vào người của Tống Thời, mồm thì nói :
- Này đây, hai ngươi cứ việc xông vào đấu với ta đi.
Tống Thời vội dùng tay gạt thanh đơn đao ấy sang bên và nháy mắt ra hiệu cho Hà Dị.
Tiếp theo đó, y liền xông lên múa đao chém Thầy đồ Thư trước, còn Hà Dị cũng múa đao xông lên tấn công sau.
Hai thanh đao của hai tên đó, một tấn công dưới, đều nhằm thầy đồ thư chém tới, lợi hại vô cùng.
Thanh Lam tay cầm trường kiếm đứng ở trên bãi cỏ, thấy vậy trong lòng cả kinh, muốn nhảy xổ vào giúp sư phụ một tay, nhưng vừa rồi Thầy đồ Thư đã dặn không cho chàng được nhúng tay vào, nên chàng đành phải đứng yên để xem. Bây giờ chàng thấy dâm phụ hai người đấu với một mà Thầy đồ Thư lại tay không, nếu mình còn chần chừ thì hai bàn tay không của Thầy đồ Thư làm sao mà chống đỡ nổi hai thanh đao sắc bén của hai tên giặc.
Chàng đang suy nghĩ thì tình thế của trận đấu đã biến chuyển rất lớn.

Chàng nhìn thấy thân hình của Thầy đồ Thư đang quay tít, nhất thời trông như bảy tám cái bóng người xuyên đi xuyên lại trong hai luồng ánh sáng của địch vậy.
Có lúc rõ ràng chàng trông thấy đao của dâm phụ đã chém trúng vào một cái bóng người rồi, mà khi lưỡi đao chém xuống lại hụt, đủ thấy một bước đi của ông ta thật tinh xảo và khéo léo khôn tả. Có xem trận đấu này, chàng mới biết kinh nghiệm đối địch của ông ta quả thực lão luyện vô cùng.
Đao pháp của Ngao Sơn Quỷ Thần tuy nhanh và mạnh thực, nhưng bị bẩy tám cái bóng người tránh đông né tây làm cho chúng hoa cả mắt, không biết cái bóng nào là hư nữa.
Chỉ trong nháy mắt, ba người đã đấu xong mười hiệp, Thanh Lam bỗng nghe có tiếng còi rú lên. Tiếp theo đó, có tiếng kêu “hự” và tiếng đơn đao rớt xuống đất kêu “loẻng xoẻng” rồi một bóng đen đang ở trong ánh đao đã nhanh như điện chớp nhảy lên trên không bay đi mất. Ánh sáng đao thâu lượm ngay. Thầy đồ Thư trợn trừng mắt sáng như điện vừa nhìn theo bóng đen kia vừa lắc đầu thở dài.
Quỷ Ảnh Tử Hà Dị tuy võ công không lợi hại mấy, nhưng kinh công của y quả thực hơn người nên y mới được người ta ban cho biệt biệu là Quỷ Ảnh Tử (cái bóng ma). Nếu không có khinh công lợi hại như vậy thì y đã bị chung số phận với Tống Thời rồi.
Thầy đồ Thư đứng ngẩn người ra bụng bảo dạ :
- “Ta gây hấn với phái Tần Lãnh nên mới phải đổi tên họ lui ra ngoài giang hồ, đến Tiết phủ này ẩn náu, thoáng cái đã được mười bảy năm rồi. Ta yên trí câu chuyện ân oán thị phi đó đã tiêu tan, ngờ đâu ngày nay chúng lại theo dõi tới đây làm phiền. Bây giờ để cho Quỷ Ảnh Tử đào tẩu, ta với Tần Lãnh thù cũ chưa xong, oán mới lại kết,

chắc chắn phen này không sao rảnh tay như trước nữa...”
Nghĩ tới đó ông ta cúi đầu nhìn Dạ Du Thần Tống Thời bị ông ta dùng nội gia thủ pháp đánh chết. Ông ta lại nghĩ tiếp :
- “Tên Tống Thời này khét tiếng hung ác đã lâu năm. Ngờ đâu ngày nay lưới trời lồng lộng, y lại lọt vào tay ra. Ngao Sơn Quỷ Thần cũng là nhân vật có tên tuổi trên giang hồ chứ không phải là những tên trộm cướp tầm thường, sao bỗng dưng chúng lại tới Lộ Châu này làm chi...? À, phải vừa rồi chúng chả nói là đang có việc cần phải làm gì? Chẳng lẽ đêm hôm chúng lẻn vào Tiết độ sứ phủ này có mưu mô gì chăng?”
Nghĩ tới đó, ông ta tiến cúi đầu xuống khám xét trong người Dạ Du Thần một hồi, thấy không có vật gì khả nghi cả, đang định đứng dậy thì bỗng thấy trước ngực cái xác, trông gãy nát, hình như có một vật gì lóng lóng. Ông ta vội cởi mấy cái nút đó, lấy vật nọ ra xem, mới hay là một thẻ đồng hình chữ nhật, trên có khắc một đầu hổ, bên dưới lại có bốn chữ triện. Xem xong cái thẻ đồng ấy ông ta liền biến sắc mặt và nghĩ thầm :
- “Ta đoán không sai chút nào”
Ông ta vội cất cái thẻ đồng vào túi, lấy hóa cốt tán ra búng vào người Dạ Du Thần một chút, chỉ trong nháy mắt, cái xác to vạm vỡ của Tống Thời đã hóa thành một đống nước vàng và mất dạng luôn.
Thầy đồ Thư quay mình nhảy xuống dưới bãi cỏ, Thanh Lam vội chạy lên nghênh đón và hỏi :
- Thưa thầy, hai tên giặc đó là những hạng người như thế nào?
Thầy đồ Thư thở dài một tiếng rồi đáp :
- Hai người này là Ngao Sơn Quỷ Thần, môn hạ của phái Tần Lãnh. Hà! Thanh Lam câu chuyện xảy ra đêm nay, cậu đừng nói lại cho ai

biết nhé.
Thanh Lam đáp :
- Con đã biết rồi.
- Khuya lắm rồi, cậu cũng nên đi ngủ đi.
Thanh Lam vâng lời, vái chào Thầy đồ Thư, rồi xách trường kiếm quay về phòng. Khi đi qua phòng của người anh họ, thấy đèn ở bên phòng đã tắt, chàng đoán người anh họ đó ngủ đã lâu lắm nên chàng đi thẳng về phòng, treo trường kiếm lên vách rồi tắt đèn đi ngủ ngay. Ngờ đâu chàng nằm trằn trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được. Bỗng nghĩ tới Ngao Sơn Quỷ Thần gọi Thầy đồ Thư là Bát Túy kiếm khách. Chàng cũng phải nhìn nhận thầy đồ không hổ thẹn với biệt hiệu ấy chút nào, vì chính mắt chàng đã trông thấy lúc đấu với hai tên giặc, người của ông ta biến thành bảy tám cái hình bóng và bảy tám cái cánh tay. Chàng nhớ ra môn thân pháp kỳ dị của ông ta chính là “Truy Hồn bát kiếm” mà ông ta đã dạy mình hồi nãy. Nghĩ tới đó chàng liền bụng bảo dạ rằng :
- “Không biết ta luyện tập đến bao giờ mới có được tay chân và mình mẩy nhẹ nhàng như Thầy đồ Thư.... à, tại sao Ngao Sơn Quỷ Thần lại gọi ông ta họ Triển, thực chứ không phải là họ Thư. Như vậy, họ Thư của ông ta là giả dối rồi. Còn phái Tần Lãnh bọn Ngao Sơn Quỷ Thần là người của phái ấy, thế còn Thầy đồ Thư là người của phái nào? Lại còn cái xác của Tống Thời, không hiểu Thầy đồ Thư móc túi lấy lọ thuốc gì ra, chỉ búng vào cái xác ấy một chút, trong chốc lát đã hóa thành một đống nước ngay? Cứ xem hành động của Thầy đồ Thư đêm nay đủ thấy ông ta là một kỳ nhân phi thường.
Năm năm trước ta cùng người anh họ là Tiết Kế Tiên được ông ta khai lòng và dạy võ cho. Trong lúc nghỉ ngơi, ta vẫn thích lấy kiếm và

gậy ra tập múa và đánh nhau giả với biểu ca. Lúc ấy Thầy đồ Thư cứ khoanh tay đứng nhìn hai anh em ta rồi mỉm cười, và ông ta giả bộ như người không biết võ. Sau đó, một lần thằng nhỏ hầu hạ ông ta là Tiết Phúc có cho ta biết, một đêm khuya nó dậy đi tiểu, nhìn vào mùng của thầy đồ không thấy ông ta nó tìm khắp phòng cũng không thấy ông ta nốt và lúc ấy cửa ngõ đều đóng kín. Nó hãi sợ vô cùng, không dám ngủ nữa, cứ nằm ngủ ở trên giường và trố mắt nhìn ra bên ngoài. Một lát sau, bỗng nghe thấy cửa sổ có tiếng kêu, nó liền thấy cánh cửa giữa có người ở bên ngoài nhảy vào, dưới ánh sáng trăng lờ mờ nó thấy thầy đồ đang rón rén đi vào trong phòng".

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 2
Vết giầy nho nhỏ

"Lúc ấy ta thường nghe những võ sư hộ viện nói đến những chuyện của những tay cao thủ ở trên giang hồ tài ba cao siêu như thế nào, họ bảo những người ấy có thể đi trên mái nhà nhanh hơn là chúng ta chạy dưới đất, và chỉ vỗ đùi một cái đã lên nóc nhà cao hai trượng. Căn cứ lời nói của tên tiểu đồng ta mới đoán chắc Thầy đồ Thư ắt là một người rất có tài ba, cho nên ta dặn thằng nhỏ đừng có tiết lộ tin đó ra vội. Một mặt, ta lặng lặng bàn với biểu ca (anh họ con cô, con cậu) ngày hôm sau hai anh em ta bắt Thầy đồ Thư dạy võ cho. Thoạt tiên ông ta cứ chối bai bải, bảo là mình không biết võ công gì hết. Sau thấy anh em ta nói là tên tiểu đồng rõ ràng đã trông thấy ông ta ở trên mái nhà nhảy xuống, nên ông ta mới phải nhận lời dạy cho nhưng lúc đầu ông ta chỉ dạy hai anh em ta ngồi yên ở trên giường chứ không dạy một miếng võ nào hết.
Luyện như thế vài ngày, biểu ca có vẻ nóng ruột, và yêu cầu ông ta phải dạy võ cho, chứ không chịu luyện tập lối ngồi như thế. Ông ta cũng chiều lòng dạy quyền chưởng và kiếm pháp cho. Thế rồi từ đó đến giờ, ngày nào ta cũng luyện tập đều. Ngày hôm nay, ta nghe giọng nói của thầy đồ thì hình như ông ta nói đã dạy hết võ công của

ông ta cho ta rồi. Hừ ta phải hỏi lại thầy đồ mới được. Ta theo ông ta học tập năm năm võ công như vậy, mà ta là người của môn phái nào ta vẫn chưa hay...
Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Lam ăn điểm tâm xong, liền tới thư phòng để học chữ, nhưng chàng không thấy mặt người anh họ, điều chàng không lấy làm lạ gì người anh họ lớn hơn chàng mấy tuổi, thỉnh thoảng dượng của chàng vẫn gọi người anh họ ra làm giúp công việc bí mật của dượng và quay việc trong phủ, nhiều khi người anh họ cũng phải trông nom tới.
Mấy ngày hôm ấy Nguỵ Bắc Tiết độ sứ Điền Thừa Tự có dã tâm muốn xâm chiếm đất đai của dượng chàng, nên chàng đoán chắc dượng bận đi tuần tiễu, cho nên người anh họ mới phải ra trông nom công việc của bổn phủ. Chàng thấy Thầy đồ Thư vẫn như ngày thường, thủng thẳng dạy các em họ trai và gái của chàng đọc sách, chàng liền đổi võ ra làm văn.
Thời gian trôi chảy đi rất nhanh, thoáng cái đã hết ngày. Tối hôm đó Thanh Lam lại đem trường kiếm tới chỗ bãi cỏ trước núi giả để luyện tập tám thế cuối cùng của “Thông Thiên kiếm pháp” là “Truy Hồn bát kiếm”
Tối hôm ấy Thầy đồ Thư không tới xem chàng luyện tập, vì hôm qua ông đã dạy cho chàng pho kiếm pháp mới ấy rồi, nên hôm nay chàng phải luyện tập lấy, ông ta không ra chỉ bảo nữa.
Lúc này chàng chỉ mong tên Hà Dị đã đào tẩu tối hôm trước quay trở lại để cho chàng thử tài ba học hỏi mấy năm nay đã tiến bộ tới mức nào? Nhưng chàng thất vọng vô cùng vì chờ mãi không thấy hình bóng của Hà Dị đâu cả, chàng đành phải tĩnh tâm mà luyện Truy Hồn bát kiếm...
Thời gian đi nhanh như nước chảy, hết ngày này qua tháng nọ, không bao lâu đã tới trung tuần tháng bảy, Điền Thừa Tự chiêu binh mãi mã để khuếch trương thế lực, y tự đặt bộ đội chiến đấu của y là Thiên Hùng quân và đội quân của y đã chiếm được bảy châu, thanh thế rất là hùng hổ.
Lúc ấy vì triều đình đã suy nhược nên không dám phái quân chinh phạt, trái lại còn phong cho y làm Bình Trương Sự sắc phong làm Nhạn Môn Quận Vương, thế là Điền Thừa Tự lại càng làm bộ làm tịch thêm, và y còn có giã tâm muốn cướp cả Lộ Châu, đất đai của Tiết độ sứ dượng của Thanh Lam nữa. Cả hai bên đều dàn binh bố trận ở biên giới, trận đại chiến sắp bùng nổ tới nơi. Trong thành Lộ Châu gây cấn hết sức. Tiết độ sứ phủ ở dưới núi Thành Hoàng canh gác rất nghiêm mật, quân binh ra vào tấp nập, hiển nhiên tình thế

khẩn cấp lắm, nhưng trong vườn hoa ở sau Tiết độ sứ phủ lại yên lặng như tờ, Thanh Lam ngày vẫn học chữ, đêm đến vẫn luyện kiếm như thường.
Lúc ấy cách đêm hôm Thầy đồ Thư đánh bại Ngao Sơn Quỷ Thần chừng hơn tháng, vì từ đó đến giờ không xảy ra việc gì hết, nên Thanh Lam cũng quên dần câu chuyện kia rồi.
Tối hôm ấy chàng luyện một hồi Truy Hồn bát kiếm và thấy thủ pháp của mình đã thuần thuộc, tuy chưa được nhanh chóng lắm, nhưng cũng đạt tới đích là tám kiếm cùng tấn công một lúc rồi.
Chàng mừng thầm đang định luyện lại một lượt thì bỗng thấy trên góc mái hiên của lầu Hàm Xuân Các có một cái bóng đen nho nhỏ bay nhanh như chim cắt khi xuống tới cạnh núi giả thì biến mất.
Chàng giật mình kinh hãi biết người đó thể nào cũng là người dạ hành của giang hồ. Tuy người ấy chỉ thoáng cái đã mất dạng, nhưng chàng nhận ra được thân pháp của y rất nhanh, khinh công rất cao siêu, lần đầu tiên gặp địch chàng hồi hộp hết sức, nhưng không dám trì hoãn vội rút kiếm ra tung mình nhảy lên trên cao hai trượng và nhẹ nhàng hạ chân xuống đầu núi giả, nhưng chàng nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy một hình bóng người nào hết. Dưới ánh sáng trăng chàng đoán chắc người đó đã nhảy qua bờ tường đi khỏi rồi, chàng vừa nghĩ vừa đi tới chỗ người dạ hành nhảy xuống để xem xét. Quả nhiên chàng đã thấy trên một đám rêu có đôi vết chân cung hài nho nhỏ dài chừng ba tấc, chàng kinh ngạc và bụng bảo dạ rằng :
- “Ủa sao người vừa rồi lại là một thiếu nữ!”
Chàng lại đưa mắt nhìn về phía người bỏ đi và nghĩ tiếp :
- “Lần trước thiếu nữ này đã cùng Ngao Sơn Quỷ Thần tới đây rồi, bây giờ lại xuất hiện lần nữa, như vậy chuyện này không phải là chuyện ngẫu nhiên đâu”
Chàng lại nghĩ đến Hàm Xuân Các nơi mà cái bóng đen vừa nhảy ra chính là chỗ đọc sách của dượng mình, xưa nay trên đó có những tủ chứa đầy sách thôi, chứ không có người nào ở đó hết. Cho nên chàng lại tưởng bọn giặc đã lấy nơi đó làm chỗ ẩn thân, chàng không kịp suy nghĩ vội xuống núi giả và phi thân lên trên đầu ấy xem sao.
Chàng vừa lên thang vừa cầm kiếm giơ lên trước ngực để phòng bị, khi lên tới nơi, thấy cửa ngõ vẫn đóng kín như thường, chàng đang định đóng cửa vào bỗng ngửng đầu lên thấy dưới tấm bảng Hàm Xuân Các có một vật gì lóng lánh như sao bạc và một tờ giấy, chàng liền nhảy lên gỡ vật đó với tờ giấy xuống.
Dưới ánh trăng chàng thấy vật ấy là một con chim én bằng bạc nho nhỏ chế tạo rất khéo trông chẳng khác gì chim thực vậy, từ đầu đến

đuôi dài không đầy hai tấc, mõm nó bén nhọn khôn tả vì cầm lên cũng thấy trĩu tay chàng đoán chắc chim này làm bằng một thứ thép già và đây cũng là một món ám khí độc đáo rất sắc bén. Chàng thấy tờ giấy ấy có viết mấy chữ như sau.
“Giấy này gửi cho Triển Nguyên Nhân hay ngươi phải biết thù mẹ không đội trời chung, ba ngày sau bổn cô nương sẽ tới lấy lại món nợ máu này”.
Bên dưới không có ký tên gì hết, chỉ xem nét bút chàng cũng biết đó là chữ của một thiếu nữ, chàng liền nghĩ thầm :
- “Ừ, có lẽ giấy này là của thiếu nữ hồi nãy để lại đây, còn Triển Nguyên Nhân là ai thế? À, phải rồi, đêm nọ Ngao Sơn Quỷ Thần chả gọi Thầy đồ Thư họ Triển là gì. Có lẽ thiếu nữ ấy tưởng ta với Thầy đồ Thư cùng ở trên phòng này cho nên mới để lại giấy hẹn ba ngày sau sẽ đến trả thù. Xem lời nói trong thơ này thì hình như y thị có thù với Thầy đồ Thư, chả lẽ Thầy đồ Thư đã giết chết mẹ nàng ta chăng? Vậy ta phải mau đi báo tin cho Thầy đồ Thư biết được”
Nghĩ tới đó, chàng vội quay người xuống lầu ngay, chàng tra kiếm vào trong bao rồi vội vàng đi qua cái cầu chín khúc trở về tịnh xá. Lúc ấy trước tịnh xá cư nhân tiểu trúc đang có một cái bóng đen thấp thoáng dưới bóng trăng. Người đó vừa trông thấy Thanh Lam đã vội ngừng và kêu gọi :
- Biểu công tử...
Thanh Lam cũng ngừng chân lại hỏi :
- Tiết Phúc, thầy đồ đã ngủ chưa?
Chàng chưa nói dứt, Thầy đồ Thư ở trong phòng hỏi vọng ra :
- Thanh Lam, khuya thế này cậu còn tới đây làm chi? Chẳng lẽ có việc xảy ra ư? Mau vào đây.
Thanh Lam vâng lời đi thẳng vào trong phòng, Thầy đồ Thư thủng thẳng hỏi :
- Có phải cậu ở Hàm Xuân Các tới đây không? Cậu thấy gì đó?
Thanh Lam nghe thấy Thầy đồ Thư hỏi như vậy giật mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng :
- “Việc của ta vừa rồi sao thầy đồ cũng biết rõ như thế?”
Chàng vừa nghĩ vừa kinh ngạc vô cùng.
Thầy đồ Thư tủm tỉm cười hỏi tiếp :
- Cậu lấy làm ngạc nhiên phải không? Sự thực lão phu thấy cậu cầm trường kiếm trong tay không cần phải nói rõ cũng biết cậu ở đó tới chứ có gì đâu mà cậu phải ngạc nhiên như thế. Nếu cậu không phát hiện sự lạ lùng gì thì việc gì thì việc gì cậu phải vội đến kiếm lão phu như thế.

Thanh Lam nghe Thầy đồ Thư giải thích như vậy, trong lòng kính phục ông ta vô cùng và chàng mới biết sở dĩ ông ta hiểu rõ hành động của mình là do xét đoán tinh vi mà thôi. Thế rồi chàng để thanh kiếm lên trên mặt bàn và kể lại câu chuyện vừa rồi cho ông ta hay. Một mặt chàng đưa con chim én bạc với tờ giấy cho ông ta xem.
Thầy đồ Thư đọc tờ giấy đó xong mặt biến sắc lầm bẩm nói :
- "Chả lẽ là con nhỏ này ư? Hà! Mười tám năm rồi không ngờ chúng đã dạy được con nhỏ có võ công cao siêu thế, lại thân hành đến đây trả thù cho mẹ. Y thị bảo trả thù, thế là nghĩa lý gì, ta có thù hận gì với nó đâu?"
Thanh Lam không hiểu tại sao thầy đồ trông thấy chon chim én ấy mặt lại biến sắc và người buồn rầu đến như thế. Chàng cứ đứng ngẩn người ra ở trước mặt ông ta mà không dám lên tiếng hỏi :
Thầy đồ Thư đi lại mấy lượt rồi ôn tồn nói chàng rằng :
- Thanh Lam cậu hãy ngồi xuống đây.
Nói xong, ông cũng bắc một cái ghế đến gần rồi nghiêm nghị hỏi :
- Chắc cậu chưa biết rõ lai lịch và thân phận của lão rồi phải phải không?
Sự thực vấn đề này chàng đã muốn biết từ lâu, nhất là đêm nọ nghe thấy Ngao Sơn Quỷ Thần gọi là Bát Túy kiếm khách và họ Triển, cho nên bây giờ chàng thấy ông ta hỏi như thế liền gật đầu ngay.
Thầy đồ Thư lim dim cặp mắt giây lát rồi hỏi chàng tiếp :
- Tuổi cậu hãy còn trẻ, sanh trưởng ở nơi phú quý này, tất nhiên cậu không biết tí gì hết. Cậu có biết phái Không Động và phái Tần Lãnh không?
Thanh Lam vội đáp :
- Đệ tử còn nhớ năm nọ lúc thầy truyền thụ nội công cho và có nói môn nội công đó là nội gia tâm pháp của phái Không Động, nên mới đoán chắc thầy là người của phái Không Động.
- Phải, phái Không Động và phái Tần Lãnh mấy năm nay đều là Thái Sơn Bắc của võ lâm, nghĩa là trong thời gian đó hai môn phái này đều đứng đầu của các phái võ khác. Sở dĩ lão phu phải giải thích rõ ràng như thế là hai đại môn phái này có liên can mật thiết, cũng vì sự liên can mật thiết mà khiến lão phu phải thay tên đổi họ lui ra ngoài giang hồ để ẩn tích.
- Nếu vậy có phải thày đã gây hấn với phãi Tần Lãnh mà lui ra ngoài giang hồ không?
- Cậu thông minh thực.
Thầy đồ Thư khen Thanh Lam một câu rồi lại thở nhẹ một tiếng nói tiếp :

- Sự thực lão phu không phải họ Thư đâu.
- Thầy không phải họ Thư thì có phải họ Triển không?
- Bữa nọ đệ tử nghe thấy Ngao Sơn Quỷ Thần gọi thầy là họ Triển. Bây giờ thấy thầy nói như vậy con mới nhớ lại câu chuyện ấy.
Thầy đồ Thư nghe chàng nói tới đó kinh ngạc mỉm cười gật đầu nói tiếp :
- Tên họ thực của lão phu là Triển Nguyên Nhân vì Bát Truy Hồn thân pháp của pho Thông Thiên kiếm pháp rất lợi hại, khi giở ra tựa như thấy người của lão phu có tám cái cánh tay vậy, cho nên người trên giang hồ mới đặt cho lão phu một cái biệt hiệu là...
- Họ gọi thầy là Bát Túy kiếm khách phải không?
- Phải, nhưng bây giờ lão phu già rồi không còn hăng hái như xưa nữa.
Nói tới đó ông thở dài một tiếng mà không nói tiếp nữa.
Thanh Lam nóng lòng sốt ruột vội hỏi tiếp :
- Sau rồi thế nào nữa hả thầy?
Thầy đồ Thư vừa cười vừa đáp :
- Lúc ấy lão phu hãy còn trẻ, một thân một mình với thanh bảo kiếm ra hành đạo giang hồ khiến những cường đạo tự khấu của lục lâm và những tay hung ác của hắc đạo bị chết dưới kiếm của lão phu rất nhiều. Vì vậy cái tên Bát Túy kiếm khách mới lừng danh trên giang hồ.
Thanh Lam nghe tới đó cười tít mắt hào khí bồng bột xen lời nói :
- Vâng, đại trượng phu không thể cầm khí giới ra bảo vệ đất đai cho quốc gia để danh thơm muôn thuở, thì ít ra cũng phải trượng kiếm hành đạo giang hồ để diệt trừ kẻ hung đạo và cứu giúp những người yết ớt.
Thầy đồ Thư nghe thấy chàng nói như thế thở dài một tiếng và nói tiếp :
- Cũng vì thế mà mới xảy ra câu chuyện không may, lão phu có người bạn chí thân tên Tiểu Lý Quảng Liễu Trấn Động, ông ta lấy Xuyên Liêm Yến Ngũ Nương môn hạ đệ của Thiên Si Thượng Nhân làm vợ. Liễu Trấn Động là người em kết nghĩa của lão phu thì đúng hơn, chú ấy là đệ tử của Nhất Tăng đại sư phương trượng đời thứ ba của chùa Thiếu Lâm lại còn là tổng tiêu đầu của ba tiêu cục trứ danh ở tỉnh Hà Bắc, tính hiếu võ lại thêm công việc của tiêu cục bận rộn, nên lấy được người vợ đẹp như hoa nở như thế mà chú ấy lại để nàng cứ phải phòng không một mình hoài. Xuyên Liêm Yến vốn dĩ là một thiếu nữ dâm đãng trước khi chưa làm vợ của Liễu hiền đệ đã thông dâm với một tên đại đạo trong lục lâm, khi xuất giá rồi nàng

chịu không nổi cảnh phòng không lạnh lẽo, liền kiếm người tình nhân cũ mà nối lại duyên xưa. Không bao lâu nàng hạ sinh được một đứa con gái, việc đời dù kín đến đâu người ngoài cũng hay biết, không bao lâu có người mách đến tại Liễu hiền đệ.
- Xuyên Liêm Yến tuy tự thị có phái Tần Lãnh đỡ đầu thực nhưng Liễu Trấn Động cũng là người có thế lực ở miền Đông Bắc, nay huống hồ lại là đệ tử phái Thiếu Lâm, mụ ta sợ chuyện vỡ lở không là chuyện chơi, nên mụ ta hạ thủ trước liền bỏ thuốc độc trong thức ăn để giết hại chồng.
Tuy Liễu hiền đệ nghi ngờ vợ mình đã mất trinh tiết, nhưng y có ngờ đâu vợ mình lại độc ác đến như thế, tội nghiệp cho y tương lai đang rực rỡ, sự làm ăn đáng phát đạt, chỉ vì không biết chọn vợ lấy, phải lấy một con dâm phụ ác độc. Nên y đã uống phải thuốc mê, rồi cả nhà hai mươi mấy viện đều bị con dâm phụ ấy giết hết. Cũng may hôm đó lão phu vừa tới nơi nhưng khốn nỗi lại tới chậm mất một bước. Lúc ấy con dâm phụ đang phóng lửa đốt nhà, lão phu thấy vậy tức giận vô cùng, liền rút kiếm ra đâm nó luôn.
Con dâm phụ ấy là môn hạ của Tần Lãnh, lại được chân truyền của Thiên Si Thượng Nhân, nên lão phu kịch chiến với nó bốn mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Sau cùng lão phu giở Truy Hồn bát kiếm ra mới hất được kiếm của nó bắn đi, cứ theo công lực của con dâm phụ lúc đó mà nói thì nó muốn đào tẩu để thoát thân không phải là chuyện khó. Ngờ đâu trường kiếm của nó vừa rời khỏi tay thì lão phu bỗng thấy nó đứng đờ người ra lảo đảo như sắp ngã. Nhưng Truy Hồn bát kiếm của lão phu rất nhanh nhẹn nó mới chần chừ một chút thì kiếm của lão phu đã đâm vào cánh tay phải của nó. Nó liền ngã lăn ra đất chết nốt.
Thanh Lam nghe tới đó tỏ vẻ thắc mắc vội xen lời hỏi :
- Thưa thầy, thầy đâm vào tay dâm phụ dù có trúng yếu huyệt cũng chỉ bị tê liệt thôi, tại sao y thị lại chết nhanh như thế?
- Cậu thông minh thực, không uổng công lão phu đã tốn công năm năm dạy cậu rồi.
Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát rồi lại nói tiếp :
- Chỉ lạ lùng ở điểm đó, lúc ấy rõ ràng lão phu chỉ đâm trúng huyệt ở cánh tay y thị một nhát, y thị ngã lăn ra chết tốt ngay, lão phu cũng thắc mắc vô cùng đang định chạy lại xem sao, thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng gió động vội quay người lại đã thấy một người bước ra. Người đó chính là nữ ni áo huyền tuổi trạc trung niên, vừa xuất hiện nữ nhi ấy đã lạnh lùng hỏi lão phu rằng :
- Họ Triển kia, ngươi có biết Xuyên Liêm Yến tại Tần Lãnh không?

Sao ngươi dám thị pho Thông Thiên kiếm pháp tầm thường như thế mà hạ thủ y thị như vậy. Tuy việc này lỗi ở sư muội ta thực và y thị cũng đáng chết lắm, bần ni không phải là người bên quấy bên chày, nên bần ni cũng không muốn làm khó dễ ngươi làm chi.
Còn con nhỏ bần ni đã quyết tâm đem đi rồi, mười tám năm sau nó sẽ trở lại tìm ngươi đòi món nợ máu này.
Mụ ta không để cho lão phu lên tiếng nói nửa lời đã ẵm con nhỏ phi thân lên mái nhà đi luôn.
Nghe tới đây Thanh Lam lại nhịn không nổi vội xen lời hỏi tiếp :
- Thưa thầy, nữ ni đó là ai thầy có quen biết không?
- Mụ ấy là Tam Nhơn Tỉ Khấn Thẩm sư thái là một người rất nổi tiếng của phái Tần Lãnh sao lão phu không nhận ra được.
- Thưa thầy, con dâm phụ vạn ác đó lại ác độc như vậy, bất cứ trời hay người ai cũng có quyền xử tử nó. Thẩm sư thái là một người có tuổi của danh môn chính phái, như vậy sao lại bênh vực một dâm phụ đáng chết như thế kia.
- Thiên Si Thượng Nhân của phái Tần Lãnh võ công tuyệt thế, người trong võ lâm phải tôn trọng ông là Thái Sơn Bắc Đẩu và ông ta chỉ phải một nỗi rất hay bênh vực kẻ dưới thôi. Vì thế mà môn hạ của ông ta mới kiêu ngạo làm bộ làm tịch, hơi tý là phải trả thù cho được, tuy lúc bấy giờ Thẩm sư thái chưa nổi khùng ngay, là vì thấy dâm phụ tội tày đình như thế còn mặt mũi nào mà che chở cho y thị được.
- Vì việc ấy mà thầy phải thay tên đổi họ ẩn núp một nơi không ra ngoài giang hồ nữa phải không? Nhưng thầy vừa nói phái Không Động với phái Tần Lãnh có liên can rất mật thiết. Sao lúc ấy thầy không lên Tần Lãnh thưa rõ việc này cho Thiên Si Thượng Nhân hay có hơn không?
Thầy đồ Thư nghe thấy chàng nói như vậy khẽ thở dài một tiếng rồi đáp :
- Thiên Si Thượng Nhân bị các môn hạ bao quanh muốn lên gặp ông ta để tường trính sự thể có phải là chuyện dễ đâu. Nên bất đắc dĩ lão phu mới phải thay tên đổi họ mà rút lui ra khỏi giang hồ là thế, và đây cũng là thừa lệnh đại sư huynh của bổn môn mà thôi, chỉ mong tránh khỏi sự kết thù kết oán của hai môn phái.
Thanh Lam lại hỏi tiếp :
- Theo như lời của thầy vừa nói thì vết hài ở trên núi giả kia với con chim én bạc là dấu vết của con gái Xuyên Liêm Yến để lại phải không? Không hiểu năm nay con bé ấy bao nhiêu tuổi rồi?
- Tất nhiên hai vật đó là của con nhỏ ấy để lại chứ không còn ai vào đây nữa, vì con chim én này là ám khí độc đáo của Xuyên Liêm Yến

ngày xưa vẫn thường sử dụng. Hà. Từ đó tới giờ đã được mười bảy năm rồi, như vậy con bé năm nay đã mười tám tuổi.
- Mười tám tuổi!
Thanh Lam kinh ngạc nhắc nhở lại một câu như trên, và bụng bảo dạ rằng :
- “Con bé mười tám tuổi còn nhỏ hơn mình một tuổi, như vậy tài ba của nàng ta có giỏi đến đâu cũng chưa chắc hơn được ta, sao mà nàng lại dám đến đây hẹn ngày khiêu chiến với thầy đồ như thế? “Hừ” ba ngày sau nếu con nhãi này dám tới đây ta sẽ đem tài học hỏi trong năm năm ra cho nó một bài học”
Nghĩ tới đó, chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên trông vẻ rất hăng hái.
Thầy đồ Thư là người giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy thái độ của Thanh Lam như vậy liền hiểu tâm sự của chàng ngay. Ông ta vội trầm nét mặt lại nghiêm nghị nói tiếp :
- Thanh Lam việc này là họ đến đây đối phó với lão phu, việc gì đã có lão phu đối xử, người trên giang hồ ân oán rất phân minh, cậu chưa phải là người của giang hồ. Lão phu cấm cậu nhiễu sự và xen tay vào. Huống hồ người của Tần Lãnh hẹp lượng lắm, thường thường chỉ vì một việc nhỏ mà chúng theo đến tận cùng, làm cho người ta khốn khổ, nên cậu đừng có dự vào việc của lão phu làm chi. Thôi, khuya lắm rồi câu cũng nên trở về phòng nghỉ đi.
Thanh Lam đã quyết định rồi, nhưng bề ngoài vẫn làm nhu không có việc gì hết liền vâng vâng dạ dạ đứng dậy định đi thì Thầy đồ Thư bỗng gọi lại và trịnh trọng dặn tiếp :
- À, này còn có... tối hôm nay những chuyện mà lão phu nói với cậu, cậu đừng nói cho ai biết nhé.
Thanh Lam cung kính vâng lời chào Thầy đồ Thư một cái rồi cáo từ đi về phòng luôn. Nhưng trong lòng chàng đã quyết tâm đấu với con nhỏ bé hơn mình một tuổi mà lại ăn nói ngông cuồng kia rồi.
Chỉ còn ba ngày thôi nên lúc nào trong lòng chàng cũng gay cấn vô cùng, chàng còn nghĩ thầm rằng :
- “Người ta đã được Tam Nhơn Tỉ Khấu Thẩm sư thái truyền thọ võ công cho, người ta tới không phải là kẻ vừa, mà kẻ kém cỏi thì không bao giờ dám tới khiêu chiến như vậy. Nàng ta đã biết oai danh của Bát Túy kiếm khách rồi mà còn dám đến tầm thù, tất nhiên nàng phải dựa vào cái gì nên dám táo gan đến thế. Ta đấu với nàng nếu thắng thì còn bằng gì nữa, nhưng nếu thua thì có phải là mất hết sĩ diện của Thầy đồ Thư không. Tuy Thông Thiên kiếm pháp ta đã luyện rất thuần thuộc rồi, nhưng tám thế kiếm sau cùng là Truy Hồn bát kiếm

vẫn còn bỡ ngỡ...”
Nghĩ tới đó chàng cứ muốn chạy vào ngay trong vườn luyện tập, nhưng ban ngày ban mặt người đi lại rất đông đảo, chàng phải chờ ăn cơm tối xong lại đến bãi cỏ ở trước Hàm Xuân Các để luyện tập. Tối ngày hôm thứ hai trống mới điểm canh một, hôm đó đã là mười hai, mười ba mặt trăng cũng sắp tròn rồi. Thanh Lam một mình khổ luyện Truy Hồn bát kiếm thật thuần thuộc mới thôi. Tuy người đã mỏi mệt mồ hôi ướt đã mà chàng vẫn không chịu ngừng tay, vì chỉ còn một ngày mai nữa thôi, tới ngày mốt là phải đem pho kiếm pháp này ra thử thách với kẻ thù rồi. Chàng nóng lòng thành công nên múa tám thế kiếm đó kín đáo đến nỗi mưa gió không sao lọt được. Dưới ánh sáng trăng chỉ thấy một cái hình bóng lúc tiến lúc lui, lúc đi quanh kiếm quang lúc biến thành bảy tám luồng như rồng bay phượng múa vậy. Tuyệt học của phái Không Động quả thực phi thường.
Thanh Lam càng luyện càng thấy thuần thuộc, trong lòng chàng khoái chí, chàng đang luyện tới mức tâm với thần hội hợp, ý với kiếm hợp nhất thì đột nhiên thấy một tiếng kêu độp và có một tiềm lực rất mạnh lấn át tới đẩy thanh kiếm của mình sang bên, cả cánh tay phải bị rung động tê tái suýt tý nữa thì kiếm bị rớt xuống đất.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 3
Càn Khôn Nhất Kiếm

Thanh Lam giật mình kinh hãi vội thâu thế kiếm lại, đưa mắt nhìn mới hay một cái bóng đen đã bị kiếm thế của mình gạt ra ngoài ba bước. Hừ! Quả nhiên tên giặc này lại dám táo gan ném ám khi ngầm như thế. Nhưng chàng thấy ám khí của người đó nặng nề như vậy, nên cũng không dám coi thường, chàng chỉ hơi suy nghĩ một chút liền theo chỗ ám khi đang rớt xuống mà phi thân nhảy tới. Càng không hổ thẹn đã được Bát Túy kiếm khách rèn luyện cho năm năm, chàng vừa tới nơi đã vội giơ tay trái ra chộp một cái bắt ngay được mũi ám khí nọ chàng rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu ám khí đó là môn ám khí gì mà khi bắt vào tay lại nhẹ nhõm đến thế? Chàng vội cúi đầu nhìn liền kinh hãi đến nỗi mắt trợn tròn mồm há hốc.
Thì ra ám khi nằm ở trong tay chàng lại là một cái lá vàng úa chứ không phải là ám khi gì hết. Thấy vậy chàng càng giật mình kinh hãi

thêm, vì chàng vẫn thường nghe người ta nói nội công của một người luyện tới mức thực cao siêu thì chỉ thuận tay hái một cánh hoa cũng có thế đã thương được người ở ngoài xa trăm bước, xem như vậy công lực của người ngày cũng không phải tầm thường. Chàng liền nghĩ thầm :
- “Chẳng lẽ người này là con nhỏ mười tám tuổi chưa hết hơi sữa kia chăng?”
Chàng nghĩ như vậy, nhưng rất trấn tĩnh ngấm ngầm đề phòng cách chỗ bóng tối ở bốn xung quanh, nhưng chỉ thấy những luồng gió mát thổi tới và thấy người hơi rợn rợn thôi chứ không hề thấy một bóng người nào hết. Chàng ngạc nhiên vô cùng, rõ ràng có người núp ở trong bóng tối dùng lá ném mình, mà sao chỉ trông thấy mắt đã không thấy hình bóng của đối phương đâu hết? Thảo nào Thầy đồ Thư thường nói: Đạo võ công không bao giờ có ai luyện tới mức vô địch cả, trời cao lại có trời cao hơn, người giỏi lại có người giỏi hơn thực không sai chút nao. Nghĩ tới đó chàng lại nghĩ tiếp :
- “Với chút tài ba hèn mọn của ta thực còn kém người ta xa...”
Trong khi chàng suy nghĩ thì phía Đông Bắc bỗng có một tiếng kêu “soạt” rất khẽ và một cái bóng đen ở sau núi giả phi ra nhảy qua bờ tường nhanh như điện chớp.
Thanh Lam đã trông thấy hình bóng của người nọ rồi khi nào chàng lại chịu để cho đối phương đào tẩu như thế, nên cũng tung mình. Chàng ngửng đầu lên nhìn, thấy cái bóng đen kia đã nhảy qua bờ tường, mà chỗ đó cách xa chàng hơn mười trượng, và tiến thẳng về phía núi Thành Hoàng. Còn đường ấy chàng rất quen thuộc, vì mấy năm nay luyện tập khinh công chạy đi chạy lại từ núi giả tới núi Thành Hoàng có tới mấy nghìn lượt rồi. Bây giờ chàng thấy cái bóng đen tiến thẳng về phía núi đó, vội nhảy lên trên bờ tường rồi người nhanh như một mũi tên, phi thẳng về phía ấy đuổi theo luôn.
Thoạt tiên cái bóng đen nọ tưởng không có người theo dõi. Vì thế sau khi nhảy qua thành rào tường rồi, người đó liền đi thủng thẳng chứ không phóng chạy như trước nữa. Chờ tới khi y phát giác Thanh Lam đuổi theo, mới nhảy nhót có mấy cái đã đi ngoài xa mấy trượng. Rồi y cả kinh kêu “Ủa” một tiếng, lại cắm đầu chạy tiếp.
Lúc này Thanh Lam đã nhận xét thấy khinh công của người đó chả hơn gì mình, chàng liền hăng hái giở khinh công tuyệt mức ra đuổi theo tiếp.
Thế là một trước một sau, hai người chỉ cách nhau có năm sáu trượng thôi. Người đi trước, hình như bị Thanh Lam đuổi đến hoảng sợ cuống quýt, mà sao bỏ đường núi không chạy lại cứ chạy vào nơi

có cỏ lau mọc cao và đầy những đá lởm chởm, và thỉnh thoảng còn quay đầu lại ngó nhìn nữa.
Núi Thành Hoàng tuy không cao dốc và lởm chởm cho lắm, nhưng không hiểu tại sao y không chạy theo đường chính mà cứ chạy ngang chạy dọc như thế. Khi y chạy tới chỗ bụi gai rậm và đầy những đá mọc lởm chởm, thì hình như tốc lực của y đã chậm hơn trước nhiều.
Thanh Lam sinh trưởng trong một gia đình phú quý, tuy được Thầy đồ Thư dạy cho năm năm võ công, nội công và khinh công đã luyện tới mức được ba bốn thành hỏa hầu rồi, nhưng bây giờ chạy trên những đường lối đầy gai góc và đã lởm chởm như thế, chàng cũng không quen tý nào. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên và trong lúc đêm khuya, nên chàng đã cố hết sức để đuổi theo, nhưng chỉ đuổi được một lúc đã thở hổn hển, mồ hôi ra như tắm vậy. Chàng đành phải ngừng chân lại, lau chút mồ hôi, rồi đưa mắt nhìn về phía trước thì người nọ cũng ngừng chân ở chỗ cách chàng năm sáu trượng và đang quay đầu lại nhìn chàng.
Chàng thấy đối phương ngửng chân nhìn mình như vậy, càng tức giận thêm bụng bảo dạ rằng :
- “Chả lẽ ta lại đuổi không kịp ngươi hay sao?”
Nghĩ như vậy, chàng lại phi thân đuổi theo ngay. Ngờ đâu, người nọ, hình như đoán biết ý định của chàng. Chàng vừa cất bước chạy theo, thì người ấy cũng rảo bước chạy luôn.
Thanh Lam nghiến răng mím môi giở hết tốc lực khinh công của mình ra đuổi theo tiếp, người cứ chạy ở trong những bụi cỏ và những hòn đá lởm chởm trên núi Thành Hoàng. Nhưng dù Thanh Lam đã chạy nhanh như bay rồi mà vẫn không sao bắt nổi người nọ, lúc nào cũng chỉ cách nhau chừng năm sáu trượng. Hình như, sau lưng người đó cũng có mắt vậy, thấy chàng chạy nhanh một chút, y cũng chạy nhanh thêm một chút, chàng chạy chậm y cũng chạy chậm theo, và khi chàng ngừng chân nghỉ ngơi thì y cũng ngừng chân theo. Không những thế, Thanh Lam lại còn phát hiện một vấn đề mới. Trong lúc đuổi theo đối phương như vậy, chàng đã nhận thấy lối nhảy nhót của mình đã tiến bộ hơn trước nhiều, mỗi cái nhảy bây giờ của mình ít nhất cũng nhảy xa hai, ba trượng. Nhưng còn người ở trước mặt thì cf thấy y như đi bộ thường vậy thôi, hai chân của y cứ bước từng bước một và cũng không thấy y giở kc gì ra và cũng không thấy y nhảy nhót gì hết.
Sự phát hiện này khiến chàng kinh ngạc đến mặt biến sắc, vì chàng đã thấy mình đã giở kc tuyệt mức ra mà sao lại không đuổi kịp một

người đi bước thường như thế kia. Xem như vậy công lực của người này không những cao siêu hơn mình, mà có lẽ còn trên cả Thầy đồ Thư nữa.
Nghĩ như vậy, chàng không dám đuổi tiếp mà ngừng chân lại.
- Hà hà... tiểu tử, ngươi đuổi mệt rồi phải không? Lại đây theo lão phu lên trên đỉnh núi đi.
Người nọ vừa tiến thẳng lên trên đỉnh núi, chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.
Thanh Lam đã trông thấy rõ người đó là một ông già râu tóc bạc phơ và chàng nghĩ thầm :
- "Y gọi ta theo lên trên đỉnh núi làm chi? Không hiểu ông già này có dụng ý gì thế?"
Nhưng chàng lại thấy võ công của đối phương có ác ý gì với mình thì mười mình cũng chết sạch rồi. Tuy chàng nghĩ như thế nhưng chàng không hiểu đối phương bắt mình chạy quanh một hồi như vậy có dụng ý gì? Vì vậy, bây giờ chàng lại bắt đầu nghĩ tiếp :
- "Bất cứ đối phương muốn đối phó với ta ra sao cũng bất chấp, đằng nào ta cũng phải lên trên đó một phen mới được"
Chàng đã quyết định như vậy liền cắm kiếm vào bao, chạy thẳng lên trên đỉnh núi. Một lát sau chàng đã lên tới trên đó rồi, chỉ thấy gió thổi vào những cây thông kêu "vù vù" ánh trăng sáng như ban ngày thôi, chứ làm gì có bóng người nào?
Lúc này chàng đã chạy đến toát mồ hôi ra, đứng trước gió đã cảm thấy rùng mình rồi, thì bỗng nghe thấy một giọng khàn khàn hỏi :
- Tiểu tử! Sao mãi bây giờ ngươi mới lên tới?
Thanh Lam cả kinh, vội quay đầu nhìn về phía có tiếng nói đó, mới trông thấy một ông già râu tóc bạc phơ, đang nằm trên một tảng đá lớn, ở chỗ cách mình không xa, đột nhiên ngồi dậy mà lên tiếng hỏi như trên.
Lạ thật, vừa rồi lúc mới lên, rõ ràng chàng trông thấy trên tảng đá không có một bóng người nào hết, tại sao bây giờ lại có ông già ngồi ở trên đó? Tuy chàng thắc mắc nhưng thấy đối phương không có ác ý gì liền chắp tay chào và hỏi lại :
- Học sinh Giang Thanh Lam vừa rồi được lão trượng định chỉ giáo gì thế?
Ông già râu bạc tít mắt lại, ngắm nhìn chàng một hồi, rồi kêu lên "hử" một tiếng mới hỏi chàng rằng :
- Cậu có phải là môn hạ của Triển Nguyên Nhân không?
Thanh Lam hơi chần chừ giây lát rồi đáp :
- Thưa lão tiền bối, Thầy đồ Thư là thụ nghiệp của vãn sinh đấy ạ.

Ông già râu bạc có vẻ nóng lòng sốt ruột, vội hỏi tiếp :
- Lão hãy hỏi thêm một câu nữa, cậu có phải là môn hạ của phái Không Động hay sao?
- Điều này học sinh không được rõ lắm, chỉ thấy Thầy đồ Thư nói võ công của ông ta thuộc phái Không Động đấy thôi.
Ông già ngắm nhìn chàng một hồi, tỏ vẻ khinh ngạc, hỏi tiếp :
- Thế ra cậu vẫn chưa chính thức nhập môn đấy. Hừ! Nhân phẩm của cậu cũng khá lắm. Hôm nay, cậu được gặp già ở nơi đây, kể ra duyên phúc của cậu cũng khá lớn lắm đấy.
Thanh Lam bỗng hiểu ông già dụ mình lên trên này làm chi?
Bây giờ bỗng thấy ông ta tựa như lẩm nhẩm tự nói, nên nhất thời chàng không biết trả lời như thế nào cho phải.
Ông già thấy Thanh Lam cứ đứng ngẩn người ra, không cử động gì cả, liền giận dữ nói tiếp :
- Này cậu bé kia, có phải đến ngày mốt cậu sẽ đấu với Độc Giác Tú một phen, phải không? Nhưng với tài ba của câu như thế này thì chỉ đủ sức để giết chó thôi, chứ thắng sao nổi được tên ấy.
Thanh Lam thấy ông già hỏi như vậy nên thắc mắc vô cùng, chàng lẩm bẩm nghĩ thầm :
- “Cái gì Độc Giác Tú? Ta có bảo sẽ đấu với Độc Giác Tú bao giờ đâu? Hay là ông ta định đùa giỡn ta chăng?”
Chàng đang ngơ ngác suy nghĩ thì ông ta lại nói tiếp :
- Cậu bé này ngu ngốc thực, có lẽ cậu là người ngốc nhất trên thiên hạ cũng nên. Có dịp may như thế này mà ngươi không yêu cầu gì dạy bảo cho ngươi ba miếng võ? Hơn nữa, với sức của một mình Hồng nhi cũng chống đỡ không nổi mười con chó dại ấy, huống hồ lại còn thêm Độc Giác Tú nữa.
Hình như ông già càng nói càng tức giận, giọng nói đã bắt đầu có vẻ quát tháo, nhưng ông ta có thái độ như thế lại càng khiến cho Thanh Lam phải thắc mắc thêm.
Ông già bỗng trợn trừng mắt lên nhìn thẳng vào chàng, thấy người của ông ta rất sắc bén, khiến chàng không dám nhìn ông ta nữa vội cúi đầu xuống đất.
Thanh Lam thấy vậy liền giật mình kinh hãi. Chàng lại thấy ông già râu bạc lắc đầu và nói tiếp :
- Lại đây! Mau bẻ cành thông để già này dạy cho cậu một thế kiếm pháp.
Lúc này chàng đã nghe thấy rõ rồi thì ra ông già nói đi nói lại mãi, rút cuộc là muốn dạy cho mình một thế kiếm pháp. Nhưng chàng nhận thấy võ học của thiên hạ bất cứ của môn phái nào, dù tinh xảo đến

đâu cũng không thể chỉ có một thế như vậy? Vì thế chàng lại càng hoài nghi thêm...
- Sao? Bẻ một cành cây cho người bề trên mà không được ư? Hay là cậu không muốn làm việc ấy? Nếu không phải như thế thì mau chạy đi bẻ ngay một cành cây cho già đi.
Thấy ông già lại thúc giục lần nữa bất đắc dĩ Thanh Lam đành phải nghe lời mà chạy đi bẻ một cành thông dài chừng hai thước mang lại cho ông già.
Ông già cầm lấy cành thông, trợn mắt lên nhìn Thanh Lam mà nói tiếp :
- "Càn Khôn Nhất Kiếm" thiên hạ vô địch, cậu phải để ý mà học hỏi và chăm chỉ mà luyện tập mới được.
Nói xong, ông giơ cành thông lên trên cao, rồi từ từ đẩy ra, mồm thì nói tiếp :
- Cậu hãy coi này, thế kiếm pháp này có chín thức biến hóa tất cả, mỗi lần biến hóa thế nào, cậu phải nhớ cho thực kỹ. Như vậy oai lực của thế kiếm này mới phát huy được.
Nói tới đó, tay của ông ta hơi động, liền thấy đầu que rung động thành chín cái khuyên tròn. Khi đầu gậy quay thành vài khuyên nhỏ thì thân que lại có một sự biến hóa khác, mà sự biến hóa ấy cũng do cái que rung động mà phát ra. Tuy trông rất tầm thường, nhưng vì ông già đưa cái que ấy rất chậm chạp nên trông thấy rõ ràng lắm.
Ông già vừa biểu diễn vừa giảng giải, Thanh Lam đứng yên lặng, tai nghe một hồi rồi cũng giơ tay lên bắt chước. Tới khi giơ tay lên bắt chước, chàng mới cảm thấy kỳ lạ, vì kiếm thức này, ngoài chín cái khuyên đó biến hóa khác còn thì không có gì là lạ cả. Nhưng khi nghĩ lại thì mới cảm thấy sự biến hóa rất kỳ ảo và tuyệt luân.
Ông già đầu bạc truyền thụ xong thế kiếm ấy rồi đột nhiên vứt cành thông xuống dưới đất rồi lớn tiếng cười và nói tiếp :
- Chỉ một thế kiếm này thôi, cậu đã hưởng dụng vô cùng rồi. Thôi, cậu cứ luyện tập đi. Hà... Hà....
Tiếng cười của ông ta chưa dứt, thì người của ông ta đã mất dạng. Thanh Lam chưa kịp lên tiếng kêu gọi, chỉ thấy mắt hoa một cái mà ông ta đã đi mất tích rồi đủ biết thân pháp của ông ta đi nhanh khôn tả. Chàng muốn hỏi danh hiệu của ông ta để biết mà xưng hô, nhưng đã không kịp rồi. Chàng liền nghĩ thầm :
- "Ông ta truyền thế kiếm này cho ta lại còn bảo: "Càn Khôn Nhất Kiếm, thiên hạ vô địch". Chả lẽ thế kiếm pháp này tên là Càn Khôn Nhất Kiếm chăng?"
Nghĩ tới đó, chàng liền rút thanh trường kiếm ra mà từ từ luyện tập,

chàng mới nhận thấy kiếm pháp quả thực bác đại tinh thâm. Sự biến hóa nhiều không thể tượng tưởng được và oai lực cũng mạnh vô cùng. Chàng càng tập càng cao hứng bụng bảo dạ tiếp :
- "Ông già râu tóc bạc này là ai? Ta cứ hỏi Thầy đồ Thư chắc thể nào ông ta cũng biết rõ lai lịch của ông già ấy"
Thế rồi chàng lại tiếp tục luyện tập, định để sáng mai hỏi Thầy đồ Thư, nhưng sau chàng lại nghĩ lại :
- "À không, để đợi chờ ta dùng thế kiếm này đánh bại con nhãi họ Liễu đã rồi hãy hỏi thầy đồ sau cũng chưa muộn."
Tiếp theo đó, chàng lại luyện tập thêm mấy lần nữa, mới cao hứng cất bảo kiếm trở về phòng.
Thời gian trôi rất nhanh chóng, chỉ thoáng cái đã đến ngày thứ ba, ngày mà thiếu nữ hẹn ước rồi. Hôm đó, Thanh Lam cảm thấy thời gian đi quá chậm, chờ từ sáng cho tới tối cảm thấy nó lâu không kém gì một năm trời vậy.
Ăn cơm chiều xong, chàng lặng lặng thay quần áo võ trang bằng đoạn xanh, lưng đeo trường kiếm, bên ngoài khoác một chiếc áo bào, rồi tiến thẳng vào trong vườn.
Từ nội trạch đi tới vườn hoa, suốt đường đều có lính canh tuần. Chung quanh phủ đường, nếu giặc có tới thì chỉ có ở phía Đông Bắc của vườn hoa tức ở nơi hxc và dễ vào hơn hết, nên chàng quyết định tới chỗ đó để đợi chờ.
Tối hôm đó trời quang, mây tạnh, mặt trăng rất sáng sủa. Trên mặt bãi cỏ hình như phủ một làn sương mỏng và hình bóng ở quanh đó trông lại càng rõ thêm. Chàng núp ở sau núi giả, nơi đó đối diện với bờ tường, nếu có người ở bên ngoài nhảy vào thì không sao qua được mắt chàng.
Lần đầu tiên dự trận, chàng cảm thấy trong lòng hồi hộp hết sức, tay phải nắm chặt lấy cán kiếm, cứ chăm chú nhìn về phía bờ tường.
Lúc ấy, trên lầu canh ở phía đằng trước, đã có một tiếng kêu "Keng" vọng tới. Chàng mới biết lúc ấy vừa điểm canh một, mà chàng đã đợi chờ đến nóng lòng sốt ruột vô cùng rồi.
Trong vườn yên lặng như tờ, không có một tiếng động gì hết.
Chờ người là một sự rất bực mình, huống hồ lại chờ kẻ địch tới. Thời gian trôi chảy càng chậm chạp hơn, chàng đợi chờ mãi mà chưa tới canh hai, tay cầm gươm của chàng đã toát mồ hôi ra rất nhiều.
Chàng ngồi xuống, bỗng nghĩ đến kẻ địch tới đêm nay kia, bụng bảo dạ rằng :
- "Không hiểu con bé họ Liễu ấy mặt mũi nó và hình dáng thế nào? Năm nay nàng vừa mười tám tuổi, tuổi ấy là tuổi tươi đẹp nhất của

một thiếu nữ. Cứ xem chữ của nàng đẹp như vậy không kém gì chữ của cô áo đỏ ở trong phủ mà xưa nay vẫn có tiếng là một nữ tài tử"
Nghĩ tới cô bé áo đỏ, Thanh Lam tưởng tượng như Hồng Tuyến cô nương đã xuất hiện ra trước mắt, đôi mắt vừa to đen nhánh lông mày cong con, lông mi rất dài, mặt lúc nào cũng tủm tỉm cười hai bên má lộ hai núm đồng tiền, khiến ai trông thấy cũng phải yêu mến.
Mấy hôm nay, chàng vì nàng ta mà ngày đếm quên ăn ngủ, nhưng khốn nỗi, nàng ta đẹp như hoa nở mà tính nết lại lạnh lùng không kém gì sương tuyết. Nếu bảo nàng không có tình tứ với chàng cũng không phải, vì lúc vắng người, nàng trông thấy chàng thể nào cũng liếc nhìn và tủm tỉm cười một cái. Nàng lớn hơn chàng một tuổi và đã bác thông kinh sự, phụ trách văn thư cho dượng chàng. Chỉ tiếc rằng nàng là một thiếu nữ yếu ớt khôn tả, nếu nàng biết võ công thì tốt biết bao...
Chàng đang nghĩ ngợi thì trên lầu canh lại có ba tiếng thanh la vọng xuống. Chàng mới thức tỉnh và mới hay lầu đã điểm canh ba rồi.
Chàng lại nghĩ tiếp :
- "Ủa, sao con bé họ Liễu viết giấy để lại, bảo ba ngày sau thể nào cũng tới, mà sao đến giờ chưa thấy tới? Hay là nó tự biết địch không nổi Thầy đồ Thư cho nên nó không tới chăng? Làm ta phải đợi chờ luôn mấy trống canh, thực là con gái hay thay đổi tính nết có khác..."
Nghĩ tới đo, chàng liền đứng dậy vươn vai một cái, rồi chàng tung mình nhảy lên trên núi giả nhìn xuống dưới vườn trông cảnh sắc chẳng khác gì tranh vẽ và yên lặng bình tĩnh khác thường.
Đương lúc ấy, chàng thấy trên mái nhà ở phía đằng trước có một ngọn lửa bay lên trên không, kêu đánh "soạt" một tiếng tựa như người ta đốt pháo bông vậy.
Chàng ngạc nhiên và bụng bảo dạ rằng :
- "Ai bỗng dưng đối pháo bông như thế? Chẳng lẽ nữ tặc ấy lại táo gan như vậy chăng? Dám ở trong Tiết độ sứ phủ, nơi canh gác thâm nghiêm như thế này mà lại phóng tín hiệu như vậy... ối chà, nguy tai! Chúng phóng tín hiệu như vậy, chắc không riêng gì một nữ tặc tới đây để tầm thù giết Thầy đồ Thư? Chẳng lẽ chúng tới cả bọn và âm mưu gì khác nữa chăng?"
Chàng hổ thẹn là giòng dõi của tướng môn, bỗng nghĩ đến hiện giờ tình hình đang khẩn cấp, chưa biết chừng bọn giặc tới đây là người của Điền Tiết độ sứ sai tới cũng chưa biết chừng, cho nên chàng liền chạy vào trong nội trạch để xem sao.
Trong vườn hoa lại có một ngọn lửa nữa phi thẳng lên trên thinh không. Chàng đứng ngắm nhìn và đã nhận ra nơi đó chính là gần Cư

Nhân Tiểu Trúc, chỗ ở của Thầy đồ Thư.
Lần này thực kiến Thanh Lam khó xử hết sức rõ ràng là hai nơi đều có tông tích của giặc, mà mình thì biết nên đi về phía nào cho phải? Sau cùng chàng nghĩ rằng :
- "Thầy đồ Thư là danh túc phái Không Động, võ công rất cao siêu, ông ta sợ gì mấy tên giặc cỏ này? Ta nên vào trong nội trạch đối phó với mấy bọn giặc đó thì hơn"
Nghĩ đoạn, chàng không chần chừ chút nào, vội giở khinh công tuyệt mức ra chạy thẳng vào trong nội trạch. Lúc đi qua bờ tường, chàng đã thấy phía đằng trước đèn lồng và đuốc chiếu sáng như ban ngày, tiếng cung nỏ bắn ra dồn dập và tiếng người ồn ào khôn tả.
Chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, vội nhảy lên trên nóc nhà ở gần đó, rồi từ đấy chàng lại đi trên bờ tường mà tiến thẳng về phía trước. Chàng đứng ở trên bờ tường đã trông thấy rõ nội trạch. Chàng thấy quân binh ở trong phủ đã bao vây chặt chẽ phủ đường, riêng chỉ có trên nóc nhà thì không có một bóng người nào thôi.
Chàng đứng suy nghĩ giây lát rồi chạy thẳng về phía bên trái.
Vừa qua nóc lầu nọ, chàng chưa đứng vững đã nghe thấy một tiếng kêu "soẹt" thì ra một mũi tên vừa bắn tới. Tiếp theo đó, những mũi tên khác mau như đàn châu chấu bắt tới. Chàng không kịp đề phòng, suýt tý nữa thì bị bắn trúng. Lúc đó, chàng mới hay bọn cung nỏ thủ ở trong phủ lại tưởng lầm mình là giặc. Chàng vội múa kiếm gạt những cung nỏ đó ra, một mặt thì lớn tiếng quát bảo :
- Ta là Biểu công tử đây, các người có mau ngừng tay lại không?
Chàng vừa nói xong, đã vội phi thân xuốngdưới mái hiên.
Quí vị nên biết, hộp nỏ trong có máy móc, có thể một lúc bắn được mấy mũi tên liền, oai lực mạnh khôn tả, ít người có thể chống đỡ nổi. Các quân lính trong phủ thấy tên nỏ không sao bắn trúng người nọ, đồng thời chúng lại nghe thấy người đó tự xưng là Biểu công tử, nên chúng liền ngừng tay.
Tên gia tướng đứng đầu đã trông thấy rõ mặt chàng quả thực là Biểu công tử, y hoảng sợ vô cùng, liền quỳ xuống vái lạy, mồm thì van lơn :
- Tiểu nhân tội đáng chết thực, xin Biểu công tử tha tội cho.
Thanh Lam dậm chân quát bảo :
- Ngươi có mau đứng dậy đi không! Bổn công tử có lời muốn hỏi ngươi.
Tên gia tướng lạy ba lạy mới run lẩy bẩy đứng dậy.
Thanh Lam vội hỏi tiếp :
- Vừa rồi ngươi có trông thấy tung tích của kẻ địch không?

Tên gia tướng gật đầu đáp :
- Dạ dạ, tất cả sáu tên giặc. Trừ bốn tên bị anh em tiểu nhân bắn chết, còn hai tên nữa cũng bị bắt giữ rồi.
Thanh Lam nghe nói, ngạc nhiên vô cùng. Sao kẻ địch lại dám táo gan đến Tiết Sứ Phủ quấy nhiễu như thế, và không khi nào chúng lại phái mấy tay tầm thường như vậy. Cho nên chàng vẫn không tin lời nói của tên gia tướng nọ. Chàng lại hỏi tiếp :
- Tại sao các ngươi lại phát hiện ra tung tích của địch?
Tên gia tướng đáp :
- Vừa rồi tiểu nhân đi tuần tới đây thì hình như nghe thấy tiếng của một thiễu nữ kêu gọi “bắt thích khách”
Tiểu nhân ngửng đầu nhìn lên trên mái nhà, quả nhiên có năm sáu cái bóng người và tên nào tên nấy trong tay đều cầm thanh đao và đang nhảy nhót ở trên mái ngói. Tiểu nhân vội ra lệnh cho bọn đàn em bắn tên gương nỏ lên. Ngờ đâu, lúc ấy ở trên không bỗng có một cái bóng hồng xuất hiện, và chỉ thấy cái bóng đỏ ấy ở trên mái nhà quay có mấy vòng thì khí giới của mấy tên giặc đều bị đánh rớt rồi chúng lần lượt té xuống dưới này. Bốn tên giặc bị khá nhiều mũi tên nỏ bắn trúng nên chết ngay tại chỗ còn hai tên nữa thì bị thương nhẹ, nhưng chúng không sao cử động được, liền bị anh em tiểu nhân bắt trói luôn. Cũng may, đại công tử vừa đem người tới, liền giải hai tên đó lên trên chủ đường rồi. Tiểu nhân thừa lệnh canh gác nơi đây, không ngờ lại gặp được Biểu công tử mà lại tưởng lầm là...
Y nói tới đó, không dám nói tiếp, sợ Thanh Lam giận, rồi y hoảng sợ, với giọng run tun xin lỗi rằng :
- Tiểu nhân đáng chết thực. Dám xúc phạm tới Biểu công tử, xin Biểu công tử xá tội cho.
Không chờ y nói dứt, Thanh Lam vội hỏi tiếp :
- Thế cái hình bóng đỏ kia, ngươi có trông thấy rõ là người hay là gì không?
- Tiểu nhân trông thấy rõ lắm, tựa như một miếng lụa đỏ, ở trên không quay mấy vòng rồi biến mất. Tiểu nhân nghĩ rằng đó là hồng phúc của Đốc soái cho nên mới có thần thánh bảo hộ, có lẽ vị đó là Kim Giác Thần cũng nên.
Thanh Lam nghe thấy tên gia tướng ấy nói như vậy phải bấm bụn cười thầm và nghĩ rằng :
- “Có lẽ bóng hồng đó là một vị cao thủ có thân pháp rất nhanh, núp ở trong bóng tối trợ giúp chứ không sai”
Chàng biết dù có hỏi thêm nhưng đối với tên ngu xuẩn này cũng chỉ vô ích thôi, cho nên chàng xua tay và bảo tên gia tướng ấy rằng :

- Thôi được, các ngươi cứ canh gác ở nơi đây, bổn công tử còn phải vào trong vườn xem sao.
Nói xong, chàng lại tung mình nhảy lên trên mái nhà, tiến thẳng về phía Cư Nhân Tiểu Trúc.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 4
Thanh Lam thám trảo

Lúc ấy, các quan binh ở trên phu nghe thấy trong nọi trạch có báo động, liền kéo nhau vào. Chỉ trong chốc lát, đèn lồng và đuốc đã chiếu sáng choang cả Tiết độ sứ phủ, vườn hoa với nội trạch chỉ cách nhau có hai hàng rào tường nen bên ngoài rất ồn ào và bên trong lúc ấy, đang có bốn năm người đứng xếp hàng ngang. Người đứng giữa cao lớn vạm vỡ là một ông già tuổi chừng năm mươi, mặt mọc đầy râu, đang khoanh tay đứng yên, còn Thầy đồ Thư, à không Bát Túy kiếm khách Triển Nguyên Nhân thì đúng hơn, ông ta mặc cái áo dài trông rất nho nhã.
Người đứng đối diện với ông ta là một thiếu nữ mặc áo võ trang màu đen, tay cầm một thanh trường kiếm bóng nhoáng, người nàng trông rất mảnh khảnh. Thanh Lam mới thoáng trông đã đoán chắc nàng là con gái của Xuyên Liêm Yến Nhiếp ngũ nương.
Thiếu nữ họ Liễu đang giơ kiếm chỉ vào Thầy đồ Thư và vẻ mặt đang hậm hực tức giận, đứng quá xa Thanh Lam không sao nghe được mấy người ấy nói những gì. Chàng lén rón rén tới gần.
Chàng nghe thấy Thầy đồ Thư lớn tiếng cười và nói :
- Liễu cô nương tới đây trả thù cho mẹ, lão phu khỏi phải nói nhiều làm chi. Mời Liễu cô nương cứ việc ra tay đi. Lão phu chỉ cần dùng có hai bàn tay không đấu thử xem võ nghệ của cao tục của Tam Nhơn Tỉ Ni đã được huấn luyện mười bẩy năm liền cao siêu như thế nào...
- Câm mồm. Lão tặc tưởng cô nương thắng không nổi ngươi hay sao?
Thiếu nữ áo đen nói xong liền thét lớn một tiếng và đang định nhảy xổ lại tấn công thầy đồ Thư thì Thanh Lam đã quát lớn :
- Hãy khoan đã.
Chàng nhảy ngay vào trong đấu trường.
Thiếu nữ nọ không ngờ lại có người bỗng quát lớn như vậy, nàng

liền ngẩn người ra, vội lui về phía sau nửa bước.
Thầy đồ Thư cau mày lại khẽ quát bảo Thanh Lam rằng :
- Thanh Lam, Việc này không liên can gì đến cậu. Cậu về phòng đi nghỉ đi.
Thanh Lam vội đáp :
- Thưa thầy, cô ta chỉ là một cô bé mười bảy tuổi, làm sao đấu với thầy được? Xin thầy cho đệ tử thay mặt và cũng là để cho đệ tử được thử thách một phen.
Nói xong chàng tiến lên quát bảo thiếu nữ áo đen tiếp :
- Lại đây, Liễu cô nương. Cô dám gửi thư thách đấu như vậy, đủ biết không phải là tầm thường. Vậy để tiểu sinh hãy lãnh giáo cô nương vài hiệp xem sao.
Nói xong chàng cởi luôn áo dài và rút thanh trường kiếm ra, động tác của chàng nhanh khôn tả. Chàng thấy thiếu nữ đứng sững ra đó trông rất xinh đẹp, mà thiếu nữ thấy chàng anh tuấn như vậy cũng phải ngẩn người ra. Hai người bốn mắt nhìn nhau, rồi thiếu nữ không biết là hổ thẹn hay tức giận, chỉ thấy hai má nàng đỏ bừng.
Đột nhiên, nàng trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lộ vẻ sát khí, và quát lớn :
- Tiểu tặc. Đây là ngươi tự mang cái chết vào người, không được oán trách gì cô nương nhé?
Tiếng nói của nàng thánh thót như tiếng chim hoàng oanh hót, nghe rất bùi tai. Nàng chưa nói dứt, đã múa tít thanh trường kiếm xông lại tấn công luôn.
Mới gặp cường địch lần đầu, Thanh Lam cũng phải rùng mình lui về phía sau nửa bước, mũi kiếm đưa lên trời, chưa kịp giở kiếm pháp ra thì kiếm của ly đã như vũ bão tấn công tới.
Thấy thế công của đối thủ vừa nhanh vừa lợi hại, Thanh Lam lần đầu tiên đối địch với người, chưa chi đã để cho đối phương chiếm mất lợi thế. Chàng chi thấy một làn bóng kiếm xanh rì nhằm người mình úp chụp xuống. Người trẻ tuổi ai mà chả ưa sĩ diện, huống hồ trước mặt đông đảo như vậy, thì khi nào chàng lại chịu trận để thua một thiếu nữ ít tuổi như thế. Chàng tức giận vô cùng, không lùi thì thôi, trái lại còn tiến lên, giơ ngang trường kiếm, giở thế “Vân Phong Ngũ Ngục” (mây phong tỏa trăm ngọn núi) để gạt kiếm của đối phương sang bên.
Ngờ đâu Liễu Kỳ uốn lưng né người và giở thế “Xuyên Vân Trạch Tinh” (xuyên qua mây hái sao) nhằm yếu huyệt ở trước ngực Thanh Lam mà đâm luôn. Thế công của nàng vừa nhanh vừa đột nhiên thật lợi hại khôn tả.

Thanh Lam vẫn không chịu lui về phía sau tránh né, chỉ thót ngực và bụng lại tránh khỏi lưỡi kiếm của đối phương rồi chàng đột nhiên xoay ngang thanh kiếm hóa thành thế “Ngọc Long Hồi Toàn” (rồng ngọc lượn vòng) mà đâm ngang vào người của đối thủ.
Liễu Kỳ vẫn không thay đổi thế kiếm, chỉ hất cổ tay một cái, mũi kiếm của nàng bỗng hất lên đâm thẳng vào yết hầu của Thanh Lam rồi mà thấy chàng vẫn không chịu lui bước, chỉ thấy chàng quát lơn một tiếng, xoay thế kiếm thành thế “Phượng Hoàng Điểm Đầu” (chim phượng hoàng gật đầu) mũi kiếm của chàng đạp mạnh vào mũi kiếm của đối phương một cái.
Lúc ấy hai người đã đến gần nhau, đôi bên cách nhau không đầy ba thước, chàng giở thế kiếm này ra thật là ứng biến thần tốc, mũi kiếm của đôi bên và đụng liền lêu lên một tiếng “coong”.
Tuy Liễu Kỳ được Thẩm sư thái nuôi nấng, dạy bảo từ nhỏ, và đã truyền thụ hết tài ba cho nàng rồi, nhưng dù sao nàng vẫn là phận gái, nội lực vẫn yếu ớt hơn. Đồng thời Thanh Lam lại giở lực ra tấn công và tiếng quát lại lớn khôn tả, nên khi kiếm của hai người vừa va đụng nhau một cái, nàng đã cảm thấy cánh tay tê tái trường kiếm bị hất sang bên. Vì chàng dùng quá sức, nên khi gạt được kiếm của đối phương sang bên một cái, người chàng đã mất thăng bằng loạng choạng đâm bổ về phía trước. Hai người cách nhanh không đầy hai thước, mà chàng lại không nhớ đối phương là nam hay nữ nữa, đã vội giơ tay trái ra chộp vào ngực nàng luôn. Tay của chàng va đụng một vật gì vừa tròn vừa mềm và có tính chất đàn hồi, chỉ nghe thấy kêu “ái” một tiếng, hai người đã nhảy lui về phía sau tức thì.
Liễu Kỳ mặt đỏ bừng, trợn đôi lông mày lên, tức giận khôn tả, Thanh Lam cũng hổ thẹn đến đỏ bừng mặt, chân tay cuống quít, ngượng nghịu khôn tả. Chàng biết bộ ngực của một tiếng rất quí báu, khi nào chịu để cho người ngoài đụng chạm phải.
Liễu Kỳ vừa hổ thẹn vừa tức giận, không sao chịu nhịn được, liền quát lớn :
- Cuồng đồ, hãy coi kiếm của bổn cô nương.
Nàng vừa quát bảo, vừa múa kiếm xông lại tấn công như vũ bão. Lần này nàng đã liều chết xông lên, hai hàm răng nghiến kêu “cồm cộp” và giở hết tài ba tuyệt học ra tấn công Thanh Lam tới tấp. Thế kiếm nào của nàng cũng nhằm nơi yếu hiểm của chàng mà đâm tới, quả thật lợi hại khôn tả.
Thanh Lam lỡ tay một cái, muốn giải thích cho đối phương hay là mình vô tâm, nhưng làm sao mà nói lên lời được, vì vậy chàng càng hổ thẹn càng khó nghĩ thêm. Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Liễu

Kỳ đã tấn công như vũ bão rồi. Chàng bỗng giựt mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :
- “Ta được Thầy đồ Thư khổ công dạy bảo năm năm, trận đấu ngày hôm nay liên can đến tên tuổi của cả một đời mình vậy ta phải cẩn thận mới được”
Nghĩ tới đó, chàng phấn chấn ngay.
Lúc ấy, kiếm của Liễu Kỳ vừa đâm tới gần, chỉ nghe thấy tiếng kêu “loong coong”, chàng đã giở thế kiếm pháp ra phản công tới tấp.
Chỉ trong nháy mắt, chàng không những không đỡ được những thế công của Liễu Kỳ mà lại còn phản công lại là đằng khác.
“Thông Thiên kiếm pháp” của chàng lợi hại khôn tả, chỉ trong nháy mắt đã tấn công luôn bảy tám thế. Bắt buộc Liễu Kỳ cũng phải giở mấy thế tuyệt kỹ của “Chung Nam kiếm pháp” ra đối địch.
Kiếm pháp của hai người kỳ ảo và nhanh khôn tả. Mỗi người có một sở trường riêng nên càng đấu càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đấu được ba mươi hiệp. Thật là kẻ tám lạng người nửa cân, không ai được ai thua cả.
Liễu Kỳ thấy mình khổ công luyện bấy nhiêu năm, muốn giết chết kẻ thù để trả thù cho mẹ, ngờ đâu đến môn hạ đệ tử của kẻ thù mà mình còn thắng không nổi, nên nàng rầu rĩ vô cùng, nước mắt nhỏ ròng, mặt lộ sát khí, xoay người một cái tựa như hồ điệp xuyên hoa, lượn một vòng về phía sau Thanh Lam, trường kiếm của nàng nhằm lưng chàng đâm luôn.
Thanh Lam vì đấu mãi không thắng được đối thủ, đột nhiên rú lên một tiếng, xoay người một vòng... tay múa tít, trông như bảy tám cái cánh tay cùng múa trường kiếm một lúc nhằm các nơi yếu huyệt của Liễu Kỳ đâm tới. Đó là “Truy Hồn bát kiếm” tám thế cuối cùng của “Thông Thiên kiếm pháp” lợi hại khôn tả.
Hai người cùng ra tay phát động thế công một lúc, một người chạy quanh một người giở tám cánh tay ra tấn công, cả hai pho kiếm pháp đều có động tác nhanh cả.
Liễu Kỳ xoay nhanh người như vậy là muốn thừa cơ tấn công, không ngờ đối phương lại còn nhanh hơn, bóng kiếm của địch như ở tám mặt bốn phương tấn công mình trước. Tha hồ nàng xoay người về phía nào, phía đó cũng có bảy tám thanh kiếm đâm tới. Nàng theo học Tam Nhơn Tỉ Ni từ hồi còn nhỏ tất nhiên phải biết “Truy Hồn bát kiếm” của kẻ địch như thế nào. Đồng thời, Thẩm sư thái còn bảo cho nàng biết một người làm gì có bảy tám cánh tay như vậy, đó chỉ là vì kiếm pháp của đối phương quá nhanh, nên đã làm cho mình tưởng vậy thôi.

“Truy Hồn bát kiếm” tuy kỳ ảo khôn lường, nếu muốn đối phó kiếm pháp ấy thì phải trầm tĩnh ứng biến, đừng có bị những ảo hình của đối phương làm cho mình cuống quít.
Nguyên lý của nó như thế, nhưng muốn phân biệt rõ kiếm nào là kiếm thật, kiếm nào là kiếm hư có phải là chuyện dễ đâu? Huống hồ “Truy Hồn bát kiếm” biến hóa thần tốc, có khi rõ ràng trông là ảo ảnh, nhưng khi đâm tới, nó lại là kiếm thực.
Liễu Kỳ quay luôn mấy phương hướng vẫn bị “Truy Hồn bát kiếm” của Thanh Lam dồn cho cuống quít.
Thanh Lam thấy đối phương bị lép vè, chàng càng phấn chấn thêm, mồm quát lớn một tiếng, càng tấn công nhanh và mạnh thêm.
Liễu Kỳ muốn giơ kiếm lên chống đỡ, nhưng bị bảy tám thanh kiếm tấn công một lúc như vậy nên nàng không biết chống đỡ thanh kiếm nào cho phải. Nàng cả kinh, cứ lui về phía sau lia lịa để tránh né thôi.
Tuy kinh nghiệm đối địch của Thanh Lam hãy còn non nớt, nhưng lúc mới dạy kiếm, Thầy đồ Thư đã sớm giải thích cho chàng hay rồi. Khi nào giở “Truy Hồn bát kiếm” ra, đối phương không sao chống đỡ được, thì kẻ địch chỉ có một cách là lui về phía bên phải tránh thế kiếm của mình thôi, cho nên Thanh Lam cứ dồn Liễu Kỳ về phía bên trái như bóng theo hình vậy. Lúc ấy tám mũi kiếm của chàng hóa thành mộtđiểm như sao bạc, nhằm trán Liễu Kỳ đâm tới chỉ còn cách một tấc nữa là đâm trúng.
Liễu Kỳ thấy sợ hãi đến biến sắc mặt, người vẫn còn lui một bước, mũi kiếm của chàng lúc nào cũng chỉ cách nàng có một tấc thôi.
Sự đột biến quá nhnh, tuy trong đấu trường có nhiều cao thủ, nhưng dưới tình thế đó, không một ai đủ tài cứu Liễu Kỳ thoát nạn. Nếu người nào ra tay cứu Thanh Lam chỉ đâm mạnh một cái là Liễu Kỳ bị giết chết ngay.
- Thanh Lam.
Thầy đồ Thư vừa lên tiếng kêu gọi, Liễu Kỳ đang lùi nghe thấy Thầy đồ Thư nói như vậy liền ngừng chân lại, nhắm mắt lại với giọng run run nói :
- Tiểu tặc, ngươi giết ta đi.
Thanh Lam thấy vậy, giật mình kinh hãi, vội buông tay xuống lớn tiếng nói :
- Năm xưa, lệnh đường với thầy đồ Triển, ông ta chỉ dùng kiếm đâm vào cánh tay phải của lệnh đường thôi. Như vậy không phải là ông ta giết chết lệnh đường. Rồi ông ta phải thayđổi tên họ, ẩn tích mười bảy năm trời, chỉ vì phái Tần Lãnh với phái Không Động liên can rất mật thiết, nên ông ta không muốn vì thế mà thù hằn với nhau. Mong

cô nương nên nghĩ kỹ đi thì hơn.
Nói xong chàng quay mình đi luôn. Liễu Kỳ bỗng đánh rơi thanh kiếm xuống đất kêu “coong” một tiếng, rồi giơ tay lên bịt mặt ngồi phệt xuống đất, nức nở khóc...
- Hừ, hừ, tiểu tử. Ngươi có tài ba gì mà lại làm bộ làm tịch đòi dạy bảo người như thế? Lại đây, hãy tiếp mấy thế kiếm của lão phu thử xem.
Bỗng có tiếng nói kêu như chuông vọng tới. Một ông già râu sồm đã phi thân tới trước mặt Thanh Lam. Thân pháp của ông ta nhanh khôn tả, khiến Thanh Lam cũng phải giật mình kinh hãi.
- Hà, hà Công Tôn huynh tiếng tăm lừng lẫy võ lâm như vậy, chấp trách một hậu sinh tiểu bối như thế làm chi?
Ông già râu sồm vừa nhảy tới gần thì Thầy đồ Thư tức Bát Túy kiếm khách thiếu nữn cũng nhảy tới trước mặt Thanh Lam, rồi quay đầu lại vừa cười vừa nói tiếp :
- Thanh Lam, vị này là Công Tôn Vô Kỵ, lão tiền bối của phái Tần Lãnh đấy. Người chốn giang hồ vẫn gọi ông ta là Độc Giác Tú, con mau lên vái chào đi.
Thanh Lam đột nhiên nghĩ tới ông già râu tóc bạc phơ có nói tới cải tên Độc Giác Tú và dặn mình rằng “Tiểu tử, đêm ngày mốt, ngươi phải đấu Độc Giác Tú đấy. Với võ công này của ngươi chỉ có cắt tiết chó thì được, chứ địch sao nổi được. Cho nên ta phải truyền thụ một thế “Càn Khôn Nhất Kiếm” của ta cho ngươi”
Thanh Lam đang ngẩn người ra suy nghĩ thì Công Tôn Vô Kỵ đã cười nhạt và nói :
- Triển Nguyên Nhân, ngươi còn biết trong võ lâm có phái Tần Lãnh ư? Mười bảy năm trước, ngươi giết chết cha mẹ của Kỳ Nhi, lại còn nói là vì thương bạn. Việc này bọn già chúng ta không thèm can thiệp tới làm chi, nên để cho đồ đệ của tiểu sư muội đích tay đòi món nợ máu của ngươi. Không ngờ một tháng trước đây ngươi lại thị lớn bắt nạt bé, giết chết Tống Thời. Chẳng lẽ ngươi lại không biết chúng là môn hạ của ta hay sao?
Phái Tần Lãnh với phái Không Động đã kết thù, kết oán với nhau rồi. Ta, Công Tôn Vô Kỵ tới đây là để lấy đầu của ngươi. Còn tiểu tử này cũng phải đền mạng cho đồ đệ của ta.
Thầy đồ Thư nghe thấy Công Tôn Vô Kỵ nói như vậy biến sắc, hai mắt lộ hung quang, lớn tiếng cười và đáp :
- Hà hà... Công Tôn lão ca, bạn tưởng Triển Nguyên Nhân này là kẻ sợ sệt hay sao? Mười bảy năm trước đây lão phu chưa hề giết chết Liễu thị. Ngoài ra, những người bị lão phu giết chết đều là những kẻ

có tội ác tày trời. Lúc ấy, ta thừa lệnh chỉ của người chưởng muôn giữ hòa khí cho hai môn phái và cũng muốn giữ sĩ diện cho phái Tần Lãnh nữa, ta mới thay dổi tên họ, lui ra ngoài giang hồ ẩn núp nơi đây. Mười bảy năm nay, ta vẫn không làm gì với người của phái Tần Lãnh hết. Còn Dạ Du Thần Thống Thời nối giáo cho giặc, đêm hôm xông vào Tiết độ sứ phủ. Y vào đây làm gì, chắc bạn Công Tôn còn biết rõ hơn lão phu nhiều. Còn cậu Thanh Lam đây là cháu họ của Tiết độ sứ. Cậu ấy theo lão phu luyện kiếm, chứ không phải là môn hạ chính thức của thiếu nữn. Sao bạn Công Tôn lại vơ đũa cả nắm như thế? Huống hồ muốn lấy đầu của Triển Nguyên Nhân này cũng không phải là chuyện dễ. Với tài ba của bạ Công Tôn làm sao mà lấy nổi?
Công Tôn Vô Kỵ nghe thấy Thầy đồ Thư nói xong, liền quát lớn :
Lão phu không cần biết tiểu tử họ Tiết này là ai cả, cứ biết già trẻ hai người đừng có mong sống tới sáng ngày mai, thiếu nữn ngươi lại đây xem ai hơn ai kém nào?
Thầy đồ Thư không sao nén nổi lửa giận, liền biến sắc mặt, ngửng đầu lên trên trời cười ha hả một hồi. Tiếng cười của ông ta khiến những người có mặt tại đó đều cảm thấy váng tai nhức óc.
Cười xong, Thầy đồ Thư thò tay vào dưới áo rút một thanh trường kiếm ra, ánh sáng kiếm làm loé mắt mọi người, ông ta còn dùng tay búng như tiếng rồng gừ vậy.
Tiếp theo đó, ông ta ngắm nhìn thanh kiếm lẩm bẩm, tự nói :
- Mười bẩy năm rồi, lão phu chưa hề sử dụng tới thanh trường kiếm này, không ngờ ngày hôm nay lại phải đem nó ra dùng.
Lời nói của ông ta rất đau đớn, nói xong ông ta đưa mắt nhìn Công Tôn Vô Kỵ, rồi lạnh lùng đáp :
- Thôi được, nếu Công Tôn lão ca muốn như vậy thì xin lão ca ra tay tấn công đi.
- Thưa thầy, hãy khoan đã.
Thanh Lam vừa nói vừa nhảy ra đưa mắt nhìn Công Tôn Vô Kỵ và nói tiếp :
- Thưa thầy cắt tiết gà khỏi cần dao mổ bò. Xin thầy cho phép đệ tử đỡ tay trước.
Công Tôn Vô Kỵ là đệ tử thứ mười ba của Thiên Si Thượng Nhân, một cao thủ nổi tiếng là đệ nhất của cao thủ võ lâm, và cũng là sư huynh của Nhiếp ngũ nương, mẹ của Liễu Kỳ. Ngay Thầy đồ Thư cũng chưa dám tự tin thắng nổi đối phương huống hồ Thanh Lam một thiếu niên mới học võ, mồm còn chưa hết hôi sữa mà cũng dám nói “chọc tiết gà không phải dùng dao mổ bò như vậy”

Vì vậy, Thầy đồ Thư kinh hãi vô cùng, vội trầm giọng quát bảo :
- Thanh Lam, cậu có rút lui ngay không?
- Thưa thầy không sao cả. Nếu khi nào đệ tử địch không nổi, lúc ấy thầy hãy ra tay cũng chưa muộn.
Thanh Lam thay đổi hẳn thái độ, không lễ phép và sợ sệt như trước nữa. Trái lại, chàng không rút lui lại còng múa kiếm tiến lên, quát bảo Công Tôn Vô Kỵ rằng :
- Độc Giác Tú (con thú một sừng, biệt hiệu của y) lại đây để công tử này lãnh giáo những thế võ cao siêu của ngươi xem sao.
Vô Kỵ thấy thái độ của Thanh Lam ngông cuồng như vậy tức giận khôn tả, liền cười khanh khách một hồi, rồi đáp :
- Đồ công tử bột, mới học được của Triển Nguyên Nhân mấy thế kiếm quèn mà đã làm bộ làm tịch như thế rồi. Thực ngươi không biết trời cao đất rộng là gì cả.
Lúc ấy, phía sau Công Tôn Vô Kỵ bỗng có một thư sinh tuổi trạc trung niên thủng thẳng bước ra, vái chào Vô Kỵ rồi nói :
- Một hậu sinh tiểu tử tầm thường kia, có nghĩa lý gì đâu. Xin cho phép tiểu sinh đưa y về dưới âm, chứ tiên sinh đấu với y chỉ bẩn tay thôi.
Vô Kỵ xua tay, đáp :
- Bạch huynh hãy khoan. Nguyên Nhân đã giết chết tiểu đồ Tống Thời, lão phu phải đích tay diệt trừ tiểu tử để trả nợ.
Văn sĩ trung niên kêu "ồ" một tiếng, rồi nói tiếp :
- Ra là thế đấy. Hậu sinh không biết truyện.
Nói xong, y lại lắc la lắc lư thủng thẳng đi về phía sau, đứng ở chỗ cũ. Vô Kỵ liền giơ kiếm lên, lạnh lùng bảo Thanh Lam tiếp :
- Tiểu tử, hãy ra tay đi. Còn đứng đấy làm chi?
Thanh Lam giơ trường kiếm lên, quát lớn :
- Nếu vậy bổn công tử xin thất lễ trước.
Nói xong, chàng múa kiếm nhằm yếu huyệt và hai bên bả vai của Vô Kỵ tấn công luôn.
Vô Kỵ thấy đối phương là một công tử bột, không coi chàng ta vào đâu cả, cười nhạo, giơ kiếm lên phất một cái, gạt kiếm thế của chàng, Thanh Lam đã cảm thấy cánh tay tê tái, kiếm suýt rời khỏi tay, trong lòng cả kinh, vội lui về phía sau hai bước.
Ngờ đâu, chàng vừa lui bước thì Vô Kỵ đã tiến lên luôn. Chàng càng kinh hãi thêm, vội giở thế "Thần Long Bái Vỹ" (rồng thần quẫy đuôi) ra chém ngang vào người địch thủ một nhát. Chàng sử dụng thế kiếm này rất thần kỳ, vì vừa lui tránh mà vừa tấn công địch được. Nhưng nội, ngoại công của Độc Giác Tú hơn chàng nhiều.

Y chỉ khẽ gạt kiếm một cái, kiếm của chàng lại bị hất sang bên. Chàng còn bị đẩy lui về phía sau ba bước, loạng choạng như suýt ngã.
Thanh Lam bị đẩy lui hai lần và còn thấy đối phương cười chế nhạo mình tức giận vô cùng, liền giở "Thông Thiên kiếm pháp" ra tấn công tới tấp. Thanh kiếm của chàng như một con quái xà, nhanh nhẹn vô cùng và không kém lợi hại, nên địch thủ cũng không dám coi thường.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 5
Nhất kiếm dương oai

Lần này Công Tôn Vô Kỵ không dễ dàng như trước, người y vội lui về sau nửa bước, múa tít trường kiếm, kiếm quang của y hóa thành một cái cầu vồng bạc bao vây lấy mình mẩy, nhờ vậy, kiếm thế của Thanh Lam tấn công đều bị kiếm phong của Công Tông Vô Kỵ tỏa hết.
Công Tôn Vô Kỵ lại nói :
- Hừ, tiểu tử này như con đom đóm vậy mà dám múa dìu qua mắt thợ.
Y chưa nói dứt đã múa tít thanh kiếm phản công luôn, chỉ thấy một luồng kiếm quang nhằm đầu Thanh Lam úp chụp xuống.
Vừa rồi đối địch với Liễu Kỳ một hồi Thanh Lam đã lượm được khá nhiều kinh nghiệm lâm trận rồi, bây giờ chàng thấy kiếm thế của Độc Giác Tú tấn công tới như trăm ngàn bông hoa bạc làm loé mắt mình và ở bốn mặt tám phương bay tới khiến chàng không biết chống đỡ như thế nào cho phải, nhưng trước mặt cường địch chàng vẫn trấn tĩnh hết sức, chàng nhắm những bông kiếm của đối phương chưa lấn át xuống đã vội giở Truy Hồn bát kiếm ra chống đỡ, chàng giở pho kiếm này rất đúng lúc, chỉ thấy bẩy tám thanh kiếm lên lên xuống xuống kết thành một tấm màn kiếm quang bảo vệ lấy toàn thân, rồi chàng bước sang phía trái nửa bước, người theo kiếm chạy, chỉ nghe thấy tiếng kêu "loong coong" chàng đã xông ra khỏi vòng vây kiếm quang của địch rồi.
Công Tôn Vô Kỵ thấy vậy ngẩn người ra y không ngờ một thanh niên trẻ tuổi như vậy mà phá nổi làn kiếm quang của y, nhảy ra được bên ngoài như thế, y lại cười khì một tiếng múa xong lại tấn công Thanh Lam lần thứ hai.

Lần này y đã giở toàn lực ra nên kiếm của y càng kín đáo càng nặng hơn trước và thế sau mạnh hơn thế trước nhiều, y dồn toàn lực vào thân kiếm nên thế nào của y cũng có tiếng kêu “veo veo” hoài.
Chỉ trong nháy mắt Thanh Lam lại bị kiếm quang của đối phương bao vây chặt.
Vừa rồi thầy đồ Thư không kịp ngăn cản, để Thanh Lam đã nhảy ra đấu với Công Tôn Vô Kỵ nên ông rất lo âu cho môn đồ của mình.
Lúc này ông ta trông thấy Thanh Lam lại bị trường kiếm của đối phương bao vây chặt và càng đấu chàng càng đuối sức, ông ta cả kinh thất sắc, không còn nghĩ gì đến thân phận của mình nữa, liền quát lớn một tiếng, nhảy xổ lại tấn công luôn nhưng ông ta vừa nhảy ra đã có ba người khác nhảy tới ngăn, một trong bọn đó múa kiếm xông lại tấn công trước.
Thầy đồ Thư có phải là người thường đâu trong khi ông ta lơ lửng trên không mà còn giơ kiếm gạt ngang một thế, chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng, cả hai người cùng lui về phía sau một bước.
Ông ta định thần nhìn kỹ mới hay người tấn công lén mình chính là Âm Dương Phiến Bạch Tú Sơn đại hán tuổi trung niên ăn mặc văn sĩ.
Bạch Tú Sơn phe phẩy cái quạt đưa mắt nhìn thầy đồ Thư một cái, rồi lắc lư mấy cái và hỏi :
- Công Tôn tiên sinh với thanh niên kia hai người cùng chưa phân thắng bại, sao Triển đại hiệp lại quá nóng nảy như thế làm chi.
Tất nhiên thầy đồ Thư cũng không lạ gì hai người đó, một là Thiết Bút Quí Tử Thanh và một là Quỷ ảnh Tử Hà Dị. Mười mấy năm trước cả hai tên này đã lừng danh trong hắc đạo rồi, ông ta lo âu sự an nguy của Thanh Lam nên không có tâm trí gì tranh luận với Bạch Tú Sơn, chỉ liếc mắt nhìn ba người một cái, rồi quát bảo :
- Ai ngăn cản ta sẽ chết. Các ngươi không sợ chết cứ việc cả ba xông lên tấn công đi.
Ông ta vừa dứt lời đã múa kiếm nhắm ba người đâm luon ba nhát nhanh như điện chớp, người có tên tuổi ra tay vẫn khác, kiếm thế nhanh tuyết luân và lợi hại vô cùng.
Bạch Tú Sơn phải gật đầu khen ngợi :
- Kiếm pháp cao siêu thật.
Và y ung dung múa quạt lên chống đỡ, y xoay người một vòng, nhằm Huyền cơ huyệt của thầy đồ Thư dùng đầu quạt điểm luôn, còn Quí Tử Thanh thì múa cây bút sắt nhằm Phong vỹ huyệt ở phía sau tấn công tới. Trong ba kẻ địch ấy chỉ có võ công của Hà Dị là kém nhất, nhưng nhờ có Bạch Tú Sơn với Quí Tử Thanh hai tay cao thủ đỡ

đầu, y múa thanh đao quỷ đầu tả xông hữu đột nhằm chỗ sơ hở của thầy đồ mà tấn công.
Thầy đồ Thư một mình chống đỡ với hai tay cao thủ bên ngoài lại có Hà Dị thỉnh thoảng đâm một nhát dao, mà ông ta vẫn phấn chấn khôn tả, ông ta cười ha hả mấy tiếng liền múa tít trường kiếm, đằng trước chống đỡ thế quạt Tú Sơn, đằng sau gạt cây búa của Tử Thanh và còn đủ thời giờ phản công lại Hà Dị thanh kiếm của ông ta nhanh như linh xà, mạnh như thần rồng, nhưng cái quạt nang vàng trắng của Tú Sơn và cây bút thép của Tử Thanh cũng nổi tiếng trên giang hồ, chúng ra tay thần tốc nhắm rấ đúng huyệt, bút quạt tấn công cùng một lúc liên miên bất tuyệt, tất cả yếu huyệt ở quanh người thầy đồ đều là mục đích của cây bút và cây quạt ấy.
Trận đấu càng đấu càng kịch liệt, càng nhanh và đẹp mắt khôn tả, nếu địch thủ không phải là thầy đồ Thư thì có lẽ đã chống đỡ không nổi hai kẻ địch ấy rồi, thi thoảng lại còn bị Quỷ ảnh Tử Hà Dị tấn công lén nữa.
Nhưng Thầy Đồ quả thật cao siêu lúc nào cũng như bóng theo hình theo sát nút Hà Dị khiến Tú Sơn và Tử Thanh không biết đâu mà cản trở.
Hà Dị thấy địch thủ cứ theo dõi mình tấn công y cuống lên múa tít thanh đao để bảo vệ lấy mình mẩy, ngờ đâu trường kiếm của Thầy Đồ đã xuyên vào trong bóng đêm lúc nào không hay, chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng thanh Quỷ đầu đao của Hà Dị đã bị chặt gãy làm đôi một khúc bắn ra ngoài xa và hổ khẩu tay của y cũng bị bật máu y hoảng sợ khôn tả vội nhảy sang bên ngay, biệt hiệu của y cũng khá cao siêu, nhất là trong lúc nguy hiểm này y giở hết tốc lực nhảy ra ngoài xa hai trượng không thấy Thầy Đồ đuổi theo nữa, y mới hoàn hồn, định thần nhìn lại trận đấu thấy ba người còn đấu kịch liệt hơn trước và còn nữa khúc đao ở trong tay của y chỉ còn lại một chút ở gần cán thôi.
Đang lúc Hà Dị đứng ngẩn người ra nhìn thanh đao gãy, thì bỗng nghe thấy trong vườn hoa tiếng người ồn ào, đèn lửa đang tiến thẳng về phía bên này y bỗng nghĩ đến mấy tên đồng bọn liền bụng bảo dạ rằng :
- “Ủa Ưng Trảo Tôn Khách với sáu người nữa, đã hàng nửa ngày rồi sao không thấy quay trở lại chẳng lẽ trong Tiết Đô Sứ Phủ lại có cao thủ khác hộ viên chăng?”
Đang lúc ấy, y đột nhiên nghe thấy Công Tôn Vô Kỵ sư phụ của y đang đấu với Thanh Lam đồng quát lớn và có tiến khí giới va chạm nhau, bóng kiếm lịm hẳn, hai người ấy đều nhảy sang hai bên.

Thanh Lam mồ hôi ướt đầm mặt nhợt nhạt đứng sang bên, còn Công Tôn Vô Kỵ mặt xám xì tay áo bên phải đã bị kiếm của đối phương cắt phải, vẻ mặt giận dữ và đang nhìn cuộc đấu của thầy đồ Thư, Tú Sơn với Tử Thanh ba người, mồm thì quát lớn :
- Ngừng tay.
Y đã dồn hết nội lực mà quát bảo, nên tiến quát ấy kêu như sấm động ba người liền ngừng tay ngay.
Công Tôn Vô Kỵ phất tay một cái, lại quát tiếp :
- Đi.
Nói xong, y tung mình đi trước, Tú Sơn, Tử Thanh với Hà Dị ngơ ngác không hiểu nhưng vẫn theo sau đi luôn.
Chỉ trong nháy mắt mấy người đó đã đi mất dạng.
Thầy đồ Thư ngạc nhiên vô cùng không hiểu tại sao bỗng dưng kẻ địch lại bỏ chạy hết đi như thế. Ông ta quay đầu lại nhìn thấy Thanh Lam hai cái mồm phun máu tươi ra liền. Ông giật mình kinh hãi vội chạy lại nắm lấy cánh tay trái của chàng còn tay phải thì vỗ vào đại huyệt sau lưng chàng mấy cái, và mồm thì gọi :
Thanh Lam, cậu bị thương đấy à?
Thanh Lam duỗi thẳng người một cái và đáp :
- Không sao, đệ tử đỡ mấy nhát kiếm rất mạnh của y chắc dùng sức quá nhiều mà hộc máu ra đấy thôi, nhưng tên Độc Giác Tú cũng bị đệ tử đâm thủng tay áo và đẩy bắn ra ngoài xa.
- Cái gì, cậu...
Thầy đồ Thư nghe thấy chàng nói như vậy trợn thrn xoe đôi mắt lên nhìn chàng và ngạc nhiên vô cùng.
Vì ông ta nhận thấy võ công Độc Giác Tú Công Tôn Vô Kỵ rất cao siêu, chính ông ta cũng chưa chắc thắng nổi. Nay Thanh Lam là một người mới học võ không lâu lại đánh lui được địch thủ mạnh như thế, nhưng ông ta vừa hỏi tới đó đã thấy những lính lệ và võ sĩ ở trong phủ tay cung tay giáo cầm đèn đuốc đi như bay ra, ông ta liền ngắt lời không hỏi nữa.
Người đi đầu chạy hớt hơ hớt hải chính là thư đồng Tiết Phúc.
Thì ra vừa rồi Tiết Phúc trông thấy năm tên giặc đột nhiên xuất hiện ở trước Cư Nhàn tiểu trúc, nhân lúc thầy đồ Thư chạy vào trong nó lẳng lặng leo qua cửa sổ chạy ra trước báo tin.
Lúc ấy, các người thấy trên mái nhà ở nội trạch có bốn tên bị bắn chết và hai tên giặc bị bắt trói, các người lại tưởng trong phủ có Kim Giáp Thần bảo hộ nên sáu tên giặc này mới bị bắn chết và bị trói như thế, chắc là thần đã hiển linh, vì vậy các gia tướng càng hăng hái thêm.

Đại công tử Tiết Kế Tiên tọa trấn ở trong nội trạch nghe thấy trong vường hoa có giặc tới quấy nhiễu liền phái một đội cung tên thủ và đội câu móc đi vào trong viện.
Bọn gia tướng vào tới thấy thầy đồ Thư với biểu công tử hai người đang đứng trò chuyện phiếm vội chạy lại thỉnh ra.
Thầy đồ Thư chỉ cho bọn gia tướng hay là những tên giặc đã đào tẩu rồi bảo chúng đi khám xét mọi nơi một lượt, xem có còn dư đảng của bọn giặc phục ở xó nào không.
Bọn gia tướng vâng vâng dạ dạ chia nhau đi lục soát ngay.
Thầy đồ Thư chờ bọn gia tướng đi khỏi liền quay lại bảo Thanh Lam rằng :
- Thanh Lam, cậu hãy theo tôi vào đây.
Thanh Lam theo thầy đồ vào trong phòng Tiết Phúc cùng theo vào, vội rót nước cho hai người.
Thầy đồ Thư bảo Thanh Lam ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, còn mình thì đi vào trong phòng.
Một lát sau ông ta cầm một viên thuốc màu đỏ ra đưa cho chàng và nói :
- Viên thuốc này tên là Chu Y đoạt mệnh đơn, một thứ thuốc cứu thương rất linh nghiệm của bổn môn, không những có thể chữa được các thứ nội thương mà người sắp chết cũng có thể cứu sống được, đồng thời trong thuốc có Tuyết Liên và Hà thủ ô nghìn năm, nên uống nó không những chữa được vết thương mà công lực còn mạnh hơn trước. Cậu mau uống đi, lão phu còn có nhiều lời muốn hỏi cậu.
Thanh Lam vâng lời lấy nước uống luôn viên thuốc ấy. Vừa vào tới cổ họng chàng cảm thấy một mùi thơm tho từ cổ họng chạy xuống, trong đơn điền có một luồng hơi nóng từ từ bốc lên.
Quả nhiên một lát sau, chàng đã cảm thấy tinh thần sảng khoái và hơi sức dồi dào hơn trước nhiều.
Chờ Thanh Lam uống xong viên thuốc ấy và nghỉ ngơi giây lát, thầy đồ Thư lại hỏi tiếp :
- Thanh Lam cậu hãy kể chuyện đấu với Công Tôn Vô Kỵ như thế nào cho lão phu nghe đã.
Thanh Lam nghĩ ngợi giây lát, rồi đáp :
- Đệ tử với Công Tôn Vô Kỵ công lực của hai người hơn kém nhau rất xa mỗi khi y ra tay đệ tử đều cảm thấy thế kiếm của y vừa mạnh vừa nặng khiến đệ tử phải gắng sức mới chống đỡ được.
Thầy đồ Thư gật đầu hỏi tiếp :
- Chung Nam kiếm pháp của phái Tần Linh xưa nay vẫn khét tiếng về nặng và mạnh, huống hồ Công Tôn Vô Kỵ đã luyện mấy chục năm

kiếm pháp ấy rồi.
- Sau đệ tử liền giở Thông Thiên kiếm pháp ra dùng thế công mà phản công lại nhờ vậy mới lúng túng.
- Ừ!...
- Ngờ đâu, Công Tôn Vô Kỵ bỗng đổi một pho kiếm pháp khác, pho kiếm này của y tựa như trăm nghìn bông hoa bạc ở bốn mặt tám hướng dồn dập tới và bao vây đệ tử vào giữa.
- Đó là pho Tản Hoa Thủ của chúng đấy, Thiên Si Thượng Nhân vì thấy Trung Nam kiếm pháp quá nặng và mạnh, khiến sử dụng pho kiếm ấy phải hao tổn rất nhiều chân lực, nên ông ta mới căn cứ pho Truy Hồn bát kiếm của chúng ta mà sáng chế ra kiếm pháp Tản Hoa thủ ấy.
Đệ tử vẫn thường nghe thấy nói đến đấu kiếm nên lấy tĩnh chế động và thấy kiếm của đối phương biến ảo không lường mà không coi nó là biến ảo cho nên đệ tử cũng giở Truy Hồn bát kiếm ra chống đỡ.
- Hay, lấy nhanh chế nhanh, lấy ảo chế ảo. Cậu thông minh lắm.
- Nhưng đấu đến hiệp thứ năm thì quả nhiên đệ tử đã thoát ra được khỏi vòng kiếm quang của y. Y liền cười nhạt một tiếng lại có một lần kiếm quang rất lớn bao vây tới, lúc ấy đệ tử cảm thấy trên không gian hình như bị kiếm của y bao trùm hết và càng đè càng nặng như núi Thái Sơn vậy.
- Đó mới là chỗ tinh hoa nhất của Trung Nam kiếm pháp dùng ý như kiếm và dùng khí sử dụng kiếm, thế còn cậu thì sao?
- Đệ tử tiếp tục giở thế thứ bẩy của Truy Hồn bát kiếm ra nhưng giở tới thế thì, thì kiếm của đối phương càng ngày càng nặng khiến đệ tử không sao chống đỡ nổi nữa...
- Sao rồi...
Thầy đồ Thư đột nhiên tỏ vẻ gay cấn mà chỉ hỏi có một câu “sao rồi” rồi không hỏi tiếp nữa...
- Còn thế nào nữa?
- Vâng, à thưa thầy đệ tử chỉ xoay đến vòng thứ bảy thì tay áo của y đã bị kiếm của đệ tử đâm thủng, đệ tử chỉ vừa quay đến vòng thứ chín thì y bị đẩy lui ngay.
Thầy đồ Thư kinh ngạc vô cùng và cũng rất chú ý đến tay của chàng vừa nói vừa quay tít.
Nghe xong, ông ta lẩm bẩm tự nói :
- Quay tròn? quay đến vòng thứ chín, thế là kiếm pháp gì mà đâm thủng được tay áo của Độc Giác Tú và còn đẩy lui được y, việc này ta không sao nghĩ ra được.
Ông ta trố mắt lên nhìn Thanh Lam ngơ ngác, hỏi tiếp :

- Thanh Lam, thế kiếm đó là cậu tự biến hóa ra đấy à?
- Thanh Lam lắc đầu đáp :
- Bây giờ đệ tử mới nghĩ ra có lẽ cụ ấy muốn đệ tử đánh lui Độc Giác Tú nên mới dậy đệ tử dùng thứ kiếm pháp này.
- Cụ ấy là ai? Thế kiếm pháp này ai cho cậu thế?
Thanh Lam lại lắc đầu ngập ngừng một hồi mới trả lời :
- Đệ tử không biết cụ ấy là ai, đáng lẽ đệ tử phải nói cho thầy biết, không...
Thầy đồ Thư vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Vì cậu muốn đấu con nhãi họ Liễu, sợ lão phu cản trở chứ gì?
Thanh Lam mặt đỏ bừng rồi kể chuyện tối hôm nọ bỗng nhiên gặp ông già râu bạc thế nào cho thầy đồ Thư nghe.
- Càn Khôn Nhất Kiếm ư?
Thầy đồ Thư nói như vậy, ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp :
- Lão phu chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Càn Khôn Nhất Kiếm này bao giờ vả lại trên thiên hạ làm gì có pho kiếm pháp nào lại chỉ vẻn vẹn có một thế kiếm như thế, dù có đẩy lui được đối phương công lực cao siêu gấp bội mình thật, nhưng lão phu vẫn không dám tin, trừ phi đó là kỳ tích hay là cậu đã gặp Kiếm Thần.
- Kiếm Thần nào?
- Hừ, Thanh Lam, cậu hãy thử múa pho Càn Khôn Nhất Kiếm ấy ra cho lão phu xem.
Thanh Lam vâng lời đứng dậy rút trường kiếm ra đứng lấy thế.
Thầy đồ Thư vừa trông thấy thế đứng của chàng đã nhận thấy rất phù hợp với sự yêu cầu tối cao của kiếm thuật, thần với kiếm hợp, ý với kiếm thông, nên ông ta cũng phải gật đầu khen ngợi thầm.
Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt Thanh Lam đã quay được tám cái vòng nho nhỏ nhanh như điện chớp.
Thầy đồ Thư cũng là kiếm thuật danh gia đương thời mà cũng không sao trông rõ.
Thanh Lam đã thâu kiếm thế lại, ngây người hỏi :
- Thưa thầy đã nhận xét ra pho kiếm ấy là của ai chưa?
Thầy đồ Thư ngẩn người ra giây lát, rồi thủng thẳng trả nói :
- Trong đời lão phu chưa hề trông thấy một pho kiếm thuật nào lạ như thế này bao giờ?
- Thưa thầy vừa rồi thầy nói Kiếm Thần đó là ai thế?
Hình như Thanh Lam đối với hai chữ Kiếm Thần đó cảm thấy rất hứng thú.
- Đó là sự ước đoán của lão phu đấy thôi cậu thử nghĩ võ công của cậu tầm thường như thế mà đã đẩy lùi được Công Tôn Vô Kỵ người

số hai của phái Tần Linh và lại còn đâm thủng được tay áo của y nữa. Sở dĩ lão nói Kiếm Thần đó là Côn Luân lão nhân, mấy chục năm trước được thiên hạ ban cho ông ta một biệt hiệu là Kiếm Thần.
- Côn Luân lão nhân là ai?
- Hồi lão phu còn trẻ nghe tiên sư nói Càn Khôn bát đại thức của Côn Luân lão nhân là thần của kiếm thuật, à à phải rồi, thế kiếm của cậu là Càn Khôn Nhất Kiếm mà mấy chục năm nay chưa hề ai trông thấy qua... à không, à không có lý, nếu ông ta còn sống thì bây giờ đã trên trăm tuổi rồi, vậy ai mà sống được lâu như thế?
Trong lúc hai thầy trò đang nói chuyện thì bỗng đằng xa có tiếng coong coong coong vọng tới như là tiến gõ vãn bảng vậy (như cái kiểng ở các nhà chùa) Thanh Lam nghe thấy tiếng kêu đó giật mình kinh hãi vội đứng dậy nói với thầy đồ Thư rằng :
- Không ngờ, dượng lại thân hành về tới. Mời thầy hãy đi nghỉ trước, đệ tử còn phải ra báo cáo cho thầy hay.
Thầy đồ Thư gật đầu đáp :
- Thanh Lam, nếu Đốc soái có hỏi tới thân thế của lão phu còn có cơ mật muốn thưa cùng ngài.
Thanh Lam vâng lời, vội đi ra nhà luôn.
Lúc ấy, trong Tiết Đỗ Sứ Phủ từ vườn hoa ra tới ngoài đại sảnh, cứ mười bước là có một trạm canh, năm bước là có người lính đứng gác, cảnh giới rất là nghiêm mật, bên ngoài phủ cảnh vệ đi tuần hết đội này qua đội khác tới liên tiếp hoài.
Thanh Lam nghe người nhà nói biết dượng mình đang nghỉ ngơi bên hoa sảnh phía tây, chàng vội tới hoa sảnh khi đi qua hành lang sắp tới hoa sảnh, chàng đã trông thấy bốn đôi đèn lồng trên đề Tiết độ sứ Tiết. Hai bên lối đi các vệ sĩ cận thần đứng canh gác người nào người nấy trông rất lực lưỡng, tay cầm giáo mắt sáng quắc và đứng yên lặng như tờ.
Thanh Lam vừa bước lên thềm đã gặp ngay Tiết Vĩnh với Tiết Hoa hai gia tướng cận thần của dượng mình.
Hai gia tướng ấy vừa trông thấy biểu công tử tới vội vái chào và vén màn cửa lên cho chàng vào. Chàng thấy bên trong yên lặng như tờ chỉ có tiếng báo cáo tình hình trong phủ của biểu ca Tiết Kế Tiên cho dượng mình nghe thôi. Chàng ngửng đầu lên thấy một ông già mặt to tai lớn râu tóc hoa râm mình mặc áo mãng bào thắt lưng ngọc trông rất oai nghi, chính là dượng mình. Ông ta là Tiết độ sứ của sáu châu, Tương, Vệ, Hình, Lộ, Bối và Từ. Họ Tiết tên là Hao và cũng là Siêu Nghĩa quân của Thống Soái nữa. Lúc ấy ông ta đang ngồi nghe báo cáo, phía sau là một thiếu nữ áo đỏ trông đẹp như tiên tay cầm bút

và sổ đứng ghi chép. Nàng áo đỏ ấy chính là Hông Tuyết cô nương thư ký riêng của dượng chàng và cũng là người mà chàng đêm ngày mơ tưởng.
Nàng áo đỏ vừa trông thấy Thanh Lam mặt đang tươi như hoa nở bỗng lạnh lùng và nghiêm nghị ngay cho nên Thanh Lam mới nghĩ thầm rằng :
- "Có lẽ nàng không yêu ta nên nàng mới đổi sắc mặt như thế."
Chàng càng nghĩ càng đau lòng, nhưng sự thực chàng có biết đâu nàng rất yêu chàng, nhưng vì nàng còn có một việc lớn chưa làm xong, chỉ sợ rớt vào bể tình thì không sao hoàn thành được nhiệm vụ kia, nên nàng mới giả bộ làm ra đứng đắn như thế.
Hãy nói Thanh Lam chào dượng xong liền sang một bên và chờ người biểu ca báo cáo xong chàng mới tiến lên kể chuyện mình theo thầy đồ Thư học kiếm như thế nào và gặp Ngao Sơn Quỷ Thần ra sao.
Thầy đồ Thư đến đây dạy kiếm là vì ẩn danh tránh kẻ thù. Liễu Kỳ dò biết tối hôm nay tới tầm thù vân vân. Sau cùng chàng còn nói thầy đồ Thư có việc bí mật muốn thưa bảo mình xin phép trước.
Tiết Hao nghe Thanh Lam nói xong, liền gật đầu đáp :
- Thầy đồ Thư học vấn uyên bác, người rất hào khí, lão phu đã biết y không phải là người thường, Kế Tiên con mau ra mời ông ta vào hoa sảnh.
Kế Tiên vâng lời đi ra luôn.
Tiết Hao lại hỏi :
- Thầy đồ Thư kết thù kết oán với Liễu Kỳ ra sao?
Một lát sau Kế Tiên đã cùng thầy đồ Thư vào. Tiết Hao khiêm tốn vội đứng dậy tiến lên nghênh đón cười ha hả và nói :
- Vừa rồi lão phu nghe Thanh Lam thưa bảo thầy không những bác cổ thông kim mà còn là một danh võ công rất cao siêu nữa. Trước kia lão không tin nên mới thất kính như vậy.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 6
Hổ đầu đồng phú

Thầy đồ Thư nghe nói vẻ mặt hoảng sợ đáp :
- Tiểu nhân ẩn danh tránh kẻ thù lừa dối Đốc soái để kẻ thù đến đây quấy nhiễu, mong Đốc soái thứ tội cho.

Nói xong, ông ta đang định tiến lên thì Tiết Hao đã vội giơ tay ra đỡ và nói tiếp :
- Thầy không nên lễ phép như thế! Ẩn tích tránh kẻ thù là bất đắc dĩ, huống hồ thầy đồ lại là sư phụ của cháu nó. Sư đạo tôn nghiêm xin chớ có đa lễ như vậy, mời ngài ngồi chơi.
Nói xong, Đốc soái liền mời ngồi.
Thầy đồ Thư khiêm tốn mãi mới dám ngồi xuống. Một mặt thưa với Tiết Hao rằng Triển Nguyên Nhân tôi chỉ là một tên võ phu, không ngờ được Đốc soái coi trọng như vậy, cảm ơn tri ngộ, dù có tan xương nát thịt cũng không sao báo đền được ơn này. Tháng trước Nguyên Nhân tôi ngẫu nhiên phát hiện một sự bí mật đáng lẽ về thưa với Đốc soái ngay, nhưng gặp lúc Đốc soái đang bận việc nên không sao thưa được. Vừa rồi nghe Kế Tiên nói tới bọn giặc này không những đến đây tầm thù với Nguyên Nhân mà còn định quấy nhiễu với bổn chủ nữa, cũng may có cao nhân khác ngấm ngầm viện trợ ra tay cứu viện bằng không hậu quả không thể tưởng tượng được. Thưa Đốc soái bọn giặc nếu đến đây quấy nhiễu còn có một nguyên nhân nữa, nguyên nhân này liên quan đến sự an nguy của lục châu với Đốc soái, nếu hơi tiết lộ ra một chút là chuyện nhỏ hóa thành chuyện lớn liền, quan trọng lắm.
Nói tới đó, ông ta đưa mắt nhìn ra ngoài một cái và không dám nói tiếp nữa.
Tiết Hao khẽ gật đầu và lớn tiếng gọi :
- Người đâu?
Tiết Vinh với Tiết Hoa vội chạy vào. Tiết Hao dặn bảo hai người rằng :
- Tiết Vinh ra truyền lịnh cho mọi người hay, đêm nay bổn soái ở lại đây thảo luận việc cơ mật, tất cả quân lính của bổn phủ phải lần lượt canh gác nơi đây, không ai được chễnh mảng hễ thấy người nào khả nghi là bắt lại tra hỏi ngay, các cửa ngõ cũng phải khám xét kỹ lưỡng, hễ không có thẻ bài của bổn phủ đeo ở trước ngực, bất kể nam nữ đều bắt trói ngay để chờ bổn soái xét. Hai tên giặc bắt trói hồi nãy giam giữ cẩn thận đừng để cho chúng đào tẩu hay bị đồng đảng đến cướp ngục. Còn Tiết Hoa ngươi xuống bảo bếp dọn tiệc lên đây.
Hai người đứng ở ngoài cửa đợi chờ dặn bảo.
Hai người vâng lời xong đi làm việc ngay. Xong đâu đấy hai người mới quay trở lại đứng ở ngoài cửa sảnh canh gác và đợi lệnh.
Tiết Hao dặn bảo xong liền quay người khẳng khái nói với Nguyên Nhân rằng :

- Vì lưỡng Hà không được yên tĩnh (lưỡng Hà là Hà Bắc và Hà Nam) triều đình có sắc phong cho tọa trấn ở Từ Châu này, nhưng vì mấy ngày gần đây những tin đồn thất thiệt rất nhiều, nên lão phu quay trở về thì được tin có phi tặc tới quấy nhiễu bổn phủ, cho nên lão phu quay trở về đây ngay. Việc của thầy vừa nói có lẽ là việc mà lão phu đang lo nghĩ mấy ngày nay, nơi đây không có người ngoài, thầy có việc gì cứ việc chỉ giáo đi.
Thầy đồ Thư vội đứng dậy chắp tay chào và nói :
- Tháng trước tiểu nhân có khám được trong người của Ngao Sơn Quỷ Tống Thời thấy có một cái thẻ đồng này, xin Đốc soái qua mắt.
Tiết Hao đỡ lấy cái thẻ đồng ấy lên xem, thấy giữa thẻ đồng có khắc một đầu hổ, dưới đầu hổ có bốn chữ triện “Thiên Hùng Giáo Luyện”
Ông ta mặt hơi biến sắc và hỏi :
- Việc này liên quan tới lắm, thầy cho biết việc hôm đó như thế nào?
Nguyên Nhân vội đáp :
- Hôm đó Nguyên Nhân tôi thấy Ngao Sơn Qui Thần là môn hạ của Tần Lãnh chứ không phải là những giặc thường của giang hồ, võ công của chúng cũng cao siêu, chúng đến như vậy tất nhiên không phải là một sự ngẫu nhiên gì đâu, thế nào cũng có mục đích đặc biệt chứ không sai, chờ tới khi Nguyên Nhân tôi ra ngăn cản chúng, bỗng nghe thấy chúng nói là có việc phải rút lui vội, cho nên tôi càng nghi ngờ. Sau tôi khám trong người tên Tống Thời thấy có một cái thẻ đồng này, tôi liên tưởng đến độ này thời cuộc đang gây cấn như thế mà bọn Ngao Sơn Quỷ Thần tới đây chắc có âm mưu gì.
Tiết Hao nghe xong, gật đầu đáp :
- Nguỵ Bắc chiếm đất nghìn dặm, lại chiêu binh mãi mã mà gây thế lực cho mình và coi lão phu như cái gai trong mắt, gần đây lão phu lại còn nghe thấy y lựa ba nghìn tinh binh trong mười vạn quân, để làm cấm vệ quân, đặt tên đội quân ấy là Ngoại Trạch Nam, ngoài ra còn mướn những người có võ nghệ cao cường đảm nhiệm giáo sư huấn luyện bọn Ngoại Trạch Nam ấy, bây giờ thật lời đồn ấy không sai chút nào, bữa nọ thầy gặp bọn giặc lẻn vào trong nội trạch chắc là muốn xem lão phu đã về phủ chưa và còn nhận xét quân tình của lão phu nữa, chỉ hận bọn gia tướng của bổn phủ không ra gì để mặc cho bọn giặc tuỳ ý ra vào, ngày mai lão phu lại trị tội chúng thật mạnh mới được.
Nguyên Nhân vội đỡ lời :
- Xin Đốc soái không nên nổi giận như vậy, các tướng gia trong phủ đây huấn luyện rất tinh lương và rất trung thành nhưng vì ngày thường chỉ luyện tập cỡi ngựa ra trận xung phong thôi chứ không

luyện tới khinh công vì khinh công với ra trận xung phong khác hẳn huống hồ trong bọn lại có nhiều tay võ nghệ rất cao siêu, như bọn giặc tối hôm qua chẳng hạn, chúng lấy danh đến đây để trả tư thù để vây Nguyên Nhân tôi, nhưng sự thực chúng sai một bọn giặc khác vào trong quấy nhiễu, hiển nhiên là chúng có mục đích khác, nếu không có người tài ba ngấm ngầm bảo vệ thì ngày hôm nay hậu quả không thể tưởng tượng được.
Tiết Hao vuốt râu vừa cười vừa nói :
- Vừa rồi lão phu nghe khuyển tử báo cáo nói bọn giặc xông vào nội trạch, bị luồng ánh sáng màu đỏ lôi kéo từ trên đỉnh vách núi rớt xuống, bọn gia tướng nói là có Kim Giáp Thần phù trợ, tất nhiên lão không tin lời của chúng, bây giờ thầy nói ra lão mới biết rõ nhẽ.
Nguyên Nhân lại tiếp :
- Theo sự ước đoán của Nguyên Nhân thì luồng ánh sáng cầu vồng đỏ hoặc là người đó mặc áo đỏ hai tay cầm khí giới màu đỏ, nhưng vì thân pháp hoặc thủ pháp quá nhanh, nên người ta mới trông giống như cầu vồng lửa như vậy.
Thanh Lam đứng cạnh đó, nghe thấy thầy đồ Thư nói như vậy, liền đưa mắt liếc nhìn Hồng Tuyến cô nương một cái. Chàng thấy nàng mặc áo đỏ thực, liền nghĩ thầm :
Nếu nàng biết võ công có phải tốt biết bao không?
Nhưng lúc ấy Hồng Tuyến cô nương cứ cúi đầu lắng tai nghe thầy đồ nói chuyện với dượng chàng thôi chứ không thèm nhìn chàng, nhưng gương mặt nàng tươi như hoa nở, hình như đang mỉm cười thì phải.
Tiết Hao nghe thầy đồ Thư nói xong, liền gật đầu, hỏi tiếp :
- Nếu vậy theo sự nhận xét của thầy thì sau này nên đối xử như thế nào?
Nguyên Nhân ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Tình hình tối nay đã có sự biến chuyển, bọn giặc xâm nhập nội viện thì bốn chết, hai bị bắt. Công Tôn Vô Kỵ, một tên cao thủ đặc biệt đối phó với Nguyên Nhân tôi, nếu chúng không có lực lượng hùng hậu thêm thì chắc chúng chưa dám tới xâm phạm vội đâu.
- Cái gì? Thanh Lam đánh lui được tên giặc lợi hại đấy ư?
Tiết Hao ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại như vậy, và quay đầu nhìn Thanh Lam.
Thanh Lam hổ thẹn mặt đỏ bừng, đang định trả lời thì bỗng thấy Hồng Tuyến cô nương đưa mắt liếc nhìn mình, tầm mắt của hai người vừa chạm nhau, nàng ta lại vội nhìn đi đằng khác, nhưng hai má đã đỏ bừng, Thanh Lam cũng thấy khích động lạ thường, chàng không nói lên tiếng được.

Cũng may lúc ấy Tiết Vinh, Tiết Hoa vừa vào trả lời và người nhà đã tấp nập dọn tiệc ra, nên dượng chàng không kịp nghe chàng trả lời nữa.
Tiết Hao rất lễ hiền hạ sĩ, mời thầy đồ Thư ngồi ghế trên, nhưng thầy đồ Thư không dám cứ khiêm tốn mãi, sau Tiết Hao phải ngồi ở ghế chính giữa vậy.
Nguyên Nhân ngồi bên trái, còn Kế Tiên, Thanh Lam và Hồng Tuyên cô nương ba người, thì ngồi ở dưới tiếp rượu.
Thanh Lam liếc nhìn cô gái áo đỏ, thấy nàng đang cúi đầu, hình như đang suy nghĩ gì vậy. Uống xong ba tuần rượu Tiết Hao ngừng chén, khẽ thở dài và nói :
- Hiện giờ Tiết độ sứ của các châu cứ mộ binh để tăng cường thế lực cho mình. Việc gì triều đình phải dùng thủ đoạn mềm dẻo đối phó với họ? Lão phu nhận thấy trong các Tiết độ sứ đó, chỉ có Nguỵ Bắc là người đáng ngại nhất, y muốn Lộ Châu của chúng ta đã lâu. lão phu được tổ tiên truyền lại cho chức Tiết độ sứ này lại được đội ơn của triều đình, nhất đáng để đất đai của mình mất mát thì cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà họ Tiết này cũng bị tiêu tan lây.
Nguyên Nhân vội đỡ lời :
Từ xưa đến giờ vẫn có câu định luật: “Tà bất thắng chính, nghịch bất địch thuận”, là không sai chút nào! Đốc soái vì dân vì nước ngày đêm vất vả, theo tình hình hiện thời, tuy Nguỵ Bắc đã giàn binh ở biên giới ta, nhưng theo sự ước đoán của Nguyên Nhân tôi thì chưa dám gây hấn vội đâu, nhưng lại dùng thủ đoạn sai khiến các nhân vật giang hồ đến dò thăm động tĩnh của bổn phủ trước. Nếu bổn phủ không có cao thủ bảo hộ hoặc ít nhân tài thì chưa biết chừng sẽ bị chúng hạ độc thủ ngầm, rồi cái xẩy nẩy cái ung cũng nên...
Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát rồi nói tiếp :
Nhưng cứ sự thực mà nói thì bên chúng ta quả ít nhân tài thực. Bằng không, chúng ta đi dò thăm động tĩnh của chúng trước rồi nghĩ cách đối phó, như vậy mới mong thắng nổi đối phương.
Tối nay Thanh Lam mới thử lửa, không những đã thắng Liễu Kỳ, môn đồ rất đắc ý của Tam Nhỡn Tỉ Khấu Thẩm sư thái và Càn Khôn Nhất Kiếm đẩy lui được Độc Giác Tú Công Tôn Vô Kỵ, nên chàng rất hăng hái. Lúc ấy chàng nghe thấy thầy đồ Thư nói trong phủ mình thiếu nhân tài, bằng không phái người đi do thám động tình của Nguỵ Bắc trước, chàng xen lời nói :
- Thưa dượng, cháu tuy bất tài, nhưng cháu muốn xin phép dượng cho cháu được đi dò thám động tĩnh của Nguỵ Bắc một phen.
Tiết Hao chưa lên tiếng trả lời đã nghe thấy Nguyên Nhân ho một

tiếng và hỏi :
- Cậu Thanh Lam, tài ba của cậu như thế nào mà cậu dám liều lĩnh như thế? Ngày hôm nay Công Tôn Vô Kỵ bị đánh rút lui như vạy, biết đâu Nguỵ Bắc chẳng bố trí sẵn? Vậy ta hãy nên bàn tán kỹ lưỡng thì hơn. Các người trẻ tuổi không nên liều lĩnh như thế.
Nói xong, ông ta lại quay lại nói với Tiết Hao tiếp :
- Theo ý của Nguyên Nhân tôi, hãy đem hai tên giặc đã bắt được đêm nay ra xử trước may ra biết được phần nào thực hư của đối phương cũng chưa chừng, rồi lúc ấy chúng ta mới định đoạt sau. Chẳng hay Đốc soái nghĩ sao?
Tiết Hao gật đầu đáp :
- Phải, ta nên đem hai tên ấy ra xử trước thì hơn!
Nói xong, ông ta quát bảo hai tên gia tướng rằng :
- Hai người mau đi truyền lệnh áp giải hai tên giặc ra đây để bổn soái đích thân tra xét!
Tiết Vinh vâng lời quay mình luôn.
Nhậu nhẹt xong, mọi người cùng ra ngoài hoa sảnh. Tiết Tung ngồi vào cái ghế Thái sư ở giữa, Nguyên Nhân ngồi ở cái ghế bên trái, còn Hồng Tuyến cô nương, Kế Tiên, Thanh Lam ba người thì đứng ở phía sau vị Đốc soái.
Lúc ấy trời đã sắp sáng, bên ngoài hoa sảnh quân lính đứng đông đảo. Mặc liêu của Tiết độ sứ phủ đã đem công văn vào. Bọn lính lệ cũng đem hình cụ tới, rồi chúng đứng sang hai bên. Sau cùng hai mươi tên vệ binh khiêng hai tên giặc vào thì gia tướng lãnh đội lớn bước tiến tới trước thư án quỳ một chân xuống, lớn tiếng báo cáo :
- Quân Biệt, Dương Đắc Tiêu, đêm nay thống lãnh thuộc điện đi tuần trong nội viện, phát hiện trên mái nhà có sáu tên đạo phạm, đã giết chết bốn tên và bắt sống được hai tên, hiện áp giải ở ngoài sân, xin hầu Đốc soái xét xử.
Tiết Tung khẽ gật đầu đáp :
- Đắc Tiêu, ngươi theo bổn soái lâu năm ngày thường trung dũng mẫn cán, bổn soái biết rõ lắm. Đêm nay ngươi lại giết chết được bốn tên đạo phạm tại chỗ, bắt sống được hai tên, bổn soái thế nào cũng trọng thưởng cho ngươi. Ngươi hãy đem chúng lên đây cho bổn soái đích thân xét hỏi.
Đắc Tiêu vái lạy, đáp :
- Đa tạ ân điển của Đốc soái!
Nhưng hai tên giặc khấu vừa rồi bị các quan binh thuộc điện dùng hộp nhỏ bắn trúng mắt cá chân của chúng và lăn từ trên mái nhà xuống dưới sân, đến giờ chúng vẫn không cử động và nói năng gì

được.
Tiết Tung nghe nói ngạc nhiên vô cùng, Nguyên Nhân vội đứng dậy, tiến lại gần và khẽ nói :
- Thưa Đốc soái, chắc hai tên giặc này bị người nào điểm trúng yếu huyệt. Đốc soái cứ bảo đem chúng vào đây đã!
Tiết Tung nghe nói mỉm cười đáp :
- Ra là thế đấy!
Nói xong, ông ta quay đầu lại dặn bảo tên gia tướng rằng :
- Mi dẫn chúng lên đây!
Đắc Tiêu vội vàng vâng dạ rồi rút lui luôn.
Lúc ấy nơi đó tuy không phải là nơi cung đường chính nhưng các dụng cụ xét xử tội phạm đều đầy đủ hết.
Đắc Tiêu thừa lệnh rút lui ra bên ngoài, tên nha lại trực đường đã lớn tiến gọi :
- Đem phạm nhân vào!
Tiếp theo đó, Đắc Tiêu thừa lệnh đi trước mở đường, phía sau có tám tên lính cầm đuốc và dao búa, cũng khiêng ra hai tên phạm nhân vào vừa tới trước thư án.
Nguyên Nhân vội đứng dậy từ từ đi tới cạnh hai tên giặc khẽ vỗ vào lưng chúng một cái. Lạ thực hai tên ấy đang đứng đó, bị vỗ một cái rất khẽ, đã kêu “ủa” một tiếng rồi ngồi dậy được liền.
Chúng đưa mắt nhìn bốn chung quanh một lượt rồi đọt nhiên cười ha hả và nói :
- Hà... hà... thái gia chúng ta lỡ trúng phải gian kế vậy, muốn giết thì cứ việc ra tay đi!
Tiết Tung nghe nói bỗng cả giận, cầm miếng gỗ kinh đường giơ lên gõ mạnh xuống thư án một cái và quát mắng :
- Hai tên giặc kia táo gan thực! Các ngươi thân phạm quốc pháp, sắp bị chặt đầu đem ra bêu trước cửa phủ rồi mà các ngươi còn dám ở trước mặt bổn soái ngang tàng như thế phải không? Theo hành vi táo bạo này của hai người thì đáng lẽ phải đem ra dùng quân pháp đối xử ngay nhưng bổn soái xưa nay vẫn thương yêu dân và hay tha thứ cho những kẻ có tội biết hối cải. Bổn soái thấy hai người cũng là những tay hảo hán, chắc bị người ta quyến rũ nên mới theo giặc. Quí hồ hai người biết hối cải, nói thực cho bổn soái rõ tên, họ, địa chỉ và đã nghe ai sui khiến vào trong phủ quấy nhiễu như vậy định làm chi? Nếu hai người chịu khai thực thì bổn soái sẽ tha cho ngay để hai người có dịp hối cải. Bổn soái nắm giữ quân phù, cầm quyền sinh sát, lời ta nói là pháp luật chứ không phải như kẻ khác nói dối để dụ dỗ các người khai tội đâu. Đấy, hai con đường sống và chết, tuỳ hai

người định chọn lấy.
Tiết độ sứ vừa nói xong thì hai bên lính lệ lại hò reo vang động cả một góc trời.
Hai tên giặc ấy vẫn bướng bỉnh đáp :
- Họ Tiết kia! Hai thái gia đây đã lăn lộn trên giang hồ hai mươi năm trời, trận lớn trận nhỏ đã dự không biết bao nhiêu phen, dù ngươi có bày núi lửa vạc dầu ra, ta cũng không biết sợ đâu! Hai thái gia này, đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, người ta xưng chúng ta là Ưng Trảo Tôn Thánh với Quí Hầu Trương lão Tam, chúng ta chỉ xưng có thế thôi!
Tiết Tung nắm quân phù mấy chục năm trời, chưa bao giờ lại thấy có người táo gan như hai tên giặc này, nên ông ta tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên, quát lớn :
- Cuồng đồ ở trước mặt bổn soái mà hai ngươi dám nói láo nói lếu như thế! Thử đánh què chân hai người đi, thử xem hai ngươi còn ngang tàng như thế không?
Nói xong, ông ta cầm miếng gỗ kinh đường đập mạnh xuống án thư mà quát bảo bọn lính lệ rằng :
- Đem quân côn đồ ra đợi lệnh.
Nguyên Nhân biết những kẻ lục lâm giang hồ đều cứng đầu cứng cổ lắm, dù có đánh chúng chí chết, chúng cũng không chịu khuất phục đâu. Nên ông ta vội đưa mắt ra hiệu cho Tiết độ sứ, rồi từ từ đi tới cạnh hai tên giặc, thò tay vào trong người chúng lấy ra hai cái thẻ đồng đầu hổ đưa cho chúng xem, rồi trầm giọng quát hỏi :
- Hai tên phản nghịch rõ ràng, chứng cớ hẳn hoi, hai người còn chối cãi làm sao được nữa? Biết điều thì mau cung xưng đi!
Nói xong, ông ta cầm hai cái thẻ đồng trên có khắc bốn chữ “Thiên Hùng Giáo Luyện” đưa lên trên công trình cho Tiết Tung xem.
Tôn Khánh với Trương lão Tam thấy cơ mưu đã tiết lộ, liền biến sắc mặt.
Tôn Khánh lườm Nguyên Nhân một hồi, rồi gật đầu nói :
- Bạn kia, có lẽ ngươi là Bát Ty kiếm khách Triển Nguyên Nhân phải không? Chúng ta bị bại dưới tay ngươi cũng đáng lắm.
Nguyên Nhân liền trầm giọng hỏi :
- Biết vậy sao hai ngươi không khai sự thực đi! Chẳng lẽ lại chờ lão phu sử dụng Phân Cân Thố Cốt hay sao?
Trương lão Tam trợn một mắt lên, quát lớn :
- Họ Triển kia, giết người chẳng qua chỉ gật đầu một cái là cùng. Thiếu gia bị bại trong tay ngươi, hai mươi năm sau ta đầu thai, sẽ lại trở nên một hảo hán khác thay!

Nguyên Nhân khẽ kêu “hừ” một tiếng :
- Giỏi lắm!
Bỗng có một cái bóng người thấp thoáng, lướt tới trước mặt Trương lão Tam, rồi giơ tay ra khẽ điểm vào mấy nơi đại huyệt của y.
Mọi người liền nghe thấy lão Tam kêu rú như lợn bị thọc tiết, người co rúm lại, run lẩy bẩy như lò so, mặt đỏ như gấc, mồ hôi ở trên đầu toát ra như mưa.
Quí vị nên rõ, thủ pháp Phân Cân Thố Cốt là một thứ hình phạt rất lợi hại, người bị thủ pháp đó điểm phải thì xương cốt hình như bị tách rời khỏi khí huyết rạo rực, dù là cao thủ hạng nhất cũng không sao chịu nổi.
Nguyên Nhân lại hỏi Tôn Khánh tiếp :
- Họ Tôn kia! Người có tự cung xưng không? Hay là cũng nếm mùi như tên họ Trương?
Tôn Khánh thấy Trương lão Tam đau đớn như vậy đã hoảng sợ vô cùng rồi gật đầu đáp :
- Bạn họ Triển kia! Cùng là người giang hồ với nhau cả hà tất bạn phải giở thủ đoạn ác độc này ra đối phó với anh em mỗ như thế! Bạn cứ giải huyệt cho Trương lão Tam đi, mỗ sẽ khai sự thật ngay!
Nguyên Nhân cười nhạt một tiếng và giơ tay ra vỗ vào sau lưng Trương lão Tam mấy cái, tên giặc ấy hết kêu rên ngay.
Mấy chục tên lính lệ đứng ở đó thấy vậy đều hoảng sợ đến mắt trợn tròn, mồm há hốc và cùng nghĩ thầm rằng :
- “Không ngờ thủ pháp của thầy đồ còn lợi hại hơn cả những hình cụ kia nhiều”.
Tôn Khánh bèn khai hết sự thể cho Tiết Tung nghe Thì ra Nguỵ Bắc Tiết độ sứ Điển Thừa Tự được triều đình phong cho làm Bình Trương Sự, môn hạ của Đồng Trung Thư, Nhạn Môn Quân Vương vẫn kiêu ngạo và phách lối như thường. Vả lại y còn lựa ra ba nghìn tên tài ba nhất trong bộ đội ra tổ chức một đội quân gọi là Ngoại Trạch Nam, lương bổng của bọn người đó rất hậu và còn được ăn sung sướng nữa để chúng làm cấm vệ quân cho mình. Ngoài ra còn dùng hậu lễ mời Độc Giác Tú, Công Tôn Vô Kỵ Âm Dương Phiến, Bạch Tú Xương, Thiết Bút Quí Tử Thanh các người làm Nhạn Môn thượng tân và ban cho mỗi người một cái thẻ bạc đầu sư tử. Còn bọn Hà Dị, Tôn Khánh này thì mỗi người một cái thẻ đồng đầu hổ tên là Thiên Diện Giáo Luyện, Ngày thường chuyên môn phụ trách huấn luyện bọn cấm vệ quân Ngoại Trạch Nam.
Vì Điền Thừa Tự thường mắc phải chứng bệnh nhiệt độc, cứ đến mùa hè bệnh đó lại phát lên, nên y không thể ở được xứ nóng và cứ

muốn chiếm được Lộ Châu để bịnh y chóng được chữ khỏi.
Tháng trước, y phái Ngao Sơn Thủy Thần thám thính động tình của Lộ Châu, không ngờ lại gặp Triển Nguyên Nhân, rồi một chết một đào tẩu, cũng may Liễu Kỳ thừa lệnh Thẩm sư thái đến nhờ Công Tôn Vô Kỵ đi tìm kẻ thù hộ rồi doo Liễu Kỳ lẻn vào tiết phủ lần thứ hai để lại lá thơ.
Lúc ấy vì hai lần đến dò thám tiết phủ chỉ thấy có một mình Nguyên Nhân thôi chớ không thấy có cao thủ nào khác, nên mới quyết định do Độc Giác Tú một mình đem theo Bạch Tú Sơn, Quí Tử Thanh, Liễu Kỳ các người tới đây chuyên môn đối phó một mình Nguyên Nhân để trả thù cho sư muội là Nhiếp ngũ nương và do Tôn Khánh đem theo Trương lão Tam các người vào nội trạch phóng hỏa hầu giết người để làm loạn nhân tâm của thành Lộ Châu này, rồi sau sẽ đem binh tấn công mới đã thành công...
Tiết Tung nghe thấy Tôn Khánh khai ra như vậy cũng phải rùng mình kinh hãi, nhưng mặt ông ta vẫn lạnh lùng điềm tĩnh như thường.
Tên thư lại lập khẩu cung xong liền đưa cho hai tên giặc điểm chỉ xong đâu đấy, mới do lính lệ áp giải hai tên gian tế xuống đề lao.
Lúc ấy trời đã sáng tỏ, Tiết Tung thấy mọi người thức suốt đêm, cần phải nghỉ ngơi, liền ra lệnh cho các môn hạ rút lui, rồi chắp tay chào Nguyên Nhân và nói :
- Suốt đêm không được ngủ, mời thầy hãy về phòng nghỉ ngơi. Chiều hôm nay, lão phu còn nhiều việc cơ mật muốn thương lượng với thầy nữa.
Nguyên Nhân liền cáo từ, rút lui.
Tiết Trung tiễn ra tận ngoài cửa hoa sảnh mới quay trở về phòng.
Hãy nói Thanh Lam về tới phòng ngủ, đã thấy một thị nữ bưng một bát nước sâm vào rồi nói :
- Lão phu nhân thấy Biểu công tử cả đêm không ngủ mới đặc biệt sai tiện nữ bưng bát nước sâm này vào mời Biểu công tử dùng!
Thanh Lam đỡ lấy bát sâm, một hơi uống hết, rồi ngã lưng lên giường nằm luôn.
Thị nữ lẳng lặng rút lui ra, khép cửa hộ chàng.
Nhưng lúc ấy Thanh Lam làm sao mà ngủ được, vừa nằm lên giường chàng đã nghĩ tới câu nói của thầy đồ hồi nãy: “Quả thực bên chúng ta nhân tài quá ít bằng không dò thám động tĩnh của Nguỵ Bắc trước rồi mới nghĩ cách đối phó. Như vậy sẽ hoàn toàn hơn”
Nghĩ tới đó, chàng liền bụng bảo dạ rằng :
- “Hừ! Như bọn Hà Dị, Tôn Khánh, Trương lão Tam, võ công kém mình xa, thế mà chúng dám đêm khuya vào Tiết độ sứ phủ một cách

ung dung vậy! Sao ta không bắt chước chúng, cũng đến Tiết độ sứ phủ của Nguỵ Bắc dò thám một phen! Nếu dò biết được động tĩnh của chúng rồi về nói thầy đồ hay để sơm chuẩn bị. Như vậy có phải là gánh vác được một phần nào cho dượng không?

Hồi 7
Luận đao trong mưa

Chàng càng nghĩ càng nhận thấy chỉ có cách đó là thượng sách hơn hết thôi, nên chàng cảm thấy phấn khởi vô cùng, như vậy còn ngủ làm sao được. Chàng quyết định xong, liền ngồi dậy luyện tập võ công một hồi.
Ăn cơm trưa xong, Thanh Lam đeo trường kiếm vào ngang lưng, ra chuồng ngựa lựa lấy một con ngựa thật khoẻ, rồi cưỡi ngựa đi thẳng về phía Tây Từ Lộ Châu tới Ngụy Quận, tuy chỉ xa hơn chừng hai trăm dặm thôi, nhưng phải vượt qua núi Thái Hành và đi qua Phủ Dương thì quãng đường ấy gần hơn, và lại Phủ Dương là nơi đồn binh quan trọng của Siêu nghĩa quân mà dượng mình vẫn thường tọa trấn ở đó, nên quãng đường này tuy là đường núi, nhưng đã được công binh khai đường đắp lộ, xây thành một con đường cái quan thực lớn rộng, suốt dọc đường lại có cảnh vệ quân của dượng chàng. Vì những lý do ấy, chàng nghĩ thầm :
- “Nếu ta đi đường này, nhỡ cảnh vệ quân trông thấy, về thưa với dượng thì kế hoạch lén đi này của mình có phải hư hỏng hết không!”
Nghĩ như vậy, chàng không đi theo đường cái quan nữa, mà đi vào con đường nhỏ. Đi được hơn tiếng đồng hồ, bỗng thấy trời tối sầm gió lộng kéo tới bụi bay mù mịt, chàng biết sắp có trận mưa to đổ xuống, trong lòng lo âu vô cùng vội ngừng ngựa lại nhìn bốn chung quanh xem có chỗ nào để tránh mưa không? Nhưng quanh đó không có một nhà cửa nào hết, và cả hang hốc cũng không có nốt. Chàng đành phải thúc ngựa chạy về tới phía trước ngờ đâu vừa đi tới chân núi đã có mưa lác đác đổ xuống nhưng chàng vẫn đi tiếp. Thực may mắn cho chàng, phóng được một quãng đường đã thấy trong eo núi, ở chỗ cách mình không xa, có mấy căn nhà lá xuất hiện. Chàng mừng rỡ khôn tả, liền thúc ngựa tiến lên, nhưng khi tới gần mới hay đó là một cái lều rơm không có người ở. Có lẽ là người đi săn dùng để làm chỗ nghỉ chân.

Lúc ấy mưa càng ngày càng to, chàng vội xuống ngựa dắt cả ngựa vào bên trong, vừa vào được trong lều đó thì bên ngoài đã mưa to gió lớn, nước mưa đổ xuống như thác rồi. Cũng may kiếm được chỗ này lánh mưa, bằng không người và ngựa ướt như tắm.
Ngày thường ở quen nhà cao cửa rộng, nếu không gặp trời mưa này thì chàng đâu biết một cái lều rơm nho nhỏ như vậy cũng đáng quý như thế nào? Chàng đứng ngẩn người ra xem mưa, bỗng trên đường núi cũng có một người đang phi thân tới để lánh mưa.
Chỉ trong nháy mắt, người đó đã tới gần, chàng mới hay người đó là một thiếu niên mặc áo dài vải xanh, chừng mười sáu mười bẩy, đầu và mình mẩy ướt đẫm. Thanh Lam vội tránh sang bên để cho người đó vào và mồm thì nói :
- Mời huynh đài vào đây!
Người đó vào tới trong lều, liền giơ tay lên vuốt nước mưa đọng ở trên mặt và ngắm nhìn Thanh Lam một hồi, rồi hỏi :
- Bạn tới đây để lánh mưa đấy à?
Thanh Lam thấy thiếu niên ấy có vẻ quen mặt lắm, nhưng chàng không nghĩ ra được đã gặp thiếu niên ấy ở đâu? Sau chàng mới nhớ tới và bụng bảo dạ rằng :
- "Ừ, phải rồi! Mặt người này giống hệt con nhãi họ Liễu đêm qua không sai chút nào, lông mày cũng dài như thế, mắt cũng to như vậy. Nhưng phải nỗi mặt hơi đen một chút... à không, bây giờ chàng ta vừa lấy tay lau mặt một cái, da mặt đã trắng như ngọc liền..."
- Này, bạn kia! Tôi hỏi gì, bạn có nghe thấy không?
Thiếu niên nọ thấy Thanh Lam cứ ngẩn người ra nhìn mình mà không trả lời, chàng có vẻ hổ thẹn, mặt hơi đỏ bừng và cũng hơi tức giận mà hỏi dồn Thanh Lam như trên.
Thanh Lam thấy chàng như vậy liền giật mình đánh thót một cái ngượng vô cùng và chắp tay, chào và đáp :
- Ồ, tiểu sinh nghĩ tới một người bạn giống hệt huynh đài, cho nên mới thất lễ như thế, mong huynh đài lượng thứ cho!
Thiếu niên nọ thấy chàng cuống quýt lên xin lỗi mình như vậy, mới hay là chàng vô tâm, nên vội nguôi cơn giận, mặt mới tươi cười lại, nhưng vẫn kêu "hừ" một tiếng rồi cứ đứng mà vắt áo cho khỏi ướt thôi.
Nhất thời không sao nghĩ ra được chuyện gì để nói, Thanh Lam đành phải khoanh tay về phía sau, quay mặt nhìn ra ngoài trời xem.
Ngờ đâu trận mưa càng ngày càng lớn, nhưng trời đã sáng dần, cảnh sắc ở bên ngoài sau cơn mưa đẹp như tranh vẽ, chàng cứ ngẩn người ra thưởng thức mỹ cảnh thôi.

Có lẽ thiếu niên they nếu đứng yên như vậy thì buồn bã không chịu nổi, y đã lên tiếng nói trước :
- Này, bạn kia, định đi đâu thế?
- Tiểu sinh định đi Ngụy Quận...
Thanh Lam vội đáp nên nhất thời lỡ mồm, muốn ngừng nói nhưng cũng đã không kịp rồi.
Thiếu niên cười khì một tiếng và tiếp :
- Tôi nghe thấy phong cảnh ở Ngụy Quận đẹp lắm, tôi cũng muốn đi đó du ngoạn một phen bây giờ có bạn đi cùng thật là may mắn lắm.
- Nói xong chàng ta cười khì, lộ hai hàm răng trắng như ngọ ngà và thái độ cũng ngây thơ vô cùng.
Thanh Lam vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Nhà huynh đài ở đâu thế?
Thiếu niên ngẩn người ra giây lát rồi mới đáp :
- Cha mẹ tôi không cho tôi đi ra bên ngoài du ngoạn một mình như thế này, ngày cứ bắt học tập, mỗi hôm nay tôi mới lẻn trốn ra được. Còn bạn thì sao?
Thanh Lam thấy thiếu niên nọ ngây thơ một cách đáng yêu vội trả lời :
- Tại hạ đi Nguỵ Quân có chút việc bận.
Thiếu niên ấy có vẻ thất vọng, nói tiếp :
- Bạn bận việc không đi chơi với tôi được thì thôi, một mình tôi đi chơi cũng được.
Nói tới đó, hình như chàng ta bỗng nghĩ tới một việc gì, liền mỉm cười hỏi tiếp :
- Đệ chưa thỉnh giáo huynh trưởng quí tính đại danh là gì đấy?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp :
- Thực đấy, cả tôi cũng quên nốt! Tôi họ Giang, tên là Thanh Lam, còn...
- Tôi họ Phù tên là Lan, cha mẹ tôi vẫn gọi tôi là Lan nhi, vậy huynh đài cũng cứ gọi tôi là Lan nhi được rồi!
Hai người ngồi ở trên một hòn đá vuông, càng chuyện trò càng vui vẻ. Thanh Lam thấy thiếu niên nọ ăn nói cũng nhã nhặn nhưng trong lòng cũng kinh ngạc thầm và tự nghĩ rằng :
- “Có lẽ chàng ta cũng là con nhà thư hương, còn mình đây mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, được dượng nuôi nấng cho ăn học tới giờ, dung có biểu ca với biểu tỉ chơi với mình, nhưng biểu ca lại lơn hơn mình mấy tuổi. Mấy năm nay, dượng bắt biểu ca phải trông nom những việc to nhỏ trong phủ, còn biểu tỉ thì suốt ngày ở trong khuê phòng, cũng ít khi xuống lầu, nên cho tới giờ mình cũng không có

một người bạn tri âm nào hết.”
Vì vậy chàng chuyện trò với Lan nhi hồi lâu, không hiểu tại sao chàng cảm thấy thích thú vô cùng. Hai người chuyện trò hồi lâu, rồi quên cả lễ phép, Thanh Lam bỗng nắm lấy cánh tay trái của Lan nhi, thấy tay chàng nọ mềm mại, như không có xương chàng ngạc nhiên hết sức. Còn Lan nhi cứ khẽ cười và cúi gầm mặt xuống.
Thanh Lam thấy mặt chàng ta tuy hơi đen nhưng da ở sau gáy lại trắng như ngọc ngà, trong lòng ngạc nhiên vô cùng. Nhưng sau chàng đoán ra có lẽ vì thích đi ra bên ngoài chơi bời nên mặt mới bị phơi đen như thế, chứ không tại sao cả.
Lan nhi khẽ rụt tay lại, ngửng đầu nhìn sắc trời và nói tiếp :
- Chúng ta cứ mải chuyện trò, trời tạnh mưa lúc nào cũng không hay.
Tiếp theo đó, chàng ta lại hậm hực nói :
- Hà! Thật bực mình quá! Con ngựa của tôi đi phía đằng kia, vì lỡ chân một cái nên đã bị sái mất một cẳng, tôi đành phải bỏ nó ở đó. Từ đây đi tới Ngụy Quận còn xa như vậy biết làm sao bây giờ đây?
Thanh Lam nghe thấy chàng ta nói như vậy, bụng bảo dạ rằng :
- “Thảo nào hồi nãy mình thấy chàng ta một mình đi ở trong mưa như vậy, thế ra ngựa của chàng đã bị què. Người chàng mảnh khảnh yếu ớt như thế này làm sao mà đi được quãng đường núi gồ ghề và xa xôi như vậy?”
Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp :
- “Từ đây đi tới Ngụy Quận, tuy phải đi hơn hai trăm dặm thực, nhưng với khinh công của ta thì chỉ độ nửa ngày là cùng sẽ tới nơi liền. Đằng nào ban ngày ban mặt cũng không làm được trò trống gì, chi bằng biếu con ngựa này cho chàng ta...”
Nghĩ tới đó, chàng bỗng buột miệng nói :
- Ngựa của hiền đệ đã què thì hiền đệ cứ việc cưỡi con ngựa của ngu huynh vậy.
Lan nhi kinh ngạc hỏi lại :
- Thế còn huynh trưởng thì sao?
- Không sao, ra khỏi khu núi này tôi đã có người quen ngay, tôi sẽ hỏi họ mượn ngựa đi sau cũng được.
Lan nhi rất cảm động và cũng rất hớn hở, nói tiếp :
- Lam đại ca tử tế quá!
Thanh Lam đứng dậy dắt ngựa ra ngoài căn lều, rồi đưa cương cho Lan nhi nói :
- Hiền đệ lên ngựa đi!
Lan nhi không khách sáo gì hết phi thân lên ngựa ngay.
Thanh Lam bỗng nghĩ đến một vấn đề gì, liền bụng bảo dạ rằng :

- “Lan hiền đệ trốn cha mẹ đi như vậy, chắc trong người cũng không đem theo tiền bạc đâu?”
Nghĩ đoạn, chàng liền mở bọc áo chia năm mươi lạng vàng cho Lan nhi và nói tiếp :
- Hiền đệ, chúng ta tuy mới quen nhau, nhưng đã coi nhau như bạn thân rồi, vậy hiền đệ hãy cầm lấy số vàng này để tiêu xài, mau bỏ vào túi đi!
Lan nhi không cám ơn gì hết bỏ ngay số vàng đó vào túi.
Thanh Lam khẽ vỗ vào mông ngựa một cái, con ngựa liền phóng chạy như bay ngay.
Lan nhi quay đầu lại nói với :
- Lam đại ca! Tới Ngụy Quận, đệ đợi chờ đại ca nhé?
Chàng ta chưa nói dứt, người và ngựa đã đi thực xa rồi.
Thanh Lam chờ cho Lan nhi đi rồi mới ngửng đầu lên nhìn, thấy trên trời có cầu vồng xuất hiện trông rất đẹp mắt và chim chóc bay ra kiếm ăn, nom vui vẻ hết sức. Chàng nghĩ tới được kết giao với một người bạn như Lan nhi trong lòng cũng hớn hở vô cùng. Sau đó chàng đứng ngẩn người ra giây lát rồi mới nhớ tới việc của mình, vội lên đường đi luôn.
Chàng một thân một mình đi ở trên núi, liền giở hết tốc lực khinh công ra, đi nhanh như bay vậy không bao lâu mặt trăng đã mọc, chàng một hơi đi được hơn trăm dặm đường, tay mồ hôi nhễ nhại nhưng tinh thần của chàng càng đi càng cảm thấy phấn chấn thêm. Vì lúc ra đi quên đem lương khô nên tới giờ chàng thấy đói và khát nữa, nhưng đang đi ở trong rừng núi này thì lấy đâu thức ăn và nước uống? Tuy bên đường có suối thực đấy, nhưng chàng là một cậu công tử con nhà quan có bao giờ uống nước lạnh đâu? Nên chàng vẫn phải chịu nhịn đói khát mà đi thêm hai ba dặm nữa. Bỗng thấy bên đường trong bụi cây có đèn lửa ló ra, chàng đoán chắc nơi đó thể nào cũng là chùa miếu gì chứ không sai. Nên chàng mừng rỡ hết sức, bụng bảo dạ rằng :
- “Nếu có chùa miếu ở nơi đây, ta chỉ cần cúng cho họ ít tiền vàng nhang là có thức ăn cùng nước uống liền.”
Nghĩ tới đó, chàng vội rảo cẳng đi về phía có đèn, khi tới nơi, chàng mới biết đó là một ngôi chùa cổ đổ nát xây ở dưới chân núi.
Khi đi tới trước cửa chùa, chàng thấy tấm bảng mục nát vẫn còn bốn chữ như sau: “Linh Âm cổ sát”. Chàng vội tiến lên mấy bước, giơ tay gõ cửa. Không thấy ai trả lời, chàng lại đấm mạnh thêm mấy cái. Quả nhiên một lát sau đã có người lên tiếng thưa và một hòa thượng tuổi trạc ba mươi ra mở cửa liền. Y đảo ngược đôi ngươi một hồi và

ngắm nhìn sau y thấy chàng đeo trường kiếm, mới vội chắp tay chào rồi vừa cười vừa nói :
- A Di Đà Phật! Chắc thí chủ lạc lối nên đêm khuya như thế này vẫn phải đi đường như vậy? Mời thí chủ hãy vào bên trong nghỉ ngơi.
Thanh Lam vội đáp lễ, mặt hơi đỏ bừng và nói tiếp :
- Vâng, tiểu sinh mải đi đường, nên lỡ độ đường mà cũng không hay. Vì vậy mới phải vào đây quấy quả đại sư một đêm!
- Mời thí chủ cứ vào.
Nói xong, y mời chàng vào rồi thuận tay đóng cửa lại. Y dẫn Thanh Lam đi vòng qua đại điện, vượt qua hai lần cửa rồi tới một tĩnh thất, y quay lại nói với Thanh Lam tiếp :
Chắc thí chủ chưa ăn uống gì phải không? Mời thí chủ hãy nghỉ ngơi giây lát để tiểu tăng xuống bếp dọn cơm chay và pha nước ấm lên thí chủ dùng và cũng tiện lên thưa với sư phụ một tiếng đã.
- Đại sư cứ để tự nhiên cho.
Chờ hòa thượng ấy đi ra rồi, Thanh Lam liền cởi trường kiếm ra treo đầu giường, ngồi một lát bỗng thấy ngoài cửa sổ có bóng người thấp thoáng, hình như có bóng người nhìn trộm vào. Chàng vừa ngửng đầu lên, người đó đã lẩn khuất ngay. Chàng nghĩ thầm :
- “Từ khi ta theo thầy đồ luyện tập nội công tới giờ được hơn một năm, tai mắt của ta đã thính nhiều, hoa lá rụng ở cách mấy trượng ta cũng có thể nghe thấy được. Như vậy người nọ dấu sao nổi ta.”
Nhưng chàng lại nghi ngờ vì quá đói bụng mà mắt hoa nhìn lầm chăng?
Một lát sau, chàng đã nghe thấy tiếng chân ở đằng xa tới gần, hòa thượng đã bưng một dĩa bánh bao nóng hổi và một ấm nước trà nóng để lên trên bàn, rồi vừa cười vừa nói :
- Tiểu chùa ở chỗ khuất nẻo, nên chỉ có mấy chiếc bánh bao này thôi, xin thí chủ hãy dùng tạm.
Nói xong, y rót một chén nước đưa tới trước mặt Thanh Lam và nói tiếp :
- Trời đã muộn rồi, thí chủ đi đường cũng mệt nhọc lắm, xơi bánh bao rồi thí chủ cũng nên đi ngủ sớm thì hơn. Tiểu tăng xin cáo lui đây!
Thanh Lam thấy đêm khuya quấy nhiễu người ta như vậy trong lòng rất áy náy vội cảm tạ.
Hòa thượng chắp tay chào đi ra luôn y còn thuận tay đóng cửa phòng cho chàng.
Lúc ấy bụng đói chịu không nổi Thanh Lam một hơi ăn hết hai chục cái bánh bao ở trong đĩa, rồi chàng cầm chén nước lên uống hai

ngụm, thấy đắng lắm, chàng liền nghĩ thầm :
- “Ngôi chùa đổ nát, lại ở chỗ vắng vẻ như thế này thì làm gì có trà ngon...”
Chàng vừa nghĩ tới đó, đang định uống thêm thì thấy đầu óc choáng váng, chàng vội đặt chén xuống, ngả lưng lên trên giường ngủ luôn. Một lát sau, hình như có người đang quát tháo ở phía đằng xa, rồi có người gọi mình. Tiếp theo đó, lại có người lại hắt nước lã vào mặt mình. Nhưng chàng ngủ say và cảm thấy chân tay mệt mỏi, hai mắt nặng chình chịch không sao mở ra được. Rốt cuộc chàng lại ngủ tiếp, giấc ngủ đó cũng khá lâu và say sưa lắm, cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, chàng mới thức tỉnh.
Chàng mở mắt ra nhìn, thấy mặt trời đã chiếu qua cửa sổ, mới biết là đã trưa lắm rồi. Chàng cũng không hiểu tại sao mình lại ngủ say như thế vội xuống giường nhưng thấy đầu óc còn nặng chĩu.
Chàng giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :
- “Từ khi ta học võ tới giờ, chưa bao giờ có hiện tượng như thế này cả, chẳng lẽ tối hôm qua vì đi nhiều đường quá mà mệt mỏi như thế này chăng?”
Chàng ngửng đầu lên nhìn thấy cửa phòng cũng mở toang, bụng bảo dạ rằng :
- “Ủa! Tối hôm qua rõ ràng thấy cửa đóng kín hẳn hoi, sao bây giờ lại mở toang ra như thế?”
Chàng không kịp suy nghĩ, vội vàng đeo kiếm vào định lên đường, nhưng chàng nghĩ lại người ta tiếp đãi mình tử tế như thế lúc đi cũng phải dâng cho người ta ít nhiều tiền vàng hương và cám ơn hòa thượng một tiếng mới phải chứ.
Chàng vội ra ngoài đại điện. Ngờ đâu cả đại điện lẫn điện ngang cũng không có một bóng người nào cả. Chàng lại tưởng ngôi nhà đổ nát ở trong núi hoang thì làm gì có nhiều hòa thượng, nên chàng lại đi xuống núi tìm kiếm. Nhưng tìm cả bếp lẫn lều tranh của hòa thượng ngủ cũng không có bóng người nào cả. Chàng thấy trên tường có treo mấy cái mũ, chàng đoán chắc trong chùa này thể nào cũng có ba bốn nhà sư. Nhưng chàng không hiểu trời mới sáng tỏ mà các nhà sư đã đi đâu sớm thế? Và lại đi hết sạch như vậy?
Chàng lại nghĩ tiếp :
- “Ta cũng chẳng cần biết họ đi đâu hết! Ta có việc cần phải lên đường ngay, chớ chờ họ sao được?”
Nghĩ đoạn chàng móc túi lấy một nén vàng nho nhỏ ra để ở trên bàn, rồi đi ra ngoài cửa chùa lên đường ngay.
Chàng đi được vài chục bước, định xuyên qua khu rừng để ra ngoài

đường cái, thì bỗng nghe thấy có người, với giọng khàn khàn kêu gọi :
- A Di Phật! Cứu Mệnh Vương Bồ Tát Đại thí chủ người đại lượng phúc lớn, đại nhân không nghĩ đến lỗi của tiểu nhân xin tha thứ cho anh em tiểu tăng!
Thanh Lam nghe nói ngẩn người ra, vội nhảy lui về phía sau ba bước, giơ chưởng lên trước ngực, ngó nhìn bốn xung quanh.
Khu rừng thông đó không rậm rạp lắm. Chàng chỉ ngẩng đầu nhìn đã trông thấy suốt, nhưng không thấy bóng một người nào, chàng ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ :
- "Lạ thật! Chẳng lẽ ban ngày ban mặt mà lại gặp ma chăng? Nhưng thôi, ta còn việc bận phải lên đường! Mặc tiếng nói đó là người hay là ma, ta chẳng cần phải đếm xỉa tới!"
Nghĩ đoạn, chàng liền rảo bước đi luôn. Ngờ đâu mới bước được mấy bước, lại nghe thấy tiếng nói đó nổi lên, nhưng lần này lại có những hai ba người cùng nói một lúc rằng :
- Đại thí chủ! Nếu thí chủ đi thì không còn người nào giải cứu anh em chúng tôi nữa! Anh em chúng tôi cứ bị treo luôn mấy ngày như thế này, không chết mệt cũng chết đói. Xin đại thí chủ mở lòng từ bi, cứu một mạng người hơn là ăn chay ba đời!
Quả nhiên có người kêu la cầu cứu và hình như tiếng đó ở trên không vọng xuống. Chàng vội ngẩng đầu nhìn lên phía trên, liền thấy trên mấy cây thông cổ thụ ở cách đó mấy trượng có treo ba nhà sư, người nào cũng bị trói chéo tay về phía sau, đang lơ lửng ở trên không. Chúng vừa thấy chàng ngẩng đầu lên liền tỏ vẻ cầu khẩn liền.
Chàng liền nghĩ thầm :
- "Thảo nào ở trong chùa mình tìm mãi vẫn không thấy một người nào cả, thì ra chúng bị treo cây này. Thế là nghĩa lý gì? Tại sao chúng lại bị treo ở trên cây như thế?"
Nghĩ đoạn chàng liền nhảy lên trên cây cởi trói cho chúng, mới hay chúng bị trói bằng những sợi dây da bò ngâm nước, nên dù người giỏi võ đến đâu cũng không sao giằng đứt được. Chàng vội lấy kiếm ra cắt đứt những sợi dây ấy để cởi trói cho chúng.
Ba tên hòa thượng xuống tới mặt đất vội quỳ lạy Thanh Lam rồi nói :
- Anh em tiểu tăng có mắt không biết núi Thái Sơn! Xin cám ơn thí chủ đã cứu giúp cho!
Thanh Lam thắc mắc vô cùng vội hỏi :
- Mời ba vị đại sư đứng dậy! Chẳng hay tại sao ba vị lại bị trói ở trên cây như thế?
Ba hòa thượng liền ngẩn người ra nhìn nhau, rồi người đã tiếp nước

chàng tối hôm qua giọng run run hỏi :
- Chả lẽ đại thí chủ không biết một tí gì ư?
Thanh Lam là người rất thông minh, liền nghĩ tới những lời dặn bảo của thầy đồ Thư mọi khi rồi chàng lại hồi tưởng đến chuyện tối hôm qua mà nghĩ tiếp :
- "Bóng người lén lút ở ngoài cửa sổ lúc ta mới vào phòng nghỉ ngơi, với chén nước mà hòa thượng đưa cho ta uống, uống xong ta thấy đầu óc choáng váng liền..."
Nghĩ tới đó, chàng mới nghi ngờ bọn hòa thượng này không phải là người tử tế, nên chàng sầm nét mặt lại hỏi ba tên hòa thượng ấy rằng :
- Tiểu sinh với các ngươi không có thù oán gì hết thì khi nào tiểu sinh treo các người ở trên cây như vậy? Nhưng việc tối hôm qua như thế nào các ngươi phải nói thật cho ta hay?
Hòa thượng đã tiếp nước chàng vội đáp :
- Sư phụ của anh em tiểu tăng là Hoa Di Lặc, võ công cao siêu lắm. Nửa năm về trước đã được Điền Tiết độ sứ mời làm giáo luyện. Mấy hôm trước đây sư phụ chúng tôi đến ngôi chùa đổ nát này để trụ trì. Vì nơi đây lẩn khuất ít có người chú ý tới và những người đi lại Ngụy Quận đâu phải vào đâu để nghỉ chân?
Thanh Lam nghe nói kêu "ồ" một tiếng trong lòng mừng thầm, và nghĩ tiếp :
- "May mắn thật! Không ngờ mình lại phát giác được sự bí mật này!"
Nghĩ đoạn, chàng lại hỏi tiếp :
- Tối hôm đó, bọn người ở Ngụy Quận ra cùng vào trong chùa này nghỉ chân phải không?
Hòa thượng nọ liền gật đầu đáp :
- Vâng, vâng! Tối hôm nọ tất cả có mười một người trong đó có một thiếu nữ. Nghe nói họ định đi trả thù gì ấy, nhưng lúc trở về chỉ còn có bốn người thôi!
- Bốn người thôi ư?
Thanh Lam nghĩ tới chuyện tối hôm nọ, đối phương chỉ có bốn chết, hai bị bắt thôi như vậy phải có năm người quay trở lại mới phải? à con nhỏ họ Liễu bị mình hất bắn trường kiếm ngã ngồi phịch xuống đất, rồi sau không thấy tung tích nó đâu hết. Chả lẽ nó còn ở Lộ Châu, chưa về chăng?
Nghĩ tới đó, chàng lại hỏi tiếp :
- Thế người đàn bà không quay trở lại ư?
Hòa thượng nọ đáp :
- Không! cho nên Công Tôn đại gia mới bảo Hà đại gia ở lại, để dò la

xem tung tích của mấy người nọ ra sao? Tối hôm qua thí chủ đến ở trọ. Hà đại gia trông thấy, bảo thí chủ là đồ đệ của kẻ thù, dặn tiểu tăng bỏ thuốc mê vào trong ấm nước trà.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 8
Hắc y ma tặc

Thanh Lam nghe nói, giật mình kinh hãi, vội hỏi tiếp :
- Sao, rồi thế nào nữa?
Hòa thượng nọ đáp :
- Khi tiểu tăng quay trở ra hình như có một cái bóng đen thấp thoáng, rồi tiểu tăng bị điểm huyệt, mê man bất tỉnh ngay, đến khi tỉnh lại thì thấy mình với hai người sư đệ đã bị treo ở trên cây rồi.
Thanh Lam kinh hãi thầm, và bụng bảo dạ rằng :
- "Hà Dị đã nhận rat a, sao y lại chịu để yên cho ta ngủ đến khi trời sáng như thế? Y với Hoa Di Lặc hai người lại đi đâu mất rồi? ừ có lẽ đã có người ngấm ngầm cứu giúp ta đánh đuổi hai tên ác tặc ấy? Phải rồi, bằng không, ban tên hòa thượng này võ công cũng cao siêu lắm, chúng bị bắt trói treo lên như vậy mà cũng không hay biết gì, nên chúng mới tưởng lầm là mình đã rat ay điểm huyệt và bắt trói chúng! Người cứu giúp ta võ công cao siêu thật! Tiếc thay, y lại bỏ đi liền, khiến ta không có dịp kết giao với y."
Nghĩ tới đó chàng liền cảnh cáo ba hòa thượng vài lời, rồi lên đường đi ngay.
Từ Phủ Dương tới Ngụy Quận, quãng đường ấy là giáp giới của Tiết, Điền, hai Tiết độ sứ, nên cả đôi bên đều đóng binh ở đây để canh chừng nhau.
Thanh Lam đi xen vào trong đám dân chúng nên quân lính của đôi bên đều không biết chàng là ai cả.
Trưa hôm sau chàng đã đi tới Ngụy Quận. Ngụy Quận là chỗ đồn trú trọng binh của Điền Tiết độ sứ, nên rất phồn hoa, các tửu lầu và hồng lầu ngày đêm đều có người nhậu nhẹt mua vui náo nhiệt vô cùng.
Chàng thủng thẳng đi lên trên một tửu lầu, thấy trên lầu rất đông khách ăn, chàng kiếm mãi mà cũng chưa kiếm được chỗ ngồi.
Chàng định quay trở xuống, nhưng tên phổ cây đã trông thấy, vội chạy lại nghênh đón rồi mời chàng đến ngồi chung bàn với một

người khác. Chàng thấy người đó thân hình bé nhỏ, tuổi cũng không hơn gì mình mấy, mặc quần áo vải đen, thắt một sợi dây lưng vải thật lớn.
Trông lối ăn mặc của người đó, chàng biết ngay y là người quê mùa nên không chú ý đến, liền dặn phổ cây lấy thức ăn và định xem xét tình thế với hoàn cảnh của bốn xung quanh Điền Tiết độ sứ phủ trước, rồi kiếm một nơi khách sạn vắng vẻ để ẩn núp.
Lúc ấy tên phổ cây đã bưng rượu và thức ăn của người gầy gò bé nhỏ kia lên rồi. Những thức ăn của y toàn là những thức ăn có sẵn như thịt bò khô, hột vịt muối với chiếc bánh bao không nhân. Thấy vậy, chàng kinh ngạc vô cùng, vì những thức ăn đó chàng chia làm năm bữa ăn cũng không hết mà sao người gầy gò bé nhỏ kia lại dám gọi nhiều đến thế?
Vì vậy chàng mới để ý đến đối phương. Chàng thấy người đó đã rót đầy một bát rượu đế, chỉ hai ngụm đã uống cạn luôn bát rượu và dùng tay bốc miếng thịt bò khô thực lớn bỏ vào mồm vừa nhai ngồm ngoàm, vừa ngửng đầu lên nhìn Thanh Lam mà cười.
Lúc này chàng mới trông rõ mặt người ấy. Thì ra y cũng là một thanh niên tuổi chừng 24, 25 mặt gầy gò, da đen thui, nhưng trông có vẻ nhanh nhẩu và cương quyết lắm, nhất là đôi mắt của y sáng quắc.
Chàng giật mình kinh hãi và bụng bảo dạ rằng :
- “Không ngờ người quê mùa này lại là một tay nội gia cao thủ như vậy!”
Thầy đồ Thư thường nói: “Trong giang hồ, hạng người nào cũng có, người tài giỏi lại có người tài giỏi hơn, câu này quả không sai chút nào...”
Nghĩ tới đó, chàng đang định chào hỏi người đó, ngờ đâu người ấy nhìn chàng cười xong lại cúi đầu ăn nhậu như thường. Chỉ trong chốc lát, đĩa thịt bò với bánh bao nhiều như vậy mà y đã ăn hết rồi.
Lúc ấy tên phổ cây vừa bưng thức ăn và rượu của chàng tới.
Chàng định chờ người nọ quay lại là chàng chào hỏi nói chuyện luôn, nên vừa nhậu nhẹt, chàng vừa để ý đợi chờ người ấy nhìn mình.
Ngờ đâu người đó hình như đã biết tâm ý của chàng mà không cố ý chơi khăm vậy. Y ăn xong liền đứng dậy gọi phổ cây trả tiền rồi xuống lầu đi luôn hinh như có ý trốn tránh chàng nên chàng ngạc nhiên hết sức, vì thấy hành vi của người này kỳ lạ lắm. Vì vậy, chàng cũng vội vàng ăn uống cho thật nhanh rồi trả tiền đi xuống lầu, giả bộ như không có mục đích gì mà đi dạo phố một vòng.
Chàng đi tới trước cửa Điền Tiết độ sứ phủ rồi ngừng chân ở chỗ cách khá xa ngắm nhìn một hồi, thấy trước cửa phủ có hai cột cờ

cao chót vót, cạnh hai cột cờ có hai con sư tử đá ngồi chầu, một thềm đá trắng giải suốt từ cửa vào tới trong sảnh, trông thực là hùng tráng oai vệ. Chàng sợ người ta chú ý đến mình, lẳng lặng đi vòng qua cửa chính ngó về phía bên phải. Chàng thấy hàng rào tường của Tiết độ sứ phủ này cao vô cùngvà bao vòng hết tòa nhà đồ sộ ấy, phía đằng xa là một vườn hoa. Chàng ở bên ngoài cũng có thể trông thấy những ngọn cây với ngọn núi giả. Chàng xem qua một lượt, ngấm ngầm ước đón, nơi đâu là tiền sảnh, nơi đâu là nội trạch, nơi đâu là chỗ trị sự, nơi đâu là chỗ bày tiệc...

Trong lúc chàng đang ngẩn người ra suy nghĩ thì đột nhiên trông thấy một cái bóng rất quen đi cạnh mình. Chàng đã nhận ra người đó chính là người gầy gò ăn vận lối quê mùa mà mình đã gặp hồi nãy. Chàng vội tránh sang một bên. Người nọ lướt xa năm sáu trượng, rồi người ấy bỗng quay đầu lại nhìn chàng mà cười khì một tiếng. Chàng thấy vậy giật mình kinh hãi và nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ y là người của Điền phủ chăng? Y đã phát giác hành tung của ta nên mới theo tới đây? Nếu quả thực như vậy thì hành tung của ta chuyến này đã bại lộ...”

Ngờ đâu người nọ quay đầu lại nhìn một cái bỗng rảo cẳng chạy luôn. Chàng không sợ nguy hiểm gì hết vội đuổi theo liền.

Lúc ấy là ban ngày ban mặt, không tiện giở khinh công ra đuổi, nên chàng chỉ xa xa theo dõi người ấy thôi. Đi được hai ba phố, chàng thấy người đó có vẻ thuộc đường thuộc lối lắm, và chỉ thích đi xuyên vào đám đông để mình khỏi tìm thấy vậy. Quả nhiên một lát sau đã mất tích người ấy rồi.

Lúc ấy Thanh Lam mới biết người nọ cố ý chọc tức mình dù đi có mỏi nhừ cả hai chân, mồ hôi ướt đầm mà kết quả lại để cho đối phương trốn mất. Chàng tức giận khôn tả, đành phải quay trở về khách điếm vậy.

Chàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy lúc ấy mới đầu giờ Thân cuối giờ Mùi, định kiếm một khách sạn ở gần đấy nghỉ ngơi trước.

Chàng đi được hai ba chục trượng đã thấy có một khách sạn, liền vào trong đó lấy phòng. Vừa tới trong phòng chàng đã vội đóng cửa lại, cởi thanh trường kiếm ra, định ngồi lên trên giường điều hơi vận khí một lúc. Nhưng chàng bỗng thấy trong túi có vật gì phồng lên, liền ngạc nhiên vô cùng, vội móc ra xem, mới hay đó là một nắm giấy. Chàng giở tờ giấy nhầu nát ấy ra, thấy bên trong lại có chữ, liền kinh ngạc vô cùng. Thì ra những chữ trong giấy viết bằng than chì vỏn vẹn có mấy chữ thôi, đại khái khuyên chàng nên trở về đi, chứ vào dọ thám trong Điền phủ thì nguy hiểm lắm.

Chàng đọc xong tờ giấy đó càng hãi sợ thêm và bụng bảo dạ rằng :
- “Lạ thực! Chuyến đi này của ta không ai hay biết hết. Tại sao có người biết rõ hành động và tên tuổi của ta như thế?”
Chàng càng nghĩ càng thắc mắc, sau chàng lại nghi ngờ người nhét giấy vào túi mình để cảnh cáo đó chắc là Hà Dị chứ không sai, và có lẽ tờ giấy này y nhét vào túi mình từ hồi hôm trong lúc mình uống phải thuốc mê cũng nên. Nhưng chàng suy nghĩ thêm một chút nữa, lại cho sự nhận xét đó không đúng vì nếu là Hà Dị, một khi y đã biết rõ hành tung của mình thì cứ để yên cho mình đâm đầu vào lưới chứ việc gì y phải cảnh cáo như thế? chàng xem lại những chữ trong tờ giấy thì nhận thấy giọng nói của những chữ này là của một người bạn chứ không phải địch. Nhưng chàng mới tới Ngụy Quận lần thứ nhất thì chỉ có địch thôi, chứ làm gì có bạn? Chàng lại nghĩ tới người nhét giấy vào túi mình, võ công cao siêu hơn mình nhiều nên mình mới không hay biết gì cả.
Chàng suy đi nghĩ lại vẫn không tìm ra được kết luận. Sau cùng, bỗng nghĩ tới người gầy gò bé nhỏ mà chàng đã gặp thấy ở trên tửu lầu hồi nãy chàng lại nghĩ tiếp :
- “Lạ thực, sao bỗng dưng người đó lại nhìn ta mà cười? Rồi sau lại gặp y ở gần Điền phủ, y đi qua cạnh chẳng nói chẳng rằng và còn hơi đụng vào người mình một chút nữa? Thôi đúng rồi, chính là y chứ không còn ai vào đây nữa! Sau y sợ ta đứng quanh quẩn ở đó thế nào cũng bị người của địch nghi ngờ và để ý nên y mới dụ ta tránh ra khỏi vùng đất nguy hiểm. Thế ra y có lòng tốt chứ không phải chọc tức ta đây!”
Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ lại :
- “Ta không quản ngại khó nhọc, đi một quãng đường dài mấy trăm dặm tới đây để làm chi? Bây giờ Điền phủ dù có là hang hổ đầm rồng, ta cũng bất chấp! Huống hồ theo lời khai của Tôn Khánh thì người lợi hại nhất trong Điền phủ là Công Tôn Vô Kỵ mà tối hôm đó ta dùng Càn Khôn Nhất Kiếm đối địch ta mới thọ công tới vòng thứ bảy của thế kiếm ấy đã đẩy được y lui sang một bên rồi. Công Tôn Vô Kỵ ta còn không sợ, thì việc gì ta phải sợ ai nữa?”
Chàng càng nghĩ càng cảm thấy hăng hái, quên cả lời khuyên bảo thiện chí của tờ giấy kia, rồi vội vàng lên giường ngồi vận công điều khí luôn.
Chiều hôm đó, chàng không ra phố nữa, và bảo phổ cây đem vào phòng cho mình ăn. Cơm nước xong, chàng lại nghỉ ngơi giây lát, chờ đến canh hai chàng mới nai nịt gọn gàng, đem theo cả một túi phi tiêu một thanh trường kiếm, rồi mở cửa sổ đi luôn.

Thanh Lam chưa có một tí kinh nghiệm đi đêm bao giờ mặc dầu tối hôm nọ lần đầu tiên chàng đã đánh bại được Liễu Kỳ và đuổi lui được Công Tôn Vô Kỵ, một kẻ đã có tiếng tăm rất lừng lẫy, nhưng tất cả hành động đó đều xảy ra trong nhà chàng, chứ còn đi xa bên ngoài, tới một nơi cảnh vệ rất thâm nghiêm, cao thủ đông như kiến cỏ thì quả thực chàng chưa có một chút kinh nghiệm nào cả. Tuy hăng hái có thừa, nhưng dù sao trống ngực cũng đập rất mạnh và đầu óc còn cảm thấy căng thẳng vô cùng.
Không bao lâu, chàng đã trông thấy Điền vương phủ, thì bỗng thấy ở chỗ cách mình chừng bảy tám trượng có một cái bóng đen thấp thoáng. Chàng chưa kịp nhìn kỹ thì bóng đen ấy đã mất tích rồi. Nhưng chàng biết bóng đen ấy cũng tiến về phía Điền vương phủ như mình vậy liên bụng bảo dạ rằng :
- "Thân pháp của người ấy nhanh như thực, có lẽ khinh công của y đã luyện tới mức phi phàm tuyệt tích cũng nên. Nếu đem khinh công của y ra so sánh với mình thì thực mình còn kém xa lắm..."
Thấy người đó tài ba hơn mình, chàng càng không dám sơ xuất. Một lát sau, chàng đã tới phía sau Điền vương phủ, liền phi thân lên một cây cổ thụ ở gần đó chàng leo lên để xem động tĩnh bên trong. Chàng thấy dưới chân tường ở bên trong có ba con chó rất to đang nằm phục trên bãi cỏ. Loại chó này thuộc loại Tào Châu Mạnh Hải, mạnh như hổ, nhanh như chim cắt, người nhà giàu thường hay nuôi nó để canh gác. Chàng rất lấy làm sung sướng là mình nhảy lên trên cây nhẹ nhàng như không có một chút tiếng động nào nên ba con chó đó không hay biết một chút gì cả bằng không nó trộm thấy một chút bóng người là nó đã sủa ầm lên rồi. Chàng cau mày lại xem có cách gì dụ được ba con chó ấy chạy ra nơi khác không, hay là lấy phi tiêu ra ném chúng chết cùng một lúc? Nhưng một lúc ném chết cả ba con chó dữ như vậy cũng không phải là chuyện dễ.
Tuy vậy, chàng vẫn móc túi lấy ba mũi tiêu đang giơ tay định ném thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười khì rất khẽ. Chàng giật mình kinh hãi, ngó nhìn về phía sau, nhưng chung quanh đều không có một bóng người nào hết. Chàng lại cho là mình nghe lầm.
Nhưng rõ ràng sau tiếng cười đó chàng còn nghe thấy người ấy nói thêm một câu: "Chó chết đấy!" Sau chàng quay đầu nhìn nhưng không thấy một bóng người nào cả. Chàng lại nghĩ người lên tiếng nói đó là người bé nhỏ mà mình đã gặp ở trên tửu lầu. Nhưng chàng nghĩ lại thì nhận thấy không giống, vì tiếng nói vừa rồi bén nhọn lắm chứ không ồ ồ như giọng của người bé nhỏ kia.
Chàng lại định thần nhìn kỹ ba con chó, quả thấy chúng nằm yên

như chết thực. Nhưng chàng vẫn chưa tin hẳn, liền bỏ phi tiêu vào túi, bẻ một cành cây nho nhỏ búng thử vào con chó gần mình nhất xem sao?
Quả nhiên con chó ấy chết thật vì cành cây của chàng đã bắn trúng vào người nó rồi không thấy nó cửa động gì cả. Chàng vừa mừng rỡ vừa kinh hãi, mừng là vì không biết ai đã giết hộ mình ba con chó này, còn kinh hãi là không biết người nào lại tài ba đến thế, một lúc đánh chết ba con chó dữ tợn như vậy và con nào con nấy nằm yên như lúc đang canh gác vậy!
Chàng không dám chậm trễ nữa, vội nhảy xuống dưới bãi cỏ, rồi rón rén đi tới lớp nhà sau. Cũng may suốt dọc đường không bị một người nào trông thấy. Sau chàng lại nhảy lên trên mái nhà, vượt qua mấy nóc đã tới một cái lầu. Chàng thấy trong lầu có ánh sáng đèn ló ra, một thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo đỏ đang ngồi tựa cửa sổ nhìn trời. Chàng tới gần nhìn kỹ liền giật mình kinh hãi, nếu không phải là ở trong Điền phủ thì chàng đã thất thanh kêu la rồi vì mặt thiếu nữ này giống hệt Hồng Tuyết cô nương lúc nào cũng tươi tỉnh và trông rất anh dũng trái lại nàng này thì âu sầu buồn bã.
Thanh Lam đang ngẩn người ra ngắm nhìn thiếu nữ nọ, thì bỗng thấy nàng đó nhìn trăng lẩm bẩm tự nói :
- “Chẳng lẽ chàng không biết hay sao? Hay chàng có biết đâu một chốn thâm nghiêm như thế này thì làm sao mà vào nổi?”
Nói tới đó, nàng ta lại cúi đầu suy nghĩ tiếp.
Thanh Lam mới tỉnh ngộ, thì ra tối nay nàng ở đây hẹn ước với người yêu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy người yêu tới nên nàng mới rầu rĩ như vậy.
Đột nhiên, chàng lại cảm thấy tay áo bên phải có người níu kéo liền quay đầu lại xem người đó là ai, thì đó là rỉ tai, khẽ nói :
- Mau ngồi xổm xuống, có người tới đấy!
Chàng lại cảm thấy có một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình. Chàng vội nhìn kỹ mới hay người đó chính là Lan nhi, nhưng không hiểu chàng ta đã vào từ lúc nào? Chàng không kịp nghĩ ngợi nữa liền cùng chàng ta lui vào một xó tối. Hai người vừa ngồi thụp xuống thì trên mái nhà phía trước mặt đá có người khẽ vỗ tay ba cái.
Thiếu nữ áo đỏ mừng rỡ vô cùng, vội ngó đầu ra, khẽ hỏi :
- Ai đó?
- Hồng cô nương, tôi đây mà!
Một luồng gió thoảng qua, bóng người nọ đã vén mành tiến vào trong lầu rồi. Người đó chính là người bé nhỏ mà Thanh Lam đã gặp ở trên tửu lầu. Lúc này trong tay người ấy còn cầm thêm chiếc Lưu tinh

chuỳ bóng nhoáng. Thiếu nữ áo đỏ thấy vậy liền biến sắc mặt lui ngay về phía sau khẽ hỏi :
- Người là ai? Sao đêm hôm khuya khoắt thế này lại dám xông vào trong vương phủ định làm chi?
Người bé nhỏ bỗng đưa mắt nhìn vào chỗ Thanh Lam với Lan nhi ẩn núp mà tủm tỉm cười rồi người ấy chắp tay chào thiếu nữ áo đỏ đáp :
- Cô nương đừng có hoảng sợ! Tại hạ là Ma Lặc người ta thường gọi là Hắc Côn Luân được Thôi công tử nhờ tại hạn đến đón công nương đấy!
Thiếu nữ áo đỏ vẫn chưa dám tin, nên nàng lại hỏi tiếp :
- Chẳng hay người có vật gì làm bằng chứng không?
Hắc Ma Lặc đáp :
Có, có mời cô nương xem!
Nói xong y móc túi lấy một cái quạt ngà voi ra hai tay cung kính đưa cho nàng nọ.
Thiếu nữ áo đỏ cầm cái quạt lên xem, nước mắt nhỏ ròng xuống với giọng run run khẽ đọc bài thơ viết trên cái quạt. Đọc được vài lời nàng đã khóc lóc và nức nở nói tiếp :
- Quả thật là tín vật của Thôi Lang! Hắc đại hiệp, chàng...
chàng ta còn nói gì nữa không?
Hắc Ma Lặc vội đáp :
- Lúc này Thôi công tử đang chờ ở ngoài thành, cô nương mau theo tôi đi ngay!
Thiếu nữ áo đỏ có vẻ chần chừ, và còn muốn lên tiếng hỏi, nhưng Hắc Ma Lặc đã thúc giục :
- Tất cả những chó dữ ở trong phủ đều bị tôi dùng nội công trong thủ pháp đánh chết rồi, cô nương phải đi mau mới được! Nếu chậm chúng phát giác những con chó bị chết hết thì khó mà tẩu thoát đấy! Nếu cô nương không tiện đi thì để tôi cõng đi cho!
Mấy câu nói sau của y vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào chỗ Thanh Lam với Lan nhi đang ẩn núp, hình như có ý cảnh cáo hai người vậy.
Thiếu nữ áo đỏ quả quyết nhận lời. Hắc Ma Lặc liền ngồi xổm xuống cõng nàng đi luôn. Tuy y cõng một người mà nhảy lên trên mái nhà vẫn nhẹ nhàng như không.
Thanh Lam vẫn còn nhớ câu của Hắc Ma Lặc nhìn về phía mình mà ngụ ý nói rằng :
- Có mau đi không?
Chàng hơi ngạc nhiên nhưng vẫn quay đầu lại dặn Lan nhi rằng :
- Hiền đệ ở đây đợi chờ tôi, để tôi tiễn họ một quãng nhé!

Hồi 9
Tiếng đàn trầm bổng

Lan nhi bĩu môi, đáp :
- Người ta còn giỏi hơn đại ca nhiều, chả cần gì phải chúng ta hộ tống đâu! Chẳng lẽ, y tới được mà chúng ta không tới được hay sao? Hừ! Đệ không tin y lại giỏi hơn chúng ta được?
Nói xong, chàng ta kéo tay Thanh Lam nhảy lên trên mái nhà, đã thấy đằng trước có tiếng người ồn ào và ánh sáng đèn sáng rực. Đồng thời, mái nhà ở phía bên cũng có hai cái bóng người đang chạy tới chỗ hai chàng.
Lan nhi nhanh mắt vội kéo Thanh Lam nằm phục xuống, vừa lúc hai cái bóng người đó đã tới gần. Một người ăn vận lối thường tục, tuổi trạc năm mươi, mặt rất kiêu ngạo, người này chính là Thiết Bút Quí Tử Thanh, đã lừng danh trên hắc đạo vào hồi mấy chục năm về trước. Còn một người nữa là lão hòa thượng béo lùn, tay cầm thiền trượng, trông hình dáng bên ngoài cũng đủ biết võ công của y rất cao siêu. Hai người đó vừa sang tới nóc nhà phía bên này liền ngừng hẳn lại. Hòa thượng béo lùn liền lên tiếng :
- Vừa rồi hay tin trong thâm cung của Vương gia đã bị mất trộm một cái hộp vàng, hộp ấy quan trọng lắm. Sau khi phát hiện mười mấy con chó Tào Châu, Lang Ngao, mạnh như hổ báo mà cũng bị người ta dùng nội công đánh chết hết chưa biết chừng kẻ địch hôm nay là Bát Ty kiếm khách cũng nên.
Quí Tử Thanh cười nhạt đáp :
- Phải, chỉ có lão thất phu ấy mới làm được gọn gàng như thế, nhưng chắc tối hôm nay y không sao tẩu thoát được đâu? Hoa đại sư hãy ở đây canh gác phía này, để mỗ đi ra phía sau xem sao?
Y không đợi chờ hòa thượng trả lời đã phi thân đi luôn.
Thanh Lam nghe thấy hai người ấy đối thoại với nhau như vậy trong lòng mừng thầm và bụng bảo dạ rằng :
- "Thế ra thầy đồ Thư đã tới và trong thâm cung của tên Điền Thừa Tự còn bị mất trộm một cái hộp vàng gì nữa?"
Lan nhi khẽ rỉ tai chàng nói :
- Lam đại ca! Tên giặc sói đầu này là Họa Di Lặc! Y tồi bại lắm!
Thanh Lam ngạc nhiên, hỏi lại :
- Sao hiền đệ lại ra được y thế?

Hỏi tới đó, chàng mới vỡ nhẽ, liền hỏi :
- Ủa! Thế ra tối hôm qua người ra tay đối phó với mấy tên hòa thượng đó chính là hiền đệ đấy à?
Lan nhi tủm tỉm cười rồi kể cho chàng hay hồi hôm chàng ta vẫn theo dõi chàng, sau phát giác mấy tên giặc sói đầu ngấm ngầm cho chàng uống thuốc mê, chàng ta liền dùng kế dụ Họa Di Lặc với Hà Di ra ngoài xa rồi quay lại bắt trói ba hòa thượng vân vân... Sau chàng quay trở lại phun nước lã vào mặt Thanh Lam nhưng thấy Thanh Lam mãi vẫn chưa thức tỉnh, lại sợ Họa Di Lặc với Hà Di ra ngoài cửa chùa dụ hai tên đó đuổi theo để chúng khỏi giết hại Thanh Lam.
Nghe thấy Lan nhi nói như vậy, Thanh Lam cảm động hết sức đang định cám ơn thì Lan nhi đã giơ tay bịt mồm chàng và chỉ tay lên phía trên, khẽ nói tiếp :
- Ủa! Sao tên giặc sói đầu vẫn chưa rời khỏi nơi đây thế? Thực đấy, võ công của y còn cao siêu hơn chúng ta sẽ gặp nhau ở trong khách điếm nhé?
Thanh Lam muốn ngăn cản chàng nọ, ngờ đâu Lan nhi vừa nói dứt, đã như một làn khói đi luôn, thân pháp của chàng ấy nhanh khôn tả.
Khi lên tới mái nhà, Lan nhi cố ý dẫm vỡ một hòn ngói nghe “cách” một tiếng.
Họa Di Lặc nghe thấy tiếng kêu đã vội quay đầu lại nhìn và quát hỏi :
- Ai đó?
Nhờ có ánh sáng trăng, y đã trông thấy rõ đối phương là Lan nhi rồi, liền cười ha hả và nói tiếp :
- Tiểu quỷ, ngươi cũng tới đây à?
Nói xong, y vội tung mình đuổi theo luôn.
Lan nhi vừa chạy ra bên ngoài vừa cười vừa nói :
- Hừ! Giặc sói đầu! Ngươi lại muốn chơi trò ú tim với ta phải không?
Hoa Di Lạc khi nào chịu buông tha chàng ta, cứ cắm đầu đuổi theo.
Một người chạy một người đuổi, chỉ trong nháy mắt hai người đã mất dạng ngay.
Thanh Lam thấy khinh công của Lan nhi cao siêu hơn mình nhiều, trong lòng cũng mừng thầm, nhưng sợ chàng ta thất thế, nên chàng cũng không dám ở lại nữa vội đuổi theo luôn. Khi vượt qua một cái nóc nhà chàng thấy trong bóng tối có một luồng gió mạnh lấn át tới. Chàng vội ngừng chân, ngửa người về phía sau tránh né. May thay khí giới của đối phương chỉ còn cách có mấy tấc là đã trúng vào mũi của chàng rồi. Tuy vậy luồng gió mạnh của môn khí giới ấy mới lướt qua mà chàng cũng đã thấy mặt và mũi đau nhức vô cùng đủ thấy kình lực của người ấy lợi hại biết bao và thế công của đối phương lại

nhẹ nhàng đến nỗi khiến chàng không hay biết gì nên chàng sợ hãi vô cùng.
Người nọ cười khì một tiếng và nói :
- Tiểu tử có mau thúc thủ chịu trói không? Người còn muốn đào tẩu đi đâu nữa?
Lúc ấy Thanh Lam mới trông thấy rõ người đó chính là Âm Dương Phiến Bạch Tú Sơn ăn vận lỗi nho sĩ, tay cầm cái quạt bạch kim, đang phe phẩy.
Y thấy thế đầu tấn công hụt lại cụp cái quạt lại tấn công luôn thế thứ hai.
Thanh Lam vội lui về phía sau mấy bước, rút trường kiếm ra.
Chàng không có thì giờ nói nhiều với đối phương, vừa ra tay đã giở "Càn Khôn Nhất Kiếm" ra đối phó liền.
Bạch Tú Sơn ra tay nhanh khôn tả, và y thấy đầu quạt đã sắp điểm trúng ngực của địch thủ rồi. Ngờ đâu chỉ thấy ánh sáng kiếm thấp thoáng và kêu "coong" một cái, không hiểu tại sao y thấy cả người lẫn quạt bị kiếm của đối phương đẩy bắn lui về sau, loạng choạng mấy bước mới đứng yên được.
Thanh Lam thấy đẩy lui được đối phương không kịp nhìn kỹ địch thủ có bị thương không, đã vội quay người đào tẩu luôn.
Lúc ấy những đèn đuốc của Điền phủ trái lại đều tắt ngòm hết.
Chàng thấy bốn bề tối om như mực và chỉ thấy những nóc nhà trùng trùng điệp điệp thôi, nhất thời không sao phân biệt đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc hết. Chàng chỉ biết lựa phía nào tối nhất mà chạy về phía đó thôi.
Bạch Tú Sơn ngẩn người ra giây lát rồi cười nhạt nói :
- Nếu đêm nay ta để cho tiểu tử ngươi tẩu thoát, ta không còn là Bạch Tú Sơn nữa!
Nói xong y vội giở khinh công tuyệt kỹ đuổi theo Thanh Lam luôn.
Cũng may khinh công của Thanh Lam không đến nỗi kém cỏi lắm, chỉ trong nháy mắt chàng đã vượt qua được bảy tám nóc nhà.
- Đứng lại!
Bốn năm cái bóng người đã xuất hiện, ngăn cản lối đi và quát bảo như vậy. Phía đằng sau Bạch Tú Sơn vừa đuổi theo tới vừa lớn tiếng quát bảo :
- Phải bắt cho kỳ được tên tiểu tử này!
Thanh Lam thấy lối đi bị người ngăn cản, phía sau lại có Bạch Tú Sơn đuổi tới, chàng lo âu vô cùng, nhưng chàng đã đánh liều rồi, chẳng cần biết những người chặn đường đó là ai? Chàng vội giở "Càn Khôn Nhất Kiếm" ra, nhằm những người đó tấn công luôn.

Sau một loat tiếng kêu “loảng soảng”, bốn năm người no chỉ cảm thấy mắt hoa mày tối và loạng choạng lui về phía sau thôi.
Thanh Lam thấy mình vừa ra tay đã đẩy lui được mấy kẻ địch, đang định xen qua đám đông đào tẩu, thì bỗng thấy phía sau có một luồng kình phong lấn át tới. Trong lúc cấp bách, chàng không kịp suy nghĩ, vội quay đầu lại, giở thế “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra phản công luôn.
Đã bị thiệt thòi bởi thế kiếm ấy rồi, Bạch Tú Sơn không dám chống đỡ nữa, vội nhảy sang bên tránh né, rồi lại múa quạt nhằm yếu huyệt ở cánh tay của Thanh Lam phản công luôn.
Thanh Lam khẽ né sang bên, đang định dùng thế kiếm ấy đối phó thì Bạch Tú Sơn lại tránh ra phía sau nhằm yếu huyệt ở sau lưng mình điểm tới.
Bạch Tú Sơn nổi danh trên chốn giang hồ lâu năm tất nhiên kinh nghiệm phải phong phú hơn. Y thấy Thanh Lam chỉ biết có một thế kiếm ấy thôi chứ không có thế kiếm nào khác, nên y đã nghĩ ngay ra được một kế, tránh nặng, tiến nhẹ, và ra tay nhanh như điện chớp để đối phó.
Quả nhiên y sử dụng kế đó rất công hiệu, Thanh Lam vì thiếu kinh nghiệm đối địch, nên chỉ đấu được có vài thế đã cuống quít cả chân tay rồi.
Lúc ấy bốn năm người vừa bị chàng đẩy lui, lại xông tới bao vây, nhưng vì thấy địa vị của Bạch Tú Sơn cao hơn chúng nhiều, nên chúng chỉ đứng ở ngoài bao vây thôi chứ chúng không dám xen tay vào.
Thanh Lam bị Tú Sơn làm cho mình quay tít, không sao giở được “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra, chàng tức giận khôn tả liền quát lớn một tiếng và múa kiếm đâm luôn bốn năm nhát một lúc.
- Hà, ra ngươi còn biết thế kiếm khác!
Bạch Tú Sơn vừa cười vừa nói như vậy, thế quạt của y tấn công nhanh như vũ bão.
“Truy Hồn bát kiếm” tuy là tuyệt thế của “Thông Thiên kiếm pháp” nhưng dù sao Thanh Lam mới học lại kém kinh nghiệm và địch thủ công lực lại cao hơn rất nhiều, nên chàng chỉ có thể chống đỡ được thế quạt của địch thôi chứ không hy vọng gì thắng nổi địch.
Đồng thời, chàng nhận thấy càng đấu lâu bao nhiêu, mình càng bất lợi bấy nhiêu, kẻ địch hay tin sẽ ở bốn mật tám phương tới càng ngày càng đông. Vì vậy chàng nhận thấy ba mươi sáu kế chỉ có thể tẩu là hơn hết. Nhưng muốn tẩu thì phải sử dụng tới “Càn Khôn Nhất Kiếm” đẩy lui đối phương đã.
Nghĩ như vậy, chàng liền giở “Truy Hồn bát kiếm” liên miên tấn công

một hồi, vừa tới thế thứ tám thì chàng đã xoay sang “Càn Khôn Nhất Kiếm” ngay.
Bạch Tú Sơn thấy chàng lại giở thế kiếm quái dị ra, muốn nhảy sang bên tránh né nhưng đã muộn mất rồi.
ánh sáng kiếm nhanh như điện, chỉ loé mắt một cái, và sau một tiếng kêu “coong” chiếc quạt bạch kim của Tú Sơn đã bị gạt bắn ra ngoài ra và cả một mảnh tay áo của y cũng bị mũi kiếm của Thanh Lam chém rách.
Tú Sơn không hổ thẹn với cái tên Nhạn Môn Thượng Tân chỉ nhún chân một cái, người y đã nhảy lên đuổi theo cái quạt, vừa lên tới trên không y giơ tay và đã bắt được cái quạt ấy liền.
Thanh Lam sử dụng thế kiếm pháp đó, đánh bại đối phương khiến tinh thần thêm phấn chấn đang định phá vòng vây để đào tẩu thì đột nhiên chàng nghe thấy bốn chung quanh có tiếng hò hét nổi lên.
Mười mấy tên đứng bao vây ở gần đó xông lên và thét lớn :
- Đừng để cho tiểu tử này đào tẩu!
Thanh Lam thấy chúng cùng xông lên tấn công mình như vậy liền trợn đôi lông mày lên quát lớn :
- Giỏi lắm!
Nói xong, chang quay luôn thanh trường kiếm một vòng giở thế “Vân Vụ Mê Sơn” bao vây lấy toàn thân đã, rồi mới giở “Thông Thiên kiếm pháp” ra tấn công tiếp.
Ngờ đâu bọn Thiên Hùng Giáo Luyện của Điền phủ này tuy võ nghệ không bằng Công Tôn Vô Kỵ các người, nhưng chúng cũng là những nhân vật có tên tuổi trên giang hồ, mỗi tên có một pho võ công riêng, nên sức bao vây của chúng cũng không phải tầm thường, nếu chúng không có tài ba như vậy thì khi nào Điền Thừa Tự lại mất tiền mời chúng làm Thiên Hùng Giáo Luyện để huấn luyện đội quân Ngoại Trạch Nam như thế?
Mười mấy tên giáo luyện xông lên tấn công một lúc khiến Thanh Lam không sao giở được thế “Càn Khôn Nhất Kiếm” ra nữa, vì chàng còn phải đối phó với những vũ khí dài ngắn ở bốn mặt tám phương tấn công tới, nên vô hình chung chàng chỉ bảo thủ nhiều hơn là tấn công địch, chàng vẫn chưa cảm thấy thiếu kinh nghiệm mấy, nhưng nhất đán phải bảo thủ như vậy mới cảm thấy chân tay cuống quýt.
Cũng may “Thông Thiên kiếm pháp” của chàng là pho võ tuyệt nghệ trấn sơn của phái Không Không Động, dù công lực của chàng hãy còn non nớt, nhưng nhờ có những thế kiếm biến hóa ảo diệu, nên nhất thời cũng chưa đến nỗi bị thất bại.
Đang lúc ấy, trên một cây cổ thụ ở gần đó bỗng có tiếng đờn nguyệt.

Tiếng đờn càng ngày càng nhanh tựa như mưa rào vậy, lập tức có bẩy tám người nghe tiếng đờn đó đã ngã lăn xuống nóc nhà, rồi lăn long lóc rơi xuống đất.
Thanh Lam cũng hăng tiết, nhưng nghe thấy tiếng đàn đó chàng cũng phải giật mình đánh thót một cái. Chàng đã nghe ra đó là khúc Nghê Thường mà mình vẫn thường nghe quen, chàng liên tưởng ngay đến cô gái áo đỏ vẫn thường ở trên lầu đánh khúc đàn ấy, nên chàng đoán chắc chính nàng ta chứ không còn ai vào đấy nữa.
Còn những người kia kinh hoàng kêu là om xòm và ngã lên ngã xuống tới tấp và chàng thì cứ ngẩn người ra như không hay biết gì vậy.
- Giang công tử có mau chạy đi không?
Giọng nói đó tuy không lớn lắm nhưng lọt vào tai Thanh Lam, chàng đã nhận ra đúng là tiếng nói của Hồng Tuyến cô nương rồi.
Chàng giật mình kinh hãi vội đâm nhanh mấy kiếm để cho địch thủ phải lui bước.
Chợt có tiếng quát :
- Tiểu tử của môn phái nào dám táo gan dùng tên ngầm đả thương người như thế?
Tiếp theo đó Bạch Tú Sơn đã nhanh như điện chớp nhảy lên trên cây cổ thụ. Bỗng một tiếng cười lạnh lùng và thánh thót nổi lên và có một cái bóng hồng ở trên cây cổ thụ bay lên phi thẳng vào chỗ tối om mất dạng.
- Chạy đi đâu!
Y vừa đuổi theo cái bóng hồng ngay.
Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng :
- “Lúc này ta không đào tẩu thì còn đợi đến lúc nào nữa?”
Nghĩ đoạn chàng cũng như cái bóng đen phi tới Thanh Lam thấy hai người sắp và đụng vào nhau, trong lòng kinh hãi thầm vội lách sang bên để tránh.
Cái bóng đen ấy liền giơ tay ra chộp ngực chàng, mồm thì quát bảo :
- Hừ, tiểu tử, ngươi định chạy đi đâu?
Thanh Lam vội lui về phía sau nửa bước nhìn kỹ người đó mới hay là một người béo lùn hai mắt như hai ngọn đèn rất sắc bén, nhưng vì thấy y tay không nên chàng bớt sợ, vội múa kiếm nhằm cổ tay của y đang chộp tới mà chém luôn.
- Hà hà...
Người béo lùn ấy không tránh né, cười ha hả và tay vẫn cứ nhằm ngực chàng mà chộp tới.
Lạ nhất là xương ở đầu vai của y bỗng có tiếng kêu “răng rắc” và

cánh tay của y bỗng dài thêm năm sáu tấc, nên y đã chộp được cổ tay của Thanh Lam rồi quát bảo :
- Ngươi còn chạy đi đâu?
Thanh Lam không ngờ tay của người béo lùn lại bỗng nhiên dài ra mấy tấc, nên cổ tay phải của mình mới bị bắt chặt, chàng vội giơ hai ngón tay trái nhằm hai mắt của đối phương điểm tới.
Người béo lùn lại giơ tay nọ lên chộp tay của chàng, chàng lo âu vô cùng, dậm chân xuống mại ngói tung chân phải lên đá luôn, đồng thời còn giằng mạnh hai tay một cái.
Người béo lùn cười khì một tiếng và nói tiếp :
- Tiểu tử biết điều thì đứng yên để cho ta bắt, chứ đã lọt vào tay Hầu Trường Thắng này thì người đừng có hòng bướng bỉnh.
Y vừa nói vừa dồn sức vào hai tay, Thanh Lam cảm thấy hai cổ tay bị y nắm như hai cai vòng sắt bóp chặt vậy, xương tay tê tái và đau nhức như dao cắt. Nên không những trường kiếm của chàng bị rớt xuống bên dưới mà chân phải cũng không sao đạp được đối phương nữa.
- Tiểu tử, ngươi chạy lên trời, phật gia này cũng đuổi theo tới tận nơi đó.
Tiếng nói ấy vừa dứt thì đằng xa có một tiếng quát lớn vọng tới và một cái bóng đen mảnh khảnh xuất hiện. Khi đến gần, người đó liền lên tiếng nói :
- Ủa, Hầu sư ca làm ơn tới đây chống đỡ hộ muội một trận, mau
Trương Thắng ngẩn người ra thì cái bóng đen kia đã lướt tới gần. Ngờ đâu người đó chính là Lan nhi, Thanh Lam định lên tiếng hỏi thì Trương Thắng đã quát hỏi trước :
- Ngươi là... ngươi là...?
Lan nhi đáp :
- Phải, tôi là Lan nhi. Hầu sư ca mau buông y ra người nọ đuổi theo tới giết tôi đấy.
Trương Thắng liền buông Thanh Lam ra và hỏi :
- Ai dám hà hiếp ngươi?
- Hầu sư ca mau ra tay đánh y đi, đừng để cho y chạy mất nhé.
Lúc ấy có một bóng người đang xồng xộc chạy tới.
Dưới ánh trăng, Thanh Lam thấy đàu người ấy bóng nhoáng, chàng đã nhận ra Hoa Di Lạc rồi.
Lan nhi thấy tên hòa thượng ấy tới, vội nói tiếp :
- Hầu sưca, chính tên giặc sói đầu này hà hiếp tôi đấy.
Trường Thắng vừa quay lại đã thấy Hoa Di Lạc kêu la như sấm động cũng không hiểu y đang nói gì, chỉ thấy y quát lớn một tiếng nhảy xổ

lại tấn công Lan nhi luôn.
Trường Thắng thấy vậy cả kinh, vội giơ tay ra ngăn cản, đồng thời còn nói rằng :
- Hoa đại sư, người này là tiểu sư...
“Bùng”
Hoa Di Lạc đã giở toàn lực ra tấn công, bị Trường Thắng gạt một cái, cả hai đều bị lui về phía sau một bước.
- Ủa, Hầu lão ca sao lại ra tay giúp người ngoài như thế?
Hoa Di Lạc trợn tròn xoe đôi mắt ngơ ngác nhìn Trường Thắng mà hỏi như rên.
Lan nhi kêu “hừ” một tiếng và nói tiếp :
- Giặc sói đầu, nói thật cho mi biết, người này là sư ca của ta, ngươi có biết không?
Chàng ta vừa nói dứt, một tay kéo Thanh Lam đi, và quay đầu lại nói với Trường Thắng rằng :
- Hầu sư ca, chúng tôi đi nhé!
Trường Thắng sợ Hoa Di Lạc hiểu lầm vội đáp :
- Hoa đại sư xin chớ giận dữ y là... tiểu tiểu sư...
Di Lạc vội đáp :
- Hầu đại ca không nên hồ đồ như thế, chúng là gian tế đấy.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 10
Lấy trộm hộp

Hoa Di Lạc vội đáp :
- Công Tôn tiên sinh nói rất phải, vừa rồi còn một cái bóng hồng dùng làm ám khí đả thương khá nhiều giác luyện, Bạch đại ca hiện đã đuổi theo y rồi.
Công Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu nói tiếp :
- Những người tới tối hôm nay không để cho chúng đào tẩu thoát một tên nào cả. Hà Dị mau đi báo cho Hầu huynh biết lên đằng trước tiếp ứng, thể nào cũng bắt cho được tên đó, nếu tên ấy cứng rắn, thì cứ việc giết chết đi cũng không sao.
Hà Dị vâng lời đi luôn.
Lúc ấy Công Tôn Vô Kỵ mới quay lại nhìn Thanh Lam và lạnh lùng hỏi :
- Họ Giang kia, tối hôm nay các ngươi tất cả mấy người tới đây?

Thanh Lam lớn tiếng cười đáp :
- Ngụy Quận nho nhỏ này, tiểu sinh có coi vào đâu đâu, muốn tới là tới, muốn đi là đi, cần gì phải nhiều người kia chứ.
Hoa Di Lạc liền quát mắng :
- Tiểu tử ngươi dám ở trước mặt Công Tôn tiên sinh hỗn láo như thế, có là ngươi muốn chết chắc.
Y vừa nói tới chữ chết, thì đã đột nhiên tới gần giơ tay ra chộp lấy cổ tay của Thanh Lam.
Thế võ ấy của ông trông rất tầm thường, nhưng nhanh khôn tả và bắt rất trúng, vừa rồi Thanh Lam đã bị Trường Thắng bắt trúng hai tay, khiến chàng đau nhức chịu không nổi, thanh trường kiếm còn bị rớt xuống bên dưới nữa. Nên lúc này chàng thấy Hoa Di Lạc nhảy tới định chộp mình, chàng vội lui về phía sau một bước và giơ chưởng lên nhắm cổ tay của Hoa Di Lạc chặt luôn.
- Hừ hừ, tiểu tử này cũng có đôi ba tiếng võ đuổi gà đấy.
Hoa Di Lạc nói như vậy, nhưng y không thâu tay lại mà đổi chộp thành gạt, tay của hai người va đụng nhau, kêu đến "bộp" một tiếng.
Thanh Lam cảm thấy tay mình như chặt phải một miếng băng vậy, cả cánh tay cũng tê tái, chàng kinh hãi vô cùng, và nghĩ thầm :
- Không ngờ tên sói đầu này lại lợi hại như thế, thảo nào lẩm nhẩm bảo võ công của y còn cao siêu hơn ta nhiều.
Nghĩ đoạn, chàng vội lui ngay về phía sau Hoa Di Lạc kêu "hừ" một tiếng, tiến lên một bước.
Lúc ấy, hai người cách nhau rất gần, y lại giơ tay ra định bắt tay Thanh Lam lần nữa.
Thanh Lam muốn lui bước cũng không kịp và đã thấy một luồng kình phong lấn át tới trước ngực rồi, trong lúc nguy cấp chàng vội lép ngực xê người sang bên, nhưng cũng hơi chậm một chút. Ngón tay của Hoa Di Lạc đã rạch tới ngang hông. Dù chàng đã luyện năm năm nội công rồi, mà chàng vẫn cảm thấy chỗ xương hông đó đau nhức, mặc dầu chưa hề bị thương chút nào.
Chàng vừa kinh hãi vừa lo âu.
Hoa Di Lạc tấn công hụt thế đó vừa ngã người về phía trước.
Chàng thừa thế phi thân lên đá luôn bảy,tám cái một lúc, nhanh khôn tả.
- Đó là thân pháp Truy Hồn bát kiếm của tnn dạy cho chàng nghiên cứu diễn biến thành Thất tuyệt liên hoàn, hai chân chàng đá nhanh như cái bánh xe.
Tuy thế đá của chàng hãy còn non nớt, nhưng Hoa Di Lạc đã bị cuống cả chân tay lui về phía sau năm sáu bước rồi, nhưng dù sao

hòa thượng ấy cũng là người nổi tiếng lâu năm, tránh xong mấy thế đó y lại tiến lên ngay múa song chưởng nhằm mặt Thanh Lam tấn công tiếp :
Lần này y sử dụng Phân Tâm cốt thủ pháp, chuyên nhằm những khớp xương và yếu huyệt của Thanh Lam tấn công tới.
Tuy Thanh Lam không biết thủ pháp đó, nhưng thấy thế công của đối phương vừa lợi hại vừa quái dị như vậy mà chưởng phong của địch cứ nhằm các nơi yếu huyệt của mình tấn công tấn công tới tấp.
Chàng liền nghiến răng mím môi giở toàn xa chống đỡ, chỉ trong nháy mắt đôi bên đã đấu được mấy chục hiệp, dù thiên tư của chàng có hơn người như thế nào đi chăng nữa, chàng mới học có năm năm võ công thì địch sao nổi Hoa Di Lạc đã luyện hàng chục năm rồi, nên chàng càng đấu chàng thấy áp lực của đối phương mạnh thêm, nên chàng cứ phải lui về phía sau lia lịa, trong lúc lùi bước đó khuỷu tay chàng ngẫu nhiên đụng một vật, đó là bao kiếm, vì vừa rồi kiếm chàng đã bị lọt xuống mái nhà nên chỉ còn đeo cái bao kiếm, chàng cả mừng bụng bảo dạ rằng :
- “Thầy đồ Thư đã nói, dù một cành liễu khi sử dụng lên vẫn có thể sắc bén như một thanh kiếm vậy, hiện giờ ta không có khí giới, sao không lấy bao kiém làm khí giới có hơn không”
Nghĩ đoạn chàng nhanh tay cởi bao kiếm cầm trong tay và quát lớn mốt tiếng, giở thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn, ra nhằm mắt Hoa Di Lạc đâm luôn.
Hoa Di Lạc đang tiến lên, không ngờ Thanh Lam lại không lui mà trái lại còn phản công giở thế võ kỳ lạ ra đối phó, tay lại có thêm một khí giới dài hơn một thước.
Hai người cách nhau rất gần và y lại đang tiến bước trong đêm tối, y đang biết khí giờ của đối phương là gì, chỉ thấy đen thui thủi, nhằm mặt mình đi tới thôi, dù y võ công cao siêu đến đâu cũng phải hoảng sợ, vội nhảy lùi ra phía sau hơn trượng để tránh né.
Thanh Lam thấy mình tấn một thế đã đắc thắng, liền giở Truy Hồn bát kiếm ra tấn công tới tấp.
Hoa Di Lạc quay về phía sau hơn trượng, tới khi nhìn kỹ mới biết khí giới của đối phương chỉ là cái bao kiếm thôi y liền cười nhạt một tiếng lại xông lên tấn công tiếp.
Nhưng lúc này Thanh Lam đã có bao kiếm trong tay rồi không còn sợ hãi như trước nữa. Truy Hồn bát kiếm của chàng quả thật lợi hại tuy tay chàng chỉ cầm một bao kiếm thôi, nhưng Hoa Di Lạc vẫn không dám đến gần, ngay cả Công Tôn Vô Kỵ với Quí Tử Thanh đứng cạnh đó xem cũng phải biến sắc mặt. Trong lúc nguy cấp Thanh Lam bỗng

nghĩ ra được cách dùng bao kiếm thay kiếm nên gỡ lại thế bại, trấn át được thế công lợi hại của Hoa Di Lạc, nhưng dù sao cũng chỉ đánh ngang tay với nhau thôi, chứ chàng không sao thắng nổi đối phương.
Lúc ấy, Thanh Lam đã sử dụng đến thế cuối cùng Truy Hồn bát kiếm, chàng nhận thấy một mình Hoa Di Lạc mà còn chưa thắng nổi, huống hồ lại còn hai tay cao thủ đứng cạnh đó coi chừng. Chàng liền nghĩ thầm :
- "Có lẽ tối hôm nay muốn đào tẩu ra khỏi Điền phủ này còn khó hơn là lên trời, bây giờ ta chỉ còn Càn Khôn Nhất Kiếm là có thể chống nổi kẻ địch thôi, lúc này ta không sử dụng thì còn đợi chờ đến bao giờ nữa?"
Nghĩ đoạn chàng liền giở hết bình sinh ra tấn công luôn thế cuối cùng của Truy Hồn bát kiếm tiếp theo đó kiếm của chàng rung động, liền hóa ra vô số cái vòng nhỏ và mau như một cái lưới đen nhằm Hoa Di Lạc úp chụp tới.
Hoa Di Lạc bỗng thấy đối phương giở kiếm pháp thần diệu ra như vậy, không biết đây mà tránh né nữa, y đành nhảy ra ngoài xa.
Thanh Lam cũng thừa cơ nhảy ra ngoài xa bốn năm trượng.
Nhưng Quí Tử Thanh đã múa thiết bút ngăn cản.
Chàng đoán trước là thể nào cũng có người ngăn cản mình nên vừa thấy Quí Tử Thanh xông tới chàng liền giở luôn cknk ra tấn công tiếp.
Quí Tử Thanh bỗng thấy vô số cái khoanh tròn đen và đụng vào bút sắt của mình kêu đến "Coong" một tiếng bao kiếm tuy gãy, nhưng dư sức vẫn còn khiến y bị đẩy lùi về phía sau bốn, năm bước.
Thanh Lam thấy vậy vừa kinh hãi vừa mừng thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt và có một sức nặng hàng nghĩn cân nhằm sau mình lấn át tới rồi chàng thấy hai mắt tối đen ngã sấp về phía trước.
Hoa Di Lạc thấy vậy cả cười đang định giơ tay ra chộp người Thanh Lam lên.
Thì bỗng có một cái bóng người nhanh như điện chớp lướt qua mang theo luôn Thanh Lam thoáng cái đã mất dạng.
Công Tôn Vô Kỵ lợi hại như thế mà cũng đành đứng trố mắt lên nhìn người ta cướp mất kẻ địch của mình đi, muốn ra tay ngăn cản cũng không còn kịp nữa.
Hoa Di Lạc kinh hãi vô cùng đưa mắt nhìn Công Tôn Vô Kỵ một cái và hỏi :
- Công Tôn tiên sinh người đó có phải là Bát Túy kiếm khách không?
Công Tôn Vô Kỵ sầm nét mặt lại, lắc đầu xua tay ra hiệu một cái, rồi

nhảy xuống dưới nhà.
Tối hôm ấy, Thanh Lam không trở về khách sạn nhưng trong phòng của chàng đèn lửa thắp sáng. Lúc ấy đã là canh ba rồi canh tư, lại đến canh năm, một thiếu niên mặt đen ngồi ở trong phòng chàng đợi chờ. Thiếu niên đó chính là Lan Nhi, ngồi chờ mãi vẫn không thấy Thanh Lam trở về, chàng lo âu vô cùng.
Chờ cho đến trời sáng tỏ, thấy Thanh Lam không trở về, chàng ta mới lẳng lặng rời bỏ căn phòng ấy.
Tối hôm đó, ở trong Điền phủ, tất nhiên đã bị nhiều người tới quấy rối đến độ trời long đất lở, khiến ai cũng phải khiếp đảm.
Nhưng ở Tiết phủ tại Lộ Châu cũng đã có chuyện xảy ra. Thì ra Thanh Lam bỗng đi không về, Hồng Tuyến cô nương cũng lại mất tích nốt. Ai nấy đều biết Biểu công tử rất yêu Hồng Tuyến cô nương, lần này hai người đi như vậy có lẽ rủ nhau cao bay xa chạy cũng nên? Tất nhiên việc đó không thể dấu diếm được Tiết Tung. Ông ta là người rất chính trực, trị gia rất nghiêm. Thời bấy giờ, ngay cả dân chúng thường cũng còn chú trọng lễ phép huống hồ là Tiết độ sứ phủ.
Chuyện hai người rủ nhau bôn tẩu như vậy là chuyện rất xấu xa, có ảnh hưởng đến môn phong. Tiết Tung đã lo âu về việc công, nay lại có việc công làm phiền lòng ông ta như vậy, nên tối hôm đó ông ta ngủ mãi không yên.
Sáng sớm ngày hôm sau, trời đã mọc lên cao ông ta mới thức tỉnh, đã thấy trên giường có một cái hộp vàng, dưới có để một tờ giấy, ông ta nghĩ thầm :
- “Chả lẽ quân tình không dám gọi ta dậy, nên mới để ở trước giường chăng?”
Ông ta nghĩ như vậy, vội cầm lấy cái hộp với tờ giấy liền nhận ra ngay đó là bút tích của Hồng Tuyến cô nương, nữ thư ký riêng của mình. Ông ta cầm xem, thấy trên tờ giấy ấy viết rằng:
“Thiếp đẻ vào thời loạn ly, mẹ lại đau ốm luôn, được minh công thương hại đem về nuôi dưỡng, nhưng mẹ thiếp đau quá nặng hao tổn biết bao nhiêu thuốc thang mà cũng không chữa được. Thiệp lại được minh công cho phụ trách việc nội ký, ăn mặc sung sướng, được chiều chuộng hơn người. Nhưng nay quốc gia hữu sự, giặc giã khắp nơi, mà Nguỵ ấp lại dồn binh không chịu dẹp giặc. Không những thế, chúng còn làm trái hẳn ý trời, cứ giết bừa bãi. Thiếp là một người đàn bà, nhưng vẫn không dám quên việc quét sạch bọn quốc tặc ấy. Đêm đêm trằn trọc, nghĩ cách làm thế nào giải được sự lo âu cho chủ nhân, sau thiếp mới quyết định đêm khuya tới Nguỵ

quân, vượt qua mấy từng cửa vào tận phòng của y thấy y đang nằm ở trong mùng, trước gối có để một thanh kiếm Thất tinh, cạnh thanh kiếm có một cái hộp vàng trong đó chứa đựng rất nhiều chứng cớ tạo phản của y. Thiếp liền dùng mưu lập kế, lấy được cái hộp vàng này đem về để đền ơn minh công.
Trong một đêm trời, thiếp đi lại bảy trăm dặm, vào trong đất địch qua năm, sáu thành trì. Bây giờ minh công đã nắm được tài liệu bí mật của loạn thần rồi, minh công lại gởi trả ngay thì thể nào y cũng hãi sợ mà không dám mưu phản như trước nữa. Từ nay trở đi hai nơi thành trì mới được tạm yên, tính mạng của muôn người mới được an toàn. Nay công việc đã xong và cũng gọi là đền ơn được đại đức rồi, thiếp phải đi làm việc riêng của mình, vì hành trình quá cấp bách, không thể từ biệt được, xin minh công xét cho.
Dưới ký tên "Hồng Tuyến kính chào"
Tiết Tung một hơi đọc hết lá thư ấy, kinh ngạc vô cùng và bụng bảo dạ rằng :
"Hồng Tuyến quả thật là một kỳ nữ. Trong một đêm trời không những đi lại mấy trăm dặm đường mà còn vào tận Điền phủ lấy được cái hộp vàng này. Cứ theo lời trong thơ thi những tài liệu ở trong cái hộp đó là những bằng cớ tạo phản của Điền Thừa Tự"
Nghĩ đoạn, ông toát mồ hôi lạnh ra, vội mở cái hộp ra xem. Quả nhiên bên trong có đủ kế hoạch hành động quân sự và những công văn cấu kết với Phiên trấn. Ông ta xem xong, đậy nắp hộp lại, hai mắt nhìn thẳng, ngẩn người ra suy nghĩ tiếp :
"Hồng Tuyến cô nương đã bỏ đi rồi, không biết những thứ này nàng đã cho ta là phúc hay là hoạ? Không biết nàng làm như vậy có dẹp nổi cái dã tâm của Thừa Tự hay là lại làm cho y chóng gây binh đao thêm?"
Nghĩ tới đó, ông ta liền gọi Tiết Vinh mau mời Thầy đồ Thư lên mật thất có việc cần, rồi ông ta vội rửa mặt, mặc quần áo, cầm cái hộp vàng đi vào mật thất.
Thấy Triển Nguyên Nhân đã tới, ông ta mời Thầy đồ Thư ngồi xuống và lấy lá thư của Hồng Tuyến với cái hộp vàng đưa cho Thầy đồ Thư xem.
Nguyên Nhân đọc xong lá thư, kinh ngạc vô cùng và hổ thẹn thầm, bụng bảo dạ rằng :
"Ta là cao thủ số một, số hai trong phái Không Động mà cũng không nhận xét được nàng là người có tài ba cao siêu như thế? Nếu vậy sáu tên giặc vào nội trạch đêm nọ chắc là nàng đã ra tay kềm chế chăng? Bằng không bọn gia tướng rõ ràng nói có thấy một cái bóng

bỏ lướt qua. Tối hôm ấy nàng ta đứng ở trước mặt, sao ta không ngờ là nàng?”
Ông ta đang ngẫm nghĩ thì Tiết Tung liền hỏi :
- Lão phu tử hãy đọc những văn kiện ở trong cái hộp, rồi chúng ta sẽ bàn tán với nhau sau.
Nguyên Nhân vâng lời, giở cái hộp vàng ra xem những tài liệu ở trong đó một lượt, rồi đáp :
- Đây là vị Đốc soái yêu dân như con, nên trời giúp người cũng giúp nốt nên mới có hiệp nữ Hồng cô nương lập công to như vậy. Việc này cũng đủ làm cho kẻ địch bị khiếp đảm rồi.
Tiết Tung hớn hở cười :
- Chẳng hay thầy có cao kiến gì?
- Những văn kiện ở trong hộp này chính là tài liệu phản nghịch của Nguỵ Bắc. Nay nhất đán y bị mất hết chỗ tài liệu này, thì dù y táo gan đến đâu cũng không dám tạo phản nữa. Theo ý Nguyên Nhân tôi, thì Đốc soái cứ theo lời của Hồng cô nương mà hành sự, sai người đem trả hộp vàng này cho y để cho y biết mà tự cảm thích.
Tiết Tung vỗ tay cười, đáp :
- Ý kiến của thầy cũng như ý kiến của lão phu.
Nói xong, Đốc soái cầm bút lên viết: “Tối hôm qua có khách ở Nguyên Trung tới bảo họ đã lượm được cái hộp vàng này bên tư dinh của nguyên soái. Tại hạ không dám giữ, nên đã cẩn thận niêm phong và cho người đem đến hoàn lại”
Rồi ông ta gập tờ giấy đó, niêm phong lại và cả cái hộp vàng cũng cho niêm phong lại hẳn hoi, rồi phái một chuyên sứ sai đem trả cho Điền Thừa Tự ngay.
Ngày hôm sau, Điền Thừa Tự cũng phái một chuyên sứ đem theo ba vạn cây lụa, ba trăm con ngựa với châu báu khác gởi đến tạ tội Tiết Tung và còn viết một lá thư gởi cho Tiết Tung. Lá thư đó nói rằng :
- “Thủ cấp của mỗ nằm ở trong tay của bạn, mỗ cũng biết cải quá, không dám làm liên luỵ đến ai nữa, nên đặc biệt sai sứ giả đến, muốn cùng kết thân với huynh. Còn những bộ đội Ngoại Trạch Nam của mỗ là dùng để phòng giặc chớ không phải để mưu phản đâu? Nhưng từ nay trở đi, mỗ sẽ giải giáp chúng và cho chúng về quê canh tác”
Triều đình cũng phong thanh Lưỡng Hà không được yên ổn. Nên có hạ chỉ gả con gái lớn của Tiết Dung cho con trai của Thừa Tự và con trai của Tiết dung thì lấy con gái của Lệnh Hồ Chương Hoạt Đài Tiết độ sứ làm vợ, khiến ba trấn vương kết thân với nhau, nhưng vì tình thế gay go nên việc đó không người nào tuân theo thánh chỉ mà thi

hành cả, bây giờ nhân dịp này Điền Thừa Tự mới sai người đến xin cưới.
Tiết Tung thấy đối phương đã chịu giải tán quân đội Ngoại Trạch Nam và tỏ rõ thái độ như vậy, mừng rỡ vô cùng, liền nhận lời ngay. Việc làm ấy của Hồng Tuyến cô nương đã kiến dân cư của thành an toàn, nhưng lại khiến trên giang hồ diễn ra một tấn tuồng thảm khốc khác.
Thì ra đêm hôm đó Điền Thừa Tự không những bị người ta lấy mất cái hộp tài liệu đựng văn thơ mà còn một thanh bảo kiếm, tất cả các thị vệ luân phiên đều bị người ta điểm trúng huyệt ngủ. Không những thế ngày hôm sau lại còn phát hiện một ca nữ có tiếng ở trong phủ bỗng nhiên mất tích. Về Điền Thừa Tự thì tất nhiên bị một đòn đau đớn như vậy vừa tức giận khôn tả, còn Công Tôn Vô Kỵ được Điền vương phủ coi như thượng khách và lại là cao thủ của phái Tần Lãnh bị vụ đó như là bị người ta đánh té lầu cao rớt xuống đất vậy. Những người giang hồ coi danh dự còn trọng hơn tính mạng, bị sỉ nhục như thế khi nào chịu nổi và lại ngày thứ ba Lộ Châu Tiết độ sứ lại còn sai người đem trả cái hộp vàng, dưới sự hoảng sợ Điền Thừa Tự đã giải tán hết bộ đội Ngoại Trạch Nam do Công Tôn Vô Kỵ mướn tới, một mặt lại còn phái đặc sứ đem châu báu và viết thư tạ tội với Tiết Tung, như vậy thì bọn Công Tôn Vô Kỵ các người còn mặt mũi nào ở lại nữa? Nên chúng đổ vào đầu Bát Túy kiếm khách và nói chung chúng thù hằn phái Không Động.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 11
Tặng kiếm

Hãy nói Thanh Lam trong lúc mê man, bỗng rên rỉ một tiếng rất khẽ, nhưng chàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại và đã nghe thấy có tiếng người kêu gọi bên tai rằng :
- Khỏi rồi, khỏi rồi. Giang công tử đã sắp tỉnh rồi.
Rõ ràng là tiếng của một thiếu nữ, Thanh Lam nghe thấy thiếu nữ ấy nói như vậy, liền mở mắt ra nhìn.
Chợt thiếu nữ khác khẽ quát bảo :
- Con nhãi này nói to như thế làm chi, công tử dặn bảo thế nào mi đã quên rồi hay sao, bảo trong bảy ngày hôm nay chị em chúng ta phải cẩn thận săn sóc, hễ Giang công tử thức tỉnh thì.... mi mau đi mời

công tử tới đây đi.
Thiếu nữ lên tiếng nói trước vâng lời đi luôn.
Thanh Lam nghe rõ tiếng nói và cử chỉ của hai thiếu nữ ấy, nhưng vì mình mẩy đau nhức và không cử động được, nhất là nơi lưng lại càng nặng hơn, thậm chí hai mắt không muốn mở ra nữa, chàng thắc mắc vô cùng, còn nhớ ở Điền vương phủ, mình giở Càn Khôn Nhất Kiếm ra đẩy lui Qui Tử Thanh và tiếp theo đó sau lưng mình bị một thế công nặng như vạn cân đánh phải rồi chết giấc luôn, chẳng nhẽ mình đã được ai cứu thóat nạn và đem tới nơi đây, nghe giọng nói của hai tiếng này thì hình như ta được công tử của họ cứu giúp, còn hai nàng nói cái gì bảy ngày, chẳng lẽ ra đã bị chết giấc bảy ngày rồi chăng?
Chàng vừa nghĩ vừa ngấm ngầm vận hơi sứcthử, không vận hơi sức thì không sao, vừa nín thở một cái đã thấy sau lưng đau nhức tận tim phổi, chàng lại rên rỉ một tiếng và nghĩ tiếp :
- “Hết rồi, có lẽ xương sống của ta đã gãy, thế này thì... đời ta sẽ tàn mất...”
Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy tiếng chân rộn rịp, chàng cố mở mắt ra nhìn thì đã thấy có ba người đứng ở trước giường.
Người thứ nhất là một thiếu niên công tử, mặt trắng như ngọc, môi đỏ, răng ngà, ăn mặc rất lịch sự, với hai thiếu nữ ăn mặc quần áo nữ tỳ. Chàng còn thấy sáu con mắt của ba người đó chăm chú nhìn mình có vẻ lo âu.
Thiếu niên nọ trông thấy chàng thức tỉnh, mừng rỡ nói :
- Mừng cho Giang huynh đã thóat được nguy hiểm.
Thanh Lam còn chưa kịp lên tiếng, thì công tử kia đã vội nói :
- Giang huynh mới thức tỉnh không nên nói chuyện vội.
Sự thực Thanh Lam muốn nói mà không sao nói lên được, chàng chỉ khẽ gật đầu thôi. Chàng lại đưa mắt nhìn công tử kia, có ý muốn biết nguyên nhân, công tử nọ hiểu ý liền nói :
Giang huynh bị trúng phải trọng thủ của Hoa Di Lạc, mê man bảy ngày bảy đêm mới thức tỉnh. Ba ngày trước đây, tuy huynh đã uống Thần Dương tán chuyên trị Ngũ Âm hàn độc nhưng tạng phủ bị thương rất nặng, nguyên khí hao tổn lúc này nên uống thêm Khảm Ly đan và cần phải an tâm tĩnh dưỡng mới được.
Nói tới đó, chàng ta lấy một viên thuốc bao sáp to bằng trái long nhãn ra khi bóc bao sáp chàng thấy bên trong nửa đen nửa đỏ, thị nữ đứng cạnh chàng vội rót nửa chén nước đưa cho chàng...
Công tử đỡ lấy chén nước rất cẩn thận, hòa viên thuốc vào trong đó, rồi sai thị nữ lấy thìa ngọc để cho chàng uống.

Thuốc vừa đổ vào mồm Thanh Lam đã cảm thấy thơm tho vô cùng và có một luồng hơi nóng chạy vào đơn điền rồi lan ra khắp mình mẩy.
Chàng lại nghe thấy thiếu niên công tử kia nói tiếp :
- Khảm Ly đan này rất quí báu, Giang huynh uống xong trong bảy ngày đừng có vận chân chí mà mang hoạ đấy. Nơi đây là biệt thự của đệ rất yên tĩnh, Giang huynh cứ yên tâm tĩnh dưỡng chờ bao giờ lành mạnh hẳn chúng ta sẽ nói chuyện sau.
Thanh Lam cảm thấy uống thuốc xong như buồn ngủ vậy. Thiếu niên công tử kia đã trịnh trọng nói như thế, chắc vết thương của mình không phải tầm thường nên chàng nhắm mắt ngủ luôn.
Tới khi chàng tỉnh lại từ từ mở mắt ra nhìn thấy căn phòng mình nằm bày biện rất lịch sự có ánh sáng mặt trời ở cửa sổ chiếu vào trước giường nên vẫn chưa tắt, một nữ tỳ đang ngồi ở đó, có lẽ nàng ta vừa canh gác suốt đêm vẫn chưa ngủ.
Thanh Lam biết tính mạng của mình là nhờ được thiếu niên công tử cứu cho, chàng nghĩ thầm :
- Chỉ trông sự bày biện của căn phòng này cũng đã biết chàng ta là con nhà phú quí, tuổi tác không hơn kém gì mình, chàng có thể cứu mình trong bấy nhiêu cao thủ của Điền vương phủ như vậy thì chắc chắn võ công của chàng còn hơn mình nhiều. Ngũ Âm song thủ cái tên này trước kia thầy đồ đã có nói cho ta nghe rồi, đó là một môn võ công rất ác độc của phái Âm Sơn hễ ai bị đánh trúng, hơi âm hàn xâm nhập vào tạng phủ làm cho huyết mạch đặc lại mà chết. Ủa tối hôm qua mình hãy còn mơ mơ màng màng người không có hơi sức sao hôm nay đã hết đau rồi?
Chàng nghĩ tới đó liền duỗi thử tay chân ra, thấy vẫn khoẻ mạnh như thường, nghĩ đến tối hôm qua thiếu niên công tử này phải bảo uống xong viên thuốc phải nghỉ bảy ngày mới khỏi, không ngờ thuốc này lại có công nghiệm đến thế.
Trong lúc chàng duỗi tay, duỗi chân thì nữ tỳ đã thức tỉnh vội kinh hãi nói :
- Ủa, Giang công tử tỉnh rồi hả, công tử chúng cháu dặn công tử uống xong viên thuốc đó trong bảy ngày liền đừng có cử động, bây giờ mới có ba ngày thôi.
Thanh Lam nghe nói ngẩn người ra, rõ ràng câu chuyện vừa mới hôm qua mà sao nàng nọ lại bảo là ba ngày, chẳng lẽ mình ngủ một giấc dài ba ngày chăng?
Chàng thắc mắc vô cùng, vội hỏi thiếu nữ kia :
- Cô nương quý danh là gì? Trong lúc tiểu sinh mang thương tích

được cô nương trông nom, tiểu sinh trong lòng không yên chút nào. Quí chủ nhân đã dậy chưa, cô nương hãy ra mời quí chủ nhân vào đây để tiểu sinh tiếp chuyện.
Nữ tỳ đó lườm chàng một cái, mặt đỏ bừng khẽ đáp :
- Tỳ nữ Xuân Vân thừa lệnh gia công tử đến đây hầu hạ, xin công tử đừng có khách khứa như thế. Gia công tử với thiếu phu nhân bảy ngày trước vì thấy công tử chưa lại tỉnh cứ ngồi cạnh đây cho tới ba hôm trước, thấy công tử thức tỉnh và chờ uống xong viên thuốc Khảm Ly đan, mới yên tâm, sáng hôm nay gia công tử với thiếu phu nhân cũng có đến thăm, đã có dặn khi nào công tử thức tỉnh thì phải đi báo cáo công tử tức thì.
Nói xong, tỳ nữ ấy kéo chăn đắp lại cho chàng và nói tiếp :
- Xin phép công tử, tỳ nữ đi thưa với gia công tử đây.
Nàng vừa nói rảo cẳng đi luôn.
Một lát sau công tử thiếu niên đã vào tới. Thanh Lam gượng ngồi dậy, công tử nọ thấy vậy cả kinh thất sắc vội nói :
- Giang huynh mới khỏi, uống xong Khảm Ly đan chưa đầy bảy ngày, không nên cử động như vậy.
Thanh Lam thấy chàng ta trịnh trọng như thế, đành phải nghe lời nằm xuống và đáp :
- Tiểu đệ được huynh đài trượng nghĩa cứu giúp, nay đã lành mạnh, đại đức...
Thiếu niên công tử không để cho chàng nói dứt, vội xua tay, đỡ lời :
- Giang huynh chớ có vội nói như vậy, lịnh sư huynh có ơn rất lớn với tiểu đệ, chứ công việc nhỏ mọn như thế này có nghĩa lý gì đâu, huống hồ Giang huynh không phải do tiểu đệ ra tay cứu.
Thanh Lam nghe thấy ngạc nhiên vô cùng, không hiểu tại sao mình lại có một người sư huynh như vậy, vả lại còn ân nhân của thiếu niên công tử này nữa, sao lại có chuyện lạ như vậy, chẳng lẽ chàng ta đã nhận lầm người rồi chăng, vì vậy chàng vội hỏi :
- Huynh đài...
Chàng mới nói một câu, thì thiếu niên công tử đã cướp lời vừa cười vừa nói tiếp :
- Giang huynh chớ có nóng nảy như thế, lát nữa huynh sẽ biết liền.
Nói xong, chàng ta quay lại xua tay bảo nữ tỳ rằng :
- Xuân Vân mau mời thiếu phu nhân ra đây tương kiến với Giang công tử.
Thanh Lam cứ ngơ ngác nhìn, không hiểu nguyên nhân ra sao, muốn hỏi thì công tử nọ không cho mình lên tiếng nói. Đang lúc ấy thì chàng ta thấy một nữ tỳ đỡ một thiếu phụ rất đẹp đi vào.

Người đó vừa vào tới nơi Thanh Lam đã sáng mắt ra, vì chàng thấy người đó trông rất quen thuộc, nhưng lại rất bỡ ngỡ, vì người này giống hệt Hồng Tiếu cô nương, người yêu của mình. Tối hôm đó chàng đã trông thấy nàng ở trong Điền vương phủ. Sau được một chàng gầy gò bé nhỏ tự nhận là Hắc Y Côn Luân cõng đi và nghe nói tên nàng là Hồng Tiếu cô nương. Hôm đó chàng thấy nàng ta vẻ mặt ủ rũ ngày hôm nay thì tươi cười như hoa nở và mặt lại đẹp tuyệt trần gian.

- Ủa, Giang công tử đã tỉnh, thật là tiên phật linh thiêng có khác.

Thiếu phụ áo đỏ vừa vào tới nơi đã nói như vậy.

Thanh Lam nằm ở trên giường cuống quýt không biết nên chào nàng ta như thế nào. Thiếu niên công tử thấy vậy cười ha hả xen lời nói :

- Đây là tiện nội, tiểu danh là Hồng Tiếu. Tối hôm ở trong Điền vương phủ, có lẽ Giang huynh đã được gặp rồi.

Thanh Lam vẫn nghi nghi hoặc hoặc, nhưng chàng đành phải gật đầu. Xuân Vân mang hai cái ghế tới để cho công tử nọ với thiếu phu nhân ngồi. Thiếu niên công tử nhìn thiếu phụ áo đỏ một cái rồi vừa nói với Thanh Lam tiếp :

- Tiểu đệ Thôi Văn Úy xưa nay ưa thanh tịnh, tháng trước đây, Điền vương bị bịnh Nhiệt Độc Phong, tiểu đệ nhận được thơ của gia nghiêm ở kinh gởi tới, dặn tiểu đệ đến Điền phủ hỏi thăm. Không ngờ lại gặp tiện nội, hai người vừa gặp nhau đã yêu liền...

Hồng Tiếu nghe thấy chàng nói như vậy, hổ thẹn vô cùng, vội lên tiếng át giọng :

- Thế mà phu quân cũng nói ra được, không sợ Giang công tử cười cho.

Văn Úy lớn tiếng cười nói tiếp :

- Người có phải là cây cỏ đâu, ai mà chả có tình, Giang huynh cũng không phải là người ngoài, hà tất phải giấu diếm.

Chàng ta nói tới đó ngừng giây lát, lại nói tiếp :

- Lúc ấy tiểu đệ về tới học viện, cứ thấy mê mẩn như người mất hồn, ngày đêm quên ăn, quên ngủ.

Hồng Tiếu nghe thấy chàng ta nói như thế cười khì một tiếng và đỡ lời :

- Không biết xấu hổ.

Văn Úy đang cao hứng, nên vẫn nói tiếp :

- Hôm đó tiểu đệ đang ở cửa sau cua tệ xá, thủng thẳng đi tản bộ và ngâm nga một bài thơ tưởng nhớ người yêu thì bỗng thấy phía sau có người lên tiếng nói, vô dụng thật đệ quay đầu lại thấy một chàng bé nhỏ, mặt đen thui, ăn mặc lối nhà nông, chàng ta cứ nhìn tiểu đệ

cười hoài.
Thanh Lam xen lời hỏi :
- Có phải Thôi huynh đã gặp Hắc Y đại hiệp không?
Văn Úy vui vẻ đáp :
- Phải, tức là lịnh sư huynh của Giang huynh và cũng là đại ân nhân của tiểu đệ, nhưng lúc ấy tiểu đệ không biết Hắc đại hiệp là một kỳ nhân trên nên không để ý tới. Ngờ đâu tiểu đệ đi không đầy hai bước thì đã nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt và chàng ta lẩm bẩm nói :
- "Người học hành đều là đồ hủ hết, suốt ngày chỉ biết đa sầu, đa cảm, rên rỉ suông"
Tiểu đệ biết người này nói mình, nên ngừng chân quay lại nhìn, ngờ đâu chàng ta không thèm đếm xỉa tới tiểu đệ cứ lẩm bẩm nói tiếp :
- Tiếc thay Bồng Sơn Ngọc Nữ, Hằng Nga trong nguyệt lại không để ý đến kẻ quê mùa này, bằng không lúc này đã âu yếm với nhau khoái chi vô cùng rồi, chứ có như người ta rầu rĩ khóc lóc như thế này đâu.
Tiểu đệ càng kinh ngạc thêm, vội vái chào và đem tâm sự của mình nói cho chàng ta hay. Chàng ấy xua tay nói :
- Tưởng gì chứ chuyện ấy thì thường lắm, đến tối ngày mốt, bạn cứ đợi chờ ở ngoài cửa Tây, cam đoan bạn sẽ được toại nguyện.
Tiểu đệ cả mừng, vội cảm ơn, ngờ đâu chỉ trong nháy mắt, chàng ta đã đi mất. Tiểu đệ biết đã gặp dị nhân và biệt thự của tệ xá lại ở đằng cửa Tây nên nghe lời chàng ta mà tới đó đợi chờ. Quả nhiên lịnh sư huynh đã đem được tiện nội tới, nhưng chàng ta đã vội vàng đi luôn và nói :
- Có một vị sư đệ họ Giang hiện đang ở Điền phủ, nên phải đi tiếp ứng.
Thanh Lam lại xen lời hỏi :
- Thôi huynh, người hữu tình đã thành quyến thuộc, giai thoại lưu lại thiên cổ thật đáng mừng. Tiểu đệ với Hắc đại hiệp, tuy có gặp nhau một lần, nhưng nghe Thôi huynh nói thì sau khi tiểu đệ bị thương là được Hắc đại hiệp cứu cho, tình hình ra sao xin Thôi huynh cho biết.
Văn Úy nghe nói vừa kinh ngạc vừa thắc mắc đáp :
- Rõ ràng Hắc đại hiệp nói Giang huynh là sự đệ của ông ta, còn chuyện của Giang huynh thì Hắc đại hiệp vội vàng rời tệ xá đi mãi đến canh tư mới cõng Giang huynh về. Lúc ấy Giang huynh đã thoi thóp và bất tỉnh nhân sự. Hắc đại hiệp nói ông ta đến chậm một bước, nên Giang huynh mới bị Hoa Di Lạc dùng Ngũ Âm trọng thủ đả thương rất nặng, môn võ công ác độc ấy, thuốc chữa thường không sao cứu chữa được, ông ta cần phải trong ba ngày đi núi Hán Thành

và núi Chung Nam hai nơi để xin linh dược, nếu không có Thần Dương Tán thì không sao hóa giải nổi Ngũ Âm hàn độ và không có Khảm Ly đan thì vết thương tuy khỏi, nhưng võ công mất hết, cho nên không thể thiếu một trong hai thứ được nhất là Khảm Ly đan, nghe nói sư phụ của người đó đã tốn linh lực suốt đời mà chỉ luyện được có tám viên thôi, bây giờ chỉ còn lại có ba cho nên họ coi những viên thuốc này quý báu không kém gì tính mạng. Ông ta vừa cho huynh uống ba viên thuốc mang theo và bảo ba viên thuốc đó chỉ bảo tồn được ba ngày thôi, nếu ba ngày sau ông không về kịp thì tính mạng Giang huynh không còn cứu chữa được nữa. Lúc ấy, ông ta dặn tiểu đệ phải cận thẩn trông nom Giang huynh, rồi ông ta bỏ đi luôn.

Ba ngày liền không thấy Giang huynh lai tỉnh và cũng không thấy rên rỉ một tiếng. Cho mãi đến tối hôm ngày thứ ba Hắc đại hiệp mới tới, mồ hôi ướt đẫm và bảo may mắn mới kiếm được hai thứ thuốc đó, nhưng vì kiếm hai thứ thuốc này đã kết thù, kết oán với một địch thủ rất lợi hại, thế rồi ông ta cho Giang huynh uống luôn một viên thuốc Thần Dương Đơn và dặn tiểu đệ, đến ngày thứ bảy thì huynh mới lại tỉnh, khi huynh tỉnh phải cho huynh uống Khảm Ly đan ngay và trong bảy ngày đó đừng để cho huynh cử động. Ngoài ra còn một tin mừng bảo tiểu đệ nói cho huynh hay.

Thanh Lam cảm động vô cùng, nghe nói có tin hay chàng vội hỏi :

- Thôi huynh Hắc đại hiệp đã đi rồi ư?

- Tối hôm đó ông ta đi liền, tiểu đệ cố giữ mãi, ông ta cũng không chịu ở lại.

Hồng Tiếu lườm Văn Úy một cái và hỏi :

- Hắc đại hiệp còn đem một vật gì để tặng cho Giang công tử, tướng công đã quên rồi à?

Văn Úy vừa cười vừa đáp :

- Tôi đã nói xong chuyện đâu mà phu nhân cứ phải nóng lòng sốt ruột như thế?

Nói với vợ xong, chàng lại nói với Thanh Lam tiếp :

- Hắc đại hiệp dặn tiểu đệ báo cho Giang huynh một tin mừng, tin đó là đêm hôm ấy ở trong rừng, Vương phủ đã có người khác lấy trộm cái hộp vàng đi rồi.

Nghe thấy thiếu niên công tử nói tới cái hộp vàng, Thanh Lam liền nghĩ thầm :

- "Lấy trộm một cái hộp vàng có quan trọng gì đâu mà các người lại bảo là một tin mừng được"

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi :

- Lấy trộm cái hộp vàng ư?
- Phải, một cái hộp vàng.... vì trong hộp vàng đó có chứa đựng rất nhiều tài liệu bí mật và quan trọng của Điền Thừa Tự.
- Ồ, ra thế!
- Nghe nói người lấy trộm cái hộp vàng đó là một thiếu nữ, mà thiếu nữ đó là một người thư ký của Tiết phủ.
- Là Hồng Tuyến cô nương ư?
Thanh Lam hỏi như vậy, người rùng mình một cái. Chàng mới nhớ ra tiếng đàn nguyệt với giọng nói bảo mình đi mau lên, đúng là hành động và lời nói của nàng ta rồi.
Văn Úy lại nói tiếp :
- Sau Tiết độ xứ liền phái người đem cái hộp vàng ấy trả cho Điền Thừa Tự và còn kèm theo một lá thư nữa. Điền Thừa Tự nhận được cái hộp vàng với lá thư, hãi sợ vô cùng, vội ra lệnh giải tán đội quân Ngoại Trạch Nam và còn phái đặc sứ đến Lộ Châu tạ tội nữa.
Thế là y phải dẹp ngay giã tâm khởi loạn. Vì vậy, Hắc đại hiệp mới khuyên Giang huynh khi nào lành mạnh rồi nên về ngay đi. Ngoài ra, ông ta còn đem lại một thanh kiếm cho Giang huynh nữa.
Thanh Lam tưởng Hắc Y Côn Luân đem thanh kiếm của mình đánh rơi ở Điền phủ tới cho mình nên chàng gật đầu đáp :
- Ồ, đó chắc là thanh kiếm của tiểu đệ đánh rơi ở Điền phủ đây.
Văn Úy lắc đầu đáp :
- Nghe nói thanh bảo kiếm này tên là Thất Tinh kiếm mà Điền Thừa Tự quý lắm, lúc nào cũng đeo ở cạnh người. Tối hôm đó Hồng Tuyến cô nương đã lấy thanh kiếm cùng một lúc với cái hộp vàng, nhờ Hắc đại hiệp đem tới đây chuyển tặng cho Giang huynh.
Thanh Lam nghe nói lại ngẩn người ra và nghĩ tiếp :
- “Nàng ta còn tặng bảo kiếm cho mình đủ thấy nàng rất có tình với ta...”
Nghĩ tới đó, chàng mừng rỡ khôn tả, nhưng mặt lại đỏ bừng.
Văn Úy đưa mắt nhìn, Hồng Tiếu cũng trông thấy rõ cả, hai vợ chồng liền tủm tỉm cười. Hồng Tiếu liền quay đầu lại bảo với nữ tỳ rằng :
- Thu Nguyệt. Vào lấy thanh bảo kiếm ra đây.
Thị nữ Thu Nguyệt liền vâng lời đi ngay. Một lúc sau, y thị đã đem ra một thanh kiếm rất cổ kính, trên cán kiếm có khảm bảy hạt châu đưa cho Văn Úy. Văn Úy liền treo ngay vào đầu giường, vừa cười vừa nói :
- Bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng phấn tống giai nhân. Thanh bảo kiếm này đệ treo ở đây, khi nào Giang huynh lành mạnh hãy xem lại sau.
Chàng thấy Thanh Lam nóng lòng muốn xem bảo kiếm nên mới

khuyên như vậy. Thanh Lam thấy chàng nọ nói trúng tâm sự của mình, lại hổ thẹn mặt đỏ bừng ngay. Văn Úy vừa cười vừa nói tiếp :
- Hồng Tuyến cô nương còn nhờ Hắc đại hiệp gửi lời cho Giang huynh.
Thanh Lam mới nghe tới đó đã vội xen lời hỏi :
- Nàng nhờ Hắc đại hiệp bảo gì thế?
- Nàng bảo Giang huynh nên cẩn thận giữ gìn sức khoẻ.
- Bảo tôi cẩn thận giữ gìn sức khỏe ư? Thế nàng...
Thanh Lam nghe thấy Văn Úy nói như vậy, lo âu khôn tả, chỉ nói lại được có bấy nhiêu lời thôi, nhưng ngượng, không dám hỏi tiếp.
Hồng Tiếu thấy vậy khẽ ho một tiếng, bảo chồng đừng nói nữa.
Thanh Lam thấy chàng nọ không nói tiếp, chàng lại hỏi :
- Thôi huynh, nàng đã rời khỏi Tiết phủ rồi ư?
Văn Úy đáp :
- Nghe nói Hồng Tuyến cô nương sau khi lấy trộm cái hộp vàng, về tới Tiết phủ để lại một lá thư rồi đi luôn.
- Hà!
Thanh Lam thở dài một tiếng, bụng bảo dạ rằng :
- "Nàng đi rồi, bây giờ ta biết đi đâu kiếm được nàng? Thiên hạ rộng lớn như thế này..."
Văn Úy lại nói tiếp :
- Nàng đi đâu thì chúng tôi không được rõ. Hắc đại hiệp nói như vậy. Ông ta còn bảo Hồng Tuyến cô nương là sư muội của ông ta nữa.
Thanh Lam lại hỏi tiếp :
- Hồng Tuyến cô nương là sư muội của Hắc đại hiệp đấy à?
Chàng vừa hỏi xong, liền nghĩ tới Hắc Y đại hiệp cũng gọi mình là sư đệ. Như vậy chưa chắc nàng đã là sư muội thật của ông ta.
Hồng Tiếu thấy mặt chàng lúc ngẩn ngơ, lúc mừng rỡ, thắc mắc vô cùng, vội lên tiếng :
- Hôm ấy Hắc đại hiệp có nói: Vài ngày nữa sẽ đến thăm chúng tôi. Giang công tử cứ ở lại đây dưỡng thương, chờ ông ta tới hỏi ông ta sẽ biết rõ liền.
Thanh Lam rất thông minh, sao lại không biết vợ chồng Văn Úy nói như thế để an ủi mình, nhưng bây giờ cũng chỉ có một cách thế thôi, nên chàng lại nghĩ tiếp :
- "Hắc Y Côn Luân là sư huynh thật của nàng thì tất nhiên phải biết nàng đi đâu. Bằng không dù có đi khắp chân trời góc bể ta cũng phải tìm thấy cho được nàng mới thôi"
Nghĩ tới đó, chàng cố trấn tĩnh. Vợ chồng Văn Úy thấy chàng mới khỏi không muốn để chàng nói nhiều, liền khuyên chàng nên tĩnh

dưỡng, rồi cả hai cùng cáo lui.
Thanh Lam nhìn thanh Thất Tinh kiếm treo ở đầu gường, thấy vật lại nhớ tới người, chàng ngẩn người ra suy nghĩ hồi lâu. Không bao lâu, chàng đã ngủ thiếp đi lúc nào mà cũng không hay.
Liền bốn ngày như vậy, ngày nào vợ chồng Văn Úy với hai tỳ nữ cũng vào thăm nom và săn sóc rất chu đáo.
Hôm đó, chàng vừa thức dậy, bấm đốt ngón tay đã tính ra đó là ngày thứ bảy sau khi uống Khảm Ly đan. Chàng liền ngồi dậy vận công điều khí. Chàng cảm thấy khí huyết lưu thông và có một luồng hơi nóng chạy quanh và tập trung vào đan điền. Từ khi chàng luyện tập nội công đến giờ, chưa hề có tình trạng như thế, chàng đâu dám chậm trễ, liền giở Không Động tâm pháp ra, ngồi điều công vận khí trải qua một thời gian khá lâu rồi mới xuống giường. Chàng thấy khỏe và dễ chịu hơn trước nhiều, liền nghĩ thầm :
- “Chả lẽ Khảm Ly đan lại có công hiệu như thế hay sao?”
Chàng nghĩ như vậy, liền cởi thanh bảo kiếm treo ở đầu giường ra, thấy cán kiếm không phải bằng bạc mà cũng không phải bằng vàng, chỉ cảm thấy mát dịu. Bảy hạt châu đều có ánh sáng toả ra.
Chàng khẽ bấm cái chốt, đã có ánh sáng xanh chiếu khắp gian phòng. Quả thật là một thanh bảo kiếm sắc bén, có thể chặt sắt chém vàng, nhất là thanh kiếm đó là của người yêu tặng cho, nên chàng lại càng quí nó thêm. Chàng liền cho vào bao và treo lên đầu gường như cũ.
Xuân Vân bưng nước rửa mặt vào. Văn Úy bước vào theo, thấy Thanh Lam đã hoàn toàn lành mạnh rồi, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Thanh Lam cũng tiến lên vái chào Văn Úy và ơn chàng nọ đã trông nom mình bấy nhiêu lâu. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, ra khỏi căn phòng ấy, Văn Úy liền đưa chàng đi tới căn phòng của mình.
Vào tới trong thư phòng. Thanh Lam thấy bốn bên đều có tủ sách và bố trí rất tao nhã. Ngoài cửa sổ có rừng mai, mùi thơm của hoa mai đưa vào khiến chàng ngửi thấy khoan khóai vô tả.
Hai người vừa ngồi xuống ghế, Thu Nguyệt đã bưng hai bát nước sâm vào, để lên trên bàn, rồi ra ngay. Thanh Lam với Văn Úy đều là con nhà thế gia, nên rất ý hợp tâm đầu với nhau, càng trò chuyện càng hận là gặp nhau hơi muộn.
Một lát sau Xuân Vân lại đem mấy món ăn và rượu vào. Tiếp theo đó Hồng Tiếu miệng tủm tỉm cười, vào ngồi chung bàn. Hai vợ chồng Văn Úy ngồi tiếp rượu Thanh Lam và hỏi Thanh Lam bị thương như thế nào.
Thanh Lam bèn kể chuyện từ lúc mình theo Thầy đồ Thư học võ, cho

tới đêm đi do thám Điền phủ bị người ta đánh như thế nào, nhất nhất kể hết cho vợ chồng Văn Úy nghe.
Chờ Thanh Lam nói xong, Văn Úy vừa mừng vừa nói tiếp :
- Giang huynh đã được Không Động chân truyền võ công tuyệt bực, tiểu đệ chỉ là một thư sinh, khổ nỗi không kiếm được danh sư. Cũng như câu chuyện xảy ra lần này chẳng hạn, tiện nội đã mang tội với Điền phủ, mà Thừa Tự lại nuôi nhiều nhân vật giang hồ như thế, sau này nhỡ gặp phải chúng, tiểu đệ yếu đuối như thế này thì làm sao mà bảo tồn được tính mạng cho tiện nội? Nếu Giang huynh không hiềm tiểu đệ ngu xuẩn thì hãy nhận vợ chồng tiểu đệ làm đồ đệ nhé.
Thanh Lam vội đáp :
- Thôi huynh không nên làm như thế. Về mặt võ công càng học lại càng thấy mình vẫn học chưa đủ. Tiểu đệ tuy đã học được năm năm thật nhưng vẫn chưa đi đến đâu cả mà chỉ gọi là mới bước tới ngưỡng cửa thôi. Làm đệ tử cho người ta chưa xứng, huống hồ chi lại có thể dạy bảo được cho ai.
Văn Úy, Hồng Tiếu hai người vẫn không chịu nhất định bắt chàng dạy võ cho.
Thanh Lam liền nghĩ thầm :
- "Mình được vợ chồng người ta chăm nom săn sóc cho như vậy, mà người ta chỉ yêu cầu mình có một chút ít như vậy mà mình cũng cự tuyệt, thật là vô lý quá. Nhưng tuyệt học không phải chi dạy có vài ba ngày là đã biết liền, ta lại còn phải đi kiếm Hồng Tuyến, không thể ở lại đây lâu được..."
Sau chàng nghĩ lại chuyện ở Điền phủ, mình chỉ dùng có một thế "Càn Khôn Nhất Kiếm" mà cũng đã đánh bại được Quí Tử Thanh, chi bằng bây giờ cứ truyền thụ cho vợ chồng y thế kiếm ấy để cho vợ chồng y phòng thân, chứ còn biết làm sao nữa.
Nghĩ như vậy, chàng liền nói với vợ chồng Văn Úy rằng :
- Tiểu đệ có một môn pháp có thể dùng để phòng thân, oai lực rất mạnh mà luyện tập cũng dễ lắm, rất tiện cho hiền phu thê sử dụng.
Vợ chồng Văn Úy nghe nói cả mừng, vội gọi Thu Nguyệt đi lấy một chiếc gậy gỗ đem lại. Thanh Lam liền theo căn cứ chế thức của "Càn Khôn Nhất Kiếm" mà giảng giải cho hai vợ chồng ấy nghe. Vì thế võ ấy chỉ có chín cái khuyên nhỏ, động tác rất giản dị, lại được Thanh Lam đứng cạnh giải thích cho nên hai vợ chồng Văn Úy học không bao lâu đã biết được thế côn ấy liền.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 12
Kỳ nhân trong động

Hãy nói Thanh Lam lành mạnh rồi, còn ở lại nhà Văn Úy hơn mười ngày, mà ngày nào cũng dạy vợ chồng Văn Úy luyện côn. Ngoài thì giờ luyện tập, chàng với Văn Úy lại còn đàm luận về văn thơ.
Đồng thời, chàng chỉ mong mỏi Hắc Y Côn Luân sớm quay trở lại để mình hỏi thăm tin tức của Hồng Tuyến, nhưng chờ mãi vẫn không thấy hình bóng Hắc Ma Lạc đâu hết. Chàng chờ mãi cũng nóng lòng sốt ruột vô cùng.
Tối hôm đó, chàng đang một mình đứng tựa cửa sổ, tay cầm Thất Tinh bảo kiếm ngẩn người ra nhìn lên trên không, bỗng ngoài của có người khẽ nói :
- Quý hồ kiên tâm thì thế nào cũng được toại nguyện.
Thanh Lam nghe vậy vội chạy ra phòng, nhảy lên trên mái nhà, nhưng bốn bề tối như mực, không có một hình bóng người nào hết.
Chàng quay vô phòng, thắc mắc vô cùng, vì rõ ràng nghe thấy ở ngoài cửa sổ nói như vậy, mà tại sao đuổi theo ra lại không thấy ai hết. Chàng thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- "Vết thương của ta đã lành mạnh, công lực của ta đã phục hồi, dù đi chân trời góc bể, ta cũng phải tìm cho ra nàng Hồng Tuyến mới thôi. Hắc Y Côn Luân hành tung không nhất định, nếu chàng không tới đây, chẳng lẽ ta ở đây chờ mãi hay sao?"
Chàng quyết định như vậy, liền vào phòng lên giường ngủ.
Sáng ngày hôm sau, chàng ăn mặc gọn ghẽ, đeo trường kiếm vào lưng, rồi ra từ biệt vợ chồng Văn Úy, nhưng khi nào vợ chồng Văn Úy lại chịu để cho chàng đi như thế? Chàng đành phải giải thích cho vợ chồng Văn Úy hay là mình đã trốn nhà đi như vậy đã được một tháng rồi, sợ dượng và dì nhớ mong nên bây giờ chàng phải về.
Vợ chồng Văn Úy thấy chàng nói như thế không tiện cầm giữ chàng ở lại nữa, liền bảo người nhà làm một mâm cơm thịnh soạn để tiễn chàng.
Cơm nước xong, Văn Úy đã sửa soạn sẵn một con ngựa cho chàng. Chàng ngỏ lời từ biệt rồi mới lên đường. Chàng biết nhà của Văn Úy cách Ngụy quân có hai mươi dặm thôi, nơi đây thuộc phạm vi thế lực của Điền Thừa Tự, nên chàng không dám trì hoãn vội phóng ngựa đi luôn.
Nhưng chàng là một công tử có đi đâu bao giờ, lần nay vì đi kiếm Hồng Tuyến cô nương mà một mình lên đường như thế... chàng

không thuộc đường mà cũng không biết một tí gì là luận lệ của giang hồ, nên cứ thấy đường quan thì phóng bừa. Cũng may, chàng thường nghe Thầy đồ Thư nói, muốn dò la tin tức thì vào trong các tửu lầu trà đình. Vì vậy, hễ cứ gặp trà lầu, tửu điếm là chàng vào dò la tin tức của Hồng Tuyến cô nương ngay.
Liền ba bốn hôm như vậy, chàng cũng không biết đã qua bao nhiêu đường lối, nhưng không lượm được một tin tức gì hết.
Trưa ngày hôm đó, chàng đi đến một thị trấn liền vào một tửu điếm ăn uống và nghỉ ngơi. Chàng một mình ăn nhậu, càng buồn bực thêm nghĩ đến hình dáng và tiếng nói của Hồng Tuyến cô nương, chàng ngẩn người ra, như trông thấy nàng xuất hiện trước mắt mình vậy.
Đang lúc ấy, bỗng có hai người ở dưới lầu đi lên. Chàng nhanh mắt đã trông thấy hai người đó là một tăng, một tục, cả hai cùng béo lùn, người đi trước là Hầu Trường Thắng, người đi sau là Hoa Di Lạc. Cũng may, hai người đó vừa đi vừa nói chuyện nên không trông thấy chàng. Chúng lên tới trên lầu, liền kiếm ngay một chỗ phía sau Thanh Lam.
Biết hai tên đó đều có võ công cao siêu hơn mình. Thanh Lam kinh hãi vô cùng, vội nằm gục xuống bàn giả bộ say rượu. Phổ cây đến hỏi chàng mấy lần, chàng cứ giả bộ không trả lời. Một lát sau, chàng đã nghe thấy Hầu Trường Thắng lên tiếng nói :
- Đ.M mỗ không tin Bát Túy Kiếm Khách lại lợi hại đến thế.
Khỏi cần đợi chờ đến tết Đoan Ngọ sang năm, Hầu Trường Thắng này phải đấu với y trước, thử xem Bát Túy Kiếm Khách lợi hại hay là Trường Ty Vượn này lợi hại?
Hoa Di Lạc đáp :
- A di đà phật. Hầu lão ca quả thật là anh hùng bản sắc, họ Triển kia tuy võ công khá cao siêu thật, nhưng chúng ta không sợ y, riêng có sư huynh của y là Không Không Nhi mới thật là lợi hại.
Nghe nói vụ đấu võ vào Đoan Ngọ sang năm, tuy do Công Tôn tiên sinh ra mặt để dứt khoát mối thù với tên họ Triển, nhưng sự thực bên trong Công Tôn Thắng đã có Mẫn Trường Cương đại huynh với Thẩm sư thái đỡ đầu ngầm, nhưng hai người ấy cũng vì nể mặt Không Không Nhi mà không tiện ra mặt khiêu chiến với tên họ Triển đấy.
Trường Thắng cười ha hả nói tiếp :
- Lo âu như thế là thừa họ Triển đã ra mặt đâu. Chẳng lẽ sư huynh của y lại chịu khoanh tay đứng yên hay sao?
- Vấn đề đó khó khăn là ở chỗ đó. Nếu muốn dụ được Không Không

Nhi ra tay, thì trừ phi Thiên Si thượng nhân phải thân chinh ra tay mới được. Bằng không đừng có ai hòng thắng nổi lão già Không Không Nhi ấy.
- Chả lẽ ngoài Thiên Si thượng nhân ra thì không còn ai địch nổi Không Không Nhi hay sao?
- A di đà phật. Hầu lão ca đừng có tức giận nhé. Cứ nói cuộc tỷ võ đại hội vào Tết Đoan Ngọ sang năm, tiểu tăng nhận thấy cuộc đấu ấy bên mình chưa chắc đã thắng nổi. Nếu được hai vị sư tôn của Hầu lão ca như Phù lão tiền bối và Trí lão tiền bối, thì tất nhiên sự thắng bại sẽ đảo lộn hẳn, nhưng...
Hoa Di Lạc nói tới đó, cười khẩy mấy tiếng, lại nói tiếp :
- Nhưng tính mạng của Trương lão tam lệnh sư đệ chả bị chết trong tay tên họ Triển là gì? Sư tôn của Hầu lão ca khi nào lại chịu khoanh tay đứng yên kia chứ?
Trương Thắng ngẫm nghĩ giây lát rồi đỡ lời :
- Năm xưa nếu Trương sư đệ không lẻn xuống núi, sư phụ còn chưa tuyên bố không nhận y làm đồ đệ thì cuộc đấu vào Tết Đoan Ngọ sang năm, đệ còn dám lên thưa với sư phụ được.
- Hầu lão ca khỏi cần phải lo âu. Chúng ta cứ gặp Phù lão tiền bối trước rồi hãy tính liệu sau.
Thanh Lam nghe tới đó thắc mắc vô cùng, vì chàng vẫn không biết cuộc tỷ thí võ vào Tết đoan Ngọ ấy là cuộc tỷ võ nào "Nghe giọng nói của chúng thì hình như chuyên môn đối phó với Thầy đồ Thư vậy, và chúng lại còn đang đi mời người tới giúp sức".
Nghĩ tới đó chàng liền bụng bảo dạ rằng :
- "Hà! Chúng lại không nói rõ địa điểm ở đâu. Trận đấu vui như thế, nếu ta bỏ lỡ có phải đáng tiếc không?"
Chàng vừa nghĩ vừa lắng tai nghe, thấy hai người lại nói đến những chuyện đàn bà con gái, chàng vẫn cứ nằm yên không dám ngửng đầu lên. Hai tên nọ ăn uống xong liền đứng dậy trả tiền rồi xuống lầu.
Hầu Trường Thắng thấy Thanh Lam vẫn còn nằm gục ở trên bàn, liền cả cười nói :
- Người học hành vô dụng thật. Uống có ba chén rượu đã say túy lúy như con tôm chết nằm còng queo, không sao đứng dậy được.
Hoa Di Lạc vừa cười vừa đáp :
- Hê, đừng có coi thường y. Lưng y có đeo một thanh trường kiếm nữa đấy.
Y vừa dứt lời, Trường Thắng đã kinh hãi kêu "ủa" một tiếng và nói tiếp :
- Thất Tinh kiếm.

Thanh Lam giật mình đến thót một cái, biết không thể nào trốn tránh được nữa, bỗng nghĩ ra được một kế liền đưa vai một cái, thuận tay cầm lấy bát canh dưa chua lên hất luôn vào mặt Trường Thắng.
Trường Thắng bỗng trông thấy thư sinh này đeo một thanh kiếm giống hệt Thất Tinh kiếm đang định tiến lên xem ai ngờ đâu một bát canh dưa chua bay tới. Y vội giơ tay gạt nhưng chỉ gạt rơi được cái bát thôi, còn canh và rau đã bắn trúng vào mặt, y vội giơ tay lên lau chùi mặt mũi, mồm thì kêu la om sòm, mắt bị nước dưa chua bắn vào không mở ra được.
Hoa Di Lạc thấy vậy cả kinh vội chạy lại. Thanh Lam liền cầm cái bát hất vào người y, không để cho y tới gần. Chàng móc túi lấy một nén bạc ra ném cho người trưởng quầy rồi quay mình xuống lầu đi luôn.
Lúc ấy các thực khách loạn xạ, nhiều người nhát gan cũng vội chạy xuống lầu luôn.
Trường Thắng vừa dụi mắt xong, đã lớn tiếng quát bảo :
- Đuổi! Mau đuổi theo! Đừng để cho tiểu tử ấy tẩu thoát.
Nói xong y giơ tay ra gạt các thực khách sang bên vội vàng đuổi xuống dưới lầu ngay. Các người khác thấy chúng một tăng một tục, hung thần ác sát như vậy thì đâu còn dám ngăn cản nữa.
Chúng vừa xuống tới lầu, thấy Thanh Lam phóng ngựa đi rồi.
Trường Thắng khi nào lại chịu để yên cho chàng. Y vội cởi cương ngựa, phi thân đến mình ngựa phóng đuổi theo luôn.
Thanh Lam cứ thúc ngựa phóng chạy. Chàng toát mồ hôi ra rồi, đang định dùng ngựa nghỉ ngơi, nhưng chàng quay đầu lại nhìn, thấy Trường Thắng với Hoa Di Lạc vẫn phóng ngựa đuổi theo.
Trường Thắng còn lớn tiếng mắng chửi :
- Tiểu tử khốn nạn kia. Xem mi chạy đi đâu cho thoát nào.
Thanh Lam lo âu vô cùng, lại thúc ngựa chạy tiếp và chỉ chọn những con đường nhỏ mà phóng thôi. Vào đến con đường núi đá lởm chởm và gồ ghề khó đi, thấy đằng sau vẫn có người đuổi theo riết, nhưng cũng may đằng trước có một khu rừng rậm, chàng liền nhớ tới lời dặn bảo của Thầy đồ Thư :
- “Người trên giang hồ kỵ nhất là thấy rừng rậm. Mình chạy vào đó, họ không dám đuổi vào đâu”
Chàng nghĩ vậy liền thúc ngựa phi tới cạnh rừng, rồi chàng xuống đất dắt ngựa vào trong rừng giấu vào trong một bụi cây. Chàng lại đi mười mấy bước, bỗng đằng trước có một cái hang động, chàng vội chạy ngay vào bên trong. Vì ở ngoài sáng đi vào chỗ tối, nên chàng chỉ thấy tối om, chứ không trông thấy gì hết. Nhưng chàng vẫn không quản ngại gì cả, cứ thế mà đi vào. Lúc ấy bên ngoài rừng đã có tiếng

người càng ngày càng gần. Chàng vội lấy ám khi ra cầm sẵn ở tay để đợi chờ.
- Ngựa của tiểu tử ở trong rừng này, chắc y cũng chưa đi xa đâu. Hoa đại sư, chúng ta chia đường tìm kiếm y đi.
Trường Thắng nói như vậy xong, Hoa Di Lạc liền đỡ lời :
- Hà! Tiểu tử này quái lạ thật. Hôm đó y đã bị đánh trúng Ngũ Âm thủ của sãi gia mà y không chết, kể cũng lạ thật. Hôm nay, nếu bắt được y lần nữa, sãi gia thể nào cũng cho y nếm thêm mùi vị của chưởng ấy một lần nữa.
Tiếp theo đó, Thanh Lam lại nghe thấy tiếng chân đi của hai người càng ngày càng xa, chàng mới thở nhẹ một cái, và lắng tai nghe tiếp.
Chàng lại nghe thấy Trường Thắng đột nhiên ngừng chân lại, nói :
- Hoa đại sư, đằng kia có một cái hang động, chưa biết chừng tiểu tử núp ở trong đó cũng nên.
Hoa Di Lạc liền đỡ lời :
- Phải, chúng ta đi tới đó khám xét thử xem.
Thế rồi tiếng chân của hai người đó lại đi quay trở lại, Thanh Lam giật mình kinh hãi, tay nắm cán kiếm, bụng bảo dạ rằng :
- “Nếu chúng vào đây, ta sẽ đâm cho mỗi tên một nhát”
Quả nhiên chàng đã thấy hai cái bóng người đi tới trước cửa động.
- Tiểu tử kia, khôn hồn thì bước ra. Bằng không thái gia xông vào, ngươi sẽ chết liền.
Trường Thắng ở bên ngoài mắng chửi om sòm, nhưng chúng không biết bên trong thực hư ra sao? Địch ở trong bóng tối, mình ở chỗ sáng, cho nên chúng mới không dám tiến vào bên trong.
- Tiểu tử họ Giang kia, mi tưởng Phật gia không biết mi núp trong động hay sao?
Hoa Di Lạc vừa nói vừa nhặt một hòn đá ném luôn vào trong động.
Thanh Lam trông thấy hòn đá ném vào vội cúi đầu tránh né.
Ngờ đâu hòn đá đó vừa bay vào trong động đã có tiếng kêu “vù” rồi lại nhanh như một mũi tên bay ngược trở ra.
Hoa Di Lạc không ngờ hòn đá mình vừa ném vào lại tự động bay ngược trở ra y không kịp tránh né bị hòn đá đó bay trúng ngay vào vai kêu đến “bộp” một cái. Y đau nhức chịu không nổi liền la lớn :
- Đ...m... quả nhiên bên trong có người.
Y vừa nói vừa xoay bóp đầu vai mấy cái, rồi lại nhặt một hòn đá khác ném vào tiếp.
Ngờ đâu hòn đá vừa tới cửa động hình như y đã đuối sức chỉ bay tới đó là rớt xuống liền.
Thanh Lam thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, còn Hoa Di Lạc thì hổ thẹn

vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Chẳng lẽ một tảng đá nhỏ như thế mà ta cũng ném không nổi ư?”
Nghĩ như vậy y càng tức giận thêm đang định nhặt một tảng đá khác ném tiếp thì Hầu Trường Thắng đã nhận thấy bên trong thể nào cũng có cái hòn đá của Hoa Di Lạc ném tới bị rớt như thế. Vì vậy y vội quát bảo rằng :
- Hoa đại sư hãy xem.
Y không đợi chờ Hoa Di Lạc trả lời đã nhặt ba hòn đá to bằng trứng ngỗng dùng thủ pháp ném ám khí giơ tay trái lên ném luôn ba hòn đá một lúc.
Lúc nầy y giở hết toàn lực ra ném vừa nhanh vừa mạnh. Hòn thứ nhất và hòn thứ ba lại còn mạnh hơn hết cả, ba hòn đá cùng rời khỏi tay y một lúc nên hòn thứ ba lại tới cửa động trước hết. Cũng y như Hoa Di Lạc vậy, hòn đá vừa tới cửa động đã bắn ngược trở lại, y vội tránh ngay nhưng hòn đá ấy tựa như có mắt vậy mà lại nhanh hơn y nhiều nên vai phải của y đã bị hòn đá ấy ném trúng ngay kêu đến “bộp” một tiếng. Dù y đã đề phòng rồi mà cũng bị tảng đá ấy đẩy lùi mấy bước, tay bị đau nhức thấu xương không sao giơ lên được.
Trường Thắng đã hiểu rõ nguyên nhân rồi, liền nghiến răng mím môi chịu đau mà lớn tiếng hỏi :
- Ai ở trong động thế? Hầu mỗ không biết nên mới xúc phạm như vậy, xin mời ngài ra ngoài động để cho Hầu mỗ được yết kiến một phen.
Hoa Di Lạc giận dữ xen lời nói :
- Hầu lão ca, người ở trong động rõ ràng là tiểu tử họ Giang, chứ có phải cao nhân gì đâu. Để sãi gia tới lôi cổ y ra cho lão ca xem.
Nói xong, y liền bước tiến thẳng vào trong cửa động.
Thanh Lam thấy bọn chúng dùng đá ném mình, trái lại những hòn đá đều bay ngược trở ra, chàng kinh ngạc vô cùng. Bây giờ chàng lại thấy Hoa Di Lạc hung hăng đi vào, chàng lại lui về phía sau một bước. Tay chàng cầm sẵn một mũi phi tiêu bạc định ném ra, thì bỗng trước mặt lại có kỳ tích xuất hiện.
Thì ra Hoa Di Lạc vừa đi tới cửa động, rõ ràng không có gì ngăn cản, nhưng không hiểu tại sao y không thể qua được. Y lại bước thêm một bước nữa, vẫn bị đẩy lui ngay, không sao bước thêm được.
Y liền lẩm bẩm tự nói :
- Ngày hôm nay sãi gia gặp ma chăng?
Y xông luôn hai lần mà không sao bước vào được thành phải ngừng chân lại. Y liền thò tay vào trong hang khua mấy cái, bên trong trống rỗng, không có gì cả, nhưng hễ y bước chân vào là y như va đụng

phải một tấm vách tường vậy.
Thanh Lam thấy vậy, trong lòng mới yên tâm và cũng thấy phấn chấn vô cùng, rồi chàng cứ ngồi yên một bên để xem kỳ tích ấy.
Hoa Di Lạc tức đến trán nổi gân xanh, mắt lộ hung quan, giơ hai bàn tay hộ pháp lên trước ngực và quát lớn một tiếng.
Rồi y đẩy mạnh song chưởng vào cửa động một thế. Ngũ Âm chưởng của y như bài sơn đảo hải, còn Hầu Trường Thắng cũng vận hơn sức vào hai cánh tay kêu "răng rắc" rồi nhún chân một cái, người nhanh như sao sa, cùng Hoa Di Lạc xông vào trong động một lúc. Cả hai cũng vậy, chưởng đi trước người đi sau.
Hoa Di Lạc với Hầu Trường Thắng đều là những cao thủ hạng nhất trong giang hồ, chúng liền tay cùng tấn công như vậy oai lực biết bao, đừng nói một cái hang dộng bằng đá nho nhỏ, dù là hai cánh cửa sắt cũng không chịu nổi mà phải sụp đổ ngay. Thanh Lam thấy vậy kinh hãi vô cùng, suýt tý nữa thì thất thanh la lớn, chàng vội lui về phía sau ngay. Ngờ đâu thạch động ấy sâu không đầy hai trượng. Thanh Lam vừa lui bước một cái đã va đụng vào vách đá liền.
Chàng không ngờ hang động ấy lại nông như vậy, nên lưng va mạnh vào vách đá một cái đã nhức chịu không nổi rồi. Đồng thời, chàng vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa động. Chàng thấy hai người nọ giở hết sức bình sinh ra tấn công mà như va đụng phải một bức tường vô hình vậy. Cả hai bị bắn về phía sau hơn trượng, kêu đến "bùng" một tiếng, rồi cùng rớt cả xuống mặt đất.
Lúc ấy, trong động bỗng có tiếng người thủng thẳng nói :
- Các ngươi có mau bước đi không?
Tiếng nói ấy không cao lắm, nhưng người bên ngoài nghe thấy rất rõ rệt. Hai tên nọ lóp ngóp bò dậy, vận hơn thử sức xem sao, chúng thấy không bị thương gì cả.
Trường Thắng ngẩn người ra giây lát, rồi hậm hực đáp :
- Xin thứ lỗi Hầu mỗ có mắt như mù, quả nhiên đã gặp phải cao nhân, xin cho biết tên họ, Hầu mỗ sẽ xin cáo từ ngay.
Người trong động cười nhạt một tiếng, đáp; - Người là cái thứ gì mà cũng đòi hỏi tên họ của lão? Nếu không nể mặt lão già họ Phù, thì bốn cánh tay của hai ngươi đừng có hòng đem về. Mau bước đi. Đừng ở đây nữa mà lại khổ thân.
Lúc ấy Thanh Lam đã trông thấy rõ, mới hay chỗ cạnh mình có một ông già sói đầu vừa gầy, vừa nhỏ, đang ngồi xếp bằng tròn ở đó. Ông ta nhắm nghiền hai mắt ngồi yên một chỗ không nói năng gì hết.
Chàng bụng bảo dạ rằng :
- "Ông già này ngồi yên không cử động mà hai cao thủ ở ngoài động

không xông vào được. Không hiểu ông ta dùng võ công gì thế?”
Nghĩ đoạn, chàng vội đứng dậy, cung kính tiến lên mấy bước vái chào, và nói :
- Vừa rồi tiểu bối hỏang hốt, trốn tránh kẻ địch chạy bừa vào trong này, không biết nơi đây là chỗ thanh tu của lão trượng, và lại còn được lão tiền bối ra tay cứu viện, ơn đức này tiểu bối không biết lấy gì báo đền. Lão trượng xưng hô ra sao? Có thể cho tiểu bối hay biết được không?
Ông già gầy gò nhỏ bé kia cứ lặng lặng ngồi nghe, chờ chàng nói xong vội lên tiếng hỏi :
- Hai tên nọ là kẻ thù của ngươi phải không?
Thanh Lam không dám giấu giếm, vội đáp :
- Hai người đó một là Thông Tý Vượn Hầu Trường Thắng và một người Hoa Di Lạc, chúng đều là cao thủ hộ viên của Điền Tiết độ sứ phủ. Đáng lẽ tiểu bối với chúng không có thù oán gì cả, nhưng vì tháng trước, bởi lòng hiếu kỳ tiểu bối đêm khuya đi Điền phủ dò thám mới ra tay đấu với chúng. Không ngờ ngày nay gặp lại chúng ở khách điếm và mới bị chúng đuổi tới đây.
Ông già gầy bé nhỏ, thản nhiên dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi hỏi tiếp :
- Vừa rồi, lúc ngươi chui vào trong động, lão phu đã nhận ra võ công của ngươi cũng có chút căn bản, vậy sư phụ của ngươi là ai?
Thanh Lam nghĩ thầm :
- “Thầy đồ Thư mai danh ẩn tích, rút lui ra khỏi giang hồ, ta không nên nói tên của ông ấy ra cho ông già này hay”
Nghĩ đoạn, chàng do dự một hồi rồi đáp :
- Tiểu bối theo học một vị thụ nghiệp ân sư, luyện tập năm năm võ công, nhưng chưa chính thức bái sư. Vả lại vị ân sư của tiểu bối đã lui ra khỏi giang hồ từ lâu rồi, nên ông ta không muốn cho ai biết đến tên tuổi, xin lão tiền bối lượng thứ cho.
Ông già nọ từ từ mở mắt ra nhìn. Thanh Lam thấy mắt ông ta rất hiền từ chứ không có ánh sáng chói lọi như người có nội công rất thâm hậu. Ông ta gật đầu một cái và nói tiếp :
- Người trong giang hồ, đa số chỉ thích tranh giành danh lợi, lênh sư biết rút lui khỏi giang hồ mà chỉ đóng cửa dạy môn đồ như vậy, kể cũng gọi là một nhân sĩ cao minh đấy.
Nói tới đó, hai mắt ông ta đột nhiên tia ra hai luồng ánh sáng nhìn thẳng vào mặt Thanh Lam và nói tiếp :
- Cậu bé sao dám ở trước mặt lão phu nói dối, nói trá như vậy.
Thanh Lam trông thấy đôi mắt của ông ta sắc bén như thế, không

dám nhìn vào mặt ông ta nữa, trong lòng kinh hỏang vội đáp :
- Ngoài tên tuổi của thụ nghiệp ân sư tiểu bối không dám thưa cùng tiền bối ra, còn lời nói nào của tiểu bối cũng đều thật hết.
- Cậu bé mới luyện có năm năm võ công, sao lại có hỏa hầu thâm hậu đến như thế, như vậy ngươi chả nói dối là gì?
Thanh Lam thấy ông già nói như thế càng kinh hãi thêm "nhưng rõ ràng là mình mới luyện tập có năm năm võ công thực, sao ông ta lại bảo là mình nói dối?" Sau chàng mới nhớ ra một việc, bụng bảo dạ rằng :
- "Phải rồi, có lẽ vì ta đã được uống viên Khảm Ly đan của Hắc Y Côn Luân. Thảo nào vợ chồng Thôi huynh cũng bảo công lực của ta tiến hơn trước nhiều. Không ngờ viên thuốc ấy lai có công hiệu như vậy"
Nghĩ đoạn, chàng liền nói tiếp :
- Tháng trước tiểu bối bị Hoa Di Lạc dùng Ngũ Âm chưởng đả thương sau được Hắc đại hiệp cứu giúp và cho uống Thần Dương Tán với Khảm Ly đan mới khỏi. Sau khi lành bệnh tiểu bối thấy mình khỏe khoắn hơn trước nhiều, tiểu bối không biết công lực của mình có được tinh tiến hơn trước không?
Ông già nghe chàng nói xong lại kêu "ừ" một tiếng, rồi nói tiếp :
- Có thế chứ!
Nói xong ông ta bỗng trợn mắt đặc biệt sáng ngời, mồm thì lẩm bẩm nói :
- Lạ thật! Vợ chồng lão già họ Phù quý thuốc Khảm Ly đan lắm, có khi nào y lại tặng cho ngươi một cách dễ dàng như thế?
Ông ta lại nói với Thanh Lam tiếp :
- Kể ra số cậu cũng hên thật. Khảm Ly đan quý báu lắm. Năm xưa Đại Phương chân nhân chỉ có luyện được có tám viên thôi. Cậu đã được uống thuốc ấy thì hãy ngồi xuống vận công để lão phu khám xét xem Nhâm Đốc hai mạch của Sinh tử huyền quan của cậu đã được đả thông chưa.
Thường nghe Thầy đồ Thư nói, chàng cũng biết nội công phải luyện tới mức tối cao mới có thể đả thông được Nhâm Đốc hai mạch xông pha Sinh Tử huyền quan. Chàng mới luyện có năm năm nội công, còn phải luyện tập lâu năm nữa mới mong đạt tới nguyện vọng ấy. Chàng thấy ông ta nói như vậy có vẻ không tin, nhưng thấy mặt ông ta rất trịnh trọng, chàng đành phải nghe lời ngồi vận công điều khí. Ngờ đâu chàng vừa ngồi xếp bằng tròn xong ông già đã vội nói tiếp :
- Hãy khoan.
Tiếp theo đó, ông ta lại kinh ngạc hỏi :

- Ngươi là môn hạ của phái Không Động đấy à?
Thanh Lam thấy ông già mới trông thấy kiểu ngồi của mình đã biết mình là người của phái Không Động rồi, chàng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng :
- "Đôi mắt của ông già này sắc bén thực."
Nghĩ đoạn, chàng vội đáp :
- Tiểu bối theo ân sư học tập năm năm võ công, nhưng ân sư không chịu cho tiểu bối chính thức bái sư nên tiểu bối đã được học tâm pháp của phái Không Động thật nhưng chưa phải là môn hạ của phái ấy.
Ông già nọ gật đầu, vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Có phải sư phụ của cậu họ Triển đấy không?
Thanh Lam biết không thể nào dấu diếm được nữa, đành phải gật đầu. Ông già đột nhiên cười ha hả, hai mắt bỗng sáng ngời, giơ tay phải lên phẩy một cái, một luồng chỉ phong đã nhằm Trung Phủ huyệt của Thanh Lam điểm tới.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 13
Ly Hợp thần công

Thanh Lam bỗng thấy người rung động một cái thật mạnh, chàng đanh định kháng cự, nhưng thấy chân tay mình mẩy không sao cử động được. Đồng thời chàng thấy đầu óc mình vẫn tỉnh táo, nên mọi cử chỉ của ông già như thế nào, chàng đều thấy hết. Chàng thấy ông già dùng hai tay một lúc điểm luôn vào ba mươi sáu đại huyệt của mình, điểm xong, người chàng mỏi mệt không còn chút hơi sức nào cả, mồ hôi toát ra như tắm vậy. Trong lúc mơ mơ màng màng, chàng cảm thấy nơi Bách Hội huyệt có một luồng hơi nóng đưa ra chạy khắp mình mẩy hơi nóng đó đi tới đâu, chàng cảm thấy dễ chịu tới đó. Chàng tưởng tượng như đang đi lơ lửng ở trên mây cao vậy. Lúc ấy chàng lại nghe thấy ông già quát bảo :
- Xong rồi, cậu mau ngồi dậy điều công vận khí đi. Nhưng dừng có lên tiếng nói nhé.
Thanh Lam biết mình đã gặp được dị nhân. Ông già đã dùng bổn thân chân khí đả thông kinh mạch. Chàng không dám chậm trễ vội ngồi dậy vận công điều thức ngay. Chàng cảm thấy luồng hơi nóng ở trong người đã đi qua được Nhâm Đốc hai mạch, nên mừng rỡ khôn

tả. Đồng thời, chàng cũng thấy Sinh Tử Huyền Quan của mình không cần dùng tới nội lực tấn công mà cũng phá nổi, chàng càng mừng rỡ thêm. Vận công điều khí một hồi, chàng mới đứng dậy quì xuống vái lạy ông già và nói.
- Cảm ơn lão tiền bối đã trợ giúp cho tiểu bối...
Ông già không đợi chờ chàng nói dứt, đã vội xua tay nói :
- Cậu đứng dậy, lão phu hỏi cậu điều này.
Thanh Lam vội tuân lời, cung kính đứng dậy. Ông già vội nói :
- Cậu có biết lão phu là người thế nào của Triển Nguyên Nhân không.
- Tiểu bối ngu muội, xin lão tiền bối nói rõ cho tiểu bối được hay.
- Triển Nguyên Nhân là đồng môn sư đệ của lão phu. Mười bảy năm về trước y làm mếch lòng phái Tần Lãnh, vì thấy sự liên can của hai phái rất mật thiết, lão phu mới bảo y mai danh ẩn tích lui ra khỏi giang hồ. Trong bấy nhiêu năm nay lúc nào lão phu cũng nhớ tới y, không ngờ mười bảy năm trời đó Triển sư đệ vẫn giữ được lời dạy bảo của lão phu, nhưng hai phái vẫn không sao hòa hảo với nhau được. Trái lại càng ngày càng thấy nứt rạn thêm.
Thanh Lam nghe nói tới đó mới biết ông già này là đại sư bá Không Không Nhi, chàng liền quì phục xuống đất vái lạy và nói :
- Thế ra lão tiền bối là Không Không lão tiền bối đấy. Xin thứ lỗi tiểu bối vì tội vô tri.
Vì chàng chưa được chính thức nhập môn, nên không dám gọi ông ta là sư bá.
Ông già gật đầu, đáp :
- Phải, người ra vẫn gọi lão phu là Diệu Thủ Không Không.
Cậu có biết tại sao Triển sư đệ truyền thụ bổn môn tâm pháp cho cậu mà không dám nhận cậu là môn hạ của phái Không Động là vì sao không?
Thanh Lam đáp :
- Tiểu bối vẫn thường nghe Triển lão tiền bối nói: “Trên giang hồ các môn các phái đều có lệ riêng. Có môn phái phải được phép của người Chưởng môn đã mới được thâu đồ đệ”. Tiểu bối đoán chắc có lẽ vì thế mà Triển lão tiền bối chưa dám cho tiểu bối bái sư cũng nên.
Không Không Nhi cười ha hả, đáp :
- Cậu khá thông minh đấy. Sao bây giờ ở trước mặt lão phu cậu lại không đổi giọng đổi giọng gọi lão phu?
Thanh Lam mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Sao ta hồ đồ đến thế. Vị ở trước mặt ta chả là người Chưởng môn là gì? Và chả là đại sư bá của ta ư? Sao ta không yêu cầu ông ta

ngay, lại còn để cho ông ta phải lên tiếng nói như thế?”
Nghĩ đoạn, chàng vội quỳ xuống vái lạy :
- Đệ tử Giang Thanh Lam bái kiến đại sư bá ban ơn cho.
Lần này Không Không Nhi mới chịu nhận toàn lễ của chàng và sầm nét mặt lại, nói :
- Từ nay trở đi, sư điệt đã là đệ tử chính thức của phái Không Động rồi. Quý hồ sư điệt biết thân thủ luân lý đạo đức, giới dâm, giới sát vạn bất đắc dĩ mới được ra tay giết người không được thị tài hà hiếp người, cậy mạnh hiếu thắng. Tuy bổn môn không có viết rõ giới điều ra, bắt môn hạ đệ tử tuân theo, nhưng kẻ nào tác ác, không những bị thâu hồi võ công, mà còn bị xử tử là khác. Sư điệt nên nhớ kỹ những huân điều này.
Thanh Lam vâng vâng dạ dạ luôn mồm, Không Không Nhi nói tiếp lại nói tiếp :
- Sư điệt đã được uống Khảm Ly đan, vừa rồi lại được bổn thân chân khí của sư bá giúp sư điệt đả thông sinh tử huyền quan. Như vậy bây giờ chân lực của hiền điệt đã mạnh hơn trước mấy bội rồi và sư điệt chỉ cần sử dụng những pho quyền và kiếm của sư phụ truyền thụ cho, cũng đủ ra đối phó với đời rồi. Nhưng mối thù oán cũ của Triển sư đệ với phái Tần Lãnh chưa hòa giải xong, bây giờ lại còn kết thù mới với họ. Nghe nói phái Tần Lãnh định đến Tết Đoan Ngọ sang năm sẽ mới sư phụ của hiền điệt đến Ngao Sơn để dứt khoát những mối thù cũ. Vụ thị phi này cũng không phải là do sư phụ của hiền điệt vì việc cá nhân mà gây thù hấn với họ đâu. Sự thực là vì tính mạng của mấy chục vạn sinh linh của hai châu nên sư phụ của hiền điệt mới phải mang thù mang oán như thế. Vả lại, việc này không riêng gì một mình sư phụ của hiền diệt mà trong đó còn có nhiều người khác nữa. Lão phu tuy là sư huynh nhưng không tiện ra mặt, huống hồ đối phương có dám chính thức gây chiến với phái Không Động chúng ta đâu? Bây giờ lão phu truyền thụ cho sư điệt một pho võ cung khó nhất của bổn môn, pho võ công ấy tên là “Ly Hợp thần công” huyền quan của sư điệt đã thông rồi, chỉ cần gắng sức luyện tập là sẽ thành công ngay.
Từ khi Thanh Lam nghe thấy Hầu Trường Thứng với Hoa Di Lạc nói chuyện với nhau ở trên tửu lầu, có nói tới việc phái Tần Lãnh định Tết Đoan ngọ sang năm sẽ dứt khoát với Thầy đồ Thư.
Chàng đang không hiểu nguyên nhân ra sao, trong lòng áy náy vô cùng, và cũng không biết cả địa điểm họ định ở đâu nữa? Bây giờ chàng mới nghe thấy đại sư bá nói không những cho phép mình được dự trận đấu ấy mà còn có ý muốn nhờ tay mình để đối phó với

người của phái Tần Lãnh, mình ngẫu nhiên được chính thức gia nhập phái Không Động được đã thông Sinh tử huyền quan và còn được truyền cả pho võ công "Ly Hợp thần công" nưa. Như vậy chàng không sung sương sao được, nên chàng cung kính đứng yên.
Không Không Nhi lại nói tiếp :
- Ly Hợp thần công là một pho tuyệt học vô thượng của bổn môn, ít nhất cũng phải luyện tập liền ba tháng mới thành công được giai đoạn đầu. Ngoài ra, lão phu lại còn truyền thụ cả Đàn Chỉ Kim Hoàn cho sư diệt nữa, gọi là món quà của sư bá lần đầu tiên gặp sư điệt.
Thanh Lam vẫn nghe Thầy đồ Thư nói Đàn Chỉ Kim Hoàn là môn tuyệt kỹ của Không Không Nhi, đã làm cho ông ta khét tiếng giang hồ. Môn ám khí này, khi ra tay ném ra viên thiết đạn cùng bay đi một lúc, không những viên nào cũng trúng đích, mà khi ném rồi còn thâu lại được.
Vì thế mà Không Không Nhi mới được thiên hạ ban cho một biệt hiệu là Diệu Thủ Không Không. Bây giờ Thanh Lam nghe thấy đại sư bá hứa sẽ dạy cả môn tuyệt kỹ ấy cho mình, chàng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ khôn tả.
Không Không Nhi nói xong, móc túi lấy ra ba viên kim hoàn bóng nhoáng ra đưa cho Thanh Lam, một mặt giải thích cách sử dụng như thế nào, vận sức như thế nào và cách ném rồi lại thâu lại được.
Thanh Lam lắng tai nghe và nhớ cho thật kỹ.
Truyền thu môn kim hoàn bay cho Thanh Lam xong. Không Không Nhi lại bảo Thanh Lam ngồi xuống, và đáp :
- Bây giờ lão phu truyền thụ "Ly Hợp thần công" cho sư diệt. Trước hết, sư diệt phải rõ nguồn gốc của pho võ công này đã. Ly Hợp thần công là do Tiên Thiên thái cực mà ra. Thái cực động thì sinh ra lưỡng nghi, lưỡng nghi là nhất âm nhất dương, các thứ học thuyết trên thế gian này đều không sao thoát khỏi phạm vi của hai chữ Âm Dương ấy. Nguyên lý của hai chữ Âm Dương là động, tĩnh, nhu, cương, chính phản, hư, thực, và cũng là tác dụng của Ly với Hợp. Cho nên Ly Hợp thần công cũng như nghênh tụ không khí thành sức có thể phá nổi bất cứ vật gì dù cứng đến đâu, môn võ công đó cũng phá tan được. Lại có thể dẫn sức trở về hư vô, tức là từ cái động sang tĩnh, nghĩa là gặp sức của đối phương mạnh đến đâu cũng không sợ, ta cũng có thể làm cho luồng sức ấy tản mát hết, cho nên ly hợp, hợp tức là ly. Ly hợp tuỳ theo ý muốn của mình, và mình muốn chống cự kẻ địch bằng cách nào cũng được.
Không Không Nhi giải thích chân lý của pho Ly Hợp thần công cho Thanh Lam nghe. Lúc này Thanh Lam mới biết võ công của bổn môn

quả thực thâm ảo khôn lường. Chàng ngồi yên lắng tai nghe như ngây như ngất, trong lòng mừng rỡ không thể tưởng tượng được.
Không Không Nhi đưa mắt liếc nhìn Thanh Lam tủm tỉm cười và nói tiếp :
- Với tư chất và với công lực của hiền điệt bây giờ chỉ cần khổ công luyện tập ba tháng là đã luyện được hai ba thành hỏa hầu ngay với hai ba thành hỏa hầu ấy, hiền điệt cũng đủ đối phó với người của phái Tần Lãnh rồi.
Nói xong, ông ta lại đọc khẩu quyết cho Thanh Lam học, và đọc tới đâu lại giải thích tới đó. Cũng may Thanh Lam đã có đôi chút căn bản về nội công tâm pháp của phái Không Động rồi, tuy Ly Hợp thần công này hơi khác một chút, nhưng dầu sao vẫn dễ học hơn, cho nên Không Không Nhi chỉ giải thích có một lần, chàng đã thấu hiểu ngay.
Truyền thụ xong pho Ly Hợp thần công cho Thanh Lam rồi Không Không Nhi nói tiếp :
- Từ giờ trở đi, hiền điệt cứ theo khẩu quyết đó mà luyện tập. Phải chăm chỉ luyện tập đừng nên phu lòng lão phu. Bây giờ hiền điệt hãy xuống núi, mua những lương khô và đồ cần dùng để sử dụng trong ba tháng rồi đem lên trên này mà luyện tập. Lão phu còn có việc đi xa, sau Tết Đoan ngọ hiền điệt bảo sư phụ lên núi Không Động gặp lão phu.
Nói xong, chỉ thấy vai của ông ta khẽ rung động một cái người đã ra khỏi hang động rồi.
Thanh Lam vội đuổi theo ra, nhưng đã thấy ông mất dạng rồi.
Thanh Lam đứng ngẩn người ra giây lát rồi theo lời dặn bảo của ông ta, xuống núi mua ít lương thực, rồi quay trở lên, chui vào trong hang để luyện tập Ly Hợp thần công. Nhưng chàng vẫn nhớ nhung Hồng Tuyến cô nương luôn luôn. Ngày Đại hội Tết Đoan Ngọ sang năm, chắc phái Tần Lãnh đã mời rất nhiều người tới giúp sức.
Sư phụ mình ẩn tích mai danh rút lui ra ngoài giang hồ đã mười bảy năm rồi, ngoài thường rất ít đi giao thiệp với người khác, chàng biết sư phụ mình không khi nào lại chịu đi kiếm người tới giúp sức đâu. Đến lúc đó thế nào chỉ đi phó hội một mình mà thôi. Vả lại Đại hội ấy có liên can tới danh dự của phái Không Động vậy phải thành công chứ không được thất bại. Chàng càng nghĩ càng nhận thấy trách nhiệm của mình rất nặng nề nên tạm thời phải bỏ mọi sự luyến ái cá nhân sang bên mà cố công luyện tập hai pho võ công của sư bá mới truyền thu cho.
Thoạt tiên chàng tưởng luyện Ly Hợp thần công vậy chắc không khó

khăn gì mấy. Ngờ đâu tới lúc chính thức tập mới biết khó, nhất là trong lúc hô hấp hình như có một sức mạnh theo hơi thở của mình đưa ra đụng vào vách đã phản trấn lại tức thì khiến cho người chàng cũng phải lảo đảo mấy cái tới khi đứt hơi mới cảm thấy đằng vách đá như có một sức mạnh hút người mình đi vậy. Chàng ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng :
- “Sao đại sư bá bảo môn võ công này rất khó luyện mà ta vừa mới tập đã có phản ứng nhanh đến thế được?”
Nhưng chàng có biết đâu Triển Nguyên Nhân truyền thụ nội công tâm pháp cho chàng vô hình chung chàng đã luyện tập được căn bản rất thâm hậu rồi. Sau chàng lại được uống viên thuốc Khảm Ly đan và lại được Không Không Nhi đả thông cho Sinh Tử huyền quan cho, chỉ những cái đó người thường dù có luyện sáu mươi năm cũng chưa chắc đã bằng chàng?
Nên bây giờ chàng mới luyện tập đã có sự phản ứng nhanh chóng như thế.
Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã được nửa tháng.
Thanh Lam cảm thấy sức phản trấn với phản hấp của mình càng ngày càng mạnh. Chàng ngồi yên một chỗ, chỉ hô hấp một cái, người chàng có thể bay rời khỏi mặt đất. Như vậy đủ thấy sự tiến bộ của chàng nhanh chóng biết bao nhưng chàng cũng không dám lười biếng chút nào vẫn tiếp tục khổ luyện như thường. Như vậy lại qua được nửa tháng nữa, sức phản rấn bỗng giảm mất hẳn. Thanh Lam không hiểu mình đã tiến bộ hay la thoái quá, vì không có ai để thử thách với mình nên chàng không sao biết được....
Chàng ở trên núi ấy hàng ngày ngoài sự luyện tập Ly Hợp thần công lại còn luyện kiếm với Đàn Chỉ kim hoàn. Vì chăm chỉ luyện tập, chàng cảm thấy thì giờ trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã được ba tháng. Lúc ấy đã là đầu mùa xuân rồi. Chàng nghĩ tới dượng dì và biểu ca, rồi lại nghĩ tới Lan Nhi người bạn mới quen và vợ chồng Văn Úy. Tất nhiên không ai bằng Hồng Tuyến cô nương. Mỗi lần nghĩ tới nàng ta, chàng lại nghĩ tới câu nàng dặn bảo “Nên cẩn thận giữ gìn sức khỏe nhé”
Chàng thấy mình đã luyện tập được ba tháng rồi, liền giơ tay lên gạt vách đá để dùng kiếm khắc mấy chữ ở trên vách làm kỷ niệm. Ngờ đâu tay chàng gạt tới đâu, những mẩu đá lởm chởm đều vụn như cám tới đó, vách đá đã phẳng lỳ như người ta ta dùng dao đẽo gọt cho bằng phẳng vậy. Chàng giật mình kinh hãi, không ngờ mới trong ba tháng ngẳn ngủi như thế mà công lực của mình đã tiến bộ như vậy. Chàng thử dùng ngón tay viết lên vách xem, quả nhiên tay

chàng ấn tới đâu vách đá đã lóm sâu tới đó, và mỗi đường chỉ ấy đều sâu chừng bốn năm phân. Lúc này chàng mới biết oai lực của Ly Hợp thần công lại lợi hại như vậy, chàng mừng rõ như điên như khùng, liền nhanh tay viết luôn năm chữ thực lớn :
"Tam nguyệt như nhất nhật"
Rồi chàng quỳ xuống, hướng vào trong động vái mấy lạy rồi đi ra bên ngoài tới cái lều tranh của chàng đã lợp lên, dắt ngựa và đóng yên cương hẳn hoi, nhưng khi chàng phi thân lên trên mình ngựa, lại không biết nên đi về phía nào trước. Sau cùng, chàng đành để mặc cho con ngựa tự nó đi. Đi được hơn mười dặm, chàng cảm thấy khát, bỗng trông thấy phía đằng trước có một con suối. Chàng vội xuống ngựa, dùng tay múc nước lên uống bỗng nghe thấy từ trong rừng ở phía bên phải, tiếng thiếu nữ quát bảo :
- Ngươi còn bảo không phải là người tồi bại. Sao ngươi lại nghe lỏm người ta ca hát làm chi?
- Ồ, cô nương, vì tôi nghe thấy tiếng ca rất hay của cô nương nên tôi mới tới đây. Tôi... tên là Ôn Hoàng...
- Bước ra đằng khác. Tôi không cần biết tên của người làm chi.
- Ủa! Vừa rồi cô chẳng ca câu: "Bài ca này hát cho chàng nghe..." là gì?
Thanh Lam tưởng một đôi nam nữ đang nói chuyện tình với nhau ở bên rừng, chàng đang định bỏ đi, bỗng nghe thấy một tiếng kêu "bộp" rất rõ ràng từ trong rừng vọng ra, đúng là tiếng bạt tai rồi.
Người đàn ông bị tát, tức giận khôn tả, liền quát tháo :
- Con nhãi kia. Mi táo gan thực. Dám đánh người phải không.
- Đáng lắm, đáng lắm. Xem ngươi có còn dám nói bậy nữa không.
Thiếu nữ cười khúc khích, nói như là đùa vậy, chứ không có vẻ gì là tức giận thực sự hết. Thanh Lam nghe thấy tiếng nói của thiếu nữ ấy có vẻ quen thuộc lắm, liền ngừng chân lại xem là ai.
Chàng lại nghe thấy người đàn ông tuy tức giận nhưng vì thấy thiếu nữ cười khì, hình như y không sao nổi giận được nữa, lại cười "hi hi" và nói tiếp :
- Ủa. Cô nương... cô thực... tinh nghịch.
Thanh Lam muốn biết rõ hai người là ai? Liền rón rén đi tới cạnh rừng, ngó vào bên trong, liền thấy thiếu nữ tóc xõa xuống vai, mình mặc áo trắng, yểu điệu thướt đi ở phía trước, trông như một nàng tiên vậy. Còn thiếu niên vận võ tranh, tuổi trạc đôi mươi tên là Ôn Hoàng vẫn tiếp tục đi theo, tay ôm áo, trên má của y có dấu vết năm ngón tay còn đỏ hồng. Y theo sau thiếu nữ, không dám cách xa quá và cũng không dám đến gần, mồm nói tiếp :

- Cô nương hãy ngừng chân lại, tôi có mấy lời muốn thưa cùng.
Thiếu nữ phát giác Ôn Hoàng theo sau nên có vẻ bực mình, nhưng nàng giả bộ không biết, vẫn đi về phía trước. Ôn Hoàng thấy nàng ta không trả lời, y lại tưởng nàng bằng lòng vội tiến tới gần, giơ tay ra ôm lấy vai nàng.
Thiếu nữ áo trắng đột nhiên quay người lại, quát mắng :
- Nếu ngươi còn dám tiến lên một bước nữa, bổn cô nương sẽ cho một cái bạt tai nưa cho mà coi.
Lúc ấy Thanh Lam đã trông thấy rõ mặt nàng, thấy nàng tuổi chỉ trạc mười lăm, mười sáu, nước da trắng trẻo, đẹp tuyệt vời, khuôn mặt nàng hao hao giống Liễu Lỳ với Lan Nhi.
Hình như Ôn Hoàng không sợ nàng tát mà chỉ sợ nàng không trả lời thôi, nên y nghe thấy nàng nói như thế, vội tiến lên một bước rồi vừa cười vừa đỡ lời :
- Cô nương cứ đánh đi. Được chết dưới hoa mẫu đơn, dù có hóa ra ma cũng phong lưu chán.
Thiếu nữ nọ thấy y lại tới gần, tức giận khôn tả, liền quay người lại, giơ hai tay lên nhằm mặt đối phương tát luôn.
Ôn Hoàng cũng không phải tay vừa, thấy nàng nọ giơ tay tát, y vội nhảy lùi về phía sau tránh né ngay, nhưng thiếu nữ ra tay quá nhanh y chỉ có thể tránh được thế bên phải thôi, còn má bên trái vẫn bị nàng đánh trúng.
Lần này có lẽ thiếu nữ ra tay quá nặng nên Ôn Hoàng bị tát trúng một cái, người đã lảo đảo suýt té ngã.
Thì ra Ôn Hoàng là môn hạ của Vương ốc Tảo Nhân. Vì là đồ đệ út, rất được sư phụ cưng, y không bị quát mắng nửa câu chứ đừng nói là đánh nữa. Ngày hôm nay y bỗng bị thiếu nữ này tát luôn hai cái như thế, khi nào y chịu để yên nên vừa rút lui xong, y đã rút chiếc vòng ngọc xanh ra, quát lớn :
- Con nhãi không biết xấu tốt là gì cả. Tiểu gia thương mi mà mi còn làm bộ làm tịch như vậy. Hôm nay phải cho mi một bài học mới được!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 14
Thanh ngọc độc bang luân

Thiếu nữ cũng nổi giận, đáp :
- Hừ, Tưởng gì. Bánh xe này là Thanh ngọc Độc bang luân, trên bánh xe có tẩm thuốc độc. Có thế thôi, chứ lạ lùng gì đâu mà sợ.
Ôn Hoàng giận dữ, thách thức :
- Con nhãi kia. Mi bảo không sợ, có giỏi hãy đấu thử với tiểu gia này xem sao.
Nói xong, y múa tít bánh xe ngọc, liền có một kình phong lạnh buốt, nhằm mặt thiếu nữ lấn át tới. Đồng thời, y giơ tay trái ra chộp vào đầu vai của nàng.
Thanh Lam nghe thấy thiếu nữ gọi ra được cái tên của bánh xe nọ, chàng sực nhớ đến Thầy đồ Thư đã nói qua :
“Ngân hốt, Kim hoàn, Như ý ngọc, Lượng thiên, Hàn thước, Độc bang luân”
Hai câu đó là tên của năm thứ khí giới. Kim hoàn là món thứ hai mà đại sư bá Không Không Nhi vừa truyền thụ cho chàng. Còn Độc bang luân ở trong tay thiếu niên kia, nên võ khí ấy không những độc đến nỗi thấy máu là phong hầu, và khi những răng cưa ở bánh xe đã khoá được khí giới đối phương rồi, chất độc ở trong răng cưa cũng có thể truyền sang được khí giới của đối phương, khiến tay của đối thủ sưng vù lên. Khi đã trúng phải chất độc của môn khí giới ấy rồi thì phải thuốc giải độc của chủ nhân mới chữa khỏi. Như vậy đủ biết chất độc ở môn khí giới ấy khủng khiếp như thế nào rồi.
Thanh niên đối với thiếu nữ nọ không có thù oán gì cả mà sao thanh niên ấy lại giở độc thủ ra như vậy. Thanh Lam thấy vậy động lòng nghĩa khí liền quát lớn :
- Ngừng tay.
Chàng vừa quát vừa phi thân tới gần hai người, nhưng sự thực Ôn Hoàng chỉ tấn công hờ thôi, còn mục đích của y là vẫn chú trọng phía bên tay trái để chộp thiếu nữ kia. Nhưng thiếu nữ cũng nhanh nhẹn lắm, nàng đã như một làn khói bước ra ngoài xa hơn trượng rồi.
Nàng cười khúc khích và nói tiếp :
- Bổn cô nương tưởng Độc bang luân lợi hại như thế nào. Thì ra chỉ là một trò chơi tầm thường thôi.
Động tác của ba người đều nhanh khôn tả. Tuy có trước sau, nhưng không kém nhau mấy. Trong lúc Ôn Hoàng múa bánh xe tấn công tới thì Thanh Lam cũng quát lớn nhảy tới và thiếu nữ cũng bước ra ngoài xa luôn.
Lúc ấy Thanh Lam đã đứng giữa hai người, thấy thiếu nữ bỗng cười tươi rồi như hồ điệp xuyên hoa phi tới cạnh chàng, vừa mừng rỡ vừa kêu gọi :

- Ồ! Lam đại ca lại tới đấy à?
Thanh Lam thấy nàng gọi như vậy liền ngẩn người ra. Thiếu nữ vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Thế nào? Sao đại ca không nhận ra được tiểu muội hay sao?
Thanh Lam nghe giọng nói giống hệt Lan nhi, nhưng một thiếu niên mặt mũi đen xì sao lại biến thành một tiên nữ đẹp như vậy?
Thiếu nữ vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Tiểu muội là Lan nhi đây mà, đại ca không nhận ra được tiểu muội hay sao?
Thanh Lam trông thấy mồm và mắt mũi của nàng quả đúng như Lan nhi, chàng kinh ngạc vô cùng vội hỏi lại :
- Cô nương...là Lan nhi hiền đệ...
Lan nhi gật đầu tủm tỉm cười đáp :
- Tiểu muội vốn dĩ là thân gái, ai bảo huynh cứ gọi là hiền đệ, hiền đệ như vậy hoài.
Ôn Hoàng ngẩn người ra đứng nhìn hai người một hồi, hơi có vẻ nghen tuông đôi mày trợn ngược, đôi ngươi lộ vẻ oán hận.
Lan nhi quay đầu lại khẽ cười và nói với Thanh Lam rằng :
- Lam đại ca, chúng ta đi thôi.
Nàng cố ý chọc tức Ôn Hoàng lại còn quàng tay lên vai Thanh Lam, tỏ vẻ rất thân mật nữa.
Quả nhiên Ôn Hoàng tức giận chịu không nổi, đột nhiên đưa chiếc Thanh Ngọc Băng Hàn sang tay trái, rồi vận chín thành công lực ra, mồm thì quát lớn :
- Tiểu cẩu hãy nộp mạng cho ta trước.
Rồi y giở thế Lực Phích Ngũ Nhạc sức bổ năm núi nhằm sau lưng Thanh Lam tấn công luôn.
Lan nhi ngờ y lại đột nhiên ra tay tấn công như thế, nên nàng kinh hãi thất thanh kêu “ủa” một tiếng và định đẩy Thanh Lam sang bên tránh né, nhưng sự thật có đẩy cũng không kịp, ngờ đâu Thanh Lam rất ung dung đưa tay trái về phía sau phất một cái. Không thấy tay chàng có chút kình phong nào dồn ra hết, nhưng chưởng lực như vũ như bão của đối phương tan biến một cách vô hình rồi.
Ôn Hoàng thấy Thanh Lam đỡ thế Phích Không chưởng của mình một cách nhẹ nhàng như vậy, chàng kinh ngạc thêm. Lúc này y mới biết thiếu niên này còn hơn mình mà quả thật lợi hại vô cùng, trước kia y vẫn tự tin võ công của mình đã luyện tới mức thượng thừa, ngoài sư phụ ra thì không ai địch nổi mình nữa. Bây giờ y đã dùng đến chín thành chân lực ra tấn công mà vô công hiệu, trái lại đối phương rất ung dung như chưa hề ra tay chống đỡ thế công lợi hại

ấy, vì vậy, y càng căm tức và xấu hổ thêm. Y là người hẹp lượng ra tay lại độc ác, bằng không sao người ta lại ban cho y một cái biệt hiệu là Lạc Thủ Lang Quân cao siêu như thế, lòng độc ác lại nổi lên ngay, liền cười nhạt một tiếng và giở Hắc Sát song chưởng của Vương Ốc chân nhân đã oai trấn võ lâm ra tức thì và dùng đến mười hai thành chân lực ra lặng lẳng tấn công tiếp.
Lần nầy Ôn Hoàng không lên tiếng nói mà ra tay tấn công luôn. Y cũng không thấy Thanh Lam phẩy tay chống đỡ như hồi nãy nữa, tựa như chàng ta không hay biết bị tấn công vậy. Nên y mừng thầm Hắc Sát chưởng lực cứ liên miên bất tuyệt ra.
Ngờ đâu, chưởng lực của y vừa va đụng vào người của Thanh Lam tựa như chạm phải một bức tường vô hình vậy và cũng tựa như một cái lưới bao trùm hết chưởng lực của y. Y vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, đột nhiên cả cười một tiếng và nói tiếp :
- Tiểu cẩu có giỏi thì rút khí giới ra đối địch với ta một phen.
Thanh Lam trợn ngược đôi lông mày lên có vẻ giận dữ đáp :
- Tiểu sinh với bạn xưa nay chưa quen biết nhau bao giờ mà tấn công tiểu sinh hai lần như vậy, tiểu sinh đều tha thứ cho bạn, bạn đừng tưởng bạn có cái bánh xe Độc Băng mà tiểu sinh sợ hãi đâu.
Lan nhi xen lời nói :
- Lam đại ca đừng nói nhiều với những hạng người này cho mất thì giờ cứ cho y một trận rồi tống cổ y đi, để chúng ta nói chuyện với nhau, chứ dây dưa với y mãi làm chi cho mất thời giờ.
Ôn Hoàng nghe thấy nàng nói như thế, cười khinh một tiếng, múa tít chiếc Băng Luân có độc ra tấn công, thì Thanh Lam đã rút Thất Tinh kiếm ra rồi, chỉ thấy ánh sáng xanh Ôn Hoàng cũng biết kiếm của chàng không phải là kiếm thường. Nhưng y cũng không sợ hãi gì hết, chẳng nói chẳng rằng giở Độc bang luân lên nhằm mặt chàng tấn công luôn.
Thanh Lam không chống không đỡ chỉ xoay người sang bên trái để tránh thế công của đối phương, rồi giơ kiếm lên nhằm Khúc Trì huyệt của y điểm luôn.
Ôn Hoàng xoay người tránh và tay phải múa tít chiếc Độc bang luân như hàng trăm nghìn cái đầu bánh xe nhằm đầu và mình mẩy của Thanh Lam úp chụp xuống.
Thanh Lam thấy thế công của đối phương khá lợi hai, cũng phải kinh hãi thầm, vội cúi mình xuống, rồi quay tít một vòng và giơ kiếm lên nhằm cổ tay phải của Ôn Hoàng chém xuống.
Thanh Lam thấy tay chân của đối phương nhanh nhẹn vô cùng, chàng cũng giở những thế kiếm rất lợi hại ra đối phó. Ôn Hoàng

muốn lợi dụng võ khí mình có độc và định khoá kiếm của đối thủ, nhưng Thanh Lam sao lại không biết khí giới của y có chất độc rất lợi hại, nên cũng không dám để kiếm của mình va đụng vào Độc bang luân của y, hễ thấy địch định khóa bảo kiếm của mình, chàng vội quay người và tránh né luôn.
Ôn Hoàng biết đối phương sợ khí giới của mình trong lòng càng khoái chi và càng tấn công tới tấp, y giở thế Độc Long Luân pháp ra, một thế năm thức vừa nhanh vừa mạnh, thức nào cũng kiếm thân mà khoá và nhằm những nơi yếu hiểm của Thanh Lam mà tấn công, quả thật là kinh hồn động phách.
Thanh Lam đột nhiên gặp kình địch và lại e dè khí giới của đối thủ có độc, có khi chàng vừa tấn công và sắp đâm được vào người đối phương rồi lại bị khí giới của đối phương định khóa nên chàng đành phải thâu kiếm lại và cũng có khi bánh xe của đối phương phi tới, đáng lẽ chàng giơ kiếm lên chống đỡ, nhưng lại sợ kiếm đụng khí giới của đối phương nên đành phải thâu kiếm và nhảy ra ngoài tránh né.
Thế là vô hình chung chàng bị kềm chế, đáng lẽ ở thế tấn công được mà lại biến thành người chịu đòn, vì vậy mới đấu được bảy tám hiệp chàng đã đẩy lui liên tiếp không sao chống đỡ được nữa.
Lan nhi đứng cạnh đó thấy vậy lo âu vô cùng liền cả kinh la lớn :
- Lam đại ca sao không trả đũa đi.
Ôn Hoàng nghe thấy thế càng đắc chí cười ha hả và trả lời rằng :
- Trả đũa ư? Tính mạng của y còn chưa bảo tồn được thì làm sao mà trả đũa được.
Y vừa nói tay vừa tấn công nhanh và mạnh hơn trước.
Đột nhiên Thanh Lam cười ha hả mấy tiếng rồi múa tít thanh bảo kiếm phản công lại bảy tám thế một lúc.
Ôn Hoàng không ngờ đối phương đang bị lui lia lịa, lại đột nhiên phản công lại bảy tám thế một lúc như thế, y không biết chỗng đỡ thế kiếm nào cho phải, vội giơ chiếc bánh xe độc lên đỡ, rồi người thừa thế nhảy lui về phía sau hơn trượng.
Quí vị nên rõ người trẻ tuổi ai mà chả ưa sĩ diện huống hồ đứng trước một cô bé trẻ đẹp như vậy. Thanh Lam nghe tiếng Lan nhi kêu gọi chàng không còn sợ gì bánh xe độc nữa, vội giở luôn Truy Hồn bát kiếm ra phản công lại khiến cho Ôn Hoàng phải nhảy lui về phía sau hơn trượng như thế.
Thanh Lam đã biết lấy lại sĩ diện với người đẹp thì Ôn Hoàng cũng không chịu lép vế, y bị đẩy lùi tức giận khôn tả liền quát lớn một tiếng, múa tít chiếc bánh xe độc như vũ bão phản công luôn.

Trận đấu của hai người càng hăng cành nhanh, trông rất đẹp mắt. Ba mươi sáu thế, Độc Ma Luân pháp của Ôn Hoàng là của Vương Ốc Tản Nhân tập hợp mấy môn khí giới như câu, khiên, kích mà sáng chế thành, nên biến hoá kỳ ảo khôn lường. Cái bánh xe ngọc của y có ba mươi sáu cái móc ngược, móc nào cũng có chất độc rất lợi hại, những móc ấy có thể khắc chế khí giới của kẻ địch, vốn dĩ là khắc tinh của đao và kiếm.

Lúc ấy, Ôn Hoàng đã giở những thế xe tuyệt nghệ ra, nhưng cảm thấy thân hình của đối phương bỗng khi ẩn khi hiển, biến thành bảy tám cái bóng bao vây lấy mình tấn công rất nhanh và hình như có bảy tám thanh kiếm cùng một lúc, hư ảo khôn lường, dù Độc Ma Luân Pháp của y lợi hại đến đâu cũng không thể nào một thế mà phá bảy tám thanh kiếm cùng một lúc đi vậy, vả lại có lúc rõ ràng thấy khóa được trường kiếm của đối phương rồi, nhưng quả thật đó chỉ là những ảo ảnh của kiếm thôi, còn những thanh kiếm khác cứ nhằm mình tấn công hoài, tuy y là đồ đệ của danh sư, nhưng chỉ chống đỡ được mười lăm thế thôi, rồi càng chống đỡ bao nhiêu càng hoảng sợ bấy nhiêu. Như vậy rõ ràng võ công của đối phương hơn mình nhiều, vừa rồi sở dĩ đối phương "lui lia lịa" như vậy là vì sợ chất độc trong khí giới của mình đấy thôi. Xem như vậy trận đấu này mình thắng đối phương không phải là chuyện dễ, vậy chỉ có một cách là làm sao khóa nổi trường kiếm của y như vậy mới lấy được sĩ diện của mình thôi.

Tuy y đã nghĩ như vậy, nhưng y vẫn nhanh nhẹn chống đỡ những thế kiếm của Thanh Lam tấn công tới, nhưng Lan nhi đứng cạnh đó xem đã trông thấy rõ trong mười thế ít nhất có ba thế là Ôn Hoàng chân tay cuống quít không biết đâu mà chống đỡ cả, nhờ Thanh Lam kiêng nể chất độc trong chiếc Băng Luân không dám để cho Thất Tinh kiếm của mình va đúng nên Ôn Hoàng mới cầm cự được lâu như vậy.

Lan nhi thấy Lam đại ca đã đắc thắng cứ vỗ tay khen ngợi hoài. Ôn Hoàng thấy vậy càng tức tối thêm. Đang lúc mũi kiếm của Thanh Lam vừa va đụng vào chiếc Ngọc Băng Luân của Ôn Hoàng liền bị móc nhỏ ở bánh xe khoá chặt, chàng muốn thâu kiếm lại cũng không kịp nữa, chàng giật mình kinh hãi, còn trái lại Ôn Hoàng đắc chí cười như điên như khùng y xoay bánh xe một cái, rồi giơ tay trái ra nhằm vai phải của Thanh Lam vỗ xuống.

Lan nhi thấy vậy kinh hãi thất thanh la lớn một tiếng vì nếu Thanh Lam không buông trường kiếm nhảy về phía sau, thì thể nào cũng bị Hắc Sát chưởng của đối phương đả thương.

Đang lúc ấy đột nhiên nghe thấy hai tiếng kêu “coong coong” và thấy hai người cùng nhảy lui về phía sau, bỗng một người loạng choạng ngã ngửa người ra đất.
Nàng vội chạy lại nhìn tưởng là Thanh Lam đã bị đối phương dùng Hắc Sát chưởng đả thương ngờ đâu người đó lại là Ôn Hoàng.
Thì ra vừa rồi Ôn Hoàng đã khoá được trường kiếm của đối phương đồng thời còn giữ tay trái dùng Hắc Sát chưởng nhằm vai của địch thủ mà tấn công xuống thì bỗng nghe thấy hai tiếng “coong coong”, và tay của y nhẹ hẳn vội nhảy lui về phía sau cúi đầu nhìn liền mất hồn vìa vì Ngọc Băng Luân là báu vật của sư môn, người trên giang hồ chỉ nghe cái tên cũng khiếp đảm rồi, nghe nói làm bằng gân ngọc vạn năm, ngày thường tha hồ y dùng bảo đao kiếm bổ chém mà cũng không suy chuyển mảy may ngờ đâu bây giờ đã bị kiếm của đối phương làm gãy hai cái móc. Bánh xe này là khí giới khiến sư phụ mình nổi danh...
Y nghĩ tới đó bỗng thấy vai bên phải mình tê tái, liền cúi đầu xuống nhìn. Thì ra vai của y đã bị mũi kiếm của đối phương rạch một đường dài ba tấc, máu rỉ đen như mực. Y thấy máu đen, rùn mình kinh hãi, rõ ràng trường kiếm của đối phương chặt gãy hai cái móc rồi lại rạch vào vai mình, như vậy có khác gì là mình trúng phải chất độc của Bách xa độc không?
Chỉ trong nháy mắt Ôn Hoàng đã thấy nửa người tê tái và chất độc càng lan tràn thêm, y vừa sụp xuống đưa tay trái về sau xé mảnh áo và móc túi lấy ra một lọ thuốc ra đổ vào mồm nuốt một chút rồi đổ ra lòng bàn tay rịt vào vết thương và nhắm mắt dưỡng thần.
Thanh Lam không ngờ Thất Tinh kiếm của mình có oai lực như vậy. Độc bang luân là khí giới khét tiếng trong võ lâm mà cũng bị bảo kiếm của mình chém gãy, nên nhất thời chàng cứ đứng ngẩn ra.
Lan nhi từ từ đi tới cạnh chàng khẽ hỏi :
- Lam đại ca, bảo kiếm của đại ca sắc bén thật, ngay cả Độc bang luân cũng bị kiếm của đại ca chặt gãy hai cái móc.
Nói xong, mắt nàng chớp nháy mấy cái và nói tiếp :
- Ủa, Lam đại ca kiếm của đại ca còn tẩm chất độc nữa phải không?
Thanh Lam lắc đầu đáp :
- Không đó là....
Lan nhi vội cướp lời nói :
- À, tiểu muội biết rồi kiếm của đại ca chặt gãy hai móc ở bánh xe của y, đó là chất độc của bánh xe dính phải. Hừ! Đáng lắm. Ai bảo sư phụ mi lại tẩm thuốc độc vào bánh xe hại người như thế, thật là gậy ông mà đạp lưng ông có khác.

Ôn Hoàng uống xong thuốc giải độc của sư môn tất nhiên chất độc trong người y tiêu giải rất nhanh, rồi y cầm bánh xe đó lên tung mình nhảy lên hậm hực nhìn hai người và quát lớn :
- Tiểu cẩu ngươi là môn hạ của ai, có giỏi cho ta biết tên đi, quả đất tròn thế nào cũng có ngày gặp nhau.
Thanh Lam không thèm đáp, nhưng Lan nhi đã đỡ lời :
- Anh ấy là Giang Thanh Lam, còn bổn cô nương là Lan nhi, nếu ngươi không phục cứ việc tới Như ý Lãnh núi Thách Thành sẽ thấy bổn cô nương liền.
Ôn Hoàng nghe thấy nàng nói núi Thách Thành, Lãnh Như ý liền biến sắc mặt cười khinh nói tiếp :
- Được, các ngươi đã là môn hạ của hai vị lão tiền bối ở núi Thách Thành thì Ôn Hoàng này hãy tạm từ biệt trước.
Nói xong, y quay mình đi luôn.
Chờ Ôn Hoàng đi rồi Lan nhi nhìn Thanh Lam tủm tỉm cười nói tiếp :
- Lam đại ca, chúng ta đến tảng đá đằng kia ngồi nghỉ ngơi nhé, tiểu muội có nhiều chuyện muốn thưa cùng.
Thanh Lam nghe nói trong lòng hơi kinh hoảng quay đầu lại trông thấy mặt nàng rất ngây thơ và có một sức hấp dẫn rất mạnh, nên chàng đành phải nghe theo, rồi hai người cùng sát cánh đi tới phía tảng đá.
Lan nhi cao hứng vô cùng, mặt tươi như hoa và nàng lại rất hoạt bát, vừa nhảy nhót tới trước tảng đá nàng dùng khăn tay phủi bụi một hồi, rồi kéo Thanh Lam ngồi xuống, và vừa cười vừa hỏi :
- Tối hôm đó tiểu muội ở trong khách điếm đợi chờ đại ca đến trời sáng tỏ mà không thấy đại ca về, tiểu muội lo đến chết đi được, sau đi kiếm Hầu sư ca mới hay đại ca bị tên hòa thượng đánh trúng một chưởng và được người ta cứu đi rồi. tiểu muội đi khắp nơi tìm kiếm cũng không thấy đại ca. Lam đại ca, chẳng hay hôm đó đại ca đi đâu thế?
Thanh Lam nghe thấy nàng nói như thế liền gọi :
- Hiền đệ...
Chàng nói tới đó mới biết mình lỡ lời liền nói tiếp :
- Tôi hồ đồ thật, cứ tưởng hiền muội là con trai, từ giờ trở đi, tôi sẽ không như thế nữa.
Lan nhi tủm tỉm cười đáp :
- Đại ca cũng đừng gọi tôi là hiền muội nữa, vì chữ muội ấy nghe không hay, từ giờ trở đi đại ca cứ gọi tôi là Lan nhi được rồi và không phải là chữ Lan có ba chấm thủy đâu, đó là tiểu muội lừa dối đại ca đấy, thực sự tên Lan của tiểu muội là hoa lan, xưa nay cha mẹ của

tiểu muội cứ gọi tiểu muội là Lan nhi.
- Được, từ giờ trở đi tôi sẽ gọi hiền muội là Lan nhi vậy.
- À, Lam đại ca vẫn chưa cho Lan nhi biết hôm đó Lam đại ca được ai cứu thoát nạn vậy.
- Người đó hiền muội cũng được gặp một lần rồi, chính là người tối hôm đó bảo chúng ta chạy mau đi ấy.
- Y là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc, sau Lan nhi mới biết tên tuổi của y trên giang hồ rất lừng lẫy, sao rồi thế nào nữa.
- Lan nhi đừng phá bĩnh để tôi nói cho mà nghe.
Tiếp theo đó chàng liền kể cho Lan nhi nghe, mình ở biệt thự của họ Thôi dưỡng bịnh thế nào, sau lên tửu lầu gặp Hoa Di Lạc và Hầu Trường Thắng ra sao, mình trốn vào trong hang động may mắn gặp đại sư bá Không Không.
Lan nhi càng nghe càng hào hứng, lại hỏi tiếp :
- Thế ra trong ba tháng nay, đại ca núp trong hang động luyện võ công, thảo nào vừa rồi Lạc Thủ Lang Quân dùng Hắc Sát chưởng tấn công mà đại ca không thèm đếm xỉa gì hết.
Nói tới đó nàng ngửng mặt lên hỏi tiếp :
- Lam đại ca, Hồng Tuyến cô nương là người thế nào của đại ca?
Thanh Lam không ngờ Lan nhi đột nhiên hỏi tới vấn đề đó chàng ngẩn người ra giây lát và đáp :
- Hồng Tuyến cô nương chính là nữ thư ký riêng của dượng tôi.
- Năm nay cô ấy bao nhiêu tuổi, mặt có đẹp không?
- Hồng Tuyến cô nương lớn hơn Lan muội muội bốn năm tuổi còn mặt của cô ta thì giống hệt nàng Hồng Tiếu mà tối hôm đó Lan nhi đã trông thấy rồi.
- Ủa,đẹp như thế hử Lam đại ca, cô ấy đối với đại ca có tử tế không?
Thanh Lam thấy Lan nhi hỏi như vậy, u oán thở một tiếng rồi đáp :
- Tuy chúng tôi cùng ở trong một phủ, nhưng ít gặp mặt nhau lắm. Nàng biết võ công mà mãi đến gần đây tôi mới hay. Hà, Lan nhi hỏi thế để làm chi?
Lan nhi xua tay hai cái, rồi đáp :
- Tôi thích hỏi, tại sao cô ta lại biếu Thất Tinh kiếm cho đại ca?
Thanh Lam thấy nàng như vậy, ngẩn người ra giây lát, không biết trả lời như thế nào cho phải, nên chàng chỉ cười khì và trả lời rằng :
- Nàng là sư muội của Hắc Y Côn Luân đấy, lúc Hắc Y Côn Luân chạy lại cứu tôi thì trường kiếm của tôi đã mất, có lẽ nàng đã trông thấy Thất Tinh kiếm của Điền Thừa Tự và thuận tay lấy luôn, rồi nhờ sư huynh của nàng đem biếu cho tôi.
Bất đắc dĩ chàng mới phải đặt điều nói như thế, Lan nhi tưởng là

thật, gật đầu vừa cười vừa nói tiếp :
- Lam đại ca phải nên cám ơn cô ta mới được, thanh kiếm này tốt lắm.
Nói tới đó nàng bỗng trợn to đôi mắt chớp nháy một cái và hỏi tiếp :
- Lam đại ca bảo nàng là sư muội của Hắc Y Côn Luân, như vậy nàng cũng là đồ đệ của Côn Luân lão nhân ư?
Thanh Lam thấy nàng nói như thế kinh ngạc vô cùng vội hỏi :
- Lan nhi nói Côn Luân lão nhân ấy có phải là Kiếm Thần không?
- Sao lại không phải, gần đây Hắc Y Côn Luân tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, võ công lại cao siêu khôn lường nên ai ai cũng đoán chắc y là môn đệ của Côn Luân lão nhân, đại ca vừa nói chị Hồng Tuyến là sư muội của Hắc Y Côn Luân, như vậy, chị ấy chả là môn hạ của Côn Luân lão nhân là gì?
Thanh Lam nghe thấy Lan nhi nói như thế, liền liên tưởng đến ngày thầy đồ Thư thấy sử dụng thế "Càn Khôn Nhất Kiếm" và có nghi ngờ kiếm pháp đó là của Thần Kiếm Côn Luân lão nhân truyền cho, có lẽ đó cũng là một trong Càn Khôn Bát Đại thức của Côn Luân lão nhân cũng nên.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 15
Thiên Lang và Thiên Hồ

Lúc ấy, Lan nhi bỗng thấy Thanh Lam ngẩn người ra nghĩ ngợi, liền tựa đầu vào chàng và khẽ hỏi :
- Lam đại ca nghĩ ngợi gì thế? Có phải là tại Lan nhi đã nói lầm đấy không?
Thanh Lam lắc đầu đáp :
- Không.
- Tại sao đại ca lại không nói năng gì cả?
- Tôi đang nghĩ có lẽ người mà tôi gặp gỡ lần trước là Côn Luân lão nhân cũng nên.
- Cái gì? Lam đại ca đã gặp ông ta rồi ư? Ủa, trước kia Lan nhi nghe cha nói Côn Luân lão nhân là đệ nhất kỳ nhân trong võ lâm của thế kỷ này. Sao đại ca lại may mắn được gặp ông ta như thế?
Thanh Lam cũng không giấu diếm nàng, bèn kể chuyện ông già râu bạc truyền thụ cho mình một thế kiếm pháp ấy mình đã đánh lui được Công Tôn Vô Kỵ v...v... đều kể cho Lan nhi nghe.

Lan nhi nghe chàng kể xong, vừa mừng vừa nói tiếp :
- Lam đại ca được Côn Luân lão nhân với Diệu Thủ Không Không, hai vị kỳ nhân truyền thụ võ công cho như vậy, đủ thấy phúc duyên của đại ca rất lớn, thảo nào chị Hồng Tuyến cũng phải tặng cho đại ca một thanh bảo kiếm.
Nàng vẫn không quên chuyện Hồng Tuyến cô nương tặng bảo kiếm cho Lam đại ca.
Một luồng gió thổi tới thoang thoảng đưa theo mùi thơm ở đầu tóc của Lan nhi, dồn vào mũi của Thanh Lam khiến chàng nôn nao khó chịu, chàng giật mình kinh hãi vội cười :
- Lan nhi sắp đến trưa rồi bụng em có đói không, còn có lương khô và thịt sấy, để tôi lấy ra chúng ta cùng ăn nhé?
Lan nhi vừa cười vừa đáp :
- Em thích ăn những thứ ấy lắm.
Thanh Lam liền chạy tới cạnh ngựa lấy lương khô, thịt sấy đem lại tảng đá, rồi hai người cùng ngồi xuống ăn.
Lan nhi vừa ăn vừa vui vẻ chuyện trò, có lẽ trong đời nàng ngày hôm nay là ngày sung sướng nhất, nàng bỗng nghĩ tới một việc gì, vừa cười vừa hỏi :
- Lam đại ca bây giờ định đi đâu?
Thanh Lam khẽ lắc đầu đáp :
- Không nhất định, vì còn lâu mới tới Đại hội Ngao Sơn, từ nay đến tết Đoan Ngọ hãy còn nhiều thì giờ lắm, nên bây giờ tôi cũng chưa quyết định đi đâu cả.
Lan nhi nghe nói vỗ tay đỡ lời :
- Như vậy hay lắm, như vậy hay lắm vì tìm không thấy đại ca, tiểu muội cũng không biết đi đâu chơi cho qua ngày đoạn tháng, buồn chết đi được về nhà thăm cha mẹ, ở đây cách Thác Thành không xa. Lam đại ca đến nhà tiểu muội chơi vài ngày, để tiểu muội giới thiệu cha mẹ cho đại ca biết, rồi tiểu muội xin phép cha mẹ cho cùng xuống núi với đại ca luôn thể, vì có đại ca đi cùng, cha mẹ tiểu muội mới không cấm đoán và mắng chửi, chẳng hay Lam đại ca có bằng lòng giúp tiểu muội một phen không?
Nàng vừa nói vừa nắm hai tay chàng ngẩng mặt lên nhìn để đợi chàng trả lời.
Thanh Lam thấy bộ mặt và dáng điệu của Lan nhi ngây thơ không khác gì một đứa con nít chàng không nỡ phật ý nàng, huống hồ mình lại chưa định đi đâu hết, nên chàng nghĩ thầm :
- “Thác Thành sơn hình như tôi đã nghe thầy đồ Thư nói tới, nhưng tiếc thay bây giờ không nghĩ ra được nơi đó có ai ở cả.”

Lan nhi thấy chàng con nhà gia thế võ công lại cao siêu nên nàng muốn mời chàng về nhà giới thiệu cho cha mẹ mình biết. Ngờ đâu Thanh Lam cũng có ý nghĩ như nàng nên thấy Lan nhi vừa hỏi chàng gật đầu trả lời liền :
- Nếu nơi đây cách Thác Thành sơn không xa mấy, thì tất nhiên chúng ta phải về đó để ngu huynh được bái kiến bá phụ mẫu.
- Lam đại ca tử tế thật, em chắc cha mẹ em thế nào cũng mến đại ca lắm.
Lan nhi nói tới đó bỗng bẽn lẽn cúi đầu xuống, Thanh Lam thấy vậy trong lòng hơi hãi sợ. Lan nhi lại ngẩng đầu lên nói tiếp :
- Nếu vậy chúng ta đi bây giờ nhé.
Nàng vừa nói dứt người đã đi nhanh như gió chạy thẳng vào trong rừng, một lát sau đã dắt ra một con ngựa vừa đi vừa nói :
- Lam đại ca con ngựa này của đại ca tặng cho tiểu muội đây, bằng không tiểu muội đã vứt giữa đường rồi, thật phiền phức quá đi đâu cũng phải chăm chú nhìn nó.
Thanh Lam cũng dắt ngựa của mình tới rồi cả hai cùng lên ngựa, Lan nhi đi trước dẫn đường, nhưng nàng vừa đi vừa quay đầu lại nói chuyện luôn mồm.
Đi được nửa ngày trời đã tối dần.
Lúc đầu Thanh Lam nghe thấy Lan nhi nói núi Thác Thành cách đây không xa chỉ đi vài dặm đường là tới nơi. Ngờ đâu bây giờ đi đã nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy tới nơi chàng liền lên tiếng hỏi :
- Lan nhi sắp tới núi Thác Thành chưa chúng ta đã đi khá lâu rồi đấy.
- Hãy còn sớm ngày mai mới tới chân núi. À, Lam đại ca có phải đại ca mệt mỏi không? Nếu đại ca muốn thì chúng ta vào trọ một nhà người săn bắn nào nghỉ ngơi một đêm rồi sang mai đi cũng được.
Nàng vừa nói vừa dẫn Thanh Lam đi đến nhờ nghỉ trọ một nhà đi săn ở dưới chân núi chỗ gần đó, chủ nhà hình như quen biết Lan nhi, đối với nàng có vẻ cung kính lắm.
Một lát sau, chủ nhà đã bưng thị thổ, đùi hươu và hai tô mì ra cho hai người ăn. Ăn xong, lại còn xếp dọn sẵn hai giường cho hai người ngủ.
Sáng sớm hôm hôm sau, Lan nhi gửi ngựa ở nhà người ấy rồi dẫn Thanh Lam theo đường núi mà đi tiếp. Trong khi đi đường Thanh Lam lại hỏi nàng, tại sao quen người săn bắn đó.
Lan nhi vừa cười vừa đáp :
- Chung quanh đây một trăm dặm ai ai cũng quen biết cha em cũng thường đến nhà họ chơi.
Hai người giở hết tốc lực khinh công ra đi mãi đến giờ ngọ mới tới

chân một ngọn núi cao dốc, Lan nhi chỉ tay lên trên đỉnh núi vừa cười vừa nói :
- Tới rồi, tới rồi, đây là Như Ý Lãnh, chúng ta lên trên ấy đi.
Thanh Lam ngẩng đầu lên nhìn, thấy đỉnh núi bị mây che khắp, tuy có trông thấy một lối đi nho nhỏ của những người tiều phu khai thác, nhưng vì lâu năm không ai lui tới, nên gai góc mọc đầy. Lan nhi có vẻ thạo thuộc lắm, và hình như cũng cao hứng, nàng cứ tung tăng nhảy nhót đi lên trước. Thanh Lam nhờ huyệt quan đã thông, nên mới theo được Lan nhi mà không mỏi mệt. Không bao lâu hai người đã lên tới một cái đèo ở lưng chừng núi, nơi đó có một căn nhà xây bằng đá, ở bốn chung quanh cây cối cao chọc trời bên cạnh lại có một cái suối rất trong nước chảy róc rách suốt ngày. Nơi đây quả thực là thanh nhã, Thanh Lam liền khen ngợi rằng :
- Đây thanh tao quá, có thể nói một nơi tiên cảnh, nếu không phải tao nhân nhã sĩ thì làm sao mà ở chốn thoát tục này, chỉ một điểm này cũng đủ thấy bá phụ, bá mẫu không phải là người tầm thường.
Lan nhi thấy chàng khen ngợi cha mẹ mình như vậy, trong lòng cao hứng vô cùng vừa cười vừa đỡ lời :
- Lam đại ca thích nơi này như vậy, thì ở thêm vài ngày cũng không sao.
Nói xong, nàng xuyên qua rừng đi vào bên trong tiến thẳng tới trước căn nhà đó và giơ tay lên đang định gõ cửa. Ngờ đâu cánh cửa đã mở toang, bên trong một bà cụ đầu tóc bạc phơ vừa bước ra vừa nói :
- Lan cô nương quả nhiên đã về rồi, xa xa già này đã nghe tiếng nói của cô, chuyến này cô đi lâu quá làm già này nóng lòng sốt ruột.
Lan nhi vội đáp :
- Bây giờ cháu chả về rồi là gì. Thạch Mộ đừng nói nhiều, có khách quí tới đấy.
Thạch Mộ ngắm Thanh Lam một hồi, rồi mừng rỡ lên kinh ngạc hỏi :
- Ủa, vị tướng công này là ai thế?
Lan nhi vội đáp :
- Chàng... chàng là Lam đại ca đấy.
Thạch Mộ ngắm nhìn Thanh Lam, lại ngắm nhìn Lan nhi, hình như đã hiểu ý gì liền mỉm cười và nói tiếp :
- À, à Lam tướng công, mau mời vào trong này ngồi chơi.
Bà ta cuống quít mời khách trông rất tức cười.
Thanh Lam vào đến trong nhà, thấy căn nhà này cũng như nhà thường thôi, có ba gian phòng khách và hai phòng ăn và ngủ, như trong khách sảnh không có bày tiệc gì cả, bàn ghế mộc mạc, miễn

cưỡng dùng để ngồi thôi Thạch Mộ bắt một cái ghế đến mời Thanh Lam ngồi.
Lan nhi nhìn bốn chung quanh một lượt và hỏi :
- Thạch Mộ, cha và mẹ cháu đâu?
Thạch Mộ vừa cười vừa đáp :
- Ba và mẹ cháu vẫn thế thôi, suốt ngày luyện tập võ công, hiện giờ đang ở phía đằng sau ấy.
Bà ta nói đến đấy ngửng đầu nhìn sắc trời và đáp :
- Bây giờ còn giờ mùi, hãy chờ đến nửa giờ nữa cha cô nương mới ra được. Lan cô nương cha cô đã sai Hầu sư ca đi tìm cô nương rồi, chẳng hay có gặp hai người không?
Lan nhi lắc đầu đáp :
- Không, Hầu sư ca về từ hôm nào thế?
Thạch Mộ đáp :
- Hầu sư ca của cô nương về đây đã gần ba tháng rồi, bảo sư đệ của y là Túy Hầu Trưởng lão bị Bát Túy kiếm khách của phái Không Động gì đó giết chết, muốn yêu cầu cha cô nương đứng ra trả thù cho, sau lại nói đến tết Đoan Ngọ năm nay gì đó sẽ có một Đại hội và Bát Túy kiếm khách tổ chức...
Thanh Lam nghe tới đó giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :
- Thế Hầu Trường Thắng đã lên núi mời sư phụ y.
Lan nhi liền lên tiếng hỏi :
- Thế cha cháu có nhận lời không?
Thạch Mộ đáp :
- Vì còn có một hòa thượng nữa cùng đi tới, đem theo một lá thơ của Ngao Sơn Độc Giác Tú, cha cô nương nể mặt Tần Lãnh không tiện cự tuyệt, chỉ trả lời là đến lúc ấy hãy hay.
Thanh Lam nghe thấy bà cụ nói như vậy mới yên tâm, chàng lại thấy bà cụ như bỗng nghĩ ra một việc gì, liền giơ tay lên gõ đầu mấy cái vừa cười vừa nói tiếp :
- Lan... Lan tướng công... già này hồ đồ thật, Lan... Lan tướng... công...
Lan nhi lườm bà ta một cái vừa cười vừa đỡ lời :
- Người ta là Lam đại ca, họ Giang, tại sao bà cứ gọi chàng là Lan cái gì thế?
Thạch Mộ giơ tay lên tát mồm một cái, rồi vội nói tiếp :
- À, Lam tướng công tới lâu như vậy, mà già vẫn quên chưa rót nước mời tướng công.
Nói xong, bà ta quay mình đi vào bên trong ngay.
Lan nhi nhìn theo, rồi quay lại vừa cười vừa nói với Thanh Lam rằng

:
- Tiểu muội hồi còn nhỏ là do Thạch Mộ ẫm và trông nom, bà ta quí hiền muội hơn là con đẻ nhưng chỉ phải cái hay nói nhiều, tuy võ công của bà không bằng cha mẹ của tiểu muội nhưng năm xưa bà ta với một cây đoản quải đã...
- Này, Lan cô nương lại nói vụng gì già thế, đừng có làm cho Lam tướng công chê cười già đấy nhé.
Thạch Mộ?vừa nói vừa bưng hai chén nước ra để trên bàn, vừa cười vừa ngắm hai người một hồi, rồi mới đi vào.
Thanh Lam trông thấy thái độ ngượng nghịu của bà cụ và thấy Lan nhi bẽn lẽn, chàng cũng hổ thẹn theo và không dám nói nửa lời, đang lúc ấy bỗng có tiếng chân người ở bên trong đi ra, Thanh Lam vội ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy một người đàn ông ở bên trong bước ra. Người đàn ông tuổi chừng năm mươi sáu, năm mươi bẩy, mặt vàng khè hai mắt sâu hoắm hình góc, đôi ngươi lóng lánh, mũi như mỏ chim ưng, dưới cằm lơ thơ có mấy sợi râu, bộ mặt trông rất kỳ lạ. Còn người đàn bà tuổi cũng ngoài năm mươi mặt gầy gò trắng bạch, thân hình trung đẳng, sạch sẽ chất phác. Chỉ trông bên ngoài cũng biết ngay bà ta rất thông minh và khôn ngoan. Đôi nam nữ chính là Như ý ngọc trong câu ca dao: “Ngân hốt, Kim hoàn, Như ý ngọc, Lượng thiên, Hà thước, Độc bang luân.” Biệt hiệu của vợ chồng y là Thiên Hồ Tri Tú. Hai người vốn là sư huynh muội, sau kết thành vợ chồng mỗi người sử dụng một cây ngọc như ý, võ công biệt lập khác hẳn các môn phái khác, khi đối địch bất cứ đối phương nhiều hay ít bao giờ hai vợ chồng cùng ra tay đấu một lúc. Tính của hai người lại rất kỳ lạ, không phân biệt thị phi, không phân biệt tà chính, hễ ai thuận vợ chồng y thì bình yên vô sự, trái lại chỉ nghịch họ một chút là bị giết chết ngay, cho nên người trong giang hồ mới ban cho vợ chồng họ biệt hiệu là Thác Thành song hung. Hai vợ chồng Thiên Lang và Thiên Hồ mấy chục năm nay đều ở trên Thác Thạch rất ít xuống núi, nhưng hễ nói đến Thiên Lang và Thiên Hồ thì không ai không biết đến.
Lan nhi là con gái duy nhất của vợ chồng y, năm nay mới mười bảy tuổi. Thiên Lang, Thiên Hồ đã truyền thụ hết võ công cho nàng, vì chỉ có một người con, nên Thiên Hồ thương nàng hết sức. Thiên Lang là cha mà nhiều khi cũng không dạy bảo nổi nàng, nàng được chiều chuộng từ hồi còn nhỏ, nên tính rất thích du ngoạn và hay tinh nghịch, lần này nàng lẻn trốn xuống núi đã mấy tháng nay mới mò về. Bấy giờ nàng vừa thấy cha mẹ bước ra đã vội nhảy xổ lại kêu gọi
:

- Cha mẹ!
Thiên Lang sầm nét mặt lại hỏi :
- Lan nhi mấy tháng nay con đi đâu thế?
Thiên Hồ ôm ngay Lan nhi vào trong lòng lên tiếng hỏi :
- Con ngoan ngoãn của mẹ.
Nói xong, bà ta trợn mắt lên lườm Thiên Lang và nói tiếp :
- Con nó mới về, ông dữ tợn với nó làm chi, nhỡ nó hoảng sợ bỏ đi lần nữa thì sao, nó là con của tôi, không phải là con của ông, ông mau ra tiếp khách đi.
Lan nhi quay đầu lại gọi :
- Lam đại ca, đây là cha và mẹ em đấy.
Sự thật Thanh Lam trông thấy hai người ra đã đứng dậy rồi, không cần Lan nhi giới thiệu cũng biết đó là cha mẹ nàng, nên chàng cung kính chào :
- Bá phụ và Bá mẫu.
Thiên Lang, Thiên Hồ thấy Thanh Lam anh tuấn và tuổi hãy còn trẻ, nhưng đôi mắt rất tinh anh đủ thấy chàng ta rất có căn cơ về võ học, nên hai vợ chồng đoán chắc chàng ta thế nào cũng là giòng dõi của một môn phái nào đó, đứng cạnh con gái mình xứng đôi vừa lứa lắm, nên cả hai đều mừng thầm và tủm tỉm cười đáp lễ.
Lan nhi thấy cha mẹ mình vui vẻ như vậy, lại nói tiếp :
- Cha mẹ, anh ấy họ Giang tên là Thanh Lam, suốt dọc đường anh ấy hộ tống con còn tặng cho con một con ngựa nữa.
Vợ chồng Thiên Lang vội cám ơn luôn mồm.
Sau một hồi hàn huyên, Thiên Lang không biết cách ăn nói, chỉ ngồi một lát, rồi đi ra nhà ngoài ngay, còn Thiên Hồ thì tay dắt Lan nhi hỏi han Thanh Lam chuyện nọ chuyện kia, rồi lại hỏi thân thế của chàng, đến vấn đề võ công hỏi một cách rất cặn kẽ.
Thanh Lam là người rất thông minh, thấy Thiên Hồ như vậy, liền nghĩ thầm :
- “Vừa rồi nghe giọng nói của Thạch Mộ nói Hầu Trường Thắng với một hòa thượng đã đem theo một lá thơ của Công Tôn Vô Kỵ tới mời vợ chồng bà ta tham dự Ngao Sơn đại hội vào ngày tết Đoan Ngọ, hòa thượng ấy chắc là Hoa Di Lặc chứ không sai. Tối hôm bọn chúng đến quấy nhiễu trong phủ, trong hai tên thích khách bị bắt có một tên là Túy Hầu Trương lão Tam và cũng là môn đồ bị đuổi ra khỏi cửa của bố mẹ Lan nhi. Có lẽ Trương lão Tam đã bị dượng ta chém đầu thị chúng rồi, hình như bọn chúng lại gán món thù đó vào đầu ân sư ta, tuy cha mẹ của Lan nhi chưa nhận lời phó hội, nhưng ta cũng không nên nói tên họ sư phụ ta cho cha mẹ Lan nhi hay.”

Vì vậy Thiên Hồ hỏi đến chàng, chàng chỉ nói mình sinh trưởng ở Lộ Châu, cha mẹ mất sớm, nhờ được dượng nuôi nấng đến giờ, sau lại thọ học một thầy đồ, ông ta dạy cho mình năm năm võ công v... v...
Tất nhiên những lời nói đó của Thanh Lam đều là sự thật hết, nên Thiên Hồ gật đầu lia lịa chớ không nghi ngờ gì cả.
Lan nhi lại kể chuyện mình hóa trang giả trai xuống núi, giữa đường gặp mưa, ngựa bị vấp què, sau làm quen với Thanh Lam lại được chàng tặng ngựa và tiền bạc cho vân vân... nàng cứ thao thao kể hết cho mẹ nghe.
Nhưng nàng không nói chuyện mình lẩn vào trong phủ Điền tiết độ sứ thế nào, vì sợ nói chuyện đó ra mẹ mình thế nào cũng hỏi đến thân phận của Thanh Lam ngay. Tuy Trương lão tam bị cha nàng đuổi đi, nhưng nếu cha nàng biết Lam đại ca là môn hạ của Bát Túy kiếm khách thế nào cũng không vui, cho nên nàng mới không nói tới những điều đó.
Sự thật nếu lúc này nói ra Thiên Hồ thương con thế nào cũng bỏ qua cho, nhưng nàng lại giấu giếm nên mới có sự lôi thôi sau này.
Thiên Hồ nghe con gái nói xong, lại càng có thiện cảm với Thanh Lam thêm vì khi chàng giúp đỡ cho con gái mình không biết con gái mình là thiếu nữ, đủ thấy chàng là một người quân tử thành thật, chỉ có vấn đề võ công thì bà ta nghe thấy Thanh Lam nói là do một thầy đồ truyền thụ như vậy chắc võ công cũng tầm thường thôi, bà ta lại thấy con gái mình có vẻ quan tâm đến chàng, nên bụng bảo dạ rằng :
- "Nếu y là đứa trẻ mồ côi thì chi bằng ta giữ y ở lại trên Thác Thành này, hai vợ chồng ta chỉ tốn thêm một chút thì giờ là sẽ luyện y thành tài ngay."
Nghĩ tới đó Thiên Hồ tủm tỉm cười ngắm nhìn Lan nhi một hồi rồi nói với Thanh Lam tiếp :
- Giang công tử ở xa tới, nếu không hiềm nơi đây chật hẹp cứ ở chơi ít bữa chúng tôi người giang hồ không câu nệ như các người khác đâu, công tử cứ coi nhà nầy như nhà của mình, nếu thích luyện tập võ công thì bảo cha Lan nhi chỉ bảo cho đôi chút.
Lan nhi mừng rỡ vô cùng vội xen lời nói :
- Mẹ, mẹ bảo cha đi.
Thiên Hồ vừa cười vừa đáp :
- Con bé ngu si này, không cần con nói, mẹ cũng sẽ bảo cha con liền.
Thanh Lam không muốn học võ công gì của Thiên Lang cả chàng chỉ cảm thấy Thiên Hồ thương con mà thương lẫn mình và rất hiền từ đáng mến, nên chàng vội đứng dậy chắp tay vái chào và cảm ơn

luôn.
Tối hôm đó Thanh Lam được bắt đầu ngủ ở trong một dinh xá, Thạch Mộ hầu hạ rất chu đáo. Lan nhi hầu như khiêng hết đồ dùng của mình đến cho chàng sử dụng, và nàng như một con bướm lượn đi lượn lại suốt ngày, lúc nào cũng sợ Lam đại ca ăn ở không quen chốn sơn lâm này.
Thanh Lam sinh trưởng ở nhà phú quý chỉ phòng ngủ của chàng cũng lịch sự gấp nghìn lần nơi đây rồi nhưng chàng thấy mẹ con Thiên Hồ với Thạch Mộ ba người đối với mình tử tế như vậy, mối ân tình này quả thật ở trong Tiết độ sứ phủ...
Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Lam vừa rửa mặt xong đã nghe Lan nhi kêu gọi :
- Lam đại ca.
Nàng vừa gọi vừa chạy vào trong phòng, hôm nay nàng ăn mặc bộ áo màu hồng, trên tóc kết nguyên một con bươm bướm lụa hồng trông càng duyên dáng thêm, nàng vừa vào tới nơi thấy chàng cứ trố mắt ngắm nhìn mình liền nũng nịu nói :
- Đại ca cứ nhìn tiểu muội như vậy làm chi.
Thanh Lam đáp :
- Vì thấy bộ áo em mặc đẹp quá.
- Nếu Lam đại ca thích tiểu muội mặc thứ quần áo này, để tiểu muội may thêm mấy bộ nữa cùng màu mặc cho đại ca xem nhé.
Thấy nàng ăn nói rất tự nhiên, Thanh Lam kinh hãi thầm sau lại nghe thấy nàng nói tiếp :
- Lam đại ca, chúng ta ăn cơm sáng xong, rồi đi ra luyện võ trường để xem cha và mẹ em luyện võ đi.
Nói xong, nàng kéo tay Thanh Lam đi luôn.

Hồi 16
Gật đầu lia lịa

Cơm nước xong, Thanh Lam với Lan nhi trở về phòng nói chuyện một hồi, bỗng thấy Thạch Mộ chạy vào bảo Lan nhi rằng :
- Lan cô nương, bên, bên ngoài có khách tới, ông bà bảo mời cô ra ngoài ấy đấy.
Lan nhi ngạc nhiên hỏi lại :
- Khách nào tới thế?

Thạch Mộ đáp :
- Già cũng không rõ là ai, chỉ thấy mẹ cô nương bảo già vào gọi cô thôi.
Lan nhi chẩu mồm, quay đầu lại vừa cười vừa dặn bảo Thanh Lam rằng :
- Lam đại ca đợi em chốc lát, em sẽ trở vào ngay.
Nói xong, nàng cùng Thạch Mộ đi liền. Vừa ra tới sau bình phong nàng đã nghe thấy người cha cười ha ha nói :
- Kỳ huynh khách khứa quá Vương Ốc Tản Nhân khét tiếng trong võ lâm từ lâu, đệ muốn mời còn sợ mời không tới, bây giờ huynh chịu đăng lâm như vậy, thật ngu phụ thấy hân hạnh vô cùng, mời huynh lại đây ngồi, nhà ở trên rừng rú này giản dị và chật hẹp lắm, mong huynh đừng chê cười, còn vị lệnh cao túc này cũng mời ngồi xuống hà tất phải khách khứa như thế làm chi?
Nàng lại nghe thấy tiếng một người rất lớn vội đáp :
- Không dám.
Nàng nghe nói ngẩn người ra, vì nàng biết người khách tới đây chính là Vương Ốc Tản Nhân Kỳ Thiên Hành, nàng liền nghĩ thầm :
- "Ô, nguy tai! Lam đại ca đã chặt gãy hai cái móc ở trên bánh xe Độc bang luân của y, ta lại cho y biết mình ở trên núi Thác Thành này không ngờ y tới vấn tội chóng đến thế. Việc đã xảy ra như vậy ta đành phải đánh liều ra gặp y, việc gì đã có cha đỡ đầu cho còn sợ gì chúng. Huống hồ hôm đó lỗi ở đồ đệ của y trước. Hừ, thế mà y lại còn ló mặt đến núi Thác Thành này vấn tội nữa."
Nghĩ tới đó, nàng không hãi sợ gì cả nghinh ngang đi ra luôn.
Quả nhiên nàng thấy trên khách sảnh có một ông già mặt mũi rất kỳ lạ mình mặc áo bào xanh đang ngồi ở đó, bên cạnh y có một thanh niên bôi son đánh phấn chính là Lạt thủ Lang quân Ôn Hoàng tên ấy trợn xoe đôi mắt lên nhìn mình.
- Lan nhi, con mau chào Kỳ bá bá với Ôn thế huynh đi.
Lan nhi vênh váo vào gượng chào một tiếng :
- Kỳ bá bá.
Nhưng nàng không thèm đếm xỉa đến Ôn Hoàng, cứ thủng thẳng đi tới sau Thiên Lang và Thiên Hồ.
Kỳ Thiên Hành quay lại hỏi :
- Đồ nhi có phải cô bé này không?
Ôn Hoàng gật đầu đáp :
- Còn một người con trai nữa.
Thiên Hồ nhìn con gái mình với thầy trò Thiên Hành trong lòng thắc mắc vô cùng, Thiên Lang lại tưởng tính người con gái mình cũng

như mọi ngày không biết lễ phép gì hết, liền cau mày lại vừa cười vừa nói với Thiên Hành :
- Tiểu nữ ngày thường được mẹ nó nuông chiều quen, nên không biết lễ phép gì cả, mong Kỳ huynh đừng chê cười nhé.
Thiên Hành gật đầu tủm tỉm cười đáp :
- Hay lắm, lệnh ái đã có Phu lão ca với Phu đại tẩu dạy bảo cho, tất nhiên là cao minh hơn người rồi.
Thiên Lang không hiểu gì cả nên không biết ý nghĩa lời nói của Thiên Hành, vì vậy cứ khiêm tốn xin lỗi luôn mồm hoài.
Dù sao Thiên Hồ cũng khôn ngoan hơn, nên đã nghe ra ý nghĩa lời nói của đối phương, và đoán chắc bên trong thể nào cũng có việc gì đây?
Vì vậy bà ta vội đỡ lời :
- Kỳ đại ca ở khoảng núi bên đối diện kia mấy chục năm nay chưa hề xuống núi bao giờ. Lần này hai hiền sư đồ cùng đăng lâm như vậy, chắc thế nào cũng có việc gì chỉ giáo phải không?
Thiên Hành đưa mắt nhìn hai vợ chồng Thiên Hồ một cái rồi đột nhiên cười ha hả lớn tiếng đáp :
- Đại tẩu nói rất phải, không có việc gì thì thầy trò chúng tôi không dám tới quấy nhiễu thực...
Nói tới đây, y ngừng giây lát, ngó nhìn bốn xung quanh một hồi, rồi y nói tiếp :
- Phù huynh còn một vị lệnh cao đồ nữa, sao không mời cả vị ấy ra đây để đệ được tiếp chuyện?
Thiên Lang nghe thấy Thiên Hành nói như thế, ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Chẳng lẽ Hầu Trường Thắng có điều gì làm mếch lòng lão quái vật này chăng?”
Nghĩ như vậy, y liền cười trả lời rằng :
- Tiểu đồ có việc vừa hạ sơn.
Thiên Hành cười nhạt hai tiếng nói tiếp :
- Nếu vậy Phù huynh có ý che chở lệnh đồ phải không?
Thiên Lang tính nóng như lửa, thấy đối phương nói một cách hàm hồ như vậy, không sao nén được lửa giận, liền biến sắc mặt và đứng ngay dậy lớn tiếng quát hỏi lại :
- Kỳ huynh, chúng ta giao hảo với nhau mấy chục năm trời, xưa nay không có chuyện gì xích mích với nhau cả. Nếu hôm nay huynh không nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao mà cứ bảo vệ bênh tiểu đồ hoài thì đệ...
Thiên Hành cũng giận dữ đứng ngay dậy. Không khí trong khách

sảnh nhất thời gay cấn vô cùng.
Thấy hai người cùng đứng lên, Thiên Hồ cũng vội đứng dậy xen ngay vào giữa và nói :
- Có việc gì xin Kỳ đại ca nói rõ cho vợ chồng chúng tôi hay?
Thiên Hành sa sầm nét mặt lại, lạnh lùng đáp :
- Có thực không biết chuyện, hay là đại tẩu muốn làm nhục Kỳ mỗ?
Vợ chồng Thiên Lang nghe thấy Thiên Hành nói càng thắc mắc thêm, cùng đồng thanh hỏi lại :
- Quả thật ngu phu thê không hay biết gì cả, nếu tiểu đồ có điều gì xúc phạm Kỳ huynh, xin cứ cho vợ chồng chúng tôi biết rõ chuyện?
Thấy sắc mặt của hai vợ chồng như vậy, Thiên Hành mới biết họ không hay biết thực, nên y mới nguôi cơn giận phần nào, liền chỉ tay vào Lan nhi mà nói tiếp :
- Xin Phù huynh cứ hỏi lệnh ái sẽ rõ đầu đuôi câu chuyện liền.
Hai vợ chồng cùng quay đầu lại nhìn Lan nhi. Thiên Lang quát hỏi trước :
- Lan nhi, Hầu sư ca của con thất lễ với Kỳ thế bá như thế nào? Nói mau!
Lan nhi lườm Ôn Hoàng một cái rồi đáp :
- Đồ đệ của ông ta cũng có mồm có lưỡi hẳn hoi, sao không thấy y nói?
Thiên Lang lại quát tiếp :
- Con có nói mau không?
Lan nhi thấy cha quát mắng mình như vậy, chưa chi hai mắt đã đỏ ngầu liền, Thiên Hồ thấy vậy vội bảo chồng rằng :
- Tôi cấm ông dọa nạt nó như thế đấy.
Nói xong, Thiên Hồ lại quay đầu dịu giọng an ủi Lan nhi :
- Có việc gì con cưng của mẹ cứ nói đi? Có mẹ che chở cho, con khỏi sợ ai cả.
Từ nhỏ tới giờ, Lan nhi được nuông chiều quen rồi, có bao giờ bị quát mắng như thế này đâu?
Thiên Hồ thấy con trù trừ như vậy bụng bảo dạ rằng :
- “Việc này chắc do Hầu Trường Thắng gây nên mà con Lan cũng biết chuyện vậy sao nó về tới nhà lại không nói cho hay?”
Thiên Lang cũng nghĩ như vậy nên y mới tức con gái mà quát như thế. Còn Lan nhi thấy cha quát mắng mình ở trước mặt người ngoài như vậy đã ứa nước ra suýt khóc, bây giờ lại thấy mẹ bênh vực nàng liền khóc òa lên và ngã ngay vào lòng Thiên Hồ rồi chỉ tay vào mặt Ôn Hoàng và nói :
- Người tồi bại đã hà hiếp con!

Vì muốn giữ sĩ diện cho người của Vương Ốc Tản Nhân nên Thiên Lang đã trách mắng Lan nhi ngay :
- Lan nhi, cấm con không được nói bậy! Sao bỗng tự dưng lại bảo là hà hiếp con?
Tuy Lan nhi cúi đầu vào lòng mẹ nhưng tai vẫn nghe thấy rõ, nàng vội ngửng đầu lên cãi :
- Cha không tin thì cứ hỏi y xem, sự thực không phải là Hầu sư ca mà là Lam đại ca.
Thiên Hồ khẽ kêu "ồ" một tiếng. Lan nhi quay đầu lại hỏi Ôn Hoàng :
- Ngươi hãy thề trước đi! Khi bổn cô nương hỏi thì ngươi trả lời, nếu bên trong có nửa câu sai sự thật thì ngươi sẽ chết dưới Độc bang luân của ngươi. Chẳng hay ngươi có bằng lòng thề như thế không?
Thấy nàng nói như thế, thầy trò Vương Ốc Tản Nhân đều biến sắc mặt, thì ra chiếc thanh ngọc lân của Vương Ốc Tản Nhân phỏng theo Ngũ Hành Luân mà cải biên thành, trên bánh xe ba mươi sáu cái móc ngược, chuyên dùng để khoá khí giới của địch. Như vậy mà y vẫn chưa được hài lòng, lại tốn hơn mười năm tìm kiếm những thứ thuốc độc đem về bôi vào ba mươi sáu cái móc ngược đó nữa. Bất cứ khí giới nào va chạm vào bánh xe chất kỳ độc ở trong bánh xe có thể xuyên qua được khí giới đối phương, rồi còn truyền vào người đối thủ nữa. Đối phương bị nhiễm phải nọc độc đó cánh tay tê tái, mất hết cả sức đề kháng và chết ngay tại chỗ tức thì. Mà dù người đó có may mắn chạy thoát, độc khí cũng dần dần chạy vào tâm phế, chỉ mười hai tiếng đồng hồ sau cũng chết ngay. Vì thứ thuốc độc tẩm vào bánh xe ấy là do mấy thứ thuốc kỳ độc phối hợp vào nên mạnh không thể tưởng tượng được. Nếu người nào gián tiếp bị thương thì may ra còn có thể dùng thuốc giải cứu chữa được còn như trực tiếp bị bánh xe độc đánh trúng thì trong nháy mắt là chết liền, dù Vương Ốc Tản Nhân có mặt tại đó cũng không sao chữa cứu được.
Lan nhi thấy Ôn Hoàng đang cầm cán Độc bang luân cho nên mới thuận miệng nói như thế ngờ đâu lời nói đó lại chạm tối kỵ nhất của thầy trò Vương Ốc Tản Nhân.
Ôn Hoàng thấy Lan nhi nửa hờn nửa nũng nịu nói với mình như vậy, trong lòng mừng thầm và vội đáp :
- Ở đây có sư phụ với lão tiền bối, tôi đâu dám nói dối nào!
Lan nhi thấy y hứa như vậy liền gật đầu và nói với Thiên Lang :
- Lam đại ca biếu con một con ngựa vàng, con chia tay với anh ấy xong liền nhớ tới cha mẹ vội phóng ngựa về đây.
Thiên Hồ ôm lấy con gái, gật đầu :
- Con ngoan lắm! Vậy con hãy kể tiếp đi!

Lan nhi quay đầu lại nhìn Ôn Hoàng và hỏi :
- Tôi ở dưới gốc cây nghỉ ngơi một mình ca hát, ngươi đến nghe lỏm phải không?
Ôn Hoàng gật đầu. Lan nhi lại hỏi tiếp :
- Sau ngươi chạy lại nói những câu rất khó nghe định bắt Lan nhi phải không?
Ôn Hoàng định cãi bảo mình nghe thấy tiếng ca hát của nàng hay quá nên vừa mới khen ngợi được có một câu đã bị nàng đánh cho một cái tát, nhưng y vừa lắp bắp nói được :
- Tôi chỉ nói cô...
Lan nhi đã vội cướp lời :
- Ta còn chưa nói xong, cấm ngươi không được lên tiếng nói vội! Khi nào ta nói phải thì gật đầu, ta nói không phải thì ngươi cứ việc lắc đầu, có thế thôi! Sau ta không thèm đếm xỉa tới ngươi, vội quay mình đi luôn. Vì ngươi cứ theo sau hoài, ta bảo ngươi đừng có theo nữa, ta tức giận tát ngươi một cái. Ngươi tức giận rút Độc bang luân ra nhằm ta tấn công, có phải thế không?
Ôn Hoàng nghe thấy lo âu vô cùng vì lúc ấy nàng tát y hai cái nên y mới nổi giận, nhưng lúc ấy y chỉ muốn dùng Độc bang luân tấn công hờ thôi mục đích là muốn bắt được nàng nên bây giờ y nghe thấy Lan nhi nói như vậy đang muốn lên tiếng cãi thì Lan nhi lại vội hỏi tiếp :
- Có phải lúc ấy ngươi rút Độc bang luân ra tấn công vào mặt ta không? Thế nào, nói đi! Ta nói có đúng không, sao ngươi không gật đầu?
Ôn Hoàng trông thấy thái độ của Lan nhi như giận mà lại như cười, trông rất khêu gợi, nên y cứ ngẩn người ra nhìn và gật đầu lia lịa thôi.
Lan nhi lại tựa vào lòng Thiên Hồ nũng nịu nói tiếp :
- Cha mẹ đã trông thấy rõ chưa? Có phải y thị có Độc bang luân bắt nạt con đấy không?
Thiên Lang nghe thấy con gái mình nói một câu, Ôn Hoàng gật đầu một cái, rõ ràng là thằng nhỏ đó hà hiếp con mình. Y lại thị có Độc bang luân mà hạ độc thủ, Vương Ốc Tản Nhân không rõ nguyên nhân gì cả lại còn cùng đồ đệ đến vấn tội nhân, lạnh lùng hỏi như thế. Nên càng nghĩ y lại càng tức giận, liền cười nhạt mấy tiếng.
Thiên Hồ lại lên tiếng nói :
- Ông đừng có phá bĩnh, để Lan nhi nó nói nốt! Lan nhi, sau rồi sao nữa?
Lan nhi thấy mẹ nói như thế, mừng thầm, và nói tiếp :
- Y giở Độc bang luân ra tấn công con, may mắn Lam đại ca vừa tới

nơi cứu con và đấu với y, sau có chặt gẫy hai cái móc độc của bánh xe y thực.
Thiên Hồ đưa mắt nhìn Vương Ốc Tản Nhân, lạnh lùng hỏi :
- Thế ra đồ đệ của Kỳ đại ca giỏi thực, bắt nạt Lan nhi còn chưa đủ, đại ca còn dẫn nó lên trên núi Thác Thành bắt nạt vợ chồng già này nữa!
Vương Ốc Tản Nhân thấy Lan nhi kể câu chuyện ấy khác hẳn đồ đệ mình về thưa cho mình hay, nhưng y thấy Ôn Hoàng cứ gật đầu lia lịa, không cãi được nửa câu, trong lòng đã tức giận rồi, nên y trợn trừng mắt lên nhìn Ôn Hoàng và quát hỏi :
- Y thị nói có đúng không?
Lan nhi hậm hực la lên :
- Vừa rồi ta hỏi, ngươi đều gật gù hết, tại sao ngươi không trả lời cho sư phụ ngươi hay đi?
Ôn Hoàng đã hoảng sợ rồi nên mê mẩn cả tâm thần, bị Lan nhi quát hỏi như vậy nên y cứ tiếp tục gật đầu, khiến Vương Ốc Tản Nhân tức giận đến đỏ bừng mặt, đột nhiên giơ chưởng lên tát y một cái. Tuy Tản nhân chỉ đánh hờ một thế thôi nhưng Ôn Hoàng đã đau đớn kêu là thảm khốc, tay trái ôm lấy cánh tay phải, người cứ run lẩy bẩy hoài.
Tản nhân dùng một chưởng đánh gẫy tay của đồ đệ rồi quay lại nói với vợ chồng Thiên Lang rằng :
- Nghiệt đồ xúc phạm lệnh ái, đệ đã chặt đứt cánh tay nó để trừng trị, tiểu cô nương không còn trách cứ gì nữa nhé?

Hồi 17
Xa luân chiến

Vợ chồng Thiên Lang không ngờ Tản nhân lại chặt gẫy tay của đồ đệ như vậy và Ôn Hoàng đau đến toát mồ hôi lạnh ra, nên hai người đã nguôi cơn giận rất nhiều. Thiên Lang liền móc túi lấy một cái lọ sứ đen như mực ném cho Vương Ốc Tản Nhân và nói :
- Việc này tuy lệnh cao đồ không nên không phải, nhưng sự đã qua rồi, huynh cũng đừng nhắc tới làm chi nữa! Đây là Tục Đoạn đan một thức thuốc bí chế của đệ, cứu thương rất linh diệu, Kỳ huynh mau cho lệnh đồ uống và nắn lại xương khớp cho y.
Vương Ốc Tản Nhân đỡ lấy viên Tục Đoạn đan.

- Tục Đoạn đan của Phù huynh tất nhiên là một linh dược hiếm có trong võ lâm, nhưng nghiệt đồ bất hiếu, tội đáng bị chặt gẫy tay và đệ cũng tự tin có cách cứu chữa cho y, thịnh ý này đệ xin tâm lãnh.
Nói xong y móc túi lấy một cái lọ sứ đổ một ít thuốc bột cho Ôn Hoàng uống và nói tiếp :
- Tiểu đồ được Phù huynh tha thứ cho như vậy, việc đó chúng ta coi như bỏ qua không nhắc nhở tới nữa, nhưng đệ còn có một việc muốn xin thỉnh giáo!
Thiên Lang đáp :
- Vương huynh cứ nói đi!
Vương Ốc Tản Nhân nói tiếp :
- Tiểu tử đã chặt gẫy hai cái móc ngược trong Độc bang luân của đệ không phải là cao túc của Phù huynh, vậy y là môn hạ của ai?
Lan nhi vội đỡ lời :
- Hừ! Đã bảo không nhắc nhở tới nữa, sao lại hỏi tới Lam đại ca làm chi?
Vương Ốc Tản Nhân không thèm đếm xỉa tới nàng mà chỉ hỏi Thiên Lang tiếp :
- Tiểu tử ấy trên tay có bảo kiếm, đã chém hư khí giới của đệ, khi nào đệ lại chịu để yên cho y! Mong Phù huynh cho biết y là ai, đệ xin cáo từ ngay!
Thiên Lang lạnh lùng đáp :
- Không dám giấu giiếm gì Kỳ huynh, vị Giang tướng công ấy đang là khách ở trên Thác Thành này.
Vương Ốc Tản Nhân bỗng tươi cười nói :
- Nếu vậy thì thực may mắn lắm! Đệ muốn Phù huynh nể mặt tình giao hảo mấy chục năm của chúng ta mà nhận lời thỉnh cầu của đệ giao tiểu tử ấy cho đệ đem đi, chẳng hay huynh có bằng lòng không?
Lan nhi nghe nói lo âu vô cùng, nàng sợ cha mình không dám thất lễ với Vương Ốc Tản Nhân, nhận lời cho đối phương bắt Lam đại ca đi thực. Nàng đang định lên tiếng thì Thiên Hồ đã biết ý muốn của con, vội kéo nàng lại và trả lời Vương Ốc Tản Nhân rằng :
- Kỳ đại ca nói dễ nghe quá! Đừng nói là Giang tướng công đã cứu cháu mà thất lễ với đại ca, mà dù không có việc đó, Giang tướng công chỉ đến chơi Thác Thành này không thôi chúng tôi không thể để cho Kỳ đại ca tùy tiện đem một người khách của chúng tôi đi như vậy!
Vương Ốc Tản Nhân biết Thanh Lam với phái Thác Thành này thể nào cũng có liên can gì đây, nên vợ chồng Thiên Hồ mới không chịu nhận lời cho mình đem đi như thế? Nhưng y không ngờ Thiên Hồ lại

trả lời một cách quyết liệt như vậy, nên y nghe xong liền ngẩn người ra.
Thiên Lang nghe thấy vợ nói như thế cũng đỡ lời ngay :
- Kỳ huynh, lời nói của tiện nội rất phải! Nói tóm lại, chuyện ngày hôm này do tiểu nữ mà nên. Vừa rồi huynh đã nhận lời là chúng ta không nhắc nhở chuyện ấy nữa. Như vậy có phải tốt biết bao không? Bằng không, cũng xin huynh nể mặt vợ chồng chúng tôi mà bỏ qua việc ấy cho.
Vương Ốc Tản Nhân nhảy bắn người lên lạnh lùng đáp :
- Ví dụ thằng nhỏ họ Giang chặt đứt ngọc như ý của hai vị thì hai vị nghĩ sao? Việc này xin thứ lỗi, đệ không thể nào tuân theo được!
Y nói tới đó, quay đầu lại hỏi Ôn Hoàng rằng :
- Đồ đệ, con hãy nói lại cho hai vị lão tiền bối hay, trước khi chưa tới đây, con đã nói gì với sư phụ?
Vợ chồng Thiên Hồ không biết trước khi chưa tới Ôn Hoàng đã nói gì với Tản nhân cho nên cả hai cứ trố mắt lên nhìn tên bất lương ấy.
Ôn Hoàng lớn tiếng nói :
- Trước khi tới đây, sư phụ có nói với con, hễ có ai chém sứt mẻ Độc bang luân, người ấy tựa như đã làm nhục Kỳ mỗ, dù sao cũng phải kiếm cho được tiểu tử họ Giang và phế nó đi mới thôi. Nếu có ai ngăn cản chúng ta, người ấy tức là kẻ địch. Sư phụ, con kể lại như vậy có đúng hay không?
Tản nhân vừa cười vừa gật đầu, nói tiếp :
- Phải, phải...
Rồi y quay lại nói với vợ chồng Thiên Hồ tiếp :
- Tuy Phù huynh với đệ quen biết nhau mấy chục năm rồi, nhưng việc này đệ không thể nào bỏ qua đi được. Hay là thế này vậy, chúng ta đấu với nhau một trận, đem thằng nhỏ họ Giang ra làm giải thưởng. Nếu đệ thua thì không có gì để nghĩ cả. Nhưng nếu hai vị nhường cho đệ một thế nửa thức thì hai vị để cho đệ được mang tiểu tử ấy đi.
Thiên Lang cười nhạt, đáp :
- Hay lắm, mời Kỳ huynh cứ việc ra tay đi!
Tản nhân thấy vợ chồng Thiên Hồ đã nhận lời đành đi ra ngoài thạch ốc, đến chỗ lưng núi và chỉ vào miếng đất trống ở gần đó mà nói rằng :
- Chúng ta tới miếng đất trống kia, nơi đó bằng phẳng hơn mới đủ để hai vị liên tay đấu với đệ.
Thiên Hồ cười nhạt đáp :
- Kỳ đại ca cũng biết đấy vợ chồng chúng tôi xưa nay bao giờ đấu

với ai cũng cùng ra tay một lúc. Đáng lẽ huynh phải đem theo một người nữa đi cùng, như vậy mới khỏi thiệt thòi chứ?
Lan nhi chỉ mong cha mình sớm đánh đuổi ông già kia đi nên nàng xen lời hỏi :
- Mẹ có cần lấy cây Ngọc Như ý ra đây không?
Thiên Hồ lắc đầu rồi cùng Thiên Lang đứng vào một chỗ, Tản nhân đưa mắt nhìn hai người một cái rồi hỏi lại :
- Hôm nay chúng ta dùng khí giới hay dùng chưởng?
Thiên Lang nói :
- Kỳ huynh là khách, vợ chồng chúng tôi bao giờ cũng nhường cho huynh định đoạt!
Tản nhân nói tiếp :
- Hay lắm! Nếu vậy đệ sẽ dùng chưởng để lãnh giáo chưởng pháp của hai vị.
Thiên Lang gật đầu :
- Nếu vậy mời huynh ra tay trước đi!
Tản nhân thấy cách đứng của vợ chồng Thiên Lang đã biết võ công của vợ chồng y cũng đã tiến bộ nhiều lắm.
Hai vợ chồng Thiên Hồ mỗi người đứng sang một bên, bao vây Tản nhân vào giữa. Tản nhân thấy vậy vội quát lớn :
- Nếu vậy, đệ xin thất lễ trước!
Nói xong y múa chưởng, tay trái đánh Thiên Lang, tay phải tấn công Thiên Hồ. Một thế hai thức như vậy rất ít người đánh được như thế, đủ thấy võ công của y đã tiến bộ hơn trước nhiều.
Vợ chồng Thiên Lang đã vận công lực vào hai tay rồi, vừa thấy Tản nhân ra tay tấn công đã vội giơ hữu chưởng lên chống đỡ liền.
Tản nhân thấy hai người cùng ra tay chống đỡ vội thâu ngay song chưởng lại, nhanh nhẹn lui về sau. Thì ra một thế hai thức của y vừa rồi là thế hư. Vợ chồng lại đối địch với nhau hoá ra mắc hỡm, đang định thâu tay lại nhưng đã muộn rồi. Chưởng phong của hai người va chạm nhau kêu đến “bùng” một tiếng khiến khoảng núi đó phải rung chuyển. Cả hai cùng lui về phía sau nửa bước. Tản nhân liền lớn tiếng khen ngợi :
- Chưởng lực của hiền phu thê hùng mạnh thực!
Thiên Lang hổ thẹn quá hóa tức giận, lại thấy Tản nhân mỉa mai như thế khi nào chịu nhịn được, liền quát lớn :
- Kỳ huynh hãy đỡ thế chưởng này của đệ!
Y vừa nói vừa tung mình nhảy lên, múa tít song chưởng, một nhắm vai của đối phương chộp xuống, một tấn công vào bụng và ngực của địch. Thế công này vừa hùng mạnh vừa lợi hại khôn tả.

Thiên Hồ thấy chồng đã ra tay tấn công cũng không chịu lép vế, liền giở chưởng lên nhắm sau lưng của Tản nhân tấn công luôn.
Động tác của cả hai nhanh như điện chớp, phối hợp rất chặt chẽ. Vương ốc trước sau bị tấn công, nếu y chống đỡ thế công của Thiên Lang thì không sao thoát được thế công của Thiên Hồ.
Xưa nay vợ chồng Thiên Hồ liên tay tấn công người, hễ chồng ra tay tấn công thì vợ cũng ra tay tấn công ngay, một trước một sau, hay là một tả một hữu, và bộ vị của vợ chồng y tấn công đều là chỗ yếu điểm, khiến đối phương khó mà quán xuyến nổi và cũng không sao chống đỡ kịp. Đã có rất nhiều võ lâm cao thủ bị vợ chồng y liên tay hợp bích đánh bại hoặc mất mạng, nên giang hồ võ lâm mới ban cho vợ chồng y cái biệt hiệu là Thác Thành song hung là thế. Nhưng Tản nhân có phải là người thường đâu, kinh nghiệm nên y không dám chống đỡ chưởng thế của hai người, chỉ nhảy lui về phía sau tránh né thôi.
Ngờ đâu cả ba đều là cao thủ khoáng thế lại cùng biết tài ba của nhau, nên ai cũng không dám mạo hiểm tấn công nhanh, người nào người nấy đều hết sức cẩn thận chống đỡ từng thế từng thức một.
Cả hai bên cũng biết tài ba của nhau rồi mặc dầu người nào người nấy ra tay rất cẩn thận nhưng đấu kịch liệt không tả, chưởng phong của ba người mạnh đến nỗi đẩy ra tận ngoài xa ba bốn trượng.
Chỉ trong nháy mắt, đôi bên đã đấu được hai trăm hiệp nhưng cả hai bên đều không thắng thế hết.
Nếu nói về công lực thì Thiên Hồ hơi kém hơn hai người nửa mức nên càng đấu lâu bao nhiêu, y thị càng cầm cự không nổi. Y thị tấn công luôn mấy thế đều bị đối phương tránh né hết. Nếu y thị không biến thế nhanh chóng thì đã đánh lầm phải chồng rồi, nên trong lòng lại càng tức giận thêm liền cười nhạt một tiếng, múa tít song chưởng tấn công Tản nhân tới tấp.
Đối địch với hai cường địch như vậy, khi nào Tản nhân lại dám chống đỡ thẳng thừng? Y cứ lấy thủ làm công, cố gắng bảo tồn hơi sức, bất đắc dĩ lắm mới phải ra sức chống đỡ vợ chồng Thiên Hồ.
Đôi bên lại đấu với nhau như vậy hơn hai trăm hiệp nữa. Thiên Hồ càng tức giận thêm, quát tháo luôn mồm và vận hết mười phần chân lực vào bàn tay. Mỗi lần ra tay, kình phong quát ngang rất mạnh, có thể phá tan được một tảng đá, nhưng y thị đấu như thế rất hao tổn chân lực, nên đấu tới hiệp thứ ba trăm đã thở hồng hộc rồi.
Nhưng y thị đã nổi danh trên giang hồ mấy chục năm, khi nào lại chịu lép vế như thế, nên song chưởng vẫn liên miên tấn công hoài.
Tản nhân chỉ mong có thế thôi, vì công lực của ba người đều ngang

nhau, mà một đánh hai, dù chưa đến nỗi bị thất bại nhưng muốn thắng thế cũng không phải là chuyện dễ.
Thiên Hồ nóng tính hơn hết, cứ tấn công như thế rất hao tổn chân khí, thế nào y thị cũng phải chịu đựng không nổi trước Tản nhân với Thiên Lang, Tản nhân chỉ mong hai kẻ địch có một người mệt nhọc phải lui sang một bên, lúc ấy y một địch với một thì không còn sợ hãi gì nữa.
Y nghĩ như thế càng không chịu chống đỡ những thế chưởng của Thiên Hồ, cứ việc tránh né hay chạy quanh thôi.
Thiên Lang bỗng rú lên một tiếng như tiếng sài lang hú vậy rồi y cười như điên như khùng và la lên :
- Mẹ Lan nhi, bây giờ đến lượt tôi đấy chứ?
Y vừa nói vừa tấn công luôn vào người Tản nhân hai chưởng thật mạnh.
Thiên Hồ đã biết ý của chồng và mình cũng cần phải bảo tồn thực lực nên để yên cho chồng tấn công thay mình. Tuy y thị hãy còn tức giận nhưng vẫn phải cố nén, xoay thế công thành thế thủ.
Bây giờ tới lượt Thiên Lang tấn công, song chưởng của y nhanh như điện chớp và thế chưởng nào của y cũng mạnh khôn tả. Thiên Hồ xoay sang thế thủ nhưng vẫn có mặt tại đó chứ có chịu rút lui ra ngoài vòng đâu? Mụ phối hợp với thế công của chồng, đợi chờ kẻ địch để lộ sơ hở là ra tay tấn công luôn, nên Tản nhân cuống cả chân tay lên, không biết chống đỡ như thế nào cho phải?
Lúc này Tản nhân mới biết kế hoạch làm tiêu hao chân lực của Thiên Hồ trước đã thất bại, không những thế, mình còn trúng giảo kế của vợ chồng đối phương là khác. Vì một người giữ thế công, một người thế thủ, hai người phối hợp với nhau rất khôn khéo, như thế không khác gì vợ chồng đối thủ đã sử dụng Xa luân chiến để đối phó với mình.
Tản nhân nghĩ như vậy trong lòng kinh hãi khôn tả, bụng bảo dạ rằng :
- “Đôi lão quái vật này thực không hổ thẹn là một Lang một Hồ, chúng kẻ tấn công người thủ, rồi đổi lại người, kẻ thủ kẻ tấn công, cứ đấu như thế này mãi, ta còn hơi sức đâu mà chịu đựng cho tới cùng? Thảo nào trên giang hồ này đã có biết bao nhiêu anh hùng bị vợ chồng chúng đánh bại. Nếu vừa rồi Thiên Lang không lên tiếng nói, ta lại cứ tưởng là vợ chồng y đã trúng kế mình, và đã khiến Thiên Hồ bị hao tổn hết chân lực rồi.”
Nghĩ đoạn, y liền cất tiếng nói :
- Ha ha... hiền phu thê cao minh thật! Phương pháp xa luân chiến

này thật khéo léo lắm!
Thấy đối phương khen ngợi như vậy, Thiên Lang cười đáp :
- Kỳ huynh cũng cao minh không kém gì ai!
Thiên Hồ đã lên tới phía sau Tản nhân, cười nhạt xen lời nói :
- Bây giờ ngươi mới biết ư? Được, hãy tiếp ta một chưởng xem sao!
Ba người vừa đấu vừa nói chuyện với nhau. Lúc ấy Lan nhi đứng ở cạnh đó xem, thấy trận đấu kịch liệt như vậy trong lòng nàng kinh hoảng hết sức. Tuy thấy ba người vẫn nói chuyện với nhau mà hình bóng của ba người di chuyển nhanh không thể tưởng tượng được, nàng không phân biệt được ai với ai nữa. Gần đây nàng lẻn trốn xuống dưới núi đấu với Hoa Di Lặc nhưng cũng không đến nỗi kém mấy, còn về mặt khinh công, nàng còn hơn bọn người ấy nhiều. Lúc này nàng thấy thân hình của ba người quay tít mà không sao trông thấy rõ người nào với người nào, cho nên nàng cứ trợn tròn xoe đôi mắt lên, không hề nháy chớp chút nào, đồng thời đầu óc thì suy nghĩ :
- “Hôm nọ Lam đại ca đấu với Ôn Hoàng, võ công của Lam đại ca cũng đã cao siêu hơn trước nhiều, tiếc thay lúc này đại ca lại không có mặt tại đây, bằng không anh ta thế nào cũng trông thấy rõ. À không được! Anh ta không nên ra đây thì hơn, bằng không Vương Ốc Tản Nhân trông thấy và thể nào cũng ra tay tấn công anh ấy liền. Anh ấy địch sao nổi lão già này!”
Nàng đang suy nghĩ, bỗng ngửng đầu lên nhìn thấy Ôn Hoàng tay trái vẫn ôm tay phải, nhưng mặt không còn nhăn nhó như trước, đủ thấy y đã đỡ đau đớn nhiều, ngờ đâu y lại không để ý nhìn trận đấu. Trái lại, y lại cứ nhìn mình một cách tham lam thèm thuồng.
Nàng liền nhổ nước miếng và chửi thầm :
- “Tiểu tử này hư thân mất nết thực! Không thèm lo âu tới sự an nguy của sư phụ, thực là khả ố!”
Từ khi uống thuốc bột của sư phụ đưa cho Ôn Hoàng đã thấy cánh tay bớt đau, sau y lại thấy sư phụ đấu với Thác Thành song hung, trận đấu khốc liệt khôn tả, y kinh hãi vô cùng, người và chân tay cứ run lẩy bẩy. Nhưng tới khi y trông thấy Lan nhi đẹp như một tiên nữ vậy thì y lại quên hết sự hãi sợ kia, và cứ chăm chú nhìn vào mặt nàng chứ không còn nhìn vào đấu trường kia nữa. Y càng nhìn càng như kẻ mất hồn mất vía. Đang lúc ấy, trong đấu trường bỗng có hai tiếng kêu, y vội quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Lang với Thiên Hồ cùng Tản nhân ba người đứng hình chữ phẩm. Cả ba cùng khom lưng, hai tay ôm ngực, mắt nhìn đối phương, không cử động chút nào.
Lan nhi chưa hề thấy qua thể thức kỳ lạ ấy bao giờ và cũng không

hiểu tên là gì? Nàng đang kinh ngạc thì ba người trong đấu trường đã cùng nhảy lên, giơ chưởng tấn công nhau ngay.

Hồi 18
Ba môn khí giới ngọc thạch

Lại một tiếng kêu "bùng" thực lớn, còn lớn hơn hai tiếng trước nhiều, khiến khoảng núi ấy cũng phải rung động và tiếng vang ở các khoảng núi chung quanh vọng tới không ngớt.
Lan nhi lo sợ vô cùng, trống ngực đập rất mạnh, chăm chú nhìn vào đấu trường, thấy ba người vừa va đụng nhau đã chia rẽ ngay, cả ba lộn đi một vòng rồi lui về phía sau. Khi hạ chân xuống, họ vẫn đứng yên về chỗ cũ, không sai một ly một tý nào, hình như cả ba đang nín hơi vận khí để xem xét trong người có bị thương không vậy.
Ba người lại yên lặng, không khí vẫn gây cấn hết sức. Lan nhi biết hai tiếng kêu hồi nãy chắc cũng như tiếng kêu này thôi. Thì ra ba người đã thi thố nội lực với nhau. Nàng kinh hãi nghĩ thầm và bụng bảo dạ rằng :
- "Công lực của cha mẹ mình lợi hại như thế, mà một mình Tản nhân dám đối địch với hai người như vậy? Y cầm cự nổi, không bị thất bại, như thế đủ thấy công lực của y còn lợi hại hơn cha mẹ mình. Lam đại ca vì mình đánh sứt khí giới của y, sau này gặp y thì thực nguy hiểm khôn tả".
Nghĩ tới đó, nàng rùng mình một cái. Nàng lại thấy lúc này Tản nhân bắt đầu khom lưng, co chân, phùng hơi, đợi tấn công. Nàng lại lo âu hộ cha mẹ, vội bước lên mấy bước nhìn kỹ mới hay cha mẹ mình cũng thế, đang tìm cơ hội để tấn công.
Lạ thực! Ba người trông như con tôm đồng, người này nhìn người kia, người kia ngắm người nay. Nếu không một tiến hai thóai thì hai tiến một thóai, lúc nào đôi bên cũng giữ đều một mực thước cách nhau chừng hơn trượng.
Lan nhi càng xem càng thấy thích thú, tựa như hồi còn nhỏ được xem diều hâu bắt gà con vậy. Nàng chỉ muốn nhảy vào dự một phần thôi, nhưng nàng có biết đâu lúc này ba người đấu với nhau như thế lại còn hiểm ác hơn gấp bội. Bất cứ một người nào hơi sơ xuất một tý là bị đối phương tấn công và bị thương, vì vậy không một người nào dám phân tâm hết. Sau khi đấu ba chưởng, ba người đều biết

công lực của nhau như thế nào, nên không một người nào dám mạo hiểm ra tay trước cả.
Ba người cứ cầm cự nhau như thế hàng nửa ngày mà vẫn không ai dám ra tay trước. Lan nhi thấy vậy chán nản hết sức, nàng chỉ muốn chạy lại tấn công Tản nhân một chưởng nên nàng vừa đứng dậy thì Thiên Hồ đã biết ý định của con gái mình ngay. Y thị liền đưa mắt lườm Lan nhi một cái.
Ngờ đâu Tản nhân, nhân lúc Thiên Hồ sao nhãng đưa mắt nhìn con gái, vội tung mình nhảy lên tấn công Thiên Hồ ngay.
Lan nhi thấy vậy hoảng sợ vô cùng, thất thanh la lớn một tiếng.
Tuy Thiên Hồ hơi phân thần nhìn con gái, nhưng y thị là người giàu kinh nghiệm chiến đấu, dù có bị nguy hiểm, đầu óc cũng không hỗn loạn chút nào. Y thị nhún chân một cái, người đã nhảy tréo sang bên.
Trong lúc Lan nhi kêu la thì Thiên Lang cũng giở mười thành chân lực giơ song chưởng lên nhắm Tản nhân tấn công tới.
Tất nhiên Tản nhân phải biết thế công của Thiên Lang rất lợi hại, không dám chống đỡ, vội lui ngay về phía sau.
Thế công đó của Thiên Lang chuẩn bị đã lâu nay giở hết toàn lực ra tấn công có phải là tầm thường đâu? Tản nhân vừa rút lui thì đã có tiếng kêu "bùm" chỗ của y vừa đứng đã bị chưởng phong của Thiên Lang đánh lõm, đá vụn và cát bụi bay tứ tung. Y cũng phải kinh hãi thầm. Y thấy Thiên Lang đánh một thế đó đã quá đà, hai tay chưa kịp thâu chưởng lại, nên thấy có dịp may, y không chịu bỏ lỡ, vội nhảy ngược trở lại, giơ mười ngón tay ra như mười cái móc nhằm đầu Thiên Lang chộp tới.
Thiên Lang không ngờ Tản nhân đã nhảy lui về phía sau mà lại đột nhiên nhảy lui lại được. Lúc ấy song chưởng của y đã duỗi thẳng không kịp thâu lại, mà muốn chống đỡ cũng không kịp nữa. Y vội giở thế "Lý Ngư Đảo Du Ba" (Cá chép bơi ngược sóng) nhảy ngược về phía sau.
Thiên Lang ứng biến thần tốc lui đã nhanh mà chân vẫn còn bị móng tay Tản nhân quét phải, đau nhức vô cùng. Ngờ đâu cò mổ trái lại có ngư ông rình ở phía sau. Thiên Hồ đã nhảy tới phía sau Tản nhân, y thị thấy đối thủ giảo hoạt như vậy liền chửi thầm :
- Lão tặc này giảo hoạt lắm.
Y thị tức giận khôn tả, vội rón rén tới, giơ song chưởng lên giở mười thành công lực nhằm vai phải của Tản nhân tấn công tới.
Động tác của ba người nhanh như điện chớp, cùng một thời gian không ai trước ai sau cả, khi Tản nhân ra tay chộp Thiên Lang thì song chưởng của Thiên Hồ cũng vừa tấn công tới. Tuy Tản nhân đã

hay biết và vội giơ hữu chưởng lên chống đỡ, nhưng nhiều lắm y chỉ vận được có năm sáu thành chân lực thôi. Như vậy y chống đỡ sao nổi mười thành chưởng lực của Thiên Hồ nên sau một tiếng kêu "bùng" người đã bị đánh bắn ra ngoài xa hai trượng.
Đấu từ buổi trưa cho tới giờ, lúc ấy đã là hoàng hôn. Trận đấu kéo dài mấy tiếng đồng hồ ít nhất cũng đấu tới hai nghìn hiệp. Sắc trời cũng thấy tối dần, Tản nhân khom lưng một cái thừa thế nhảy ra ngoài xa hơn ba trượng chắp tay chào và nói :
- Phù huynh với đại tẩu chưởng pháp rất cao minh, đệ đã lãnh giáo rồi, sáng mai đệ sẽ trở lại lãnh giáo khí giới của hai vị.
Thiên Lang cũng chắp tay chào và đáp :
- Quí hồ Kỳ huynh có hứng thú, vợ chồng tôi sẽ vui lòng tiếp ngay.
Vương Ốc Tản Nhân liền dẫn Ôn Hoàng đi ngay.
Vợ chồng Thiên Lang đấu với Tản nhân nửa ngày đã thấy hao khá nhiều nội lực, vả lại ngày mai lại còn đấu tiếp, nên hai người về trong thạch ốc rồi vội vàng vào trong tịnh thất vận công điều khí liền.
Còn Lan nhi thì nóng lòng sốt ruột hơn cha mẹ nhiều vì nửa ngày trời mà nàng không thấy Lam đại ca đâu hết. Bỏ lại một mình chàng ta ở nhà, không biết lúc này chàng ta làm gì? Nên vừa vào tới trong nhà, nàng đã vội chạy vào phòng của Lam đại ca xem sao? Vừa tới cửa phòng nàng thấy Lam đại ca đang ngồi một mình ở trước cửa sổ đọc sách, nàng cười thầm và bụng bảo dạ rằng :
- "Thảo nào trong số những người học hành, mười người là nho hủ, ngô nghê ngốc nghếch hễ ôm lấy quyển sách là không bao giờ chịu buông tay. Nếu là ta, có lẽ ta buồn đến chết đi được, chịu sao nổi cứ ngồi yên một chỗ như thế này?"
Thanh Lam vừa thấy Lan nhi bước vào đã nhìn nàng và hỏi :
- Lan nhi, sao đi lâu như thế mới trở lại đây thăm ngu huynh?
Lan nhi giật mình kinh hãi, vì mình đi nhẹ như thế mà chàng còn hay biết. Nàng đang định dọa nạt đùa chơi nay thấy chàng hỏi như vậy, nàng không trả lời câu hỏi ấy, trái lại còn hỏi chàng rằng :
- Đại ca xem, trong phòng tối như thế này mà sao còn chưa thắp đèn?
Nàng vừa nói vừa châm đèn lên cho chàng rồi nói tiếp :
- Lam đại ca có biết hôm nay ai đã tới đây không?
Thanh Lam vừa cười vừa hỏi lại :
- Hiền muội không nói cho ngu huynh biết thì ngu huynh biết là ai?
- Người đó là Vương Ốc Tản Nhân đấy?
- Vương Ốc Tản Nhân là ai?
- Vì Độc bang luân của y đã bị đại ca chặt gãy hai cái móc, nên y mới

đem theo đồ đệ bảo bối đến tận đây gây sự.
Thanh Lam nghe thấy tỏ vẻ kinh hãi vì chàng biết Tản nhân là người chủ nhân của Độc bang luân và là người trong nhóm Ngân hốt, Kim hoàn, Như ý ngọc, Lượng Thiên, Hàn Thước, Độc bang luân lục tuyệt của thiên hạ. Bây giờ y thân chinh đến tận nơi gây hấn có phải là chuyện thường đâu, nên chàng xen lời hỏi :
- Y đã nói gì thế?
- Đồ đệ bảo bối của y bị tiểu muội hỏi chỉ gật đầu thôi chứ không nói được nửa lời. Còn lão già thấy tức giận khôn tả, đánh gãy tay tên đồ đệ quí báu, sau lại còn đấu với cha mẹ tôi nữa.
Nói tới đó, nàng hơi ngừng một chút, lại nói tiếp :
- Ồ, ngày mai y còn quay trở lại nữa. Lam đại ca cứ ở trong phòng đọc sách như hôm nay, đừng có ra ngoài nhé? Cha mẹ tôi sẽ đủ sức đánh đuổi y đi.
Thanh Lam nghiêm nghị, hỏi tiếp :
- Y tới đây kiếm tôi, tôi ẩn núp ở trong phòng này sao tiện?
Lan nhi vội đáp :
- Đại ca không biết đấy thôi, võ nghệ của lão ta rất siêu quần. Ngày hôm nay y đã đánh ngang với cha mẹ tôi, nên tôi khuyên anh ngày mai đừng ra ngoài ấy thì hơn.
Thanh Lam thấy nàng ta lo âu như vậy, trong lòng cũng không nỡ đùa giỡn nàng ta nữa, nên chàng đành cười khì và nhận lời không ra bên ngoài để Lan nhi được yên tâm.
Một lát sau, Thạch Mộ vào gọi hai người còn luyện tập võ công để đối phó với cường đich trong trận đấu ngày mai nên không có thì giờ ra ăn như thế. Đến bữa cơm chiều, hai người cũng không có thì giờ ra ăn nốt.
Trong lúc đang ăn, Lan nhi vẫn không yên tâm lại dặn bảo Thanh Lam một lần nữa là ngày mai không nên ra ngoài kia xem.
Cơm nước xong, hai người ai về phòng người ấy nghỉ ngơi, đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra cả.
Sáng ngày hôm sau, trời mới sáng tỏ, Vương Ốc Tản Nhân đã tới và sai đồ đệ lên trên Như ý Lãnh này rồi. Sau đó, năm người lại có mặt cả ở chỗ bãi đất trống. Vợ chồng Thiên Lang tay đều cầm sẵn Ngọc Như ý trắng, còn Vương Ốc Tản Nhân thì tất nhiên vận dụng cái bánh xe Độc bang luân, mà khí giới của ba người đều bằng ngọc thạch hết nên dưới ánh sáng mặt trời đều lấp lánh, tia ra những luồng ánh ngũ sắc làm chói cả mắt mọi người. Nếu không biết danh hiệu của ba người thì không ai tưởng tượng được ba người rủ nhau lên bãi đất này quyết sống chết với nhau một phen.

Tản nhân đưa mắt nhìn vợ chồng Thiên Lang một cái, rồi lớn tiếng cười và nói :
- Người trên giang hồ vẫn coi chúng ta là nhóm Võ Lâm Lục tuyệt và sự thật chúng ta cũng ít khi gặp gỡ nhau. Ngày hôm qua đấu chưởng chúng ta đã không phân thắng bại, ngày hôm nay phải đấu bằng khí giới và thể nào cũng phải phân cao thấp mới thôi.
Thiên Lang cười ha hả đáp :
- Lẽ dĩ nhiên, chẳng hiểu Kỳ huynh có tài ba gì định giở ra thế?
Thiên Hồ cũng vội đỡ lời :
- Khỏi cần phải để ông nói, Kỳ đại ca thế nào hôm nay cũng nương tay cho chúng ta.
Tản nhân chỉ cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :
- Mời hai vị ra tay đi!
- Kỳ huynh ra tay trước mới phải.
Vợ chồng Thiên Hồ đứng sang một bên, hai viên Ngọc Như ý giơ lên trước ngực để đợi chờ kẻ địch.
Tản nhân không còn khách khứa gì nữa, múa tít Độc bang luân nhằm người Thiên Lang và Thiên Hồ tấn công luôn. Y thấy thế thứ Ngọc Như ý của vợ chồng Thiên Lang lợi hại và nhanh hơn đấu chưởng nhiều nên y cũng phải rùng mình kinh hãi.
Hai vợ chồng Thiên Lang Thiên Hồ phối hợp rất khéo léo, bao vây Vương Ốc Tản Nhân vào giữa, khiến kẻ địch cứ tưởng như bốn mặt tám phương đều có người tấn công tới, nên dù Tản nhân có cao siêu tới đâu cũng khó mà quán xuyến nổi hai cây Ngọc Như ý. Sau cùng, bắt buộc Tản nhân phải nhảy lên trên cao ba trượng mới tránh được thế công của vợ chồng địch thủ nên y cũng phải kinh hãi thầm.
Vương Ốc Tản Nhân thấy mới đấu được một hiệp đã bị người ta dồn cho cuống cả chân tay, thực là từ khi y ra đời đến giờ chưa bao giờ có trường hợp như thế này cả. Y vừa rút lui xong, đột nhiên cười một tiếng rất rùng rợn rồi múa tít bánh xe Độc bang luân tấn công luôn ba thế một lúc, kình phong và bóng bánh xe của y như vũ bão ở bốn mặt tám phương dồn tới. Chỉ trong nháy mắt, y đã bao vây được Thiên Hồ vào giữa.
Đủ thấy Độc bang luân pháp của y rất lợi hại, quả danh bất hư truyền. Thiên Hồ bị bao vây mà vẫn ung dung như thường, chỉ thấy y thị chân bước vị trí thất tinh, tay cầm Ngọc Như ý, rồi bỗng lui về phía sau một bước, tránh tả, né hữu, cả chống lẫn đỡ, phản công lại Tản nhân rất nhanh để phá tan vòng vây của đối phương.
Chờ vợ tấn công luôn bốn thế xong, Thiên Lang mới xông lại tấn công. Hai vợ chồng, một trong một ngoài, liên lạc với nhau rất chặt

chẽ, nên bắt buộc Tản nhân phải thâu Độc bang luân lại và lui về một chỗ để trấn thủ.
Thiên Lang Thiên Hồ múa tít vây Ngọc Như ý cùng tiến cùng thóai, tương phò tương thành, tiền hậu hô ứng trước sau rất chặt chẽ.
Hai người đã giơ song ngọc chính phản âm dương thất thập nhị thức, tuyệt nghệ trấn sơn của phái Thác Thành ra đối phó rồi. Pho tuyệt kỹ này của vợ chồng y hư hư thực thực biến hóa khôn lường, thực là quái dị khôn tả.
Vương Ốc Tản Nhân thấy mới ra tay mà mình đã bị lép vế nên y định dùng chất độc ở trong bánh xe ra đối phó. Y nghiến răng, mím môi múa tít bánh xe độc, liền có những luồng gió độc toả ra như vũ như bão lấn át vào hai kẻ địch để cho đối thủ hít phải gió độc ấy mà té ngã ngay. Đó là tài ba của y vẫn thường giở ra để đối phó với người có võ nghệ cao siêu hơn mình.
Nhưng vợ chồng Thiên Lang đã sớm chuẩn bị từ trước rồi, không những hai người đã đứng ở trên đầu gió và mũi lại còn nhét bông gòn nữa, cho nên gió độc của Tản nhân không làm gì nổi vợ chồng y.
Tản nhân tức giận khôn tả, liền giơ tay trái lên sử dụng Hắc sát chưởng mà y chưa bao giờ dùng qua đem ra đối phó. Tuy y nổi tiếng về Độc bang luân nhưng người ta không sợ môn khí giới ác độc ấy bằng pho Hắc sát chưởng của y, đủ thấy pho chưởng này ác độc như thế nào?
Vì pho chưởng pháp này của y là thuộc về bàng môn tả đạo, dù công lực của đối phương có cao hơn y một tí đi chăng nữa, nhưng bị y đánh phải một chưởng cũng không sao chịu nổi, hơi độc Hắc sát ấy dồn ngay vào nội tạng, không còn thuốc gì cứu chữa được, đủ thấy môn chưởng pháp này của y âm độc như thế nào? Cho nên vợ chồng Thiên Lang không dám va chạm vào độc chưởng ấy. Thế rồi ba người lại như chiếc đèn kéo quân, cứ chạy quanh tít để đợi chờ có dịp may, hay thấy đối phương bỏ trống nơi nào là ra tay tấn công liền.
Lan nhi thấy trận đấu hôm nay kịch liệt và hiểm ác hơn hôm qua nhiều nên nàng vừa kinh hãi vừa sợ sệt. Nhưng một mặt nàng lại mừng thầm, vì tới giờ nàng mới biết môn “Chính phản thất thập nhị thức” của cha mẹ truyền thụ cho lại có oai lực đến như thế. Nàng chăm chú nhìn và để ý nhớ hết những thế thức của cha mẹ đã dạy cho. Nàng cảm thấy mỗi thế mỗi thức đều ảo diệu tuyệt luân, liền nghĩ thầm :
- “Nếu là mình thì có lẽ một thế cũng chống đỡ không nổi. Trận đấu ngày hôm nay quả thật kinh hiểm đến cực độ.”

Nàng đang nghĩ ngời thì tình hình ở trong núi kia càng kinh hồn động phách thêm.
Không riêng gì Lan nhi mà cả Ôn Hoàng đang đứng ngẩn người ra đó cũng phải tỏ vẻ hồi hộp, hai mắt cứ chăm chú nhìn vào đấu trường chứ không dám liếc nhìn Lan nhi như trước nữa.
Dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống, bóng của ba người quá nhanh, nên ánh sáng phản chiếu của ba môn khí giới tia ra muôn ngàn luồng ánh sáng sặc sỡ, khiến Lan nhi với Ôn Hoàng chói mắt, không sao trông thấy rõ hình bóng của ba người đang đấu nữa.
Ngờ đâu, không riêng gì Lan nhi và Ôn Hoàng hồi hộp, còn ngoài ra, ở khoảng cách không xa trên cây cổ thụ, còn có một người đang chăm chú nhìn vào trận đấu để lãnh hội những thế võ cao siêu.
Người đó chính là Thanh Lam.
Thì ra tối hôm qua, chàng nghe thấy Lan nhi nói thầy trò Vương Ốc Tản Nhân tới đây là vì chàng mà nên, sau lại đấu với vợ chồng Thiên Lang một ngày không phân thắng bại, và đã định hôm nay tới tái đấu, nên chàng mới phải ra đây để mục kích trận đấu. Hôm nay chàng mới được thấy rõ võ nghệ của Tản nhân quả thực cao siêu, thảo nào y được liệt danh vào nhóm Lục Tuyệt, vợ chồng Thiên Lang lợi hại như thế mà cũng chỉ đấu ngang tay với y thôi. Chàng liền nghĩ thầm :
- “Nếu mình đấu với y có khác gì lấy trứng chọi với đá không? Nếu ta có xông ra, không những không giúp được cho vợ chồng Thiên Lang chút nào, mà trái lại còn khiến ông bà ta bận tâm vì mình là khác, Lan nhi đã dặn mình đừng nên ló mặt ra bây giờ ta mới biết là nàng nói rất đúng.”
Nghĩ tới đó, chàng lại cau mày lại, nghĩ tiếp :
- “Lần này ta tới đây mục đích là tìm kiếm Hồng Tuyến cô nương. Ta đã thề, dù đi khắp chân trời góc bể cũng phải kiếm thấy cô ta mới thôi. Bây giờ ta bỗng dưng gây hấn với Vương Ốc Tản Nhân, chẳng lẽ suốt đời ta ẩn núp ở trên núi Thác Thành này hay sao? Huống hồ ba tay tuyệt thế cao thủ đấu với nhau như vậy thực là hiếm có, cuộc gặp gỡ ở trên Ngao Sơn vào tết Đoan Ngọ cũng sắp tới rồi. Nếu ta được xem trận đấu này, may ra ta được tăng thêm nhiều lịch duyệt cũng chưa chừng.”
Nghĩ tới đấy, chàng không sao ngồi yên được, vội ăn vận gọn gàng, đem theo kiếm, tìm một cây cổ thụ thực lớn để ẩn núp. Nếu là lúc thường, với nội công của vợ chồng Thiên Lang với Vương Ốc Tản Nhân, nội công tinh thâm như vậy, nếu họ không phải đang bận đấu với nhau thì chàng núp ở nơi đó không sao qua được mắt họ. Nhưng tình hình ngày hôm nay khác hẳn, vì cả ba đang đối phó với đại địch,

không người nào để ý tới bên ngoài hết, nên không một người nào để ý tới chàng ẩn núp ở đó.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 19
Đàn Chỉ Kim Hoàn

Thanh Lam đứng ở trên cao nhìn xuống trông thấy rõ hết những thế võ của ba người.
Từ khi chàng được sư bá Không Không Nhi dùng bổn thân chân khí đả thông sinh tử huyền quan cho chàng, nên công lực của chàng đã gấp trước mấy lần, lại thêm ba tháng luyện bích môn "Ly Hợp thần công" khó luyện nhất của phái Không Động mà chàng cũng đã luyện được bốn thành hỏa hầu. Lúc này tuy chàng chưa bằng được ba tay cao thủ này, nhưng kể ra cũng không kém mấy, chỉ thua họ có kinh nghiệm với hơi sức thôi.
Chàng thấy võ công thượng thặng của ba người đấu với nhau như vậy dù nhanh tới đâu chàng cũng trông thấy rõ hết và chàng còn cảm thấy nhất thủ nhất công của họ rất tinh diệu, chàng cũng trông thấy rõ hết. Võ công của ba người đã luyện tới mức thượng thừa, đôi bên đấu với nhau mấy chục hiệp rồi mà vẫn ngang tài nhau và cũng không thắng bại, nhưng chỉ hên cho Thanh Lam, chàng vừa xem vừa dùng tay mô phỏng những thế công và thế thủ của ba người.
Mặt trời mọc trên đỉnh đầu rồi, ánh sáng khí giới của ba người biến thành như muôn vạn luồng hào quan và cũng chế kỳ xuất thắng hơn trước nhiều.
Quí vị nên rõ "Ly Hợp thần công" của phái Không Động là một môn ảo huyền tuyệt học rất lợi hại, lúc này tuy chàng dùng tay phe phẩy như vậy, nhưng không khác gì một thanh kiếm sắc bén rồi.
Bỗng nghe thấy kêu "cắc" một tiếng, một cành cây to bằng cánh tay đã bị gẫy và sau một tiếng kêu "vù" cành cây đã bay ra giữa đấu trường. Lúc ấy chàng mới biết, kinh hãi vô cùng vội kêu lên :
- Nguy tai!
Quả nhiên trong đấu trường bỗng có một bóng xanh phi lên, chỉ thoáng cái Vương Ốc Tản Nhân, tay cầm Độc bang luân, đã tiến tới trước mặt chàng rồi.
- Ồ, sư phụ, chính là y, tiểu tử này họ Giang đấy!

Ôn Hoàng trông thấy Thanh Lam liền lớn tiếng kêu la như thế.
- Là Lam đại ca đấy, cha mẹ à!
Lan nhi thấy vậy cả kinh, đồng thời cũng la lớn như vậy.
Thiên Lang Thiên Hồ nghe thấy con gái mình la lớn, sợ Vương Ốc Tản Nhân đột nhiên hạ độc thủ, nên cả hai song song nhảy tới, nhưng họ đã chậm một bước. Tản nhân, với bộ mặt hung ác, liền cười khì một tiếng, múa cái bánh xe độc nhằm đầu Thanh Lam tấn công xuống. Đang lúc ấy, bỗng có tiếng kêu "bẹt" Thanh Lam rú lên một tiếng như long ngâm, rồi chàng rút kiếm ra chống đỡ.
Vương Ốc Tản Nhân ra tay đã nhanh và thân thế cũng nhanh khôn tả. Y không để cho khí giới của đôi bên va nhau, liền nhảy lui về phía sau bảy tám bước.
Thì ra Thanh Lam lỡ tay chặt gãy cành cây, biết là nguy tai, sau lại thấy Tản nhân phi thân đến trước mặt, chàng cả kinh vội rút bảo kiếm ra phòng bị.
Vừa rồi chàng thấy kẻ địch đấu với vợ chồng Thiên Lang chàng nhận thấy những thế võ của đối phương ra tay, dù mình có sử dụng tới "Truy Hồn bát kiếm" cũng chưa chắc đã thắng nổi. Chàng nghĩ chỉ có "Càn Khôn Nhất Kiếm" của Côn Luân lão nhân truyền thụ cho thì may ra mới có thể chống đỡ được thôi.
Chàng quyết định như vậy, bụng bảo dạ tiếp :
- "Nhưng Vương Ốc Tản Nhân là người trong nhóm Lục Tuyệt, võ công còn cao hơn Độc Giác Tú nhiều, không biết ta có chống nổi thế công của y không? Điều này quả thực cũng đáng ngại!"
Sự thực chàng suy nghĩ như thế là cứ tưởng tượng sinh tử huyền quan của mình chưa đả thông nên mới so sánh như vậy, và chàng cũng biết một người nội công đã luyện tới mức tương đương thì dù sử dụng một thế võ rất tầm thường cũng lợi hại vô cùng, huống hồ Thông Thiên kiếm pháp lại là vật báu trấn sơn của phái Không Động? Lúc này công lực của chàng tuy chưa địch nổi Tản nhân nhưng cũng không đến nỗi quá kém như chàng tưởng lầm.
Trong lúc chàng đang hoang mang thì Tản nhân đã múa Độc bang luân tấn công tới. Khí giới của địch chưa tới nơi mà chàng đã cảm thấy không khí nặng nề khôn tả. Chàng không kịp suy nghĩ, vội múa luôn bảo kiếm và giở ngay thế "Càn Khôn Nhất Kiếm" liền có chín cái vòng nho nhỏ dồn dập đưa ra.
Vương Ốc Tản Nhân kinh hãi vô cùng, vội lui bước ngay thì Thiên Lang Thiên Hồ cũng vừa vặn nhảy tới.
Thanh Lam không ngờ thế "Càn Khôn Nhất Kiếm" của mình lại có oai lực đến như vậy, đến nỗi Vương Ốc Tản Nhân, người có oai lực như

thế cũng bị đẩy lui.
Vương Ốc Tản Nhân càng ngẩn người ra, không nói được nửa lời vì y thấy đối phương ít tuổi như vậy vừa ra tay có một kiếm đã khiến cho mình không sao phá giải được và chống đỡ nổi nữa.
Vợ chồng Thiên Lang vừa tới nơi, thấy vậy cũng biến sắc mặt và ngẩn người ra nốt.
Nghĩ như vậy, y đột nhiên ngửng mặt lên trời cười ha hả và nói :
- Phù huynh và đại tẩu, việc ngày hôm nay Kỳ mỗ nể mặt hai vị hãy tạm từ biệt, quí hồ ra khỏi Như ý Lãnh này sẽ kiếm tiểu tử để thanh toán.
Nói xong, y giắt tay Ôn Hoàng rồi quay đầu đi luôn.
Lan nhi vừa hoàn hồn xong, tuy nàng chưa trông thấy đối phương ra tay như thế nào, nhưng nàng chỉ trông thấy Vương Ốc Tản Nhân vừa bị Lam đại ca tấn công có một kiếm đã rút lui luôn nàng mừng rỡ khôn tả và còn cảm thấy khoái chí hơn là mình thắng trận.
Nàng gọi tiếp :
- Lam đại ca...
Nàng vừa nói vừa chạy lại gần Thanh Lam.
- Đứng lại!
Thiên Lang liền quát lớn một tiếng giơ tay trái ra nắm lấy cánh tay trái của Lan nhi mà kéo mạnh một cái.
Lan nhi đang mừng rỡ, không ngờ bị cha lôi kéo nên người bị bắn ngược trở lại, may có Thiên Hồ nhanh tay, đã vội tiến lên, giơ tay ra đỡ lấy người của Lan nhi rồi nhẹ nhàng đặt xuống.
Thoạt tiên Lan nhi còn tưởng là cha mình lỡ tay, ngờ đâu khi nàng đứng yên rồi ngửng đầu lên nhìn mới hay mẹ mình sầm nét mặt lại, không nói tiếng nào, còn cha mình cũng vậy, và đang từng bước một tiến lại gần Lam đại ca. Nàng không biết cha mình tiến lên như thế để làm chi?
Thiên Lang nhìn thẳng vào mặt Thanh Lam, trầm giọng hỏi :
- Giang thiếu hiệp, lão phu có một việc này không hiểu Giang thiếu hiệp có chịu nói cho biết hay không?
Thanh Lam cắm kiếm vào bao, cung kính vái chào và đáp :
- Chẳng hay lão bá định dạy bảo điều gì, xin cứ cho biết?
Thiên Lang lạnh lùng hỏi tiếp :
- Sư thừa và môn phái của thiếu hiệp?
- Tiểu bối là môn hạ của Không Động.
Thiên Lang không đợi chờ chàng nói tiếp, liền quát hỏi :
- Có cái gì làm bằng cớ?
- Vấn đề này...

Thanh Lam nghe thấy nói càng ngạc nhiên và bụng bảo dạ rằng :
- “Mình là môn hạ của phái Không Động, chẳng lẽ là giả hay sao? Nhưng bây giờ biết trả lời ra sao?”
Thiên Lang cười nhạt mấy tiếng, Lan nhi thấy sắc mặt của cha như vậy lo âu vô cùng, vội nói :
- Cha, Lam đại ca là môn hạ của phái Không Động đấy!
Thiên Hồ cũng xen lời nói :
- Giang tướng công đã chẳng nói là có theo một thầy đồ dạy học và luyện tập năm năm võ công là gì?
Thanh Lam mặt đỏ bừng, đáp :
- Xin bá mẫu đừng có hiểu nhầm, quả thực, tiểu bối theo ân sự học võ công năm năm, nhưng vì ông ta đã lui ra khỏi giang hồ nên không chính thức nhận đồ đệ.
Thiên Lang có vẻ nóng lòng sốt ruột, nói tiếp :
- Sao lại lắm cái lễ phép hủ hoá như thế!
Thanh Lam nói tiếp :
- Ba tháng trước đây, tiểu bối bỗng nhiên gặp Không Không đại sư bá, mới chính thức được gia nhập làm môn hạ của phái Không Động.
Thiên Hồ đưa mắt nhìn con gái một cái, Lan nhi vội đỡ lời :
- Thưa mẹ, Lam đại ca nói rất đúng!
Thiên Lang càng bực thêm, nói tiếp :
- Con nghe những lời ma quỉ của y làm chi! Rõ ràng y với thằng nhỏ mặt đen kia là cá mè một lứa!
Nói tới đó, y cười nhạt một tiếng và nói tiếp :
- Không Không lão Nhi cũng không thể dọa nạt nổi ai đâu! Ngươi bảo là người của phái Không Động thì lấy cái gì làm bằng cớ?
Y hai lần hỏi bằng cớ, Thanh Lam bỗng nghĩ ra một vật, vội thò tay vào túi lấy ba trái Kim hoàn bóng nhoáng ra và đáp :
- Đây là đạn của sư bá tặng cho tiểu bối làm tín vật, xin lão bá qua mắt!
Đàn Chỉ Kim Hoàn của Diệu Thủ Không Không rất khét tiếng, Thiên Lang là người trong Võ Lâm Lục Tuyệt sao lại không biết?
Nên y ngẩn người ra giây lát rồi mới đáp :
- Không Không lão Nhi đã tặng cho hiền điệt ba viên Kim hoàn như vậy, tất nhiên là đã truyền thụ cách dùng cho hiền điệt thử sử dụng cho lão phu xem!
Thanh Lam biết lúc này không thể nào từ chối được, bèn đáp :
- Tiểu bối mới được đại sư bá ban cho ba trái Kim hoàn, nhưng vì mới tập luyên, tất nhiên không thể nào tránh khỏi bị lão bá với bá mẫu chê cười, mong hai vị chỉ giáo cho!

Thiên Lang dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng chứ không trả lời, Thiên Hồ bỗng dịu nét mặt lại, Lan nhi nghe thấy Lam đại ca biểu diễn “Đàn Chỉ Kim Hoàn” mừng rỡ khôn tả, cứ tủm tỉm đứng yên ở đó xem.
Thanh Lam đứng yên người, hít hơi một cái, giơ tay trái lên khẽ búng ba trái Kim hoàn, cứ lần lượt ở trong tay chàng bắn ra, nhanh như ba mũi tên, chỉ thoáng cái đã bắn ra ngoài xa hơn ba trượng.
Trái đi trước tựa như va đụng phải một vật gì, đột nhiên kêu “vù” một tiếng và bắn trở lại. Thế bay trở lại của trái Kim hoàn ấy cũng nhanh như lúc bắn đi vậy.
Trái thứ nhất vừa bắn trở lại thì trái thứ hai và thứ ba cũng tiếp tục bay tới.
Thanh Lam chờ cho Kim hoàn bay tới gần mới giơ tay lên búng một cái, thế là ba trái Kim hoàn lại lần lượt bắn đi, Kim hoàn đi tới chỗ xa chừng ba trượng lại quay trở lại rồi Thanh Lam mới giơ tay ra bắt lấy.
Biểu diễn xong, chàng cúi mình vái chào và nói :
- Tiểu bối quả đã bêu xấu!
Quí vị nên rõ, Đàn Chỉ Kim Hoàn là môn tuyệt kỹ nổi danh của Diệu Thủ Không Không, rất khó tập luyện. Khi nó bay tới mục tiêu, tự nó sanh ra một tác dụng bắn trả lại, nên tấn công xong kẻ địch lại thâu hồi trái Kim hoàn ấy, như vậy mới là kẻ đặc biệt. Điều này cũng không lấy gì làm lạ, tựa như chúng ta lấy trái banh nhựa, dùng một ngón tay đè mạnh vào mặt bàn một cái, trái banh đi rồi quay trở lại, nên lối Đàn Chỉ Kim Hoàn của Không Không Nhi cũng theo lối đó mà luyện tập.
Hãy nói Lan nhi thấy Lam đại ca biểu diễn môn tuyệt kỹ ấy mừng rỡ khôn tả, liền la lên :
- Lam đại ca tài ba thực!
Vợ chồng Thiên Lang hơi rùng mình, vì cả hai không ngời thiếu niên trẻ tuổi này lại là môn hạ đắc ý của Diệu Thủ Không Không, nên cả hai không dám trêu ngươi tới chàng.
Nhưng vợ chồng Thiên Lang nghĩ lại, rõ ràng kiếm pháp vừa rồi của Thanh Lam hiển nhiên cùng một thứ kiếm pháp với tiểu tử mặt đen kia, nên Thiên Lang vẫn còn thắc mắc, ngẫm nghĩ hồi lâu mới hỏi tiếp :
- Phải, tài ba của hiền điệt vừa sử dụng đó chính là Đàn Chỉ Kim Hoàn của Không Không Lão Nhi thực, tất nhiên lão phu phải tin cậu là người của phái Không Động rồi. Nhưng vừa rồi lúc cậu dùng thế kiếm đẩy lui lão già Vương ốc Sơn, chẳng lẽ cũng là kiếm của phái Không Động hay sao?

Thanh Lam lắc đầu, đáp :
- Thế kiếm đó không phải là kiếm pháp của Không Động mà là do một ông cụ đã truyền thụ cho.
Thiên Lang lại hỏi tiếp :
- Cậu còn ít tuổi như vậy mà tại sao lại có lắm danh sư như thế? Chẳng hay người đó là ai?
Thanh Lam đáp :
- Người đó là Côn Luân lão nhân.
Thiên Lang cười ha hả, nói :
- Cậu đã gặp Kiếm Thần, ông ta là người đã trên trăm tuổi rồi.
Nói tới đó, y bỗng "hừ" một tiếng, rồi lẩm bẩm tự nói :
- "Phải, tiểu tử da đen đó đã chẳng tự nhận là người của phái Côn Luân là gì?"
Thanh Lam biết bên trong thể nào cũng có nguyên nhân gì, và còn nghe thấy ông ta nói: "Thế Càn Khôn Nhất Kiếm của mình đã giống kiếm pháp gì đó", nghĩ như vậy, chàng liền lên tiếng hỏi :
- Lão bá có thể cho biết tình hình lúc bấy giờ không?
Thiên Lang kêu "hừ" một tiếng, vẻ mặt giận dữ, đáp :
- Đó là chuyện xảy ra vào hồi bốn tháng trước, có một tiểu tử mặt đen lên trên Như ý Lãnh này. Y tự nhận là môn hạ của phái Côn Luân và bảo có một người sư đệ bị trúng phải Ngũ Âm Thủ sắp chết đến nơi, đặc biệt đến đây xin lão phu một viên Khảm Ly đan.
Thanh Lam nghe nói tới đó ngẩn người ra bụng bảo dạ rằng :
- "Rõ ràng là Hắc Y Côn Luân, vì thấy ta trúng phải Ngũ Âm chưởng của Hoa Di Lạc nên mới tới đây xin thuốc."
Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt nhìn nàng, nàng cũng nghe thấy nói Lam đại ca đã được uống một viên thuốc Khảm Ly đan rồi. Trước nàng lại tưởng là cha mình đã tặng cho Hắc đại hiệp nên nàng xen lời hỏi :
- Có phải cha đã tặng cho đại hiệp đó một viên không?
Thiên Lang vừa cười vừa đáp :
- Khảm Ly đan là một linh dược có thể cứu người đang thoi thóp sắp chết, người luyện võ được uống một viên cũng như đã luyện được hai mươi năm công lực vậy. Năm xưa sư tổ của con là Đại Phương chân nhân đã tốn mấy chục năm tâm huyết tìm kiếm linh dược ở khắp thiên hạ danh sơn mới điều chế ra được tám viên. Từ đó để lại tới nay chỉ còn có năm viên thôi. Cha với mẹ con mỗi người uống một viên, sau lại cho con uống một viên nên chỉ còn có hai. Những thuốc quí báu như vậy khi nào cha lại chịu tặng cho một người ngoài như Hắc tiểu tử một cách dễ dàng như thế?
Lan nhi chẩu môi hỏi tiếp :

- Người ta cứu người chứ có phải là chuyện chơi đâu mà sao cha lại hẹp lương đến như thế?
Vì nàng biết Hắc Y Côn Luân lên núi để cứu Lam đại ca cho nên nàng mới nói như vậy.
Thiên Lang không thèm đếm xỉa tới, vẫn hỏi Thanh Lam tiếp :
- Hắc tiểu tử ăn nói rất điêu ngoa nên y với vợ chồng lão phu đấu với nhau, kiếm thuật của y rất kỳ ảo, nhưng công lực thì còn kém vợ chồng lão phu rất xa. Không ngờ trong khi y bị dồn ép đột nhiên giở một thế kiếm kỳ lạ ra khiến vợ chồng lão phu cũng bị đẩy lui một bước rồi y còn nói: "Tưởng Thác Thành song hung lợi hại như thế nào, không ngờ lại tầm thường đến thế!" Thế rồi y ung dung xuống núi đi luôn. Ngờ đâu tối hôm đó y lại lẻn vào trong đơn thất của lão phu lấy trộm cả hai viên thuốc ấy đi. Vừa rồi, cậu bị lão già họ Kỳ dồn ép, rồi cậu cũng lại giở kiếm pháp tương tự như tiểu tử mặt đen nên lão phu mới hỏi như vậy. Trước mặt lão phu, cậu không được nói dối!
Thanh Lam chần trừ giây lát rồi đáp :
- Vừa rồi lão bá nói câu chuyện ấy, kẻ bị thương chính là tiểu bối đấy.
Thiên Lang đột nhiên giận dữ, rống lên một tiếng nói tiếp :
- Ngươi... ngươi quả nhiên là sư đệ của y!
Thanh Lam đáp :
- Viên Khảm Ly đan hôm đó quả thực tiểu bối đã được Hắc y đại hiệp cho uống, nhưng còn việc Hắc y đại hiệp nhận tiểu bối là sư đệ, đó là chuyện hiểu lầm.
- Sao cậu lại nói thế?
Thanh Lam bèn kể chuyện tại sao mình gặp gã Côn Luân lão nhân, rồi được truyền thụ môn kiếm pháp như thế nào, và sao bị thương ra sao, một hơi kể hết cho vợ chồng lão nhân nghe.
Lúc ấy Thiên Lang mới bớt giận, trầm giọng nói tiếp :
- Được, hôm nọ cậu đã cứu tiểu nữ gây hấn với lão già họ Kỳ, lão phu là người ân oán phân minh, việc này không liên can gì tới cậu tất nhiên lão phu cũng không làm khó dễ cậu. Nhưng cậu đã uống mất Khảm Ly đan rồi, thì cậu phải làm cho lão phu một việc này.
Lão phu hẹn cho cậu ba tháng phụ trách tìm kiếm hành tung của Hắc Ma Lặc cho lão phu. Đến lúc ấy cậu sẽ có lợi. Bằng không, nếu cậu biết mà không cho lão phu hay thì sau này đừng có trách lão phu vô tình!
Thanh Lam nghe thấy ông ta nói như vậy, liền rùng mình kinh hãi, vội lớn tiếng đáp :

- Lão bá dặn bảo, tiểu bối phải tuân theo, nhưng ngày nọ tiểu bối bị thương nặng, Hắc đại hiệp không quản đường xa ngàn dặm đi xin thuốc về cứu tiểu bối, nhờ vậy tiểu bối mới được sống sót tới giờ. Nếu làm như vậy thì có khác gì tiểu bối là kẻ mang ơn báo oán, và mang tiếng là kẻ bất nghĩa không? Trái lại, nhận lời lão bá mà không làm thì là kẻ này bất tín. Những việc bất tín bất nghĩa thì không bao giờ tiểu bối làm hết.
Thiên Lang nghe thấy chàng nói xong, liền biến sắc mặt cười khinh, rồi hỏi tiếp :
- Lão phu đã nói ra là không có bao giờ thay đổi hết! Bình sinh cũng không biết cái gì là chính nghĩa cả! Ngươi tuổi còn trẻ, lại cố ý muốn trái lời của lão phu?
Thanh Lam đáp :
- Khảm Ly đan đã bị tiểu bối uống mất, không sao trả được, nhưng tiểu bối thế nào cũng sẽ báo đền cho lão bá, còn việc của lão bá dặn bảo đây thì tiểu bối không sao làm được!
- Được! Ngươi tưởng lão phu không dám đánh chết ngươi hay sao?
Thiên Lang quát mắng xong, liền giơ tay ra định chộp lấy chàng.
Lan nhi thấy vậy liền nhảy xổ ra định ngăn cả và nói :
- Cha...
Nói xong, nàng nhảy xổ lại che chở cho Thanh Lam nhưng bị Thiên Hồ ngăn cản.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 20
Mắt chó giấy

Thiên Lang giơ tay lên định chộp Thanh Lam nhưng thấy chàng không có vẻ gì là sợ hãi hết lại từ từ giơ tay xuống và nói :
- Được, ngươi xuống núi đi!
Nói xong, y đột nhiên ra hiệu cho Thiên Hồ một cái, rồi hai vợ chồng giắt Lan nhi tiến thẳng vào trong thạch ốc.
- Lam đại ca...
Thanh Lam vừa đi vừa nghe thấy tiếng kêu la gào khóc của Lan nhi, chừng nhận thấy Thiên Lang giở mặt vô tình như vậy, trong lòng tức giận khôn tả, nhưng nghĩ lại "Hắc Y Côn Luân" đã lấy trộm linh dược quí hơn tính mạng của vợ chồng y, nhất là người ta còn có hai viên mà Hắc Y đại hiệp lấy hết, như vậy làm sao mà vợ chồng y không

tức giận lây đến mình? Huống hồ vợ chồng y có tiếng là Lang với Hồ chỉ có một mình Lan nhi là một thiếu nữ lương thiện và ngây thơ thôi. Bây giờ nàng bị cha mẹ lôi kéo như vậy, cũng thật may, vì tình yêu của mình đã trao phó hết cả cho Hồng Tuyến cô nương rồi, ta chỉ coi Lan nhi như người em gái thôi, đã mấy lần định nói cho Lan nhi biết rõ, nhưng lại sợ nàng ta đau lòng nên lại thôi. Bây giờ bỏ đi như vậy càng hay.
Nghĩ tới đó, chàng liền bước đi xuống dưới núi, không còn vẻ gì trù trừ nữa. Chàng mới đi được mấy bước, bỗng nghe thấy phía bên trái khu rừng có tiếng kêu "soẹt" rất khẽ lúc này tai mắt của chàng rất thính, chàng vội ngửng đầu lên nhìn, thấy trên ngọn cây đang rung động, rõ ràng trên đó có người giở khinh công tuyệt mức ra phi hành, nhưng người ta đã đi xa rồi, mình làm sao mà đuổi theo kịp.
Nên chàng chỉ đưa mắt nhìn một cái rồi chạy xuống núi tức thì.
Một lát sau, chàng đã đi tới chân núi, đang định đi tiếp thì bỗng nghe thấy có người ở phía sau gọi mình.
Chàng giật mình kinh hãi và nghĩ thầm :
- "Sao lại có người biết rõ tên họ của ta như thế?"
Chàng vội ngừng bước, quay mình lại nhìn, thì thấy một bóng người ở bên rừng đi ra. Thì ra người đó là Thạch Mộ. Mụ ta thấy Thanh Lam ngừng bước, vội chạy tới gần, tủm tỉm cười và nói :
- Giang tướng công, vừa rồi những lời của tướng công nói chuyện với lão gia như thế nào, lão thân đều nghe thấy hết. Cha của Lan nhi rất nóng nảy nhưng người rất tốt bụng mong tướng công đừng có trách cứ!
Thanh Lam vội đáp :
- Cám ơn Ma Ma, Phù lão bá vì mất linh dược tất nhiên ông ta phải tức giận, như vậy tiểu sinh đâu dám giận ông ta.
Thạch Mộ mừng rỡ nói tiếp :
- Thế mới phải chứ! Giang tướng công quả thực là một trang thiếu niên lão thành, anh tuấn và có tương lai.
Mụ ta khen ngợi Thanh Lam và trong lòng cũng mừng rỡ hết sức. Mụ cười tít mắt lại giây lát rồi nói tiếp :
- Giang tướng công, lão thân trông nom Lan nhi từ hồi nhỏ tới giờ, chỉ có một mình lão thân mới biết rõ được lòng của cô ta. Cô ta yêu tướng công lắm, tướng công chớ có quên cô ta nhé!
Thanh Lam nghe nói mặt đỏ bừng, rồi đáp :
- Ma Ma đừng có hiểu lầm! Xưa nay tiểu sinh vẫn coi cô ta như một người em gái vậy.
Thạch Mộ gật đầu lia lịa và nói tiếp :

- Giang tướng công quả thật là một quân tử thành thực, lão thân rất tin cậy, quí hồ tướng công không quên cô ta là được rồi!
Thanh Lam ngượng vô cùng, không biết trả lời như thế nào cho phải? Giây lát sau, chàng mới nói :
- Nếu Ma Ma không có việc gì dặn bảo, tiểu sinh xin cáo từ đây.
Thạch Mộ kêu "ồ" một tiếng, nói tiếp :
- Suýt tí nữa thì lão thân quên bẵng đi một việc này!
Nói xong, bà ta móc túi lấy một cái vòng đen nhánh đưa cho Thanh Lam và nói tiếp :
- Giang tướng công đi lại giang hồ luôn luôn, nếu có tới Giang Nam may ra vật này sẽ hữu dụng cho tướng công đấy! Tướng công nên đem theo ở trong người thì hơn!
Thanh Lam còn định từ chối thì Thạch Mộ lại nói tiếp :
- Lan nhi đều nói cho lão thân biết hết rồi, công tử là con nhà quí phái trân châu ngọc thạch có nhiều lắm, vật này là vật tầm thường nhưng công tử cứ đeo vào, rồi sau này sẽ biết và đừng có chê lão thân nghèo nhé?
Thanh Lam thấy vật đó cũng khá nặng, đoán chắc là sắt nhưng thấy bà ta nói như thế không tiện từ chối chê bai, nên chàng đành phải nhận lấy.
Thạch Mộ thấy chàng đã nhận lấy càng mừng rỡ thêm, lại thao thao bất tuyệt dặn chàng vài câu phải nên cẩn thận, vì trên giang hồ hiểm ác lắm, v.v...
Tất nhiên Thanh Lam cũng phải vâng vâng dạ dạ, rồi từ biệt Thạch Mộ đi luôn.
Hình như Thạch Mộ vẫn còn chưa nỡ chia tay cứ đứng ở đó nhìn theo hoài, cho tới khi chàng hút bóng mới thôi.
Lúc ấy trời đã sắp tối, Thanh Lam đã đi đến tửu quán Hội Tân Lầu ở thành phố Tầm Dương.
Tửu lâu này khá lớn rộng, chia làm hai tầng, trên lầu là để những người khách lịch sự, còn dưới nhà là để cho khách bình dân.
Chàng liền lên ngay trên lầu, ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ gọi thức ăn và rượu ra nhấm nháp.
Chàng vừa ăn nhậu vừa chú ý tới ba đại hán ngồi ở cái bàn cạnh đó, vì thấy chúng đang rỉ tai thì thầm với nhau. Tuy chúng nói rất khẽ, nhưng chàng nghe thấy rõ lắm, và tuy chàng nghe thấy lời lẽ của bọn người ấy nói, nhưng chàng cũng không hiểu gì hết, có lẽ ba người ấy nói tiếng lóng giang hồ với nhau, vì vậy khiến cho chàng càng chú ý thêm.
Thì ra trong khi đi đường, chàng đã nghe người ta đồn đại công tử

con trai của Lộ Châu Tiết độ sứ sắp lấy con gái của Hoạt Đài Tiết độ sứ. Vì Tam trấn liên hôn với nhau là do ý định của triều đình, cho nên Hoàng Thượng đặc biệt tặng cho rất nhiều châu báu, tặng cho Lộ Châu Tiết độ sứ một vòng ngọc có trạm rồng và phượng, gọi là Long Phụng ngọc trúc. Lần này Tiết đại công tử đi Hoạt Đài đón dâu, trong sính lễ quí giá nhất là đôi vòng ngọc vua tặng cho, ngờ đâu vừa ra khỏi núi Thái Hành, cái vòng ngọc rồng phượng ấy bỗng bị mất trộm, Tiết đại công tử lo âu khôn tả, liền phái quân lính đi tìm kiếm, nhưng làm sao tìm ra được vật của nhà vua đã ban cho, nếu để mất thì nguy hiểm lắm.

Thanh Lam hay tin ấy, liền đoán chắc điểm này cũng do Điền Thừa Tự sai người đi lấy trộm chứ không sai. Tuy chàng vẫn biết Điền Thừa Tự đã giải tán đội quân Ngoại trạch nam rồi, nhưng vẫn còn một bọn tâm phúc của y chưa rút lui, chị họ của mình đã sang bên đó làm dâu, hai bên đã thành sui gia với nhau, nhưng về mặt chính trị vẫn còn cầm cự với nhau, nên chàng đoán chắc là người của Tiết độ sứ họ Điền đã lấy trộm đôi vòng ngọc ấy để làm mất sĩ diện của dượng mình và chưa biết chừng lại là người của phái Tần Lãnh để trả thù thầy đồ Thư cũng nên. Bất cứ là người của Điền Thừa Tự hay là người của phái Tần Lãnh đều chống đối với anh mình hết, mình không thể nào khoanh tay đứng yên được, nên suốt dọc đường chàng cứ ngấm ngầm để ý, nhất là các trà lâu tửu quán. Hôm đó vừa lên tới Hội Tân Lầu, thì thấy ba hảo hán này mặt hung hăng và dùng tiếng lóng nói với nhau nên khi nào chàng chịu để lỡ dịp may này. Đang lúc chàng để ý nghe, thì bỗng dưới lầu có tiếng ồn to hình như xảy ra chuyện gì. Những người hiếu sự liền chạy xuống lầu, ba đại hán nọ cũng vội trả tiền rồi chạy xuống lầu luôn.

Thanh Lam thấy vậy vội đặt chén rượu xuống đứng lên chạy xuống dưới lầu. Nhưng từ đầu cầu thang cho đến cửa đều có người đứng chật không sao xuống được và chàng tìm kiếm mãi không sao thấy ba đại hán ấy đâu cả. Nhưng chàng thấy ở chỗ quầy trả tiền có một người tuổi trạc năm mươi đang chỉ trỏ và cãi vã với người trưởng quầy đến độ mặt đỏ tai tía. Chàng nhĩn kỹ người ấy đầu tóc rối bù hình như lâu năm không chải vậy, mình mặc áo bào màu lam rộng lớn thùng thình và hình như không phải là áo của y vậy.

Lúc ấy người nọ lớn tiếng :

- Các vị bà con làng nước làm ơn lại đây chứng minh hộ cho, tửu điếm lớn như thế này không ngờ lại là một hắc điếm! Nhưng không dám làm gì những người giàu có, trái lại chỉ hà hiếp những người già nua như thế này thôi!

Người trưởng quầy tức đến mặt đỏ bừng, giơ tay chỉ vào mặt ông già mà quát mắng rằng :
- Ngươi đừng có nói láo!
- Ai nói láo nào? Chả lẽ ngươi không bắt nạt già này hay sao? Có phải ngươi sợ ta không tiền trả cho ngươi, ngươi lại hà hiếp ta như thế? Già này người nghèo nhưng trí không nghèo, không có tiền là không bao giờ dám đến tửu điếm như thế này! Nhưng già này đã mù quáng, thành Tầm Dương lớn như thế này có bao nhiêu tửu điếm không vào lại vào nhầm cái hắc điếm này!
Bọn phổ cây thấy người đó bảo tửu quán này hắc điếm, tên nào tên ấy tức giận khôn tả đã vén tay áo, sắn quần lên chuẩn bị định đánh ông già đó.
Ông già vừa nói vừa ho, lại nói tiếp :
- Già vừa vào tới cửa, ngươi đã trợn mắt lên nhìn, và khẽ dặn phổ cây, nếu lão ăn một bát mì hay mấy cái bánh bao thì thôi, đừng tính tiền già này nữa, tưởng già này không nghe thấy những lời nói của ngươi hay sao? Ngươi tưởng già này không có tiền vào ăn. Thôi ngươi lầm rồi! Nếu ta cần ăn cho no miệng thì ta không biết đi đến tiệm mì hay tiệm bánh bao hay sao? Già nghe nói thức ăn của tiệm ngươi cũng khá ngon, cho nên già mới vào thử, bộ ngươi sợ già này ăn xong không trả tiền? Được muốn thế cũng không khó gì, để già trả tiền trước, rồi ăn uống sau cũng được! Lão định đưa tiền cho người phổ cây của ngươi, nhưng người phổ cây của ngươi lại nổi giận, bảo ông trưởng quầy không muốn như thế nếu khách nhận thấy tiền bạc giữ trong người không tiện thì cứ gửi cho trưởng quầy, ăn xong ra lấy lại cũng được, nên lão móc túi cười khì, vì chỉ còn có mười lăm lượng bạc đưa cho phổ cây, lúc ấy chính ngươi đã cân qua rồi không sai chút nào, phải không?
Người trưởng quầy đỡ lời :
- Phải lúc ấy ta đã cân qua rồi, đã gặp không biết bao nhiêu người ăn quịt, tôi thấy hình dáng của y là biết ngay thế nào y cũng định đến đây để ăn quịt, tôi liền dặn bảo phổ cây một gói bạc, tôi để lên trên cân cân đúng mười chín lạng năm chữ như vậy, thì tha hồ y ăn thế nào cũng không thể ăn hết cho được. Ngờ đâu y lại gọi một mâm tiệc thượng đẳng, trong đó có yến và vây, và gọi một hũ rượu lớn, rồi y ăn từ trưa cho đến chiều, một mình y ăn hết một mâm tiệc kia. Đến khi tính tiền, thì tất cả hết sáu lạng sáu chỉ, đáng lẽ tôi trả lại cho y mười hai lạng chín chỉ, không ngờ khi tôi trả lại cho y, thì y lại bảo đó là bạc giả, vu cho tôi đã đánh tráo của y. Y nói y gởi có mười lăm lạng bạc thôi, làm gì tới mười chín lạng này lận, cho nên y bảo đó

không phải là bạc của y! Thưa quí vị bà con làng nước, tôi có nhìn nhận lúc phổ cây đưa gói bạc đến là đã không nhìn kỹ, bây giờ nghe nói như vậy tôi mới nhận thấy đúng là bạc giả. Chúng tôi đi làm ăn đã được hàng hai mươi năm trời rồi, mà chưa hề đổi tiền bạc của ai hết, rõ ràng là y đem bạc giả đến đây để lừa tôi!
Tất cả mọi người có mặt tại đó thấy mỗi người có một lý lẽ riêng, lý lẽ của ai cũng đều vững hết, nhưng mọi người thấy ông già nầy ăn mặc rách rưới, cho nên tin người trưởng quầy đã quá sơ suất, nên mới bị mắc hỡm như thế. Vả lại số bạc của hai người nói lại không giống nhau, nên các người lại đoán chắc người trưởng quầy thấy gói bạc nặng hơn bốn lạng tưởng là được món lời, nên mới không xem kỹ.
Lúc bấy giờ ông già đã tức giận đến lồi cả gân xanh trên đầu và trán lên, hai tay vái chào mọi người lia lịa và nói tiếp :
- Các bà con làng nước, chính y nói y chỉ thấy tôi giao có mười lăm lạng bạc thôi, nếu y không đổi thì làm sao dư ra bốn lạng như thế? Y bảo y làm chưởng quầy ngót hai mươi năm đã có không biết bao nhiêu người đến ăn quịt, nếu y làm thế chắc là nhiều kinh nghiệm, thế sao không chịu coi cho kỹ. Già vừa vào đến cửa, y không sợ già không có tiền vào ăn quịt, thì đừng bảo già gửi tiền trước, nhưng quí vị thử xem, khắp thiên hạ có tiệm ăn nào bắt người trả tiền trước như thế này không? Nhưng điều này già cũng không trách làm chi, nếu người khác đưa tiền y giữ, thì bảo là bận quá cho nên không coi kỹ thì được, nhưng y đã bảo là sợ già ăn quịt thì tất nhiên y phải chú ý đến tiền bạc của già chứ, vả lại bạc nén chỉ qua mắt một cái là biết liền, làm sao mà qua mặt y được. Quí vị có thấy y dán tờ giấy của y ở cạnh y không “tiền bạc qua mắt phải điểm lại, nếu sai lầm bổn hiệu không chịu trách nhiệm” đấy chữ đã viết rành ranh như thế, y còn đổ lỗi làm sao được nữa. Bây giờ lại bảo tiền bạc của già là giả xin quí vị làm ơn chứng minh có phải là y định hà hiếp già này vừa nghèo vừa già mà định lường gạt đấy không?
Mọi người thấy ông già nói rất có lý, nên ai nấy đều bênh ông và xen lời nói :
- Phải người chưởng quầy này vô lý thật, đã bắt người ta trả tiền trước lại bảo là người ta ăn quịt, y có mù quáng đâu mà bảo người ta đưa bạc giả cũng không hay, đúng số tiền này là do y đánh tráo rồi.
Ông già thấy mọi người bênh mình đắc chí, liền nói tiếp :
- Các vị bà con, vừa rồi tôi bảo đây là hắc điếm không sai chút nào, không những định nuốt chửng số tiền bạc của tôi, mà tôi mới uống có hũ rượu và bốn đĩa thức ăn mà y lại nói ngoa bảo là tôi ăn cả một mâm cỗ có cả yến và vây, với một người già yếu thế này mà ăn nổi

một mâm cỗ với uống hết một hũ rượu nhiều như thế, có lẽ y bắt nạt lão là người phương xa với thấy lão nghèo, tiền bạc của lão vừa vào tay, là y đã nuốt chửng sáu lạng sáu chỉ rồi, cái khác còn có thể giả được, ăn vào bụng thì làm sao giả được, chứ một mâm cỗ với hũ rượu nhiều như thế, dù có nhồi vào bụng lão, lão cũng chứa không nổi chứ đừng nói là lão ăn nhậu cho được.. Đâu các vị thử đến đây xoa thử bụng lão xem bụng lão có chứa nhiều thức ăn như thế không?
Ông ta vừa nói vừa vén áo lên cho mọi người xem bụng, quả nhiên thấy bụng y lép vào và hai bên sườn lồi ra, quả thật ba bát cơm không chứa nổi chứ đừng nói là một mâm cỗ với một hũ rượu.
Người chưởng quầy thấy ông già đã ăn hết mâm cỗ mà còn chối bai bải như vậy y tức giận vô cùng, mồ hôi toát ra như tắm, ấp úng mãi mới nói được :
- Oan uổng thật, tôi có mồm mà cũng không sao cãi được y... y...
Y tức giận quá không sao nói được nữa, vì quả thật với một ông già gầy như thế làm sao ăn hết một mâm cỗ với uống hết một hũ rượu lớn như vậy, nếu có lên tiếng thì mình cũng bị thua thôi, thể nào mình cũng bị oan là tham tiền mà đổ oan cho người khác.
Thanh Lam đứng ở chỗ đầu cầu thang càng nghe càng quái lạ, và chàng thấy người chưởng quầy là một người làm ăn hẳn hoi, chứ không có vẻ gì là xảo trá cả, nên chàng lại để ý đến ông già, nhưng chàng nghĩ lại, nếu ông già đến ăn quịt sao lại có mười mấy lạng bạc gửi ở đây như thế và ông ta gầy gò như thế thì làm sao mà ăn nổi một mâm cỗ đến hai mươi món ăn và uống hết một hũ rượu như vậy.
Chàng càng nghĩ càng không ra nguyên do, nên chàng rẽ mọi người tiến lên hỏi chưởng quầy rằng :
- Bây giờ hai người mỗi người nói một lần thì khó mà phân giải được, nhưng cũng nên trách bạn, ông cụ mới vào cửa, ai bảo thất lễ với ông ta như thế, với số tiền như vậy, chắc là bạn không trả nổi cho ông ta đâu, thôi để tiểu sinh trả hộ cho.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 21
Hoàng Hà tam khấu

Thanh Lam liền móc túi một nén vàng ra đưa cho người chưởng

quầy và nói tiếp :
- Đây ngoài số tiền sáu lượng sáu ta thối lại cho ông già tám lượng tư.
Người chưởng quầy không ngờ lại có một không khí như thế đồng thời y thấy Thanh Lam ăn mặc lịch sự như vậy, y không dám chậm trễ, vội đỡ lấy và chắp tay chào. Ông già liền đưa mắt nhìn y một cái rồi nhìn vào đống vàng lạnh lùng xem lời nói :
- Này ngươi xem kỹ đi, không có một lát lại bảo là tiền giả đấy nhé!
Người chưởng quầy vừa cười vừa đáp :
- Tiền bạc của công tử thì có khi nào là giả được!
Nói xong, y để lên trên cân, xem được là bao nhiêu, trừ mười lăm lượng ra còn bao nhiều thì trả lại cho Thanh Lam.
Ông già đỡ lấy số bạc, rồi bảo trưởng quầy rằng :
- Còn chỗ bạc giả, ngươi cũng đưa cho lão, để ngươi khỏi dùng tiền bạc giả này mà lừa dối người khác!
Người trưởng quầy nghe thấy ông già nói như thế càng tức giận thêm, nhưng trước mặt đông đảo như vậy, y không trả không được, bằng không, mình sẽ bị người ta nghi oan cho mình là gian, vì vậy y hậm hực đưa số bạc giả ném lên mặt quầy và đáp :
- Ai ngay ai thực đó, thiên hạ cũng biết hết!
Ông già lấy lại số bạc giả cầm lên tay, nhếch mép cười và khẽ hỏi người trưởng quầy tiếp :
- Từ giờ trở đi, ngươi còn dám khinh thường nữa không?
Nói xong, ông ta không thèm cám ơn Thanh Lam mà cứ vênh váo đi luôn.
Người trưởng quầy cứ cám ơn Thanh Lam hoài. Ai nấy thấy vị công tử quí phái rộng rãi đều khen ngợi. Cũng có người bảo ông già không phải là người tử tế, đã ăn quịt lại còn lấy tiền đem đi mà không thèm cám ơn chút nào.
Vì sự chậm trễ đó, Thanh Lam không sao kiếm ra được ba tên đại hán ấy nữa, liền thủng thẳng đi ra khỏi cửa điếm.
Tên phổ cây chưa kịp dắt ngựa tới, thì ông già lúc nãy đã trở lại, đi tới cạnh chàng ngắm nhìn một hồi, rồi đột nhiên hỏi :
- Vừa rồi, có phải chính ngươi đã trả tiền hộ lão phu đấy không?
Lúc nãy, Thanh Lam đã nhận ra ông già này không phải là người tầm thường, định lên tiếng hỏi để làm quen, nhưng vì bấy nhiêu người nhìn mình quá, nên chàng không tiện đuổi theo để hỏi.
Ngờ đâu bây giờ ông ta lại quay trở lại hỏi mình trước, nên chàng mỉm cười đáp :
- Việc nho nhỏ như vậy, hà tất lão trượng phải chú ý tới! Xin hỏi quê

quán ở đâu?
Ông già chỉ trợn hai mắt lên, gật đầu mà trả lời ngoài đầu đề câu hỏi của Thanh Lam rằng :
- Người mà ngươi muốn kiếm đang ở trước mặt. Ngoài ra, cũng có người muốn tìm ngươi nữa, vậy ngươi hãy mau mau đi theo lão!
Nói xong, ông ta không đợi chờ cho Thanh Lam trả lời, đã quay người tiến thẳng về phía trước.
Ông già đi nhanh thật, chỉ thoáng cái đã đi thẳng về phía trước ngay, nhưng Thanh Lam khi nào chịu bỏ, liền giở khinh công đuổi theo ngay.
Chàng không biết mình đã được Không Không sư bá đả thông huyền quan rồi, nên võ công đã tiến lên mức cao thủ hạng nhất.
Chàng chỉ biết giở khinh công ra đuổi theo luôn.
Ít nhất chàng cũng theo ông ta đi được hai ba chục dặm mà không thấy ông ta dừng lại, không thấy ông ta nói năng gì hết mà ông ta chỉ cắm đầu chạy thôi.
Chàng vừa nghĩ như vậy lại thấy ông già đi nhanh thêm và thấy ông ta chạy thẳng vào một khu rừng, chàng vội đuổi theo vào, nhưng vào tới nơi không thấy bóng người nào hết, chàng nhìn bốn phía chung quanh thấy cây cối không rậm rạp cho mấy lại thêm bên ngoài có ánh sáng chiếu vào, chàng đoán chắc ông đã xuyên qua khu rừng này đi về phía trước, nên chàng cắm đầu đuổi theo.
Nhưng vừa ra khỏi khu rừng, chàng đã thấy thân hình nhẹ nhõm, hình như trên người thiếu mất một vật gì vậy.
Chàng vội giơ tay lên trên vai rờ mó, liền nổi giận, thì ra thanh kiếm đeo trên vai không biết đã mất từ lúc nào, nên chàng mới thấy người nhẹ nhõm như vậy.
Thất tinh kiếm là của người yêu Hồng Tuyến cô nương lấy trộm được ở Điền vương phủ tặng cho mình, chàng coi quí như tính mạng mình, bây giờ bỗng vô duyên vô cớ bị mất như vậy, chỉ có ông già hồi nãy lấy trộm thôi, nên chàng liền bụng bảo dạ rằng :
- “Lão già ấy khả ố thật, mình có lòng tốt với y, mà y lại đùa giỡn mình như thế hay là lão có ý định lấy trộm bảo kiếm của ta từ lâu rồi?”
Nghĩ đoạn, chàng vừa tức giận vừa lo âu, vội giơ hết tốc lực khinh công ra tiến thẳng về phía trước, chàng thấy phía đằng xa có một căn nhà lá trong căn nhà lá đó có ánh sáng đèn chiếu ra, chàng đi tới gần mới hay đó là một quán rượu, chàng ngẩng đầu nhìn thấy trước cửa điếm có một xe ngựa rất tráng lệ đậu ở đó, chàng đoán chắc người đó không kịp đi tới thành thì trời đã tối, cho nên đành ngừng

chân ở đó.
Cửa điếm vẫn chưa đóng, chỉ có một tấm mành buông xuống bên trong có ánh sáng đèn chiếu ra, bên trong hình như có lò lửa và lửa đang cháy hông và có tiếng người văng vẳng vọng ra.
Lúc ấy là đầu mùa xuân, nhưng tiết trời hãy còn giá lạnh không kém gì mùa Đông, Thanh Lam không để ý gì đến tiết trời nóng hay lạnh, mà chỉ để ý tìm kiếm ông già để lấy lại thanh bảo kiếm Thất tinh thôi.
"Bộp"
Tiếng kêu ở trong quán nhỏ vọng ra, hình như tiếng của một thanh sát đập vào mặt bàn vậy.
Tiếp theo đó lại có tiếng một người quát lớn. Chàng lại tưởng bên trong có chuyện gì xảy ra vội phi thân tới trước cửa sổ ngó nhìn vào bên trong.
Tiểu quán ấy bé nhỏ bên trong chỉ để có ba cái bàn thôi và bàn nào cũng kê tựa vào vách cả, ba cái bàn ấy, chỉ có bàn giữa là có một cái lò lửa, những người ngồi ở quanh ba cái bàn đó là ba nhóm người khác nhau. Ba người ngồi ở cái bàn ở cạnh ngồi sổ, lúc ấy đã đứng cả dậy, tay người nào cũng cầm đơn đao, mặt vàng khè chàng đã nhận ra chính là ba tên đại hán mà mình đã theo hút hồi nãy, đại hán đứng giữa mặt có vết sẹo thật lớn, có lẽ y là lão đại của chúng, y đang đạp chân trên một cái ghế, đang cất giọng khàn lớn tiếng nói :
- Anh em thái gia là Hoàng Hà Tam Nghĩa, chắc các ngươi có biết anh em chúng ta mời anh em các ngươi đến đây làm gì không? Nói thật cho các người biết, hiện giờ trong người các ngươi có bao nhiêu tài báu, thì mau đưa ta, thì may ra anh em thái gia mở lượng, cho các ngươi được chết một cách nhanh nhẩu, hà hà cô bé kia đừng có sợ, nếu anh em thái gia thích, thì cô bé còn được sung sướng là khác.
Y càng nói càng đắc chí đột nhiên vỗ mạnh thanh đao xuống bàn một cái, cười ha hả.
Thanh Lam thấy vậy mới biết Hoàng Hà Tam Nghĩa là ba tên giặc, chàng đã gặp khi nào lại chịu khoanh tay để yên, chàng lại đưa mắt nhìn vào bên trong, thấy cái bàn cạnh đó có hai khách thương béo lùn chàng đoán chắc ba tên cường đạo này chú ý nhất là hai người khách thương phì nộn này, chàng thấy hai người này mặt mếu máo, vừa kinh hãi, vừa lo sợ run lẩy bẩy, cả cây nến trên bàn cũng rung động theo.
Cái bàn ở phía bên trong có một thiếu phụ ăn mặc rất lịch sự trên người đeo nhiều trang sức, có lẽ đại hán mặt sẹo vừa gọi cô nương, chính là gọi thiếu phụ đó chắc. Chàng thấy mặt nàng đẹp không tả và

chỉ một cây Thúy Phụng thoa cắm trên đầu cũng đáng giá vạn bạc rồi.
Phía sau nàng có một nữ tỳ trạc tuổi mười lăm mười sáu, tay đang bưng một cái hộp trạm chổ hoa nho nhỏ, cái hộp này coi bộ cũng quí giá lắm.
Thanh Lam đoán chắc trong hộp đó thế nào cũng có rất nhiều châu báu quí giá, chàng không ngờ ở chốn hoang vu này lại gặp một thiếu phụ con nhà quí phái mang nhiều châu báu đến thế, trông hình dáng chàng đoán chắc nàng ta thế nào cũng là ở nhà chồng về quê thăm cha mẹ chứ không sai. Nếu tối hôm nay không gặp mình, thì có thể nguy tai rồi.
Chàng đang nghĩ như vậy thì bỗng thấy nàng ta đưa mắt nhìn ra cửa sổ tủm tỉm cười một cái, như cố ý mà lại như cố tình, chàng trông thấy mặt nàng ta lại đẹp thêm chàng bỗng cảm thấy hai má đỏ bừng, trên ngực đập mạnh chàng bụng bảo dạ rằng :
- "Chẳng lẽ nàng ta đã biết ngoài cửa sổ có người nhìn trộm chăng? Không, không có lẽ nàng là thiếu phụ của một nhà giàu có như thế thì làm gì biết võ nghệ, có lẽ nàng ta thấy mà tưởng lầm chăng?"
Trong lúc chàng suy nghĩ thì gã nhà buôn đầu tròn lông lốc cứ gật đầu và cười hoài, hai mắt cứ ti hí, nhưng hiển nhiên là y gượng cười thôi, rồi y tiến lên hai bước chắp tay chào đại hán mặt sẹo và nói một cách ấp úng rằng :
- Khỏi, khỏi... ba vị anh hùng là Hoàng Hà tam khấu à không, không Hoàng Hà Tam... Tam... Tam...
Y lo sợ quá nên nói mãi chữ Tam ấy mà không sao nói tiếp được những chữ sau.
Đại hán mặt có vết sẹo nóng lòng sốt ruột, nhìn y một cái và quát bảo tiếp :
- Ngươi phải nói Hoàng Hà tam nghĩa nghe chưa?
Thương gia béo lùn ấy vội đỡ lời :
- Vâng, Hoàng Hà tam nghĩa, Hoàng Hà tam nghĩa không sai chút nào, anh em chúng tôi ở Lãnh Nam đi ra ngoài quan ngoại... rồi lại ở quan ngoại đi về Lãnh Nam, Hoàng Hà Tam... Tam... Tam Nghĩa đại danh của ba vị kêu như sấm động, anh em chúng tôi nghe tiếng đã lâu, không riêng gì anh em chúng tôi có lẽ người ở trên trần gian cũng như âm ty đều biết hết.
Đại hán mặt có vết sẹo cười ha hả đáp :
- Anh em thái gia xưa nay kiếm ăn dù ở đường thuỷ hay đường bộ cũng thế không bao giờ để cho tên nào sót hết cho nên cả dưới âm ty cũng biết đến ta nữa.

Khách thương nọ gật đầu nói tiếp :
- Phải, phải ba vị anh hùng cả đến vua Diêm Vương cũng nghe từ lâu.
Y thấy đại hán có vẻ thích thú, y cho mình đã lấy được lòng đối phương nên can đảm hơn trước cười hì hì tiến lên một bước nữa.
Đại hán mặt sẹo bỗng vỗ bàn một cái và quát tiếp :
- Đừng có nói lôi thôi, anh em thái gia không có thì giờ nói chuyện phiếm với ngươi.
Nhà buôn béo lùn vừa mới đi tới gần, đã bị đại hán quát như thế, y hoảng sợ vô cùng, lui bước không kịp, chân vướng phải một vật gì ngã ngồi phịch xuống.
Thiếu phụ nọ thấy vậy không sao nhịn được cười khì mấy tiếng.
Khách thương thứ hai cũng béo lùn như thế vội đỡ người nọ dậy mồm thì nói :
- Lão đại đừng có nói nữa, ta là người buôn chạy nam tẩu bắc, Hoàng Hà là con đường mà chúng ta thế nào cũng phải đi qua, sau này chúng ta còn phải nhờ vả ba vị rất nhiều, lần này chúng ta có bao nhiêu biếu cả ba vị ấy đi. Cũng may con số này không đáng là bao, tất cả hơn ba vạn lạng thôi, đồng thời chúng ta mau ra nói với các vị ấy đi, thế nào cũng phải để lại cho chúng ta hai cái trò ấy, quí hồ có hai trò ấy chúng ta vẫn có thể làm ăn buôn bán, số tiền đã biếu ba vị lại kiếm được ngay, chứ lo âu gì điều ấy.
Đại hán mặt sẹo cũng chỉ muốn cướp được 1, 2 trăm lạng bạc thôi là ba anh em tha hồ sung sướng rồi. Bây giờ nghe thấy người nọ nói có những ba vạn lạng bạc, nên y khoái chí cười tít mắt lại.
Khách thương vừa té ngã chính là người anh, liền gật đầu lia lịa rồi nói :
- Lão nhị nói rất có lý, quí hồ chúng ta còn lại hai cái trò ấy thì lo gì chúng ta không kiếm lại được số tiền này. Nào lại đây chúng ta hãy biếu họ một chút ít trước.
Nói xong, cả hai cùng mở cái bị da ra và cái túi tiền đeo ở ngang lưng xuống, móc ra một đống vàng bạc châu báu để từng thứ một lên trên mặt bàn ở chỗ ngồi trước mặt đại hán có sẹo.
Đại hán nọ cứ trợn tròn xoe đôi mắt nhìn thẳng vào đống vàng bạc châu báu ấy không chớp mắt.
Lão nhị đặt xong mọi vật xuống bàn liền đeo cái túi không lên trên lưng.
Vừa rồi đại hán nghe thấy lão đại nói còn có hai cái trò nữa quí hồ có hai cái trò ấy vẫn có thể làm ăn phát tài được, nên y đoán chắc thế nào cũng là vật rất quí báu, vì vậy y mới nói tiếp :

- Hề, hề, hai ngươi còn hai cái trò gì mau đem cả ra đây cho ta.
Lão đại nghe nói tỏ vẻ lo âu ngập ngừng đáp :
- Thưa... đại hán... đó là... những cái này là của... người buôn bán chúng tôi dùng... đại anh hùng... không dùng được đâu.
Lão nhị hoảng sợ đến mặt tái mét với giọng run run xen lời nói :
- Đại anh hùng... đừng... lấy cái đó... nguy hiểm lắm cơ đấy... có thể mất mạng được chứ không phải là trò chơi đâu.
Thấy thái độ của hai người như vậy đại hán mặt có sẹo yên trí vật đó thể nào cũng rất quí báu nên càng muốn thêm. Y đột nhiên đổi nét mặt giận dữ, nhìn hai người quát lớn :
- Chả lẽ các ngươi lại muốn anh em thái gia này phải ra tay mới chịu cho thái gia xem hai cái trò ấy phải không?
Hai thương gia béo lùn hoảng sợ đến ngẩn người ra nhìn nhau.
Sau cùng lão nhị đẩy lão đại một cái và nói :
- Thôi lão đại đưa cho họ đi, chắc y cũng không lấy của chúng ta đâu?
Bất đắc dĩ lão đại mới gật đầu rồi y vén cái áo lông cừu ở bên trong lên, cởi ra một cái bọc vải hình dài và có vẻ nặng chình chịch, trông như một cái hộp đựng thiệp đám cưới vậy.
Đại hán mặt có vết sẹo cười nhạt nói :
- Không ngờ trong người của các ngươi còn dấu giếm nhiều vật báu như thế.
Lão đại cười nhạt đáp :
- Có gì đâu, có gì đâu, quả thực tiểu nhân không dám lấy ra vì nó là thứ của tiểu nhân dùng để làm ăn buôn bán nên mới giấu kín như vậy, hì hì, thôi được hôm nay anh em chúng tôi coi như... dẹp chuyện làm ăn buôn bán đi, nên không định dùng đến nó nữa, nhưng đại anh hùng nhất định đòi lấy tiểu nhân cũng đánh liều chiều lòng chứ biết làm sao bây giờ.
Y vừa nói vừa cởi giây cột miệng túi và rút một cái bàn tính đen ra, hai tay bưng tỏ vẻ e sợ, khi tới gần hai tay run run để lên trên mặt bàn.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 22
Yến Sơn song kiệt

Lúc ấy trên mặt bàn ngoài vài đĩa và bát thức ăn ra lại còn có một đống châu báu. Thế là mặt bàn nho nhỏ ấy hình như đã để chật hết riêng chỉ có góc bàn bên đại hán mặt có sẹo là còn trống thôi.
Khách thương béo lùn chần chờ giây lát mới để cái bàn tính lên trên thanh đơn đao của đại hán mặt có sẹo đang để ở trên mặt bàn kêu đánh "coong" một tiếng.
Lão càng hoảng sợ vội nâng cái bàn tính lên, nhưng đã muộn rồi, cái bàn tính của y đã trót đụng chạm phải thanh đao của đại hán rồi.
Ngờ đâu khi vừa rút cái bàn tính lại, thì thanh đơn đao ở trên bàn đã gãy làm đôi.
Thanh Lam ở bên ngoài khẽ kêu "ồ" một tiếng và bụng bảo dạ rằng :
- "Khéo giả bộ thực"
Lão đại càng kinh hoảng thêm với giọng run run nói tiếp :
- Đại anh hùng biết làm sao được bây giờ, tiểu nhân đã trót va chạm gãy con đao của đại anh hùng rồi. Vậy...
Đại hán mặt có vết sẹo vừa kinh hãi vừa ngơ ngác, sắc mặt nhợt nhạt với giọng run run hỏi lại :
- Thế ra ngươi... ngươi là Thiết Đoán (bàn tính sắt) đấy à?
Lão nhị cũng vén áo cởi một cái túi đựng tiền ra, hai tay bưng cái túi đưa tới trước mặt của đại hán nọ khẽ nói :
- Đây tiểu nhân cũng có cái túi tiền bằng sắt, chẳng hay đại anh hùng có lấy không?
Phen này đến lượt đại hán mặt có sẹo run lẩy bẩy, y to lớn vạm vỡ và đang vầy vò khôn tả bây giờ bỗng đổi hẳn sắc mặt không dám nhìn đống châu báu ở trên bàn mà hai mắt cứ nhìn thẳng, người đờ như tượng gỗ lẩm bẩm nói :
- Yến Sơn song kiệt... Yến Sơn song kiệt?
Y vừa nói tới đó đã quì ngay xuống trước mặt hai khách thương béo lùn vái lia lịa và nói tiếp :
- Tiểu nhân có mắt mà không ngươi xúc phạm tới hai vị, tiểu nhân đáng chết thực.
Hai đại hán đứng sau thấy vậy cũng vội tiến lên quì xuống vái lạy theo. Lão đại béo lùn xua tay lia lịa đáp :
- Có gì đâu, có gì đâu, đại anh hùng khách sáo quá, chúng tôi là người buôn bán mà, người buôn bán cũng có lúc nhận xét lầm, có khi còn bị thiệt mạng là khác. Hì... hì...
Y vẫn cười hì hì và nói toàn những lời buôn bán.
Đại hán mặt có sẹo càng nghe càng hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, y biết xưa nay Yến Sơn song kiệt vẫn có tiếng là ác độc lắm. Nếu anh em họ lấy tính mạng của mình còn dễ hơn trở bàn tay, cho nên

ba anh em chúng cứ vái lạy hoài. Lão đại không thèm đếm xỉa tới chúng, chỉ giơ tay ra khẽ vỗ vào bàn một cái, những hạt châu báu ở trên bàn bỗng bắn tung lên, y ung dung giơ bàn tay trắng nõn và mũm mĩm ra khẽ vớt một cái cả đống châu báu ấy đã lọt vào gan bàn tay của y rồi.
Rồi y lại quay đầu lại cười nịnh và hỏi :
- Có thực các người không mua mớ hàng này nữa chứ?
Nói xong, y lại vén vạt áo lên ung dung bỏ mớ châu báu ấy vào túi.
Thanh Lam đứng ở ngoài cửa sổ trông thấy rất rõ, trên mặt bàn đã có nhiều cái lỗ lồi lõm rồi. Chàng kinh ngạc vô cùng, mới hay vừa rồi lão đại đổ châu báu ra bàn đã biểu diễn một pho võ công tuyệt kỹ rồi mà đại hán nọ không hay biết gì hết, đủ thấy thủ pháp của lão đại nhanh như thế nào và lại nội công của y cũng cao siêu lắm.
Thanh Lam cứ tưởng mình như lúc chưa đả thông Huyền Quan, nên coi ai cũng tài ba hơn mình, nhưng có biết đâu hiện giờ chàng đã được liệt vào cao thủ hạng nhất rồi, chỉ kém có một điều là thiếu kinh nghiệm giang hồ thôi.
Đang lúc ấy chàng lại nghe thấy có tiếng cười hì rất êm tai và tiếng nói kêu như chuông bạc nói :
- Khương đại hiệp đừng có đùa giỡn chúng nữa, tôi còn có việc muốn thương lượng với hai vị đấy.
Thiếu phụ ăn mặc rất lịch sự lên tiếng nói và giọng nói của nàng nghe rất dịu tai, và hình như lời nói của nàng còn có vẻ oai nghiêm là khác.
Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, chàng không ngờ một thiếu phụ trông như con nhà phú quí như thế này lại là người trong giới võ lâm? Hình như lão đại cũng có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng dù sao y cũng là người giàu kinh nghiệm giang hồ nên mặt y chỉ ngơ ngác một chút là hết liền, y liền cười nịnh ngay, trong dáng điệu của y đúng là một con buôn mà người ta vẫn thường thấy ở trong chợ.
Y lườm đại hán mặt có vết sẹo một cái rồi cười ha hả nói tiếp :
- Mời ba vị mau đứng dậy, nể mặt thiếu phu nhân này vụ buôn bán của chúng ta chỉ tới đây thôi.
Hoàng Hà tam khấu thóat chết như thừa lệnh thánh chỉ, vội vái thêm mấy lạy rồi quay lại vái lạy cảm tạ thiếu phụ, xong đâu đấy mới dám lẳng lặng đứng lên. Vì lão đại chưa bảo chúng bước, nên chúng không dám đi đâu hết, đứng dậy xong vội lui sang góc tường, rồi buông tay xuống, đứng yên tại đó. Lão đại vẻ mặt hớn hở, làm ra bộ rất đứng đắn, tiến tới gần chắp tay chào thiếu phụ và hỏi :
- Hiện tại có cao nhân ở đây, anh em tại hạ thực là có mắt mà không

biết có núi Thái Sơn, xin thiếu phu nhân lượng thứ cho! Tại hạ dám táo gan xin phu nhân cho biết thỉnh giáo ra sao?
Thiếu phụ không trả lời ngay, chỉ cười khì một tiếng, vẻ mặt của nàng tuyệt đẹp, trông không khác gì một tiên nữ, khiến Thanh Lam đứng ở bên ngoài thấy thế cũng phải ngẩn người ra. Chàng lại nghe thấy thiếu phụ cất giọng trong trẻo nói :
- Tương phùng hà tương thức! Anh em Khương đại hiệp buôn bán phát phúc dù tôi có nói tên họ ra, chưa chắc hai vị đại hiệp đã biết được tôi là ai?
Nói tới đó, nàng ngừng giây lát, rồi lại cười khì ra nói tiếp :
- Nhưng tôi có một vụ buôn này, muốn thương lượng với hai vị, không biết hai vị nghĩ sao?
Lão đại đưa mắt nhìn lão nhị một cái rồi cả hai cùng nghĩ ngợi mãi mà vẫn không sao nghĩ ra được thiếu phụ quí phái này là ai cả, và lai lịch ra sao? Nhưng hai anh em nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể nghĩ ra được trong hai giới hắc bạch trên giang hồ có một người nào như thiếu phụ này. Nhưng thấy thái độ ung dung, cử chỉ lịch sự, ăn nói rất quí phái của thiếu phụ, lại càng khiến anh em chúng ngơ ngác không hiểu thêm và nghe giọng nói của nàng ta thì rõ ràng nàng tới đây là muốn kiếm hai anh em mình, nhưng anh em chúng mình không biết nàng định kiếm chúng làm chi, có việc gì?
Rút cục, lão đại cũng thông minh hơn, y liền cười tít mắt và đáp :
- Thiếu phu nhân đã coi trọng anh em ta như thế, chẳng hay thiếu phu nhân ta có việc gì, xin cứ cho anh em tại hạ hay?
Thiếu phụ tủm tỉm cười, giơ tay lên vuốt mái tóc và nói tiếp :
- Khương đại hiệp quả thật là nhanh nhẩu, đây chỉ là một vụ buôn bán với nhau thôi, chứ đại hiệp bảo tôi sai bảo thì tôi đâu dám!
Tôi muốn hỏi hai vị câu này, vật mà hai vị mới lấy được gần đây, chẳng hay hai vị có chịu nhường lại cho tôi không? Đáng giá bao nhiêu cứ việc nói đi, vì đây cũng là một vụ buôn bán.
Vì nghe thấy tiếng kêu la ở trong tửu điếm vọng ra mà Thanh Lam chạy tới, không ngờ lại gặp Hoàng Hà tam khấu đang ở đây cướp bóc nên chàng mới định ra tay cứu người. Sau chàng thấy lão đại của bọn lái buôn ra tay, mới hay khỏi cần phải tới mình ra tay, họ cũng dư sức đối phó với bọn Tam khấu. Lúc này người ta lại còn đang mua bán mặc cả, không liên can gì tới mình nữa, đáng lẽ chàng định bỏ đi, nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lại muốn xem kết cục của họ ra sao.
Lão đại lại kêu mấy tiếng “ớ ớ” rồi gật đầu mấy cái và nói tiếp :
- Thiếu phu nhân sành sỏi thật! Anh em tại hạ chuyên làm nghề buôn

châu báu, đa số vương công đại thần hoặc người giàu có, hễ nhắc đến anh em tại hạ, Khương lão đại hay Khương lão nhị, cũng đều có tín nhiệm hết, vì hàng của anh em tại hạ không có một vật nào là vật giả cả. Thiếu phu nhân vừa nói đó chắc là ám chỉ cái vòng ngọc phải không? Không dám dấu giếm thiếu phu nhân, vòng ấy là vật báu ở trong cung...
Thanh Lam nghe nói giật mình đến thót một cái bụng bảo dạ rằng :
- "Đôi vòng ngọc nào? Vật báu ở trong cung?... Chả lẽ họ đang mặc cả với nhau đôi vòng ngọc Long Phụng của người anh họ ta chăng? Vòng của anh ấy đã bị mất chăng? Thật là tìm đâu cũng không thấy, ngờ đâu lại tìm thấy một cách dễ dàng như thế!"
Chàng đang nghĩ thì đột nhiên thiếu phụ nọ lại cười khanh khách, ngắt lời lão Đại với giọng khinh khỉnh nói :
- Thôi, thôi, Khương đại hiệp đừng nói nữa! Tôi không thèm thuồng vật báu trong cung ấy đâu! Đó là vật thế tục! Hơn nữa, chưa biết chừng thất chủ đang đứng đợi chờ ở ngoài cửa cũng nên?
Nàng lại đưa mắt liếc ra ngoài cửa sổ, tựa như hữu ý mà lại vô ý, lườm Thanh Lam một cái.
Thanh Lam giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :
- "Rõ ràng là nàng muốn nói! Như vậy nàng đã sớm biết ta núp ở ngoài cửa sổ này rồi. Đúng rồi, khi ta mới tới, nàng đã lườm ta một cái và mỉm cười. Nàng khôn khéo như vậy, tất phải là một người có một tài ba rất cao siêu chứ không phải là người tầm thường đâu! Ta lại nhận lầm một phen nữa"
Cũng may Yến Sơn song kiệt nghe thấy thiếu phụ nói đôi vòng ngọc nọ là vật thế tục, cả hai anh em đều kinh ngạc đến đờ người ra, nên không chú ý đến những lời nói sau của nàng.
Hai người ngẩn người ra nhìn thiếu phụ kia nhất thời không biết đối phó ra sao.
Trong tửu điếm nhất thời yên lặng như tờ.
Còn Hoàng Hà tam khấu lại còn đờ người ra thêm.
Đột nhiên lão đại nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ cười hi hí nói :
- Thiếu phu nhân nói như vậy, khiến anh em chúng tôi không biết nói năng ra làm sao cả?
Thiếu phụ vẫn tươi cười đáp :
- Khương lão đại và Khương lão nhị có nghe thấy trên giang hồ có câu tục ngữ này không?
Lão nhị có vẻ chịu nhịn không nổi kêu "hừ" một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :
- Nói đi?

Thiếu phụ tủm tỉm cười đáp :
- Trước mặt người thực, không thể nào nói dối được.
Lão đại cười vẻ nhạt nhẽo, hỏi tiếp :
- Thiếu phu nhân nói như thế là nghĩa lý gì?
Thiếu phụ đưa mắt liếc y một cái rồi thủng thẳng đáp :
- Tôi muốn được kiến thức vật mà hai vị lấy được ở ngoài quan ngoại ấy.
Giọng nói của nàng nghe rất êm dịu, nhưng trái lại, Yến Sơn song kiệt lại cảm thấy như sét đánh ngang tai. Chúng vừa nghe thấy nàng nói như thế mặt đã biến sắc. Lão nhị liền rút ngay cái túi tiền sắc ở ngang lưng ra, lão đại tay trái cũng cầm cái bàn tính lên và tay phải thì dùng hai ngón tay gẩy vào cái bàn tính kêu "tách tách" mấy tiếng rồi ngửng mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười của y mạnh vô cùng khiến cát bụi trên mái cũng rớt xuống như mưa.
Thiếu phụ vẫn tình tứ hết sức, lẳng lặng liếc nhìn hai người nhưng không nói năng gì hết.
Lão Đại dứt tiếng cười, rồi đột nhiên nói :
- Khương Nhân, Khương Nghĩa này lên Bắc xuống Nam bấy nhiêu lâu nay đã gặp gỡ không biết bao nhiêu người tai mắt giang hồ, thiếu phu nhân cứ giấu giấu diếm diếm, không cho biết rõ lai lịch, chả lẽ anh em tại hạ không đáng được biết đại danh của thiếu phu nhân hay sao? Phải, chuyến này anh em tại hạ ở Quan Đông tới, có mua được một cây nhân sâm nghìn năm, thiếu phu nhân muốn lấy cũng không khó, huống hồ thắng nổi anh em tại hạ...
Thiếu phụ xua tay lia lịa vội ngắt lời y khẽ cười và nói :
- Khương đại hiệp, bàn tính sắt và túi sắt tiền của Yến Sơn song kiệt đã lừng danh trên giang hồ bao nhiêu lâu nay ai mà chả biết. Bây giờ đại hiệp nói như vậy chả hóa ra tôi là cường đạo đón đường cướp của thấy tài lợi nổi lòng tham hay sao? Hơn nữa hơi tí giở đao kiếm ra như vậy có phải là tổn thương hoà khí không? Đại hiệp đừng có quên tôi lúc nào cũng chủ trương công bình giao dịch, đây là sự mua bán cơ mà chứ có phải là cướp bóc đâu.
Nói xong nàng lại quay đầu dặn bảo thị tì đứng cạnh đó rằng :
- Châu nhi lấy một hạt châu ra đây xem có đáng giá bằng cây sâm ngàn năm của hai vị ấy không?
Tuy Thanh Lam đã nghe thấy người ta nói đến sâm ngàn năm luôn, nhưng thứ vật báu hãn hữu có thể cải tử hoàn sinh này chàng chưa được trông thấy bao giờ. Chàng nghe thấy thiếu phụ nói như vậy liền nghĩ thầm :
- "Nàng định dùng một hạt châu đổi cây sâm ngàn năm chắc hạt này

thể nào cũng quí báu lắm. Là Dạ minh châu hay Tị hỏa châu?”
Không ngờ Yến Sơn song kiệt cũng chung một ý nghĩ như Thanh Lam, hai người thấy thiếu phụ không chịu cho biết lai lịch và cứ luôn mồm nói là đã giao dịch với mình một cách công bằng chứ không có tà ý gì cả, dù đối phương có lòng tham đi chăng nữa, với một thiếu phụ và một nữ tì yếu ớt như thế thì địch sao nổi bàn tính sắt với cái túi tiền sắt của anh em mình.
Hai người nghĩ như vậy chỉ ngấm ngầm thôi, chứ không nói năng gì cả.
Thiếu phụ vừa nói xong, nữ tì tên là Châu Nhi vâng lời mở cái hộp sắt chạm hoa nho nhỏ để ở trên mặt bàn và thò tay vào lấy một hạt châu đựng ở trong một cái túi bằng gấm, túi ấy đựng ít nhất là nửa đấu châu báu. Lấy hạt châu ra rồi Châu Nhi lại cột chặt miệng túi bỏ vào trong lòng, không thấy y thị cử động gì cả mà đã lướt tới trước mặt Song kiệt rồi, con nhỏ cầm hạt châu to bằng hạt đậu xanh, trắng như sữa bằng hai ngón tay búp măng giơ lên vừa cười vừa nói :
- Tì nữ thừa lệnh phu nhân đưa hạt châu cho hai vị xem qua, xem có đáng giá bằng cây sâm ngàn năm của hai vị không?
Thanh Lam ở bên ngoài thấy vậy ngẩn người ra nghĩ thầm :
- “Hạt châu nhỏ như thế mà cũng đòi đổi lấy sâm ngàn năm của người ta. Chẳng lẽ hạt châu đó quí giá lắm chăng? Hay là hạt châu này của nàng cũng giá trị liên thành chăng, cái túi của nữ tì vừa lấy ra bên trong ít nhất cũng có hai trăm hạt châu. Nếu hạt nào cũng quí giá như vậy thì có lẽ nàng giàu nhất nước cũng nên”
Lão đại trông thấy hạt châu ấy quả nhiên mặt biến sắc ngày, rất thận trọng giơ tay ra đỡ lấy mồm thì thất kinh la lớn :
- Băng Phách Châu.
Nói xong, y đưa cho lão nhị xem. Hai người này quả thực là những tay sành sỏi về nhận thức các vật báu, nên y vừa trông thấy hạt châu đã biết ngay tên là Băng Phách rồi.
Thanh Lam xuất thân ở nhà thế gia nhưng chưa hề thấy nói hạt châu gì lại tên là Băng Phách như thế. Chàng cảm thấy phen này là rộng kiến thức rất nhiều.
Lúc ấy Yến Sơn song kiệt cầm hạt châu xem lại hồi lâu, hai người liền gật đầu. Lão đại tươi tỉnh cười nịnh vái thiếu phụ một cái và trả lời :
- Xin thứ lỗi anh em tại hạ vừa rồi thực là thất kính. Có lẽ thiếu phu nhân là...
Thiếu phụ không đợi chờ y nói dứt đã vội cười và xen lời nói :
- Hai vị quả thực là... người sành điệu, chẳng hay các vị nhận thấy

hạt châu này có quí giá bằng cây sâm ngàn năm không?
Lão đại gật đầu lia lịa đáp :
- Đáng lắm, đáng lắm, phu nhân dặn bảo anh em tại hạ không dám trái lời.
Lúc ấy lão nhị đã móc túi lấy ra một cái hộp gỗ hồng hai tay run lẩy bẩy đưa cho lão đại, lão đại lại trịnh trọng đưa cái hộp ấy cho thiếu phụ vừa cười vừa nói :
- Xin mời phu nhân qua mắt.
- Khỏi cần phải xem nữa.
Thiếu phụ liền đưa cái hộp đó cho Châu nhi.
Lão đại vừa lui ra phía sau thì Thanh Lam đã thấy mặt của y thay đổi hẳn vừa đưa mắt ra hiệu cho lão nhị cười ha hả và nói :
- Tiểu nhân xin chào phu nhân vạn an, và anh em tiểu nhân cũng xin đi trước một bước.
Vừa nói dứt lời cả hai anh em cùng ra tay ném một lúc như một trận mưa dây thép nhằm thiếu phụ với Châu nhi hai người bắn tới, tiếng kêu veo veo xen lẫn với tiếng kêu la thảm khốc và tiếng người té ngã hòa hợp thành một tấm kịch rất bi đát vọng ra.
Tình thế xảy ra một cách quá đột ngột khiến Thanh Lam không ngờ nên chàng cũng phải cả kinh thất sắc.
Đang lúc ấy trong nhà đã có hai cái bóng đen phi ra và có tiếng người nói :
- Khương Nhân, Khương Nghĩa nể mặt cây sâm ngàn năm ta tha chết cho hai người một phen.
Tiếp theo đó lại có tiếng cười kêu như tiếng chuông bạc và theo tiếp hai cái bóng đen ấy càng đi càng xa. Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng :
- “Nàng ta vẫn ở trong nhà chưa bị anh em họ Khương ám hại đấy chứ, còn tiếng kêu thảm khốc vừa rồi có lẽ là anh em Hoàng Hà tam khấu cũng nên”
Nghĩ tới đó, Thanh Lam đang định nhìn vào trong nhà xem sao, thì chàng sực nghĩ tới đôi vòng ngọc Long Phụng vẫn còn ở trong người Song kiệt nên chàng không còn tâm trí gì mà xem lại tấm thảm kịch ở trong nhà nữa. Thế rồi chàng vội đuổi theo Song kiệt ngay, muốn đuổi theo cũng đã muộn rồi, chàng không ngờ Song kiệt béo hơn hai con lợn sao lại đi nhanh như thế? Nên chàng vừa bước chân đuổi theo thì hai cái bóng đen ấy đã đi ra ngoài xa gần trăm trượng rồi và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng rồi. Nếu là trước kia thì chàng không trông thấy rõ hình bóng của họ là khác. Chàng lo âu vô cùng vội đuổi theo ngay, nhưng chàng đuổi tới cạnh rừng ngó vào trong rừng chỉ

thấy cây cối lưa thưa thôi chứ không thấy hình bóng của hai người đâu hết, chàng sực nghĩ tới bên cạnh rừng có một con đường cái quan đi thẳng tới thành Tầm Dương nếu vòng qua rừng mà bước ra lại tới tửu điếm vừa xảy ra việc hồi nãy. Vì vừa rồi chàng đuổi theo ông già ăn quịt chỉ xuyên qua rừng mà đi thôi, chứ không đi theo đường cái quan, chàng lại thấy phía bên phải khu rừng này hình như lại còn có một con đường nhỏ đi thẳng lên trên một ngọn núi nhỏ ở bên phải. Chàng đoán chắc Song kiệt nếu không đi theo con đường cũ quay trở về thì thế nào cũng đi Tầm Dương hoặc lên trên núi nhỏ kia.

Chàng đang phân vân bỗng nghĩ ra được một kế, chàng vội leo lên một cây cổ thụ nhìn về phía xa, chàng đoán chắc lên trên đỉnh cây thế nào cũng trông thấy.

Ngờ đâu không thấy một bóng người nào hết, chàng lại nghĩ tiếp :

- "Có lẽ họ đi đường nhỏ chạy lên trên núi cũng nên"

Nghĩ đoạn, chàng liền nhảy xuống tiến thẳng về phía đường nhỏ ấy. Lúc này Huyền Quan của chàng đã thông công lực khác thường, thân pháp của chàng nhanh như điện, chỉ thoáng cái đã đi tới chân núi, chàng liền cười khì và nghĩ tiếp :

- "Quả nhiên ta đoán không sai họ đã đi theo con đường này, nhưng anh em họ không bao giờ rời nhau hết, sao bây giờ mỗi người đi mỗi ngả như thế này?"

Nghĩ như vậy chàng lại giở hết tốc lực ra đuổi theo luôn.

Chàng đuổi như vậy được hai ba dặm và thấy càng ngày càng gần, nhưng chàng nhận thấy người ở trên phía trước mặt không giống anh em Song kiệt. Tuy khinh công của người ở trước mặt này cũng cao siêu lắm nhưng còn kém anh em Song kiệt xa. Thân hình của anh em Song kiệt vừa béo vừa lùn trông như một cái đầu thịt vậy, nhưng người đang chạy ở phía trước đây vừa bé vừa nhỏ, chẳng lẽ mình đuổi theo lầm chăng? Nếu vậy Yến Sơn song kiệt chạy đi đâu rồi. Chàng đang đuổi bỗng thấy người chạy ở phía trước đi chậm lại và dáng điệu của y có vẻ lén lén lút lút hình như cũng đang theo dõi một người nào vậy?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 23
Lầm lỗi bất ngờ

Thanh Lam chạy tới gần người nọ liền ngẩn người ra bụng bảo dạ rằng :
- “Lạ thật sao lại là Lan nhi thế này? Đích thị là nàng rồi không sai chút nào cả?”
Chàng vừa nghĩ vừa thấy phía đằng trước của Lan nhi quả có hai bóng người và hai người ấy đã chạy vào trong một căn nhà ở trước núi.
Chàng liền kêu ủa một tiếng và nghĩ tiếp :
- “Không ngờ đối phương lại là Yến Sơn song kiệt”
Chàng để ý nhìn căn nhà ở phía trước mới hay đó không phải là nhà của người thường dân mà hình như là một ngôi chùa miếu đổ nát.
Lúc ấy Lan nhi bỗng đi nhanh hơn trước. Khi tới cạnh chùa, nàng chỉ khẽ nhún chân một cái đã nhảy lên trên bờ tường, thì ở trong chùa cổ đã có tiếng cười ha hả và tiếng người nói vọng ra :
- Con nhãi, ngươi tới đây muốn chết hay sao?
Thanh Lam đã nhận ra tiếng nói đó chính là tiếng của Khương Nhân.
Lan nhi đã lên tới trên bờ tường, nghe thấy đối phương nói như vậy, nàng kinh hãi vô cùng, đang định nhảy lui về phía sau, nhưng bên trong đã có một chùm ám khí nhỏ như sợi tóc bạc phi ra.
Lan nhi thực không hổ thẹn là con gái của Thiên Lang, Thiên Hồ, bị nguy hiểm như thế mà nàng không kinh hoàng chút nào, chỉ thấy nàng khẽ nhún chân một cái đã nhảy ra bên ngoài ngay. Động tác của nàng nhanh như thế, nhưng hai chân vừa xuống tới mặt đất thì đã nghe thấy một tiếng cười nhạt nổi lên ở bên tai, trước ngực giá lạnh và hai chân lảo đảo ngã ngửa người về phía sau liền. Trên đầu tường đã thấy hiện ra hai cái bóng người béo lùn.
Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột. Thanh Lam không kịp ra tay cứu giúp, chàng vội nhảy lại, giơ tay trái đỡ lấy Lan nhi, mồm quát lớn tay phải dùng ngay Đàn Chỉ Kim Hoàn bắn luôn ba trái một lúc vào ngay hai kẻ địch.
Thì ra chàng bị người ta lấy trộm mất Thất Tinh kiếm, nên lúc này phải xử dụng kim hoàn làm khí giới. Lúc ấy chàng thấy Yến Sơn Song kiệt xuất hiện ở trên đầu tường, chỉ sợ đối phương thừa cơ hạ độc thủ, nên thừa dịp ra tay đã dùng kim hoàn đối phó ngay là thế.
Khương Nghĩa trông thấy kim hoàn bắn tới, chưa kịp trông thấy rõ hình bóng của Thanh Lam, đã thất kinh la lớn. Sự thực y không dám nhìn thì đúng hơn, và đã vội nhảy vào bên trong lẩn trốn ngay.
Thanh Lam thâu kim hoàn lại cúi đầu nhìn thấy áo của Lan nhi không hề bị rách, trên người cũng không có vết máu nào cả, nhưng sắc mặt nhợt nhạt hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, lông mày cau lại.

Chàng đoán chắc nàng đau quá chịu không nổi, liền ôm lấy nàng, khẽ gọi mấy tiếng :
- Lan nhi, Lan nhi...
Nhưng Lan nhi đã mê man bất tỉnh rồi, nên cứ nằm yên ở trong tay chàng. Lúc này chàng đoán chắc nàng đã trúng phải ám khí sợi bạc nhỏ như lông bò của Song kiệt. Chàng lại nghĩ tới lời của thầy đồ Thư nói :
Hễ bị trúng phải ám khí nhỏ như kim tóc, nếu không kịp thời phong bế huyệt đạo lại có khi những ám khí nho nhỏ ấy sẽ theo giòng máu của mình mà chạy lên tới trái tim. Nếu ám khí của đối phương có chất độc thì phải có thuốc giải độc của người xử dụng ám khí ấy mới có thể cứu thoát.
Nghĩ như vậy, chàng liền điểm luôn vào mấy nơi yếu huyệt của Lan nhi để phong bế huyệt đạo cho nàng, rồi rút trường kiếm ở sau lưng nàng ra khẽ phất một cái, chỉ nghe thấy “coong” một tiếng.
Chàng múa mấy cái thử xem, nhận thấy thanh kiếm này cũng hợp dùng. Đã có thanh kiếm này rồi, chàng không còn sợ bàn tính sắt với túi tiền của đối thủ nữa.
Tiếp theo đó, chàng ẵm Lan nhi đi vào trong chùa đổ nát ấy và lớn tiếng kêu gọi :
- Hai vị Khương đại hiệp, tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động, vừa rồi tiểu muội của tại hạ vì không biết hiệp giá của hai vị ở đây, lỡ xâm nhập nên mới bị ám khí độc đáo của hai vị bắn trúng, mong hai vị nghĩ đến nghĩa khí giang hồ mà ban cho một ít thuốc giải.
Giọng nói của chàng rất to, nhưng nói đi nói lại hai lượt mà vẫn không thấy có người trả lời. Chàng trợn ngược đôi lông mày lên, quát lớn :
- Yến Sơn song kiệt, nếu hai vị không có tiếng thì tiểu sinh phải mạo hiểm xông vào đấy!
Bên trong vẫn không có tiếng người trả lời, chàng liền cười nhạt một tiếng, tiến thẳng vào bên trong tức thì. Cũng vì quá tức giận, chàng vừa đi vừa ra tay tấn công luôn một chưởng kêu đánh “ùm” một tiếng, bờ tường cao lớn ở trước mặt bị chưởng của chàng đánh cho rung động như sắp đổ. Chàng không ngờ mình khẽ ra tay một cái mà oai lực lại lợi hại đến như thế? Chàng vẫn tiếp tục đi vào bên trong, mới hay ngôi chùa này bỏ hoang từ lâu, nhưng chàng đi vào một bước lại nghe thấy có tiếng kêu “soẹt soẹt” nho nhỏ vọng ra.
Trong lúc đêm khuya, nghe thấy tiếng kêu như vậy, khiến chàng cũng phải kinh hãi nghĩ thầm. Chàng vừa đi vừa cẩn thận đề phòng.

Khi vào tới đại điện, chàng thấy những tượng phật ở bên trong đã đổ lổng chổng, tình cảnh hoang tàn ấy trông không còn vẻ gì là một ngôi chùa nữa, và cũng không thấy hình bóng của Yến Sơn song kiệt đâu hết. Lúc đó chàng mới chắc anh em họ Khương trông thấy kim hoàn của mình, lại tưởng là đại sư bá tới, nên chúng mới ù té chạy ngay như thế.
Chàng biết lúc này có đuổi theo cũng không sao kịp, chàng thất vọng thở dài một tiếng, liền quét sạch cái bàn thờ rồi đặt Lan nhi nằm lên trên rồi nhặt ít gỗ vụn để đốt lửa. Nhờ có ánh sáng lửa, chàng thấy sắc mặt của Lan nhi vàng khè, hơi thở càng yếu thêm.
Chàng mới bước chân vào giang hồ, chưa có kinh nghiệm gì cả, nên nhất thời không biết cách cứu chữa cho nàng ta như thế nào, và cũng không biết đem nàng đi đâu để cứu chữa? Chàng thắc mắc và lo âu khôn tả.
Chàng lại cúi đầu nhìn xuống xem xét lại Lan nhi. Lúc này chàng mới trông thấy rõ, dưới hai trái tuyết lê ở trước ngực nàng có năm sáu lỗ nho nhỏ. Chàng mới biết là nàng đã bị năm sáu mũi ám khí bắn trúng, liền bụng bảo dạ rằng :
“Bây giờ biết làm sao đây”
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy phía đằng sau có tiếng gió động, vội quay trở lại thì thấy cách mình hơn trượng đã có một lão ni mặc áo cà sa đen xuất hiện.
Trước đống lửa, chàng trông thấy rõ lão ni lưng đeo trường kiếm, tay cầm phất trần, tuổi trạc năm mươi, mặt lạnh lùng, hai mắt sáng quắc, đang nhìn chằm chập vào Lan nhi. Vì bị chàng che lấp, nên bà chưa trông thấy rõ mặt của Lan nhi, nhưng bà ta cũng biết nàng là một thiếu nữ, rồi bà ta kêu “hừ” một tiếng và lạnh lùng hỏi :
- Ngươi tưởng đêm khuya ở trong ngôi chùa đổ tại núi hoang này là không có người đi qua lại hay sao?
Thanh Lam nghe giọng nói của bà ta hình như khiển trách mình định ở trong ngôi chùa đổ này giở trò bậy bạ, nên chàng trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng đáp :
- Đêm hôm khuya khoắt, dù ở trong chùa đổ tại chốn núi hoang này, nhưng cũng có người đi qua chứ sao lại không được? Đại sư là người đắc đạo, sao lại ăn nói như thế? Nàng bị...
Chàng muốn nói là nàng bị ám khí đả thương, nhưng lão ni đã cướp lời nói trước :
- Bị ngươi điểm huyệt phải không?
Thanh Lam bỗng nghĩ ra một kế, bụng bảo dạ rằng :
- “Có lẽ vừa rồi bà ta núp ở quanh đây đã biết mình điểm huyệt

nàng.”
Vì vậy chàng gật đầu đáp :
- Thế ra đại sư đã biết rồi?
Lão ni cười nhạt đáp :
- Hành vi của ngươi làm sao mà che nổi mắt của lão ni này!
Ngươi phải biết trước mặt Tam Nhỡn Tỷ Ni, khi nào lại để cho ngươi tác oai tác quái như thế?
Thanh Lam ngẩn người ra, vì chàng biết đối phương vẫn còn hiểu lầm, nên vừa tức giận, vừa tức cười, liền nghiêm nghị đáp :
- Đại sư chớ hiểu lầm tiểu sinh!
Tam Nhỡn Tỷ Ni vội quát lớn :
- Khỏi cần phải nói nhiều, muốn sống thì bước ra ngoài kia!
Bà ta vừa nói vừa phi thân tới, giơ tay áo lên phất mạnh một cái vào đầu vai của chàng, thế công này nhanh như điện chớp và cũng không báo trước.
Thanh Lam không ngờ lão ni lại đột nhiên hạ độc thủ như thế?
Chàng tức giận khôn tả, vẫn đứng yên tại chỗ, giơ tay áo bên tai lên chống đỡ luôn. Chàng dùng Ly Hợp thần công để đối phó, tuy mới học biết môn này, chưa có thể xử dụng theo ý muốn của mình được, nhưng cũng làm cho Tam Nhỡn Tỷ Ni kinh ngạc khôn tả. Bà ta yên trí thế công đó thế nào cũng đẩy nổi đối phương bắn ra ngoài xa hơn trượng.
Ngờ đâu bà ta vừa ra tay đã thấy công lực của mình tựa như tấn công vào chỗ hư vô và biến mất một cách vô hình vô tích. Bà ta giật mình kinh hãi, cười nhạt nói tiếp :
- Cuồng đồ, ngươi có bao nhiêu tài ba thì cứ giở ra đi! Hãy tiếp thêm hai thế công nữa của lão ni này xem sao?
Nói xong bà ta lại tiến tới gần, ra tay tấn công luôn ba chưởng một lúc.
Thanh Lam cảm thấy luồng kình lực của lão ni mạnh khôn tả, trong lòng phải kinh hãi thầm. Chàng không chống đỡ như trước, vội nhảy chéo sang bên và giơ cả hai tay áo lên, dùng thế dẫn thực phản hư trong “Ly Hợp thần công” để làm tiêu tan chưởng lực của đối phương đi.
Chàng đang đứng ở trước mặt Lan nhi, lúc này lùi chéo nửa bước thì lão ni đã trông thấy rõ mặt của Lan nhi rồi, bà ta liền quát lớn :
- Đứng yên, cuồng đồ, ngươi dám hà hiếp đồ đệ của ta phải không?
Nói xong, bà ta bỏ Thanh Lam nhảy lại gần Lan nhi.
Thanh Lam lo âu vô cùng, vì Lan nhi đã trúng phải ám khí ác độc nên mình mới phải bế huyệt đạo của nàng nhỡ đối phương không hay

biết lại giải huyệt cho nàng thì nguy hiểm biết bao? Chàng lo âu khôn tả, liền quát lớn một tiếng, rồi tấn công hai chưởng thật mạnh.
Tam Nhỡn Thần Ni Thẩm sư thái là môn hạ của Thiên Si Thượng Nhân và cũng là cao thủ có hạng của môn phái Tần Lãnh.
Lúc ấy bà ta thấy đồ đệ của mình bị kìm chế như vậy trong lòng tuy tức giận, nhưng dù sao bà ta cũng là một nhân vật có tuổi, nên tay của bà ta vừa tới người của Lan nhi thì bên cạnh đã có một luồng kình lực đẩy mạnh tới. Bà ta rùng mình kinh hãi, vội quét ngang một cái. Vì ra tay quá nhanh, bà ta đã giở tới tám thành công lực ra rồi. Nhưng khi va đụng vào kình lực của đối phương, bà ta mới biết kình lực của mình như đụng vào chỗ vô hình. Tiềm lực ấy càng ngày càng mạnh, đồng thời cũng dồi dào như nước thác chảy xuống, nên bà ta càng kinh hãi thêm. Tuy vậy bà ta rất giàu kinh nhiệm, biết địch không nổi, vội tránh sang bên ngay.
Tuy vậy bà ta vẫn bị tiềm lực của đối phương quét trúng một ít và đã bị lôi ra ngoài xa mấy trượng suýt tí nữa thì đứng không vững, liền bụng bảo dạ rằng :
- “Võ công của tiểu tử này là võ công gì thế?”
Trong lúc Thẩm sư thái đang ngẩn người ra thì Thanh Lam đã nhảy tới trước bàn thờ, giơ tay ra ẵm Lan nhi lên, tay phải giơ luôn thanh trường kiếm, coi vẻ rất nghiêm nghị.
Chàng đấu chưởng với lão ni rồi mới nhận thấy tài ba của Tam Nhỡn Tỷ Ni cũng chỉ có thế thôi. Bây giờ chàng lại có thanh kiếm ở trong tay, nên chàng không còn sợ hãi nữa.
Còn Thẩm sư thái không ngờ tiểu tử đứng ở trước mặt đây lại có võ công cao siêu như vậy, và thấy đối phương đã đẩy lui mình rồi, lại còn đương nhiên ẵm đồ đệ của mình lên như thế, bà ta càng kinh hãi và càng tức giận thêm. Bà ta từ khi ra đời tới giờ chưa hề bị ai đẩy lui như thế cả, và nhất là ở trước mặt mình lại còn cướp đồ đệ của mình như thế? Nên bà ta tức giận đến chân tay run lẩy bẩy, mặt xám lại dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rút luôn thanh trường kiếm ở bên lưng ra, quát lớn :
- Ngươi có để đồ đệ của ta xuống không?
Thanh Lam vẫn ẵm Lan nhi, lớn tiếng đáp :
- Ai là đồ đệ của bà? Cô ta là em gái của tôi, tên là Lan nhi, vừa rồi ở trước cửa chùa này đã bị trúng phải ám khí của kẻ gian.
Tam Nhỡn Tỷ Ni lại quát lớn :
- Câm mồm! Cuồng đồ, ngươi lại còn dám nói dóc phải không? Có mau đặt Liễu nhi xuống không? Nếu ngươi nghe lời thì bần ni sẽ tha chết cho!

- Ta là Giang Thanh Lam, đường đường là một đấng nam nhi chẳng lẽ lại lừa dối bà hay sao?
Ba chữ Giang Thanh Lam khiến lão ni bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn và nói tiếp :
- Được, ta tưởng là ai? Thì ra là tiểu tử họ Giang! Bần ni đang kiếm ngươi đây! Tối hôm nay, ngươi lại định hại đồ đệ của ta là định tâm làm nhục phái Tần Lãnh phải không?
- Tam Nhỡn Tỷ Ni đừng có giở phái Tần Lãnh ra để dọa nạt tiểu sinh làm chi! Không dọa nạt nổi đâu! Nhưng các người đã đính ước vào Tết Đoan Ngọ ở trên núi Ngao Sơn rồi, sao bây giờ bà còn ra tay tấn công lén, trong lúc tiểu muội của tại hạ đang lâm nguy. Như vậy mà cũng tự nhận là một nhân vật có tên tuổi ở trên giang hồ hay sao?
Lão ni tức giận quá hoá cười, và đỡ lời :
- Tiểu tử khỏi cần nói nhiều, hãy tiếp thử mấy thế kiếm của ta xem sao!
Bà ta vừa nói xong đã múa kiếm nhằm đầu Thanh Lam tấn công xuống.
Thanh Lam một tay ẵm Lan nhi, chỉ sợ đối phương đâm phải nàng, nên vừa ra tay đã dùng ngay "Truy Hồn bát kiếm" mà bảo vệ lấy bản thân với Lan nhi. Đồng thời, chàng nhún chân một cái đã nhảy ra ngoài xa bảy tám thước.
Tam Nhỡn Tỷ Ni cũng cười nhạt nói tiếp :
- Thì ra ngươi cũng chỉ có một chút tài mọn đó thôi!
Nói xong bà ta lại xông lên tấn công tới tấp. Nếu võ công của Thanh Lam không tiến bộ thì có lẽ không chống đỡ nổi và hơn nữa, tay trái của chàng đang ẵm Lan nhi, nên thân hình vẫn chậm chạp hơn. Nhưng chàng vẫn đấu ngang tay với Tam Nhỡn Tỷ Ni, cao thủ hữu hạng của phái Tần Lãnh. Như vậy, chàng cũng cảm thấy rất tự hào. Thanh Lam giở "Truy Hồn bát kiếm" ra đối địch, tuy không thấy thất bại nhưng cũng ngạc nhiên hết sức. Bây giờ chàng chỉ còn có một thế kiếm pháp rất lợi hại, nhưng nắm chắc phần thắng, có thể đẩy lui được đối phương, đó là Càn Khôn Nhất Kiếm. Nhưng chàng nghĩ đến, nếu mình không gặp Côn Luân lão nhân thì những tài ba mình học được của sư môn, chẳng lẽ không thể nào hành tẩu được trên giang hồ hay sao?
Huống hồ thế kiếm này, nếu không gặp cường địch, thì không bao giờ giở ra. Nay chàng không coi Tam Nhỡn Tỷ Ni là một cường địch, nên chàng mới không chịu giở thế kiếm độc kia ra là thế.
Sở dĩ chàng đang bối rối, không biết nên đối xử ra sao, thì chàng bỗng nghĩ tới trận đấu giữa vợ chồng Thiên Lang với Vương Ốc Tản

Nhân, và chàng nhận thấy những thế võ của họ đẹp tuyệt.
Không hiểu tại sao, chàng bỗng giở ra được một thế kiếm rất huyền ảo, nhằm đối thủ tấn công luôn.
Tam Nhỡn Tỷ Ni không ngờ Thanh Lam lại có thế kiếm kỳ lạ như vậy? Bà ta đã nhận ra thế kiếm này của chàng không phải là thế kiếm của phái Không Động, nhưng vẫn phải giơ kiếm lên chống đỡ.
Chỉ nghe thấy kêu :
"Coong"
Cả hai người lui ngay về phía sau.
Trong lúc hai người đang ngẩn người ra nhìn nhau, thì trên đại điện đã có một người xuất hiện. Người đó là một người đàn bà trung niên, tuổi trạc năm mươi, mặt gầy gò, mặc quần áo vải, lưng đeo cây Ngọc Như ý. Bà ta chính là Thiên Hồ, người trong nhóm Thác Thành song hung.
Thanh Lam đã trông thấy rõ là bà ta rồi, liền tiến lên khẽ gọi :
- Bá mẫu tới vừa lúc lắm!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 24
Cuộc tranh chấp nữ đồ đệ

Thiên Hồ không thèm trả lời chàng mà chỉ lạnh lùng hỏi :
- Cậu ẵm ai ở trong tay thế?
Tam Nhỡn Tỷ Ni xen lời nói :
- Tiểu tử! Ngươi có mau để đồ đệ của ta xuống không? Ngươi tưởng có người tới giúp là bần ni sợ ngươi hay sao?
Bà ta vừa nói, vừa múa kiếm xông lại tấn công luôn.
Thanh Lam vội nhảy sang bên tránh né, mồm thì vội nói với Thiên Hồ tiếp :
- Thưa bá mẫu, cháu đang ẵm Lan nhi đấy!
- Lan nhi ư? Nó đâu?
Thiên Hồ vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn Lan nhi đang nằm ở trong tay Thanh Lam, mồm thì hỏi như vậy.
Lan nhi vẫn nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt rất nhợt nhạt Thiên Hồ thấy vậy liền đưa mắt lườm Tỷ Ni một cái vội hỏi :
- Lan nhi bị thương ư? Ai hạ độc thủ thế? Có phải mụ bà cô này không?
Thanh Lam chưa kịp trả lời, thì Tỷ Ni đã lên tiếng nói tiếp ngay :

- Lời nói của mụ kia ám chỉ ai thế?
Thiên Hồ hậm hực :
- Nơi đây, ngoài mụ ra, thì còn ai là bà cô vào đó nữa? Chẳng lẽ còn muốn ta gọi mụ Tú Bà mới hài lòng hay sao?
Tỷ Ni nói tiếp :
- Được, lát nữa mụ sẽ biết là bà cô này lợi hại như thế nào liền!
Thiên Hồ lại lớn tiếng nói tiếp :
- Khỏi cần đợi tới chốc nữa! Có giỏi hãy đua tài với ta ngay! Để ta xem mụ đã ăn gan báo, hay mật hổ mà dám táo gan hạ thủ đả thương con gái ta như thế?
- Hai người thông đồng với nhau cũng khéo thực! Ngươi lại còn dám nhận môn đồ của bần ni là con gái của ngươi nữa? Nói thực cho ngươi biết, đồ đệ của bần ni mồ côi cha mẹ từ lúc nó mới lọt lòng, do bần ni nuôi dưỡng cho tới ngày nay. Chứ nó làm gì có một người mẹ còn sống như vậy?
- Mụ sói đầu kia! Ngươi dám ăn nói vô lễ như thế phải không?
- Bần ni khuyên mụ đừng có nghe lời thị phi của tiểu tử kia như thế nữa! Để bần ni thanh toán tiểu tử ấy trước, rồi bần ni sẽ nói rõ nguyên nhân cho mụ nghe!
Thiên Hồ nghe lão ni nói xong, đột nhiên cười ha hả đáp :
- Chả lẽ con gái của người ta mà người ta không nhận ra được, lại phải nghe lời lẽ thị phi của người khác hay sao? Mụ sói đầu kia, lại đây! Hãy đấu với ta vài ba thế đã, xem ngươi mạo nhận đồ đệ hay ta là người mạo nhận con gái nào?
Nói xong, bà ta rút cây Ngọc Như ý ra, cầm sẵn ở trong tay, đợi chờ Tỷ Ni tấn công.
Tỷ Ni trông thấy cây Ngọc Như ý liền giật mình kinh hãi vội đổi giọng, ôn tồn nói :
- Thế ra nữ thí chủ là Phù phu nhân ở trên núi Thác Thành đấy!
Thác Thành song hung đã được đề cử vào Lục Tuyệt trong võ lâm như vậy vai vế của Thiên Hồ có thể ngang với Thiên Si Thượng Nhân nhưng người của phái Tần Lãnh tự cho mình là chính phái, ngoài Thượng nhân ra, họ không coi những người khác vào đâu hết, rất tự tôn tự tại, cho nên Thiên Hồ đã giở khí giới ra rồi, tuy Tỷ Ni rất kinh hãi nhưng cũng không chịu nhận mình là kẻ bề dưới.
Thiên Hồ rất kiêu ngạo đáp :
- Ngươi đã biết ta là ai rồi ư?
Tỷ Ni cố nén lửa giận đáp :
- Bần ni là môn hạ của Tần Lãnh.
Thiên Hồ không đợi chờ lão ni nói xong, đã vội quát lớn :

- Môn hạ của Tần Lãnh thì sao? Dám đả thương con gái của ta ư? Hừ! Dù hôm nay lão già Thiên Si tới đây, ta cũng phải hỏi xem y dựa vào cái gì mà để cho môn hạ hành hung như thế?
Tỷ Ni thấy đối phương nói nhục đến sư tôn, tức giận khôn tả, liền giơ trường kiếm lên quát lớn :
- Thiên Hồ tài ba như thế nào mà dám coi thường người như thế? Để ta Tam Nhỡn Tỷ Ni đây, lãnh giáo xem tuyệt học của ngươi ra sao?
Nói xong, lão ni liền múa kiếm, nhắm đầu Thiên Hồ bổ xuống.
Thiên Hồ mồm vẫn trả lời, nhưng đã giơ cây Ngọc Như ý lên khóa kiếm đối phương ngay.
Biết đối phương là cường địch, Tỷ Ni không dám khinh thường, nên mới ra tay tấn công trước là thế. Kiếm thế của lão Ni vừa tấn công xuống lưng chừng, đang là thế Thiên Ngoại Lai Vân (mây ở trên trời xa xuống) bỗng đổi thành thế Phụng Hoàng Điểm Nhỡn như ba điểm sao lạnh, nhắm ba nơi yếu huyệt cuat Thiên Hồ đâm tới.
Thế kiếm ấy của Tỷ Ni là tuyệt thế của Chung Nam kiếm pháp, vừa nhanh và mạnh huyền ảo khôn tả.
Thiên Hồ thấy thế kiếm đó của đối thủ lợi hại như vậy cũng phải kinh thầm, và vội lui về phía sau.
Tỷ Ni thấy mình đã chiếm phần hơn, liền cười nhạt một tiếng, giở hết Chung Nam kiếm pháp ra tấn công tới tấp.
Kiếm pháp của Tỷ Ni quả thật lợi hại nên Thiên Hồ phải lui về phía sau bảy tám bước.
Thiên Hồ bị đẩy lui như vậy, tức giận khôn tả mắt lộ hung quang, liền thét lớn một tiếng, rồi tung mình nhảy lên trên cao, dùng Lưỡng Nghi Chưởng, từ trái sang phải mà bổ xuống, kình phong mạnh như sấm sét. Tỷ Ni hoảng sợ vô cùng vội lui ngay về phía sau mấy bước, nhưng có ngờ đâu vợ chồng Thiên Hồ sở trường nhất là ở trên cao tấn công xuống, cũng vì thế mà hai vợ chồng mới được người ta ban thêm cho chữ thiên trên chữ Lang với chữ Hồ như vậy.
Tỷ Ni vừa lui về phía sau chưa kịp đứng vững thì Thiên Hồ đã như bóng theo hình đuổi theo tấn công tới, cây Ngọc Như ý đã hoá thành một luồng bạch quang nhằm ngang lưng Tỷ Ni tạt xuống.
Thế công này của Thiên Hồ nhanh như điện chợp, muốn tránh né được cũng không phải chuyện dễ. Lúc này Tỷ Ni mới biết Thiên Hồ quả thực danh bất hư truyền.
Thanh trường kiếm của bà ta tả phong hữu chống gượng lắm mới chống nổi thế công ấy của đối phương.
Tuy bị lép vế nhưng dẫu sao Tỷ Ni cũng là một trong ba đại đệ tử của Thiên Si Thượng Nhân cũng đã tu luyện mấy chục năm rồi, vì vậy bà

ta vội giở Xuyên Hoa thân pháp ra chống cự lại, nhờ vậy đôi bên mới ngang tay nhau.
Thanh Lam tay ẵm Lan nhi và đã lui tới góc điện, mắt chàng vẫn không chớp cứ chăm chú nhìn vào trận đấu, chàng vừa xem vừa ngẫm nghĩ lời nói của hai người, nhất là lời của Tỷ Ni, chàng nhớ bà ta nói: "Nói thực cho mụ biết, đồ đệ của bần ni mồ côi cha mẹ từ mười tám năm về trước và do bần ni nuôi dưỡng đến giờ thì nó làm gì có một người mẹ thứ hai nữa"
Chàng nghĩ tới đó sực nhớ tới ân sư của mình chả bảo Liễu Kỳ đến tầm thù đó là đồ đệ của Tam Nhỡn Tỷ Ni, nàng mồ côi cha mẹ mười tám năm trước và được Tỷ Ni nuôi nấng dạy bảo tới giờ, nàng là đối thủ thứ nhất trong đời chàng, nên ấn tượng đó lúc nào cũng in sâu vào trong đầu óc của chàng. Vả lại mặt nàng ta giống hệt Lan nhi, lần đầu tiên gặp Lan nhi chàng cũng tưởng là nàng ta nhưng Lan nhi hay mặc nam trang, nếu Lan nhi cũng mặc nữ trang thì có lẽ mình không sao phân biệt ra được. Nghĩ tới đó chàng cúi đầu nhìn Lan nhi, chàng thắc mắc vô cùng không biết người nằm trong lòng mình đây là Lan nhi, hay là Liễu Kỳ? Bây giờ chỉ có một cách là nàng ta tỉnh lại hay là cả hai người cùng có mặt tại đây một lúc, bằng không sự tranh chấp này không sao giải quyết được.
Lúc ấy trong đại điện trận đấu càng ngày càng kịch liệt và Thiên Hồ càng đấu càng thắng thế hơn. Tuy vậy Tỷ Ni vẫn chưa đến nỗi bị bại trận, như vậy trận đấu không biết bao giờ mới xong, mà Lan nhi lại chưa tỉnh lại, chàng chỉ mong hai người ngừng tay lại cứu chữa cô bé này trước rồi hãy xử xét sau.
- Hừ, tiểu tử ra ngươi núp ở đây.
Tiếng nói đó vừa dứt đã có hai cái bóng người cùng nhảy vào trong đại điện.
Thanh Lam ngửng đầu lên nhìn kỹ kinh hãi vô cùng, thì ra hai người đó là một già một trẻ, cả hai cùng xông lại tấn công Thanh Lam.
Tuy Thiên Hồ đang kịch chiến với Tỷ Ni nhưng tai mắt vẫn sáng suốt thấy người nọ vừa tới nơi đã xông lại tấn công Thanh Lam, cả hai đều giật mình kinh hãi, một người lo sợ cho con gái mình bị nguy hiểm, một người thì sợ đồ đệ mình bị nguy, nên không hẹn nhau mà cả hai đã cùng ngừng tay lại, nhảy xổ tới trước Thanh Lam mồm thì quát lớn :
- Kỳ lão nhi đừng có đả thương con gái ta.
- Ai dám đụng đến đồ đệ của bần ni như thế.
Hai người cùng nhảy tới che chở cho Thanh Lam.
Ông già nọ cũng phải giật mình kinh hãi vội lùi về phía sau ba bước.

Thì ra ông già đó chính là Vương Ốc Tản Nhân Kỳ Thiên Hành, y đang giận dữ nhìn Thiên Hồ mà quát hỏi :
- Phù đại tẩu lại ngăn cản lão phu lần nữa, nơi đây không phải là núi Thác Thành đâu. Còn vị này là ai xin thứ lỗi lão phu kém mắt không nhận ra được.
Tam Nhỡn Tỷ Ni chắp tay chào và đáp :
- Bần ni là Tần Lãnh Tam Nhỡn Tỷ Ni.
Thiên Hành ngửng mặt lên trời cười ha hả gật đầu đáp :
- Giỏi lắm, thế ra Phù đại tẩu rủ cả cao thủ của phái Tần Lãnh đến giúp sức và bảo tiêu cho thằng nhỏ này.
Thiên Hồ cả giận đáp :
- Kỳ lão nhi đừng có làm bộ làm phách như thế, ngươi tầm thù với y việc gì đến ta nào, nhưng ngươi không xem tay y đang ẵm ai ư?
Vương Ốc Tản Nhân hậm hực hỏi :
- Con bé y đang ẵm là con gái của đại tẩu hay sao?
Thiên Hồ gật đầu đáp :
- Phải, chính là Lan nhi con gái của ta đấy!
Tỷ Ni vội xen lời nói :
- Không phải, nó là Liễu Kỳ đồ đệ của bần ni.
Thiên Hồ trợn tròn xoe đôi mắt lên quát lớn :
- Rõ ràng nó là Lan nhi con gái của ta.
Tỷ Ni cũng quát lớn :
- Rõ ràng là đồ đệ của bần ni Liễu Kỳ.
- Ta bảo nó là con gái của ta.
- Bần ni bảo nó là đồ đệ của bần ni.
- Mụ sói đầu kia vẫn chưa chịu thua hay sao?
- Ngươi thị tài ba gì mà bắt ta thua nào?
- Được lắm!
Thiên Hồ cười nhạt mấy tiếng rồi múa cây Ngọc Như ý nhằm ngang lưng Tỷ Ni tấn công tiếp.
Tỷ Ni cũng nghiến răng mím môi giơ tay phải lên ném thanh trường kiếm vào ngực Thiên Hồ kêu đến “soẹt” một tiếng.
Thiên Hồ vừa giơ Ngọc Như ý lên tấn công không ngờ đối phương lại dùng kiếm lao vào người mình như thế. Bà ta hơi ngẩn người ra và vội lui về phía sau rồi giơ Ngọc Như ý lên chống đỡ, kêu đánh “coong” một tiếng, thanh kiếm của đối phương đã bắn ra ngoài xa liền.
Tỷ Ni dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi rút phất trần ra làm khí giới xông lên chống đỡ Ngọc Như ý của đối phương luôn.
Hai người lại tiếp tục đấu với nhau, Kỳ Thiên Hành đứng cạnh đó

thấy vậy thắc mắc vô cùng và lúc này y mới biết hai người đang tranh con gái với đồ đệ chứ không phải bênh vực Thanh Lam, nhưng vì hai người đứng ngăn lối đi của y, nếu y muốn bắt Thanh Lam thì phải đi vòng qua hai người.
Thiên Hành đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy Ôn Hoàng đồ đệ của mình rú lên tiếng rất kinh hãi, y vội quay đầu lại nhìn khiến cũng kinh ngạc suýt tí nữa thì thất thanh kêu la.
Thì ra y đã thấy ngoài cửa chùa có một người bước vào, lạ nhất là người đó mặt mũi và hình dáng giống Thanh Lam, y vừa thoáng thấy cứ tưởng mình hoa mắt và bụng bảo dạ rằng :
- "Rõ ràng tiểu tử họ Giang đang ẵm con nhỏ đứng ở góc điện kia"
Nghĩ tới đó, y quay đầu lại nhìn thấy Thanh Lam ở bên ngoài đã bước tới thềm đá của đại điện rồi, và chàng này đeo thanh Thất Tinh bảo kiếm ở ngang lưng trông rất cổ kính, nhất thời y cũng không sao phân biệt được ai giả ai thực, sau y nghĩ tiếp :
- "Tiểu tử nọ đeo thanh Thất Tinh kiếm, kiếm đó chả là chứng vật đã chém gẫy hai chiếc răng cưa của mình là gì. Còn tiểu tử đang ẵm con nhỏ ở góc điện kia chỉ giống mặt y thôi chứ không phải là Thanh Lam thực!"
Nghĩ tới đó, y liền cười khì và nói :
- Tiểu tử họ Giang kia ngươi tới thực là may mắn lắm.
Người đó nghe nói ngửng đầu lên, trông thấy Vương Ốc Tản Nhân có vẻ giật mình kinh hãi, kêu ủa một tiếng rồi quay mình đào tẩu ngay.
Vương Ốc Tản Nhân lại nói tiếp :
- Tiểu tử xem ngươi chạy đi đâu?
Nghĩ tới đó, y liền quát bảo Ôn Hoàng rằng :
- Hoàng nhi chúng ta mau đuổi theo tiểu tử họ Giang đi.
Thế là hai thầy trò y đuổi theo Thanh Lam tức thì.
Thanh Lam ẵm Lan nhi đứng ở góc điện thấy vậy cũng kinh ngạc hết sức, nhưng chàng thấy người giả dạng mình đeo thanh Thất Tinh kiếm mới vỡ nhẽ và bụng bảo dạ rằng :
- "Ra là y cố ý..."
Vừa lúc ấy thì Thanh Lam giả hiệu đã ném ngược trở lại một vật gì tới gần chàng, chàng vội giơ tay ra chộp luôn, mới hay đó là một nắm giấy.
Thanh Lam vội giở tờ giấy đó ra xem, thấy bên trên có viết mấy chữ như sau :
"Mau tới giếng khô ở gian trong đợi chờ và kèm theo vài viên Hộ Tâm đan"

Thấy chữ viết rất thảo chắc là lúc viết vội vàng lắm. Thanh Lam là người thông minh đã đoán ra người giả dạng mình chính là ông cụ ăn quỵt ở trong tửu điếm chứ không sai. Chàng đoán chắc ông ta đã biết Thiên Hành theo dõi tầm thù cho nên mới lấy trộm thanh bảo kiếm của mình, rồi giả dạng mình để dụ thầy trò Thiên Hành đi nơi khác, mặt khác thấy mình bị vướng cẳng ở đây không sao thoát thân được, nên mới bảo mình trốn xuống giếng khô đợi chờ. Đồng thời chàng thấy trong gói giấy quả có ba viên thuốc thực, chàng đoán chắc thuốc này để chữa cho Lan nhi chứ không sai? Chàng càng nghĩ càng mừng thầm đưa mắt liếc nhìn trận đấu, thấy hai người đang đấu rất kịch liệt, chàng liền bụng bảo dạ rằng :

- "Hai người đang cầm cự với nhau như vậy không biết kéo dài bao giờ mới xong? Mà Lan nhi đang bị thương nặng bởi ám khí, sao ta không nhân lúc này mà đem nàng đi cứu chữa ngay, còn đợi chờ tới bao giờ nữa?"

Lúc hai người đang đấu với nhau thì Thanh Lam đã lui đến phía sau điện rồi, và gần chỗ cửa ngách. Bây giờ chàng thấy dịp may hiếm có liền thừa cơ lẻn ngay ra lối cửa ngách ấy.

Tòa đại điện ở bên trong đã đổ xụp, cỏ lau mọc cao quá đầu gối, trong lúc tối om lại càng hoang vu thêm. Cũng may lúc này tai mắt của chàng cũng sáng suốt hơn trước nhiều. Chàng theo lời dặn của ông già, vội vàng chạy thẳng về phía sau và quả nhiên đã tìm thấy một cái giếng khô. Chàng nhìn bốn xung quanh một lượt, rồi cúi mình nhặt một tảng đá ném xuống bên dưới thử xem. Nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, chàng biết giếng này cũng không sâu lắm, và khô khan, không có tí nước nào, Chàng tự xét thấy, nếu mình ẵm Lan nhi từ bên dưới nhảy lên cũng không khó, nên chàng mới dám xuống. Vì miệng giếng chật, bắt buộc phải ôm thẳng người Lan nhi chứ không thể ẵm ngang được. Chàng ngửi thấy mùi thơm như lan như xạ trong người nàng toả ra, khiến chàng như ngây ngất, trống ngực đập rất mạnh.

Khi xuống tới đáy giếng, chàng thấy toàn là những đá vừa to vừa nhỏ. Chàng ngó nhìn bốn bên, thấy đáy giếng rộng lắm, mùi ẩm thấp xông lên tận mũi.

Tuy vậy, chàng vẫn chưa được yên tâm, cứ tưởng tượng là Thiên Hồ với Tỷ Ni đã biết mình ẩn núp ở dưới đáy giếng vậy.

Quả nhiên ở trên đại điện, hai người đang kịch chiến, bỗng phát giác chàng đã lẻn trốn, cả hai vội chạy về phía sau điện tìm kiếm. Văng vẳng nghe thấy đằng xa có tiếng giận dữ quát tháo càng ngày càng gần, Thanh Lam sợ hãi vô cùng, không dám thở mạnh.

Hồi 25
Dây sắt trên vách núi

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Hồ với Tỷ Ni tìm kiếm tới cạnh giếng. Thiên Hồ giận dữ khôn tả, vừa tìm kiếm vừa mắng chửi, chân của mụ đi tới đâu là đá bay lung tung tới đó.
Thanh Lam ôm chặt lấy Lan nhi, ngồi sát vào vách đá, không dám thở mạnh, trong lòng hồi hộp. Có tiếng của Tam Nhỡn Tỷ Ni nói vọng xuống rằng :
- Tiểu tử ẵm đồ đệ của bần ni đi như thế, chắc y không thể nào đi xa được đâu. Chúng ta nên chia nhau mỗi người đi một ngả, như vậy chắc thể nào cũng tìm thấy y.
Hình như lão ni muốn thương lượng với Thiên Hồ vậy, nhưng ngờ đâu Thiên Hồ lại dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi trả lời rằng :
- Chia đường mà đuổi ư? Mụ muốn một mình dụ dỗ con ta đi hay sao? Nói thực cho mụ biết, con nhỏ mà tiểu tử họ Giang đó ẵm là con gái của ta, mụ khỏi quan tâm tới làm chi!
Tam Nhỡn Tỷ Ni tức giận khôn tả, quát tháo :
- Sao bà lại biết nó là con gái của bà? Bần ni có phải là người đi cướp con gái của người ta như bà tưởng tượng đâu?
- Thế ngươi làm sao lại biết nó là đồ đệ của ngươi? Chẳng lẽ Thiên Hồ này cướp đồ đệ của người ta về nhận làm con gái hay sao? Hừ! Ngày hôm nay, nếu không tìm thấy tiểu tử ấy, ta nhất định không chịu để yên cho ngươi đâu!
- Tìm không thấy đồ đệ của bần ni, bần ni cũng không chịu để yên cho Thiên Hồ ngươi đâu!
Hai người đều không chịu lép vế nhau, tiếng cãi nhau càng ngày càng lớn, nhưng rồi càng ngày càng xa dần. Thanh Lam vội lui về phía sau một bước, tới khi hai người ở phía trên đi tới gần miệng giếng, chàng vội im hơi nín tiếng. Nhưng không bao lâu, tiếng cãi vã của hai người lại càng ngày càng xa. Thanh Lam vẫn cầm ba viên thuốc Hộ Tâm đan của ông già ném cho ở trong tay, thấy hai người ở bên trên đã đi xa rồi chàng định cho Lan nhi uống nhưng phải tìm chỗ nào khô ráo một chút mới ngồi và cho nàng uống được. Chàng liền dùng chân gạt những viên đá lởm chởm ở dưới đất và dọn được một chỗ trống, không còn đá và sỏi nữa, chàng mới ngồi xổm xuống đặt Lan nhi ở trên đùi mình, giở gói thuốc lấy ba viên thuốc ra.

Nhưng thấy Lan nhi cứ nhắm mắt, hơi thở rất yếu, không biết làm cách nào để cho nàng uống thuốc được. Chàng phân vân hết sức, hơn nữa ở trong giếng khô này thì lấy đâu ra nước cho nàng chiêu thuốc?
Vì vậy chàng càng khó nghĩ thêm.
Sau Thanh Lam nghĩ ra được một kế, đành bỏ thuốc vào mồm nhai, rồi mớm vào mồm Lan nhi. Đồng thời, chàng dùng chân khí của mình dồn thuốc xuống bụng nàng. Tuy trong giếng không có người thứ ba, nhưng chàng cũng cảm thấy xấu hổ và trống ngực đập rất mạnh.
Thời gian trôi qua rất nhanh, hết phút này sang phút khác. Lan nhi uống Hộ Tâm đan rồi mà vẫn chưa thấy tỉnh táo. Chàng không biết có nên giải huyệt hay không? Chàng lại nghi ngờ ba viên thuốc của ông già không linh nghiệm. Nhưng chàng nghĩ lại ông già giả dạng mình để dụ Vương Ốc Tản Nhân đi nơi khác, đủ thấy ông ta là người dị dung phong trần.
Nghĩ tới đó chàng lại lo âu cho ông già, chỉ sợ một mình ông ta không sao địch nổi Vương Ốc Tản Nhân. Chàng lại nghĩ đến Lan nhi đang nằm ở trong lòng mình không biết có phải là Lan nhi thực sự không? Chàng cũng biết Liễu Kỳ với Lan nhi hai người giống hệt nhau, chưa biết chừng người ở trong lòng mình đây là Liễu Kỳ cũng nên, vì thế Tam Nhỡn Tỷ Ni mới đi tìm kiếm nàng.
Chàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy có tiếng lá khô rớt xuống. Chàng giật mình, đang tìm kiếm lá khô ở đâu rớt xuống, thì đã có tiếng nói của ông già ăn quỵt vọng tới :
- Hừ! Tiểu tử ngươi núp ở đâu thế?
Thanh Lam nghe thấy có tiếng nói của ông già thì mừng rỡ khôn tả, vội đáp :
- Lão tiền bối đã tới đấy à? Tiểu bối ở đây đấy!
Ông già cười khì nói tiếp :
- Tiểu tử đừng có ẵm cô bé ngồi ngẩn người ra như thế nữa! Nơi đây không được an toàn đâu! Lão Hồ Ly với Ni cô vẫn còn tìm kiếm ở quanh đây chưa biết chừng chúng sẽ tìm kiếm tới cái giếng khô này cũng nên.
Thanh Lam lo âu vô cùng, vội hỏi :
- Biết làm sao bây giờ đây?
- Già đã gọi ngươi tới đây, khi nào già lại để cho ngươi bị bắt ở chốn này? Thôi được theo già đi!
Tiếng nói của ông già vừa dứt, thì thấy ở sau vách đá phía bên trái đã có một bóng người thấp thoáng rồi biến mất.
Lúc này Thanh Lam mới biết trong giếng khô này, sau vách đá lại

còn có lối đi. Chàng liền ẵm Lan nhi đứng dậy, lẻn qua cái khe đá ấy, vừa đi lọt hai người. Chàng nghe thấy ông già ở phía đằng trước kêu gọi :
- Này tiểu tử, đi nhanh lên chứ! Đi chậm như thế thì đến bao giờ mới lên tới?
Chàng nghe thấy tiếng nói của ông già chỉ ở chỗ cách mình chừng mười trượng thôi, chàng kinh ngạc vô cùng, không ngờ cái giếng này lại có đường đi sâu như thế, càng đi càng thấy đường chúc xuống. Không dám chậm trễ, chàng vội giở hết khinh công ra đuổi theo luôn.
Ông già rất hay nói chuyện, vừa đi ông ta vừa nói tiếp :
- Người lấy làm lạ lắm phải không? Cái giếng khô này sao lại dài đến thế? Nói thực cho ngươi biết, còn xa lắm, và nơi đó là một con đường suối xưa kia, vì nước suối đã khô và được người sửa sang lại, nên cứ theo con đường đó mà tiến sẽ tới thẳng núi Thái Hành. Mãi gần đây già này mới khám phá ra con đường này, ngươi cứ việc đi theo già là không sợ lạc lối đâu, vì lão còn có một bản địa đồ nữa.
Ông ta nói xong, bật đá lửa lên, trong lối đi ấy quả nhiên chàng đã trông thấy ông già đang cầm một bản địa đồ. Ông ta đi ở phía trước nhanh khôn tả, chàng giở hết tốc lực ra mà vẫn không sao đuổi kịp. Lúc nào cũng cách ông ta chừng mười trượng.
Mỗi khi đi tới khúc quanh thì ông già cũng ngừng chân lại và bật lửa lên để đợi chờ.
Thấy hành vi của ông già rất kỳ lạ, nhưng chàng vẫn không để ý tới điểm đó mà chỉ nghi ngờ đến lai lịch của ông ta thôi, và chàng cũng không biết ông ta định dẫn mình đi đâu?
Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã đi ước chừng ba mươi dặm rồi mà phía trước vẫn còn tối om, và ông già vẫn tiếp tục đi như thường. Chàng nóng lòng sốt ruột, liền lên tiếng hỏi :
- Lão tiền bối, chúng ta đi đâu bây giờ đây?
Ông già vừa đi vừa đáp :
- Sắp tới rồi! Sắp tới rồi! Già này còn cố kiếm một chỗ để cho hai người được ở yên thân vài ngày chứ?
Ông ta vừa nói vừa có vẻ đùa giỡn, khiến Thanh Lam mặt đỏ bừng. Chàng hổ thẹn, không tiện trả lời.
Lúc ấy, thấy lối đi càng cao dốc, chàng ẵm lấy Lan nhi phải xốc lên vai mới đi được. Sau khi tới một chỗ dốc vừa chật hẹp, chàng cảm thấy khó đi khôn tả. Nên chàng vội gắng hết hơi sức mới miễn cưỡng qua nổi chốn ấy, nhưng mồ hôi đã toát ra như mưa rồi. Cũng may không lâu đã tới một cái hang động, nhưng khi đi qua cửa hàng lại là chỗ cửa ra, bên trên có một con đường ghép đi xuôi xuống, ánh sáng

mặt trời tự đáy khe đó mà chiếu xuống, vách bên trái có một con đường nhưng không thể nói là đường được, vì đoạn đoạn tục tục, chỉ có thể đi được một người thôi. Chàng thấy ông già đi ở phía trước cứ nhảy nhảy nhót nhót mới qua được con đường vừa dốc vừa lởm chởm này. Chàng vì vác Lan nhi ở trên vai đi theo, muốn bắt chước lối đi của ông già không phải là chuyện dễ, chỉ trượt chân một cái có thể đánh rớt Lan nhi cũng chưa chừng, nên vừa đi, chàng vừa hết sức chú ý và đề phòng.
Chàng theo được mấy chục trượng, mồ hôi đã ướt đẫm. Nhưng may thay, ông già đã ngừng chân ở chỗ cách chàng chừng ba trượng, lưng dựa vào vách đá, giở bản đồ ra coi.
Nơi đây chỉ có một con đường đi thôi, chứ không có đường ngách hay đường quanh gì cả. Chàng không hiểu tại sao ông ta lại cứ chăm chú xem tờ địa đồ như thế?
Xem địa đồ một hồi, ông già bỗng ngửng đầu nhìn vách đá ở trước mặt, mừng rỡ nói :
- Ừ, đến rồi, đến rồi, ở ngay đây đấy!
Ông ta vừa nói vừa vẫy tay gọi Thanh Lam và nói tiếp :
- Tiểu tử mau lại đây! Lần này đã đến thực đấy.
Thanh Lam nghe lời vội chạy tới gần chỗ đó, ông già không đợi chàng lên tiếng, đã chỉ tay vào vách đá, cười khì và nói tiếp :
- Coi kìa! Lão đã tìm được một chỗ để cho cậu chữa bệnh rất tốt. Cậu xem này, nơi đây vừa thanh tịnh, vừa cao ráo, không còn sợ Thiên Hồ với Ni Cô đến quấy nhiễu nữa!
Thanh Lam ngửng đầu lên nhìn, thấy trên vách đá có treo một sợi dây sắt dài hơn hai mươi trượng dưới đầu dây sắt có cột một cái vòng sắt, nhưng chỗ đầu giây ấy cách mặt đất chừng mười lăm, mười sáu trượng. Giữa ông già với vách núi lại còn cách một cái khe núi.
Chàng không biết sợi dây sắt dùng để làm chi? Chàng nghe giọng nói của ông già thì hình như phải leo cái dây sắt này mới lên được bên trên. Quả nhiên chàng đang nghĩ ngợi thì ông già đã quay đầu lại nói :
- Tiểu tử cứ theo lão mà lên như thế này.
Nói xong ông ta tung mình nhảy lên cao bảy tám trượng.
Thanh Lam thấy vậy kinh ngạc hết sức, bụng bảo dạ rằng :
- “Khinh công của ông già này tuy khá cao siêu, nhưng ông ta chỉ nhảy lên được một nửa như thế, còn những bảy tám trượng nữa mới tới nơi thì làm sao ông ta nắm được cái vòng sắt kia? Vả lại trên vách mọc đầy rêu như thế, và cũng không có chỗ ngừng chân, như

vậy nhỡ lỡ chân một cái óc phải nguy hại không?”
Chàng đang lo âu và thất kinh kêu “ủa” một tiếng thì người của ông già đã lượn quanh nửa vòng rồi phi lên trên cao, tốc độ nhanh kỳ lạ, chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng ông ta đã nắm được cái vòng sắt, người đeo lơ lửng ở trên không rồi.
Chàng ngẩn người ra nhìn và sực nhớ ra pho khinh công ấy của ông già là “Vân Long Tam Hiện” mà thầy đồ Thư đã nói qua cho chàng nghe. Có lẽ đây là thế phi lên lần thứ nhất tên là Tiềm Long Thăng Thiên?
Chàng đang suy nhgĩ thì ông già đã ở bên trên gọi :
- Tiểu tử, mau lên đi, còn đứng ngẩn người ra suy nghĩ làm chi?
Nếu là lúc thường thì chàng cũng có thể miễn cưỡng nhảy lên được, nhưng bây giờ vì ẵm Lan nhi, nên chàng không dám thử thách.
Ông già ăn quỵt ở bên trên lại kêu gọi tiếp :
- Tiểu tử đừng có sợ! Với khinh công của ngươi vừa đuổi theo lão cũng vừa đủ để nhảy lên rồi, không sao đâu!
Thanh Lam đành phải đánh liều dù không lên tới lại nhảy xuống dưới đất cũng không nguy hiểm gì cả, nên chàng liền vận chân khí nhún chân tung mình nhảy lên. Chàng có biết đâu được Không Không sư bá đả thông Sinh Tử Huyền Quan rồi, công lực của chàng không kém gì những người đã tu luyện hàng mấy chục năm, nên chàng vừa nhảy một cái đã lên cao hơn mười trượng.
Lúc ấy ông già có một sợi dây với một cái chùy vàng đeo lơ lửng ở dưới vòng sắt, người chàng đã vượt qua chùy rồi chàng liền giơ tay nắm lấy sợi dây gấm. Chàng ngạc nhiên hết sức, không ngờ mình lại nhảy được cao như vậy? Chàng đang ngạc nhiên thì ông già lại nói vọng xuống rằng :
- Tiểu tử cứ nắm chặt lấy sợi giây ấy, đừng có cử động gì cả!
Ông già dặn chàng xong, dùng chân móc chặt vào cái vòng sắt và cột đầu sợi giây kia vào ngang lưng mình rồi cứ thế mà theo sợi giây sắt leo lên phía trên.
Thanh Lam cảm thấy người mình như bay lơ lửng ở trên không, còn ông già nhanh nhẹn như một con vượn, chỉ trong chốc lát đã lên hết sợi giây sắt kia rồi.
Thanh Lam ngửng đầu lên nhìn, không thấy ông ta đâu nữa.
Chàng đoán chắc trên đó thế nào cũng có một cái hang động.
Quả nhiên chàng lại thấy ông ta nhô đầu ra, rồi hai tay cứ kéo sợi dây gấm lên. Chỉ trong chốc lát, chàng đã được ông già lôi tới phía trên.
Lúc ấy chàng mới biết nơi ấy có một khe núi rất chật hẹp. Ông già đi

trước dẫn đường, chàng ẵm Lan nhi theo sau. Khe núi ấy không sâu, chỉ đi chừng trăm bước là đã đi hết cái khe ấy liền.

Hồi 26
Mười hai vị Tỷ La đại sư

Đi qua khỏi cái khe núi đó, chàng mới hay phía đằng trước là một cái bình đài rộng chừng ba mẫu, bốn chung quanh có vách núi bao vây. Những vách núi cao chọc trời, nên bình đài đó giống hệt cái giếng lớn. Vách núi ở phía trước, bên trên có viết ngang sáu chữ như sau :
"Nam Mô A Di Đà Phật"
Chữ nào cũng to hàng trượng, giữa hai chữ A và Di, chỗ phía bên dưới có một cánh cửa to lớn độ bốn thước. Ông ta cung kính quì ở trước cửa đá, mồm lẩm bẩm khấn một hồi rồi mới đứng dậy, tiến lên một bước, hai tay từ từ mở cánh cửa đá ấy, chỉ nghe thấy kêu kèn kẹt, hai cánh cửa đá đã bị ông ta đẩy rộng ra, bên trong liền có một luồng hơi lạnh đưa ra, đến nỗi ông già cũng không chịu nổi, phải rùng mình một cái. Nhưng ông ta vẫn đi trước, tiến vào bên trong.
Bên trong toàn là những thạch kim nhũ treo lơ lửng nhưng có ánh sáng lòe loẹt chiếu sáng khắp căn phòng ấy.
Thanh Lam theo ông già từ từ bước vào, thấy vậy cũng phải kinh ngạc vô cùng.
Thì ra thạch thất ấy rất lớn rộng và có lẽ là một gian Phật đường. Phía trong thạc thất có bày bàn thờ đá xanh, trên vách có vẽ một lão hòa thượng mặc áo đen chắp tay và chân dẫm trên một cành lau, mặt lão hòa thượng rất hiền từ và trông rất sống động. Chàng đã nhận ra đó là hình đồ của Đạt Ma thiền sư Nhất Vỹ Quá Giang.
Hai bên bàn thờ có bày la liệt mười ba cái bồ đoàn đục bằng đá xanh. Chỉ có một cái bồ đoàn là bỏ trống thôi, còn mười hai cái kia, bên trên đều có mười hai vị hòa thượng đang ngồi nhắm mắt nhập định, diện mạo của mười hai vị hòa thượng ấy trông rất kỳ lạ. Mười hai vị đều mặc áo cà sa màu tía, có ánh sáng lóng lánh không phải bằng tơ cũng không phải bằng lụa, làm bằng một thứ vải lụa rất đặc biệt. Trên vách đá ở phía sau lưng người nào người nấy đều có khắc hình La Hán khác nhau, có vị đứng có vị ngồi trông rất linh động.
Thanh Lam thấy vậy thắc mắc vô cùng bụng bảo dạ rằng :
- "Mười hai vị hòa thượng này có lẽ là những hòa thượng tu hành ở

trong ngôi chùa đó cũng nên. Nhưng sao họ lại bỏ chùa không ở mà chui xuống dưới giếng khô đào đường hầm đi tới đây ngồi ở trước vách đá này tu luyện chăng? Ông già ăn quỵt theo bản địa đồ bí mật dẫn mình tới đây để làm chi, chẳng lẽ ông ta muốn nhờ bọn hòa thượng cứu chữa cho Lan nhi chăng?"
Chàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe ông già ăn quỵt lên tiếng nói :
- Tiểu tử lại đây đặt con nhỏ nằm xuống đã, rồi lão sẽ bảo cách cho ngươi chữa cho nó.
Nói xong, ông ta đi thẳng vào trong thạch thất ở phía bên phải.
Thì ra nơi đó lại có một cửa hang bên trong là một gian thạch thất rộng trừng hai trượng. Trong thạch thất chỉ có một cái sập đá thôi, chứ không có bàn ghế chi cả.
Ông già ăn quỵt chỉ cái sập đá mà nói :
- Ngươi giải huyệt cho nó rồi đặt nó nằm lên trên sập, lão còn có lời muốn nói với ngươi.
Thanh Lam vâng lời đặt Lan nhi nằm lên trên sập và giải huyệt cho nàng ta, chàng thấy trong thạch thất này âm hàn, sợ Lan nhi bị thương chịu không nổi giá lạnh, vội cởi áo dài của mình ra đắp cho nàng.
Ông già thấy vậy cười khì một tiếng rụt đầu rụt cổ nói :
- Tiểu tử cũng khéo săn sóc trông nom đấy.
Nói xong, ông ta lấy một cái bọc giấy khá lớn vứt lên trên sập và dặn tiếp :
- Đây là bọc lương khô đủ cho hai người ăn ba ngày, đi chúng ta ra bên ngoài đi.
Thanh Lam mặt đỏ bừng vội cãi lại :
- Thưa lão tiền bối vết thương của cô ta...
- Không sao, con nhỏ đã uống Hộ Tâm đan của già này rồi trong ba ngày dù nó bị thương nặng đến đâu cũng không việc gì cả, già bận lắm, làm xong công việc ở đây là phải đi ngay.
Lão tiền bối sẽ rời khỏi nơi đây ngay ư?
- Phải! Có người nhờ vả lão một việc rất khẩn cấp, nên lão phải đi giúp người đó ngay, nhưng tiểu tử đừng có lo âu, lát nữa già sẽ dặn bảo đâu vào đấy hẳn hoi.
Thanh Lam không biết ông ta sẽ có lời dặn bảo thì chàng cứ việc đi theo ra thôi.
Hai người ra tới thạch thất lớn ở bên ngoài ông già lớn tiếng nói tiếp :
- Tiểu tử chúng ta hãy vái Đạt Ma thiền sư với kim thân của mười hai vị đại sư này.
Nói xong ông ta cung kính vái lạy, rồi đi tới trước mười hai vị vái từng

người một mồm lẩm bẩm khấn hỏi.
Thanh Lam không nghe thấy rõ ông ta khấn những gì, chờ ông ta lễ xong cũng bắt chước vái lại một lượt thôi.
Ông già đi tới gần cái bàn đá lấy một cái hộp bằng đá thạch ngọc dài chừng một thước để ở dưới lư hương ra, hai tay bưng lấy lá thư đó tủm tỉm cười và hỏi :
- Tiểu tử có biết trong này là cái gì không?
Thanh Lam lắc đầu, ông già trịnh trọng nói tiếp :
- Đây là Dịch Cân kinh do tay Đạt Ma thiền sư viết năm xưa.
- Dịch Cân kinh?
Thanh Lam nhớ lúc mới học võ thầy đồ Thư có cho hay Dịch Cân kinh là một môn nội gia tâm pháp, khi Đạt Ma tới chùa Thiếu Lâm diện bích chín năm mà sáng tác ra trong thời kỳ diện bích ấy, và cũng là một vật trọng báu của cửa Phật, chàng thắc mắc nhất là tại sao vật quí báu như thế mà ai lại để ở dưới lư hương một cách lơ đễnh như vậy?
Ông già thấy chàng ngẩn người ra liền cười khì nói :
- Nói thực cho ngươi biết già này thừa lệnh ân sư chuyên vì cuốn sách này mà tới đây, vả lại còn phải đem lên chùa Thiếu Lâm nữa.
Thanh Lam kinh ngạc hết sức vội hỏi lại :
- Lão tiền bối còn có sư phụ ư?
- Tất nhiên sư phụ của lão là bạn thân của mười hai vị đại sư đã thành phật này, hồi đó cách đây hơn trăm năm rồi.
- Ủa!
Thoạt tiên chàng tưởng mười hai vị hòa thượng đó là đang ngồi nhập định, chứ có ngờ đâu các vị ấy đã thành phật rồi, và câu chuyện xảy ra hồi trăm năm về trước, sư phụ của ông già ăn quỵt này còn sống ở trên đời như vậy có phải là đã trên hai trăm tuổi không?
Ông già thấy Thanh Lam kêu ủa như vậy, liền cười khì và hỏi :
- Tiểu tử ngươi đã gặp sư phụ của già rồi ư?
Thanh Lam lắc đầu đáp :
- Không! Tiểu bối có được gặp bao giờ đâu?
- Không, già nói sau này thế nào ngươi cũng được gặp sư phụ của già, quí hồ ngươi là người có duyên.
- Nếu phen này may mắn tiểu bối cũng muốn được yết kiến cụ ta một phen.
- Thôi đừng nói sang chuyện khác nữa, tiểu tử có biết mười hai vị đại sư này là ai không?
Thanh Lam lắc đầu ông già lại nói tiếp :
- Tất nhiên ngươi biết sao được, mười hai vị đại sư này là môn hạ

đích truyền của Đạt Ma thiền sư đấy! Đại đệ tử tên là Đàm Tôn, nhưng pháp thể của Đàm Tôn đại sư không có ở đây.
Thanh Lam nghe thấy ông ta nói như thế đưa mắt nhìn vào một cái thảm bồ đoàn bằng đá bỏ trống cạnh mười hai vị đại sư kia. Ông già lại nói tiếp :
- Vì đó là Lý Thế Dân thái tôn hòang đế của bổn triều, nhưng chưa tức vị. Đàm Tôn đại sư dẫn mười hai vị sư đệ hộ tá vua Thái Tôn bình định Vương Thế Doãn có công. Trước khi Thái Tôn đăng cơ đã ngự ban cho Đàm Tôn làm đại tướng quân chủ trì chùa Thiếu Lâm. Mười hai vị đại sư cũng được phong theo nhưng mười hai vị này không chịu thụ phong, nhà vua liền ban cho mỗi người một bộ áo cà sa Tỷ La tức cà sa hiện đang mặc ở trên người của mười hai vị đại sư ấy.
Thanh Lam nghe tới đó liền đưa mắt nhìn những bộ áo cà sa có ánh sáng lóng lánh tia ra bụng bảo dạ rằng :
- “Thế ra những bộ áo này lại có lịch sử như vậy, thảo nào mình mới vào trong cửa đã thấy những bộ áo cà sa của mười hai vị đại sư này đặc biệt và lạnh lùng lắm.”
Ông ta lại nói tiếp :
- Sau đó Võ Thị Tắc Thiên chuyên quyền giết chóc bừa bãi nhưng lại sợ võ công của chùa Thiếu Lâm, nên Võ thị mới ban chay cho các vị đại sư ở chùa Thiếu Lâm, nhưng lại ngấm ngầm bỏ thuốc độc vào trong đồ chay, để giết hại Đàm Tôn đại sư.
- Ủa!
- Vì vậy mười hai vị đại sư này mới phải đem theo Dịch Cân kinh do tay Đạt Ma thiền sư viết đào tẩu với ngôi chùa này. Võ thị liền phái bọn tay sai đi khắp nơi tìm kiếm. Mười hai vị đại sư xuống dưới giếng khô lẩn trốn, ngờ đâu lại tìm ra con đường bí mật này và lại còn tìm thấy một cái hang đá thiên nhiên nữa.
- Ủa!
- Sau khi Võ thị bị dẹp, mười hai vị đại sư này cứ ở đây bế quan khổ luyện chứ không chịu ra ngoài nữa. Trải qua mấy chục năm tiềm tâm tinh nghiền, cuốn Dịch Cân kinh này mỗi người đã nghĩ ra được một thế chưởng pháp gọi là Tỷ La thập nhị thức và khắc ngay ở trên vách đá chỗ sau lưng của mười hai vị.
- Ủa!
Nghe tới đó Thanh Lam đưa mắt nhìn kỹ lại những hình khắc ở trên vách đá chỗ sau lưng của mười hai vị đại sư kia, quả thực hình nào cũng khắc một vị La Hán, chàng liền lên tiếng hỏi :
- Lão tiền bối sao lại biết tường tận đến như thế?

Ông già vừa cười vừa đáp :
- Tất nhiên những cái đó là do ân sư của già nói cho già hay, cách đây mấy chục năm ân sư của già ngẫu nhiên đi qua trên đỉnh núi này liền gặp mười hai vị đại sư, có một vị đại sư sắp sửa viên tịch đến nơi và có nhờ ân sư của già sau này sai môn hạ đệ tử đến đây lấy cuốn Dịch Cân kinh này đem trả về chùa Thiếu Lâm, và xin tặng Tỷ La thập nhị thức để trả công đưa cuốn kinh này đi hộ.
Lúc ấy ân sư của già có nhận lời các vị đại sư mười năm sau thể nào cũng hòa n thành nguyện vọng của các vị. Nói thực cho tiểu tử biết lúc ấy già mới được nhập môn.
- Thế ra mười năm trước đây lão tiền bối mới bái sư ư?
- Phải, già này bái sư hơi chậm một chút, tiểu tử lại đây chúng ta hãy tập Tỷ La thập nhị thức này trước đi, tập xong già còn có một việc rất quan trọng kể cho ngươi nghe nữa.
Nói xong, ông ta đứng phắt dậy.
Thanh Lam thấy tính nết của ông già này rất lạ chưa nói dứt câu đã bắt mình luyện chưởng rồi, và lại Tỷ La thập nhị thức là của mười hai vị đại sư dùng để cho người đem cuốn Dịch Cân kinh này đến chùa Thiếu Lâm, mình có công cán gì đâu mà cũng theo ông ta luyện tập?
Chàng nghĩ như thế liền nghiêm nghị đáp :
- Thưa lão tiền bối Tỷ La thập nhị thức này vốn dĩ là của mười hai vị đại sư, tiểu bối vô công bất thụ lộc, tiền bối cứ việc luyện tập một mình đi.
Ông già giơ một ngón tay cái lên khen ngợi vừa cười vừa đáp :
- Người trong võ lâm ai cũng ham muốn được học hỏi thêm võ công, hễ thấy nơi đâu có phát hiện bí kíp là tới đó tranh cướp liền, chớ người thực thà và trí túc như tiểu tử quả thực hiếm có. Nhưng người nên biết trong cửa phật bao giờ cũng nói tới hai chữ pháp duyên, ai đã bước chân vào trong hang động này tức là người đó có duyên rồi. Huống hồ già ở trên tửu lầu ra là muốn dụ ngươi cùng đi tới đây. Sau mới xảy ra lắm chi tiết lôi thôi, nhưng chuyện đó ngươi đã biết rồi lại đây đừng làm mất nhiều thì giờ nữa.
Thanh Lam thấy ông ta thúc giục như vậy đành phải nhận lời.
Hai người liền theo những hình khắc ở trên vách mà luyện tập từ thức thứ nhất, thức thứ nhì... cho tới thức cuối cùng.
Thanh Lam là người rất thông minh lại được cùng ông già nghiên cứu như vậy nên dễ luyện tập và chàng cảm thấy pho chưởng pháp này lợi hại cùng biến hóa khôn lường.
Một lát sau chàng đã học được mười hai thức chưởng pháp kia ngay. Hai người luyện lại một lần nữa. Ông già ngạc nhiên hỏi Thanh

Lam; - Tiểu tử ngươi ít tuổi như vậy mà sao ngươi lại ra chân ra tay nội lực lại thâm hậu đến như thế?
- Lão tiền bối sáng suốt thực, ba tháng trước đây tiểu bối gặp được tệ sư bá Không Không lão nhân ông ta dùng chân khí đả thông sinh tử huyền quan cho tiểu bối, sau lại truyền cho tiểu bối pho Ly Hợp thần công.
Ông già nghe nói giật mình kinh hãi vội hỏi lại :
- Tiểu tử ngươi được Không Động lão nhân thương yêu và truyền thụ Ly Hợp thần công cho quả thực phúc duyên của ngươi lớn không thể tưởng tượng được. Hà hà nếu vậy lúc này ngươi đã được thêm sở trường của hai môn phái rồi.
Nói xong, ông ta ngồi xuống thò tay vào túi lấy cái lọ sứ và một bọc vải hoa nho nhỏ cùng một cái hộp hình dài dùng vải trắng bọc chặt để cả lên trên đầu gối rồi gọi Thanh Lam rằng :
- Tiểu tử ngươi lại đây ngồi xuống, chúng ta nói chuyện đứng đắn.
Thanh Lam vâng lời liền ngồi xuống cạnh ông ta và vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Ngươi có biết những thứ này là vật gì không? Ở đâu ra?
Thanh Lam lắc đầu, ông già cười hí hí rụt đầu rụt cổ nói tiếp :
Những vật này lão lấy được của anh em Yến Sơn song kiệt đấy.
Thanh Lam không sao nhịn được cười, vì chàng thấy ông già cũng là một tay trộm già, nhưng chỉ nghĩ thầm thôi chứ không dám nói ra tiếng. Ngờ đâu, ông già đã lên tiếng hỏi liền :
- Có phải ngươi cười lão là kẻ trộm đấy không? Nhưng ngươi có biết lão lấy trộm những thứ này là để cho ngươi sử dụng đấy chứ?
Ông ra vừa nói vừa chỉ ba cái lọ sứ mà nói tiếp :
- Ba cái lọ thuốc này giải độc linh dược của nhà họ Đường ở Tây Xuyên rất linh nghiệm, ngươi nhìn kỹ xem có phải trên lọ có khắc chữ Đường đấy không? Nghe nói Đường tiên sinh hồi còn ít tuổi lượm được một cuốn độc kinh chuyên luyện các chất độc, nhờ vậy tiếng tăm mới lừng lẫy giang hồ. Yến Sơn song kiệt là môn hạ của y, nên lúc nào trong người chúng cũng có ba cái lọ sứ này. Vì thấy bạn của cậu bị Tuyệt Tình châm của anh em họ Khương bắn trúng, nên lão mới thuận tay quơ luôn ba cái lọ này tới, ngờ đâu đắc vật vô sở dụng.
Thanh Lam nghe nói cả kinh bụng bảo dạ rằng :
- “Chả lẽ Tuyệt Tình châm của Yến Sơn song kiệt không có thuốc nào cứu chữa được chăng?”
Ông già không đợi chờ chàng lên tiếng đã nói tiếp :
- Tuyệt Tình châm làm bằng một thứ gang rất dòn, khi bắn vào thân

người tự động gãy ra làm mấy khúc, trên kim có những chất độc có thể làm cho máu của người ta đông đặc ác độc khôn tả. Nhưng ám khí độc dược của nhà họ Đường đều có thuốc giải độc và đệ tử của nhà họ Đường đi đâu cũng đem theo ba lọ thuốc này trong ba lọ thuốc có một lọ chuyên giải bách độc. Ngoài ra hai lọ là thuốc giải độc môn ám khí riêng của chúng, nhưng ngoài một chữ Đường khắc ở ngoài ra thì không có dấu hiệu gì đặc biệt hết. Như vậy chỉ có mình chúng mới biết lọ nào dùng để chữa thứ gì thôi. Nên bây giờ có lấy được cũng như không. Ngươi cứ để ở bên cạnh người may ra sau này cũng có ngày dùng tới.
- Thưa lão tiền bối bây giờ chúng ta dùng cách gì mà chữa cho Lan nhi khỏi bị thương.
- Đừng có lo, lão chưa nói dứt.
Ông ra lại cầm cái hộp hình dài có vải trắng bọc chặt lên vừa cười vừa nói tiếp :
- Lúc ấy già vẫn chưa biết ngươi có kỳ ngộ như vậy, không những sinh tử huyền quan đã thông mà còn học hỏi được pho Ly Hợp thần công một pho võ học vô thượng của phái Không Động, nên già mới thuận tay lấy luôn cả cây sâm nghìn năm lại cho ngươi uống, để cho ngươi mạnh thêm, nhưng bây giờ ngươi khỏi cần đến nó.
- Cây sâm nghìn năm ư?
Chàng thắc mắc hết sức vì rõ ràng trông thấy Yến Sơn song kiệt đã trao đổi cây sâm cho thiếu phụ rồi, sao trong người Song kiệt lại vẫn còn có một cây sâm nghìn năm như thế này. Chả lẽ chàng đã cướp lại của thiếu phụ chăng?
- Hà hà Băng Phách Phu Nhân là người giàu kinh nghiệm giang hồ như thế mà cũng bị Yến Sơn song kiệt đánh lừa, cây sâm mà bà ta cầm đi đó chỉ là một cây lão sơn nhân sâm thôi, chứ không phải là cây sâm nghìn năm.
- Ủa! Thế ra Yến Sơn song kiệt đã lừa của bà ta một viên Băng Phách chân giá trị liên thành như vậy.
- Hà hà giá trị liên thành ư? Tiểu tử ngươi thực không có một chút kinh nghiệm giang hồ gì cả. Băng Phách phu nhân tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm Yến Sơn song kiệt vừa trông thấy hạt châu đó đã biết ngay là ai? Nên chúng mới ngoan ngoãn đưa cây sâm cho bà ấy, nhưng chúng lăn lộn giang hồ lâu năm nên lúc nào chúng cũng phải đề phòng sẵn có người phỗng tay trên của mình, vì vậy chúng mới lấy cây sâm nghìn năm ra và bỏ một cây lão nhân sâm vào trong hộp gấm. Tuy Song kiệt giả bộ rất khéo léo, nhưng qua sao được mắt già này, nên già thuận tay lấy cả cây sâm nghìn năm tới đây, cây sâm

nghìn năm này có thể cải lão hoàn đồng và cải tử hồi sinh nữa, Tuyệt Tình châm ở trong người bạn ngươi tuy có độc mà chất độc ấy làm cho máu của người ta đông lại thôi, ngươi dùng bí quyết chữ Hợp của Ly Hợp thần công có thể hút hết được những kim gãy ở trong người vợ ngươi, rồi cho vợ ngươi ngậm một miếng sâm ngàn năm là khỏi liền, sâm này quí báu lắm và công hiệu rất mạnh chỉ một miếng cũng đủ rồi, ngươi đừng cho vợ ngươi ngậm nhiều còn dư thì ngươi cứ đem theo ở trong người.
Nói xong, ông ta đưa ba cái lọ sứ với cái hộp sâm cho Thanh Lam.
Chần chừ giây lát Thanh Lam mới dám đỡ lấy hai món ấy. Ông già lại chỉ cái bọc vải hoa nho nhỏ và nói tiếp :
- Ngươi có biết cái này là cái gì không?
Thanh Lam có vẻ bực mình bụng bảo dạ rằng :
- "Lão tiền bối này lôi thôi thực, là vật gì thì cứ nói trắng ra có hơn không, hà tất phải hỏi thử từng vật như vậy, có khác gì là ra đầu đề thi bắt trả lời hay không?"
Nghĩ đoạn chàng lắc đầu đáp :
- Tiểu bối không biết lão tiền bối cứ nói đi.
Ông già mỉm cười gật đầu đáp :
- Ngươi cứ mở ra xem.
Thanh Lam đỡ lấy cái hộp mở ra xem, thấy bên trong là một cái hộp gỗ trầm hương và có cái khoá nho nhỏ khoá lại. Cái hộp đã quí báu như vậy chắc bên trong phải là một vật càng quí báu lắm.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 27
Đồ đệ của kẻ thù

Thanh Lam rất cẩn thận mở cái hộp đó ra xem thấy bên trong là một đôi vòng ngọc Long Phụng, chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi :
- Ủa! Thế ra lão tiền bối cũng lấy được đôi vòng Long Phung này ở trong người Yến Sơn song kiệt đấy à?
- Lần này ngươi đoán đúng lắm, có người nhờ vả già lấy cho được đôi vòng này trả cho biểu ca của ngươi ngay.
Thanh Lam nghe thấy ông già nói như vậy càng kinh hãi thêm, vì chàng không ngờ ông già lại biết rõ thân thế mình như vậy, chàng đoán chắc dượng mình là bạn thân của ông già và đã nhờ ông ta đi tìm lại đôi vòng ngọc này, và chưa biết chừng ông ta cũng là bạn của

ân sư mình thầy đồ Thư. Nghĩ tới đó chàng hớn hở nói tiếp :
- Thế ra lão tiền bối là bạn già của gia sư, tiểu bối không biết xin lão tiền bối lượng thứ cho.
Chàng nói xong, đưa cái hộp trao trả cho ông già, bỏ cái hộp vào túi ông già cười khì một tiếng rồi hỏi lại :
- Ngươi nói Bát Ty kiếm khách Triển đại hiệp phải không? Hà... Hà lão phu nghe đại danh của ông ta đã lâu, nhưng tiếc rằng chưa được quen biết bao giờ.
Thanh Lam càng thắc mắc thêm, chàng liền hỏi tiếp :
- Nếu không phải là ân sư của tại hạ nhờ vả lão tiền bối thì người nhờ lão tiền bối là ai thế?
- Ngươi khỏi cần hỏi, sau này thế nào cũng biết người đó là ai? Còn già này tên họ là gì chính già cũng quên hết. Tiểu tử già kiếm vợ nhỏ này cho người kể cũng khá đấy chứ? Nhân phẩm và võ công đều hơn người hết, lần trước ngươi ở Ngụy Đô bị thương người ta còn mất hồn mất vía khóc lóc mấy ngày mấy đêm, chỉ một điểm đó cũng đủ làm cho già này cảm động rồi. Lần này ngươi phải đối đãi tử tế với y mới được.
Thanh Lam mặt đỏ bừng nghiêm nghị đáp :
- Lão tiền bối đừng có nói bổng tiểu bối như thế, Lan nhi là người rất ngây thơ, tiểu bối chỉ coi nàng như là một người em gái thôi, Hà... tiểu bối... tiểu bối...
Ông già ngạc nhiên hỏi lại :
- Tiểu tử làm sao thế? Sao lại cứ ấp úng như thế, chẳng lẽ ngươi không thích nó chăng?
- Không phải thế, quả thực tiểu bối có nỗi khổ tâm không sao nói ra được.
Ông già lắc đầu nói tiếp :
- Các người trẻ tuổi khó tính thực... à tiểu tử già hiểu rồi, có phải ngươi có người yêu rồi? Nếu có người cứ việc nói rõ cho già nghe đi...
Thanh Lam hổ thẹn đôi má đỏ bừng ngập ngừng một hồi mới trả lời :
- Thân thế của tiểu bối, lão tiền bối đã hoàn toàn biết rõ hết nên tiểu bối cũng không dám giấu diếm lão tiền bối làm chi, quả thực tiểu bối có một người yêu rồi. Người đó là Hồng Tuyến cô nương thư ký riêng của Dương tiền bối...
Ông già nghe nói kêu “ồ” một tiếng, Thanh Lam lại kể tiếp :
- Nàng ta đẹp như hoa đào hoa lý lạnh lùng như băng tuyết, tiểu bối yêu dấu cô ta đã lâu và cô ta lại là một phong trần kỳ hữu võ công cao siêu, mấy tháng trước ban đêm nàng vào trong động phủ lấy

trộm được cái hộp vàng ở trên đầu giường Điền Vương, nhờ vậy đã dẹp được một trận chiến họa của hai thành. Sau nàng để lại một lá thư bỏ đi, trước khi đi có nhờ Hắc đại hiệp sư huynh của nàng để lại thanh Thất Tinh kiếm tặng cho tiểu bối. Lần này tiểu bối xuất hiện giang hồ cũng vì đi tìm kiếm nàng dù phải đi kiếm chân trời góc biển cũng vì đi tìm kiếm nàng.
Ông già vừa gật đầu lia lịa rồi cau mày lại đỡ lời :
- Hồng Tuyến nữ hiệp lão cũng nghe người ta nói tới luôn.
Nhưng sau khi nàng lấy trộm cái hộp đó rồi lẳng lặng rút lui, tặng người yêu Thất Tinh kiếm là để cắt đứt tình yêu và cũng để thù tạc cho tri kỷ, đủ thấy nàng dụng tâm đau khổ biết bao. Tuy tiểu tử ngàn dặm theo dõi ôm bệnh tương tư, nếu nàng ta có ý trốn tránh thì ngươi biết đi đâu mà tìm kiếm. Thôi tiểu tử đừng có bắt chước con tằm tự se kén mang phiền não vào thân làm chi. Ngươi nên nghe già khuyên bảo mà dẹp mối tương tư ấy đi.
Nói trúng tâm sự của mình Thanh Lam đau lòng khôn tả, nước mắt nhỏ giòng, nghẹn ngào đáp :
- Lời vàng ngọc của lão tiền bối không khác gì một tiếng chuông nổi lên trong lúc đêm khuya, nhưng tiểu bối đã quyết tâm yêu nàng rồi, dù thế nào cũng không thể thay lòng đổi dạ của tiểu bối được.
Nếu quả đúng như lời lão tiền bối đã nói nàng tặng kiếm như thế là cắt đứt tình yêu và cố ý tránh né thì tiểu bối đành cắt tóc đi tu suốt đời không lấy vợ để tạ lỗi tri kỷ.
Ông già sầm nét mặt lại quát lớn :
- Người tuổi trẻ này hồ đồ thực, thế mà còn nhận là môn đồ của thánh hiền có học nữa, dám hy sinh với tình nhân, chẳng nhẽ ngươi đã quên câu “Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại” hay sao?
Ông ta không đợi chờ Thanh Lam trả lời đã vội đứng dậy cởi kiếm ném cho Thanh Lam và trầm giọng nói tiếp :
- Được, tiểu tử không ngờ ngươi lại si tình đến thế, lão cố gắng giúp một phen nữa xem sao. Nếu tìm cho được Hồng Tuyến thì chờ việc Ngao Sơn xong đã lão sẽ giúp sau.
Nói xong, ông ta quay người đi luôn, Thanh Lam vội đuổi theo gọi :
- Lão tiền bối hãy ngừng bước!
Chàng đang định đuổi theo thì ông già nói vọng tới :
- Quí hồ lòng của ngươi kiên định thì việc gì cũng toại nguyện hết.
Thanh Lam đuổi theo ra tới ngoài cửa, không thấy ông già đâu hết chàng lại nghe đến hai câu nói của ông ấy :
“Cứ kiên tâm định chỉ, thế nào cũng toại nguyện”
Chàng sực nghĩ khi mình ở nhà Văn Úy dưỡng thương, có một tối

đang ngồi ở cạnh cửa sổ suy nghĩ bên ngoài cũng có người nói hai câu như thế vọng vào.
Lúc này chàng mới tỉnh ngộ, ông già ăn quỵt chính là Hắc Ma Lạt giả dạng chứ không sai. Chàng chỉ hận là mình không sớm để ý mới không biết trước như vậy.
Chàng quay trở về trong Thạch Quật, thấy dưới đất vẫn còn để ba lọ thuốc, một gói sâm nghìn năm với bọc quần áo của mình, chàng liền cúi nhặt mấy thứ đó đem sang phòng bên.
Tuy Lan nhi được uống Hộ Tâm đan của Hắc Ma Lạt, nhưng thuốc đó chỉ bảo vệ trái tim thôi chứ không thể chữa khỏi vết thương được, nên nàng đã được giải huyệt rồi mà vẫn mê man chưa tỉnh.
Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng :
- Tuyệt Tình châm làm bằng thứ gang rèn gì thế? Sao bắn vào trong người lại gẫy làm mấy mảnh như vậy? Hắc đại hiệp bảo ta dùng bí quyết chữ Hợp trong Ly Hợp thần công là có thể hút được mảnh gãy ra liền, nhưng Ly Hợp thần công của ta mới có ba thành hỏa hầu thôi, không biết có công hiệu không...
Nghĩ như vậy chàng từ từ đi tới cạnh sập đá cúi đầu xuống xem mấy cái lỗ nhỏ bên dưới hai trái cầu thịt, chàng đoán chắc đó là vết thương của Tuyệt Tình châm chứ không sai!
Muốn hút những mảnh kim gẫy ấy ra bắt buộc phải cởi áo trong và áo ngoài của Lan nhi mới được. Vì vậy chàng trù trừ hồi lâu, nhưng ngoài cách đó ra không còn cách nào nữa. Chàng liền lẩm bẩm tự nói :
- “Lúc này ta không cứu nàng thì còn ai cứu nàng nữa?”
Chàng đành phải để gói sâm xuống sập, rồi cởi áo cho nàng.
Khi trông thấy hai trái cầu thịt, chàng không sao cầm lòng được trống ngực đập rất mạnh mặc dù chàng không có tà niệm gì hết.
Chàng phải ngừng tay giây lát toát rất nhiều mồ hôi ra mới cởi được hết áo của nàng. Sau khi cởi áo xong chàng liền để bàn tay phải vào chỗ vết thương, rồi chàng vận Ly Hợp thần công lên để hút, những mảnh kim bị bàn tay của chàng hút lên hết.
Lan nhi rùng mình một cái rên lên một tiếng còn Thanh Lam thì mặt nhợt nhạt mồ hôi toát ra như mưa rồi. Chàng nhìn gan bàn tay phải thấy có mười mấy mảnh kim gãy nhỏ như sợi tóc vậy.
Chàng mừng rỡ vô cùng vội lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng từ từ đỡ nàng nằm xuống rồi chàng mở hộp sâm ngàn năm ra lấy Thất Tinh kiếm sắt một miếng khá dầy. Khi cắt cây sâm ra có những giọt nước trắng nhỏ rót xuống giường chàng tiếc của vội dùng lưỡi liếm mấy giọt nước ấy, liếm xong chàng thấy hai mắt sáng hẳn mới biết công

dụng của sâm nghìn năm quả thực công hiệu như thần.
Chàng bỏ miếng sâm vào mồm nhai nát rồi mớm cho Lan nhi uống xong đâu đấy chàng thuận tay lấy cái áo đắp cho nàng. Một lát sau nàng đã từ từ mở mắt ra nhìn, nhưng lại nhắm mắt ngủ tiếp.
Thanh Lam ngồi cạnh nàng hơn hai tiếng đồng hồ mới thấy nàng lại tỉnh, chàng vội hỏi :
- Lan nhi em đã tỉnh đấy à?
Lan nhi thấy mình đang nằm ở trong thạch thất, bên cạnh có một thiếu niên anh tuấn trông mặt rất quen thuộc đang ngồi nhìn, trống ngực của nàng đập mạnh khôn tả nàng liền hỏi :
- Người làm gì thế?
Nàng định ngồi dậy chợt thấy áo của mình bị người ta cởi tung ra nàng giật mình kinh hãi liền biến sắc mặt và vội giơ tay ra tát luôn
Thanh Lam kêu đánh bốp một tiếng mồm thì quát mắng :
- Tên ác tặc này, ai là Lan nhi của ngươi nào?
Nàng bị thương nặng mới khỏi, sức chưa khôi phục nên nàng tát xong một cái lại nằm lăn ra sập và cảm thấy chân tay mình mẩy mỏi mệt vô cùng.
Thanh Lam bị nàng tát một cái tuy không nặng nhưng chàng đã ngẩn người ra bụng bảo dạ rằng :
- “Nàng ta không phải Lan nhi thực, chả lẽ nàng là Liễu Kỳ chăng...?”
Chàng đang nghĩ như vậy thấy nàng lại nằm lăn ra sập có vẻ uể oải chàng vội cúi đầu khẽ hỏi :
- Cô nương không phải là Lan nhi chắc là Liễu cô nương phải không? Xin cô nương chớ có hiểu lầm tối hôm qua cô nương bị kẻ gian vô tâm bắn trúng vừa rồi tôi đã lấy được những mũi kim độc ấy ra. Cô nương bị thương nặng mới khỏi, xin an tâm tịnh dưỡng thì hơn còn đầu đuôi câu chuyện ra sao để thư thả tiểu sinh sẽ thưa cùng.
Vừa rồi vì quá tức giận Liễu Kỳ đã giơ tay ra tát Thanh Lam một cái, vì dùng sức quá mạnh nên lúc này nàng đã hết hơi sức uể oải nằm yên trên sập. Nàng sực nghĩ đến khi mình nhảy lên trên bờ tường bỗng thấy trước ngực tê tái rồi mất trí giác, bây giờ chàng nọ bảo mình trúng kim độc như vậy chuyện này chắc có thật chứ không sai, nàng bỗng nghĩ đến tấm thân thanh bạch của một người con gái như vậy, nay bị chàng ta...
Nghĩ đến đó nàng tức giận khôn tả nước mắt giàn dụa lại hậm hực nói :
- Ác tặc, ta trúng phải độc châm thì liên can gì đến ngươi nào?
Ngươi... ta... ngươi bảo ta còn mặt mũi nào trông thấy người khác

nữa?
Quý vị nên rõ đàn ông trên thiên hạ trong mười thì có chín người rưỡi là sợ đàn bà khóc, đã có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều khuất phục bởi mấy giọt lệ nho nhỏ ấy.
Thanh Lam thấy Liễu Kỳ khóc cứ cuống cả chân tay lên, một lát sau chàng mới ngập ngừng hỏi :
- Liễu cô nương... chớ có hiểu lầm, tiểu sinh được đọc sách thành hiền từ hồi còn nhỏ đâu dám có những hành vi khi dễ như thế, chỉ vì ra tay cứu người mà bất đắc dĩ phải... Xin cô nương minh xét cho. Nếu tiểu sinh có hành vi bất chính thì trời tru đất diệt, không được...
Liễu Kỳ thấy sắc mặt của chàng quá thành thực mới khoan tâm phần nào, nàng không đợi chờ chàng nói dứt đã vội xen lời hỏi :
- Người có phải là Giang Thanh Lam đấy không?
Thanh Lam vội đáp :
- Tiểu sinh chính là Giang Thanh Lam, mấy tháng trước đây đã được gặp cô nương một lần.
Liễu Kỳ nghe thấy chàng nhắc nhở đến chuyện bữa nọ ở trong Tiết phủ mình đi trả thù, nàng bỗng nghĩ tới đêm đó đã chàng dùng thế Thanh Long thám trảo đụng vào đầu vú mình một cái, bây giờ lại bị chàng cởi hết áo của mình ra...
Nàng càng nghĩ mặt càng đỏ bừng lại hậm hực nói tiếp :
- Ngươi có phải là đồ đệ của kẻ thù ta không?
Thanh Lam đáp :
- Cô nương hiểu lầm quá nỗi. Năm xưa gia sư với lệnh đường đấu với nhau, kiếm của gia sư chỉ đâm vào cánh tay của lệnh đường thôi, kiếm của gia sư không tẩm độc thì làm sao mà lệnh đường lại chết ngay tại chỗ được? Như thế chắc bên trong thế nào cũng có duyên cớ gì, vả lại vì việc này bị chưởng môn sư bá khiển trách từ đó ẩn tích mai danh rút lui ra khỏi giang hồ.
Liễu Kỳ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói tiếp :
- Y rút lui ra khỏi giang hồ như vậy là êm chuyện hay sao?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 28
Cảm giác kỳ lạ

Thanh Lam nghiêm nghị đáp :
- Mối thù mẹ của cô nương không thể đội trời chung với kẻ thù đó là

lẽ dĩ nhiên rồi, huống hồ bên trong lại có phức tạp như thế, tiểu sinh khuyên cô nương nên điều tra kỹ lưỡng rồi hãy nghĩ đến chuyện trả thù sau. Vì việc này mà khiến Tần Lãnh và Không Động bất hoà, tiểu sinh bất tài nguyện giúp cô nương một tay để điều tra tên hung thủ chính năm xưa. Có tìm ra được tên hung thủ ấy thì cô nương mới khỏi hiểu lầm ân sư!
Liễu Kỳ thấy chàng nói thao thao bất tuyệt trông rất anh tuấn và tao nhã, mắt liền chớp nháy mấy cái và hỏi tiếp :
- Công tử nói như vậy có thực hay không?
- Tiểu sinh có ý định giải hòa hai phái từ lâu, tối hôm nọ thất lễ với cô nương tại hạ cứ áy náy trong lòng mãi đến giờ.
Liễu Kỳ bỗng thở dài một tiếng rồi u oán nói :
- Tôi cũng nghi ngờ lắm, năm xưa sư phụ tôi nói bà đến nơi, thấy mẹ tôi bị đâm trúng một kiếm ngã lăn ra đất, sư phụ tôi khám xét người mẹ tôi thì thấy mẹ tôi chỉ có một vết thương của tôn sư dùng kiếm đâm trúng ở cánh tay phải thôi, chứ không phải trúng chất độc, nhưng ngoài ra không có vết thương nào khác, nên gia sư mới nhận định là tôn sư đã giết hại mẹ tôi, công tử bảo sẽ giúp tôi tìm ra hung thủ chính vậy công tử đã có cách gì chưa?
Thanh Lam ngẫn người ra giây lát mới trả lời :
- Tuy việc này hiện giờ chưa có manh mối gì hết, nhưng cứ cẩn thận điều tra thì sẽ tìm thấy hung thủ ngay.
Liễu Kỳ bỗng nghĩ ra một việc gì, nghĩ ngợi giây lát vội né đầu hỏi :
- Có phải công tử đã theo dõi đôi vòng ngọc Long Phụng không?
- Việc này nói ra nhiều lắm, lúc này cô nương bị thương mới khỏi không nên hao tổn nhiều về tinh thần hãy nghỉ ngơi giây lát đã.
Liễu Kỳ mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, được Thẩm sư thái nuôi nấng dậy bảo cho tới lớn. Tính của sư thái lạnh lùng và nghiêm khắc ngày thường tuy rất thương yêu Liễu Kỳ nhưng không bao giờ dịu giọng và âu yếm nàng hết, bây giờ nàng bị thương thấy Thanh Lam hầu hạ chu đáo và ăn nói nhỏ nhẹ như vậy nàng khoan khoái vô cùng liền đưa mắt nhìn trộm chàng, thấy chàng cũng đưa mắt nhìn mình một cái tình tứ nàng hổ thẹn mặt đỏ bừng lắc lư người một cái nũng nịu nói :
- Tôi không mệt, công tử hãy nói tiếp cho tôi nghe đi!
Thanh Lam thấy thái độ của nàng như vậy cũng phải buồn cười thầm bụng bảo dạ rằng :
- “Lan nhi thì hãy còn tính trẻ con, còn nàng này thì lại hay làm nũng, mỗi người một tính khác biệt nhau. Nếu để hai nàng đứng chung với nhau thực khó mà phân biệt được nàng nào là Lan nhi, nàng nào là

Liễu Kỳ.”
Chàng đang suy nghĩ Liễu Kỳ lại hỏi tiếp :
- Này, sao tôi hỏi công tử không trả lời thế?
- ồ, ồ...
Vì đang mải suy nghĩ nên chàng nghe nàng hỏi như thế cứ ngẩn người ra như kẻ mất thần và hổ thẹn cứ kêu ồ ồ hoài là thế.
Liễu Kỳ thấy chàng như kẻ mất hồn như thế cũng phải tức cười, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ tức giận mà nói tiếp :
- Người ta hỏi có phải công tử theo dõi đôi vòng ngọc tới đây không?
Thanh Lam lại kêu ồ một tiếng rồi mới kể cho nàng nghe là mình nghe thấy ngày hôm đại biểu ca giữa đường bị người ta đón đầu lấy mất đôi vòng ngọc, sau ở trên tửu lầu mình ngẫu nhiên gặp Hoàng Hà Tam Khấu, thấy chúng dùng tiếng lóng với nhau mới động lòng nghi, tiếp theo đó ông già ăn quỵt dụ mình vào trong rừng lấy trộm mất bảo kiếm của mình và mình lại thấy tình cảnh ở trong tửu điếm ra sao, vì theo dõi Yến Sơn song kiệt và phát giác nàng bị thương ở trong chùa lúc ấy mình tưởng lầm là Lan nhi liền dùng Đàn Chỉ Kim Hoàn ném luôn nhờ vậy hai tên đó mới kinh hoàng bỏ chạy, mình vội ẵm nàng lên thì thấy nàng đã chết giấc...
Chàng vừa kể tới đó thì Liễu Kỳ đã xen lời nói :
- Thảo nào thấy người ta thức tỉnh đã kêu gọi Lan nhi hoài. Hừ! Có phải công tử thực tâm ra tay cứu tôi đâu, như vậy tôi việc gì phải cảm ơn công tử. Có lẽ lúc ấy công tử biết đó là tôi thì không khi nào lại coi trọng như thế?
Thanh Lam ngạc nhiên không hiểu tại sao bỗng nhiên nàng lại tức giận như thế? Chàng liền cười và nói :
- Thoạt tiên tiểu sinh cứ tưởng cô nương là Lan nhi, sau mới nghĩ ra là cô nương chứ không phải là nàng ta.
Liễu Kỳ lại chẩu môi :
- Ai tin được lời nói của công tử! Công tử chỉ nghĩ đến Lan nhi, chứ khi nào nghĩ tới tôi?
Nàng tức tối như thế, đủ thấy nàng ghen với chàng rồi.
Thanh Lam ngượng nghịu vô cùng, vội kể tiếp :
- Sau vì tôn sư Thẩm lão tiền bối tới, nói cô nương là đồ đệ của bà ta, đồng thời Truy lão tiền bối ở Thác Thành cũng tới, bảo cô nương là con gái của bà ta, cho nên khiến tiểu sinh thắc mắc hết sức, không biết là cô nương hay là Lan nhi.
- Sư phụ tôi có giống như công tử đâu, suốt ngày nhớ Lan nhi cho nên mới nhận lầm như thế!... Thế rồi sao nữa?
- Thực đấy, cô nương với nàng ta giống nhau như đúc, đến hai lão

tiền bối cũng không nhận ra được, vì vậy mới ra tay đánh nhau như thế...
Tiếp theo đó, chàng lại kể cho nàng nghe Tam Nhỡn Tỷ Ni với Thiên Hồ, người tranh đồ đệ, kẻ cướp con gái, cãi vã đánh nhau lung tung, sau ông già ăn quỵt mới giả dạng mình dụ Vương Ốc Tản Nhân đuổi theo đi nơi khác, rồi bảo mình đến giếng khô ẩn núp, vân vân...
Liễu Kỳ càng nghe càng thấy thích thú, thấy chàng ngắt lời, lại thúc giục :
- Sau rồi thế nào nữa? Tại sao lại yên lặng không kể nốt, làm cho người ta nóng lòng sốt ruột đến chết đi được!
Thanh Lam chần chừ một lát rồi kể từ chỗ ông già bỏ đi rồi, mình dùng nội công hút tuyệt tình trâm ra cho nàng, rồi mớm cho nàng uống sâm ngàn năm...
Hồi nãy Liễu Kỳ nghe thấy chàng nói mớm cho mình uống Hộ Tâm đan đã hổ thẹn vô cùng, bây giờ lại nghe thấy chàng nói tới chuyện dùng nội công hút những mảnh kim gãy và mớm cho mình uống sâm ngàn năm, nên nàng càng mắc cỡ thêm, hai má đỏ như gấc, tay bịt mắt nhưng vẫn thích nghe. Cho tới khi Thanh Lam kể xong nàng vẫn không dám buông tay xuông. Một lát sau, nàng đột nhiên lên tiếng hỏi :
- Lan nhi có đẹp không? Chắc nàng ta thương công tử lắm phải không? Nên công tử mới nhớ nàng ta như thế.
- Tiểu sinh chả nói rõ là gì, mắt mũi của cô ta giống hệt cô nương.
Nghe tới đó, Liễu Kỳ buông hai tay xuống :
- Mặt tôi xấu như ma lem chứ đẹp sao bằng được Lan nhi... à tôi hỏi công tử câu này nữa. Có phải công tử thương cô ta lắm phải không?
Thanh Lam nghiêm nét mặt lại đáp :
- Cô nương chớ có hiểu lầm! Lan nhi hãy còn tính nết trẻ con lại thích đùa giỡn. Tiểu sinh chỉ coi cô ta như một người em gái thôi.
Liễu Kỳ nghe thấy chàng nói như thế mặt mới lộ vẻ tươi cười, nhưng vì sắc mặt lợt lạt nên nàng cười trông lại càng đáng thương thêm. Nàng trợn to đôi mắt lên, như giận như hờn, hỏi tiếp :
- Cứ luôn mồm cô nương với tiểu sinh, như là người đóng tuồng ở trên sân khấu vậy, nghe chướng tai hết sức! Thế đại ca gọi Lan nhi là gì thì cứ gọi tôi như thế có được không?
Thanh Lam ngơ ngác một hồi rồi đáp :
- Lan nhi là tên tuổi của cô ta, còn cô nương...
- Hừ! Lại gọi người ta là cô nương rồi, như thế có phải là khinh tôi không? Phải, tôi là đứa trẻ mồ côi lúc nào cũng một thân một mình thì còn ai thương tôi nữa, đã không thương thì chớ lại còn hà hiếp là

khác, ngay cả đại ca cũng khinh rẻ tôi nốt.
Nàng càng nói càng khóc, Thanh Lam tuy rất thông minh nhưng làm sao hiểu được :
- Tiểu sinh không hiểu có điều gì thất lễ với cô nương...
Liễu Kỳ quay mặt đi vội đáp :
- Đại ca khinh tôi cố ý chọc tức tôi cứ coi người khác là em mà không coi tôi là em.
Lúc này Thanh Lam mới vỡ nhẽ liền cúi đầu xuống khẽ cười khì và nói :
- Nếu cô nương bằng lòng thì tiểu sinh cũng coi cô nương là một người em thôi.
Lúc ấy Liễu Kỳ mới hết giận, hớn hở hỏi lại :
- Hừ, đại ca nói như thế vẫn không được thực lòng, tôi làm gì tốt phước bằng người ta, nếu đại ca coi tôi là em thực sao lại gọi là cô nương như vậy?
Nói tới đó nàng ngắt lời giây lát lại hỏi tiếp :
- À này Lan nhi gọi đại ca là gì. Có phải là Lam đại ca không?
Thế em cũng gọi là Lam đại ca nhé!
Thanh Lam thấy nàng vừa mừng vừa hổ thẹn như vậy cũng khoái chí vô cùng, hai má đỏ bừng và nóng như lửa thiêu và chàng không tiện trái ý nàng đành phải gọi lại :
- Kỳ muội!
- Hử ứ Liễu Kỳ khoái chí và hổ thẹn không sao ngửng mặt lên được, trống ngực đập rất mạnh đấy là nàng cảm thấy sung sướng nhất đời, nàng chỉ nhớ lần đầu tiên trông thấy chàng thì nàng đã có một cảm giác rất kỳ lạ. Ngày hôm nay nàng mới biết cảm giác đó là mầm của tình yêu, huống hồ tấm thân trinh bạch của mình chàng đã trông thấy, trừ phi...
Nhưng nàng là một thiếu nữ đâu dám thốt ra những lời lẽ ấy nên nàng cứ nằm ở trên sập vừa mừng rỡ vừa hổ thẹn.
- Kỳ muội có thấy đói không Hắc đại hiệp đã để ba ngày lương khô cho chúng ta, bây giờ sắp tới giờ thân rồi, suốt một ngày đêm tôi cũng chưa được ăn uống gì.
Lúc này Thanh Lam đã tĩnh tâm rồi mới cảm thấy đói bụng và đoán chắc Liễu Kỳ cũng đói như mình nên mới hỏi như thế.
Liễu Kỳ hơi ngửng lên khẽ đáp :
- Em không ăn, Lam đại ca từ hôm qua đến nay chưa ăn gì thì mau mau đi ăn đi.
- Hiền muội không muốn ăn gì vừa rồi lại nói nhiều như thế đồng thời bị thương nặng mới khỏi chưa hồi sức, tốt hơn nên nằm yên nghỉ

ngơi thì hơn.
Lúc ấy Liễu cô nương ngoan ngoãn như một con cừu non liền nhắm mắt lại một lúc sau đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.
Thanh Lam mở gói giấy lấy lương khô ra ăn bỗng phát giác trong những gói ăn có một cái ống lửa trông rất kỳ lạ giữa có máy móc dẫn hỏa còn tiện hơn là đá lửa của người dạ hành vẫn dùng. Lúc dùng chỉ cần bấm cái chốt là cái bấc dầu ở miệng ống phát hỏa ngay, chế tạo rất khéo léo và thích nghi, ống lửa này của Hắc Ma Lạt dùng trong lúc xem địa đồ ở dưới đường ngầm. Hắc đại hiệp biết trời tối trong hang động này thế nào cũng tối om nên để lại cho Thanh Lam sử dụng, chàng vừa xem cái ống đó vừa cảm động hết sức.
Chàng bỏ cái ống lửa vào trong túi rồi ra ngoài hang động đến chỗ vách đá uống nước suối ở lỗ vách đá rỉ ra, uống xong chàng mới quay trở về trong hầm ngồi lên trên sập đá vận công điều tức.
Sáng sớm ngày hôm sau Liễu Kỳ đã dậy đi lại được rồi, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ yếu ớt. Thanh Lam đỡ nàng đi ra ngoài đại điện bách bộ.
Thanh Lam thấy nàng yếu ớt như vậy cũng thương nàng vô cùng liền kể lại sự tích của mười hai vị Tử La đại sư cho nàng nghe.
Liễu Kỳ càng nghe càng thích thú vừa cười vừa đỡ lời :
- Lam đại ca, Tỷ La thập nhị thức lợi hại như vậy, đại ca dạy em luyện tập với nhé.
Thanh Lam cau mày lại đáp :
- Hiền muội chưa khỏi hẳn, pho chưởng pháp oai lực mạnh lắm chờ hiền muội lành mạnh rồi hãy luyện tập cũng chưa muộn.
- Ngày mai chúng ta phải xuống núi đại ca không chịu dạy em thì thôi.
- Kỳ muội đừng tức giận nữa, Hắc đại hiệp nói ai nhận môn này phải có duyên mới được, không phải tôi tiếc không truyền thụ cho hiền muội đâu. Nhưng vì hiền muội còn yếu ớt...
- Nếu đại ca chịu dạy thì cứ giảng giải cách luyện tập cho em nghe trước rồi em khỏi em sẽ luyện tập lấy.
Thanh Lam đành phải bảo nàng ngồi xuống giảng từ thức thứ nhất cho nàng nghe.
Liễu Kỳ ngồi yên lắng tai nghe một mặt ngắm nhìn những pho tượng ở gần đó, chờ tới khi Thanh Lam nói xong nàng mới tủm tỉm cười, và nói :
- Lam đại ca, pho chưởng pháp này lợi hại thực còn lợi hại hơn pho chưởng pháp Tán Hoa Thủ của sư phụ dạy cho em. à đại ca này, đại ca bảo lần này em bị thương có đáng không? Nếu hôm nọ em không

bị thương thì khi nào đại ca lại mang em tới đây.
Thanh Lam thấy dáng điệu và vẻ cười nàng xinh đẹp khôn tả, nên chàng liếc trộm mấy cái, Liễu Kỳ thấy hổ thẹn vô cùng liền cười khì một tiếng và nói :
- Em không chịu đâu, đại ca cứ nhìn trộm em hoài như thế làm chi?
Nói xong, nàng đứng dậy, ngờ đâu vết thương của nàng vẫn chưa lành mạnh, người chưa đứng vững được đã cảm thấy đầu óc choáng váng ngã ngửa người về phía sau. Thanh Lam cả kinh vội đưa tay ra đỡ, thế là nàng nằm ngay vào trong lòng chàng.
Chàng liền cúi đầu vội hỏi :
- Kỳ muội làm sao thế?
Liễu Kỳ nằm ở trong lòng chàng ngửng đầu lên đáp :
- Không sao cả, để em nằm chốc lát là sẽ khỏi liền.
Nàng ẻo lả như người không xương và mềm mại nằm yên ở trong lòng chàng, mùi thơm ở trong lòng nàng tỏa lên khiến chàng ngây ngất không sao chịu được liền ôm chặt nàng vào lòng, ngực của hai người dí mạnh vào nhau, trống ngực của hai người đều nghe thấy hết. Nhưng chàng ghì quá chặt nên Liễu Kỳ phải khẽ kêu “hừ hừ” mấy tiếng lúc ấy chàng mới hay vội nới tay ra và khẽ hỏi :
- Kỳ muội cảm thấy sao? Hôm qua Hắc đại hiệp còn nói cứ lấy ra được những mảnh kim gãy và uống được một miếng sâm ngàn năm là khỏi liền, không ngờ tới giờ hiền muội cũng chưa khỏi, hay là uống thêm một miếng nữa nhé!
Liễu Kỳ ngửng mặt lên lắc đầu đáp :
- Không, em tỉnh táo lắm chỉ phải chân tay yếu ớt thôi, một lát nữa sẽ khỏe liền, sâm ngàn năm vật quí báu như vậy không nên phí phạm như thế.
- Đáng lẽ hiền muội bị thương nặng mới khỏi nên nghỉ ngơi lấy sức mới phải, hơn nữa lương khô chỉ còn đến ngày mai thôi, vì thế chúng ta thể nào cũng phải xuống núi rồi.
Liễu Kỳ liền gục vào vai chàng u oán đáp :
- Lam đại ca em không muốn xuống núi nữa, cứ yên ổn ở đây vui sướng có hơn không?
- Hiền muội không nên nói chuyện trẻ con như thế? Ở đây làm sao mà sống được suốt đời.
- Sao lại không được?
Đến trưa hôm đó Thanh Lam lấy nước suối với lương khô cho Liễu Kỳ ăn uống, lại cắt nửa miếng sâm ngàn năm cho nàng uống rồi mới bảo nghỉ ngơi.
Vì nàng còn thấy đau lưng, chân tay vẫn uể oải nên vẫn không thể

nào vận công điều tức được.
Thanh Lam vội cởi thắt lưng của nàng ra để xoa bóp cho nàng một hồi nhưng vẫn không ăn thua gì.
Sáng ngày thứ ba hai người quyết định xuống núi trước rồi hãy nghĩ cách điều dưỡng sau. Thanh Lam tiến lên đại điện vái chào mười hai vị đại sư.
Vái lạy xong, chàng liền ẵm Liễu Kỳ ra khỏi hang đá đóng kín hai cánh cửa lại ven theo sợi dây sắt trên vách đá mà tuột xuống.
Liễu Kỳ cứ nằm ở trên vai ôm chặt lấy cổ chàng, hai mắt nhắm nghiền, hai tai có tiếng gió kêu vù vù như đi ở trên không vậy.
Hai người đi được một quãng bỗng nghe thấy phía sau có tiếng kêu ầm ầm, Thanh Lam không hiểu đã xẩy ra chuyện gì vội quay đầu lại nhìn kinh hãi đến biến sắc mặt.
Thì ra sợi dây đó đã lâu ngày nên không chịu nổi sức nặng của hai người leo xuống, hai người vừa tới chân núi thì sợi dây xích đó đã đứt xuống khe núi liền. Thanh Lam liền nghĩ thầm :
- “Nếu mình xuống chậm một bước dù khinh công có giỏi đến đâu cũng rớt xuống khe núi liền chứ không sai”
Liễu Kỳ thấy vậy cũng hoảng sợ vô cùng và thở hắt ra một tiếng.
Hai người lại tiếp tục ven theo vách núi mà đi xuống, không bao lâu đã tới trước thác nước, Liễu Kỳ bỗng la lớn :
- Giang đại ca xem kìa trên vách có chữ đấy.
Thanh Lam ngửng đầu lên nhìn vách đá quả thấy trên đó có người dùng than viết một dòng chữ.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 29
Ba lọ thuốc

Thanh Lam đã nhận ra đó là bút tích của Hắc Ma Lạt trên đó viết rằng :
“Sang bờ bên kia”
Chàng mừng rỡ khôn tả nhìn sang phía bờ bên kia.
Thì ra bên cạnh thác nước có một mỏm núi nhô ra cao chừng tám chín trượng, trên đó mọc đầy rêu, chàng liền cõng Liễu Kỳ, nhảy luôn sang bên đó, rồi cứ theo mỏm núi ấy mà leo lên phía trên, khi lên tới trên đỉnh núi Liễu Kỳ kinh hãi kêu “ủa” một tiếng rồi nói :
- Lam đại ca, đây là Bát Phú Lãnh, qua nơi đây là Bàn Tú Sơn trước

kia em đã theo sư phụ tới qua nơi đây rồi. Còn ở trên núi đó hái rất nhiều thuốc, chúng ta muốn ra khỏi khu núi này thì phải đi về phía Nam.
Thanh Lam nghe lời nàng tiến thẳng về phía Nam đi được hai ba dặm đường thì quả thấy đằng xa có làng mạc. Hai người mừng rỡ khôn tả đang định đi xuống dưới núi thì đột nhiên nghe thấy có tiếng cười ha hả ở trong rừng chạy ra tiếp theo đó có hai cái bóng đen phi tới và nói :
- Anh em chúng ta tìm kiếm quanh đây hàng trăm dặm mà không thấy đâu hết, không ngờ ngươi lại núp ở nơi đây.
Thanh Lam nghe nói lùi về phía sau một bước định thần nhìn kỹ mới hay hai người đó là Yến Sơn song kiệt, một tả một hữu cứ nhìn mình cười hoài.
Liễu Kỳ thấy vậy lo âu vô cùng vội rỉ tai Thanh Lam :
- Lam đại ca, hai người này không phải là người tử tế đâu mà võ công lại cao siêu chúng ta nên chạy đi thôi.
Dù Liễu Kỳ nói rất khẽ nhưng Yến Sơn song kiệt đều nghe thấy hết.
Khương Nhân tít mắt lại cười ha hả và nói :
- Cô nương này nói không sai, nhưng bây giờ anh em chúng ta đã tìm thấy rồi hai người muốn chạy cũng không kịp nữa.
Thanh Lam không thèm đếm xỉa tới cứ quay đầu lại hỏi Liễu Kỳ rằng :
- Kỳ muội không việc gì chứ? Ngu huynh đang định kiếm hai tên giặc này thanh toán đây.
Nói tới đó, chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên quát lớn :
- Yến Sơn song kiệt hãy nghe ta nói đây, tại sao các ngươi dám dùng bừa Tuyệt Tình châm ném bừa người ta như thế, tiểu sinh đang định kiếm các ngươi...
Khương Nghĩa không đợi chàng nói dứt đã cười nhạt nói :
- Khương Nhân, Khương Nghĩa bôn nam tẩu bắc bấy nhiêu lâu nay buôn bán những cái gì, không ngờ cường đạo lại gặp phải giặc con, tiểu tử ngươi là người của môn phái nào? Mà ngươi lại dám lấy trộm của cải của Yến Sơn song kiệt này, đã thế ngươi lại còn nói muốn kiếm anh em chúng ta nữa. Hì, có lẽ ngươi không muốn sống nữa chăng?
Khương Nhân cũng cười hí hí xen lời nói :
- Lão nhị đừng có làm vỡ mật thằng nhỏ này như thế, dù sao chúng ta cũng chỉ cần làm ăn buôn bán thôi, nếu có ngoan ngoãn trả lại những vật đã lấy cho anh em chúng ta thì chúng ta cũng nên tha chết cho nó.

Thanh Lam nghe thấy anh em y nói mới vỡ nhẽ thì ra chúng đi khắp nơi tìm kiếm mình là vì những đồ ở trong người chúng đã bị Hắc đại hiệp lấy hết, có lẽ lúc bấy giờ Hắc đại hiệp đang giả dạng ta cũng chưa chừng.
Chàng nghĩ như thế liền tủm tỉm cười đáp :
- Phải những vật ở trên người các ngươi tuy không phải tiểu sinh lấy nhưng ngoài đôi vòng ngọc đã gửi trả thất chủ rồi còn những cái khác thì hiện đang ở trong người của tiểu sinh.
Khương Nghĩa vừa cười vừa gật đầu nói tiếp :
- Không sao, không sao, đôi vòng ngọc chúng ta sẽ tự đi lấy, còn cái hộp vải trắng và ba lọ thuốc thì phải trao trả ngay cho anh em chúng ta.
Thanh Lam cười khì một hồi rồi hỏi lại :
- Tiểu sinh hãy hỏi các người, cô em gái này với các người không thù không oán gì hết, tại sao các người lại dùng Tuyệt Tình châm hạ độc thủ như thế? Ngày hôm nay gặp gỡ quí hồ các ngươi mang những độc châm ở trong người ra đây hủy hết trước mặt tiểu sinh và cam kết từ giờ trở đi không sử dụng nữa và đồng thời bảo cho tiểu sinh cách sử dụng ba lọ thuốc độc này thì tiểu sinh tha cho hai người đi ngay. Bằng không...
Khương Nhân nghe nói biến sắc mặt, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bình tĩnh như thường liền cười tít hỏi lại :
- Bằng không thì sao?
Thanh Lam mỉm cười đáp :
- Bằng không tiểu sinh sẽ có cách trừng trị.
Khương Nhân rụt đầu rụt cổ cười nhạt mấy tiếng và xen lời nói :
- Lý thú đấy! Lý thú đấy, từ khi anh em mỗ ra đời tới giờ có thể nói là chưa gặp một người nào ngông cuồng như thằng nhỏ này dám táo gan vuốt râu cọp như vậy. Hì... hì... tiểu tử tên ngươi là chi, chẳng lẽ sư trưởng của ngươi chưa nói cho ngươi biết Yến Sơn song kiệt này hay sao?
"Bộp" Khương Nghĩa bỏ cái túi tiền ra rồi trầm giọng nói :
- Lão đại đừng có nói lôi thôi với tiểu tử này làm chi cho mất hết thì giờ, có lẽ tiểu tử này không trông thấy quan tài thì không bao giờ ứa mước mắt đâu, hãy để cho nó nếm mùi cái túi tiền của đệ như thế nào trước đã.
Thanh Lam lui về phía sau một bước đặt Liễu Kỳ ngồi xuống một tảng đá lớn rồi từ từ tiến tới trước mặt Yến Sơn song kiệt liếc nhìn chúng một cái, và trầm giọng hỏi :
- Một vị lên đấu với tiểu sinh, hay là cả hai vị cùng lên? Xin tùy ý!

Khương Nhân quả thực không hổ thẹn là người đã lăn lôn giang hồ lâu năm kinh nghiệm phong phú, y thấy Thanh Lam ung dung như vậy nhất là đôi mắt sáng như điện, liền rùng mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :
- "Chắc thiếu niên này là một nội gia cao thủ, nên mới dám nói đường hoàng như thế và bước đi lại vững trải như vậy."
Nghĩ đoạn, y liền trù chừ giây lát rồi thay đổi giọng nói, đáp :
- Anh em tại hạ vốn là người buôn bán xưa nay, không có thù hiềm gì với các môn phái, xin công tử cho biết môn phái trước để khỏi mất hòa khí.
Hai lần Thanh Lam đã mục kích Song kiệt nhân lúc người ta không chuẩn bị sử dụng Tuyệt Tình châm ra tay ác độc khôn tả. Lúc này gặp gỡ khi nào chàng lại chịu để yên cho chúng? Chàng đứng nghiêm, kiếm đeo ở ngang lưng nhưng chưa rút ra khỏi bao, vẻ mặt lạnh lùng lớn tiếng đáp :
- Sư môn của tiểu sinh quyết không liên can gì với những bọn trộm cắp hạ môn, điều này xin hai vị cứ yên tâm.
Hiện giờ chàng cũng nhận được nhiều kinh nghiệm giang hồ rồi, huống hồ chàng lại định tâm chọc tức anh em Song kiệt.
Quả nhiên chàng vừa nói xong thì Khương Nhân đã ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng, đủ thấy y đã tức bực khôn tả. Y liền vén cái áo lông lên lấy cái bàn tính sắt ra cầm ở trong tay rồi quát lớn :
- Tiểu tử, mau rút khí giới ra! Hai món khí giới sắt của anh em chúng ta không bao giờ đả thương người tay không đâu!
Thanh Lam cười khì một tiếng đáp :
- Các người ra tay đi! Thất Tinh kiếm của tiểu sinh ra tay một cái là hai đống sắt gỉ của các ngươi không còn múa may được nữa đâu!
- Tiểu tử ngông cuồng thực!
Khương Nhân nổi giận quát lớn một tiếng, tay trái cầm cái bàn tính giơ lên đẩy mạnh về phía trước một cái. Khương Nghĩa cũng chẳng nói chẳng rằng đẩy mạnh cái túi tiền vào ngang lưng của đối thủ. Hai người cùng một động tác nhanh không thể tưởng tượng được, một tấn công nơi ngực, một tấn công ngang lưng, lợi hại khôn tả. Thanh Lam thấy đối phương hai người đã nổi danh lâu năm nên chàng cũng không dám khinh thường, mà rất thận trọng múa song chưởng phản công. Chờ hai môn khí giới của đối phương sắp đụng đến người, chàng mới chắp song chưởng lại, gạt sang bên một thế, và dùng tay trái chém luôn vào cổ tay của đối phương đang cầm bàn tính sắt. Thế đó là chàng mới học được ở trong hang núi ra và cũng

là thế thứ nhất của Tỷ La thập nhị thức. Ngờ đâu mười hai thức lại lợi hại đến thế, túi tiền của Khương Nghĩa vừa tấn công thì đã thấy cổ tay rung động và bị đẩy bắn ngược trở lại. Đồng thời, Khương Nhân cũng thấy thế công của mình đánh hụt và thấy một luồng gió mạnh nhằm cổ tay mình lấn áp xuống. Y liền bụng bảo dạ rằng :
- "Chưởng pháp của tiểu tử này là chưởng pháp gì thế? Sao lại lợi hại như vậy?"
Cả hai cùng lui về phía sau. Chúng lang bạt giang hồ hơn hai mươi năm đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng chưa có một trận nào mới đấu có một hiệp đã bị người ta đẩy lui như thế. Chúng biết thiếu niên này là tay cao thủ lợi hại nhưng chúng không chịu lép vế, vừa lui bước đã tiến lên ngay bàn tính với túi tiền cứ tấn công lia lịa, thực không hổ thẹn là Yến Sơn song kiệt.
Mấy tháng gần đây, Thanh Lam đã gặp khá nhiều cao thủ hạng nhất. Bây giờ, chàng thấy vừa đấu một hiệp đã thắng nổi đối thủ, nên chàng không coi Song kiệt vào đâu cả. Tuy vậy chàng vẫn không dám khinh thường, lại giở thế võ khác đối phó tiếp.
Đấu được bảy tám hiệp, anh em Yến Sơn song kiệt đã bị cuống cả chân tay lên không biết chống đỡ như thế nào cho phải.
Liễu Kỳ một mình ngồi ở trên tảng đá, thoạt tiên còn lo âu hộ cho Lam đại ca đối địch với hai kẻ thù lừng danh như thế. Nhưng càng xem, nàng càng yên tâm, không những thế nàng còn mừng rỡ là khác. Vì nàng thấy Lam đại ca đối địch rất trầm tĩnh và trông rất anh hùng, dũng cảm.
Yến Sơn song kiệt tựa như hai con heo khùng, cứ múa tít hai món khí giới dị hình tấn công tới tấp mà không làm gì nổi Thanh Lam.
Lúc ấy nàng mới biết mười hai thức Tỷ La quả thật lợi hại.
Nàng lại bực mình, nếu mình không vì ảnh hưởng bởi vết thương của ám khí độc, chân tay uể oải, thì lúc này có phải cũng giở môn võ ấy ra thử thách được không?
Nàng vừa nói vừa múa tay múa chân bắt chước những thế thức của Thanh Lam. Nhưng khi vừa uốn lưng một cái, lại thấy đau nhức, nàng liền kêu "ối chà" mấy tiếng và hậm hực khẽ mắng chửi Song kiệt :
- Quân khốn nạn! Chúng thực là hai con heo của Yến Sơn.
Lúc ấy anh em Song kiệt hầu như điên như rồ, vì cứ bị Thanh Lam đánh cho bắn ra ngoài, loạng choạng suýt ngã luôn.
Anh em Song kiệt bị Thanh Lam đánh cho tơi bời, lại bị Liễu Kỳ nhục mạ như vậy, nên anh em chúng không thể chịu nhịn được.
Khương Nghĩa hai mắt đỏ ngầu, liền quát lớn :

- Con nhãi này, mi dám chửi chúng ta phải không? Ta hãy giết mi chết trước!
Nói xong, y xông lại, giơ cái túi tiền lên, nhằm đầu Liễu Kỳ tấn công xuống.
Ngờ đâu y đã nhanh, người ta lại còn nhanh hơn. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, Thanh Lam đã nhảy tới, nhằm đầu y tấn công xuống. Vì chàng đã nổi giận, nên chưởng này vừa nhanh vừa mạnh như sấm sét.
Khương Nghĩa nghe thấy tiếng gió động, biết có người đã tấn công mình rồi. Y giật mình kinh hãi, vội nhảy về phía trước, nhưng cái túi tiền vẫn theo đà đánh xuống "bộp", một bóng người bắn tung lên. Thì ra người của Khương Nghĩa vừa to vừa béo, với cái túi tiền sắt, cũng bị Thanh Lam đánh cho bắn tung ra ngoài xa mười mấy thước.
Khương Nghĩa kêu "hự" một tiếng rồi nhảy lên. Y mới hay cánh tay phải của y đã bị phế rồi, mồ hôi lạnh toát ra như mưa. Y nghiến răng, mím môi, và cúi mình nhặt cái túi tiền sắt lên, mặt lộ vẻ hung ác, hậm hực nói :
- Tiểu tử, ngươi cho ta biết tên tuổi đi! Thế nào cũng có ngày gặp lại ngươi!
Thanh Lam vẫn đứng yên ở đó, vẻ mặt giận dữ, tiến lên hai bước rồi quát bảo :
- Ngươi có mau đứng yên không?
Khương Nhân vội chạy lên che chở cho Khương Nghĩa, cười khỉnh hỏi :
- Các hạ còn muốn gì?
Thanh Lam đáp :
- Ta chỉ muốn các ngươi để lại Tuyệt Tình châm và nói cho ta biết cách giải thôi!
Khương Nghĩa nghiến răng, mím môi, nói tiếp :
- Các hạ hãy cho biết tên tuổi và sư môn đi!
- Giang Thanh Lam, môn hạ phái Không Động!
Khương Nhân nghe nói liền giật mình đánh thót một cái. Y đã nhớ ra gần đây trên giang hồ đồn đại, tiết độ sứ Tiết Tung có một người cháu ngoại tên là Giang Thanh Lam đã đánh lui được Công Tôn Vô Kỵ cao thủ thượng thặng của phái Tần Lãnh sau lại chém gẫy mấy cái răng cưa, khí giới độc đáo của Vương Ốc Tản Nhân ở trên núi Thác Thành. Như vậy, chàng này chắc là đệ tử đích truyền của Không Không lão nhân chứ không sai?
Khương Nhân càng nghĩ càng hoảng sợ, liền quay đầu lại bảo với Khương Nghĩa rằng :

- Lão nhị, chúng ta để Tuyệt Tình châm lại cho Giang thiếu hiệp đi!
Nói xong, y móc túi lấy cái ống kim ra ném xuống đất.
Chừng như hai con gà chọi bị thua, mất hết cả oai phong Thanh Lam lại nói tiếp :
- Còn vấn đề thuốc giải nữa? Lọ nào mới là thuốc giải của Tuyệt Tình châm?
- Lọ thuốc bột mầu lam ấy!
Nói xong, anh em y đang định quay đi thì trong rừng đã có giọng lanh lảnh nói vọng ra :
- Hãy khoan!
Anh em Song kiệt nghe thấy như sét đánh ngang tai, vội ngừng chân lại.
Mọi người thấy trong rừng có hai cái bóng người tha thướt bước ra. Người đi trước là một thiếu phụ, ăn vận rất lịch sự, phía sau là một đứa thị tỳ, tuổi chừng mười lăm mười sáu tay cầm một cái hộp nhỏ hình dài.
Thanh Lam nghe Hắc đại hiệp nói đã biết nàng này là Băng Phách phu nhân nhưng chưa biết lai lịch và xuất thân của nàng ta ra sao? Bây giờ chàng lại thấy nàng đi tới gần dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, và hỏi anh em Song kiệt rằng :
- Khương lão đại! Anh em ngươi quả thực không hổ thẹn là đệ tử của Đường môn tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn! Người ta trúng phải Tuyệt Tình châm của hai ngươi, mà hai ngươi còn bảo cô bé uống thuốc độc màu lam kia! Hừ! Nghe nói đệ tử của nhà họ Đường các ngươi đi đâu cũng có mang theo ba lọ thuốc với hai câu nói. Vậy hai câu nói ấy là gì thế?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 30
Cấm địa trên núi Chung Nam

Từ lúc Băng Phách phu nhân hiện thân đến giờ, Yến Sơn song kiệt hoảng sợ đến trống ngực đập rất mạnh. Chúng cũng biết thứ ma đầu này rất khó tính, và cũng khó đối phó lắm. Tối hôm trước, anh em mình không nên dùng cây nhân sâm lão đánh tráo lấy cây sâm nghìn năm để lừa dối nàng ta, rồi lại dùng Tuyệt Tình trâm đánh lén nữa. Lần này tái gặp nơi đây, chắc thể nào nàng cũng không để yên cho anh em mình đâu. Lúc này chúng thấy nàng nói như thế lại càng lo

âu thêm. Khương Nhân cứ vâng dạ luôn mồm và đáp :
- Thú thực, tiểu nhân không biết là phu nhân giá lâm. Sao lại may mắn đến thế.
Y không hổ thẹn là người lão luyện giang hồ, nói câu đó đã phá tan được không khí nặng nề rồi. Y lại cười nịnh và nói tiếp :
- Tiểu nhân cũng hồ đồ thực, ba lọ thuốc ấy chia làm ba màu: ba màu trắng có tiếng là vô lo.
Thanh Lam nghe Khương Nhân nói như thế liền rùn mình một cái, bụng bảo dạ rằng :
- "Mà người trên giang hồ nham hiểm thực! Y dám bảo thuốc độc là thuốc giải, cũng may mình chưa cho Liễu Kỳ uống, bằng không đã trúng độc còn bị nặng hơn".
Nghĩ tới đó, chàng trợn ngược đôi lông mày lên, đang định nổi khùng.
Đột nhiên chàng thấy Khương Nhân tiến tới gần Băng Phách phu nhân, cười nịnh và nói tiếp :
- Tiểu nhân đáng chết thực! Tối... hôm nọ, tiểu nhân không nên lừa dối phu nhân. Sự thực tối hôm đó cây sâm nghìn năm của anh em tiểu nhân và cũng là linh dược của sư môn đã bị Giang công tử này, một cao túc của phái Không Động, ngấm ngầm lấy mất.
Lời nói này tất nhiên là tỏ rõ nhân sâm nghìn năm không có ở trong người mình, để Băng Phách phu nhân thay đổi mục tiêu. Ngờ đâu Băng Phách phu nhân không thèm nhìn mặt y, chỉ giơ tay lên xua ngang không để cho y nói mà còn lên tiếng át giọng liền :
- Khỏi cần nói nhiều! Không phải cây sâm nghìn năm thì không khi nào ta đi xa như vậy.
Khương Nhân mừng thầm, cho rằng xảo kế của mình đã thành công. Lần này thể nào mụ này với tiểu tử kia đấu chí tử cho mà coi.
Đột nhiên, Băng Phách phu nhân tủm tỉm cười, quay đầu về phía sau hỏi nữ tỳ rằng :
- Châu nhi, con nói cho Khương đại hiệp nghe đi! Bất cứ là ai, ở trước mặt phu nhân này dám giở trò vô lễ thì phải chịu tội phạt gì?
Châu nhi vâng lời, cúi đầu vái chào và đáp :
- Người trên giang hồ, bất cứ là ai, hễ xúc phạm tới phu nhân là phải bị ghép vào tội chết!
Hai người một hỏi, một trả lời, tiếng kêu như tiếng sao, và nói một cách rất tự nhiên.
Thanh Lam nghe nói ngẩn người ra, nghĩ thầm :
- "Thế là lệ luật gì?"
Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Song kiệt, thì thấy Khương Nhân

và Khương Nghĩa mặt nhợt nhạt như mất hết sắc máu, và ngập ngừng nói :
- Thưa phu nhân, tiểu... tiểu nhân đáng chết, phu nhân...
Băng Phách phu nhân vẫn tươi cười, đáp :
- Cái gì thế? Theo lệnh của Tuyết Sơn thì nghiêm ngặt lắm, lệnh đã ra, hình pháp phải theo ngay. Việc làm của hai người đáng chết chứ không thể nào tha thứ được!
Nói tới đó, bà ta bỗng cau mày lại, u oán thở một tiếng và tiếp :
- Vì chàng ta! Hà! Thật chưa có bao giờ lòng ta lại hiền từ đến như thế này! Thôi được, lần này hãy tha chết cho các ngươi một phen! Sự thực, các ngươi đã thoát chết bởi tay ta một lần rồi.
Nói tới đó, giọng nói của bà ta bỗng trở nên nghiêm nghị, đôi mắt phượng bỗng tia ra hai luồng sáng lạnh lùng, và nói tiếp :
- Khương Nhân, Khương Nghĩa! Tội chết của các ngươi, bổn phu nhân có thể tha thứ được, nhưng tội sống thì không thể tha thứ được!
Nói xong bà ta giơ chiếc tay phải, những ngón tay trông như búp măng, và khẽ búng vào trống không một cái.
Thanh Lam chưa nghe rõ, chỉ nghe thấy tiếng kêu “sịt” mà Song kiệt đã đồng thanh kêu rú lên rất thảm khốc, cả hai người giơ tay bịt lên mắt phải, máu cứ nhỏ giòng xuống mà cắm đầu ù té chạy xuống dưới.
Liễu Kỳ thấy hai người chạy một cách tơi bời như vậy liền cười ha hả, vỗ tay nói :
- Bản lãnh của chị này cao siêu thực! Có phải chị sử dụng Đàn Chỉ thần thông đấy không? Trước kia em cũng có nghe sư phụ nói qua về môn võ công này.
Lúc ấy mặt của Băng Phách phu nhân như hờn như mừng, tủm tỉm cười, từ từ tiến gần tới Liễu Kỳ và đáp :
- Tiểu muội, chúng ta gặp gỡ nhau nơi đây kể cũng có duyên đấy. Môn Đàn Chỉ thần công mà muội vừa nói đó là tuyệt học của cửa Phật, còn của ngu tỷ đây là Băng Phách Hàn Quang, nhưng tài ba của tỷ còn kém lắm, tiểu muội đừng có chê cười nhé!
Nói tới đó, bà ta đưa mắt nhìn Thanh Lam và nói :
- Giang công tử học hỏi được võ công của hai môn phái, gần đây tiếng tăm lại lừng lẫy bốn phương, thực là thiếu niên anh tuấn!
Thanh Lam thấy bà ta khen ngợi mình hổ thẹn đến mặt đỏ bừng không biết trả lời bằng cách nào, cứ ngẩn người ra nhìn.
Băng Phách phu nhân lại nói tiếp :
- Hôm nọ gặp lệnh sư huynh mới biết công tử đã lấy được cây sâm

nghìn năm và bảo tôi ở đợi chờ hai vị.
Thanh Lam gật đầu nói :
- Phu nhân nói rất phải. Hắc đại hiệp đã lấy được cây sâm của Yến Sơn song kiệt vừa đưa cho tiểu sinh giữ, nếu phu nhân cần thì tiểu sinh sẽ đưa cho phu nhân ngay.
Băng Phách phu nhân mừng rỡ vô cùng vội nói tiếp :
- Giang công tử quả thực là hiệp nghĩa, ngu phụ cảm ơn vô cùng. Không dám giấu giếm gì công tử, chồng tôi bị tẩu hỏa nhập ma là do sự luyện Huyền Công mà nên. Tôi đã chế được một liều thuốc để chữa cho nhà tôi nhưng trong đó còn thiếu một vị thuốc quan trọng là sâm chúa nghìn năm. Nếu được công tử ban cho chỉ cần xin ba miếng là đủ rồi.
Thanh Lam rất khẳng khái, móc túi lấy hộp sâm ra thái luôn cho Băng Phách phu nhân. Phu nhân rất thận trọng bỏ ba miếng sâm đó vào trong một cái hộp sắt nho nhỏ, rồi tươi cười nhìn Liễu Kỳ và hỏi :
- Cô em trúng phải Tuyệt Tình trâm của chúng chẳng hay đã được uống qua sâm này chưa?
Thanh Lam vội đỡ lời :
- Thưa phu nhân, Kỳ muội đã được uống hai miếng rồi, nhưng chân tay hãy còn uể oải. Cũng may được phu nhân tới nên Yến Sơn song kiệt mới chịu đưa thuốc giải cho.
Băng Phách phu nhân vội lắc đầu, đáp :
- Cô em đã uống được hai miếng sâm ngàn năm, lúc này mặt hồng hào, nhưng vẫn có một làn hơi xanh nổi qua mặt. Có lẽ vì máu bầm hãy còn tích ở trong đới mạch, thuốc giải độc chỉ có thể giải được chất độc mà thôi, chứ không thông kinh mạch được. Bây giờ đã trải qua một thời gian cũng khá lâu rồi, nên khó mà chữa khỏi được vết thương này.
Thanh Lam vội xen lời hỏi :
- Thưa phu nhân, thế vết thương của Kỳ muội không...
Liễu Kỳ thấy chàng lo âu hộ mình như thế khoan khoái vô cùng, vội xen lời nói :
- Lam đại ca đừng có lo âu! Để tôi về núi tìm sư phụ, rồi bà ta yêu cầu sư tổ chạy chữa cho!
Băng Phách phu nhân đưa mắt nhìn hai người một cái rồi cười và nói tiếp :
- Cô em, lệnh sư tổ là người đứng đầu Võ lâm Lục tuyệt, công lực thâm hậu, chữa thường tích thường chỉ cần dùng điều hòa chân khí, đả thông kinh mạch là khỏi liền. Nhưng kỳ kinh bát mạch của cô em đã bị thuốc độc làm cho huyết mạch ngưng tụ lại, chứ không phải là

vết thương thường. Trong võ lâm, chỉ có người biết môn Thuần Dương chỉ là có thể cứu chữa được cho cô em thôi.
Liễu Kỳ tỏ vẻ thắc mắc, vội hỏi lại :
- Biết đi đâu tìm kiếm được người hiểu võ công ấy?
Băng Phách phu nhân ngẫm nghĩ giây lát, rồi vừa cười vừa đáp :
- Khắp thiên hạ chỉ có một người biết được môn võ công ấy thôi. Người ấy chuyên luyện Càn Thiên Tam Mùi thần công, môn võ công ấy lại xung khắc với Băng Phách Hàn Quang của chồng tôi. Hai mươi năm trước đây, y đã lên núi Tuyết Sơn đấu với nhà tôi ba ngày ba đêm, rút cục y hơi lép vế một chút, nên y xuống núi đi luôn. Nghe nói y ẩn cư trong một sơn cốc tại núi Chung Nam để khổ công tu luyện, và đã tuyên bố, nếu không đánh được chồng tôi thì không bao giờ ra khỏi nơi đó.
Liễu Kỳ ngạc nhiên, hỏi lại :
- Ủa! Thế thì lạ thực! Người ấy ở trên núi Chung Nam sao không nghe thấy sư phụ em nói tới?
Thanh Lam liền nghĩ ngay ra Ngũ Âm Thủy Thôi Văn Úy đã nói cho mình biết, Hắc Ma Lạt lên núi Thác Thành với núi Chung Nam để lấy Khảm Ly đan với Thuần Dương đơn, chẳng nhẽ Thuần Dương đơn của người đó chế ra chăng?
Chàng vừa nghĩ, vừa lên tiếng hỏi :
- Thưa phu nhân, có phải Thuần Dương tán là một thứ thuốc chuyên chữa những nội thương âm độc phải không?
Băng Phách phu nhân ngạc nhiên hỏi lại :
- Thế ra thiếu hiệp y đấy à?
Thanh Lam lắc đầu đáp :
- Lần trước tiểu sinh trúng phải Ngũ Âm, được Hắc đại hiệp đi núi Chung Nam lấy được Thuần Dương đơn cứu chữa cho.
- Tính người này tuy kỳ quái, nhưng lệnh sư huynh có thể lấy được Thuần Dương tán của y cho công tử thì bây giờ công tử đi tới đó yêu cầu, chắc y không cự tuyệt đâu.
Thanh Lam biết Hắc Ma Lạt đi núi Chung Nam lấy Thuần Dương tán là lấy trộm, chứ có phải là xin hẳn hoi đâu! Nhưng vết thương của Liễu Kỳ phải có Thuần Dương tán mới chữa khỏi, nên dù sao chàng cũng phải đi tới đó một phen.
Chàng vừa nghĩ vừa hỏi tiếp :
- Tiểu sinh muốn thỉnh giáo phu nhân, người đó tên họ là gì và ở nơi nào trên núi Chung Nam?
- Chỗ ở của y tự đặt một cái tên là Tam Mùi cốc, ở trong một sơn cốc tại phía Nam núi Chung Nam. Tên y là Ly Hỏa chân nhân.

nếu công tử gặp y, cần nhất đừng có nhắc nhở đến ngu phu phụ.
Nói xong, bà ta móc túi lấy một cái bao nho nhỏ bằng khăn lụa nhét vào tay Liễu Kỳ, rồi vừa cười vừa nói tiếp :
- Đây có ba hạt tuyết liên đại bổ chân khí, tuy công hiệu không bằng được sâm nghìn năm nhưng cũng là một vật hãn hữu. Tiểu muội sau khi lành mạnh rồi chỉ cần uống một viên là khôi phục được công lực ngay.
Liễu Kỳ đỡ lấy cái bao nhỏ ấy, khẽ cảm ơn rằng :
- Chị tử tế quá!
Băng Phách phu nhân vừa cười vừa đáp :
- Thôi muộn lắm rồi! Thuốc của tôi cũng đã kiếm đủ, tôi phải về núi đây! Giang công tử và cô em, hai người cũng nên rời khỏi đây đi!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 31
Khu rừng bí mật

Sĩ Long nghe nói liền gượng cười đáp :
- Sư đệ muốn tôi nhận ba điều ước hẹn như thế nào?
Âu Dương Siêu rất khiêm tốn, nghiêm nghị đáp :
- Xin sư huynh hãy lượng thứ cho, vì tiểu đệ đã trót hứa với sư môn, và cũng để cho thiên hạ võ lâm biết là đã làm tròn nhiệm vụ đối với sư phụ về việc đó rồi.
- Sư đệ cứ nói ra đi. Nếu ba việc đó không liên quan đến đại cuộc ngu huynh thể nào cũng nhận lời ngay!
- Điều thứ nhất, xin sư huynh trao lại đôi thư hùng kiếm cho tiểu đệ.
- Khỏi cần nói, ngu huynh cũng phải trao trả.
Thấy Sĩ Long khẳng khái như vậy, Âu Dương Siêu có vẻ ngượng, khẽ đáp :
- Tiểu đệ xin cám ơn sư huynh trước! Còn điều thứ hai: Từ nay trở đi, sư huynh không được nhận mình là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt với giang hồ nữa.
- Tại sao hiền đệ lại bắt ngu huynh như thế?
- Nếu sư huynh không tự nhận là môn hạ của Võ lâm Tam tuyệt nữa thì tiểu đệ không bị mang tiếng làm trái lời hứa với sư môn. Quý hồ chúng ta không nhắc nhở đến chuyện đó nữa, và những người có mặt ở đây cũng vậy, không nói ra thì không ai biết rõ chuyện này hết.
- Vấn đề này...

- Sư huynh đã lập riêng một môn phái rồi, tiếng tăm của Nhất Thống giáo lừng lẫy như thế, có kém gì Võ lâm Tam tuyệt đâu? Nên đệ chắc vấn đề này sư huynh không cảm thấy khó xử gì hết!
- Được, xin nghe theo lời của hiền đệ.
- Cảm ơn sư huynh! Nhưng từ giờ trở đi, xin thứ lỗi, đệ không gọi sư huynh là sư huynh nữa đấy nhé!
Tống Sĩ Long thở dài một tiếng, rầu rĩ đáp :
- Cũng được! Thế còn việc thứ ba thì sao?
- Việc thứ ba là...
- Là cái gì?
- Câu chuyện Tống đại ca nói về việc chỉ phúc vi hôn đó, bất cứ hư thực ra sao, nhưng từ nay trở đi cũng coi như là xí xóa, không ai nhắc nhở đến nữa!
Sĩ Long nghe thấy Âu Dương Siêu nói như vậy ngạc nhiên hết sức, ngẩn người ra hồi lâu, rồi hỏi lại rằng :
- Tại sao?
- Tại hạ có nỗi khổ tâm riêng, khó nói ra lắm!
- Việc này khiến mỗ biết nói năng làm sao với tiểu muội được.
Vì khi gia mẫu bịnh nặng, ở trên Giao Sơn có trối trăn với tiểu muội như thế, chẳng nhẽ mỗ là một người anh mà lại thối hôn cho em gái hay sao, không được, việc này không thể làm được.
Không phải là Âu Dương Siêu không biết rõ sự thật đâu nhưng vì tâm sự trùng trùng nên chàng mới đặt điều kiện ấy, bây giờ thấy Sĩ Long phản đối như vậy chàng nhận thấy việc này không phải là việc thường không thể coi như trò chơi được nên chàng nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp :
- Tại hạ biết việc này với Tống đại ca thì khó nói lắm nhưng giữa đàn bà với đàn bà thì dễ nói hơn cho nên đệ muốn Đoàn đại tỷ vào nói với lệnh muội, hỏi chẳng hay đại ca nghĩ sao?
Băng Dung cũng biết Âu Dương Siêu nói như thế là muốn cho mình kể rõ cuộc nhân duyên của chàng với Giang Mẫn cho Lệ Châu nghe.
Ngờ đâu Sĩ Long xua tay lia lịa nói :
- Khó, khó nói lắm.
Âu Dương Siêu thấy y có vẻ lo âu như vậy thắc mắc hết sức liền đỡ lời :
- Lệnh muội Lệ Châu không những quốc sắc thiên hương, mà lại còn là người đạt tình thông lý nên đệ chắc lệnh muội thế nào cũng tán thành.
Nhất Thống giáo chủ lại đáp :
- Phải, Lệ Châu là người rất thông minh và dễ tính lắm đúng như lời

của các hạ vừa nói nhưng còn tiểu muội Minh Châu thì...
Âu Dương Siêu nghe thấy Sĩ Long nói như vậy mới biết Nhất Thống giáo chủ còn có một người em gái nữa nên chàng ngượng và cũng vội nói tiếp :
- Tại hạ lỗ mãng thật, thế ra người đồng túc với tại hạ lại không phải là Lệ Châu cô nương.
- Ai bảo không phải là nàng?
- Nếu vậy quả hồ Lệ Châu cô nương nhận lời thì huynh đài còn cảm thấy khó xử nữa.
- Lão đệ chỉ biết một chớ không biết hai. Lệ Châu là người dễ nói chuyện thật nhưng Minh Châu thì khó nói lắm.
- Việc đó liên quan gì đến cô ta đâu mà cô ta phải bận tâm.
- Việc này có liên quan cả đến hai tiểu muội vì không những là chung thân đại sự của chúng mà đây lại là di mệnh của gia mẫu chúng, không quan tâm sao đặng.
- Không, gia phụ chỉ phúc vi hôn đó là vị tiểu thư nào thế?
- Khó là khó ở chỗ hai người cùng là...
- Xin Tống huynh chớ có nói bông.
- Sĩ Long tôi từ nhỏ tới giờ chưa hề nói bông nói đùa ai bao giờ, vả lại việc này là việc chung thân đại sự, như vậy nói đùa sao được.
- Tống huynh nói như vậy khiến tiểu đệ càng thắc mắc khó hiểu, chả lẽ...
- Lão đệ, xá muội hai người là chị em sinh đôi đấy.
Âu Dương Siêu nghe tới đó ngẩn người ra không biết nói năng làm sao liền đưa mắt nhìn Băng Dung để cầu cứu.
Băng Dung tuy rất thông minh nhưng đối với vấn đề nan giải này nàng cũng không biết phải xử ra sao, nàng chỉ mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ không sao giúp được chàng thôi, Âu Dương Siêu giơ tay phải buông 3 ngón tay ra và đáp :
- Muốn kết liễu việc này đệ có ba yêu cầu hơi quá đáng một chút, mong sư huynh nhận lời cho. Như vậy, việc của sư môn từ nay sẽ không nhắc nhở tới nữa!
* * * * *
Thanh Lam vội xen lời nói :
- Xin phu nhân cứ tự tiện!
Băng Phách phu nhân quay đầu lại, vừa cười vừa đáp :
- Nếu khi nào các người nhàn rỗi, nhớ lên Tuyết Sơn chơi, đến Thiên Tinh cốc thăm tôi nhé.
Nói xong, nàng cùng Châu Nhi thủng thẳng đi luôn.
Chờ Băng Phách phu nhân đi mất dạng rồi, Thanh Lam liền quay lại

nói với Liễu Kỳ rằng :
- Kỳ muội, để ngu huynh đưa hiền muội đi núi Chung Nam nhé!
Liễu Kỳ chỉ mong Lam đại ca đi với mình, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ suy nghĩ, rồi u oán hỏi :
- Lam đại ca, có việc gì quan trọng không?
- Dù có, nhưng vẫn còn đủ thì giờ làm kịp. Bây giờ cần nhất là phải đưa hiền muội đi chữa vết thương đó. Chờ tới tết Đoan Ngọ thì chúng ta cùng lên Ngao Sơn một thể.
Liễu Kỳ tỏ vẻ lo âu, nói tiếp :
- Lam đại ca cũng đi Ngao Sơn đấy à? Nghe nói Công Tôn sư thúc có mời sư phụ em đến dự đại hội ấy và cả sư bá cũng thân chinh đến dự đại hội nữa. Hà! Người nào cũng bảo là trả thù cho mẹ em, nhưng đại ca nói đúng, kẻ thù chính của mẹ em không phải là sư phụ của đại ca. Việc này nếu giải quyết không khéo sẽ gây nên mối thù lớn của hai môn phái. Đại ca này, sau khi em lành mạnh rồi, chúng ta cùng đi nói đại sư bá cùng sư phụ các người biết rõ nguyên nhân nhé!
- Kỳ muội là người thâm nhân đại nghĩa, sau khi hiền muội lành mạnh rồi tôi còn phải về kiếm ân sư trước, rồi sẽ lên Ngao Sơn sau. Còn hiền muội cũng về thưa cùng tôn sư hay. Như vậy, đôi bên sẽ hòa giải với nhau liền.
Nói tới đó, chàng đưa mắt lên nhìn sắc trời và nói tiếp :
- Kỳ muội, muộn lắm rồi, chúng ta cũng nên xuống núi trước đi!
Chàng thấy Liễu Kỳ hãy còn mặc áo dạ hành, trông rất chướng mắt, nên chàng vội cởi áo vải ra khoác qua người nàng, rồi cùng nhau xuống núi.
Đi tới Sâm Thủy đã là tới giờ thân, hai người vào nghỉ chân trong nhà trọ. Thanh Lam vội ra ngoài đường mua hai bộ quần áo cho Liễu Kỳ thay đổi.
Sáng hôm sau, hai người thuê một chiếc xe rồi đi núi Chung Nam ngay.
Trong khi đi đường không có chuyện gì xảy ra cả. Không bao lâu đã tới chân núi Chung Nam, hai người liền vào trong khách sạn nghỉ ngơi một đêm.
Sáng hôm sau, Thanh Lam ẵm Liễu Kỳ ra cửa để lên núi, bỗng thấy hai thanh niên tuổi trạc hai mươi bốn, hai mươi lăm đi tới rồi ai nấy đều đưa mắt nhìn, nhưng chàng nọ đã lướt qua cạnh rồi.
Thanh Lam cảm thấy mặt mũi hai người này rất anh tuấn, nhưng phải nỗi hơi có vẻ kiêu ngạo một chút.
Mới được bảy tám bước, chàng đã thấy phía sau có người khẽ kêu

ủa một tiếng và nói :
- Tam sư ca trông thấy rõ không? Con nhỏ nằm ở trong tay tiểu tử hình như là Liễu sư muội ấy.
Tên thứ hai đáp :
- Để ngu huynh lên hỏi thử xem sao.
Lúc này nội công của Thanh Lam đã luyện tới mức hỏa hầu, nên lời nói của hai người tuy rất khẽ nhưng chàng đều nghe thấy hết.
Sự thật Liễu cô nương đã trông thấy rõ nhưng cố ý cúi thấp đầu xuống, chờ hai người đi đã khá xa rồi, phải đi mau về cửa phía Nam.
Thanh Lam liền nghe lời, rảo cẳng đi luôn. Quả nhiên phía sau đã có tiếng quát của hai người vọng tới :
- Này, các ngươi đi đâu thế?
- Này, có đứng lại không?
- Tiểu tử này không thể chạy thoát được đâu, chúng ta mau đuổi theo đi!
Thanh Lam không thèm trả lời, cứ tiếp tục đi về phía trước. Vì trong thành người đi lại đông đúc, không tiện giở khinh công ra, nên hai người theo sau vẫn có thể theo dõi chàng được.
Một lát sau, chàng đã đi ra ngoài cửa Nam, thấy đằng xa có một dãy núi.
Liễu Kỳ sinh trưởng ở Tần Lãnh từ hồi còn nhỏ, tất nhiên nàng rất quen thuộc với địa thế ở nơi đây, nên nàng chỉ điểm đường đi tắt cho Thanh Lam tiến thẳng về phía núi Chung Nam.
Thanh Lam đã giở khinh công ra, tốc độ của chàng nhanh như một luồng điện, chỉ trong nháy mắt đã bỏ xa hai người kia rồi, và tiếng quát tháo của chúng ngày càng nhỏ dần.
Tuy vậy, chúng là đồ đệ của Mẫn Trường Cương, leo núi vượt non từ hồi còn nhỏ, tất nhiên khinh công của chúng phải khá cao siêu, huống hồ chúng lại thấy đồ đệ cưng duy nhất của Thẩm sư thúc lại bị lọt vào tay người, và người đó lại còn dám chạy vào địa phận của phái Tần Lãnh mình nữa, khi nào chúng chịu để yên. Mặc dầu càng đuổi, kẻ địch càng bỏ xa mình, nhưng chúng vẫn cứ tiếp tục.
Một lát sau đã chạy được mấy chục dặm đường, với khinh công của Thanh Lam, dù có đi hàng trăm dặm cũng không mệt mỏi gì cả. Nhưng bây giờ chàng phải ẳm Liễu Kỳ ở trong tay, và phải vượt suối leo non như vậy, nên chàng cũng cảm thấy mệt mỏi, mồ hôi toát ra như tắm.
- Lam đại ca mệt lắm rồi phải không? Chúng ta hãy ở đây nghỉ ngơi chốc lát nhé? Xem đại ca mồ hôi ướt đầm kìa!
Liễu Kỳ thấy chàng thở hồng hộc liền tỏ thương hại mà bảo chàng

như vậy Thanh Lam vừa cười vừa đáp :
- Anh không mệt, nhưng nếu em muốn nghỉ ngơi ở đây chốc lát cũng được!
Nói xong, chàng ngừng bước, kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống nhưng vẫn ẵm Liễu Kỳ ở trong lòng mà từ từ vận hơi điều tức.
Nghỉ ngơi một hồi lâu đã thấy hết mệt mỏi, chàng ngắm nhìn bốn chung quanh. Lúc này chàng mới biết mình đã vào tới khu núi Chung Nam rồi, nhưng còn Tam Mùi cốc là cái tên do Ly Hỏa chân nhân đặt ra thì làm sao mà hỏi thăm tìm kiếm tới được. Chàng vừa nghĩ vừa lên tiếng hỏi :
- Kỳ muội, phía Nam núi Chung Nam này đi tới đâu thế?
Liễu Kỳ cười khì, đáp :
- Nơi đây tức là phía Nam của khu núi rồi, nhưng từ xưa tới nay tiểu muội chưa thấy ai nói đến tên Tam Mùi cốc cả. À! Lam đại ca, tiểu muội đã nghe ra rồi. Khi còn nhỏ, tiểu muội vẫn theo đại sư bá với mấy vị sư huynh đến đây chơi. Sau được sư phụ có căn dặn, bảo không được đến đây nữa. Sư phụ bảo, sư tổ có cắm một cái bia đá ở đây, cấm môn hạ phái Tần Lãnh không được tới chốn này. Cho nên từ đó trở đi, tiểu muội không dám tới đây nữa.
Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi tiếp :
- Thế đây chả là phía Nam của núi Chung Nam là gì?
- Tất nhiên rồi, nhưng phía Nam của núi Chung Nam lớn rộng lắm.
- Đi, chúng ta thử tiến về phía trước xem sao?
Liễu Kỳ cả kinh, đáp :
- Không nên vượt qua tấm bia đá cấm chỉ ấy.
- Tại sao?
- Nơi đó là đất cấm của sư môn, đại ca hãy nghe em, đừng đi tới nơi ấy.
- Sư tổ của hiền muội cấm các môn hạ tới đó, nhưng tôi có phải là môn hạ của ông ta đâu?
Liễu Kỳ không sao khuyên răn nổi chàng, đành để mặc cho chàng ẵm mình đi về phía đó.
Hai người vừa vượt qua được một ngọn núi, bỗng phía đằng trước có ba người ở lưng núi quay ra và tiến tới. Người đi đầu mặc áo dài, tuổi trạc tam tuần, mày kiếm, mắt hổ, trông rất nghiêm nghị.
Hai người sau tuổi chừng hai mươi đến hăm ba. Cả ba đều đeo trường kiếm ở trên lưng.
Liễu Kỳ trông thấy ba người đó liền biến sắc mặt, vội rúc đầu vào lòng Thanh Lam không dám nhìn tiếp nữa, và cũng không dám để ba người đó trông thấy rõ mặt của mình.

Đôi bên càng gần, đại hán trung niên đi đầu trố mắt lên nhìn Thanh Lam, có vẻ chú ý lắm. Nhất là y thấy chàng ẵm một cô nương ở trong tay nên y càng để ý thêm, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi :
- Ngài đeo trường kiếm ở trên chắc là người trong võ lâm, chẳng hay tới núi Chung Nam này có việc gì thế?
Giọng nói của người đó rất lạnh lùng và kiêu ngạo, Thanh Lam đoán chắc những người này thể nào cũng là môn hạ của phái Tần Lãnh, mình không nên gây hấn với họ làm chi. Vì vậy chàng mỉm cười, đáp :
- Vì tiểu sinh mới phải tới đây yêu cầu một vị cao nhân ẩn dật trong khu núi này cứu chữa hộ.
Đại hán nọ cười nhạt một tiếng và nói tiếp :
- Nơi đây không có cao nhân nào ẩn cư hết. Các hạ nên rời ngay khỏi khu núi này thì hơn.
Y đứng dậy cản lối đi và cất tiếng nói như vậy, trong lòng đã bực tức rồi, nhưng chàng vẫn cố nén lửa giận, gượng cười đáp :
- Cảm ơn ngài đã chỉ điểm cho, tiểu sinh rất lấy làm cảm kích, nhưng...
Đại hán nọ sầm nét mặt lại ngắt lời chàng mà quát hỏi tiếp :
- Nhưng cái gì?
Thanh Lam thấy đối phương ăn nói vô lễ như thế càng tức giận thêm, liền lớn tiếng đáp :
- Tiểu sinh đi xa hàng nghìn dặm tới đây, khi nào lại nghe lời nói của các hạ mà xuống núi tức thì?
Đại hán trung niên nọ vẻ mặt tức giận, lạnh lùng hỏi tiếp :
- Các hạ không hỏi thăm người ta trước. Núi Chung Nam này có khi nào để cho người ngoài lên xuống một cách tự do như thế này không? Tên họ của các hạ là gì? Người ở trong tay các hạ là ai thế?
Thanh Lam càng nghe càng bực mình, liền cười nhạt đáp :
- Tiểu sinh họ Giang, còn nàng là...
Chàng chưa kịp nói dứt thì đằng sau có tiếng người lớn tiếng nói luôn :
- Đại sư huynh chớ có buông tha tiểu tử này. Liễu sư muội đã bị y bắt cóc đấy.
Đại hán trung niên kia lên tiếng nói tiếp :
- Tiểu tử táo gan thực, lại còn dám lên Tần Lãnh này quấy nhiễu nữa.
Y chưa nói dứt đã nhanh tay tấn công luôn vào mặt Thanh Lam.
Thấy đối phương ra tay nhanh như thế, Thanh Lam biết địch thủ không phải là tay tầm thường. Đồng thời, bên địch có tất cả năm

người, một địch với năm thì không sợ gì hết, nhưng trong lòng còn Liễu Kỳ thì biết làm sao đây? Chàng đang lo âu thì tay của đối phương đã chộp tới, nhưng chàng không sợ hãi chút nào, vội lép ngực lại, hai chân khẽ nhún một cái, người đã nhảy sang bên hơn thước.
Đại hán trung niên nọ thấy thế chộp đó của mình bị hụt, cũng phải giật mình kinh hãi thầm. Y lại cười nhạt, nói tiếp :
- Không ngờ tiểu tử này lại là một võ gia cao thủ.
Vừa nói xong, y lại hóa chưởng thành chỉ, nhằm yết hầu của chàng tấn công tiếp. Đồng thời, hai thanh niên đứng ở phía sau y đều rút trường kiếm ra khỏi bao, một tả một hữu xông lại tấn công chàng cùng một lúc.
Đường núi đã chật hẹp mà bây giờ ba người ở ba mặt xông lại tấn công như vậy, huống hồ phía sau chàng lại có hai người vừa phi thân tới, như vậy có khác gì là "tiền vô khứ lộ, hậu hữu truy binh" không? Nhưng Thanh Lam bây giờ có phải là Thanh Lam trước kia đâu, trung niên nọ tuy ra tay rất nhanh, nhưng động tác của chàng lại còn nhanh hơn. Chàng vừa ngửa người về phía sau tránh thế chộp của y, tiếp theo đó, chàng còn quát lớn :
-Tránh ra!
Chàng khẽ nhún chân một cái, người nhanh như điện chớp đã phi lên cao hai trượng, vượt qua đầu ba người và nhảy ra ngoài xa hơn trượng. Chàng không đổi hơi nữa, tiếp tục nhảy nhót mấy cái như thế, nhanh không thể tưởng tượng được đã đi thật xa rồi.
Đại hán trung niên vừa ra tay tới lưng chừng đã thấy mắt hoa một cái, y chưa trông thấy rõ gì hết thi kẻ địch đã mất tích rồi, và trên đầu có tiếng gió động, y mới biết đối phương đã nhảy vượt qua đầu mình. Y là đại đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh, cơ khí và võ công đều hơn người, và đã khét tiếng võ lâm từ lâu.
Lúc này y nghe thấy trên đầu có tiếng gió động liền ngồi sụp xuống và quay đầu lại nhìn, mới hay địch thủ đã ẵm sư muội của mình nhảy ra ngoài xa và chạy ở trên đường núi cách mình hơn hai mươi trượng rồi. Y vội giở hết tốc lực khinh công ra đuổi theo, đồng thời, bụng còn bảo dạ rằng :
- "Nguy hiểm thực! Vừa rồi, lúc đối phương nhảy qua đầu, nếu y hạ sát thủ có phải là ta không chết cũng bị thương nặng rồi không"?
Tuy nghĩ như vậy nhưng là người kiêu ngạo đã quen, lúc này ở trước mặt bốn người sư đệ, khi nào y lại chịu lép vế và mất sĩ diện ở trước sư đệ như thế? Nên y quát lớn một tiếng, rút trường kiếm ra rảo cẳng đuổi theo tiếp.

Bốn người sư đệ ở phía sau y vội đuổi theo tiếp. Vì không muốn sư môn của mình gây hấn với phái Tần Lãnh, Thanh Lam mới phải giở hết tốc độ khinh công ra đào tẩu như thế. Chàng cũng biết năm người đuổi theo đó quyết không chịu để yên cho mình đâu, nên chàng không ngừng bước chút nào, cứ cắm đầu ù té chạy hoài. Lúc này huyền quan của chàng đã được đả thông, chân khí lưu chuyển, nên người chàng rất nhẹ nhàng. Mỗi bước nhảy của chàng là đi xa mười mấy trượng. Người ngoài trông chàng như đi lướt ở trên không vậy, chứ không phải là chạy ở trên mặt đất nữa. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã bỏ xa năm người nọ rồi.
Thoạt tiên, Liễu Kỳ còn lo âu sẽ bị năm người nọ đuổi theo kịp, nhưng bây giờ nàng thấy chàng bỏ xa đối phương như thế, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.
Không bao lâu, Thanh Lam đã chạy được một quãng thật xa.
Liễu Kỳ nằm trong lòng chàng bụng bảo dạ rằng :
- “Ba tháng trước đây khi mình đấu với chàng hình như võ công của chàng chẳng hơn được mình bao nhiêu, không ngờ cách biệt có ba tháng trời mà võ công của chàng lại tiến bộ nhanh chóng đến như vậy”.
Nhưng nàng có biết đâu chính sư phụ của nàng là Thẩm sư thái còn bị chàng đánh bại.
Lúc ấy chàng đã vượt qua được bảy tám ngọn núi rồi. Tuy Thanh Lam chưa ngừng chân, nhưng Liễu Kỳ đã cảm thấy chàng thở hồng hộc, vẻ mệt nhọc lắm rồi, và mồ hôi của chàng cứ nhỏ giòng xuống mặt nàng. Sở dĩ chàng mệt nhọc như thế là vì hỏa hầu hãy còn non nớt, huống hồ tay lại ẵm một người như vậy. Liễu Kỳ cất giọng êm ru, khẽ khuyên chàng rằng :
- Lam đại ca, chúng ta hãy ngừng chân nghỉ ngơi giây lát. Đằng nào bọn họ cũng không đuổi kịp nữa rồi. Dù họ có đuổi đến nơi, lúc ấy chúng ta tiếp tục chạy cũng không muộn cơ mà.
Thanh Lam mỉm cười, liền ngừng chân lại và dùng tay áo lau mồ hôi ở trên mặt rồi đáp :
- Lạ thực, sao lại gặp nhiều người như thế?
Liễu Kỳ vừa cười vừa nói tiếp :
- Mấy người đó đều là môn hạ của đại sư bá, người đấu với đại ca là La Uyên đại sư huynh đấy. Y đã được giang hồ ban cho biệt hiệu là Truy Vân Thủ và cũng là cao thủ số một của đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh đấy.
Nàng vừa nói tới đó cười khì một tiếng và nói tiếp :
- Hôm nay Truy Vân Thủ không đuổi kịp đại ca đủ thấy khinh công

của đại ca còn nhanh hơn bọn họ nhiều.
Thanh Lam nghe thấy nàng nói như thế cũng không sao nhịn được cười, Liễu Kỳ lại nói tiếp :
- À tiểu muội còn chưa nói tiếp, vừa rồi đại ca bảo sao lại may mắn gặp nhiều người ở đây như thế có phải không? Sự thực đại sư bá ở ngay trong Thương Ưng cốc chỗ mà ta thế nào cũng phải đi qua, vì tiểu muội chỉ đường tắt cho đại ca đi nên mới không đi qua mặt họ.
- Thế phái Tần Lãnh không phải là ở trên núi Tần Lãnh ư?
- Sư tổ ở Lưu Vân Lãnh trên dãy núi Tần Lãnh, còn sư phụ tiểu muội thì ở Giải Thoát am dưới chân núi ấy. Lam đại ca không biết đấy thôi dãy núi Tần Lãnh lớn lắm, núi Chung Nam cũng thuộc dãy núi ấy đấy...
Thanh Lam bỗng ngắt lời :
- Bọn họ đuổi theo tới đây.
Liễu Kỳ ngơ ngác nhìn chung quanh không thấy một bóng người nào cả vội hỏi :
- Họ ở đâu?
- Họ đang đi ở lưng núi phía trái kia.
- Nếu vậy họ hãy còn cách chúng ta xa lắm, nhưng chúng ta cũng nên lên đường đi thôi.
Hai người lại tiếp tục lên đường đi qua một ngọn núi, bỗng thấy đằng trước có một cái cốc khẩu rộng chừng hai mươi trượng, hai bên là vách núi cao chót vót trông rất nguy hiểm. Thanh Lam liền ngừng chân ở chỗ cốc khẩu, vì chàng thấy cạnh đó có một tấm bia đá cao bằng đầu người, trên đó có khắc tám chữ: “Cấm đệ tử Tần Lãnh vào trong cốc”; hạ khoản đề “Thiên Si Thượng Nhân đề”.
Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng :
- “Quả nhiên là Thiên Si Thượng Nhân có lập một bia đá ở nơi đây cấm môn hạ của ông ta vào trong sơn cốc thực, ta thử vào trong đó xem sao?”
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy chàng đang định đi vào trong đó thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người nói :
- Tiểu tử dám vào cấm địa của sư tổ ngăn cấm, chúng ta phải mau đuổi theo mới kịp.
Thanh Lam không quay đầu lại nhìn, cứ tủm tỉm cười tiến thẳng vào sơn cốc, chàng đi được một quãng đường thì năm tên nọ vừa đuổi tới miệng sơn cốc, chàng nghe thấy một tên trong bọn họ nói :
- Đại sư huynh, tiểu tử đã chạy vào trong sơn cốc rồi biết làm sao bây giờ đây?
- Y dám tự tiện vào trong cấm địa của sư tổ, chúng ta phải đuổi theo

vào mới được.
Tiếng của La Uyên nói như vậy, một tên khác vội đỡ lời :
- Ồ, đại sư huynh, tấm bia đá của sư tổ chẳng cấm chúng ta vào trong sơn cốc là gì?
La Uyên đáp :
- Chúng ta vào sơn cốc bắt kẻ đột nhập, như vậy sao lại không được. Các vị sư đệ cứ yên tâm, có việc gì đã có sư huynh chịu trách nhiệm cho.
Thế rồi Truy Vân Thủ dẫn đầu đuổi theo vào trong sơn cốc.
Thanh Lam thấy cử chỉ của chúng như vậy ngạc nhiên hết sức, vì chàng thấy ngoài cốc khẩu có tấm bia đá của Thiên Si Thượng Nhân cấm các môn hạ vào trong sơn cốc này, nên sau khi qua khỏi tấm bia đó chàng đi ung dung chứ không chạy như trước. Bây giờ chàng thấy đối phương không quản ngại gì bia cấm đó mà cứ tiếp tục đuổi theo vào, chàng lo âu vô cùng vội rảo bước đi vào bên trong, đang đi lại có một tấm bản đá xuất hiện. Tấm bản này dựng ngay ở giữa lối đi, chàng ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Chắc tấm bản đá này cũng là của Thiên Si Thượng Nhân lập chứ không sai. Bộ hạ của ông không sợ bảng cấm thì ông còn lập bảng cấm như thế này làm chi?”
Chàng đang suy nghĩ thì chân đã đi tới gần. Lúc ấy chàng mới thấy rõ trên tấm đá có khắc ba chữ Tam Mùi cốc lớn. Chàng mừng rỡ khôn tả vội la lớn :
- Tam Mùi cốc, đã tới Tam Mùi cốc rồi.
Liễu Kỳ đang thiêm thiếp ngủ, nghe chàng kêu là như thế vội mở mắt ra nhìn vừa cười vừa nói :
- Có đường tới Tam Mùi cốc chưa? Lam đại ca, chúng ta đã tìm tới nơi đấy rồi đấy à?
Thanh Lam không trả lời, sự thực chàng không có thì giờ trả lời thì đúng hơn, vội tung mình nhảy qua tấm bản đá ấy, liền thấy trước mặt khác hẳn. Phía đằng trước như có làn sương mù đỏ rộng bao la bát ngát và cũng không khác gì một đám cháy lớn vậy.
Thì ra đó là hàng muôn vạn cây lựu cao lớn và mọc chằng chịt, vì vậy cả sơn cốc như có một làn sương mù đỏ bao vây. Đồng thời chàng cũng không thấy có đường lối nào để vào trong sơn cốc hết, chàng ngẩn người ra suy nghĩ thầm :
- “Đã tìm tới Tam Mùi cốc rồi, chắc Ly Hỏa chân nhân thể nào cũng có ở bên trong”
Nghĩ đoạn, chàng vẫn ẵm Liễu Kỳ nhảy thẳng vào trong rừng lựu, chàng nhảy cao ba trượng và nhảy liên tiếp mấy cái như thế rồi

ngừng chân lại, kinh ngạc hết sức. Vì chỉ trong nháy mắt chàng không còn thấy những cây lựu nữa, chàng thắc mắc vô cùng vì dù chàng mở to mắt đến đâu cũng không sao trông thấy được những cảnh vật ở chỗ cách xa mình hơn trượng, chàng liền nghĩ tiếp :
- "Rõ ràng mặt trời đang ở trên cao chiếu rọi xuống, sao bây giờ lại...? Chẳng lẽ rừng lựu này quá mau, mà che lấp hết cả ánh mặt trời chăng? Không có lý mình đã được đả thông sinh tử huyền quan rồi tuy trong đêm khuya cũng có thể trông thấy rõ cảnh vật ở ngoài xa hơn trượng".
Chàng kêu "ủa" một tiếng thì nghe thấy Liễu Kỳ nói :
- Lam đại ca, rừng lựu này lạ lùng lắm. Chi bằng chúng ta hãy lui ra khỏi nơi đây đã.
Thanh Lam cũng cảm thấy tình hình khác lạ liền quay trở về lối cũ. Ngờ đâu tha hồ chàng nhảy nhót như thế nào cũng không sao ra khỏi được khu rừng lựu ấy.
Càng nhảy nhiều bao nhiêu, chàng càng cảm thấy hai chân mỏi mệt bấy nhiêu và người lơ mơ như đang sống ở trong giấc mơ vậy.
Một lát sau chàng đã quên mất mình đang ở đâu, bốn phía đằng trước chỗ cách mình không xa có tiếng người quát tháo vọng tới.
Thanh Lam giật mình kinh hãi liền ngừng bước nghinh thần điều hơi vận tức một hồi rồi mới mở mắt ra nhìn quanh thấy mình vẫn ở trong rừng lựu. Liễu Kỳ đã ở trong lòng mình ngủ say.
Lúc ấy bốn bề đều âm u, dù kẻ địch có đứng ngay ở trước mặt cũng khó mà trông thấy rõ, nên chàng đoán chắc đối phương thế nào cũng không trông thấy mình đâu, nhưng chàng cũng ngạc nhiên là tiếng quát không hiểu từ đâu vọng tới. Chàng lại tĩnh tâm nghinh thần lần nữa, đồng thời phát giác ra là bí mật là quý hồ mình ngồi yên không cử động là không thấy cảnh ảo giác ngay, tuy không ra khỏi được khu rừng này nhưng cũng không đến nỗi mơ hồ như trước nữa.
Chàng đã hiểu lí lẽ ấy rồi vội tung mình nhảy ngay lên cây lựu để tâm tìm kiếm lối. Chàng bỗng nghe thấy bên phía trái cách mình chừng ba trượng có người lớn tiếng kêu gọi :
- Đại sư huynh ở đâu thế?
- Khốn nạn thực, cái rừng ma này kỳ lạ lắm.
Thanh Lam mới biết kẻ địch đuổi theo mình vào tới trong khu rừng lựu này rồi.
- Sư đệ, chi bằng chúng ta chặt gẫy hết những cây này đi, xem nó còn giở trò ma ra như thế không?
Chàng đã nhận ra tiếng nói là của Truy Vân Thủ La Uyên, có lẽ y đang dùng nội gia chân khí kêu la nên tiếng nói lớn như thế vọng ra

ngoài xa đến hai mươi trượng như vậy.
Sau tiếng quát bảo ấy bọn người nọ mới vỡ nhẽ, tiếp theo Thanh Lam lại nghe thấy ở bốn năm chỗ có tiếng chặt cây kêu "lập bập" hoài.
- Tiểu bối, Tam Mùi cốc này có phải là nơi để cho các ngươi quấy rối đâu? Có mau ngừng tay không, chẳng lẽ các ngươi muốn chết hay sao?
Giọng nói của một ông già ở đằng xa nói vọng tới. Tiếng nói không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai lại kêu như sấm động khiến ai cũng phải vang tai nhức óc, sợ hãi khôn tả.
Thanh Lam nghe tiếng nói ấy mừng rỡ vô cùng và chàng đoán chắc ông già ấy thế nào cũng là Ly Hỏa chân nhân. Chàng vừa nghĩ tới đó lại nghe thấy một thanh niên khác lên tiếng nói :
- Lão quỷ, ngươi là ai? Khôn hồn thì hiện thân ra để tiểu gia kiến thức.
Truy Vân Thủ cũng quát tiếp :
- Lão quỷ, với cái trò pháp thuật che mắt này của ngươi thì làm sao mà giam giữ nổi môn hạ của phái Tần Lãnh.
Ông già nọ trả lời chúng rằng :
- Tiểu bối các ngươi là cái thứ gì mà cũng đòi ra nổi nơi đây? Hà... Hà... Tần Lãnh môn hạ? Các ngươi không trông thấy miếng đá của lão già Thiên Si ư? Biết vậy mà các ngươi còn cố ý xâm phạm.
La Uyên vừa cười vừa nói tiếp :
- Lão quỷ, thế ra ngươi là người bị tổ sư chúng ta giam giữ ở nơi đây, Như vậy còn không biết thân mà còn dám ăn nói ngang tàng như thế.
- Câm mồm!
Giọng ông già nọ đột nhiên quát tháo :
- Tiểu bối các ngươi không biết trời cao gì hết. Lão già Thiên Si đối với ta cũng phải nhường nhịn ba thành, huống hồ các ngươi dám vô lễ với bề trên như thế? Chả lẽ các ngươi không nghe thấy sư trưởng của các ngươi nói hai mươi năm trước chân nhân này vân vu tới nơi đây, thích cốc này u tĩnh, rất hợp thanh tu, liền ở đây tu hành. Lão già Thiên Si còn phải lập bia đá để cấm các môn hạ vào trong này, nếu chân nhân này không nể mặt lão già Thiên Si thì các ngươi đã chết từ lâu rồi. Nhưng ngày hôm nay, các ngươi dám tự tiện xông vào cấm địa, phá hủy những cây lựu của ta. Nếu chân nhân này không cho các ngươi một bài học, người trên giang hồ lại tưởng chân nhân này sợ lão già Thiên Si.
Mấy lời ấy còn ở trong đáy cốc truyền ra, nhưng tiếng nói vừa dứt thì

đã có tiếng cười nổi lên ở trên không kêu như sấm sét, rồi tiếng cười chưa dứt, ngoài hai mươi trượng đã có tiếng kêu "hự" và tiếng người nói :
- Lão tiền bối, chúng tôi là người dưới...
- Chân nhân không biết các ngươi hữu ý hay vô ý, nhưng thể nào cũng phải trừng phạt các ngươi một phen đã.
Tiếng ông già chưa nói dứt thì hình như năm người nọ đã bị ông ta kềm chế rồi, nên không thấy kêu la và trả lời gì nữa. Thanh Lam rùng mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :
- "Ly Hỏa chân nhân này ra tay nhanh như điện, lợi hại thật"
Chàng cứ nằm phục yên trên cành cây, không dám cử động.
Chàng lại nghe thấy Ly Hỏa chân nhân đứng ở ngoài rừng lên tiếng hỏi :
- Tiểu bối các ngươi là môn hạ của ai, trước mặt chân nhân này không được nói dóc.
Thanh Lam nghe thấy La Uyên đáp :
- Tiểu bối... gia sư họ Mẫn, tên là Trường Cương. Lần này năm anh em chúng tôi thật là... thật là...
Ly Hỏa chân nhân không để cho y nói nốt, đã vội ngắt lời :
- Được, các ngươi dám xúc phạm đến chân nhân sẽ trói các ngươi ở đây còn tên này về gọi Mẫn Trường Cương đến đây nhận chúng về.
Tên này không dám nói nhiều, chỉ vâng vâng dạ dạ, vội vã đi luôn.
Thanh Lam không chịu bỏ lỡ dịp may này, vội nhảy xuống đất kêu gọi :
- Xin lão tiền bối hãy ngừng bước! Tiểu bối Giang...

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 32
Thua sẽ liệu trường

- Hà hà! Thế ra trong rừng này lại còn có người ẩn núp nữa!
Giọng ông già vừa trả lời xong, Thanh Lam chỉ thấy trước mặt có một bóng đỏ thấp thoáng và đã có một đạo sĩ cao lớn vạm vỡ, mặc áo bào đỏ như lửa xuất hiện ở trước mặt mình rồi, hai mắt to và sáng như hai ngọn đèn ló chiếu thẳng vào mặt chàng và trầm giọng hỏi :
- Tiểu bối, ngươi là môn hạ của ai? Có phải là người cùng bọn với chúng không?
Thanh Lam đã trông thấy rõ đầu của Ly Hỏa chân nhân to như cái

đấu, thân hình cao lớn vạm vỡ, bộ râu xanh dài tận ngực, đứng ở trước mặt mình như một toà tháp đỏ. Chàng vội đứng dậy vái chào và đáp :
- Tiểu bối Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động. Vì tiểu muội bị thương nặng, nên mới đặc biệt đến đây xin lão tiền bối cứu chữa. Từ khi vào trong cốc này, đến giờ không dám lớn tiếng khinh động, cho nên mới đi lạc vào trong sơn cốc này, xin lão tiền bối thứ lỗi cho.
Ly Hỏa chân nhân nghe thấy chàng nói như thế, mặt đã bớt giận, vội hỏi lại :
- Không Nhi là người như thế nào của ngươi?
- Chính là sư bá của tiểu bối.
- Bổn chân nhân ẩn cư ở Tam Mùi cốc nên không hay biết gì về những người nổi danh gần đây. Chẳng hay ai bảo ngươi đến đây kiếm lão phu như thế?
Thanh Lam nghe thấy Ly Hỏa chân nhân nói như vậy liền ngẩn người ra, nhưng chàng nghĩ đến lời nói của Băng Phách phu nhân, bà ta bảo hai mươi năm trước đây Ly Hỏa chân nhân bị chồng bà đánh bại nên mới ẩn cư ở núi Chung Nam, và bà ta còn dặn mình không nên nói đến tên tuổi của vợ chồng bà ta. Tuy ta không biết chồng bà ta là ai. Nhưng không nên nhắc nhở đến tên bà ta làm chi. Nhưng chàng chưa hề nói dối ai bao giờ, vì vậy chàng cứ đứng đờ người ra, mặt đỏ bừng. Chàng bỗng nghĩ tới Hắc Y Côn Luân vì mình bị thương, tới đây xin Thuần Dương đơn rồi, nhưng chàng không dám nói thẳng, sợ Hắc Y Côn Luân tới đây cũng dùng thủ đoạn lấy trộm Khảm Ly đơn. Bây giờ nếu mình nói ra có phải càng nguy tai không?
Nghĩ tới đó, chàng liền ngập ngừng đáp :
- Quả thật tiểu bối do một người bạn thân chỉ điểm tới...
Ly Hỏa chân nhân thấy chàng ấp úng như vậy có vẻ tực giận, liền ngắt lời chàng, giận giữ nói tiếp :
- Ngươi không biết người giới thiệu thì khi nào bổn chân nhân chịu dùng Thuần Dương chỉ cứu cho ngươi.
Ông ta vừa nói tới đó đã sa sầm nét mặt lại, nói tiếp :
- Vừa rồi môn hạ của phái Tần Lãnh xâm nhập cấm địa nên đã bị trừng phạt, chắc ngươi đã biết rồi dù người có là môn hạ của phái Không Động tất nhiên cũng không thể để cho ngươi ngoại lệ được. Bằng không, lão già Thiên Si sẽ bảo bổn chân nhân không công bằng. Nhưng bổn chân nhân thấy ngươi đến đây cầu chữa bệnh, vậy đặc biệt cho ngươi chống đỡ ba chưởng của bổn chân nhân, nếu

ngươi đỡ nổi ba chưởng thì bổn chân nhân sẽ tha cho xuống núi.
Thanh Lam nghe thấy đối phương nói như vậy, biết mình không còn hi vọng nhờ ông ta cứu chữa cho Liễu Kỳ được nữa, trong lòng lo âu vô cùng, vội đỡ lời :
- Lão tiền bối...
- Bổn chân nhân nói một là một, không bao giờ thay đổi hết. Dù cho ngươi van lơn năn nỉ như thế nào cũng vô ích thôi. Lại đây, tiểu bối. Theo bổn chân nhân ra ngoài này, nếu ngươi chống đỡ nổi ba chưởng, bổn chân nhân tha cho ngươi xuống núi. Như vậy là bổn chân nhân đặc biệt với ngươi lắm rồi.
Thanh Lam thấy ông ta cương quyết như vậy trong lòng cũng hơi nổi giận, liền lớn tiếng cười và đáp :
- Lão tiền bối nói là đã đặc biệt đối xử với tiểu bối, nhưng câu này không được công bằng cho lắm.
Ly Hỏa chân nhân bỗng quay đầu lại hỏi :
- Sao lại không công bằng? Ngươi hãy nói đi.
- Tiểu bối chống đỡ ba thế công của lão tiền bối là được bình yên xuống núi, đó là lời tiền bối vừa nói phải không?
Ly Hỏa chân nhân nghe thấy Thanh Lam nói như vậy, bụng bảo dạ rằng :
- “Không ngờ thằng nhỏ này lại trầm tĩnh như vậy, nhưng ta...”
Nghĩ đoạn, ông liền trầm giọng hỏi lại :
- Phải, bổn chân nhân nói như vậy, sao ngươi bảo là không công bằng?
- Nhưng lão tiền bối còn chưa nói ra trong ba hiệp đó, nếu lão tiền bối...
Ly Hỏa chân nhân thấy chàng nói tới đó đã ngắt lời, nhưng ông ta đã hiểu ý, liền gật đầu đáp :
- Được, ngươi hỏi như vậy rất phải. Nếu trong ba hiệp, bổn chân nhân thua ngươi thì sao phải không? Hà hà...
Ông ta bỗng cất tiếng cười kêu như sấm động khiến cả sơn cốc cũng phải rung động theo. Cười xong, ông ta lại nói :
- Quí hồ ngươi chịu nổi được bổn chân nhân thì bổn chân nhân dù có bị tiêu hao chân khí cũng nhận lời chữa cho con nhỏ.
Thanh Lam cười thầm, biết lời khích bác của mình đã có hiệu quả, nhưng chàng vẫn lo âu, không biết mình có chống đỡ nổi ba thế công của Ly Hỏa chân nhân hay không. Chàng biết là công lực của mình gần đây tiến bộ hơn, nhưng đối phương đã dám nói như vậy thì công lực phải thâm hậu ghê gớm lắm. Nhưng sở dĩ chàng dám hi vọng thắng lại được đối phương là nhờ có Càn Khôn Nhất Kiếm của Kiếm

thần Côn Luân lão nhân truyền thụ cho, vì thế kiếm ấy đã đẩy lui được Vương ốc Tán Nhân, người được liệt vào trong Lục tuyệt của võ lâm. Lúc này chàng cũng muốn dùng thế kiếm đó để đối phó. Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng chàng lại trả lời một cách khiêm tốn rằng :
- Tiểu bối không dám Ly Hỏa chân nhân vừa cười vừa nói tiếp :
- Nhỏ kia. Chỉ nội một vẻ hào khí này của ngươi cũng đủ làm cho bổn chân nhân có thiện cảm rồi. Nào lại đây. Theo bổn chân nhân ra ngoài rừng.
Nói xong, ông ta liền bước đi ra ngoài rừng. Chàng bỗng phải đi sang tả, bỗng phải đi sang hữu và mới đi được có tám chín bước đã thấy trước mặt sáng tỏ và trông thấy mặt trời rồi. Chàng cũng nhận ra nơi đây là chỗ cốc khẩu, khi mình mới bước vào ở ngay sau tấm bảng đã trên cây lựu. Chàng còn trông thấy bọn La Uyên bốn người đang bị trói tay lại và hình như chúng còn bị điểm huyệt, cho nên không thấy chúng cử động gì hết.
Liễu Kỳ bị ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt đột nhiên kêu "ủa" liền mở mắt ra nhìn. Thanh Lam khẽ đặt nàng xuống và bảo nàng rằng :
- Kỳ muội, vị này là Ly Hỏa chân nhân lão tiền bối đấy.
Liễu Kỳ hãy còn uể oải đau nhức, nên chỉ khẽ chào rằng :
- Lão tiền bối Ly Hỏa chân nhân hình như không nghe thấy gì, cứ từ từ tiến tới bãi đất trống và vẫy tay kêu gọi.
Lúc này Liễu Kỳ mới biết Ly Hỏa chân nhân sắp sửa đấu với Lam đại ca. Nàng kinh hãi vô cùng, mặt tỏ vẻ lo âu đưa mắt nhìn Lam đại ca. Nàng thấy chàng rất ung dung, từ từ đi lần vào bãi đất trống, cúi mình vái chào và nói :
- Lão tiền bối không giở khí giới ra, tiểu bối không dám vô lễ.
- Đây chẳng là vũ khí của bổn chân nhân là gì? Nhỏ kia giở khí giới ra đi.
- Tiểu bối xin tuân lệnh.
Chàng liền rút Thất Tinh bảo kiếm ra khỏi bao. Ly Hỏa chân nhân nhìn thấy thanh kiếm của chàng là một thanh bảo kiếm liền gật đầu và nói :
- Kiếm tốt lắm. Nhỏ kia tấn công trước đi.
Thanh Lam liền giơ kiếm lên sử dụng Nhất Kiếm Triều Thiên, một thế của phái Không Động và ngấm ngầm vận Ly Hợp thần công vào thân kiếm, rồi ngắm nhìn Ly Hỏa chân nhân và nói tiếp :
- Xin lão tiền bối chỉ giáo cho.
Trong lúc hai người đối đáp thì bốn anh em sư huynh đệ La Uyên bị trói trên cây, tuy bị điểm huyệt không cử động nhưng chúng vẫn

trông thấy như thường, nên chúng nghĩ thầm :
- “Tiểu tử họ Giang này dám đấu với Ly Hỏa chân nhân kể cũng táo gan thật”
Chúng vừa nghĩ vừa chăm chú nhìn vào trong trận đấu.
Ly Hỏa chân nhân khét tiếng về công lực thâm hậu, người trong võ lâm có thể đối địch với ông ta rất hiếm. Lúc này chân nhân thấy thiếu niên đối thủ rất trầm tĩnh, có lẽ đã học được hết chân truyền của phái Không Động rồi, nên ông ta không từ chối và nhường nhịn nữa. Ông ta khẽ giơ cây phất trần lên khẽ phất một cái, giở luôn thế “Cửu Hỏa Chiêu Thiên” ra, nhằm thẳng đầu Thanh Lam đánh úp xuống.
Thanh Lam né người, giơ tay phải lên múa kiếm, giở thế “Hỗn Độn Sơ Khai” ra chống đỡ luôn. Thế kiếm này, chàng đã định tâm thẳng tay chống đỡ để thử xem nội lực của đối phương ra sao.
Ly Hỏa chân nhân lại tưởng đối phương trẻ tuổi như thế, giỏi lắm chỉ dám dùng những thế võ tiểu xảo ra quần thảo với mình thôi, chứ dám thẳng tay chống đỡ như vậy? Nên ông ta liền biến sắc mặt, vẫn tiếp tục quật phất trần xuống.
Kiếm khí va đụng vào phất trần, Thanh Lam cảm thấy khí giới của đối phương như nặng ngót vạn cân, áp lực càng mạnh cánh tay phải của chàng càng rung động thêm, trong lòng cả kinh. Mũi kiếm bị chúc xuống và thân kiếm bị đưa ra bên ngoài mà cũng không hay.
Ngày thường, chàng không biết cách vận dụng, chỉ cho đó là nội công thường thôi, nhưng có ngờ đâu mũi kiếm chúc như thế lại ngấm ngầm hợp với bí quyết của pho “Hợp Ly Công” rồi không hiểu tại sao, bỗng nhiên chàng thấy trong người mình có một luồng sức mạnh không thể tưởng tượng được, gạt luôn phất trần của đối phương sang bên, khiến chàng ngạc nhiên hết sức. Không riêng gì chàng mà Ly Hỏa chân nhân lại còn kinh ngạc thêm, vì ông ta thấy rõ ràng thiếu niên đã chống đỡ không nổi, không hiểu tại sao lại gạt nổi thế công mà mình đã giở mấy chục năm công lực đánh xuống như vậy. Nên ông ta cười như điên như khùng, nói :
- Giỏi lắm! Cậu bé này quả thực khác người!
Nói xong, ông ta lại phất chéo cây phất trần, đang dùng thế “Cửu Hỏa Chiêu Thiên” biến thành “Dã Hỏa Liêu Nguyên” và dùng toàn lực ra quét ngang một thế.
Ông ta biến thế nhanh chóng như điện chớp, khiến Thanh Lam cũng phải kinh ngạc vô cùng. Đồng thời, chàng còn thấy thế phất trần của Chân Nhân cứ cuồn cuộn tới hoài, có lẽ Chân nhân đã giở “Càn Thiên Tam Mùi thần công” ra rồi. Chàng nhận thấy, nếu không giở hết sức lực ra chống đỡ tiếp thì có lẽ sẽ toi mạng đến nơi.

Thanh Lam không có cách gì để thắng nổi đối phương và cũng không dám thẳng tay chống đỡ. Chàng vội nhún chân một cái, người với kiếm hợp nhất, hóa thành một giải lụa và cũng tựa như một cái cầu vồng vọt thẳng lên cao bốn trượng. Chàng cảm thấy dưới chân có một luồng hơi nóng chạy rất mau, suýt tí nữa thì kéo cả người chạy đi.
Ly Hỏa chân nhân giở toàn lực ra tấn công thế đó, nội lực của ông ta mạnh vô cùng mãi mãi vẫn chưa dứt. Bỗng có tiếng kêu "bùng" tảng đá ở phía bên trái bị dư sức của ông ta va đụng phải vỡ tan tành.
Liễu Kỳ thấy thế kinh hãi đến biến sắc mặt.
Thanh Lam vội giở thế "Trường Hồng Kinh Thiên" trong Thông Thiên kiếm pháp ra may mắn tránh được thế công đó của Chân Nhân.
Chàng vừa hạ chân xuống đất liền lên tiếng nói :
- Lão tiền bối, còn một thế cuối cùng nữa.
- Đúng rồi!
Ly Hỏa chân nhân thấy hai thế trước không đánh bại được đối phương nên ông ta biết đối thủ của mình không phải là tay tầm thường. Ông múa tít cây phất trần, liền có tiếng kêu "ùm ùm" như tiếng sấm ngầm và giở luôn thế "Lôi Hỏa Đại Tráng" ra. Thế này khác hẳn hai thế trước. Chỉ thấy một làn bóng đỏ bay ra khỏi tay ông ta, chung quanh đó ba trượng đều bị bóng đỏ ấy úp chụp, bên trong còn có tiếng gió và tiếng sấm nữa, nên thế lửa ở Ly Hỏa Công của ông ta đưa ra lại càng mạnh và lợi hại hơn trước, cứ nhằm đầu Thanh Lam đè nén xuống.
Liễu Kỳ thấy vậy hoảng sợ đến mất hết hồn vía, nhưng vừa rồi nàng thấy chàng chống đỡ nổi thế công trước, nên lần này cũng mong chàng chống đỡ nổi thế công lợi hại này của Chân Nhân, nàng mới bớt hoảng sợ phần nào. Tuy vậy nàng vẫn trố mắt lên nhìn vào trận đấu, trong lòng hồi hộp vô cùng.
Sự thật Thanh Lam đã chống đỡ nổi hai thế trước, chàng đã bớt hoảng sợ. Bây giờ đến thế thứ ba này, chàng định giở Càn Khôn Nhất Kiếm do Côn Luân lão nhân truyền thụ cho ra chống đỡ. Chàng vừa đứng xuống đất đã sửa soạn sẵn rồi, nên vừa thấy đám mây màu đỏ lấn át tới, còn lợi hại hơn những thế công của Thiên Lang Thiên Hồ đấu với Vương Ốc Tản Nhân nhiều, và cũng chưa hề có thế võ nào lợi hại và lạ lùng như thế này. Chàng rùng mình kinh hãi, vội rung động thanh trường kiếm, mũi kiếm biến thành chín cái vòng nho nhỏ. Chín cái khuyên tròn nho nhỏ ấy chỉ trong nháy mắt đã biến thành muôn vạn làn ánh sáng xanh làm lóe mắt đối phương. Khí giới của đối phương chưa đụng vào nhau, kiếm khí của chàng và làn mây

đỏ của Chân Nhân đã va đụng nhau trước, liền có tiếng kêu “lốp bốp” rất khẽ.
- Ngừng tay lại!
Ly Hỏa chân nhân đã quát lớn và nhảy ra ngoài xa ba trượng, đứng yên.
Thanh Lam cũng vội thâu thế lui về phía sau, cúi đầu vái chào và lớn tiếng hỏi :
- Lão tiền bối có việc gì dặn bảo thế?
Ly Hỏa chân nhân vuốt râu, gượng cười đáp :
- Nhỏ kia, còn không thâu kiếm lại đi, lão chân nhân đã nhận thua được rồi.
Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, vì chàng không hiểu ông ta thua mình ở chỗ nào. Nên chàng vội bỏ Thất Tinh kiếm vào bao và vái chào lần nữa :
- Cám ơn lão tiền bối đã nương tay.
- Bổn chân nhân đã nói như thế nào là phải làm được như thế ấy. Cậu bé hãy ẵm con nhỏ theo bổn chân nhân vào trong sơn cốc ngay đi.
Thanh Lam thấy ông ta đã nhận lời chữa thương cho Liễu Kỳ, mừng rỡ vô cùng, liền đáp :
- Ơn cứu chữa tiểu muội của lão tiền bối, tiểu bối không bao giờ dám quên.
Ly Hỏa chân nhân có vẻ nóng lòng sốt ruột, với giọng gắt gỏng nói tiếp :
- Bổn Chân Nhân thua cuộc mới phải chữa cho con nhỏ chứ không phải chữa không cho đâu, mà ngươi cảm ơn như thế.
Nói xong, ông ta quay mình đi thẳng vào trong rừng lựu.
Thanh Lam thấy vậy, nghĩ thầm :
- “Tính nết của người này cũng quái dị thật”
Chàng không dám nói nhiều, liền ẵm Liễu Kỳ đi theo ông ta, tiến thẳng vào trong rừng.
Khu rừng ấy trồng theo cửu cung bát quái, chỉ thấy Ly Hỏa chân nhân bước sang trái ba bước, lại bước sang phải bảy bước, đi chín lần như thế lại bỗng thay đổi một lần khác, mà cứ đi cong quẹo như thế mãi, rồi cách hai trăm chín mươi hai bước lại có một sự biến hóa.
Trước hết, Thanh Lam ngấm ngầm nhớ kỹ những bước đi để sau này mình có ra vào không bị lạc lối, nhưng lúc đi vào càng đi càng phức tạp, càng khó nhớ, càng hồ đồ, khiến chàng không sao còn nhớ được những bước đi như vừa rồi nữa. Thực sự từ cốc khẩu xuống đáy cốc cũng không lấy gì làm xa lắm, nhưng vì cứ đi ngòng

nghèo cong quẹo nên mới đi chậm như vậy, mãi mới ra khỏi khu rừng, rồi đến một bãi đất trống, ở chính giữa có lợp ba căn nhà. Thanh Lam cũng đi theo vào, thấy bóng bên dưới vách tiêu điều, ở giữa có kê một cái kỷ trúc,và ở dưới đất chỉ có một tấm thảm bồ đoàn thôi.
Ly Hỏa chân nhân bảo Thanh Lam đặt Liễu Kỳ ngồi ở trên cái thảm bồ đoàn, rồi ông ta ngắm nhìn vào mặt nàng, càng nhìn càng lộ vẻ kinh ngạc, mồm lẩm bẩm tự hỏi :
- Một đường chỉ xanh nổi ngang mặt, đó là hiện tượng của đối mạch bị ứ tích, nhưng sao khí cơ của Thượng Tiêu lại sung túc như vậy?
Thanh Lam nghe ông ta nói như thế cũng phải kính phục thầm, vội đỡ lời :
- Thưa lão tiền bối, tiểu muội bị Tuyệt Tình trâm bắn trúng, huyết mạch bị ngưng tụ, sau khi lấy được những mảnh kim gẫy, đã được uống hai miếng sâm ngàn năm rồi.
Chân nhân vừa cười vừa đáp :
- Các người cứ cho sâm là thứ thuốc vạn linh, nhưng có biết đâu chính bị hại bởi hai miếng sâm đó. Con nhỏ này đã bị huyết bầm ứ tắc ở đối mạch, lại vì uống sâm ngàn năm, khí khí cơ của Thượng Tiêu quá thịnh vượng không thể vận hành được nên những mạch máu của nó mới bị chướng lên rồi chân tay mình mẩy mới uể oải như người không có hơi sức. Bây giờ phải đả thông kỳ kinh bát mạch mới mong khỏi được.
Nói tới đó, ông ta suy nghĩ một hồi rồi hỏi tiếp :
- Nhỏ kia, thế kiếm vừa rồi của ngươi có phải là kiếm pháp của phái Không Động không?
Thanh Lam hơi ngẩn người ra, vội đáp :
- Lão tiền bối cũng sành mắt thật! Thế kiếm ấy của tiểu bối chính là của Côn Luân lão nhân truyền thụ cho.
Ly Hỏa chân nhân vẫn lộ vẻ tươi cười, hỏi tiếp :
- Thế ra cậu là đệ tử của Côn Luân lão nhân đấy? Hà hà... Sao cậu không nói sớm cho bổn chân nhân biết?
Thanh Lam nghiêm nghị đáp :
- Tuy tiểu bối đã được ông già Côn Luân truyền thụ cho một thế kiếm ấy, nhưng lại xuất thân ở phái Không Động, nên tiểu bối không dám nói dối lão tiền bối.
Ly Hỏa chân nhân lại lớn tiếng cả cười, nói tiếp :
- Dù học có một miếng võ, nhưng cậu cũng là người của phái Côn Luân rồi. À, cậu bé kia, cậu có quen Hắc Ma La, môn hạ của Côn Luân lão nhân không? Mấy tháng trước, y tới đây xin mấy viên thuốc

để cứu chữa cho một người sư đệ bị thương nặng.
Thanh Lam nghe thấy ông ta nói như vậy, mừng rỡ vô cùng, vội cúi đầu vái chào đáp :
- Người bị thương nặng ấy, chính là tiểu bối đây. Cảm ơn lão tiền bối đã ban linh dược cho.
- Ồ, ra là thế đấy. Đường lối vào Tam Mùi cốc này có phải do y bảo cho cậu biết đấy không? Sao vừa rồi cậu không nói rõ ngay? Chỉ vì thế mà suýt tí nữa con nhỏ này bị liên luỵ bởi cậu, không những không sao chữa khỏi mà nó còn bị mất mạng là khác. Thôi, để bổn chân nhân cứu chữa cho nó ngay mới được.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 33
Thủ pháp điểm huyệt tinh diệu

Ly Hỏa chân nhân lấy một cái thảm bồ đoàn khác để ở trước mặt Liễu Kỳ rồi ngồi xuống và dặn Thanh Lam :
- Cậu bé ra canh cửa ngõ đi! Tuy nơi đây không có ai dám vào quấy nhiễu đâu, nhưng vì sợ nguy hiểm tới tính mạng của con nhỏ, cậu cứ ra trông coi chốc lát cho an toàn hơn.
Nói xong, ông ta quay đầu lại dặn Liễu Kỳ :
- Cô bé phải buông thõng tay chân, đừng cố lấy hơi lấy sức dù bị đau nhức đến đâu cũng phải nghiến răng chịu đựng nghe chưa.
Liễu Kỳ gật đầu đáp :
- Tiểu bối xin tuân lệnh.
Ly Hỏa chân nhân liền nhắm mắt lại, vận Càn Thiên Tam Mùi Chân Hỏa lên. Chỉ trong chốc lát trên đỉnh đầu của ông ta đã có một làn khói xanh bốc lên. Rồi ông ta bỗng nhảy lên, giơ ngón tay đỏ như lửa ra, từ từ điểm thẳng vào Bách Hội huyệt trên đầu của nàng.
Liễu Kỳ rùng mình một cái và cảm thấy có một luồng hơi nóng đưa xuống và lan ra khắp mình mẩy.
Chân Nhân dùng Thuần Dương chỉ khéo điểm một cái, lại thâu tay ngay. Tiếp theo ông điểm lần thứ hai vào Hậu Đỉnh huyệt, rồi lần lượt điểm vào các yếu huyệt: Cường Lữ, Não Môn, Phong Phủ, Á Môn..v..v.
Một lát sau đã điểm hết ba mươi sáu đại huyệt ở Đốc mạch.
Thanh Lam đứng cạnh, thấy ông ta ra tay rất thong thả và rất thành thuộc, điểm ba mươi sáu thủ pháp khác nhau, mỗi một thế biến hóa

khôn lường và những thế đó quả thực mình chưa bao giờ thấy qua. Lúc này chàng mới thấy võ học thực là thâm bác.
Ly Hỏa chân nhân điểm xong ba mươi sáu đại huyệt cho Liễu Kỳ rồi, liền nghỉ ngơi vận công điều tức một hồi, rồi lại điểm luôn vào hai mươi lăm đại huyệt Nhâm Mạch. Lần này ông ra tay nhanh như điện chớp, mà không sai một ly một tí nào.
Thanh Lam thấy thủ pháp điểm huyệt của Thuần Dương chỉ tuyệt diệu tinh luân, bất cứ kẻ địch ở xa gần, mình chỉ dùng ngón tay búng cũng đủ đẩy lui được kẻ địch. Nếu mình học được thủ pháp này có thể đẩy lui được kẻ địch và cũng giữ được thân. Vì vậy, trong lúc Chân Nhân điểm huyệt, chàng chăm chú để ý từng thủ pháp, từng bước lui, bước tiến một.
Ly Hỏa chân nhân điểm xong liền thâu tay lại ngay, linh hoạt vô cùng. Thanh Lam là người rất thông minh, chỉ xem qua một lần là nhớ liền.
Đang lúc ấy, ở ngoài cốc khẩu đã có tiếng người rất lớn nói vọng vào :
- Mẫn Trường Cương, môn hạ của Tần Lãnh, yêu cầu được vào yết kiến chân nhân! Tiểu đồ vô tri, dám tự tiện xâm nhập vào nơi cấm địa, xúc phạm đến chốn thanh tu, vì vậy mỗ mới đặc biệt tới đây xin lỗi. Giọng nói của người ấy kêu như chuông, đủ thấy nội công của y đã luyện đến mức thượng thừa.
Thanh Lam giật mình kinh hãi, nghĩ đến lời dạy bảo của chân nhân, chàng cứ đứng giữ chặt ở cửa chính và quay đầu lại xem, thì thấy Ly Hỏa chân nhân vẫn tiếp tục chữa chạy cho Liễu Kỳ và không coi người vừa kêu gọi vào đâu hết. Đồng thời, chàng cũng biết lúc này là lúc gay cấn hết sức, không thể phân tâm được.
Một lát sau, Mẫn Trường Cương vẫn không thấy trả lời, lại lên tiếng nói tiếp :
- Nếu chân nhân không muốn cho vào yết kiến thì Mẫn mỗ đành phải lãnh mấy tiểu đồ đem về. Chúng đã tự tiện xâm nhập nơi cấm địa như vậy, Mẫn mỗ thể nào cũng phải dùng gia pháp xử trị chúng một phen.
Lúc ấy Ly Hỏa chân nhân đang mải điểm huyệt cho Liễu Kỳ, tất nhiên không tiện trả lời.
Ngờ đâu Trường Cương là đại đồ đệ của Thiên Si đạo nhân trong phái Tần Lãnh, y là người có tiếng tăm và võ công cao siêu nhất, nên ngày thường y rất ngông cuồng tự đại, người lại hẹp lượng và hay bênh vực những môn hạ, cho nên lần này môn hạ đệ tử của y mới dám xâm nhập Tam Mùi cốc như thế. Y hay tin liền đến tận nơi để tạ tội.

Y có biết đâu là Ly Hỏa chân nhân đang cứu chữa cho Liễu Kỳ mới không lên tiếng, y tưởng ông ta khinh mình mới không trả lời, cho nên y đi vào và tự tiện cởi trói cho bốn tên đồ đệ.
Từ đó trở đi, Ly Hỏa chân nhân liền kết thù với phái Tần Lãnh, đó là chuyện sau.
Thanh Lam biết Trường Cương đã rút lui mới yên tâm.
Chàng quay đầu lại, thấy chân nhân đã bắt đầu điểm vào xung mạch của Liễu Kỳ, chàng biết chỉ còn một lần này nữa là Liễu Kỳ sẽ khỏi liền, nên chàng rất chăm chú nhìn vào thủ pháp của chân nhân, thì bỗng nghe thấy ngoài cốc khẩu có tiếng cười như điên như khùng và làm rung chuyển cả sơn cốc. Tiếng cười vừa dứt đã có tiếng khàn khàn quát hỏi :
- Cảnh sư đệ, lão phu tìm ngươi đã hai mươi năm rồi, không ngờ ngươi lại ẩn núp ở đây, nhờ sự che chở của Thiên Si lão nhi. Bây giờ lão phu đã tìm thấy ngươi rồi mà sao ngươi không chịu ra nghênh đón lão phu?
Thanh Lam nghe nói cả kinh, người này là ai mà lại ăn nói ngông cuồng như thế? Nhưng chàng biết người này không phải là môn hạ của Thiên Si lão nhân.
- "Hừ! Tìm kiếm hai mươi năm mà không thấy, thì ra ngươi ở đây nhờ Thiên Si lão nhi che chở cho!"
Nghĩ tới câu nói đó, chàng biết người đó ám chỉ Ly Hỏa chân nhân.
Chàng lại nghe người bên ngoài nói tiếp :
- Hà hà... Cảnh sư đệ, ngươi còn không ra đây đón ta phải không? Lựu Hỏa ất Mộc trận này thì làm sao mà ngăn cản nổi ta.
Nghe giọng nói của người này thì hình như y tới đây tầm thù.
Chàng lại nhìn chân nhân, thấy ông ta đã điểm xong xung mạch của Liễu Kỳ rồi và đang ngồi vận công điều tức. Chàng lại để ý nhìn Liễu Kỳ, thấy người nàng mồ hôi chảy ướt như tắm, mặt nhăn nhó, hình như trong người đau đớn vô cùng.
Đúng lúc ấy, lại có tiếng cười the thé nổi lên ở trên đầu, và một luồng gió mạnh thổi ào ào tựa như một con chim đại bàng đang bay ở trên đầu. Chàng kinh hãi vô cùng, vội vận hết công lực vào toàn thân, giơ song chưởng lên trước ngực đề phòng, vì chàng biết lúc này không thể để ai xâm nhập vào trong nhà được. Bằng không, Liễu Kỳ sẽ nguy hiểm đến tính mạng và Ly Hỏa chân nhân cũng bị tẩu hỏa nhập ma chứ không sai.
Chàng đứng ngay chỗ giữa cửa đợi chờ, nhưng tiếng gió động ở trên đầu đã lướt qua và chỉ trong nháy mắt đã bay ra ngoài xa.
Chàng thấy vậy liền thở hắt ra một cái, rồi lại nghe thấy tiếng gió ở

bên trái bay tới. Chàng lại cảm thấy gay cấn tiếp, nhưng may thay, người đó chỉ bay qua đỉnh đầu thôi chứ không xuống dưới đất.
Chàng thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Chả lẽ người đó bay qua đỉnh đầu mà không trông thấy căn nhà lá này hay sao?”
Nghĩ như vậy, chàng liền thò đầu ra bên ngoài, nhìn lên trên cao, quả thấy có một bóng đen to lớn, mặt mọc đầy râu, đang bay lướt qua đỉnh cây tìm kiếm. Nhưng người đó đã phi qua trước mặt căn nhà lá này mà hình như y không trông thấy căn nhà là của mình đang đứng thì phải. Tiếng gió càng ngày càng lớn, tiếng cười cũng vậy, và cứ bay lượn quanh trên đầu, hình như người đó đã tức giận khôn tả.
Chàng biết khu rừng lựu này theo Cửu cung kỳ môn mà xếp đặt, huyền ảo vô cùng, ngay lúc mình vào rừng cũng đủ chứng minh rồi, cứ theo thân pháp và thủ pháp của người này lợi hại như thế thì khu rừng nhỏ này làm gì nổi y?
Ngờ đâu người đó bay qua bay lại hoài mà cũng không sao tìm thấy căn nhà lá này, chàng mới yên tâm, bụng bảo dạ tiếp :
- “Ly Hỏa chân nhân có nói là nơi đây không ai có thể xâm nhập nổi, quả thật không sai chút nào”
Nghĩ tới đó, chàng quay đầu lại nhìn, thấy chân nhân sắc mặt hơi nhợt nhạt, còn Liễu Kỳ thì ngã lăn ra đất, không cử động được.
Chàng giật mình kinh hãi, vội chạy lại đỡ nàng ta ngồi dậy, thấy hai má nàng đỏ hồng và người nóng như lửa, hai mắt nhắm nghiền. Tuy vậy, làn hắc khí ở trên mặt đã biến mất, hơi thở cũng đều đặn hơn trước nhiều, chàng mới yên tâm phần nào.
Đột nhiên, chàng lại nghe thấy tiếng khàn khàn ở bên ngoài nói vọng vào :
- Cảnh sư đệ, nếu không lên tiếng thì đừng có trách lão phu sẽ phá hủy khu rừng này.
Ly Hỏa chân nhân mặt lộ vẻ hờn giận, mở mắt ra, trầm giọng nói vọng ra ngoài rằng :
- Có phải đại sư huynh đấy không? Canh ba đêm nay tiểu đệ sẽ ở trên đỉnh Nam Sơn đợi chờ.
- Được!
Quả nhiên người đó vừa trả lời xong là đi ngay. Thanh Lam thấy người của Liễu Kỳ vẫn còn nóng hổi. Một lát sau, mồ hôi trên trán lại toát ra như tắm, rồi sắc mặt của nàng mới nhạt dần. Qua một lát nữa, nàng kêu “ứ” một tiếng, mở mắt ra nhìn, mồm kêu rên :
- Nóng lắm. Lam đại ca ơi! Người em không còn chút hơi sức gì nữa, cả chân tay cũng uể oải nốt.

Ly Hỏa chân nhân mắt vẫn nhắm nghiền, vừa cười vừa đỡ lời :
- Nhỏ kia, vết thương của nhỏ đã lành mạnh rồi. Lúc này kỳ kinh bát mạch đã được đả thông, sức thuốc sâm ngàn năm đã dẫn đi toàn thân. Bây giờ ngươi chỉ cần vận hơi điều tức một lát, công lực của ngươi sẽ tiến bộ như đã khổ luyện mười năm rồi.
Thanh Lam bỗng nghĩ đến Tuyết Liên Tử của Băng Phách phu nhân tặng cho, và bà ta còn dặn, sau khi vết thương được chữa khỏi, uống thứ Tuyết Liên Tử này sẽ có công hiệu rất lớn.
Chàng nghĩ như vậy liền cúi đầu an ủi Liễu Kỳ rằng :
- Kỳ muội đã lành mạnh rồi, hãy uống viên thuốc này đi.
Liễu Kỳ thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại :
- Đã khỏi rồi còn uống viên thuốc gì nữa?
- Kỳ muội còn nhớ lão tiền bối đã tặng cho ba viên thuốc không?
- À, nhớ ra rồi! Có phải là Tuyết Liên Tử không?
Nàng vừa nói tới đó đã biết mình lỡ lời, muốn thâu lại cũng không kịp nữa.
Quả nhiên Ly Hỏa chân nhân vừa nghe cái tên Tuyết Liên Tử liền trợn mắt tròn xoe lên, hỏi :
- Con nhỏ kia, ngươi lấy được Tuyết Liên Tử ở đâu?
Thanh Lam biết là nguy tai, vì Băng Phách phu nhân đã dặn chớ có nói tên tuổi của vợ chồng ba ta ra. Chàng đang nghĩ cách trả lời thì Ly Hỏa chân nhân đã hỏi tiếp :
- Nhỏ kia, chắc ngươi đã gặp Lãnh Bạch Y phải không?
Thanh Lam không biết Lãnh Bạch Y là ai, liền lắc đầu đáp :
- Lão tiền bối, Lãnh Bạch Y là ai thế?
- Hai nhỏ kia, các ngươi còn định lừa dối bổn chân nhân hay sao? Lãnh Bạch Y là người đã biếu Tuyết Liên Tử cho các ngươi. Nói mau, các ngươi gặp y ở đâu, nói mau.
Liễu Kỳ chẩu môi lên đáp :
- Lão tiền bối làm gì phải tức giận như thế? Quả thực chúng tôi không biết Lãnh Bạch Y là ai hết. Này, Lam đại ca, hãy nói chuyện ta đã gặp vị phu nhân nọ như thế nào cho chân nhân nghe đi.
Ly Hỏa chân nhân mới nguôi cơn giận, bật cười nói tiếp :
- Hà, bổn chân nhân tiềm tu hai mươi năm trời, ngờ đâu vẫn chưa thay tâm đổi tính chút nào, tính nết vẫn nóng như lửa. Nhỏ kia, ngươi có biết Tuyết Liên Tử là một thứ thuốc bổ rất quý báu, chỉ có núi Đại Tuyết mới có thôi. Người thường được uống một viên còn khó hơn lên trời. Nay người ấy cho ngươi ba viên một lúc thì chỉ trừ có Lãnh Bạch Y ra mới sảng khái như thế thôi. Có thực các ngươi không biết Lãnh Bạch Y là ai không? Chắc các ngươi đã nghe sư trưởng của

các ngươi nói “Lương thiên, Hàn xích, Độc bang luân”? Lương Thiên Hàn Xích chính là Lãnh Bạch Y đấy.
- Ủa.
Thanh Lam với Liễu Kỳ đồng thanh kêu như vậy. Ly Hỏa chân nhân lại nói tiếp :
- Vì hai mươi năm trước đây, chân nhân này có chút thù hằn với y. Nói thực ra thì đây cũng không phải là mối thù hằn lớn gì hết, chỉ vì ta chân luyện Tam Mùi thần công, còn y thì luyện Băng Phách Hàn Quang, hai thứ đều khắc chế nhau. Chân nhân đã kiếm y để thử thách, kết quả hai người vừa nói với y, chân nhân mới không chịu nhịn nổi là thế. Ô, có phải các ngươi đã gặp vợ y là Băng Phách phu nhân phải không? Thế thì lạ thực. Xưa nay vợ chồng y không bao giờ rời nhau nửa bước, sao lần này vợ y lại vào Trung Nguyên như thế? Này, nhỏ kia, ngươi hãy kể cho chân nhân nghe tại sao vợ y lại tặng cho ba hạt Tuyết Liên Tử?
Bây giờ Thanh Lam nghe nói mối thù hằn của chân nhân với vợ chồng Lãnh Bạch Y không phải là thù hằn lớn mới yên tâm, bèn kể rõ hết câu chuyện đầu đuôi, mình gặp Yến Sơn song kiệt với Băng Phách phu nhân như thế nào. Sau lại tặng ba hạt Tuyết Liên Tử cho mình và chỉ cho mình tới đây yêu cầu chữa giúp ra sao.. v..v.
Chân nhân nghe xong gật đầu lia lịa khảng khái nói tiếp :
- Không ngờ Lãnh Bạch Y lại bị tẩu hỏa nhập ma như thế. Hà hà, thực là người giỏi bơi lội thường bị chết đuối có khác. Có lẽ sau này chân nhân cũng chết vì hỏa cũng nên.
- Lão tiền bối thần công cái thế, có khi nào lại...
- Nhỏ kia, đừng có khen ngợi chân nhân như thế nữa. Ngươi nên biết, ngoài huyền môn chính tông phải tuần tự nhi tiến mà luyện tập cho tới lúc thành công, còn những môn võ công như của chân nhân và Lãnh Bạch Y thì đều thuộc bàng môn tả đạo. Tuy công lực bổn thân rất cao, nhưng cũng nguy hiểm lắm, nếu sơ xuất một tí là bị tẩu hỏa nhập ma liền. Nhưng Băng Phách phu nhân coi thường chân nhân lắm. Y thị đã tặng Tuyết Liên Tử cho các ngươi là có lòng tốt rồi, nhưng y thị đã ước đoán sai lầm, cứ tưởng công lực của chân nhân như hồi hai mươi năm về trước, quá ư bá đạo, nên mới bảo các ngươi, sau khi khỏi bệnh rồi, nên uống một viên Tuyết Liên Tử để thanh hỏa khí, sự thực, hà... hà chân nhân...
Liễu Kỳ vội đỡ lời :
- Lão tiền bối nói như vậy, tiểu bối không uống nữa.
Chân nhân vội nói tiếp :
- Không sao, chân nhân nói thế thôi. Y thị đã tặng cho ngươi rồi thì

ngươi cứ uống một hạt đi, đối với ngươi chỉ có ích thôi chứ không có hại đâu! Hà... hà... nhỏ kia, bổn chân nhân cũng đang muốn dùng một hạt Tuyết Liên Tử, bây giờ bổn chân nhân muốn đổi một lọ Thuần Dương tán lấy một hạt Tuyết Liên Tử, chẳng hay nhỏ có bằng lòng không?
Liễu Kỳ vội đáp :
- Lão tiền bối tốn công lớn như vậy để chữa thương cho tiểu bối, dù lão tiền bối có lấy cả ba viên, tiểu bối cũng xin vui lòng.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 34
Liệt Hỏa kỳ và Huyền Linh chưởng

Ly Hỏa chân nhân nghe Liễu Kỳ nói thế mừng rỡ khôn tả liền đáp :
- Xưa nay chân nhân không nhận đồ đạc không của ai hết, khi nào lại chịu nhận lấy của con nhỏ như thế? Chân nhân đã nói là lấy một lọ Thuần Dương tán của chân nhân, bất cứ bị âm công ác độc đến đâu đả thương, quí hồ người bị thương chưa tắt thở chỉ uống một viên là khỏi liền. Hai ngươi hành đạo giang hồ, đem theo thứ thuốc này chỉ có lợi chứ không có hại.
Liễu Kỳ vội mở gói Tuyết Liên Tử ra đưa cho Ly Hỏa chân nhân.
Chân nhân mở gói Tuyết Liên Tử ra xem, tặc lưỡi khen ngợi :
- Ba hạt này là thứ tốt nhất của Tuyết Liên Tử đây.
Ông ta lấy một viên, đưa cho Liễu Kỳ uống, và lấy một viên nữa bỏ vào túi, còn một viên vẫn gói lại như cũ đưa trả cho Liễu Kỳ.
Liễu Kỳ không chịu tiếp nhận hạt đó. Ly Hỏa chân nhân đã lắc đầu, nói tiếp :
- Nhỏ kia, chân nhân lấy hạt Tuyết Liên Tử này cũng để phòng bị thôi, chứ không phải sử dụng ngay luôn. Vì vừa rồi nghe thấy ngươi nói Lãnh Bạch Y bị tẩu hỏa nhập ma nên bổn chân nhân luyện Tam Mùi thần công, nhất đán tẩu hỏa nhập ma, chỉ có Tuyết Liên Tử mới cứu chữa được. Huống hồ ba hạt tuyết liên này của Băng Phách phu nhân lựa trong trăm nghìn hạt ra, như vậy một hạt cũng đủ rồi.
Liễu Kỳ đành phải nghe lời, bỏ hạt Tuyết Liên Tử ấy vào túi.
Ly Hỏa chân nhân cũng vội lấy một cái lọ sứ bỏ Tuyết Liên Tử vào và cũng bỏ luôn vào túi. Ông ta vào trong nhà lấy hai cái lọ sứ nho nhỏ đưa cho hai người và nói tiếp :
- Đây là Thuần Dương tán của bổn chân nhân. Mỗi người giữ lấy một

lọ, Khi sử dụng chỉ cần cho người ta uống một chút thôi là đủ, chứ đừng cho người ta uống nhiều.
Hai người vâng vâng dạ dạ, cầm lấy hai lọ thuốc ấy. Chân nhân lại nói tiếp :
- Con nhỏ kia, uống xong Tuyết Liên Tử, mau vận công điều khí một hồi lâu sẽ thấy lành mạnh liền. Bổn chân nhân cũng thấy mệt mỏi, phải vào đơn phòng vận công điều tức. Nếu hai người thấy đói, cứ việc xuống bếp mà làm cơm ăn.
Nói xong, ông ta đi vào phòng bên trái.
Liễu Kỳ nghe theo chân nhân dạy bảo, ngồi xuống vận công điều tức còn Thanh Lam thì ngồi cạnh đó để canh gác bảo vệ cho nàng.
Thanh Lam bỗng nghĩ đến đại sư huynh của Ly Hỏa chân nhân, chàng đoán chắc người đó đến đây để tầm thù chứ không sai, và chắc võ công của người đó lợi hại lắm, nên Ly Hỏa chân nhân mới phải trốn tránh như vậy.
Lúc ấy đã là giờ Dậu, mặt trời đang lặn, rừng cây lựu lại càng đỏ thêm.
Liễu Kỳ vừa vận công điều khí xong, thấy mình còn nhẹ nhàng hơn lúc chưa bị thương. Nàng nhân họa đắc phúc, nên mừng rỡ khôn tả.
Nàng ngửng mặt nhìn thấy Thanh Lam rải một cái áo dài ra, nằm ở trên đó và đã ngủ rồi. Nàng liền tựa lưng vào vách, nhắm mắt nghỉ ngơi.
Một lát sau, trống đã điểm canh hai, trong sơn phòng có tiếng chân đi rất khẽ. Thanh Lam giật mình kinh hãi vội nhẹ nhàng phi thân ra bên ngoài. Quả nhiên chàng thấy một cái bóng hồng đi nhanh khôn tả.
Chàng liền bụng bảo dạ rằng :
- “Nguy tai, Lựu Hỏa ất Mộc trận của ông ta lợi hại lắm, mình đã nếm mùi rồi. Ngay cả sư huynh của ông ta cũng không sao dám xâm nhập, nếu để ông ta đi xa thì mình làm sao mà đuổi kịp?”
Nghĩ đoạn vội tung mình đuổi theo. Chàng thấy chân nhân vẫn mặc cái áo đạo bào rộng lớn màu đỏ, và toàn đi ở trên ngọn tiến thẳng về phía trước. Chàng không dám theo sát nút, nhưng vẫn không dám cách xa quá, cứ thế mà đuổi theo tiếp.
Chân nhân càng đi càng nhanh, cứ như là cưỡi gió vậy. Chàng phải giở hết tốc lực khinh công ra mới theo kịp. Một lát sau đã ra tới cốc khẩu, chân nhân đi ven theo con đường núi nhỏ ở cạnh suối mà tiến thẳng lên trên đỉnh núi, liền nghĩ thầm :
- “Vì lòng hiếu kỳ mà ta đường đột theo dõi, nhỡ ông ta biết mà hiểu lầm thì sao?”
Vì vậy chàng hết sức cẩn thận đi xuyên qua khu rừng mà tiến lên,

chứ không dám đi ở ngọn cây như hồi nãy nữa.
Trên đỉnh núi có một bình đài không lớn lắm, trên có mười mấy cây thông cổ. Ly Hỏa chân nhân đang đứng ở trên đó, có vẻ nóng lòng sốt ruột vì chưa thấy người sư huynh tới.
Thanh Lam không dám sơ ý, cứ núp ở sau một thân cây mà nhìn qua thôi. Một lát sau, bỗng có tiếng rú làm vang động cả một khoản núi vọng tới. Ly Hỏa chân nhân nhìn thẳng về phía có tiếng rú đó. Thanh Lam cũng vội nhìn về phía đó, quả thấy một cái bóng đen đi nhanh như gió, chỉ trong nháy mắt đã phi thân lên bình đài rồi. Chàng nhìn kỹ đã nhận ra người đó chính là người đã tới hồi sang nay, thân hình cao lớn vạm vỡ, trán gồ, mắt sâu, mũi mỏ chim két, râu bạc, mặc áo đen đứng sừng sững ở đó rồi, hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào Ly Hỏa chân nhân nói :
- Ngươi tới sớm thực!
Ly Hỏa chân nhân chắp tay vái chào và trả lời :
- Tiểu đệ tới đây đặc biệt tham kiến đại sư huynh.
Ông già áo đen lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp :
- Ngươi núp ở dưới cánh tay Thiên Si lão nhi như vậy, tưởng lão không tìm thấy hay sao?
- Tiểu đệ không có ý ấy.
- Nếu vậy ngươi đưa Liệt Hỏa kỳ cho ta đây.
- Vấn đề này...
- Còn vấn đề gì? Chả lẽ ngươi muốn chiếm lấy hay sao?
Ly Hỏa chân nhân đột nhiên lộ vẻ rầu rĩ, với giọng run run đáp :
- Đại sư huynh, đó là di mệnh của tiên sư.
- Hà... hà... hà...
Ông già áo đen ngửng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười như xé vải vậy. Cười xong, ông ta lại nói tiếp :
- Ngươi động mở mồm là nói đến di mệnh của tiên sư. Thử hỏi tiên sư của ngươi là người thế nào của lão phu?
- Tiên sư tất nhiên là tiên nhân của đại sư huynh.
- Ngươi đã biết Liệt Hỏa kỳ là vật của nhà họ Trúc, chẳng hay ngươi không tự hai tay dâng lên hay sao?
Thanh Lam núp đằng sau gốc cây nghe thấy rõ ràng, bụng bảo dạ rằng :
- “Thế ra hai sư huynh họ đang tranh cướp nhau lá cờ Liệt Hỏa kỳ gì ấy. Một người thì nói di vật của tiên nhân, một người thì nói di vật của tiên sư, sự thực thì đầu đuôi ra sao?”
- Mệnh lệnh của đại sư huynh tất nhiên tiểu đệ phải tuân theo, nhưng việc này liên quan đến sự tồn vong của bổn môn, nên tiểu đệ không

thể nghe theo được.
- Giỏi thực, ngươi tưởng lão phu không dám làm gì ngươi hay sao?
Ông già áo đen nói xong, Thanh Lam bỗng thấy áo của ông ta phồng lên, xương cốt trong người kêu răng rắc, mặt lộ sát khí, trông lại càng ác độc thêm.
Ly Hỏa chân nhân thấy vậy cả kinh, vội lui về phía sau ba bước, với giọng run run quát hỏi :
- Đại sư huynh, năm xưa sư huynh ra đi đã gia nhập làm môn hạ của Huyền Linh Tử ở Bắc Hải đấy à?
Ông già áo đen tiến đến gần Ly Hỏa chân nhân mồm cười khỉnh và nói :
- Nếu lúc này ngươi hiến Liệt Hỏa kỳ ra thì cũng đã muộn rồi.
Ly Hỏa chân nhân tỏ vẻ hoảng sợ, lui bước lia lịa và lớn tiếng đáp :
- Đại sư huynh nhẫn tâm phản bội tiên sư như vậy hay sao?
- Nói thực cho ngươi biết, đã không có tình cha con thì làm gì có nghĩa với cha nữa? Ngươi chết đến nơi mà còn lý tới việc của lão phu.
Thanh Lam mới biết sư phụ của chân nhân là cha của ông già áo đen, y không những phản bội mà còn định ám sát đồng môn, chàng cũng phải tức giận, đang định ra tay, nhưng nghĩ tới công lực của Ly Hỏa chân nhân cao siêu như thế mà lúc này còn phải e dè lui bước, như vậy không hiểu tại sao.
Chàng đang suy nghĩ, bỗng đằng xa có giọng khàn khàn lên tiếng nói :
- Hai vị hãy dừng tay.
Nghe tiếng nói rất ôn hòa, nhưng tinh khí mạnh mẽ không thể tưởng tượng được, hình như người ở xa mấy dặm cũng có thể nghe thấy.
Thanh Lam lại cả kinh và bụng bảo dạ tiếp :
- "Người này là ai mà lại có công lực thâm hậu như thế?"
Chàng vừa cúi đáu suy nghĩ đã nghe thấy có tiếng kêu "bùng" ánh sáng đỏ ở trước mặt thấp thoáng, cây và khoản núi ấy rung động rất mạnh, cát bụi bay tung toé, quả thật kinh người.
Thanh Lam vội định thần nhìn kỹ, liền thấy ông già áo đen với chân nhân cùng nhảy lui hơn hai trượng. Trong tay của chân nhân đã có thêm một lá cờ ba góc nho nhỏ, cán dài chừng tám thước.
Thanh Lam lại quay đầu nhìn, càng kinh ngạc thêm. Thì ra chàng thấy trên đỉnh núi này rộng không đầy mười trượng đã có một ông già trông rất thanh tú, râu dài quá ngực, xuất hiện từ hồi nào mà chàng không hề hay biết gì hết. Đôi lông mày trắng dài xuống tận gò má, da mặt hồng hào, trông không có vẻ già nua gì cả, mình vận cái

áo vải mộc, tay cầm chiếc gậy đầu rồng, đang đứng sừng sững dưới gốc cây thông cổ thụ. Ông ta mỉm cười và thủng thẳng nói tiếp :
- Hai vị lão đệ vì chuyện nho nhỏ như thế, hà tất phải đánh lẫn nhau như vậy làm chi?
Ông già áo đen, vẻ mặt kiêu ngạo đáp :
- Đệ cũng biết Cảnh Tu Nguyên thể nào cũng có người đỡ đầu. Hà hà, nể mặt Thượng nhân đệ xin cáo lui trước.
Không đợi ông già trả lời y đã chắp tay chào và xuống núi ngay
Thanh Lam nghe thấy ông già áo đen nói như thế cũng hơi ngạc nhiên. Lúc này chàng mới biết ông già xuất hiện đó là ai, đang để ý nhìn thì lại nghe thấy có tiếng kêu bộp.
Một tiếng kêu không lớn lắm. Thì ra Ly Hỏa chân nhân đã thâu lá cờ ba góc lại bỏ ngay vào trong tay áo rồi chắp tay chào ông già nọ mà nói :
- Việc nhỏ của sư môn phiền Thượng nhân phải giá lâm như vậy, bần đạo không yên chút nào.
Ông già cười ha hả, nói :
- Cảnh lão đệ, chúng ta thâm giao với nhau hai đời chứ có phải mới quen nhau đâu, nhưng vừa rồi thế Huyền Linh Chưởng của Trúc lão đệ đã học được hết tinh tuý của Bắc Hải lão nhi rồi. Nếu Cảnh lão đệ không có Liệt Hỏa kỳ dị báu của sư môn phòng thân và đôi bên công lực có khắc chế lẫn nhau thì có lẽ hai vị cũng đã bị thương nặng cả rồi. Hà thực là trong võ lâm bây giờ người có thể chống đỡ nổi Huyền Linh Sát Khí rất hiếm có.
Ông ta nói tới đó nhìn vào trong rừng tủm tỉm cười và hỏi :
- Còn vị thiếu hiệp nào ở trong rừng kia xin mời ra đây, đừng có ẩn núp trong rừng làm chi.
Thanh Lam nghe thấy ông già nói như thế càng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Ta theo dõi Ly Hỏa chân nhân đến giờ, vì đối phương hai người đều là cao thủ võ lâm, nên mình cứ phải ở trên cây im hơi lặng tiếng. Mình đã cẩn thận đến thế rồi, không có một tí tiếng động nào cả, sao ông già này chỉ liếc mắt một cái đã biết trên cây có người ẩn núp, công lực này của ông ta quả thực là kinh khủng”
Chàng thấy mình đã bị ông ta biết rõ, còn ẩn núp làm chi nữa liền ung dung bước ra, thoạt tiên chân nhân ngẩn người ra giây lát rồi cười ha hả hỏi :
- Nhỏ kia, các ngươi tuổi trẻ hay hiếu sự thực. Ngày hôm nay nếu đại sư huynh của bổn chân nhân bắt gặp thì ngươi có mấy tính mạng cũng không thoát khỏi Huyền Linh Sát Khí của y.

Vừa rồi Thanh Lam nghe thấy ông già nói đương kim võ lâm chống đỡ nổi Huyền Linh Sát khí rất hiếm. Nên bây giờ nghe Ly Hỏa chân nhân nói như vậy, trong lòng có vẻ không phục liền nghĩ thầm :
- "Với Ly Hợp thần công của ta đã học hỏi được chẳng lẽ lại không chống đỡ nổi hay sao?"
Nghĩ đoạn chàng mặt đỏ bừng, chắp tay chào và đáp :
- Vì ngày hôm nay tiểu bối nghe thấy lão tiền bối hẹn sư huynh tới đây nên mới lẳng lặng theo tới đây xem.
Ông già thanh tú tay vuốt râu vừa cười vừa ngắm nhìn Thanh Lam rồi hỏi Ly Hỏa chân nhân rằng :
- Thì ra các người có quen biết nhau đấy à. Vị thiếu hiệp này tuổi trẻ như thế mà anh hoa nội liễm nội công đã tương đương hỏa hầu thực là hiếm có, không biết là cao thủ của đường nào.
Ly Hỏa chân nhân đáp :
- Nhỏ này là môn hạ của Không Động và được Côn Luân tiền bối đoái hoài truyền cho một thế kiếm pháp.
Nói tới đó, ông ta quay đầu lại bảo Thanh Lam rằng :
- Nhỏ kia, vị này là Thiên Si Thượng Nhân, chắc ngươi đã nghe sư trưởng nói qua. Có mau qua chào đi không?
Thanh Lam nghe nói thấy mình đoán không sai, ông già chính là Thiên Si Thượng Nhân, người đứng đầu phái Tần Lãnh.
Chàng vội tiến lên một bước cúi đầu vái chào :
- Tiểu bối Giang Thanh Lam tham kiến lão tiền bối.
Thiên Si Thượng Nhân mỉm cười hỏi lại :
- Thiếu hiệp là môn hạ của ai thế?
- Ân sư của tiểu bối họ Triển tên Nguyên Nhân.
- Triển Nguyên Nhân dạy được một đồ đệ giỏi như vậy thực là hiếm có. À! lão phu không thấy y nói với thiếu hiệp Tần Lãnh và Không Động có mối liên quan rất thâm sâu, thôi hiền điệt cứ gọi lão phu là sư bá thì hơn.
Thanh Lam nghe thấy Thượng nhân nói như vậy cả kinh vì mình được gia nhập phái Không Động đến cả ân sư cũng không biết. Năm xưa Thầy đồ Thư chỉ nói Không Động với Tần Lãnh hai phái có liên can mật thiết. Nhưng lúc ấy mình chưa nhập môn nên ông ta không chịu nói rõ. Lúc này thấy Thượng nhân hỏi như thế chàng vội quỳ ngay xuống đáp :
- Năm xưa đệ tử theo ân sư học võ, nhưng vì ân sư rút lui ra khỏi giang hồ lâu năm nên chưa được chính thức thâu nhận, sau năm năm được gặp Không Không sư bá cho phép gia nhập môn hạ của phái Không Động, cho nên chưa biết nguồn gốc của sư môn ra sao.

Thượng nhân khẽ giơ tay một cái, Thanh Lam đã cảm thấy có một luồng hơi sức vô hình đỡ chàng lên, chàng liền mượn sức theo đà từ từ đứng dậy.
Ngờ đâu Thượng nhân ra tay như thế phần bảo chàng không nên đã lễ như thế, phần thử công lực của chàng. Tuy Thượng nhân chỉ dùng có ba thành chân lực mà Thanh Lam cũng không chống đỡ nổi liền thâu sức lại ngay. Phàm nội công đã luyện tới mức hỏa hầu tương đương thì trên người bất cứ bộ phận nào bị ngoại lực đè nén là biết phản ứng ngay.
Ngờ đâu Thanh Lam chỉ từ từ đứng dậy như thế vô hình chung đã hóa giải chân khí của Thượng nhân, khiến Thượng nhân cũng phải kinh ngạc hết sức bụng bảo dạ rằng :
- "Thế ra y tuổi trẻ như vậy mà lại học được Ly Hợp thần công, vô thượng tâm pháp của phái Không Động rồi"
Thanh Lam vừa đứng dậy tự nhiên thấy chân đứng không vững và lùi về sau một bước. Chàng vội vận công đứng vững, nhưng hơi thở đã khá mạnh và mặt cũng đỏ bừng rồi. Chàng giật mình kinh hãi mới biết công lực của Thượng nhân duy trì lâu như vậy, khi mình đứng dậy tưởng đã hoá giải hết được, ngờ đâu kình lực của ông ta còn dư sức như thế. Như vậy đủ thấy ông ta đứng đầu Lục tuyệt không ngoa chút nào.
Thiên Si thấy chàng vừa kinh hãi vừa kính phục, liền giơ tay ra khẽ vỗ vai tủm tỉm cười và an ủi rằng :
- Hiền điệt luyện Ly Hợp thần công đến mức độ ấy cũng không phải là dễ. À mà hiền điệt gặp Côn Luân tiền bối từ hồi nào thế?
Thanh Lam theo đúng sự thực kể cho Thượng nhân nghe. Nghe xong Thượng nhân quay đầu lại nói :
- Tư chất của thằng nhỏ này khá lắm, thảo nào Côn Luân tiền bối chịu truyền tuyệt học cho y.
Nói tới đó ông tỏ vẻ rất hiền từ, vừa cười vừa nói với Thanh Lam tiếp :
- Hiền điệp ngày hôm nay được gặp lão phu ở đây kể cũng có duyện phận đấy, chẳng hay hiền điệp có tâm niệm gì không?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 35
Mê trai mê tới điên cuồng

Thanh Lam không ngờ Thiên Si Thượng Nhân lại đoái hòai mình đến như thế, ông ta hỏi như vậy chắc muốn truyền thụ võ công gì cho ta cũng nên. Ông ta không hứa thì thôi và đã hứa chắc phải truyền thụ một môn võ công tuyệt thế.
Nghĩ tới đó chàng bỗng nghĩ tới cuộc đại hội ở Ngao Sơn còn có sáu ngày nữa thôi. Chàng liền xuống và đáp :
- Đệ tử đang có một việc muốn khẩn cầu sư bá.
Thiên Si Thượng Nhân gật đầu trả lời :
- Hiền điệt đứng dậy đi, muốn gì cứ việc nói.
Thanh Lam lại vái mấy cái mới đứng dậy :
- Mười tám năm trước ân sư của đệ tử lỡ đả thương môn hạ của sư bá, đại sư bá của đệ tử mới bảo ân sư ẩn tính mai danh lui ra khỏi giang hồ...
- Nhiếp ngũ nương đã trái giới điều của lão phu, việc này lão phu đã cấm mấy sư huynh đệ của Ngũ nương không được tìm Triển Nguyên Nhân để tầm thù nữa.
- Sự thực lúc ấy, ân sư của đệ tử chỉ dùng mũi kiếm đâm phải yếu huyệt ở cánh tay trái của Nhiếp ngũ nương thôi, như vậy không khi nào bà ta lại chết ngay được, ân sư của đệ tử đã muốn yết kiến sư bá để trấn tĩnh.
- Được, hiền điệt gặp Không Không lão nhân bảo lão phu không có ý gì trách cứ Nguyên Nhân hết.
Thanh Lam vâng vâng dạ dạ và nói tiếp :
- Nhưng...
- Hiền điệt còn muốn nói gì nữa?
Thanh Lam bèn kể chuyện Thầy đồ Thư ẩn tích mai danh để tránh kẻ thù, nhận làm thầy đồ ở Tiết phủ sau Ngao Sơn Quỷ Thần đêm đến do thám ở Tiết phủ. Tiếp theo đó Liễu Kỳ để lại con chim én và đề thư hẹn ngày đấu rồi Độc Giác Tú đến quấy nhiễu. Sau Hồng Tuyến Nữ lấy trộm cái hộp vàng, tuy đã dẹp được chiến họa của hai thành, nhưng Công Tôn Vô Kỵ lại ghi cả món nợ đó vào ân sư, nên mới hẹn ân sư mình đến Tết Đoan Ngọ đi phó hội... nhất nhất kể cho Thượng nhân nghe.
Thượng nhân nghe xong mặt nổi giận kêu “ủa” một tiếng :
- Thế ra có nhiều chuyện như vậy lão phu chẳng hay biết gì cả. Công Tôn Vô Kỵ cũng táo gan thực, hiền đệ truyền lệnh hộ lão phu cho chúng biết oan có đầu trái có chủ, cấm chúng không được gây thị phi nữa.
Nói xong ông ta móc túi lấy một vật ra đưa cho Thanh Lam nói :
- Đây là vật của lão phu vẫn thường đeo, hiền điệt giữ lấy làm kỷ

niệm đi.
Thanh Lam giơ hai tay ra đỡ lấy. Thiên Si Thượng Nhân vừa cười vừa nói tiếp :
- Cảnh lão đệ đang luyện Thái Dương chỉ khí không thể gián đoạn được, mau về luyện tập đi.
Ly Hỏa chân nhân tỏ vẻ cảm ơn vội vái chào và đáp :
- Bần đạo xin cáo từ.
Thanh Lam cũng đang định từ biệt, ngờ đâu chỉ trong nháy mắt Thượng nhân đã đi mất tích, chàng kinh hãi không thể tưởng được, liền theo Chân nhân xuống núi trở về Tam Mùi cốc.
Khi về tới nơi, Chân nhân đi thẳng vào trong luôn. Thanh Lam biết ông ta phải vội vào luyện công, lo dám quấy nhiễu ông ta nữa, liền về phòng khách. Thấy Liễu Kỳ đang ngủ rất ngon giấc, chàng khẽ vỗ vào yếu huyệt ngủ của nàng, rồi mình lại ngồi dựa lưng vào tường điều hơi vận tức.
Lúc ấy trời đã sắp sáng tỏ, Liễu Kỳ vừa thức tỉnh, thấy Lam đại ca đang ở cạnh vận công. Bây giờ sức lực của nàng rất dồi dào, nên nàng không sao ngủ tiếp được nữa. Nàng lặng lặng đứng dậy rón rén đi ra ngoài cửa phòng.
Thanh Lam rất thính, thấy nàng ta vừa đi đã tỉnh dậy ngay, vội khuyên bảo :
- Kỳ muội mới lành mạnh, không nên cử động nhiều như thế.
Liễu Kỳ tủm tỉm cười đáp :
- Em không muốn ngủ nữa định ra ngoài luyện tập Cửu La thập nhị thức. Lam đại ca ra đây làm đối thủ để giúp em luyện tập nhé.
Chàng gật đầu liền cùng nàng đi ra ngoài bãi trống. Thanh Lam bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng kêu xì xì vọng tới, chàng liền ngừng chân lại lắng tai nghe để xem tiếng đó ở phía nào vọng tới.
Ngờ đâu tiếng đó bỗng im hẳn, tiếp theo đó lại có tiếng kêu ùm ùm, tiếng này không lớn lắm, nhưng không khác gì tiếng sấm gầm vang động vậy.
Liễu Kỳ cũng nghe thấy vội lại gần chàng khẽ hỏi :
- Lam đại ca tiếng gì kêu thế?
Lúc ấy tiếng kêu càng nhiều hơn trước, hình như phát ra tự trên không chàng liền nhìn kỹ mới hay trên ngọn cây lựu đang có một người ngồi luyện võ công, Liễu Kỳ cũng trông thấy rõ liền khẽ hỏi :
- Lam đại ca, chính là Ly Hỏa chân nhân đấy, sao ông ta lại ngồi ở trên đỉnh cây như thế?
Lúc nay Thanh Lam đã trông thấy rõ Ly Hỏa chân nhân mặt hướng về phía Đông, hễ hít hơi một cái là có tiếng kêu vèo vèo, lúc thở hơi

ra lại có tiếng kêu ùm ùm, chàng nghĩ đến lời nói của Thiên Si Thượng Nhân hồi nãy liền khẽ trả lời rằng :
- Ly Hỏa tiền bối đang luyện tập thái dương chí khí, chúng ta không nên kinh động.
Liễu Kỳ khẽ gật đầu đang định lui xuống, thì trên không đã có tiếng cười ha hả, Ly Hỏa chân nhân đã nhẹ nhàng nhảy xuống trước mặt hai người và nói :
- Chắc hai người thấy ở trong nhà lá buồn bực mới ra đây chơi phải không? Bổn Chân nhân đã luyện công xong rồi, có thể tiễn hai người ra khỏi nơi đây ngay bây giờ.
Thanh Lam biết Chân nhân có ý muốn đuổi khách, liền vái chào và nói :
- Vì cuộc đại hội Ngao Sơn đã tới nơi, nên tiểu bối định ra đây từ biệt lão tiền bối.
Ly Hỏa chân nhân cả cười đáp :
- Chân nhân cũng biết ngươi đã lấy được viên ngọc của Thiên Si lão nhi là muốn đi liền.
Liễu Kỳ nghe thấy ngạc nhiên hết sức, nàng không hiểu tại sao tối hôm qua Lam đại ca gặp sư tổ mình và còn được miếng ngọc, sao chuyện này mình không biết tý gì, nàng đang định lên tiếng hỏi thì Chân nhân lại nói tiếp :
- Hôm nay chúng ta không phải đi quanh có như bữa nọ nữa, cứ tiện ở trên ngọn cây mà đi là ra khỏi được nơi đây liền. Hì... hì không phải Chân nhân nói khoác, dù các ngươi có võ công cao siêu đến đâu và đi ở trên ngọn cây cũng vậy, nếu không có người đưa đường thì cũng không sao ra khỏi nơi đây được.
Thanh Lam nghĩ đến ông già áo đen hồi hôm liền lên tiếng hỏi :
- Thưa lão tiền bối có phải lệnh sư huynh cũng không biết rõ trận thức này phải không?
Chân nhân rầu rĩ đáp :
- Đại sư huynh của bổn Chân nhân tuy là người con duy nhất của tiên sư, nhưng về võ công với các môn học thuyết của sư môn chỉ biết đại khái thôi.
Nói tới đó, hình như ông ta không muốn nói nhiều, nên vội bảo hai người rằng :
- Các ngươi đi theo Chân nhân đi đường này.
Ông ta vừa nói dứt đã nhảy lên trên một ngọn cây lựu. Thanh Lam và Liễu Kỳ cũng vội đuổi theo. Bây giờ Liễu Kỳ đã khác trước nhiều, trước kia giỏi lắm nàng chỉ nhảy cao ba trượng là cùng, nhưng hiện giờ thì nàng nhảy được trên năm trượng vì vậy ngọn cây cao bốn

trượng đó nàng nhẹ nhàng nhún chân một cái đã lên luôn. Nàng mừng rỡ khôn tả, nếu không nhờ có Ly Hỏa chân nhân đả thông kỳ khinh bát mạch cho thì nàng làm sao mà tiến bộ nhanh chóng như thế, nhưng nàng lại cảm ơn Thanh Lam.
Ba người đi nhanh như điện chớp, không bao lâu đã ra tới cốc khẩu. Chân nhân cả cười và nói :
- Hai đứa nhỏ lên đường thận trọng. Chân nhân còn phải luyện tập trên một trăm ngày nữa mới ra ngoài được.
- Lão tiền bối...
Thanh Lam vừa quay đầu lại định nói thì đã thấy mất dạng Chân nhân rồi, chàng liền nghĩ thầm :
- "Ly Hỏa chân nhân thực là một con người có võ nghệ cao siêu không tưởng phen này mình không uổng công tý nào không những chữa khỏi thương tích cho Liễu Kỳ và nàng với ta cũng tăng thêm rất nhiều công lực. Ngoài ra Thiên Si Thượng Nhân còn tặng viên ngọc báu cho ta để hòa giải vụ lộn xộn ở Ngao Sơn nữa".
Chàng đứng ngẩn người ra suy nghĩ, Liễu Kỳ lên tiếng kêu gọi :
- Lam đại ca chúng ta đi thôi.
Hai người tiến thẳng về phía trước. Đang đi Liễu Kỳ bỗng đề nghị rằng :
- Lam đại ca em nhận thấy khinh công của em gần đây đã nhanh hơn trước nhiều anh cứ giở hết khinh công ra đi để em đuổi theo xem sao?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp :
- Nếu vậy chúng ta đi với nhau nhé.
Liễu Kỳ nũng nịu nói tiếp :
- Không em muốn anh đi trước để em đuổi theo anh cơ.
Thanh Lam đành phải nghe lời nàng mà giở khinh công ra đi ngay. Liễu Kỳ vội đuổi theo, nàng giở hết tốc lực kinh công ra quả thấy tiến bộ hơn trước nhiều nhưng so với Thanh Lam thì hãy còn kém một mức. Chỉ trong nháy mắt nàng đã bị Thanh Lam bỏ xa nửa dặm. Nàng càng cố gắng đuổi theo tiếp thì bỗng có một người ở trong khu rừng bên lề đường nhảy ra đi rất nhanh chờ tới khi nàng phát giác đã muộn rồi.
Thân hình của hai người sắp va đụng nhau thì Liễu Kỳ bỗng thấy vai bên trái của mình bị người đẩy một cái rất mạnh bắn ra ngoài xa hơn trượng mới ngừng chân lại được. Nàng định thần nhìn kỹ mới hay người đó là một người bé nhỏ mặt đen nhánh đang đứng trố mắt lên nhìn mình và hậm hực quát lớn :
- Con nhãi này, ngươi đuổi theo đàn ông đến nỗi điên khùng đến nỗi

đi đường cũng không đem đôi mắt.
Liễu Kỳ thấy đối phương va đụng mình chưa lên tiếng tránh mắng thì đối phương đã lên tiếng nói trước nên nàng trợn ngược đôi lông mày lên quát lớn :
- Tên tiểu tốt hôi hám kia. Ngươi muốn chết phải không?
Đại hán bé nhỏ và gầy gò kia liền sầm nét mặt lại quát hỏi :
- Ai là tiểu tử hôi hám, nào? Ai là đại ca thơm tho thế?
- Rõ không biết xấu hổ.
Nói xong y đi nhanh như gió. Khi đi qua cạnh Liễu Kỳ lại còn giơ chưởng lên vỗ vào ngực nàng một thế.
Thấy đối phương không những đã ăn nói vô lễ mà lại còn giở trò hạ lưu như vậy nàng tức khôn tả vội né người để tránh và giơ tay lên định trả đũa. Ngờ đâu chưởng pháp của đại hán ấy rất tinh diệu nàng vừa tránh để khỏi bị đánh trúng vào ngực, nhưng tránh chàng không thoát được, đầu vai phải bị quét trúng một thế, nàng càng tức thêm, liền nhảy sang bên trái quay người lại phải công luôn một chưởng.
Tiểu tử gầy gò kia cười nhạt một tiếng và nói tiếp :
- Tỷ La thập nhị thức không nghĩa lý gì hết.
Liễu Kỳ vừa ra tay tấn công thấy đối phương đã biết rõ được môn võ của mình là môn võ công gì rồi trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm :
- “Môn võ này ta đã học được ở trong thạch động do mười hai vị Tỷ La đại sư đã nghiên cứu ra, sao tiểu tử hôi hám này lại biết rõ như thế. Nhưng vừa rồi rõ ràng tiểu tử này cũng dùng Tỷ La thập nhị thức tấn công ta. Như vậy sao y lại còn chê ba môn võ công ấy?”
Nghĩ tới nàng bỗng kinh ngạc quát hỏi :
- Tiểu tử hôi hám kia chưởng pháp của ngươi là học được ở đâu thế?
- Ta học ở đâu ngươi không có quyền hỏi tới. Nói thật cho ngươi biết đó là tự ta nghĩ ra đấy chứ, không như người khác bị mấy mũi kim bắn trúng mà lại giả bộ bị thương cứ nằm ở lòng đàn ông rõ thật không biết xấu hổ. Nhờ vậy mới học được mấy miếng võ đuổi gà này mà cũng đòi đem ra bêu xấu.
Nói xong y vẫn giở Tỷ La thập nhị thức tấn công luôn hai thế nữa, thế thức của y thuần thục vô cùng.
Liễu Kỳ thấy câu nói nào của đối phương cũng châm, đốt vào việc tư của mình nàng càng hổ thẹn và tức giận thêm liền nghiến răng mím môi giở Tỷ La thập nhị thức chưởng pháp phối hợp với Xuyên Hoa thân pháp của sư môn ra phản công luôn.
Trận đấu của hai người rất kịch liệt và lợi hại khôn tả. Chỉ trong nháy mắt đã giao đấu được ba mươi hiệp. Tha hồ cho Liễu Kỳ giở hết tài

ba ra cũng không sao hơn tay được chút nào. Nàng vừa tức giận giơ song chưởng lên đẩy mạnh một thế dồn cho đối phương lùi hai bước rồi nàng nhanh tay rút thanh bảo kiếm ra quát lớn :
- Tiểu tử hôi hám kia. Mau giở khí giới ra đi.
Đại hán bé nhỏ kia cũng giận đáp :
- Giở khí giới ra chứ ai sợ gì ngươi?
Nói xong y cũng rút thanh đoản kiếm ở ngang lưng ra chẳng nói chẳng rằng, tiến lên một bước rồi nhằm tay phải cầm kiếm của Liễu Kỳ chém luôn.
Liễu Kỳ tức giận khôn tả liền xoay kiếm phản công luôn. Nàng rất kinh hoảng vì thấy kiếm pháp của đối phương vừa kỳ ảo vừa nhanh nhẹn.
Bây giờ công lực của nàng đã gấp đôi trước tất nhiên sự phản ứng của nàng cũng rất linh mẫn cho nên nàng vội xoay người một vòng để tránh thế kiếm của đối phủ rồi nàng giở một thế kiếm của phái Chung Nam ra tấn công tiếp. Ngờ đâu đối phương đã lên tiếng nói tiếp :
- Hừ! Chung Nam kiếm pháp cũng chỉ có thế thôi.
Nàng cũng giận dữ trả lời :
- Võ công của tiểu tử hôi hám ngươi cũng chả cao minh hơn ai.
Đằng xa đã có tiếng người quát tháo vọng tới :
- Kỳ muội đừng sợ. Đã có ngu huynh đây.
Liễu Kỳ đã nhận ra là tiếng nói của Thanh Lam nàng càng phấn chấn thêm, vội ngửng đầu lên kêu gọi :
- Lam đại ca mau lại đây.
Đại hán gầy gò kia liền biến sắc mặt, nước mắt chảy quanh hậm hực nói :
- Đại ca, hiền muội cái gì? Sao mà thân mật đến thế? Rõ thật không biết xấu hổ. Hãy coi kiếm của ta.
Nói xong y lại múa tít thanh kiếm xông lại tấn công tới tấp.
Không hiểu y dùng một thế gì mà Liễu Kỳ đã thấy một cánh tay phải tê tái, đầu tóc rối bù, thanh trường kiếm đã bị gạt rơi xuống đất người của nàng suýt ngã đã có một thiếu niên thư sinh ở đằng xa phi thân tới giơ tay ra đỡ lấy nàng tỏ vẻ rất âu yếm và khẽ hỏi :
- Kỳ muội có bị thương không?
- Hừ!
Đại hán gầy gò bé nhỏ dùng giọng mũi kêu “Hừ” một tiếng sắc mặt nhợt nhạt hai hàng lệ nhỏ ròng xuống, người lảo đảo như suýt ngã, cất giọng run run nói :
- Ngươi...

Nói xong, y dậm chân một cái rồi chạy thẳng vào trong rừng biến mất.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 36
Một tay lật trời

Thanh Lam nghe thấy tiếng nói của đại hán ấy vội ngửng đầu lên nhìn, liền giật mình kinh hãi thất thanh kêu gọi :
- Lan nhi! Lan nhi!
Liễu Kỳ bị người gầy gò bé nhỏ dùng một thế kiếm rất quái dị làm cho kiếm của nàng bị rung động mạnh mà rớt xuống còn người nàng cũng lảo đảo mấy cái mới đứng vững được. Nàng nũng nịu quen đi rồi, có bao giờ bị ai hà hiếp như thế đâu nên hai mắt đỏ ngầu, tức đến suýt khóc thành tiếng được. Nàng chỉ mong Lam đại ca như một viên tướng công vừa ở trên trời giáng xuống, sẽ đánh bại đối phương để gỡ lại sĩ diện cho mình khỏi phải bực tức nữa.
Ngờ đâu chàng vừa đỡ mình dậy, chưa an ủi mình nửa câu, đã bỏ mình đi theo người nọ vào trong rừng rồi. Nếu chàng chẳng nói chẳng rằng thì nàng còn tưởng chàng đuổi theo kẻ thù thực sự, nhưng bây giờ lại nghe thấy chàng gọi đối phương là Lan nhi.
Nghĩ tới đó, nàng tự nhủ rằng :
- “Lan nhi? Chẳng lẽ tiểu tử ấy chính là con Lan nhi chăng?”
Đầu óc của nàng như bị búa tầm sét đánh trúng, nàng cảm thấy choáng váng vô cùng và nghĩ tiếp :
- “Cho nên chàng mới khỏi cần để ý tới ta sống chết ra sao. Dù sao chàng cũng không coi ta bằng Lan nhi”
Tính thiếu nữ cái gì cũng có thể nhường được, duy có tình yêu là không bao giờ chịu nhường cho ai một chút nào hết.
Lúc này nàng cũng không biết mình là tức, là giận, là oán hay là hận. Nói tóm lại, nàng chỉ biết mình đau lòng, rồi nàng nhặt thanh kiếm lên, nước mắt dàn dụa như mưa.
Nàng mồ côi cha mẹ từ nhỏ, chỉ có mình sư phụ là người thân yêu nhất. Bây giờ nàng tựa như một đứa trẻ bị người ta bắt nạt, kêu “Mẹ” một tiếng mà khóc oà lên vậy, nên nàng vừa khóc vừa gọi :
- Sư phụ!
Rồi nàng chạy một mạch xuống dưới núi.
Hãy nói Thanh Lam vừa gọi dứt tiếng “Lan nhi” đã nhảy xổ vào trong

rừng, nhưng vì Lan nhi đi trước chàng một bước nên chàng vừa vào tới trong rừng liền đưa mắt nhìn chung quanh chỉ thấy cây cối trong đó rậm rạp tối om thôi, chứ không thấy một bóng người nào hết. Chàng chạy về phía trước để tìm kiếm, nhưng cũng không thấy Lan nhi đâu cả. Sự thực khu rừng này rậm rạp như vậy, dù Lan nhi có núp ở quanh đó thì chàng chưa chắc đã tìm thấy nàng được.
- Lan nhi! Lan nhi!
Nhưng không thấy người nào trả lời cả, chàng đoán chắc Lan nhi rời khỏi khu rừng này rồi. Chàng thắc mắc vô cùng thầm nghĩ :
- "Tại sao Lan nhi cứ phải ẩn núp và tránh né như thế?"
Nghĩ đoạn, chàng ngừng bước ngắm nhìn bốn chung quanh một hồi rồi đành phải đi theo đường cũ trở ra. Ngờ đâu ra tới ngoài bãi cỏ nơi sường núi lại không thấy Liễu Kỳ đâu hết. Chàng liền lớn tiếng kêu gọi :
- Kỳ muội! Kỳ muội...
Chỉ có tiếng vang ở bốn chung quanh vọng lại thôi, chứ không có tiếng ai trả lời lại chàng hết. Chàng nóng lòng và lo âu vô cùng, liền nghĩ tiếp :
- "Rõ ràng nàng đứng ở đây, sao bây giờ nàng lại bỏ ta đi trước như thế?"
Chàng đứng ngẩn người suy nghĩ một hồi, rồi tỉnh ngộ ngay :
- "Ta cứ coi họ như em gái, nhưng họ... Hà... ta còn việc cần làm, bây giờ cả hai nàng cùng đi hết, ta đành phải lên đường ngay mới được"
Nghĩ đoạn, chàng đi tới chỗ ngã ba đường núi, tiến thẳng về phía trước.
Một lát sau, chàng đi tới chỗ ngã ba đường, thấy nơi đó có hai cái xác nằm ngổn ngang. Chàng ngừng chân lại đưa mắt nhìn, trên ngực có một đống máu tươi đang chảy xuống bãi cỏ có lẽ đã bị một thanh kiếm sắc bén đâm trúng, chỗ cách y chừng bảy tám thước có một thanh trường kiếm bóng nhoáng, thân hình của người đó thấy quen thuộc lắm, vội tới gần nhìn kỹ, liền rùng mình kinh hãi.
Thì ra người bị chết đó là Truy Vân Thủ La Uyên, đại đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh, hôm qua đuổi theo mình vào Tam Mùi cốc rồi bị Ly Hỏa chân nhân trói ở trên cây lựu. Nhưng rõ ràng Mẫn Trường Cương đã tới cởi trói cho chúng và dẫn chúng đi rồi, sao tên này lại bị chết thảm thương ở nơi đây như thế.
Chàng vừa nghĩ vừa đi sang phía bên phải để xem cái xác kia, thấy người đó tay không có khí giới, máu còn chảy ra nhiều hơn La Uyên, cỏ ở cạnh y bị đè bẹp, chắc khi y bị thương đã lăn lộn một hồi mà vết

thương của người này cũng ở trước ngực. Tuy chàng không thấy rõ mặt của người này nhưng chàng cũng đoán chắc là một trong năm người đã cản đường mình bữa nọ. Xem tình hình như vậy hai người này chỉ đấu với kẻ địch được ba hiệp thôi là bị giết liền, đủ thấy kiếm thế của địch nhanh và lẹ biết bao. Hình như người đó đã dùng một động tác giết chết hai người cùng một lúc.
Người đó đã dùng cùng một động tác giết chết hai người cùng một lúc.
Nghĩ tới đó, chàng tự nhủ rằng :
- Chả lẽ người đó cũng giở thế Càn Khôn Nhất Kiếm tuyệt học của phái Côn Luân ra?
Đồng thời, chàng cũng nhận thấy võ công của hung thủ cao siêu gấp bội mình, nên chàng cứ ngẩn người ra. Chàng bỗng trông thấy chỗ đằng trước, cách mình độ bốn năm trượng, có hai cái xác nữa.
Chàng vội lại gần xem, thấy hai người này cũng vận võ tranh và cũng bị đâm thủng ngực như hai người kia, nhưng hai người này vẫn nắm chặt trường kiếm ở trong tay chứ không bị đánh rớt.
Chàng đứng ngắm nhìn một lúc, lại đoán ra được hai người chắc bỏ chạy nên mới bị giết chết và xác của chúng cách nhau cũng khá xa. Trong hai người này có một người bị ám khi giết chết chứ không phải bị kiếm đâm phải.
Xem qua một lượt, chàng lại nhận thấy người này bị chân khí đả thương, nhân thương trí mạng chứ không phải bị ám khí gì hết. Vì chàng ước lượng công lực của người đó quá cao, nên mới xét đoán như vậy. Chàng rùng mình một cái, vì thấy bốn người này đều là đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh hết, nên chàng kinh hãi :
- “Nguy tai! Nơi đây là chỗ phạm vi thế lực của phái Tần Lãnh. Cứ xem vết máu chưa đọng, cũng đủ thấy những người này bị giết chưa lâu. Hiện giờ hung thủ đã biến mất, nếu mình còn ở lại đây thể nào cũng bị người ta phát hiện và bị mang tiếng oan, muốn cãi cũng không được nữa”.
Nghĩ như vậy, chàng đanh định đi, bỗng thấy trên đường núi phía đằng trước đã có một bọn người chạy tới. Người đi trước mặc áo vải trắng, đi nhanh như bay, chân không chạm mặt đất đủ thấy khinh công của người này lợi hại như thế nào? Còn mấy người sau cũng giở hết tốc lực khinh công ra chạy, nhưng cách xa người đi đầu.
Thanh Lam thấy vậy cả kinh, muốn trốn tránh cũng không kịp nữa, đành phải ung dung đi về phía trước.
Khi chàng với đối phương chỉ còn cách nhau chừng năm sáu trượng Thanh Lam đã trông thấy rõ người đi trước là một ông già sói đầu,

mặt đỏ, tuổi ngoài năm mươi, trán rộng, mày rậm, trông rất oai võ, nhất là hai bên thái dương huyệt gồ lên rất cao, đủ thấy ông già này là một tay nội gia cao thủ.
Lúc ấy ông già cũng đang trố mắt lên nhìn chàng, rồi đột nhiên hỏi :
- Ngài là ai? Đến núi Chung Nam này làm gì?
Giọng nói của ông già rất lớn và rất nghiêm nghị.
Thanh Lam đang định trả lời thì những người đi sau ông già đã lớn tiếng nói :
- Sư phụ chính là y. Y là tiểu tử họ Giang đấy.
Thanh Lam đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng nói ấy, mới hay là một trong hai thanh niên mà mình đã gặp ở trong thành Lam Điền bữa nọ. Sau chúng lại theo dõi mình hoài, rồi chúng liên tay với bọn La Uyên năm người đuổi theo mình vào trong Tam Mùi cốc.
Bây giờ bốn người đã chết, chỉ còn lại có một, nên Thanh Lam kêu khổ thầm và đoán phen này thế nào cũng bị mang tiếng oan và không sao cãi lại được chứ không sai.
Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì ông già mặt đỏ chính là Mẫn Trường Cương, đại đồ đệ của Thiên Si Thượng Nhân đã tiến lên.
Chàng vội vái tay chào và hỏi :
- Phải, tiểu sinh chính là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động. Xin hỏi lão ca có phải là đại sư huynh Mẫn Trường Cương đấy không?
Mẫn Trường Cương nghe thấy chàng hỏi như vậy, liền sầm nét mặt lại, lạnh lùng nói :
- Lão phu không có một người sư đệ nào trẻ tuổi như ngài.
Không biết ngài ở đâu ra mà lại dám nhận liều như thế? Trước mặt lão phu, lão không để cho ngài ngông cuồng như thế đâu. Hà... hà có phải ngài là đồ đệ của Triển Nguyên Nhân đấy không? Ngay như Triển Nguyên Nhân trông thấy lão phu cũng phải gọi là đại ca.
Thanh Lam nghe nói như thế thắc mắc vô cùng, vì nghe thấy Thiên Si Thượng Nhân bảo mình gọi ông ta là sư bá, tất nhiên ân sư là đồng vai với ông ta. Vậy sao đồ đệ của ông ta lại bảo ân sư của mình phải gọi y là lão ca như thế.
Trên giang hồ rất chú trọng về vai vế, chàng thấy Trường Cương nói như vậy, không biết nên gọi y như thế nào cho phải.
Nhưng chàng nghĩ, sở dĩ Thiên Si Thượng Nhân bảo mình gọi ông ta là sư bá, chắc ông ta căn cứ Không Không lão nhân, trưởng giáo của phái Không Động mà tính, còn Mẫn Trường Cương bảo Triển Nguyên Nhân gọi y là lão ca, kể cũng không ngoa. Vì Thiên Si Thượng Nhân của phái Tần Lãnh tự cho mình là Thái Sơn Bắc Đẩu

và vai vế cao lắm, nên các đệ tử môn hạ của ông ta thấy sư phụ mình là lãnh tụ võ lâm, tất nhiên phải ngông cuồng và tự đại hơn ai hết. Chúng cho tất cả thiên hạ võ lâm không ai bằng được Thiên Si Thượng Nhân cả.
Đồng thời cũng không coi ai vào đâu hết, nhất là sau khi Thượng Nhân ẩn cư ở trên Lưu Vân Lãnh, không để ý tới việc của giang hồ, tất cả mọi công việc trần tục đều giao cho Trường Cương điều khiển hết, vô tình chúng đã gây nên tính tự kiêu tự đại cho y,và y cũng tự cho mình là người số một của phái Tần Lãnh. Ngày thường đối với Không Không lão nhân của phái Không Động thì còn e dè một chút, còn các môn hạ đệ tử của các phái khác đều cho là tiểu bối hết.
Không Động với Tần Lãnh hai phái có liên quan mật thiết dù không phải là đồng môn, nhưng Triển Nguyên Nhân vì thấy Trường Cương chủ trì phái Tần Lãnh tuổi lại xấp xỉ tuổi mình nên lúc gặp mặt vẫn gọi y là Mẫn đại ca. Ngờ đâu Trường Cương lại không biết điều và vô phép hết sức, nhân thế y liền coi Nguyên Nhân như người đồng vai với mình vậy.
Lúc ấy Thanh Lam hơi ngẩn người ra giây lát, nghe thấy năm người ở phía sau Trường Cương giận dữ quát tháo :
- Tiểu tử, ngươi trông thấy sư tôn của chúng ta như vậy mà dám hỗn láo, có mau quì xuống chịu tội không?
Quả nhiên Trường Cương liền nổi giận ngay, lớn tiếng quát hỏi tiếp :
- Lão phu nghe nói ngươi ở trong Tiết phủ một kiếm đẩy lui Công Tôn sư đệ. Như vậy, ngươi quả có một chút tài ba đấy. Lần này lại dám một mình xông lên núi Chung Nam bắt cóc đệ tử môn hạ của Nhị sư muội, dám tự tiện vào Tam Mùi cốc nơi cấm địa. Ngay Triển Nguyên Nhân đến đây cũng không dám làm bậy như thế. Kể như vậy, ngươi cũng táo gan thực, coi phái Tần Lãnh của chúng ta không ra gì hay sao? Khôn hồn thì ngươi hãy theo lão phu đi để chờ lão xét xử, may ra lão phu còn khoan hồng cho.
Thanh Lam nghe thấy đối phương nói một cách thiếu lễ độ như vậy đang định kể chuyện Liễu Kỳ bị thương, mình đem nàng tới đây chữa chạy như thế nào cho đối phương hay. Ngờ đâu chàng vừa lên tiếng nói :
- Mẫn đại sư huynh không nên...
Chàng định nói “không nên hiểu lầm”, ngờ đâu vừa nói tới đó thì một người ở phía sau Trường Cương đã quát lớn :
- Tiểu tử, ngươi dám nói láo phải không?
- Ủa! Sư phụ. Mấy người nằm ở dưới đất kia không biết có phải là đại sư huynh và các người không?

Trường Cương thoạt cũng không chú ý tới, bây giờ nghe thấy tên đồ đệ nói như vậy liền ngửng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy chỗ cách mình hơn hai mươi trượng có bốn cái xác nằm ngổn ngang tại đó. Y liền ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng, đủ thấy y tức giận tới mức độ nào, và quát tiếp :
- Chúng học võ không chịu chăm chỉ, nên tài nghệ mới hèn kém và làm mất cả oai phong của sư môn đi. Chúng nó chết cũng không đáng tiếc. Nhưng tiểu tử làm một cách gọn gàng và sạch sẽ lắm. Thực không hổ thẹn là môn hạ của phái Không Động.
Thanh Lam thấy Trường Cương nói như vậy, lo âu khôn tả, quả nhiên chàng đoán không sai, thể nào cũng bị hiểu lầm rất lớn. Bây giờ có mồm mà không sao cãi được, chàng liền cười và nói lớn :
- Mẫn đại...
- Câm mồm! Tiểu tử giết người là phải thường mạng. Lão phu phải giết ngươi trước.
Y là người nóng tính khét tiếng khắp giang hồ, và võ công cũng lợi hại lắm, nên không ai dám trêu ghẹo tới y bao giờ. Huống hồ y lại ngông cuồng tự đại quen, lúc này trông thấy môn hạ của mình bị giết chết thảm thương như thế, y càng tức giận thêm, vừa quát lớn vừa giơ chưởng ra nhằm đầu Thanh Lam tấn công luôn.
Tuy hai người cách nhau những bốn năm trượng, nhưng Mẫn Trường Cương lúc này ở trong Tần Lãnh tài ba chỉ kém có Thiên Si Thượng Nhân một đôi chút thôi, và lẽ dĩ nhiên y phải giỏi hơn Tam Nhơn Tỷ Ni và Độc Giác Tú các người rồi. Huống hồ biệt hiệu của y là Chiếc Thủ Thiên Thiên, nghĩa là một tay lệch trời, võ công của y phải độc đáo hơn người, nên chưởng của y vừa tấn công ra như vũ như bão, oai lực mạnh không thể tưởng tượng được, không kém gì Ly Hỏa chân nhân Kỳ Thiên Hành và Phù Lập Kỳ mấy người.
Thanh Lam vừa nghe thấy tiếng quát thì đã thấy chưởng phong của đối phương bao trùm tới chàng không kịp suy nghĩ gì hết, đã vội nhảy nhót tránh né liền.
Chàng không do dự gì cả, vội vận Ly Hợp thần công vào song chưởng đó phản công lại. Sự thực, chàng bị bắt buộc mà phải ra tay đấy thôi, chứ chàng cũng không dám chắc chống đỡ nổi những thế công vũ bão ấy của Trường Cương.
Chỉ nghe thấy một tiếng kêu “Bùng”, người của chàng đã loạng choạng lui về phía sau một bước, nhưng đồng thời cũng có kỳ tích xuất hiện là công lực của chàng đã đẩy lui được chưởng phong của đối phương, vì Mẫn Trường Cương ít nhất cũng có ba bốn chục năm công lực mà Ly Hợp thần công của mình mới có ba bốn thành hỏa

hầu, nay đẩy lui được như thế, chàng không kinh ngạc sao được. Khi ở Tam Mùi cốc, chàng chỉ biết Ly Hợp thần công có thể lôi kéo được sức lực của kẻ địch thôi, không ngờ bây giờ chàng lại phát giác ra Ly Hợp thần công còn có thể phản trấn được sức mạnh của đối phương nữa.
Chàng kinh hãi và mừng rỡ như điên khùng, còn Trường Cương bị chàng chống đỡ nổi thế chưởng đó cứ đứng ngẩn người ra, ngạc nhiên hết sức. Y vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng, để tránh sức phản trấn của chàng, rồi cười nhạt hỏi :
- Tiểu tử này, ngươi đã học được Ly Hợp thần công đấy à? Thảo nào mà ngươi chả táo gan như thế?
Y nói xong lại quát lớn một tiếng, giơ hai tay ra, mười ngón tay như mười cái móc, cái áo dài của y cũng phồng lên như người thổi hơi vậy, rồi y trợn đôi lông mày lên, quắc mắt giận dữ nhìn, trông rất ghê sợ, và từ từ tiến bước tới gần Thanh Lam.
Thanh Lam cũng biết ba thành hỏa hầu Ly Hợp thần công của mình chống đỡ không nổi mười thành công lực của Trường Cương, nhất là lúc này y đang tức giận như điên như khùng và đã giở toàn lực ra đối phó với mình. Chàng bỗng nghĩ tới thân pháp vội vã rút lui của Ly Hỏa chân nhân trong lúc ông ta vừa chữa xong cho Liễu Kỳ, chàng liền bắt chước ngay thân pháp đó, thân hình nhanh như điện chớp, rút lui luôn về phía sau hơn hai trượng, mồm thì nói :
- Mẫn đại sư huynh hãy ngừng tay. Đây là một sự hiểu lầm, tiểu sinh còn có lời muốn nói.
Trường Cương thấy mình tấn công luôn hai thế đều hụt cả, lại rống lên một tiếng, rồi như bóng theo hình, quát hỏi tiếp :
- Ngoài ngươi ra còn có ai lên núi Chung Nam này nữa? Hừ! Ngày hôm nay ta không giết chết được ngươi, ta không nguôi cơn giận.
Nói xong, y lại giơ mười ngón tay lên nhằm người Thanh Lam chộp tới.
Đồng thời, năm tên môn hạ của Trường Cương cũng rút trường kiếm ra đứng xếp hàng ngang để chặn đường thối lui của Thanh Lam.
Thanh Lam thấy vậy cả kinh, vội nhảy tréo sang bên trong khi đó chàng ra tay nhanh như điện chớp, dùng lối điểm huyệt tay trái của Ly Hỏa chân nhân, chỉ có một thế điểm thôi mà đã có tới ba tên thanh niên kia bị điểm trúng rồi. Đồng thời chàng cũng rút bảo kiếm ra khỏi bao mà quát bảo Trường Cương rằng :
- Mẫn Trường Cương, nếu ngươi còn tiến lên một bước đừng có trách tiểu sinh hạ độc thủ đấy nhé.

Thanh Lam tay cầm Thất Tinh kiếm đứng sừng sững ra đó trông rất oai nghi.
Mẫn Trường Cương không ngờ đối phương trẻ tuổi như vậy, trong lúc mình tấn công mà còn ra tay điểm huyệt được ba đệ tử của mình. Vì bứt dây động rừng, nên y không dám tiến lên nữa. Y đứng ngẩn người ra giây lát, rồi đột nhiên cười như điên như khùng và nói tiếp :
- Tiểu tử, ngươi có giỏi thì giết chúng đi. Lão phu sẽ trả thù cho chúng.
Thanh Lam nói tiếp :
- Mẫn đại sư huynh, đây là một sự hiểu nhầm.
- Tiểu tử khỏi cần nói nhiều. Nếu ngươi không ra tay thì lão phu ra tay trước.
Nói xong y giơ hai tay lên, đanh định tiến tới.
- Đứng yên!
Thanh Lam quát xong, vội móc túi lấy viên ngọc của Thiên Si Thượng Nhân ra, rồi quát lên :
- Mẫn đại sư huynh thử xem vật này là vật gì?
Trường Cương liền biến sắc mặt, vội ngừng chân lại, trầm giọng quát hỏi :
- Đây là viên Bối Ngọc của ân sư vẫn đem theo ở trong người. Tiểu tử, ngươi lấy ở đâu ra thế?
- Đây là đại sư bá đích tay tặng cho tiểu đệ, chẳng hay Mẫn đại sư huynh có thể cho tiểu đệ nói rõ nguyên nhân chăng?
Trường Cương nghe thấy chàng nói như thế, trù trừ không dám lên tiếng nữa, huống hồ thấy ngọc như thấy ân sư, nên dù y ngông cuồng đến đâu cũng không dám tiến lên, và cố nén lửa giận đáp :
- Được! Ngươi cứ nói đi.
Thanh Lam thâu trường kiếm bỏ vào bao, giải huyệt cho ba người nọ, rồi chắp tay chào và nói :
- Tiểu đệ đã thất lễ với vị cao túc của đại sư huynh đó là sự bất đắc dĩ đấy thôi, xin đại sư huynh lượng thứ cho.
Trường Cương cười nhạt một tiếng, không trả lời.
Thanh Lam bèn đem chuyện Liễu Kỳ đuổi theo Yến Sơn Song Kiệt, bị Tuyệt Tình trâm bắn trúng, mình đem nàng lên Tam Mùi cốc cầu Ly Hỏa chân nhân cứu chữa cho. Sau gặp Thiên Si Thượng Nhân tặng cho viên Bối Ngọc, vì mình phải đi Ngao Sơn, không ngờ tới đây phát giác bốn xác chết... Đấy đầu đuôi câu chuyện chỉ có thế thôi.
Mẫn Trường Cương là người giàu kinh nghiệm, nhận thấy lời nói của Thanh Lam có nhiều chỗ hơi thiết sót, nên y chờ chàng nói xong, lạnh lùng hỏi tiếp :

- Theo lời ngươi nói thì Kỳ nhi đã lành mạnh rồi, vậy hiện giờ Kỳ nhi đâu?
Thanh Lam thấy đối phương nhìn thẳng vào mặt mình như vậy, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Nàng đã đi trước.
- Chỉ sợ lời nói của ngươi không đúng với sự thực thôi?
- Những lời của tiểu đệ vừa nói câu nào cũng đúng sự thực hết, không ngoa nửa lời, tuy bên trong còn một vài chỗ tiểu đệ không tiện nói ra, đó là việc riêng của tiểu đệ, còn bốn vị lệnh cao túc bị giết thì không liên can gì tới tiểu đệ.
Trường Cương nghe xong liền quát lớn :
- Họ Giang kia, lão phu có phải là người tầm thường đâu mà ngươi dám lừa dối lão phu? Nhưng bây giờ vì ngươi có ngọc phù của ân sư thì ngày hôm nay ta để cho ngươi xuống núi, nhưng món nợ máu này một ngày kia chúng ta thế nào cũng phải thanh toán cho kỳ được.
Nói xong, y giận dữ quay mình đi luôn, còn năm tên môn hạ cũng đem bốn cái xác nọ đi theo liền.
Thanh Lam chờ chúng đi mất dạng rồi, đứng ngẩn người ra ở đó và nghĩ thầm :
- “Ta cứ tưởng Thiên Si Thượng Nhân lượng thứ cho ta sự hiểu lầm với Tần Lãnh thế nào cũng giàn xếp xong. Ngờ đâu lại gặp phải bốn đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh bị giết chết như thế này. Bây giờ mình lại mang thêm mối oan vào người nữa. Lời Trường Cương trong lúc bỏ đi, rõ ràng chỉ định ta là hung thủ, nhưng vì nể viên ngọc của Thiên Si Thượng Nhân mà y mới phải hậm hực rút lui. Như vậy oán cũ chưa giải thích xong thì lại chất thêm thù mới. Chuyện này thực là bất ngờ quá.”
Nghĩ đến Ngao Sơn đại hội, chàng đếm đốt ngón tay chỉ còn có năm ngày nữa thôi, rồi lẩm bẩm :
- “Có lẽ ân sư mình đã đi tới đó rồi”.
Nghĩ như vậy, chàng càng bàng hoàng hoảng sợ thêm. Sau chàng quyết định gặp ân sư đã rồi hãy định đoạt mọi việc sau vì ân sư của mình rất giàu kinh nghiệm giang hồ, may ra ông ta hòa giải được sự hiểu lầm này.
Nghĩ như vậy, chàng liền rảo bước đi luôn. Không bao lâu chàng đã tới dãy núi Ngao Sơn. Lúc đó là chiều ngày thứ ba cách Tết Đoan Ngọ chỉ còn có ba hôm thôi. Chàng muốn gặp ân sư trước buổi họp, nên chàng cứ đợi chờ ở chỗ đường đi lên núi.
Chàng đứng đợi chờ được một lát, bỗng thấy có hai cái bóng người

ở đằng xa đi tới, vừa trông thấy mặt của hai người đó, chàng đã rùng mình kinh hãi.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 37
Tình thế bó buộc

Thanh Lam đang đứng ở đầu đường đợi chờ, bỗng thấy hai người đi tới rất nhanh. Chàng giật mình kinh hãi, vì hai người đó là một nam một nữ. Người đàn ông tuổi trạc năm mươi, bộ mặt vàng khè, hai mắt sâu hoắm, mũi cong như mỏ chim két, có để mấy sợi râu lưa thưa như sợi râu mèo. Còn người đàn bà tuổi cũng ngoài năm mươi, thân hình trung đẳng, mặt gầy gò. Chàng kinh hãi là vì chàng nhận ra hai người này là Thiên Lang, Thiên Hồ.
Chàng đoán chắc hai vợ chồng Thiên Lang tới đây có lẽ là do Công Tôn Vô Kỵ mời tới cũng nên. Nhưng chàng nghĩ mình đã thừa cơ đào tẩu, mà bây giờ oan oan tương báo lại gặp gỡ nhau ở nơi đây. Hôm nọ, Lan nhi đã thấy xuất hiện ở trên núi Chung Nam, có lẽ vợ chồng Thiên Lang vẫn chưa tìm thấy nàng. Như vậy mình giải thích làm sao được với vợ chồng y?
Lúc ấy hai cái bóng người đã đi tới gần và còn ngăn cản lối đi là khác.
Thanh Lam đành tiến lên chào :
- Bá phụ! Bá mẫu.
Thiên Lang trố mắt lên nhìn chàng, rú một tiếng như sài lang hú và quát lớn.
- Ai là bá phụ, bá mẫu của ngươi.
Thiên Hồ lại hung hăng hỏi :
- Tiểu tử con gái ta đâu?
Thanh Lam cúi đầu vái chào, đáp :
- Xin bá mẫu đừng có hiểu nhầm. Tối hôm ấy ở trong ngôi chùa đổ, tiểu bối thấy Lan nhi bị Kim tuyệt bắn trúng, rất nguy hiểm cho tính mệnh nàng nên mới vội mang đi cứu chữa. Ngờ đâu, tới khi cứu nàng tỉnh lại mới biết là môn hạ của Thẩm sư thái chứ không phải Lan nhi.
Thiên Hồ giận dữ kêu “Hừ” một tiếng rồi nói tiếp :
- Tiểu tử, ngươi chỉ được cái nói bậy. Chả lẽ con gái của ta mà ta còn nhìn lầm hay sao?

Thanh Lam vội cãi lại :
- Quả thực hai người giống nhau như đúc.
Thiên Hồ càng giận dữ thêm, quát tiếp :
- Tiểu tử con gái của ta đâu, có nói mau không?
- Thưa bá mẫu, người mà tối hôm đó tiểu sinh ẵm đi đó chính là Liễu Kỳ, đồ đệ của Thẩm sư thái.
Thiên Lang nghe nói hơi ngạc nhiên, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi bảo con bé họ Liễu giống hệt Lan nhi phải không?
Thiên Hồ không đợi Thiên Lang nói tiếp, lớn tiếng quát :
- Tiểu tử, ngươi dụ dỗ con gái ta đi đâu? Nói mau!
Thanh Lam đáp :
- Hai hôm trước, tiểu bối có trông thấy Lan nhi.
Thiên Hồ nghe nói mắt sáng ra, vội hỏi :
- Ở đâu?
- Ở trên núi Chung Nam, nhưng khi tiểu bối phát giác ra thì nàng đã vội chạy vào trong rừng mất dạng.
- Tiểu tử, ngươi dám nói dối ta phải không?
Thiên Hồ giương mày, trợn mắt trông rất rùng rợn và giơ mười ngón tay tới trước ngực rồi tiến lên nửa bước.
Thanh Lam muốn lùi về phía sau, nhưng Thiên Lang cũng tiến lên và đã chặn mất đường rút lui của chàng rồi. Chàng lo âu vô cùng, lớn tiếng nói tiếp :
- Thưa bá mẫu, lời nói của tôi không ngoa chút nào.
- Hừ! Chính mắt lão nương trông thấy, chả lẽ còn lầm hay sao? Tiểu tử ngươi muốn sống hay muốn chết.
Y thị vừa nói vừa giơ những ngón tay cứng như móc nhằm hai nơi yếu huyệt của chàng chụp luôn.
- Bá mẫu!
Thanh Lam mới kêu lên được hai tiếng đã xen qua giữa vợ chồng Thiên Hồ mà nhảy ra ngoài xa.
- Tiểu tử, ngươi có mau quay trở lại không?
Thiên Lang vừa quát bảo vừa dùng tiềm lực mạnh không thể tưởng tưởng được nhằm sau lưng Thanh Lam tấn công tới.
Thanh Lam vừa hạ chân xuống đất, không còn chỗ tránh né vào đâu hết, bắt buộc chàng phải đưa tay về phía sau phất mạnh một cái. Bây giờ đã quen đi rồi, chàng cứ ra tay một cái là tự nhiên Ly Hợp thần công phát động liền. Môn thần công ấy ảo diệu vô cùng, áp lực của Thiên Lang đều bị thần công của chàng gạt sang bên.
Thiên Hồ giơ tay ra chộp cùng một lúc, nhanh như điện chớp, thì vừa thấy bóng người thấp thoáng một cái, Thanh Lam đã tránh thoát

được, nên mụ ta rất ngạc nhiên. Nhưng mụ có phải là tay tầm thường đâu. Song Trảo chưa thâu, người đã nhảy xổ tới.
Bỗng có một luồng kình phong rất mạnh nhằm y thị lấn áp tới.
Thiên Hồ không thẹn là người trong nhóm Lục tuyệt, vừa thấy tiếng gió khác lạ, đã vội hít hơi, nhún chân một cái, người của mụ đã nhảy lên cao một trượng. Nhờ vậy y thị mới tránh thoát được luồng kình phong kia.
Trong khi đang lơ lửng ở trên không, Thiên Hồ đột nhiên cười nhạt một tiếng, đâm bổ đầu xuống, múa song chưởng nhằm đầu Thanh Lam tấn công xuống.
Thấy chưởng lực của mình đã bị đối phương gạt sang bên Thiên Lang xưa nay vốn là người rất tự phụ, bây giờ y thấy mình mới giở thế thứ nhất ra tấn công mà đã bị thua một tên tiểu bối như vậy y không tức giận sao được? Nên y cười nhạt một tiếng, lại giơ hai tay ra, nhằm sau lưng Thanh Lam chộp tiếp.
Vợ chồng Thiên Lang nổi tiếng đã mấy chục năm rồi, mà bây giờ dám lấy lớn bắt nạt nhỏ, thị nhiều hà hiếp ít, mà hai vợ chồng đấu với một mình Thanh Lam.
- Bá phụ, bá mẫu, chớ có vội hiểu lầm.
Thanh Lam lo âu vô cùng, vội lớn tiếng nói như thế, Thiên Lang lại quát tiếp :
- Hà... hà! Tiểu tử kia, nếu ngươi chịu nộp mạng cho chúng ta thì chúng ta không hiểu nhầm đâu.
Trong khi y chưa nói dứt điều đó thì Lưỡng Nghi trảo của y sắp va đụng vào lưng của Thanh Lam rồi.
Nếu bị y chộp trúng thế đó thì dù Thanh Lam là người rồng hay là người sắt thì cũng lủng mười cái lỗ hổng, nhưng chàng không quay đầu lại mà phải đưa tay phải về sau búng một cái. Chỉ phong của chàng bỗng xuyên qua song trảo của Thiên Lang như điện chớp, nhằm ba nơi yếu huyệt của Thiên Lang phi tới.
Nếu Thiên Lang không tránh dù y có chộp thủng lưng của Thanh Lam thì y cũng bị thương nặng, nên giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :
- “Thủ pháp điểm huyệt của tiểu tử này vừa nhanh vừa quái dị thật hiếm thấy”
Y giàu kinh nghiệm thực, chưa nghĩ xong đã nhảy lui về phía sau bốn năm bước.
Nhân dịp Thanh Lam nhảy lui về phía sau, Thanh Lam thừa cơ nhảy luôn sang bên.
“Ùm” Thiên Hồ đã tấn công một thế xuống mạnh như vũ bão, động tác của ba người nhanh không thể tưởng tượng được, nhưng thế

đánh của Thiên Hồ ra tay chậm nhất. Lúc ấy Thanh Lam đã nhảy ra ngoài xa rồi, nên thế công như vũ bão của Thiên Hồ đánh trúng vào mặt đất chứ không trúng người của Thanh Lam. Chỗ mặt đất đó đã bị đánh lõm xuống thành một cái hố sâu.
Hai vợ chồng Thiên Hồ thấy hai thế công của vợ chồng mình đều đánh hụt hết, và thấy Thanh Lam đứng yên ở chỗ ấy cách không xa mà không bị suy chuyển chút nào. Cả hai vợ chồng không tin là đối phương còn ít tuổi như vậy mà lại thoát khỏi được thế công lợi hại của mình.
Thiên Lang nổi giận, hú lên một tiếng. Thiên Hồ cũng nổi giận rú lên một tiếng, rồi cả hai đều rút khí giới nổi danh của mình là Ngọc Như Ý ra mỗi người đứng một bên, bốn mắt nhìn chòng chọc vào mặt Thanh Lam, trông hai người hung ác không khác gì một sài lang và một hồ ly.
Thanh Lam thấy vậy vội lui về phía sau ba bốn bước, trong lòng sợ hãi vô cùng.
Lúc ấy trời đã tối om, mặt trăng đã mọc, đôi Ngọc Như Ý của vợ chồng Thiên Lang càng thấy sáng chói thêm.
- Tiểu tử, mau rút khí giới ra. Bằng không ngươi sẽ kêu là chết oan bây giờ.
Thiên Hồ quát bảo như vậy xong,đang định xông lên tấn công.
Đột nhiên, Thiên Lang phát giác có người núp ở gần đó liền quát hỏi :
- Bạn kia là ai thế? Sao cứ núp ở trên cây như vậy?
Thiên Hồ giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn.
Trên cây cổ thụ đã có hai cái bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống và nói :
- Phù huynh cao minh thực. Tiểu đồ chỉ va đụng phải một cánh lá nhỏ thôi mà huynh đã biết được rồi.
Người đó là một ông già mặc áo màu xanh, phía sau ông ta là một thiếu niên mặc võ trang.
Thanh Lam đã nhận ra hai người đó là thấy tròn Vương Ốc Tản Nhân, chàng liền kêu khổ và nghĩ thầm :
- “Đối phó với Thiên Lang, Thiên Hồ ta đã thấy khó khăn rồi. Bây giờ lại thêm Vương Ốc Tản Nhân tới nữa thì ta biết làm sao đây”.
Thanh Lam cười khì một tiếng, lạnh lùng đáp :
- Tưởng là ai, ra là Kỳ lão ca.
Tản nhân đưa mắt liếc nhìn một lượt, bỗng cười và nói tiếp :
- Hiền phu thế kỳ nhân làm kỳ sự có khác. Quả thực khiến đệ thắc mắc vô cùng. Khi ở trên núi Thác Thành, hiền phu thê lại bênh vực

tiểu tử họ Giang này, mà bây giờ lại ra tay định giết hại y.
Thiên Hồ giận dữ đáp :
- Đó là việc riêng của chúng tôi, không việc gì đến bạn.
Tản nhân không nổi giận, vẫn tươi cười và hỏi tiếp :
- Nếu vậy, chẳng hay hai vị có cho đệ xen tay vào không?
Y không đợi chờ Thiên Lang và Thiên Hồ trả lời, đã giơ tay ra hiệu cho tên đồ đệ đem chiếc Độc băng luân tới.
Tản nhân cầm khí giới vào tay rồi liền vênh váo đi tới trước mặt Thanh Lam.
Thiên Lang, Thiên Hồ có bao giờ chịu lép vế ai, cũng ở tả hữu hai bên tiến lên.
Dưới tình thế này, Thanh Lam biết có giải thích cũng vô ích thôi. Trái lại, chàng nổi giận, rút luôn Thất Tinh kiếm ra, quát lớn :
- Bá phụ, bá mẫu, việc của Lan nhi quả thật do sự hiểu nhầm, nhưng tiểu bối có mồm mà không sao giải thích được, đành phải tiếp tay với ba vị một phen mới xong. Nhưng ba vị đều là cao nhân thế ngoại, chả lẽ lại muốn thì nhiều thắng ít hay sao? Và không sợ thiên hạ dị nghị hay sao?
Thiên Lang nghe thấy chàng nói như thế, cau mày lại, thầm nghĩ :
- "Mình ba người có phải là những nhân vật tầm thường đâu. Nếu bây giờ cả ba liên tay đấu với một hậu sinh tiểu bối, như vậy sau này đồn ra, thể nào cũng bị thiên hạ chê cười".
Nghĩ đoạn, y quay đầu lại nói với Vương Ốc Tản Nhân rằng :
- Chẳng hay Kỳ huynh có thể nhượng bộ một chút cho đệ, để ngu phu phụ phế tiểu tử này đi đã. Như vậy khỏi...
Vương Ốc Tản Nhân cười ha hả, đỡ lời :
- Phù huynh không nên nghe lời của y làm chi. Nếu tên nay không được diệt trừ đi thì sau này thế nào cũng thành đại họa. Mục đích của chúng ta là muốn lấy tính mạng của y, như vậy chúng ta còn do dự gì nữa.
Y không ngừng bước, vừa nói vừa tiến lên, cười khinh nói với Thanh Lam rằng :
- Tiểu tử! Tình thế bắt buộc, chúng ta phải hành động như vậy.
Ba người đứng thành hình chữ phẩm, càng tiến càng gần, càng ép càng chặt.
Thanh Lam lại lui về phía sau hai bước nữa, nhưng việc đã như vậy, có nói nhiều cũng vô ích. Trái lại, chàng còn ung dung không có vẻ gì sợ hãi hết, mà lăm lăm vận Ly Hợp thần công vào hai tay, giơ kiếm lên chờ đợi.
Vì ba địch thủ này đều là những người thuộc nhóm Lục tuyệt, tiếng

tăm lừng lẫy võ lâm đã lâu, chàng nhận thấy mình chỉ có một thế Càn Khôn Nhất Kiếm là có thể đối địch với họ được thôi, nhưng cũng có thể một đấu với một. Tuy gần đây học hỏi được môn Ly Hợp thần công nhưng cũng chỉ mới có ba thành hỏa hầu thôi, như vậy làm sao mà địch nổi ba tay hảo thủ cùng ra tay một lúc như thế. Cho nên chàng nghĩ nếu có ra tay thì phải đánh chớp nhoáng chứ không thể nào cầm cự lâu được nữa.
- Tiểu tử, chuẩn bị đỡ thế công của ta đi.
Mặt trông rất thanh kỳ, nhưng bụng rất ác độc, Vương Ốc Tản Nhân ra tay trước rồi mới bảo đối phương chuẩn bị sau.
Thanh Lam thấy Thác Thành song hung cũng đồng thời xông tới, chàng không dám đỡ thế của Tản nhân, vội lui về phía sau mấy bước.
Thiên Lang đứng ở bên trái thấy vậy, vội múa cây Ngọc Như Ý đón đánh phía sau lưng của Thanh Lam, Thiên Hồ cũng không lép vế, vội múa Ngọc Như Ý tấn công vào mặt chàng.
Thanh Lam trước sau, tat hữu, cùng bị tấn công Quyền Chân Liên (Cuốn ngược mành mành) đỡ thế công của Thiên Hồ và lôi luôn về phía sau, đồng thời giơ hữu chưởng bổ mạnh luôn.
Thiên Hồ bỗng thấy Ngọc Như Ý của mình bị một luồng tiềm lực rất mạnh lôi về phía trước, vừa va đụng vào Ngọc Như Ý của chồng, nên mụ ta vội thâu tay nhảy luôn sang bên.
Thiên Lang không ngờ Thanh Lam lại học được môn Chân Khí tiếp dẫn sức đánh sức như vậy, trong lòng kinh hãi thầm, vội thâu tay lại lui về phía sau ngay.
“Ùm”!
Thanh Lam giơ tả chưởng lên tấn công vừa trúng ngay vào bánh xe độc của Tản nhân đánh xuống. Chàng cảm thấy áp lực của đối phương nặng lạ kỳ, đáng lẽ phải nhảy về phía sau hai bước để giảm bớt sức nặng ấy.
Tản nhân yên chí chỉ một thế đó là hạ nổi đối thủ, ngờ đâu Độc băng luân của y lại bị chưởng lực của Thanh Lam đẩy bắn lên hơn thước.
Ba người đều là cao thủ thượng thặng trong võ lâm, yên chí cùng liên tay tấn công một thế như vậy, thể nào đối thủ cũng bị đẩy lui lia lịa, chân tay cuống quýt. Ngờ đâu tình thế lại trái ngược hẳn đối thủ không những không bị đẩy lùi mà thế công của ba người lại bị phong tỏa hết. Vận công lực như vậy dù những người lớn tuổi trong võ lâm cũng không sao có được công lực mạnh như vậy, nay một tiểu tử trẻ tuổi, nên ba người giật mình kinh hãi thầm.
- Kỳ huynh, tiểu tử này đã học được chân truyền Ly Hợp thần công

của Không Không Lão nhi rồi.
- Phải! Cho nên không thể nuôi ong tay áo được. Phải diệt y mới xong.
Vương Ốc Tản Nhân nói xong, cười giọng quái dị, lại múa tít bánh xe độc phi thân tiến lên ngay.
Lần này y ra tay rất nhanh và mạnh không thể tượng tưởng được. Vợ chồng Song hung cũng không chịu lép vế, ở hai bên tả hữu tấn công nhanh như điện chớp. Võ công của ba người luyện tới mức thượng thừa, chì vì vừa rồi quát khinh địch cho nên cả ba chỉ dùng có năm thành công lực thôi. Lần này cả ba đã giở mười thành công lực ra rồi, nên tình thế khác hẳn hồi nãy. Chỉ trong nháy mắt Thanh Lam đã bị ba món khí giới lấn át. Tuy chàng đã vận hết ba thành hỏa hầu của Ly Hợp thần công ra rồi, và tay phải đã giở Thông Thiên kiếm pháp của sư môn ra, nhưng vẫn thấy kiếm pháp bị áp lực rất mạnh.
Thác Thành song hung giở Chính Phản thất thập nhị thức Ngọc Như Ý ra, và Vương Ốc Tản Nhân thì giở Độc băng luân Pháp ra nên thế công của họ lợi hại vô cùng, dù Thông Thiên kiếm pháp của Thanh Lam huyền ảo đến như thế nào, nhưng ba đối thủ không coi thế kiếm của chàng vào đâu hết.
Vì vậy chàng càng cảm thấy áp lực của đối phương mạnh thêm. Chân lực ở khí giới của họ phát ra kêu “veo veo” làm vang tai, nhức óc, những cành lá quanh đó cũng bị rụng rất nhiều, cát bụi bay lên mù mịt.
Thanh Lam giở hết hơi sức ra chống đỡ, nhưng mới đấu được bảy tám hiếp đã thấy chịu không nổi. Tuy vậy, chàng cũng cảm thấy đỡ được một thế đã hãnh diện lắm rồi, vì ngày thường, bất cứ người nào trong ba người đó đấu với chàng chỉ một hai thế là cùng có thể giải quyết được chàng ngay. Nhưng hôm nay, cả ba liên tay mà đấu được tám chín hiệp rồi vẫn không hạ nổi chàng. Như vậy, chàng không kiêu ngạo sao được?
Càng đấu, Thanh Lam càng thấy thế công của ba kẻ địch mạnh và lợi hại hơn trước nhiều. Chàng mới chống đỡ được tám chính hiệp mà đã thấy mệt nhọc như lúc thường mấy đấu mấy trăm hiệp vậy. Bây giờ, chàng chỉ còn một thế tuyệt học là Càn Khôn Nhất Kiếm mới có thể cầm cự được với địch thủ, nhưng ba cường địch này có phải là tay tầm thường đâu.
Chàng không dám chắc là thế kiếm tuyệt học ấy có thể đẩy lùi được ba kẻ một lúc. Chàng càng nghĩ càng hoảng sợ, liền quát lớn :
- Nếu ba vị tiền bối còn không ngừng tay, bắt buộc tiểu bối phải thất

lễ với ba vị đấy.
- Hà, hà tiểu tử ngươi có tài gì cứ việc giở ra đi...
Vương Ốc Tản Nhân chưa nói dứt thì kiếm của Thanh Lam đã biến thành chín cái khuyên nhỏ, đột nhiên nhằm ba người tấn công một lúc. Quả nhiên tình thế đã thay đổi hẳn, thế kiếm của chàng lợi hại thật, khiến ba tay cường địch đều kinh hoảng vô cùng.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 38
Ông già nhỏ bé xuất hiện

Vương Ốc Tản Nhân với Thác Thành song hung không ngờ thế này của Thanh Lam lại mạnh và lợi hại hơn trước nhiều, cả ba cũng tự biết không sao phá nổi thế kiếm đó, nên càng kinh hãi nhảy về phía sau tránh né.
Thiên Lang vừa kinh hãi, vừa tức giận, quát lớn :
- Kỳ huynh, thế kiếm này của y là tuyệt học của Côn Luân lão nhân, nhưng y chỉ biết có một thế ấy thôi.
Ba người rút lui, lại nhảy lên ngay. Ba môn khí giới hóa thành một cái lưới sáng nhằm đầu Thanh Lam úp chụp xuống.
Thanh Lam lại giở thế kiếm pháp đó ra đối phó nhưng lần này ba kẻ địch đã chuẩn bị, chúng không còn hãi sợ như trước nữa, mà chỉ lui về phía sau tránh né thôi. Nhưng chờ chàng vừa thâu tay một cái, cả ba thừa cơ xông lại tấn công liền.
Thanh Lam giật mình kinh hãi, vội nhảy lui về phía sau quay một vòng lại giở thế kiếm đó ra lần thứ ba và đâm chép sang bên, nhưng Thiên Lang, Thiên Hô đã rút lui ngay và cùng rú lên một tiếng lại nhảy lại tấn công tiếp. Thiên Lang còn cười và nói :
- Hừ, hừ! Tiểu tử ngươi chỉ có một thế kiếm này thôi đã hết tài rồi.
Đang lúc ấy, Độc băng luân của Tản nhân cũng vừa tấn công tới. Thanh Lam phải vội vàng thâu kiếm để chống đỡ chỉ nghe thấy kêu "Coong" một tiếng, suýt tý nữa thanh Thất Tinh kiếm của chàng bị rời khỏi tay, và cánh tay phải của chàng cũng thấy tê tái hết sức.
Chàng chưa kịp nghỉ ngơi, Tản nhân đã dùng Hắc Sát chưởng tấn công tới. Lúc này Thanh Lam muốn sử dụng Ly Hợp thần công để lôi kình lực của họ sang bên, nhưng đã muộn rồi chỉ nghe thấy tiếng kêu "Bùng" một tiếng, người của chàng đã bắn ra ngoài xa ba trượng, rớt ngay xuống vực thẳm ở cạnh đó.

Thanh Lam có Ly Hợp thần công hộ thể, tuy bị đẩy bắn ra như thế nhưng người không bị thương mảy may, nhưng bây giờ chàng lại thấy mình bị rớt xuống vực thẳm, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội nín hơi lấy sức hất mạnh hai cánh tay một cái người đã phi lên trên sườn núi ngay.
Vương Ốc Tản Nhân với Thác Thành song hung không ngờ chàng đã bị đánh rớt xuống dưới vực thẳm mà chàng còn biết sử dụng Vân Long Tam Hiện của phái Côn Luân nhảy ngược trở lên như thế.
Thiên Lang rú lên một tiếng, đang định xông lại tấn công thì bỗng trên sườn núi, cánh đó không xa, có một bóng người xuất hiện.
Người đó là một ông già râu xồm, ông ta giơ song chưởng ra đẩy mạnh một cái, thế là Thanh Lam vừa lên được trên vách núi lại bị đẩy xuống vực thẳm ngay.
o0o Ngao Sơn ở ngay Mẫu Trì và cũng là một nơi trọng yếu của binh gia thời cổ. Nơi đây buôn bán rất sầm uất và có một thứ rượu tên là Phần Tửu dược nổi tiếng lắm.
Lúc ấy đang là giữa ngọ, tửu khách đang chén tạc chén thù với nhau trên một tửu lầu nọ. Bỗng có một ông già mặc nho phục từ từ đứng dậy đi ra ngoài cửa, hình như ông ta đang có việc bận thì phải.
Tuổi ông ta trạc ngũ tuần, mặt rất tao nhã, lưng đeo trường kiếm. Trông bề ngoài, ai cũng biết ông ta là một người văn võ toàn tài.
Trước tửu lầu có một đám người đang quây quần xem người ta mãi võ thì phải.
Ông già nho phục ấy thủng thẳng đi tới chỗ đám đông, thấy trong đám người quây quần có một ông già mãi võ, nhưng già này ăn mặc rách rưới, không khác gì một kẻ ăn xin và không thấy ông ta có khí giới gì cả, mà chỉ thấy tay cầm một thanh kiếm gỗ, đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nói khoác nói lác.
Chỉ thoáng trông cũng biết ông già là người thất cơ, lỡ vận ông ta lại lên tiếng nói :
- Hà! Chắc các vị cũng nghe thấy các bô lão tương truyền có một người là Kiếm Tiên phải không? Luyện kiếm mà thành tiên thì tài ba lắm. Có thể lấy đầu người này, người khác ngoài xa trăm dặm. Ngoài ra, lại có thể dùng kiếm độn, người ngoài chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng bay lướt qua thôi, nhưng đó là Kiếm Tiên đã dùng kiếm độn mà đi ở trên không, chỉ trong nháy mắt đã đi được ngàn dặm liền. Tiếc thay tài ba ấy đã thất truyền từ lâu nên các vị chỉ nghe thấy người ta nói thôi, chứ không thấy bao giờ cả. Hà! Ngày hôm nay các vị gặp ta đừng tưởng ta nói khoác ông ta tài ba thật và tuyệt nghệ rất hiếm có. Nếu già này hồi nhỏ không được dị nhân truyền thụ

cho thì có lẽ bây giờ cũng không ai biết biểu diễn môn này nữa.
Ông già nho phục nghe thấy ông già này nói như thế lấy làm ngạc nhiên vô cùng, liền chen vào đám đông để xem ông già nọ biểu diễn ra sao.
Ông gia mãi võ lại nói tiếp :
- Bây giờ để già này biểu diễn pho kiếm độn cho các vị thưởng thức. Nhưng thanh kiếm của già là kiếm gỗ, không có ánh sáng loé mắt như bảo kiếm của vị Kiếm Tiên đâu. Tuy vậy, nó cũng không kém gì bảo kiếm của các vị ấy.
Nói xong, ông ta vén tay áo, thét lớn một tiếng, tung nhanh kiếm gỗ lên, hình như ông ta phải dùng nhiều hơi sức lắm. Chờ thanh kiếm lên tới chỗ cách đỉnh đầu các người không xa, ông ta mới tung mình nhảy lên đứng ở trên thân kiếm mà bay tà tà, ông ta cúi đầu xuống nói với khán giả rằng :
- Các vị xem đây có phải là kiếm độn không?
Kiếm gỗ ấy bay chừng hai trượng xa, ông già bỗng nhếch người một cái và khua động hai tay áo thanh kiếm biết quay đầu và từ từ bay về chỗ cũ.
Tất cả khán giả thấy vậy đều vỗ tay khen ngợi. Đồng thời, có một người lên tiếng nói :
- Vừa rồi ông bảo kiếm độn đi rất nhanh, chỉ trong chốc lát có thể đi ngàn dặm sao kiếm của ông ta lại đi từ từ như thế?
Ông già mãi võ dậm chân vào thanh kiếm một cái rồi đáp :
- Lão có phải là Kiếm Tiên đâu và kiếm của lão lại là kiếm giả thì làm sao mà đi nhanh được, nhỡ rớt xuống què quặt thì sao, có phải là chuyện chơi đâu?
Trong lúc ông ta nói, thì kiếm của ông ta đã đi quanh ba vòng rồi và bỗng cả người lẫn kiếm lộn đi một vòng rồi rớt xuống đất.
Chỉ thấy ông ta rú lên một tiếng, và mọi người nghe thấy kêu “Lọp lọp” ông ta đã đứng xuống mặt đất, vẻ mặt ông ta vẫn ung dung như thường như chưa hề biểu diễn qua vậy. Ông ta chắp tay chào mọi người một lễ rồi nói :
- Bêu xấu thật, bêu xấu thật.
Mọi người đều vỗ tay khen ngợi. Ông già mặc nho phục cứ đờ người ra như tượng gỗ.
Quí vị nên rõ khi ném kiếm gỗ ra như thế, dùng sức mạnh bao nhiêu, kiếm đi càng nhanh bấy nhiêu, nhưng ông già này rõ ràng đã dùng rất nhiều hơi sức để ném thanh kiếm gỗ ra, nhưng trái lại thanh kiếm lại bay từ từ, nếu ông ta không có tuyệt đỉnh nội công, dồn hết chân khí vào thanh kiếm gỗ để lấy khí ngự kiếm thì sao mà thanh kiếm đi

chậm được. Chỉ biểu diễn như thế cũng đã khó rồi, huống hồ ông ta lại còn đứng được ở trên kiếm mà phi hành. Ông già nho phục cũng biết đó là thân pháp Vân Long Tam Hiện, tuyệt học của phái Côn Luân, nhưng ông già nọ sử dụng một cách rất khéo léo, nên không ai biết là ông ta đã xử dụng pho kinh công ấy.
Ông già mãi võ lại lớn tiếng nói :
- Thưa quí vị, vừa rồi già bắt chước Kiếm Tiên biểu diễn môn kiếm độn, suýt tý nữa thì té què chân què cẳng, như thế đủ thấy Kiếm Tiên lợi hại như thế nào. Thôi, bây giờ để già biểu diễn một pho kiếm pháp cho quí vị coi, không biết quí vị có bằng lòng không?
Các khán giả vỗ tay tán thành. Ông già mãi võ đưa mắt nhìn mọi người một lượt, bỗng nhìn ông già nho phục, rồi nhếch mép cười và nói :
- Thưa quí vị, pho kiếm pháp này của lão sắp biểu diễn khác hẳn kiếm pháp thường. Kiếm pháp này là của một vị đại hiệp nhờ nó mà đã lừng danh vào hồi hai mươi năm về trước. Hồi đó già này thấy pho kiếm pháp ấy kỳ lại lắm, nhất thời hiếu kỳ mới học lóm được mấy thế, đến giờ vẫn còn nhớ, định đem ra biểu diễn hầu quí vị.
Lúc ấy trong đám đông lại có tiếng người hỏi :
- Ông già vừa nói vị đại hiệp ấy là ai thế?
Ông già mãi võ gật đầu đáp :
- Phải, phải lão quên nói nốt điểm ấy. Vị đại hiệp ấy là Bát Thủ đại hiệp. Sở dĩ ông ta có cái tên ấy là vì khi nào ông ta biểu diễn pho kiếm pháp này thì trông như có tám cánh tay vậy. Này đây, quí vị cứ xem lão biểu diễn sẽ thấy lời nói của lão không ngoa...
Thì ra ông già mặc nho phục đứng xem ở cạnh đó chính là Bát Tý Kiếm Khách Triển Nguyên Nhân, sư phụ của Thanh Lam. Thoạt tiên, lão hiệp tưởng ông già mãi võ này là một lão giang hồ tầm thường thôi, sau thấy ông già dùng khí ngự kiếm giở thân pháp Vân Long Tam Hiệu ra, ông ta mới kinh ngạc vô cùng.
Bây giờ ông ta lại nghe thấy ông già nọ nói như vậy, mới biết người ta đang nói tới mình, ông ta nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được ông già nọ là ai? Và không hiểu tại sao ông già nọ lại làm bộ làm tịch trước mặt mình như thế.
Triển Nguyên Nhân vừa suy nghĩ vừa đưa mắt nhìn, liền biến sắc mặt ngay. Vì ông ta thấy ông già mãi võ biểu diễn pho kiếm pháp tinh diệu quá, không khác gì người có tám cái tay vậy. Và pho kiếm này lại chính là Thông Thiên kiếm pháp của ông già nọ điêu luyện không kém gì mình, nên mới kinh ngạc như thế, và nghĩ thầm :
- “Truy Hồn bát kiếm là pho kiếm pháp bí truyền cho bổn phái, không

truyền thụ cho một người nào, vậy tại sao ông già này lại sở trường như thế...?"
Ông già mãi võ vừa biểu diễn xong, liền cầm cái nón rách đi xin tiền khán giả. Giây phút sau, khán giả đã giải tán hết. Ông già vừa thâu tiền vừa cười tít mắt lại, nói :
- Số tiền này vừa đủ tiền nhậu một bữa của lão.
Nói xong, ông ta quay mình định đi, Nguyên Nhân đã vội tiến tới gần, mỉm cười nói :
- Lão ca vất vả lắm nhỉ. Vừa rồi lão ca biểu diễn pho kiếm pháp ấy tuyệt diệu, khiến đệ bái phục vô cùng, nhưng không biết...
- Hà, hà, lão già không nên khen lão như thế. Cái trò lão vừa biểu diễn ấy còn kém lắm, mong lão gia lượng thứ cho. Hiện giờ tiểu lão còn bận... còn bận...
Nói xong, ông ta tay cầm thanh kiếm gỗ, cúi đầu vái chào Nguyên Nhân rồi định đi ngay.
Bát Tý Kiếm Khách thấy ông già nọ trả lời như vậy thực là khóc giở, mếu giở, nhưng tính ông ta xưa nay rất khoáng đạt, biết ông già mãi võ có ý làm như vậy để khỏi phải gặp mình, nên ông ta đành đứng yên nhìn theo ông già lọm khọm đi cho tới khi mất dạng.
Đang lúc ông ta ngẩn người ra thì phía sau bỗng có người lớn tiếng kêu gọi :
- Này, đại sư huynh, đại sư huynh...
Bỗng "Soẹt" một tiếng, một cái bóng người gầy gò bé nhỏ, nhanh như một mũi tên, vội vàng đuổi theo ông già mãi võ, chỉ trong nháy mắt cũng thấy mất dạng liền.
Nguyên Nhân lại ngẩn người ra tiếp, ông ta không ngờ mình mới ẩn cư mười tám năm nay mà trên giang hồ lại xuất hiện nhiều nhân vật tài ba như thế, cứ xem khinh công của ông già mãi võ với người gầy gò bé nhỏ, ông ta cũng biết võ công của hai người đó không kém gì mình.
"Chẳng lẽ hai người đó là người của phái Tần Lãnh cố ý hiện ra để diễu cợt mình chăng?"
"Không đúng, môn Vân Long Tam Hiện của ông già mãi võ là võ công đích truyền của phái Côn Luân, còn Truy Hồn bát kiếm lại là tuyệt học của bổn môn, nếu ông ta là người của phái Tần Lãnh thì làm sao lại biết được hai môn tuyệt học ấy?"
Ông ta vừa nghĩ vừa đi về khách điếm.
Tết Đoan Ngọ là một cái Tết lớn của nhà nông, bất cứ người giàu hay nghèo, ngày hôm đó cũng phải treo cờ, ngải, kiếm bồ để giết ma, diệt trùng. Hôm đó trên đường núi đi Ngao Sơn có một ông già mặc

nho phục đang cỡi ngựa thủng thẳng đi.
Không cần nói rõ, quý vị cũng đã biết ông già đó là Triển Nguyên Nhân đang đi phó hội.
Không bao lâu, ông ta đã trông thấy lâu đài của họ Công Tôn hiện ra trước mặt rồi.
Tòa lâu đài này rất đồ sộ, thực là một nơi ngọa hổ tàng long, trấn giang hồ có khác.
Đang lúc ấy, phía sau ông ta bỗng có tiếng vó ngựa lộp cộp, ông ta vội quay lại nhìn, thì thấy có một người rất bé nhỏ, thân hình khúm núm, đội một cái mũ da lớn, ngồi trên một con lừa gầy gò yếu đuối, vừa ở một con đường nhỏ trong rừng rậm đi ra, áo của người đó bằng vải lam nhưng rất lớn rộng, lưng đeo thanh kiếm gỗ chỉ thoáng trông cũng đủ biết là ông già mãi võ hồi hôm rồi.
Nguyên Nhân, thấy ông già ấy cũng đi theo con đường mà mình đang, nên thầm nghĩ :
- "Chẳng lẽ ông ta cũng đi Công Tôn Bảo chăng? Từ đây đi lên trên Công Tôn Bảo chỉ có một con đường thẳng này thôi, như vậy y chỉ lên trên đó chứ không đi đâu hết. Chả lẽ y là người của Công Tôn Bảo được phái xuống núi để theo dõi ta chăng?"
Suy nghĩ một hồi thì ngựa của ông ta đã đi tới trước cửa bảo rồi, cánh cửa lớn của Công Tôn Bảo sơn đen và mở rộng, mỗi bên có một đại hán vạm vỡ lớn tiếng hỏi :
- Quí khách cho biết đại danh?
Nguyên Nhân mỉm cười, chấp tay chào và đáp :
- Kính phiền lão ca vào thông báo, Triển Nguyên Nhân của phái Không Động theo lời hẹn ước, đến đây cầu kiến.
Hai tráng hán thấy khách tự nhận là Bát Tý Kiếm Khách liền rùng mình một cái, đưa mắt nhìn nhau rồi vội lùi về phía sau một bước ngơ ngác hỏi :
- Triển đại hiệp, chỉ có hai vị tới thôi ư?
Quí vị nên rõ cuộc hội họp Ngao Sơn này là cuộc hẹn ước đấu chính thức của phái Tần Lãnh và Không Động. Tuy việc này chỉ là vụ ân oán riêng tư của Công Tôn Vô Kỵ với Triển Nguyên Nhân thôi, nhưng vì hai người đều có địa vị rất cao của hai phái, cho nên cuộc hội họp này đã trấn động cả võ lâm, Công Tôn Vô Kỵ biết năm xưa Triển Nguyên Nhân đi lại trên giang hồ giao du rất rộng lớn, nên y chắc phen này thể nào cũng có khá nhiều người đến giúp ông ta vì vậy y không những mời cả đại sư huynh Mẫn Trường Cương, nhị sư tỷ Thẩm sư thái giúp, mà còn mời thêm ba người trong nhóm Võ Lâm Lục tuyệt và Thác Thành song hung với Vương Ốc Tản Nhân nữa.

Cũng vì thế, người của Công Tôn Bảo đoán chắc bên Bát Tý Kiếm Khách ít nhất cũng phải có một hai chục người.
Bây giờ chúng thấy đối thủ có hai người thôi nên mới hoài nghi như vậy.
Sự thực hai người cũng không đúng, ông ta chỉ tới có một mình thôi.
Nguyên Nhân thấy tráng hán hỏi như vậy biết chúng hiểu lầm ông già mãi võ đi chung với mình đang định lên tiếng giải thích.
Ngờ đâu ông già mãi võ ở phía sau đã tiến lên, cướp lời nói :
- Tất nhiên là hai người rồi, chả lẽ chúng ta lại biến thành ba người hay sau? Các ngươi có mau gọi lão già Công Tôn ra nghênh đón đi không?
Hai tráng hán thấy ông già mãi võ đi cùng với Bát Tý Kiếm Khách, tất nhiên không phải là người thường, bây giờ lại nghe thấy ông ta nói như thế chúng càng cung kính thêm, vội đáp :
- Mời hai vị vào.
Hai người vừa đi qua khỏi cửa lớn thì đã nghe thấy phía sau có tiếng thanh la nổi lên, có lẽ đó là tín hiệu nghênh tân.
Nguyên Nhân thắc mắc vô cùng, không hiểu tại sao ông già mãi võ lại nhận là đi cùng như thế. Mấy lần muốn lên tiếng hỏi nhưng ông già mãi võ cứ cúi gằm mặt xuống, hình như đang ngủ gật ở trên lưng lừa vậy. Vì thế ông ta không có dịp nào để hỏi được nên trong lòng càng thắc mắc thêm.
Hai người một người một ngựa cứ thủng thẳng đi trên con đường lát đá, một lát sau mới đến đường cùng, đã thấy ba đại hán đang đứng ở đó cung kính nghênh đón.
Một tên đứng giữa vội chắp tay vái chào và nói :
- Gia sư đã ở trước sảnh cung kính đợi chờ xin mời hai vị theo tiểu bối vào bên trong.
Nguyên Nhân vội xuống ngựa. Ông già mãi võ dùng giọng mũi kêu "Hừ" một tiếng cũng nhảy xuống lừa theo.
Hai thiếu niên đó vội tiến lên đỡ lấy cương ngựa rồi thiếu niên vừa lên tiếng nói đi chếch sang một bên để dẫn đường.
Nguyên Nhân đưa mắt ngắm nhìn tình thế của Công Tôn Bảo, thấy tòa lâu đài này rộng chừng hai, ba trăm mẫu, bên mặt cây cối um tùm ở giữa là một toà nhà đồ sộ.
Ba người đi xuyên qua một bãi cỏ mới tới toà nhà đồ sộ ấy.
Trước cửa nhà đã có năm người đứng ở dưới thềm mỉm cười đợi chờ rồi.
Người đi trước thân hình vạm vỡ, mặt mọc đầy râu, mình mặc áo dài lụa màu lam, mặt mũi rất oai võ, Nguyên Nhân đã nhận ra y là Độc

Giác Tú Công Tôn Vô Kỵ, còn bốn người ở phía sau y là Âm Dương Phiến Bạch Tú Sơn, Thiết Bút Quý Tử Thanh, Thông Ty Vượn Hầu Trường Thắng với Hoa Di Lạc. Nguyên Nhân vội tiến lên một bước chắp tay chào :
- Không dám cảm phiền cả vị lão ca.
Độc Giác Tú thấy đối phương chỉ có hai người phó hội, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào người ông già rồi cười ha hả nói :
- Triển đại hiệp quả thực là người tín nghĩa, xin mời vào nội sảnh ngồi chơi đã để Công Tôn Vô Kỵ tôi được chúc tính địa chủ trước.
Nói xong y giơ hai tay mời khách vào, Nguyên Nhân không khách khứa nữa mỉm cười rồi theo Vô Kỵ đi vào trong khách sảnh.
Còn ông già mãi võ chẳng nói chẳng rằng cứ lặng lẳng theo sau Nguyên Nhân. Trong đại sảnh đã bày sẵn mấy mâm rượu rồi, và trong mâm chỗ ghế của những người bề trên ngồi cũng đã có người ngồi sẵn, thấy Nguyên Nhân đi người đó làm như không trông thấy, ông ta cứ ngồi yên tại đó không thèm đứng dậy chào hỏi gì hết.
Nguyên Nhân đã trông thấy rõ mặt mấy người đó liền giật mình đánh thót một cái.
Thì ra mấy người đó chính là những kẻ hung ác khét tiếng giang hồ: Thác Thành song hung với Vương Ốc Tản Nhân.
Người mà chủ nhân phái ngồi cạnh đó tiếp lại là Tam Nhơn Tỉ Ni sư thái, sư tỷ của Vô Kỵ.
Dù sao Vô Kỵ vẫn không dám làm bộ quá nổi để mất hết phong độ của người chủ nhân nên y cười ha hả nói :
- Triển đại hiệp ở xa tới, xin hãy ngồi chơi xơi nước đã.
Y vừa nói vừa giới thiệu Nguyên Nhân cho bọn Thiên Lang, Thiên Hô các người.
Thiên Lang trợn tròn xoe đôi mắt vàng khè, mặt tỏ vẻ lườm Nguyên Nhân một cái rồi lạnh lùng hỏi một cách trống không rằng :
- Vẫn mạnh giỏi đấy chứ?
Đã rút lui ra khỏi giang hồ ẩn danh mai tích mười tám năm rồi, Nguyên Nhân đã đã dưỡng thành một tính nết nhịn rất tốt. Tuy nhiên ông ta cảm thấy Thiên Lang quá ư kiêu ngạo mà ông ta vẫn chắp tay chào mỉm cười đáp :
- Gần đây tệ sư huynh rất ít xuống núi, nhưng cảm ơn bạn, sư huynh của mỗ vẫn mạnh giỏi như thường.
Ông ta vừa nói dứt thì phía sau đã có tiếng cười ha hả và có một giọng khàn khàn trầm giọng hỏi :
- Thế nào lão già tàn phế họ Trì vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Hồi 39
Ông già khéo bắt chước

Ông già hỏi đến lão già tàn phế họ Trì thì tiếng nói của ông ta kêu như sấm động, khiến các người có mặt tại đó đều vang tai nhức óc.
Vì Trì Lão Tàn chính là sư phụ của Thiên Lang, Thiên Hồ đã lừng danh trong võ lâm từ hồi năm mươi năm về trước, võ công của y có tiếng là thần quỷ khôn lường và lai lịch như thế nào thì không ai biết rõ vì thấy ông ta ở trên núi Thác Thành cho nên người trong võ lâm mới gọi ông ta là Thác Thành Tác Quái, tính rất tàn bạo và không phân biệt thiện ác gì cả, ai thuận y thì được sống, ai nghịch sẽ bị giết chết liền, võ công của y quá cao siêu nên người trong võ lâm đấu với y chỉ dám giận chứ không dám nói, chờ tới khi Thiên Lang và Thiên Hồ ra đời thì ông già tàn phế họ Trì này bỗng mất tích.
Nghe giang hồ đồn đại, thì hình như là ông ta đã chết ở chính trong tay đồ đệ với con gái của mình bởi một cuốn võ công bí kíp gì đó, nhưng đó chỉ là tin đồn thôi chớ không ai biết rõ thật hư ra sao, riêng có chuyện sau khi ông ta mất tích thì Thiên Lang, Thiên Hồ bỗng lấy nhau rồi ở luôn tại đó.
Thác Thành song hung nghe thấy ông già hỏi như thế đột nhiên biến sắc mặt, nhất là Thiên Lang vẻ mặt trông càng dữ tợn hơn, nhìn thẳng vào mặt ông già mãi võ quát hỏi :
- Ngươi dám nói nhục đến tiên sư, chẳng lẽ ngươi không sợ chết hay sao?
Ông già mãi võ nhếch mép cười và hỏi lại rằng :
- Lạ thật, chẳng lẽ lão hỏi thăm tôn sư mà cũng có tội hay sao, tiên sư mất hồi nào thế?
Thiên Lang càng tức giận thêm quát hỏi lại :
- Sao ngươi lại biết ông ta chưa chết?
- Sao lại biết ông ta đã chết rồi?
- Người là ai?
- Lão là lão...
Ông già mãi võ vừa nói tới đó đột nhiên đưa tay trái lên, hai ngón trỏ và giữa bỗng kẹp trống không một cái, mồm thì lớn tiếng quát tiếp :
- Ồ, ồ! Sao mụ già kia không lên tiếng mà lặng lặng đã hạ độc thủ rồi, thứ kim này bắn trúng vào yếu huyệt của người, người đó chết cũng không sao tìm ra vết tích gì hết, như vậy có phải là chết oan chết

uổng không? Món nợ mười tám năm nay, nhân ngày hôm nay cũng nên lôi nó ra phanh phui, để ông già ấy khỏi bị chết oan mãi như vậy.
Người có mặt tại đó đều là những tay cao thủ thượng thặng của giang hồ, vừa rồi không ai để ý tới nhưng bây giờ thấy ông già mãi võ kia là như vậy liền chăm chú nhìn vào ông ta, quả thấy hai ngón tay của ông ta đang kẹp một cái kim bạc nhỏ như tơ.
Thiên Hồ giận dữ quát lớn một tiếng, rồi bỗng đứng dậy định nổi khùng. Vương Ốc Tản Nhân thấy thế hơi cau mày và khẽ khuyên rằng :
- Xin Phù đại tẩy hãy nguôi cơn giận, ông già này đi cùng với Triển lão ca tới chắc không phải là người tầm thường đâu, đại tẩu hãy nghe y tự khai lai lịch đã rồi hãy xử trí y sau.
Lúc ấy thủ hạ của Vô Kỵ đã bưng nước trà rượu và thức ăn lần lượt đem ra.
Vô Kỵ mời mọi người ngồi vào mâm, xong mới giơ chén lên vừa cười vừa nói với Nguyên Nhân rằng :
- Triển lão ca với lão ca này giá lâm Công Tôn Bảo khiến tệ xá rạng rỡ rất nhiều, kính mời hai vị cứ tự tiện xơi chén rượu nhạt, tiện thể xin Triển lão ca giới thiệu vị lão ca này cho Công Tôn mỗ được làm quen.
Vừa rồi khi mới vào cửa quả thật Nguyên Nhân đã quên giới thiệu ông già mãi võ cho mọi người, nhưng sự thực lúc bấy giờ ông ta có vẻ khinh thường ông già nên mới quên mất thủ tục giới thiệu kia.
Bây giờ một ông già trông rất tầm thường bỗng lên tiếng nói những lời kinh người như vậy. Vô Kỵ mới nhận thấy người này khả nghi lắm nên y mới lên tiếng nói như thế.
Ngay cả vợ chồng Thiên Lang vơi Vương Ốc Tản Nhân cũng có ý nghĩ đó, vì thế Công Tôn Vô Kỵ vừa mới nói xong cả ba đều chăm chú nhìn vào Nguyên Nhân.
Nguyên Nhân cầm chén rượu lên tiếng cười và đáp :
- Công Tôn lão ca quá khách khứa đó thôi, đệ đâu dám được các vị lão ca coi trọng như thế, đệ một thân một mình phó hội với lão ca này cũng chỉ quen biết giữa đường...
- Hà hà....
Ông già mãi võ không đợi chờ Nguyên Nhân nói xong đã cười ha hả mấy tiếng rồi xen lời nói :
- Triển đại hiệp nói rất đúng, với địa vị và thân phận của đại hiệp cao cả như thế có khi nào thèm lão già này giúp sức đâu, hơn nữa già này không có lai lịch gì đáng nói ra để quí vị nghe, già nghe giang hồ đồn đại cuộc hội họp trên núi Ngao Sơn này náo nhiệt lắm, nên già

mới đường đột theo đại hiệp đến đây để được thưởng thức những trận hiếm có trong võ lâm, và cũng muốn được nhậu nhẹt một hai chén nữa, các vị không cho già này là kẻ tham ăn tham uống đấy chứ?
Vô Kỵ thấy thái độ của ông già ngông cuồng như vậy, liền sầm nét mặt lại cười nhạt một tiếng và đỡ lời :
- Đại hội Ngao Sơn này là cuộc hội họp riêng của Công Tôn Vô Kỵ với Triển lão ca để dứt khoát sự ân oán của nhau, sự thật nó là thế. Chắc bạn cũng biết rồi mong bạn đừng có làm bộ làm tịch như thế làm chi, chắc bạn lên đây là muốn kiếm lão phu, vậy lão phu phải lãnh giáo bạn mấy thế võ trước. Ông già mãi võ nhếch mép cười uống cạn luôn ba chén và đáp lại.
- Chủ nhân này cũng hơi xấu bụng một chút, thật lão uống của ngươi mấy chén rượu nhạt thôi mà lại cứ bắt lão ra bêu xấu, chẳng lẽ cách đối đãi khách như thế mà cũng coi được hay sao?
Thiên Hồ đẩy chén rượu sang bên, đột nhiên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và chỉ tay vào ông già quát lớn :
- Lão tặc kia, mau mau nói rõ lai lịch cho ta hay rồi ngoan ngoãn lãnh cái chết đi.
Ông già mãi võ vẫn cười ha hả đáp :
- Mụ già kia, ngươi hà tất phải nóng nảy như vậy làm chi, ngươi là người trong nhóm Lục tuyệt muốn biết lai lịch của lão thật dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi đừng có giở Bạch Mi Trâm ra.
Thiên Hồ trông lời ăn tiếng nói của ông hình như cứ chống đối mình nên mụ tức khôn tả cứ nghiến răng kêu “cồm cộp” và nghĩ thầm :
- “Ta sở trường về Bạch Mi Trâm trên giang hồ này không một ai hay biết hết, sao ông già này lại biết rõ lai lịch của ta như thế? Huống hồ vừa rồi y lại nhắc đến cha ta. Không được thế nào ta cũng phải hỏi cho ra lai lịch của y mới xong”
Vì vậy y thị mới cố nén lửa giận và hỏi :
- Người không chịu nói lai lịch, vậy không sợ chết oan chết uổng dưới chưởng của ông già này hay sao?
Ông già mãi võ rụt đầu rụt cổ rồi mỉm cười nhìn Thiên Lang, Thiên Hồ và nói :
- Đại hội Ngao Sơn này, ngoài hai chủ nhân đương sự các ngươi với lão đây cũng chỉ là khách trong nhóm khách và là người ngoại quốc hết, già nghe tin đồn mà tới đây và được nhậu nhẹt vài chén rượu của chủ nhân, nếu không ra lãnh giáo từng người một thì thật là không nên không phải với chủ nhân lắm.
Ông ta càng nói càng hăng, dám khiêu chiến cả Thác Thành song

hung và Vương Ốc Tản Nhân ba người trong nhóm Lục tuyệt.
Thiên Hồ chưa kịp trả lời, thì Thiên Lang đã cười nhạt hỏi :
- Lão già này ăn nói ngông cuồng thật, lão phu đã biết tài của ngươi đâu và biết ngươi có xứng đấu với một trong ba người của chúng ta không.
Triển Nguyên Nhân chưa biết rõ thân phận và lai lịch của ông già mãi võ nên không dám xen lời vào, nhưng cũng biết ông già này tới đây là để giải vây cho mình, nhưng ông ta nghĩ mãi cũng không biết ông già này là ai.
Ông già mãi võ rót đầy một ly rượu, uống một hớp rồi cười ha hả lên tiếng nói tiếp :
- Nếu không tin, các người có dám đánh cuộc với ông già này không?
Thiên Lang trầm giọng hỏi :
- Đánh cuộc thế nào?
- Ba người là người trong nhóm Võ lâm Lục tuyệt, tất nhiên võ công phải cao siêu hơn người, các người mỗi người biểu diễn một môn tuyệt kỹ của mình ra, rồi già này sẽ bắt chước biểu diễn theo, nếu già bắt chước không đúng, thì tùy ý ba vị muốn xử trí thế nào cũng được, nhưng nếu già biểu diễn không sai chút nào, hì, hì, thì ba vị...
Thiên Lang không tin ông già có thể bắt chước đúng hệt những thế võ của mình nên y cười nhạt và xen lời nói :
- Nói thật cho ngươi biết, ba chúng ta tới đây vốn dĩ là do Công Tôn lão ca mời tới nếu ngươi bắt chước được võ công tuyệt học của chúng ta thì chúng ta sẽ khoanh tay đứng yên không can thiệp vào vụ này.
Ông già gật đầu đáp :
- Cũng được nhưng...
Nói tới đó ông ta bỗng quay lại hỏi Vương Ốc Tản Nhân rằng :
- Còn vị này thì sao? Chẳng hay ngươi có đồng ý với lời nói với lão già họ Phù kia không?
Vương Ốc Tản Nhân giận dữ đáp :
- Ta tán thành ý kiến của Phù lão ca.
Ông già mãi võ mới uống cạn chén rượu lấy tay áo chùi mồm và nói tiếp :
- Hay lắm, hay lắm xem như vậy duyên phận khá đậm đà đấy.
Thiên Lang cười như điên khùng nói tiếp :
- Thể nào ngày hôm nay lão phu cũng để cho ngươi toại nguyện.
- Không dám không dám.
- Lão tặc, ngươi để ý nhìn rõ chưa.

- Được mời bạn cứ việc biểu diễn đi.
Thấy ông già mãi võ trả lời một cách ung dung như vậy Thiên Lang càng tức giận thêm rồi y cười nhạt một tiếng đứng dậy không thấy vận công lấy sức gì cả chỉ giơ chưởng lên nhằm tảng đá cạnh đó khẽ ấn một cái.
Tất cả các tay cao thủ có mặt trong khách sảnh đó đều là những cao thủ có tên tuổi trên giang hồ. Mọi người thấy chỗ Thiên Lang đứng cách tảng đá chừng bảy tám trượng và thấy y giơ tay lên khẽ ấn một cái không có một tiếng gió nào cả, ai nấy đang nghi ngờ nhưng khi nhìn tới chỗ trụ đá bị đè thì mọi người lại vỗ tay khen không ngớt.
Thì ra trên cột trụ ấy đã có một dấu vết bàn tay hiện lên sâu chừng một tấc như là dùng khoan đục khắc sâu vậy.
Thiên Lang thấy mọi người vỗ tay khen ngợi liền tủm tỉm cười từ từ ngồi xuống.
Đến lượt Thiên Hồ mụ ta cũng đứng dậy giơ tay phải dùng năm ngón tay cách không chộp cột đá kia một thế nhưng mụ ra tay khác hẳn Thiên Lang là cái chộp của mụ có tiếng gió động kêu “Phì phì”.
Mọi người nhìn về phía trụ đá thì thấy dấu vết mỗi đầu ngón của năm đầu ngón tay đã có một cái lỗ hổng nho nhỏ hiện ra, lỗ nào cũng sâu như nhau, mỗi lỗ sâu chừng ba tấc không sai một ly, một tý nào hết...
Bấy giờ Nguyên Nhân lại thấy ông già lặng lặng quay về chỗ ngồi cứ cúi ăn nhậu hoài nên trong lòng thắc mắc hết sức.
Thiên Lang thấy vậy cười nhạt, các người khách cũng tỏ vẻ khinh thị, có lẽ ông già đã hổ thẹn quá tức giận bỗng vươn cổ lên uống một ngụm rượu thật lớn, rồi trợn tròn xoe đôi mắt nhìn vào mặt Thiên Lang hỏi :
- Lão già kia, có lẽ ngươi không muốn sống nữa phải không?
- Không biết là ấy..
- Hè, hè...
Thiên Lang cười khinh một tiếng rồi đứng phắt dậy, hình như ông già sợ nguy hiểm đến tính mạng vội cắp thanh kiếm gỗ hoảng sợ lui về phía sau lia lịa. Hầu Trường Thắng đã bất mãn ông già từ lúc đầu rồi, nay lại thấy sư phụ mình ra tay liền nhảy ra chận đường lui của đối phương.
- Hè, hè, trước mặt lão phu khi nào để cho ngươi ngông cuồng như thế được.
Thiên Lang quát xong những khớp xương trên đầu vai y kêu răng rắc, cánh tay bỗng vươn dài hơn trước nhằm đầu vai của ông già cách không chộp một cái.
Nguyên Nhân sợ ông già địch không nổi đang đứng dậy ra tay cứu

viện, nhưng đã muộn rồi.
Ông già mãi võ vội la lớn :
- Chà, chà lợi hại thật.
- Ối... ối chà... sư phụ mau buông tay...
Mọi người thấy ông ta kêu gọi sư phụ của mình như vậy thật là mặt dày mặt dạn hết sức, nhưng khi mọi người nhìn kỹ mới hay Thiên Lang đã chộp lầm người, người mà kêu sư phụ cầu cứu đó không phải là ông ta mà là Hầu Trường Thắng, đại đệ tử của Thiên Lang các người thấy y đang toát mồ hôi lạnh ra kêu la hoài.
Ông già mãi võ vẫn há mồm nhe răng đứng ở sau Hầu Trường Thắng, Nguyên Nhân ngồi ở chỗ gần ông ta mà cũng không biết ông ta dùng cách gì kiến Trường Thắng phải chịu tội như thế, nên lão mới yên tâm nghĩ thầm :
- "Cũng may mình chưa ra tay giúp ông ta, bằng không thì hổ thẹn hết sức"
Thiên Lang tức giận vô cùng, mặt đang vàng khè đã biến thành đỏ hồng, thuận tay đẩy một cái. Trường Thắng đã bắn ra ngoài xa hơn trượng, rồi rú lên như tiếng sài lang hú và nói tiếp :
- Lão tặc này cũng hơi có chút tài ba đấy, nhưng hôm nay lão phu thể nào cũng giết chết ngươi đã, rồi mới nói chuyện sau.
Ông già mãi võ khúm núm lui về phía sau một bước vội hỏi :
- Lão họ Phù kia, ngươi làm như thế là nghĩa lý gì?
- Lão phu muốn giết chết ngươi ngay tại chỗ.
Thiên Lang giận dữ quát tháo như vậy, lại tiến lên một bước.
Ông già mãi võ lùi về phía sau lia lịa mồm thì la lớn :
- Lão già họ Phù kia làm gì thế không phải lão phu sợ ngươi đâu.
Thiên Lang ngừng chân lại trầm giọng đáp :
- Nếu vậy thì hay lắm.
- Lão phu thử hỏi ngươi có biết chữ xấu hổ là gì không? Chả lẽ ngươi không sợ các bạn võ lâm chê cười hay sao?
- Lão phu đã làm gì để cho võ lâm chê cười nào?
Ông già mãi võ cười khì một tiếng, rồi giơ tay chỉ các người ngồi ở trên sảnh và nói :
- Ngươi là người trong nhóm Lục tuyệt, trước mặt nhiều bạn như thế này ngươi làm việc gì cũng phải nên theo đúng đạo lý mới được chứ, vừa rồi chúng ta đã hẹn ước gì với nhau?
- Lão phu ba người theo đúng lời ước hẹn mà biểu diễn rồi, còn ngươi bắt chước không đúng thì phải đứng yên tại đó để cho chúng ta xử trí, như vậy lão phu có hà hiếp gì ngươi đâu?
Ông già mãi võ nấc đến "ực" một tiếng rồi hỏi lại :

- Sao ngươi lại biết lão phu bắt chước các ngươi không giống?
Thiên Lang cười ha hả đáp :
- Thế sao ngươi không ra tay biểu diễn đi?
- Sao ngươi biết lão phu chưa ra tay biểu diễn?
Hình như Thiên Lang không tin tai và mắt của mình, y liền trố mắt lên nhìn vào phía cột trụ, thấy cột trụ vẫn nguyên lành như trước, mới biết ông già định tâm diễu cợt mình liền nổi giận quát lớn :
- Ngươi...
- Hà, hà thật ngươi không đáng được người ta ban cho biệt hiệu là Thiên Lang và được liệt vào nhóm Võ lâm Lục tuyệt chút nào.
Ông già mãi võ nói tới đó bỗng giơ hai chiếc tay áo rách lên múa lung tung và lớn tiếng nói tiếp :
- Đây các vị chứng kiến cho, thử nhìn lên trên thạch trụ xem già này bắt chước có giống hay không?
Lúc ấy mọi người liền đưa mắt nhìn về phía thạch trụ. Thì ra ông già múa tít hai tay áo đã có một luồng kình khí lấn át vào chỗ trụ đá kiến cát bụi bay tung toé, ngay trên trụ đá cũng hiện ra dấu vết của một bàn tay cầm thanh kiếm. Dấu vết của bàn tay và thanh kiếm ấy ở ngay cạnh vết bàn tay và bánh xe của vợ chồng Thiên Lang với Vương Ốc Tản Nhân và cũng sâu đúng ba tấc như thể những dấu vết của ba người vừa biểu diễn.
Lúc này Bát Tý kiếm khách Triển Nguyên Nhân mới yên tâm, còn Thẩm sư thái với Độc Giác Tú thì ngơ ngác nhìn nhau, mặt cùng biến sắc.
Các người có mặt trong khách sảnh đều kinh hãi đứng đờ ra như tượng gỗ vậy.
Vương Ốc Tản Nhân ngẩn người giây lát, bỗng tung mình nhảy lên trên không phi ra giữa khách sảnh và nói :
- Hà hà, môn Thái Ất Hỗn Nguyên khí công này khá cao siêu đấy, bạn tên họ là gì xin cho chúng tôi biết?
Y vừa nói dứt đã hạ chân xuống chỗ trước mặt của ông già mãi võ.
Thiên Hồ cũng rời khỏi chỗ ngồi chạy ra ngay.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 40
Phải chính tại hạ đây

Thiên Lang lạnh lùng nói với Vương Ốc Tản Nhân rằng :
- Kỳ huynh, tài ba của y cao minh hơn sao được chúng ta.
Ông già mãi võ đưa mắt nhìn ba người nhếch mép cười và đáp :
- Lão đâu có cần cao minh hơn ba vị đâu, quý hồ bắt chước giống hệt như ba vị là được rồi.
Lúc ấy Thiên Hồ bỗng đột nhiên xen lời nói :
- Lão tặc, ngươi phải nhận thua chúng ta mới phải chứ.
Ông già trợn tròn xoe đôi mắt nho nhỏ lên tiếng hỏi lại :
- Già này thua ở chỗ nào?
Thiên Hồ cười khanh khách đáp :
- Khi ta ra tay, đồng thời có ném luôn năm chiếc thần trâm một lúc, hiện giờ trên đầu ngón tay nào cũng có một mũi thần trâm, ngươi không tin thử tiến tới gần nhìn kỹ xem.
Mọi người nghe thấy mụ ta nói như vậy đều kêu “ồ” lên một tiếng, và mới biết mụ đã ngâm ngầm ném năm chiếc kim trâm một lúc, nhưng không ai trông thấy rõ hết.
Quí vị nên rõ Bạch Mi Trâm của Thiên Hồ nhỏ như sợi tóc vậy, dài hơn tấc, mụ giấu ở trong móng tay và lúc ném nhanh như thế, nếu ai không chú ý tới dù là tay cao thủ thượng thặng cũng không biết mụ sử dụng mấy cây thần trâm ấy.
Mọi người đang tặc lưỡi khen ngợi, thì ông già mãi võ đã cởi mũ nỉ xuống giơ tay lên gãi đầu cười ha hả đáp :
- Lúc nãy không thấy ngươi nói năng gì hết lẳng lặng thưởng cho già này một mũi kim, nên già này mới đề cao cảnh giác. Bà già họ Phù ơi, bà đừng có nói khóac với mọi người làm chi, này đây năm mũi kim của bà đều đã nằm cả trong tay của già đây.
Mọi người nghe thấy ông già nói như thế lại càng kinh hãi thêm.
Tới lúc này không còn ai dám khinh thường ông già nữa, nên ông ta nói gì ai cũng tin hết, vì vậy tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào ông, quả nhiên ông ta ung dung rút thanh kiếm gỗ ở dưới nách ra đưa tới trước mặt Thiên Hồ cười hì hì nói tiếp :
- Này đây, bà già kia nhìn kỹ đi, có phải năm mũi kim bảo bối của bà đều ngoan ngoãn nằm yên ở trên mũi kiếm của lão phu đấy không, bây giờ bà đã tin rồi đấy chứ?
Lúc ấy mọi người quả thấy trên đầu kiếm gỗ ấy có mấy điểm ánh sáng chói lọi rất nhỏ, mới hay đó là đuôi của năm mũi kim Bạch Mi Trâm của Thiên Hồ.
Thiên Hồ tức giận đến người run lẩy bẩy, không sao nói được nửa lời. Còn Thiên Lang thì mặt xam hai mắt xì tia ra hai luồng ánh sáng

chói lọi và chăm chú nhìn thẳng vào mặt đối phương.
Vương Ốc Tản Nhân thấy vậy đột nhiên cười ha hả xen lời nói :
- Thật không ngờ trong một ngày nhóm Võ lâm Lục tuyệt đã có ba người bị bạn đánh bại. Bạn có thể tự hào với thiên hạ võ lâm đấy. Bây giờ đệ chỉ muốn bạn cho biết tên họ thôi, bạn cho biết xong chúng tôi rút lui ngay.
Ông già mãi võ lại cắp thanh kiếm gỗ vào nách cười hì hì đáp :
- Điều này không thuộc vào việc hẹn ước, lão phu chả nói rồi là gì, ta là một lão già vô danh không có tên tuổi gì hết.
Thiên Lang bỗng thét lớn rút luôn cây Bạch Ngọc Như Ý ra múa một vòng rồi quát hỏi tiếp :
- Lão già kia, nếu ngươi không xưng tên tuổi thì đừng có hòng ra khỏi được Công Tôn Bảo này.
Ông già mãi võ lại rụt đầu rụt cổ vừa cười vừa đáp :
- Vừa rồi lão đã được ăn uống no say rồi, cũng chả muốn rời nơi đây làm chi nữa.
- Nếu ngươi không muốn sống sót rời khỏi nơi đây thì càng hay.
Thiên Hồ đã thấy chồng rút khí giới ra, mụ ta cũng rút luôn cây Ngọc Như Ý tiến lên mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt ông già.
- Hà hà, có phải ba vị muốn thị nhiều thắng ít đấy không?
Ông già mãi võ lại rút luôn thanh kiếm gỗ ra cầm ở trong tay nhếch mép cười hỏi như vậy và nói tiếp :
Lại đây, Tam tuyệt trong Võ lâm Lục tuyệt cùng ra tay tấn công lão phu một lúc đi.
Không ai ngờ ông ta lại dám táo bạo như thế, càng nói càng hăng, dám thách thức Thạch Thành Song Hung với Vương Ốc Tản Nhân cùng liên tay đấu với mình.
Quí vị nên rõ Võ lâm Lục tuyệt người nào người ấy võ công đều luyện tới mức thượng thừa nay gặp một ông già gầy gò bé nhỏ không có tên tuổi gì hết mà dám thách thức Tam tuyệt liên tay đấu với mình, như vậy thật là một chuyện hãn hữu nhất trong võ lâm.
Vương Ốc Tản Nhân thấy vợ chồng Thiên Hồ đã rút khí giới ra, y cũng biết vợ chồng họ xưa nay vẫn có một điều lệ là bất cứ đấu với một người hay một trăm người cũng vậy, bao giờ hai vợ chồng họ cũng liên tay đấu và y biết ông già trông rất tầm thường này thể nào cũng là một người rất có lai lịch võ công thể nào cùng không thể kém ba người mình, nên mới dám thách thức như thế, nhưng Tản Nhân không muốn để cho thiên hạ chê cười là mình thị nhiều thắng ít, vội lui về phía sau mấy bước để cho vợ chồng Thiên Lang đấu với ông già trước, thử xem tài ba của ông ta đến đâu thì lúc ấy mình mới ra

tay đối phó cũng chưa muộn.
Vợ chồng Thiên Lang Thiên Hồ ngông cuồng quen đi rồi và không coi luật lệ của võ lâm vào đâu cả, vì thấy ông già mãi võ quá khinh thường hai vợ chồng mình nên cả hai cùng nổi nóng xông lên đánh ông ta tới tấp, còn vụ đánh cuộc với ông già vừa rồi thì vợ chồng y đã quên sạch.
Hai vợ chồng cười nhạt một tiếng mỗi người một cây Ngọc Như Ý chia làm tả hữu cùng xông vào tấn công vào ngang lưng ông già mãi võ liền.
- Hai vợ chồng có thật định ra tay đấu với lão không?
Ông già mãi võ vừa nói vừa lướt qua giữa hai cây Ngọc Như Ý của vợ chồng Thiên Lang.
Vợ chồng họ đã phát động thế công rồi, khi nào chịu để cho ông già thóat thân, nên hai vợ chồng lại múa tít cây Ngọc Như Ý xông lên tấn công tiếp.
Không hiểu ông ta dùng thân pháp gì, chỉ thấy ông ta đã thóat ngay ra ngoài vòng đấu lớn tiếng cười và nói :
- Hà hà, lão già họ Kỳ thông minh hơn vợ chồng ngươi nhiều.
Thiên Lang bị ông ta chọc tức đã nổi khùng, hơn nữa y lại là người tự thị rất cao, nghe thấy ông ta khen ngợi Vương Ốc Tản Nhân cao minh hơn mình liền giận dữ quát hỏi :
- Kỳ huynh cao minh hơn chúng ta ở điểm nào?
- Y cao minh hơn các ngươi ở chỗ tự biết mình.
- Ngươi dám khinh thị lão phu như thế phải không?
- Nếu ra tay đấu với nhau thực sự, lão chắc hai vị chống đỡ không nổi thế võ của lão đâu.
Thiên Lang Thiên Hồ nghe thấy ông già nói khinh thị mình như thế, tức giận chịu không nổi, kẻ hú người gào cùng múa tít hai thanh Ngọc Như Ý hóa thành muôn đạo hào quang nhằm toàn thân ông già mãi võ tấn công xuống.
Thiên Lang còn nói :
- Hì hì, nếu ngươi thắng nổi thế công này của vợ chồng lão phu thì vợ chồng lão phu về núi ngay.
- Thiên Lang, ngươi nhìn kỹ đây nhé.
Ông già vừa nói xong, mọi người đã nghe thấy có mấy tiếng kêu “loong coong” thì ra hai cây Ngọc Như Ý của vợ chồng Thiên Lang đã bị gạt sang hai bên ánh sáng lóe mắt vừa tắt lịm, ba cái bóng người cùng nhảy ra bên ngoài, mọi người còn nhìn thấy chân của vợ chồng Thiên Hồ hình như còn lảo đảo mấy cái mới đứng vững được, còn ông già mãi võ tay cầm kiếm vẫn cười hì hì đứng tại đó như đinh

đóng cột vậy.
Mọi người thấy vậy đều biến sắc mặt và cùng nghĩ thầm :
- “Vợ chồng Thiên Lang, Thiên Hồ đều được liệt vào nhóm Võ lâm Lục tuyệt, mà bây giờ cả hai chống đỡ không nổi một thế kiếm của lão già này...”
Trong lúc mọi người đang suy nghĩ thì Thiên Lang đã lớn tiếng quát hỏi :
- Lão tặc, Hắc Y Côn Luân là người thế nào của ngươi?
Hắc Y Côn Luân Ma Lạc chính là một nhân vật rất thần bí mới xuất hiện trên giang hồ trong mấy năm gần đây, nhưng tiếng tăm rất lừng lẫy, nghe nói người này là môn đồ của Kiếm Thần Côn Luân lão nhân đã quy ẩn từ hồi gần trăm năm về trước. Hắc Y Côn Luân quen sử dụng Lưu Tinh chùy, võ công cao siêu khôn lường, tuy ra đời không lâu nhưng người trong võ lâm ai cũng biết tiếng. Mọi người nghe thấy Thiên Lang hỏi như vậy, chắc y thể nào cũng phát hiện ra cái gì rồi mới lên tiếng hỏi như thế, nên ai nấy để chăm chú nhìn cả vào mặt ông già để xem ông ta trả lời ra sao.
- Hà hà, ta đã nói qua rồi, với các ngươi tuy là người trong nhóm Lục tuyệt, nhưng muốn biết lai lịch của lão phu vẫn không phải chuyện dễ.
Thấy ông già trả lời một cách bâng quơ như vậy, rồi thấy ông ta bỗng nhiên thâu kiếm gỗ lại cặp vào nách, chắp tay chào và cười hì hì nói tiếp :
- Bạn già này sành sỏi đấy, Hắc Y Côn Luân Ma Lạc chính là mỗ đây.
Nói xong, ông ta liền giơ tay lên vuốt mặt một cái. Mọi người mới hay ông già là một thanh niên tuổi trạc hai mươi bốn hai mươi lăm, mặt gầy gò, da đen nhánh, trông rất cương nghị, nhất là đôi mắt sắc như kiếm và có ánh sáng tia ra. Còn ông già lụ khụ hồi nãy thì đã biến mất rồi.
Thiên Lang ngẩng mặt lên trời rú như tiếng sài lang hú và nói :
- Tiểu tử, lão phu đang muốn kiếm ngươi đây.
Đúng lúc ấy bên ngoài bỗng có một thiếu nữ áo đen đẹp như hoa nở, thân hình mảnh khảnh, tuổi trạc mười bảy mười tám, vẻ mặt u oán, hai mắt sưng húp, hình như đã bực tức vì ai mà khóc một trận khá lớn rồi.
Thiên Hồ đã nhận ra thiếu nữ ấy là ai, quên cả việc tấn công Hắc Y Côn Luân liền chạy lại nghinh đón thiếu nữ và nói :
- Lan Nhi, con đi đâu mà làm mẹ tìm kiếm hoài không thấy?
Thiếu nữ nọ ngừng chân lại hậm hực đáp :
- Lan nhi, ai là Lan nhi của bà nào?

Thiên Hồ thấy thiếu nữ giống hệt con gái của mình trả lời như vậy liền ngẩn người ra hỏi :
- Cô là...
Thiếu nữ nọ tỏ vẻ ghét hận, hậm hực đáp :
- Nói thực cho bà biết, tôi là Liễu Kỳ.
Nàng vừa nói dứt đã quay người lại gọi :
- Sư phụ!
Rồi nàng như con chim nhảy xổ vào lòng Tam Nhãn Tỳ Ni Thẩm sư thái.
Thiên Hồ là người trong nhóm Lục tuyệt, có bao giờ bị ai làm bẽ bàng như thế này đâu. Huống hồ trông thấy Liễu Kỳ khiến mụ lại sực nhớ tới một việc cũ liền nổi khùng, cười the thé nói :
- Con nhãi họ Liễu kia, thế ra mi là nghiệp chủng của Nhiếp ngũ nương đấy?
Nói xong, mụ giơ tay lên ném một cái.
Hắc Y Côn Luân bỗng nhanh như điện chớp nhảy xổ tới, múa thanh kiếm gỗ khua vào phía sau Liễu Kỳ, mồm thì quát mắng Thiên Hồ rằng :
- Thiên Hồ, thủ đoạn cắt cỏ nhổ rễ này của ngươi độc ác thực.
Mọi người đã thấy đầu thanh kiếm gỗ của chàng có một mũi kim bạc bóng nhóang. Sự thể biến đổi một cách đột ngột như vậy, khiến ai nấy đều rùng mình biến sắc mặt, không ngờ Thiên Hồ là người có thân phận lai lịch như thế mà lại ra tay hạ độc thủ giết lén một kẻ hậu sinh như vậy. Cũng may Hắc Ma Lạc lại nhanh tay cứu kịp. Bằng không, cô bé đã toi mạng rồi.
Thiên Lang thấy hành động của Thiên Hồ như vậy cũng bất mãn, liền cau mày lại, khẽ trách rằng :
- Nương... tử
Thiên Hồ sầm nét mặt lại quát tháo :
- Tôi cái gì, lão bất tử kia, ngươi còn không quên được dâm phụ đã chết rồi phải không? Ngươi muốn ra nhận con nghiệp chướng kia thì cứ việc ra nhận đi!
Thẩm sư thái ôm lấy Liễu Kỳ và trông thấy rõ cử chỉ của các người vừa rồi, Ma Lạc đã hai lần nhắc nhở đến Bạch Mi Trâm và còn nói: "Hễ người nào bị những kim độc ấy bắn trúng, sau khi chết không có chút hằn tích gì cả! Như vậy có phải là chết oan uổng không? Ngày hôm nay cũng nên giở món nợ từ hồi mười chín năm trước ra để người ta thanh toán mới được!"
Nghe những lời nói trên, Thẩm sư thái đã biết bên trong thể nào cũng có nguyên nhân gì, chứ không khi nào Ma Lạc lại đem những lời lẽ

ấy ra nói chơi thế đâu. Nhất là khi Liễu Kỳ nhảy xổ tới mình, Thiên Hồ lại còn bảo con nhỏ: “Thế ra mi là nòi giống của Nhiếp ngũ nương đấy!”
Tiếp theo, mụ lại ra tay hạ độc thủ, dùng Bạch Mi Trâm định giết hại con nhỏ, nếu Hắc Y Côn Luân không nhanh tay cứu giúp cho, có phải con nhỏ toi mạng rồi không? Sau đó mụ còn nói cái gì: “Phen này ta nhổ cỏ phải nhổ tận gốc rễ mới được!” chẳng hạn, như vậy thủ đoạn của mụ ta thực là ác độc vô cùng! Đồ đệ của ta với mụ có thâm thù đại hận gì đâu? Vẫn biết mụ đang nóng lòng muốn biết con nhỏ có phải là con gái của mụ không thực; nhưng mụ không nên giở độc thủ định giết mọt con nhỏ như thế...
Nghĩ tới đó, Thẩm sư thái giật mình đến thót một cái, và lại nghe thấy Thiên Hồ quát bảo Thiên Lang ra mà nhận nòi giống của mình đi...
Thấy sự thể biến chuyển như vậy, Tam Nhỡn Tỳ Ni có phải là người ngu dốt đâu, chỉ hơi suy nghĩ một chút là vỡ nhẽ liền. Bà ta lại nghĩ tiếp :
- “Phải đấy! Đồ đệ của ta giống hệt như con gái của Thiên Hồ. Như vậy, chả lẽ Liễu Kỳ, đồ đệ của ta cũng là con gái của Thiên Lang hay sao? Đúng rồi, năm xưa Nhiếp sư muội, vì trong bụng có mang với nhân tình, sợ chồng hay, nên nàng mới đang tâm ra tay giết chồng và phóng hỏa đốt nhà để phi tang như thế. Sau, Triển Nguyên Nhân tới can thiệp, sư muội ta cũng định giết cả người bạn thân của chồng. Trong lúc hai người kịch chiến với nhau, Thiên Hồ ẩn nấp trong xó tối, dùng Bạch Mi Trâm tấn công lén nàng, trúng ngay vào chỗ hiểm yếu. Bằng không, kiếm của Nguyên Nhân chỉ đâm phải cánh tay của nàng thôi, nếu không vì mũi kim độc kia thì khi nào nàng lại bị chết ngay tại chỗ như thế?”
Nghĩ tới đó, bà ta khích động vô cùng, sầm nét mặt lại, đẩy Liễu Kỳ ra, vội đứng dậy, múa cây phất trần tiến lên nghênh đón Thiên Hồ, mồm thì quát lớn :
- Tri Tú (tên tục của Thiên Hồ), bây giờ bần ni đã rõ chuyện rồi! Năm xưa, sư muội của bần ni đã bị độc trâm của ngươi giết chết, chứ không phải bị Nguyên Nhân giết!
Thiên Hồ chỉ đưa mắt nhìn Tỳ Ni một cái, tỏ vẻ khinh thị đáp :
- Đến bây giờ mụ mới biết là dâm phụ bị ta giết chết ư? Phải đấy, ngươi làm gì nổi ta nào?
Tỳ Ni gượng cười đáp :
- Nếu phải thì mụ đền mạng cho sư muội ta đi!
Bà ta tức giận vô cùng, nên chưa nói dứt lời đã múa phất trần tấn công ngay vào ngực Thiên Hồ.

Thiên Hồ không coi đối thủ vào đâu, chỉ đưa cây Ngọc Như Ý lên chống đỡ thôi. Lúc ấy tình thế trong đại sảnh thay đổi một cách đột ngột. Triển Nguyên Nhân liền thở nhẹ một cái, còn Công Tôn Vô Kỵ thì giận dữ đến đờ người ra, quát lớn :
- Lão tặc bà, ta phải giết ngươi mới xong!
Lúc này Liễu Kỳ đã biết hung thủ giết mẹ mình là Thiên Hồ chứ không phải là sư phụ của người yêu, nàng liền hét lên một tiếng, múa kiếm xông lại tấn công Thiên Hồ ngay, mồm thì quát mắng :
- Hừ! Ta phải giết chết ngươi để trả thù cho mẹ ta!
Đang lúc ấy, bên ngoài bỗng có tiếng người rất thánh thót nói vọng vào :
- Hừ! Ngươi chưa xứng đấu với mẹ ta!
Tiếng nói vừa dứt, đã có một bóng đen ở bên ngoài phi vào, nhanh như điện chớp, ngăn cản bước tiến của Liễu Kỳ ngay.
Lúc ấy mọi người mới thấy rõ người đó là một thiếu niên mặt đen nhánh, tuổi trạc mười bảy mười tám, tay cầm một thanh đoản kiếm bóng nhóang.
Liễu Kỳ vội ngừng chân lại, ngắm nhìn đối phương giây lát, rồi sắc mặt lơt lạt, người run lẩy bẩy, đột nhiên quát mắng lại :
- Hừ! Thế ra con nhãi này, mi là tiểu hồ ly đấy?
Thế là hai người như kẻ thù tám đời với nhau, ra tay đấu kịch liệt khôn tả. Thiếu niên gầy gò da đen kia cũng quát lên :
- Mi mới thực là con nhãi hồ ly tinh!
Hắc Y Côn Luân hình như đã nhận ra thiếu niên da đen kia là ai rồi, liền lắc đầu thở dài và nói :
- Như vậy tình thế lại càng phức tạp thêm!
Chàng vừa nói vừa lắc đầu, và đang định rút lui. Thiên Lang đã phá lệ thường của mình, không xông vào đánh giúp, để mặc cho Thiên Hồ đấu với Tỳ Ni mà chỉ khoanh tay đứng đó xem thôi. Y bỗng thấy Hắc Ma Lạc đang định rút lui liền quát lớn :
- Tiểu tử, ngươi không giải quyết xong câu chuyện ở đây mà còn định đào tẩu phải không?
Nói xong, y xông lại chặn đường, không để cho Hắc Ma Lạc rút lui.
Tay vẫn cầm thanh kiếm gỗ, Hắc Ma Lạc rụt đầu rụt cổ đáp :
- Hì! Lạ lùng thực! Sao ngươi còn ngăn cản ta làm chi? Việc của ta định nói chẳng rõ rệt rồi là gi?
Thiên Lang lại quát tiếp :
- Tiểu tử, biết điều thì mau trả ngay Khảm Ly đơn cho lão phu! Lão phu sẽ nể mặt tôn sư mà tha cho ngươi đi liền.
Hắc Ma Lạc đột nhiên ôm bụng cười ha hả. Thấy chàng đột nhiên

cười như vậy, Thiên Lang cảm thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, giận dữ quát hỏi :
- Ngươi cười gì thế?
- Tôn sư không ra ngoài giang hồ đã hơn trăm năm rồi, như vậy làm sao mà quen biết được một kẻ hậu sinh tiểu bối như ngươi, mà ngươi lại làm như quen biết ân sư của ta đã lâu rồi vậy?
Thiên Lang càng hổ thẹn và tức giận thêm, vội tiến lên một bước, cười khỉnh nói :
- Tiểu tử, người có chịu trả lại Khảm Ly đơn cho lão phu không?
Y vừa nói vừa tiến lên. Y càng tiến nhanh bao nhiêu, Hắc Ma Lạc lại lùi nhanh bấy nhiêu, lúc nào hai người cũng chỉ cách nhau chứng mấy thước thôi và chàng ta vẫn cười hì hì nói tiếp :
- Lão họ Phù kia, nói thật cho ngươi biết, hai viên thuốc của ngươi, ta đã dùng một viên để cứu con rể của ngươi rồi, còn một viên nữa thì ta thay mặt ngươi, tặng cho người bạn thân của con rể ngươi. Như vậy, ta không lấy một viên thuốc nào của ngươi hết!
Thiên Lang tính nóng như lửa, nay bị Hắc Ma Lạc chọc tức như vậy, khi nào chịu được, liền quát lớn một tiếng, rồi múa tả chưởng nhằm người đối thủ tấn công luôn.
- Có phải ngươi định tâm để cho ta được nổi danh phải không?
Hắc Ma Lạc nói như vậy, nhưng không lui bước như trước nữa, trái lại cũng giơ tả chưởng lên chống đỡ thế công của Thiên Lang ngay.
Tuy Hắc Ma Lạc võ công cao siêu không kém gì Võ lâm Lục tuyệt, nhưng dù sao cũng hãy còn ít tuổi, công lực và hỏa hầu thể nào cũng kém đối phương.
Thiên Lang không ngờ chàng ta lại dám giơ chưởng lên chống đỡ, liền nhấn mạnh thêm sức vào tả chưởng.
“Bùng”
Chưởng thế của hai người vừa va đụng vào nhau, cả hai đã dùng đến tám thành chân lực, nên cùng bị đẩy lui mấy bước.
Hắc Ma Lạc cảm thấy khí huyết trong người rạo rực và lảo đảo suýt ngã, bụng liền bảo dạ rằng :
- “Người trong nhóm Lục tuyệt lợi hại thật!”
Còn Thiên Lang cũng không hơn gì đối thủ, y cũng thấy tai hoa chóng mặt chóang váng cả người.
Như vậy hay người không kém ai cả, nhưng y là người sành điệu, trong lòng đã kinh hãi và nghĩ thầm :
- “Không ngờ tiểu tử này đã học được hết chân truyền của phái Côn Luân rồi, nhưng ta là người trong nhóm Lục tuyệt, chả lẽ lại để một thằng nhỏ ngoài đôi mươi này đấu ngang tay với ta? Như vậy ta còn

mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa?”
Nghĩ như vậy, y không sao nhịn được, vừa lùi bước một cái lại tiến lên ngay, múa tít cây Ngọc Như Ý tấn công tới tấp, mồm thì cười ha hả và nói tiếp :
- Hà hà! Tiểu tử, phen này ta sẽ cho mi biết thân!
Hắc Ma Lạc tay vẫn cầm kiếm gỗ, tuy mồm vẫn cười hì hì, nhưng không dám khinh thường như trước nữa, vội giở toàn lực ra chống đỡ. Nhờ vậy mới hóa giải nổi mấy thế công rất lợi hại của mình, nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi thầm bụng bảo dạ rằng :
- “Thực không ngờ công lực của tiểu tử này lại mạnh như vậy!”
Nghĩ đoạn, y cười nhạt một tiếng rồi thay đổi thế võ khác, cây Ngọc Như Ý của y bỗng hóa thành một luồng ánh sáng chói lọi và bao trùm lấy cả người với kiếm của Hắc Ma Lạc. Nhưng võ công của Hắc Ma Lạc đã học được hết chân truyền của Côn Luân lão nhân, nhất là môn kiếm pháp của chàng lại càng tinh diệu hơn, thân pháp của chàng cũng phiêu hốt khiến Thiên Lang không sao biết rõ được thân hình của chàng thực hư như thế nào? Tha hồ y giở toàn lực ra tấn công, và đã dùng ánh sáng của Ngọc Như Ý bao trùm người chàng rồi nhưng vẫn không sao thắng thế chút nào.
Trong đại sảnh, sáu người thành ba đôi đang kịch chiến với nhau. Lúc này đại hội Ngao Sơn đã thay đổi lớn Thác Thành song hung vốn dĩ là người được mời đến giúp sức, sở dĩ vợ chồng y vui lòng nhận lời lên Ngao Sơn là vì một tên đồ đệ bị đuổi của y là Trương Lão Tam đã bị toi mạng ở trong Tuyết phủ, và cũng vì nể mặt Công Tôn Vô Kỵ nữa. Ngờ đâu sự thể lại biến hóa một cách đột ngột như thế, hung thủ giết chết Nhiếp ngũ nương không phải là Triển Nguyên Nhân nữa, mà là Thiên Hồ Tri Tú.
Về phần Triển Nguyên Nhân thấy sự hiểu lầm mười tám năm qua đã giải quyết xong, nên ông ta cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.
Riêng có Công Tôn Vô Kỵ cảm thấy áy náy khó xử hết sức, vì y có ngờ đâu hai người mình mời tới, lại biến thành kẻ địch chính như thế?
Vương Ốc Tản Nhân tới Ngao Sơn giúp sức là vì y đang liên tay với Thác Thành song hung vừa đẩy Thanh Lam rớt xuống vực thẳm xong, thì Công Tôn Vô Kỵ cũng vừa tới nơi, tiện thể mời y lên trợ chiến giúp, nhưng từ khi y thấy Hắc Ma Lạc lộ diện, người của Võ lâm Lục tuyệt vừa ra tay đấu đã thua ngay trận đầu tiên, Thiên Lang với Hắc Ma Lạc có thù hằn riêng, việc này không thể coi như là nuốt lời hứa được, còn y dù sao cũng phải giữ lấy thân phận mình, cho nên vừa lui về chỗ ngồi, đã tỏ rõ thái độ ngay. Y bảo với Công Tôn

Vô Kỵ rằng :
- Cuộc đại hội Ngao Sơn hôm nay, Vương Ốc Tản Nhân tôi xin giữ thái độ trung lập.
Vô Kỵ xét kỹ toàn cục, thấy sự thể không phải là tầm thường, nhất là đại sư huynh của y là Mẫn Trường Khương lại chưa tới, y ngẫm nghĩ giây lát rồi đột nhiên cười một hồi dài rồi đứng dậy hai mắt nhìn tròng trọc vào Nguyên Nhân và nói :
- Triển lão ca, cuộc hội họp hôm nay vốn dĩ là để dứt khoát vụ ân oán cá nhân của chúng ta, không ngờ đệ chưa kịp tiếp chuyện Triển huynh thì lại có sự thay đổi một cách đột ngột như thế này.
Bây giờ có thể nói chuyện ân oán của chúng ta coi như là đã xong, nhưng nhân dịp này đệ cũng muốn lãnh giáo Triển huynh vài thế võ!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 41
Đây là tử cốc

Nguyên Nhân thấy Công Tôn Vô Kỵ thách đấu với mình, liền tủm tỉm cười và đáp :
- Công Tôn lão ca đã ra lệnh, Triển mỗ đâu dám không tuân theo!
- A di đà Phật!
Hoa Di Lạc bỗng niệm một câu Phật hiệu, rồi đứng dậy nói tiếp :
- Tiểu tăng mộ danh Bát Ty kiếm khách Triển đại hiệp đã lâu, Công Tôn huynh hãy nhường trận này cho tiểu tăng nhé?
Công Tôn Vô Kỵ biết rõ võ công của Hoa Di Lạc lắm, tuy có thể gọi được là đệ nhất cao thủ của võ lâm, nhưng nếu để y đấu với Nguyên Nhân thì không hi vọng gì đắc thắng nên y mới không ưng thuận mà quay đầu lại đáp :
- Hôm nay đệ với Triển lão ca gác những sự liên can của hai phái Không Động và Tần Lãnh sang bên, mà chỉ lấy tư cách cá nhân để so tài với nhau một phen, vậy mong Hoa đại sư hãy tạm đợi chờ giây lát đã.
Nói tới đó, y liền cầm lấy thanh trường kiếm của Hà Dị rồi bước ra ngoài chỗ trống, lớn tiếng thách thức :
- Mời Triển lão ca chỉ giáo cho!
Nguyên Nhân từ từ tiến lên, cũng rút trường kiếm ra, mỉm cười đáp :
- Xin mời Công Tôn lão ca tấn công trước!

Công Tôn Vô Kỵ cười nhạt một tiếng rồi múa kiếm nhằm ngực Nguyên Nhân đâm luôn.
Bát Ty kiếm khách cũng dùng thế "Công Vân Thác Nguyệt" (bưng mây đỡ trăng) ra chống đỡ thế công của Vô Kỵ.
Kiếm của hai người va đụng nhau kêu đến "coong" một tiếng, cả hai cùng thấy cánh tay phải tê tái.
Độc Giác Tú lại cười nhạt một tiếng, xoay thế kiếm nhằm cổ tay phải của đối thủ chém luôn.
Thấy đối phương biến thế nhanh chóng như vậy, Nguyên Nhân vội lui về sau nửa bước, giơ kiếm lên khua một cái để gạt kiếm thế của đối phương. Ngờ đâu Công Tôn Vô Kỵ đã lẹ làng tấn công luôn ba thế một lúc, nhanh và mạnh không thể tưởng tượng được.
Nguyên Nhân thấy vậy giật mình kinh hãi, vội múa tít thanh kiếm hóa thành bảy tám thanh và kín như một cái lưới bạc để bảo vệ toàn thân.
Sau mấy tiếng kêu "coong coong" Bát Ty kiếm khách đã phong tỏa được ba thế kiếm của Công Tôn Vô Kỵ. Lúc này ông ta không còn khách sáo nữa, liền giở Thông Thiên kiếm pháp ra phản công luôn.
Hai tay cao thủ của hai phái Không Động và Tần Lãnh đấu với nhau, trận đấu kịch liệt khôn tả.
Bạch Tú Sơn, Quý Tử Thanh, Hầu Trường Thắng, Hoa Di Lạc với Hà Dị mấy người đứng cạnh đó xem bốn trận đấu của tám người.
Trong tám người đó, công lực của Thiên Lang mạnh hơn hết nên thế công của y lợi hại khôn tả, nhưng y lại gặp phải địch thủ là Hắc Ma Lạc nên dù đối phương chỉ cầm có một thanh kiếm gỗ thôi mà y không sao chiếm được phần hơn, nên y tức giận khôn tả, cứ kêu rú lên như tiếng sài lang hú hoài. Còn trận đấu giữa Tam Nhỡn Tỳ Ni với Thiên Hồ hai người thì công lực ngang nhau, nhất thời khó mà phân biệt thắng bại được. Tuy vậy Thẩm sư thái vẫn hơi lép vế hơn một chút nhưng lúc này bà ta không coi sự sống chết vào đâu hết, giở cả mười hai thành công lực ra đối phó, nhờ vậy mới cầm cự được với Thiên Hồ lâu như thế.
Ngoài ra, còn đôi Liễu Kỳ với tiểu tử da đen, tức là Lan Nhi, tuy công lực và thế võ của hai người non kém hơn ba đôi kia nhiều, nhưng vì hai người là tình địch của nhau, nên người nào cũng muốn diệt cho kỳ được đối phương, một người cầm đoản kiếm, một người cầm trường kiếm, cả hai như hai con rồng bay lượn, không sao trông thấy rõ được người nào với người nào và chỉ nghe thấy tiếng khí giới va đụng với nhau kêu inh tai thôi.
Vương Ốc Tản Nhân ngồi ở trên cao thản nhiên xem trận đấu của

các người. Một lát sau, y quay đầu chỉ điểm cho tên đồ đệ duy nhất của y là Ông Hoàng rõ những thế võ nào lợi hại, thế võ nào đáng học hỏi.
Chỉ trong nháy mắt, Độc Giác Tú với Bát Ty kiếm khách đã đấu với nhau được bốn năm mươi hiệp, nhưng hai người vẫn ngang tài nhau không ai hơn, không ai kém hết. Xem như vậy, hai người phải đấu đến vài trăm hiệp mới có thể phân thắng bại được.
Công Tôn Vô Kỵ ở phái Tần Lãnh vẫn có tiếng là sở trường về môn kiếm thuật, công lực của y còn hơn cả Tam Nhỡn Tỳ Ni, nhất là Chung Nam kiếm pháp xưa nay vẫn có tiếng là trầm mạnh. Y lại khoẻ mạnh hơn người, nên kiếm thế của y càng tấn công càng nhanh lại càng mạnh hơn trước.
Mười tám năm trước, Triển Nguyên Nhân đã nổi danh là Bát Ty kiếm khách, tất nhiên là kiếm thuật của ông ta như thế nào? Từ đò đến giờ mười tám năm nay ông ta tiềm tu ở trong Tiết Phủ, công lực đã luyện tới mức thượng thừa rồi.
Vì hai người ngang tài nhau nên càng đấu lâu bao nhiêu, trận đấu càng kịch liệt và đẹp mắt bấy nhiêu.
“Coong” một tiếng thật lớn, kiếm quang bỗng lịm hẳn rồi hai người cũng nhảy lui về phía sau. Lúc ấy tay của hai người chỉ còn lại có một thanh kiếm gãy, khiến những người đứng xem quanh đó càng kinh hãi và gay cấn thêm. Vì địa vị của Công Tôn Vô Kỵ rất cao nên bọn Bạch Tú Sơn các người đứng xem cạnh đó chỉ đứng yên thôi, chứ không dám lỗ mãng ra tay giúp sức.
- Kiếm pháp của Công Tôn lão ca lợi hại thật! Triển mỗ xin phục và chịu thua đấy!
Nguyên Nhân muốn thừa dịp này ngừng tay không đấu nữa nhưng Độc Giác Tú đã cười nhạt hai tiếng và đáp :
- Triển lão ca sao lại khiêm tốn đến như thế? Kiếm của hai người cũng gãy trận đấu đã phân thắng bại được đâu? Ngưng chiến ở đây sao được! Chúng ta hãy đổi kiếm khác để tái đấu.
Thấy đối phương kiêu ngạo vô cùng, Nguyên Nhân không sao nhịn được bụng bảo dạ rằng :
- “Chả lẽ ta lại sợ ngươi hay sao?”
Nghĩ đoạn, ông ta tủm tỉm cười, đáp :
- Nếu Công Tôn lão ca muốn tái chiến, Triển mỗ đành phải xả thân tiếp lão ca, và chúng ta chả cần phải thay đổi kiếm khác làm chi. Chúng ta cứ dùng hai khúc kiếm gãy này đấu với nhau cũng được chứ sao?
Công Tôn Vô Kỵ bất đắc dĩ đành phải nhận lời, liền múa tít thanh

kiếm gãy xông lại, nhằm giữa ngực của Nguyên Nhân đâm luôn.
Bát Ty kiếm khách thấy đối phương vừa nhận lời đấu đã ra tay tấn công luôn, liền lớn tiếng cười, xoay người một vòng, rồi cũng dơ thanh kiếm gãy lên để phong tỏa. Hai thanh kiếm gãy va đụng nhau kêu đến "coong" một tiếng, và cả hai thanh đều có đom đóm lửa bay ra tung toé, còn lưỡi kiếm thì dính chặt vào nhau.
Công Tôn Vô Kỵ chưa kịp thâu kiếm lại đã thấy thân kiếm của mình bị dính chặt vào kiếm của đối phương, trong lòng kinh hãi hết sức, vội dồn chân khí vào thân kiếm để mong rút thanh kiếm của mình ra, nhưng đã muộn một bước, y cứ phải giở hết nội lực phản công tiếp. Chỉ trong nháy mắt, đầu y đã có hơi khói bốc lên nghi ngút.
Hai người đấu nội lực với nhau, không ai dám sơ ý cả và cùng chăm chú nhìn thanh kiếm gãy. Lúc này hễ người nào sơ ý một chút là bị toi mạng ngay.
Cầm cự hồi lâu, cả hai đều toát mồ hôi như mưa, và cũng không ai dám giơ tay lên lau chùi mồ hôi cả, vì sợ nếu hơi phân tâm một chút là nguy hiểm đến tính mạng ngay.
Bọn Bạch Tú Sơn các người đều im hơi lặng tiếng nhìn vào trận đấu. Chúng biết nếu cứ để hai người tiếp tục đấu với nhau như vậy, thể nào cả hai cũng bị nguy hiểm đến tính mạng; muốn gỡ người ra, nhưng chúng lại không có cách gì để gỡ được cả, chúng biết công lực của chúng còn kém hai người xa, nếu nhúng tay vào, không khác gì dấn thân vào chỗ chết.
Đang lúc ấy, trước đại sảnh bỗng có một cái bóng xanh bay xuống. Mọi người nhìn kỹ mới hay là một thư sinh trẻ tuổi, má hồng môi son, mặt trắng trẻo, trông như một tiên đồng hạ phàm vậy.
Chàng đeo thanh trường kiếm, vừa xuống tới mặt đất đã đưa mắt liếc nhìn bốn trận đấu một lượt. Khi nhìn tới trận đấu của Nguyên Nhân với Vô Kỵ, chàng liền biến sắc mặt vội tiến tới gần.
Hoa Di Lạc đứng gần hai người nhất, nay y bỗng thấy có người lạ mặt tiến tới gần, sợ Vô Kỵ bị người đó tấn công - Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng tới kịp! Phen này để Hoa đại sư giúp ngươi xuống âm ty gặp cha mẹ ngươi!
Y vừa nói vừa vén tay áo lên, và múa song chưởng đang định xông lên tấn công, thì bỗng cảm thấy trên đầu có luồng gió lạnh lấn át xuống, bên tai còn nghe thấy có người quát bảo.
- Bước ra!
Hoa Di Lạc liền bị luồng kình phong ấy đẩy té sang bên.
Một cái bóng xanh phi xuống, như núi Thái Sơn đè đầu đánh úp thiếu niên thư sinh nọ, đồng thời người đó còn quát lớn :

- Tiểu tử họ Giang, không ngờ ngươi lại sống dai như thế này!
Khí giới của y là một đôi bánh xe và có ánh sáng tỏa ra làm loé mắt mọi người. Sau một tiếng "coong", người nọ vừa nhảy xuống tới trước mặt thư sinh, thấy khí giới của mình va đụng vào khí giới của đối phương, ánh sáng lửa bắn ra tung toé. Y biết thế công này của thiếu niên nọ lợi hại lắm, vội rút lui ngay. Thực là y nhảy xuống tấn công chớp nhoáng và lúc rút lui cũng nhanh khôn tả, còn thư sinh nọ vẫn đứng yên tại chỗ, tay đã có thêm một thanh trường kiếm, kiếm quang tỏa ra làm loé mắt mọi người. Chàng giận dữ quát lớn :
- Kỳ Thiên Hành, tiểu sinh đang có việc bận, không thể tiếp ngươi được! Nếu ngươi muốn trả thù thì tùy ngươi chọn lấy thời gian và nơi đấu. Công việc ở nơi đây xong xuôi, tiểu sinh sẽ tới đó hầu tiếp ngay!
Vương Ốc Tản Nhân cười khỉnh đáp :
- Hay lắm! Lão phu sẽ đợi chờ ngươi!
Thư sinh nọ chỉ cười nhạt thôi, chứ không thèm đếm xỉa gì đến y và chàng quay trở lại, đi tới giữa Bát Ty kiếm khách với Độc Giác Tú.
Thì ra thư sinh trẻ tuổi ấy chính là Giang Thanh Lam, người đã bị Vương Ốc Tản Nhân liên tay với Thác Thành song hung tấn công và đẩy rớt xuống vực thẳm.
Hôm đó, chàng bị ba kẻ địch đẩy té xuống vực thẳm. Chàng thấy hai chân lơ lửng trên không trong lòng kinh hãi vô cùng muốn thâu thế lại cũng không kịp nữa. Đang lúc nguy hiểm ấy, nghĩ tới "hồi nọ Hắc Ma Lạc giả bộ ông già ăn quỵt dẫn mình đi, sử dụng môn khinh công Vân Long Tam Hiện, phi thân vượt lên đỉnh núi cao hàng trăm trượng. Vậy bây giờ tại sao mình không thử thi thố môn ấy, may ra nhờ vậy mà thoát chết cũng chưa chừng?"
Nghĩ như vậy, chàng mím môi lấy sức, giơ hay tay ra giở thế Thần Long Bái Vĩ (rồng thần vẫy đuôi) lượn một vòng, rồi phi vượt lên trên không, Lúc này huyền quan của chàng đã được đả thông, nên người nhẹ như sợi bông lại thêm trí nhớ của chàng rất dai, trong lúc nguy hiểm này chàng nhớ ngay dáng điệu và hình thức của thế khinh công ấy như thế nào, liền bắt chước giống hệt, thực là vô sự tự thông. Chàng đã thành công ngay, trong lòng mừng rỡ khôn tả, lại co chân khom lưng thuận thế lượn thêm một vòng nữa, lại phi vượt lên tiếp. Chỉ làm như vậy ba lần chàng bỗng nghe thấy có tiếng cười nhạt, và mé bên trái, đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, mặt mọc đầy râu quai nón. Chàng đã nhận ra ngay người đó chính là Công Tôn Vô Kỵ.
Chưa thoát khỏi hiểm nghèo, bây giờ lại gặp cường địch, chàng biết thế nào cũng nguy tai đến nơi.

Quả nhiên Vô Kỵ đã giơ song chưởng lên, nhằm mặt chàng tấn công tới. Chàng hoảng sợ vô cùng, bụng bảo dạ rằng :
- “Có lẽ phen này ta chết mất!”
Chàng vừa nghĩ xong, áp lực nặng nghìn cân đã đè nén xuống. Chàng không dám chống đỡ mà chỉ để mặc kình lực của đối phương gia đụng vào người mình thôi. Cũng may chàng đã nhanh nhẹn vận Ly Hợp thần công lên nên chàng mới không bị thương, nhưng người đã nhanh như sao sa, bị rớt xuống bên dưới tức thì.
Chàng thấy người mình đã rớt xuống đỉnh núi quá xa biết lần này không còn hi vọng sử dụng môn khinh công Vân Long Tam Hiện như hồi nãy để bay ngược trở lên như trước nữa, mà dù có lên được trên đỉnh núi đi chăng nữa, chưa chắc bọn kẻ địch đã chịu buông tha cho mình?
Vì vậy chàng cứ để mặc cho thân hình rớt xuống. chờ xuống dưới đáy vực thẳm đã, rồi hãy tính toán sau.
Khi chàng đã rớt xuống tới mấy chục trượng, chàng thấy hàn khí ở chung quanh bốc lên ngày càng lạnh buốt.
Chàng lại nín hơi lấy sức buông thõng người xuống hai mắt chăm chú nhìn xuống bên dưới. Chàng làm như vậy rất có công hiệu, vì huyền quan của chàng đã đả thông, khí cơ lưu chuyển, có thể tự kìm chế được tốc lực. Lúc này người chàng đã buông thõng nhẹ như một chiếc lông gà nhờ vậy người chàng mới từ từ rớt xuống. Đồng thời chàng đã trông thấy rõ đáy vực thẳm là những hòn đá lởm chởm, và chỉ còn cách mình chừng hai, ba mươi trượng. Chàng vội giơ song chưởng lên giở hết công lực ra vỗ mạnh xuống một thế, nhờ vậy người chàng mới lại bắn ngược trở lên. Chàng vội lộn đi một vòng và giở ngay môn khinh công Vân Long Tam Hiện ra, từ từ hạ chân xuống dưới đáy vực thẳm.
Chàng nhờ có khinh công tuyệt thế và đầu óc trầm tĩnh biết tùy cơ ứng biến nên rớt từ trên cao xuống như thế mà không hề bị thương chút nào. Đó cũng có thể nói là một kỳ tích của võ lâm.
Chàng định thần nhìn kỹ, mới hay dưới đáy vực là một khe núi, cạn nước từ lâu, đá mọc lởm chởm. Hai bên là vách núi cao hàng nghìn trượng ngửng đầu nhìn lên chỉ trông thấy mây và trời chứ không sao trông thấy đỉnh núi.
Chàng nghỉ ngơi giây lát rồi mới tiến thẳng về phía trước. Cũng may khe núi này không dài lắm chỉ đi một quãng đường là đã tới đường cùng rồi. Vì phía trước lại có một vách núi cao chọc trời chắn hẳn đường lối, chàng nghĩ thầm :
- “Nguy tai! Không ngờ nơi đây là một tử cốc!”

Vách núi vừa cao vừa thẳng tuột, dù chàng có khinh công tuyệt thế, nhưng chàng cũng tự biết không thể leo vách núi như thế này.
Chàng đang thất vọng, ngờ đâu bỗng trông thấy trên vách núi, chỗ cách chàng hơn mười trượng, quả có hai chữ Tử Cốc to bằng bánh xe bò vậy.
Chàng thắc mắc vô cùng bụng bảo dạ tiếp :
- "Nơi đây đã là tử cốc, chim chóc cũng không thể bay xuống được, vậy còn ai lại khắc nổi hai chữ ở trên vách như thế?"
Chàng tiến lên mấy bước để xem có phát hiện gì không? Quả nhiên cạnh chữ đó có một hàng chữ nhỏ, nhưng chữ nào cũng to bằng gang tay, phải đứng gần mới trông thấy rõ, vì rêu và mây mọc đè lên, hầu như để che lấp hết vậy. Những chữ đó viết như sau :
"Rớt xuống sơn cốc không chết tức là hữu duyên, mau lùi về phía sau ba trăm bước sẽ thấy một hang động ẩn ở sau những thỏi đá. Nơi đó chính là chỗ tiềm tu của lão phu, nếu dùng lễ phép đệ tử xin vào yết kiến sẽ được".
Đọc tới đó, chàng cảm thấy người này ăn nói hơi huyênh hoang một chút, nhưng chàng nghĩ kỹ lại thì nhận thấy người ấy không đại ngôn đâu, vì trên vách núi thẳng tuột như vậy và cách mặt đất những mười mấy trượng, như vậy làm sao mà khắc hay viết nổi những chữ ở trên đó? Nếu không có khinh công thượng thặng thì không sao viết nổi như vậy!
Bây giờ ta may mắn được gặp gỡ người này ở đây, ta thể nào cũng phải yết kiến vị kỳ nhân này cho được mới thôi!
Chàng vừa quyết định như vậy, lại bụng bảo dạ tiếp :
- "Không thể được, ta đã làm môn hạ của phái Không Động rồi, không thể nào lại là môn đồ của một phái khác. Như thế có khác gì là phản bội sư môn không? Vả là người này tự nhận là Tử Cốc Tàn Tú, chỉ xem cái tên của y cũng đủ thấy y là người thuộc hạng tà ma ngoại đạo. Như vậy, ta không nên gặp y thì hơn".
Nghĩ tới đó, chàng lại dẹp lòng hiếu kỳ sang một bên mà ngửng mặt nhìn tứ phía để tìm kiếm lối thoát.
Lúc ấy trời đã tối dần, nhất là ở dưới đáy vực này lại càng chóng tối om thêm, có lẽ chim chóc lẫn giun dế đều không thích cả nơi đây nên trời đã đổ tối rồi mà chàng không nghe thấy một tiếng kêu nào của chúng cả, đủ thấy nơi đây quả là một tử cốc và yên lặng hơn cả một bãi tha ma. Chàng lại nghĩ tiếp :
- "Có lẽ đêm nay thể nào ta cũng phải ngủ lộ thiên trong tử cốc này chắc? Đành thế vậy chứ biết làm sao? Chờ ngày mai trời sáng rồi hãy tính toán sau."

Hồi 42
Một cành mây dại

Chàng đang vận công điều tức thì bỗng thấy đầu óc bối rối và nóng lòng sốt ruột khôn tả. Chỉ trong nháy mắt hình bóng của Hồng Tuyến, Lan Nhi và Liễu Kỳ đều lần lượt hiện cả lên...
Tiếp theo đó, chàng lại nghĩ đến chỉ còn hai ngày nữa đã đến tết Đoan Ngọ rồi, mà ân sư của mình chỉ có một thân một mình đi phó hội. Không Không lão nhân đại sư bá đã thông sinh tử huyền quan cho mình và còn truyền thụ tuyệt học vô thượng của bổn môn là Ly Hợp thần công. Vì ông ta không tiện ra mặt nên mới bảo mình gắng sức học tập để đi thay mặt ông ta giúp ân sư mình, nhưng mình lại may mắn được gặp Thiên Si Thượng Nhân, và được ông ta ban cho một hòn ngọc để hoá giải cuộc ân oán của đôi bên, nên lúc này mình là người rất quan trọng, chỉ có mình mới hoá giải được mối ân cừu này thôi. Bây giờ chỉ còn hai ngày nữa là tới tết Đoan Ngọ rồi mà lại đang bị giam ở dưới tử cốc này!
Chàng lại đưa mắt nhìn những vách núi, thấy nơi nào cũng thẳng tuột và bóng nhoáng như mặt gương, như vậy thì làm sao mà leo lên được?
- “Nếu không rời khỏi được nơi đây, không những nhiệm vụ kia không hoàn thành được và còn bị chết đói là khác. Vì vậy, bây giờ chỉ có một cách là đi kiếm Tử Cốc Tàn Tú, và chỉ có ông ta mới may ra giúp được mình thoát khỏi được nơi đây”.
Nghĩ tới đó, chàng lại tự nhủ thầm :
- “Không nên! Thung lũng sâu muôn trượng như thế này, không ai vô cớ mà rớt xuống đâu, mà dù có rớt xuống thì ai mà tránh khỏi chết? Nay ông ta lại lập điều kiện: “Rớt xuống sơn cốc mà không chết tức là người hữu duyên”. Như vậy có thể nói là không ai gặp nổi ông ta cả. Bây giờ mình đường đột vào tìm kiếm, khi nào ông ta chịu buông tha? Như thế có khác gì mình tự dấn thân vào chỗ chết không?”
Trời đã tối xầm mà chàng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào thoát thân cả!
Cả một ngày lẫn một đêm hôm sau chàng vẫn chưa nghĩ ra cách gì để thoát khỏi nơi đó hết. Lúc ấy chỉ còn một ngày nữa là tết Đoan Ngọ rồi và trời cũng đã xâm xẩm tối đến nơi. Chàng cứ đi đi lại lại ở trên đống đá vụn. Hai ngày một đêm rồi chàng chưa được ăn uống

một tý gì, nhờ có nội công tinh thâm nên chàng chưa đến nỗi bị uể oải như những người khác. Riêng có một điều khiến chàng không yên nhất là tết Đoan Ngọ đến nơi rồi mà mình vẫn còn quẩn thân ở nơi đây.
"Bộp". Bỗng có một tảng đá rớt xuống ở chỗ cách chàng không xa. Chàng ngạc nhiên vô cùng.
"Cách", lại một hòn đá nữa ở trên cao rớt xuống. Lần này chàng đã để ý nên vừa thấy hòn đá bay tới đã vội giơ tay ra chụp luôn.
Chàng thấy hòn đá ấy bọc bằng miếng vải nho nhỏ vội mở ra xem, bỗng thấy mừng rỡ vô cùng. Thì ra trong đó có một hàng chữ viết bằng than như sau :
"Đáng lẽ ta không đếm xỉa tới ngươi đầu, nhưng vì đại sư huynh bảo ta tới, ta mới phải nghe lời. Ta đang đan sợi dây mây đây, ngươi hãy đợi chờ một lát nhé?"
Chữ viết vừa tháu, vừa ngang ngang ngửa ngửa, rất khó trông thấy rõ, nhưng nét bút mảnh khảnh chỉ thoáng trông chàng cũng biết tờ giấy này là của một người đàn bà viết chứ không phải là người xa lạ gì đâu. Nhưng chàng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra người ấy là ai hết? Sau chàng lại nghĩ thầm :
- "Ta khỏi phải quan tâm đến nàng là ai cả, cứ chờ nàng kết xong sợi mây, rồi thả tòng teng xuống đây để cho ta leo lên, lúc ấy ta sẽ biết liền. Hà! Vách núi cao như thế này, ít nhất cũng tốn trên nửa ngày, nàng ta mới kết xong được một sợi dây dài xuống tận dưới đáy vực thẳm này..."
Chàng vừa nghĩ vừa lo âu, nhưng dù sao cũng có đôi chút hi vọng, chả hơn là không ư?
Chàng đợi chờ hết giờ này sang giờ nọ, phút này sang phút khác, từ ban ngày chờ tới đêm khuya, rồi từ đêm chờ tới sáng mà vẫn không thấy sợi dây nào thòng xuống hết.
Vì ngày hôm nay đã là tết Đoan Ngọ rồi, chàng không thể đợi chờ được nữa, khí huyết trong người sôi lên sùng sục, trái tim đập mạnh, hình như chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chàng cứ đi đi lại lại ở bên dưới, bụng bảo dạ tiếp :
- "Sự thành bại của ân sư, sự lôi thôi rắc rối của hai phái đều phải đợi chờ ta giải quyết, mà ta còn đang phải đợi mãi như thế này!..."
Lúc ấy bên trên đã có một cái chấm đen rung động. Chàng cảm thấy gay cấn hết sức, các mạch máu đều căng thẳng vì chàng đã trông thấy rõ một sợi dây thòng xuống. Chàng quên hết cả sự xúc động hồi nãy và cũng quên cả mỏi mệt và đói rét, chỉ mong sợi dây đó xuống mau tới để mình leo lên thôi...

Khi sợi mây thòng xuống tới chỗ cách chàng chừng mười trượng, chàng đã rú lên một tiếng thật dài, rồi tung mình nhảy lên chộp lấy sợi mây ấy. Chàng đang định leo lên, thì bỗng nghe thấy giọng nói khàn khàn của một ông già vọng tới :

- Đã vào trong tử cốc này rồi, người tuổi trẻ hà tất phải đi vội vã như thế?

Giọng nói ấy có một sức hấp dẫn rất mạnh, và cũng không khác gì ông già nọ thả một cái lưới đánh cá úp chụp vào người chàng vậy, nên tay phải chàng vừa va đụng vào sợi dây một cái thì người đã bị lôi ngược xuống bên dưới. Chàng kinh hãi vô cùng, và thấy mình lại rớt xuống chỗ cũ, hai chân đứng ngay vào vết chân hồi nãy không sai một tí nào hết. Chàng vội quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng chỉ thấy cảnh vật như cũ mà không hề thấy một bóng người nào cả. Chàng lại tưởng vì mình quá đói, quá mỏi mệt, nên không thể nhảy được lên cao, không đủ sức bắt lấy sợi dây mây rồi bị rớt xuống, nhưng mình lại ảo tưởng là có tiếng người kêu gọi và có sức mạnh lôi kéo lại chớ sự thật không có gì hết.

Nghĩ tới đó, chàng ngẩng đầu nhìn lại sợi mây thấy sợi mây đã đứng yên ở trên chỗ cách mình chừng mười trượng, có lẽ vì mình đuối sức quá, không nhảy lên được đấy thôi. Chàng nhận định như vậy rồi, vội ngồi xếp bằng tròn vận công điều sức một hồi. Một lát sau, thấy chân tay đã hết rời rã chàng vội vận Ly Hợp thần công vào chân tay, hít hơi lấy sức, rồi tung mình nhảy lên một cái thật cao.

Lần này chàng đã chuẩn bị trước, nên tốc độ nhảy lên của chàng vừa nhanh vừa cao hơn hồi nãy nhiều, khi chàng lên tới gần chỗ có sợi mây, chàng vội giơ tay ra chộp lấy sợi mây ấy. Nhưng lạ thật, lại có một sức hút mạnh vô cùng và cũng tựa như có một cái lưới đã bao trùm vào người mình rồi lôi mạnh xuống bên dưới như hồi nãy. Trong khi người chàng chưa rớt xuống tới mặt đất, chàng vội dùng Ly Hợp thần công, dùng tay phải đánh luôn về phía sau một chưởng để phá sức hút kia đi.

Nhưng sự thật lại khác hẳn ý muốn, vì chàng cảm thấy chưởng lực của mình như đánh vào một chỗ hư vô, nên chỉ mất công tốn sức thôi, chứ người chàng vẫn rớt xuống như thường.

- Cậu bé này, Ly Hợp thần công của cậu còn non nớt lắm!

Nghe giọng nói đó, chàng đã đoán biết ông già này chính là Tử Cốc Tàn Tú rồi chứ còn ai vào đây nữa.

- “Nhưng ngày hôm nay đã là tết Đoan Ngọ rồi, có lẽ lúc này ân sư của mình đang đấu với kẻ thù cũng nên, vậy mình không thể đợi chờ được nữa”.

Nghĩ như thế, chàng lại nhún chân một cái, nhảy lên lần nữa.
- Ủa! Cậu bé lại biết cả Vân Long Tam Hiện đấy à? Thế ra cậu còn là môn hạ của phái Côn Luân đấy? Hà! Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!
Thanh Lam đang bị sức hút mạnh lôi kéo như trước, nhưng khi nghe tới câu đáng tiếc của ông già thì bỗng cảm thấy người không bị lôi kéo nữa, nên chỉ trong thoáng cái, chàng đã nắm được sợi mây rồi. Chàng yên chí mình đã thoát khỏi phạm vi sức hút của Tử Cốc Tàn Tú, nên chàng không dám trì hoãn chút nào, vội leo lên phía trên nhanh như một con vượn leo cây vậy. Không bao lâu, chàng đã lên tới được hai ba chục trượng, lại nghe thấy tiếng nói của ông già như rót vào tai rằng :
- Nhỏ này, đừng có sợ! Hễ gặp Côn Luân lão nhân thì bảo lão Tàn này hỏi thăm đấy nhé!
Chàng chỉ gật đầu thôi chứ không dám quay đầu lại nhìn và cứ tiếp tục leo lên trên hoài.
Thật đấy, nếu không có sợi mây đó thì dù tài ba của chàng có cao siêu đến đâu, hay có mọc thêm đôi cánh ra cũng không sao lên khỏi được vực thẳm này. Một lát sau, chàng đã lên đỉnh núi rồi, liền thở dài một tiếng. Nhưng khi chàng muốn tìm kiếm người thòng sợi mây xuống cho mình lên thì không một bóng người nào hết, và chỉ thấy sợi mây cột vào một gốc cây cổ thụ và trên thân cây có dùng mũi kiếm khắc hai chữ "Đi mau!" dưới hai chữ đó còn một dấu hiệu mũi tên chỉ xéo về phía bên trái. Chàng nhìn về phía mũi tên chỉ ấy giây lát mới đoán chắc Công Tôn Bảo ở phía đó cũng nên. Chàng không kịp suy nghĩ tới người cứu mình thoát hiểm là ai nữa, vì chàng thấy mặt trời sắp mọc lên cao rồi,và cũng sắp dến giờ Ngọ đến nơi. Chàng nóng lòng sốt ruột, vội phi thân về phía đó ngay.
Khi tới Công Tôn Bảo, chàng vừa hiện thân ở trong đại sảnh đã thấy ân sư của mình là Triển Nguyên Nhân đang đấu nội lực với Công Tôn Vô Kỵ và đang đến mức gay cấn nhất.
Chàng bỗng nghe thấy Công Tôn Vô Kỵ khẽ kêu "hự" một tiếng và có mấy tiếng kêu sột soạt, hai thanh kiếm gẫy của hai người đang đấu bỗng nát vụn và rớt xuống đất. Chàng cả kinh muốn tiến lên khuyên giải cũng không kịp nữa, và đã thấy Vô Kỵ tung mình nhảy lên, hai chân liên hoàn đá luôn mấy cái một lúc. Nguyên Nhân thấy vậy liền lớn tiếng cười một hồi, hai tay áo bỗng múa tít phong tỏa luôn mấy cái đá của đối thủ, đồng thời ông ta còn trả đũa luôn bốn chưởng một lúc.
Kiếm của hai người đã nát vụn, bây giờ hai người lại đấu tay không, trận đấu trông càng đẹp mắt hơn khi đấu kiếm nhiều. Vì thế công nào

của hai người cũng nhanh và mạnh khôn tả, nhất là thân hình của cả đôi bên đều nhanh chớp nhoáng, chưởng phong lại kêu vù vù, nhưng sự nguy hiểm lại dồn dập hơn trước.
Đúng lúc ấy, Công Tôn Vô Kỵ bỗng tung mình nhảy lên, giơ hữu chưởng ra, nhằm ngực đối phương tấn công tới.
Nguyên Nhân thấy đối phương dùng hữu chưởng tấn công mình; đang định giơ chưởng lên chống đỡ, nên không tránh né gì hết, ông ta vội vận hết sức lực vào tay phải...
"Bùng"
Một tiếng rất nhỏ, hai người cùng nhảy lui về phía sau. Nhưng Vô Kỵ bị đẩy lui bảy tám bước, còn Nguyên Nhân thì chỉ lui có bốn năm bước thôi.
Vô Kỵ vừa đứng vững đã cười khì một tiếng lại tung mình nhảy lên, múa song chưởng tấn công tiếp. Nguyên Nhân khi nào chịu lép vế, cũng nhảy lên và chống đỡ tiếp, Lần này chưởng của hai người vừa va đụng nhau, cũng có một tiếng kêu "bùng" như hồi nãy. Nhưng lần này hai người không bị đẩy lui, trái lại tay của hai người lại dính chặt vào nhau.
Thanh Lam thấy vậy cứ ngẩn người ra thôi, chứ không biết ra tay giúp sức như thế nào cho phải.
- "Vì những trận đấu nội lực như thế này, mình phải có hơi sức mạnh hơn sức tổng hợp của hai người đang đấu thì mình mới có thể rẽ hai người sang hai bên được, nhưng hai người đang đấu đây đều là người trên mình một bực. Với chút hơi sức của mình mà can thiệp vào thì có khác gì trứng chọi đá không? Nhưng nếu cứ để yên cho hai người đấu như thế mãi thì thể nào hai người cũng bị kiệt sức mà chết chứ không sai".
Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục và không còn biết lợi hại gì nữa vội vận Ly Hợp thần công lên, mồm thì quát lớn :
- Tất cả mọi người mau dừng tay lại!
Chàng vừa nói dứt đã múa hai tay áo phất mạnh vào giữa hai người một cái. Chàng ra tay rất vừa lúc và cũng rất khéo léo, đồng thời chàng lại sử dụng môn tuyệt học Ly Hợp thần công nên mới gạt được Bát Ty kiếm khách và Công Tôn Vô Kỵ sang hai bên.
Vô Kỵ yên chí phen này thể nào mình cũng đấu tới lúc kiệt sức mà chết chứ không sai. Ngờ đâu bỗng có một luồng nội lực xen vào giữa tay của hai người rồi chia làm đôi một đẩy vào người y, một đẩy vào đối thủ, cả hai cùng bị đẩy lui về phía sau ba bước. Y loạng choạng mãi mới đứng vững được, rồi ngẩng đầu lên nhìn. Y bỗng biến sắc

mặt, hoảng sợ hết sức, còn Bát Ty kiếm khách thì mặt lộ vẻ rất ngạc nhiên.
Còn những đôi khác đang đấu nhưng cũng phải ngừng tay ngay, bởi tiếng kêu như sấm động của Thanh Lam vừa rồi.
Trong lúc mọi người đang đứng yên ngơ ngác nhìn Thanh Lam thì một cái bóng đen trong mấy người đang đấu đó bỗng phi thân ra ngoài đại sảnh nhanh như sao sa, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng ngay.
Tuy người đó ra đi rất nhanh, nhưng mọi người đã trông thấy rõ người đó chính là Lan Nhi. Có lẽ nàng vẫn còn tức giận Thanh Lam nên vừa thấy chàng hiện thân ra đã vội bỏ chạy ngay.
Mọi người vẫn cứ chăm chú nhìn vào người Thanh Lam, mặt lộ vẻ kinh ngạc vì không ai ngờ chàng lại gỡ nổi trận đấu của Công Tôn Vô Kỵ với Triển Nguyên Nhân như thế. Thiên Hồ thấy con gái mình chạy ra ngoài sảnh lo âu vô cùng, vội lớn tiếng kêu gọi :
- Lan Nhi!
Vợ chồng Thiên Lang Thiên Hồ ẩn cư trên núi Thác Thành, rất ít khi hạ sơn đi lại trên giang hồ. Lần này cả hai đều xuống núi như thế vì đi tìm kiếm đứa con gái cưng, còn việc họ nhận lời tới dự đại hội Ngao Sơn này cũng là do sự ngẫu nhiên đấy thôi, chứ họ có thật tâm đến giúp sức cho Vô Kỵ đâu. Bây giờ Thiên Hồ bỗng thấy con gái mình chạy ra ngoài sảnh, liền lớn tiếng kêu gọi và giở hết tốc lực khinh công ra đuổi theo ngay, khi mụ đi qua cạnh chồng, mồm thì quát bảo :
- Lão già bất tử này, có mau đuổi theo con gái không!
Thiện Lang hơi do dự một chút, đưa mắt liếc nhìn Liễu Kỳ một cái, mặt tỏ vẻ đau đớn, rồi y cũng quay người giở hết tốc lực khinh công đi theo vợ ngay.
Thiên Lang, Thiên Hồ đi khỏi, Tam Nhỡn Tỳ Ni vẫn còn đứng thở hồng hộc, đang định đuổi theo, nhưng bà ta đã nghe Thanh Lam lớn tiếng nói tiếp :
- Phái Tần Lãnh với phái Không Động có mối liên quan rất mật thiết. từ nay trở đi, đôi bên không được vì một việc nhỏ mọn gì mà làm tổn thương đến hòa khí...
Vô Kỵ bỗng cười nhạt mấy tiếng, rồi xen lời quát hỏi :
- Tiểu tử kia không được nói bậy! Lão phu hãy giết chết ngươi trước!
Y vừa nói vừa giơ hữu chưởng lên định tấn công, Nguyên Nhân thấy vậy cũng giơ chưởng lên định chống đỡ.
Ngờ đâu Thanh Lam không sợ hãi chút nào, trợn mắt lên quát hỏi :
- (Thiếu một câu)

Công Tôn Vô Kỵ cười khẩy, đáp :
- Tiểu tử kia, ngươi chỉ có thể lừa dối được người khác thôi chứ không lừa dối được lão phu đâu!
Thanh Lam không trả lời, chỉ thò tay vào túi lấy viên ngọc của Thiên Si Thượng Nhân tặng cho, giơ lên, vừa từ từ hỏi lại :
- Công Tôn Vô Kỵ, ngươi có nhận ra được vật này không?
Vô Kỵ vừa trông thấy viên ngọc ấy mặt đã biến sắc, nhưng trong lòng vẫn hồ nghi,bụng bảo dạ rằng :
- "Chả lẽ tiểu tử này đã gặp ân sư mình rồi chăng?"
Nghĩ đoạn, y vội hỏi lại Thanh Lam rằng :
- Phải, đây là vật của ân sư ta vẫn thường đeo thật. Tiểu tử, ngươi lượm được ở đâu ra thế? Mau nói ra sự thật đi!
Thanh Lam lớn tiếng cười, đang định trả lời thì bỗng có tiếng nói như tiếng chuông kêu vọng tới :
- Công Tôn sư đệ, họ Giang này nói đúng đấy! Viên ngọc ấy của ân sư chúng ta chứ không sai.
Mọi người quay đầu nhìn về phía có tiếng nói đó, mới hay người đó là một ông gia sói đầu, mặt đỏ, mình mặc áo dài trắng, tuổi ngoài năm mươi, trông rất oai võ, hai mắt như ngọn đèn ló sáng quắc.
- Đại sư huynh!
Tam Nhỡn Tỳ Ni với Công Tôn Vô Kỵ đồng thanh kêu gọi ông già ấy như vậy.
- Hà hà! Mẫn lão ca cũng tới đấy à?
Vương Ốc Tản Nhân ngồi ở trên cao, chỗ khán đài, lúc này cũng chắp tay chào hỏi ông già và nói như trên.
Mẫn Trường Cương vẫn đứng yên tại chỗ, chắp tay đáp lễ Vương Ốc Tản Nhân và hỏi lại :
- Kỳ lão ca cũng có mặt ở đây đấy à? Xin thứ lỗi đệ tới chậm một bước!
Nói xong, y lại quay lại nói với Triển Nguyên Nhân tiếp :
- Triển lão ca, cuộc hội họp hôm nay vốn do sự hiểu lầm mà nên, ân sư chúng tôi đã biết rõ nguyên nhân rồi, nên mới cho người đến truyền lệnh dụ như vậy. Bây giờ việc này coi như là xong.
Nguyên Nhân nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội chắp tay đáp lễ :
- Được như vậy, đệ còn mong muốn gì nữa!
Nói tới đó, ông ta quay lại vái chào Vô Kỵ và nói tiếp :
- Vừa rồi có gì thất lễ, mong Công Tôn lão ca miễn thứ cho nhé?
Mẫn Trường Cương bỗng đưa mắt nhìn Thanh Lam cười nhạt và nói rằng :
- Ân sư còn có một lời nữa, phiền Triển lão ca chuyển lời cho Không

Không đạo nhân, người Chưởng môn của quý phái.
Bát Ty kiếm khách vội hỏi lại :
- Thượng nhân còn dặn bảo gì nữa?
Trường Cương trầm giọng đáp :
- Quý phái dung túng môn hạ, dám hành hung ở núi Chung Nam, giết hại đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh, ân sư yêu cầu quý Chưởng môn trong ba tháng dẫn hung thủ lên Lưu Vân Lãnh để khỏi tổn thương đến hòa khí giữa đôi bên.
Bát Ty kiếm khách nghe thấy Trường Cương nói như vậy, giật mình đánh thót một cái, mặt lộ vẻ kinh hãi, hỏi :
- Từ khi đệ lỡ tay đả thương Nhiếp ngũ nương, liền lệnh Chưởng môn đại sư huynh lui khỏi giang hồ mười tám năm nay, chưa trở về sư môn. Nếu môn hạ của tệ phái mà có người ngông cuồng như vậy, thì đệ thể nào cũng thưa cùng người Chưởng môn nhân để điều tra việc này.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 43
Keo sừng rồng

Mẫn Trường Cương cười nhạt một tiếng, hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ Triển lão ca còn chưa tin hay sao?
Nguyên Nhân đáp :
- Đệ đâu dám không tin, nhưng việc này dù sao cũng phải thưa lại cho người Chưởng môn hay, rồi hãy định đoạt sau!
Trường Cương lại cười nhạt, hậm hực nói tiếp :
- Đệ vị thừa lệnh dụ của ân sư nên không tiện để ra tay, nhưng đệ có thể nói cho lão ca hay, môn hạ của tệ phái bị giết hại đó là đệ tử của đệ đấy.
- Ủa! Cao túc của Mẫn lão ca đấy à?
- Hà hà... người hành hung lại là môn đệ của lão ca!
Nguyên Nhân giật mình kinh hãi, vội đáp :
- Đệ lui ra ngoài giang hồ mười tám năm, chưa hề thâu qua đồ đệ bao giờ sao Mẫn lão ca lại...
- Hà hà...
Cười một hồi, Trường Cương lại nói tiếp :
- Triển lão ca còn giấu diếm làm chi nữa! Tên họ Giang thiên về tuyệt nghệ của quý phái, chẳng lẽ Triển lão ca lại còn phủ nhận hay sao?

Và chẳng lẽ đệ lại chịu để bốn tên đệ tử chết oan chết uổng như thế ư?
- Là y ư?
Nguyên Nhân không ngờ Trường Cương lại chỉ Thanh Lam là người đã giết đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh như vậy, nên ông ngẩn người ra giây lát rồi vội đáp :
- Mẫn lão ca chớ có hiểu lầm! Tuy y đã theo đệ học mấy năm võ công thật, nhưng y không phải là môn hạ của phái Không Động.
Thanh Lam vội đỡ lời :
- Thưa sư phụ, đệ tử đã chính thức được liệt vào môn hạ của phái Không Động rồi.
Trường Cương cười nhạt, xen lời nói :
- Thế nào, tên họ Giang kia đã nhìn nhận rồi, Triển lão ca còn giấu diếm hộ y làm chi?
Bát Ty kiếm khách mặt đỏ bừng, hỏi :
- Thanh Lam, đầu đuôi câu chuyện ra sao, mau nói cho lão phu hay!
Thanh Lam quỳ ngay xuống đất vào nói :
- Mấy tháng trước đây, đệ tử đã may mắn được gặp sư bá và đã được ông ta ân thưởng cho gia nhập phái Không Động. Đệ tử đang định thưa cùng sư phụ, xin sư phụ thứ tội cho!
Nguyên Nhân là người giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy lời nói và thần sắc của Thanh Lam, biết ngay Chưởng môn đại sư huynh còn có lời dặn bảo mình, nhưng trước mặt người ngoài không tiện nói ra, nên ông ta gật đầu, hỏi lại :
- Con hãy đứng lên! Vừa rồi Mẫn lão ca nói: Bốn vị cao túc của Mẫn lão ca đã bị người ta giết hại, con có biết rõ không?
Thanh Lam nghe lời đứng dậy, nghiêm nghị đáp :
- Bốn vị cao túc của Mẫn đại sư huynh không phải bị chết trong tay đệ tử, đệ tử chỉ ngẫu nhiên có mặt tại đó và mục kích tấn thảm kịch đó thôi.
Nói xong chàng kể lại tình hình lúc bấy giờ cho Nguyên Nhân nghe.
Mẫn Trường Cương chờ chàng nói xong liền quát lớn :
- Việc này chính mắt lão phu trông thấy, chả lẽ lại còn sai lầm được hay sao?
Thanh Lam cười nhạt đáp :
- Mẫn đại sư huynh nói đích mắt trông thấy, đó chỉ là gặp tiểu đệ ở trên ấy thôi, chứ có trông thấy lệnh cao túc bị thương dưới kiếm tiểu đệ đâu? Như vậy sao đại sư huynh lại đổ tội cho tiểu đệ như thế được?
Trường Cương tức giận khôn tả, vội hỏi tiếp :

- Hôm đó, ngoài tiểu tử ngươi có mặt ở trên núi thì còn ai nữa?
Thanh Lam sực nghĩ lại câu chuyện hôm đó, bung bảo dạ rằng :
- "Chả lẽ là..., không khi nào! Với công lực của nàng ta, làm sao giết nổi bốn đệ tử của phái Tần Lãnh một lúc như thế?"
Nghĩ đoạn, chàng liền đáp :
- Tất nhiên, ngoài tiểu đệ ra, còn có người khác ở trên ấy nữa.
- Ngươi nói đi! Người ấy là ai?
- Tiếc thay, tiểu đệ cũng chỉ hay biết như Mẫn đại sư huynh thôi!
Trường Cương tức giận khôn tả, quát tiếp :
- Tiểu tử, trước mặt lão phu mà ngươi dám giở trò xảo trá này ra phải không? Nếu không phải đã thừa lệnh dụ của ân sư, thì hôm nay ta đã cho ngươi đoạn hồn dưới chưởng này rồi.
Thanh Lam hãy còn ít tuổi tính nết bao giờ cũng nóng nẩy hơn những người lớn tuổi. Chàng thấy Trường Cương quát tháo như thế, liền trợn ngược đôi lông mày lên, kiêu ngạo đáp :
- Chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào!
- Hay lắm! Tiểu sư đệ cứng cỏi thật!
Hắc Y Côn Luân giả dạng ông già đứng cạnh đó, bỗng xen lời nói một câu như thế, rồi y cắp cái kiếm gỗ vào nách, nhe răng cười, và vỗ tay khen ngợi Thanh Lam.
Trường Cương thấy vậy càng tức giận thêm, liền quát hỏi Hắc Ma Lạc rằng :
- Ngươi là ai?
- Hà hà! Mẫn đại tiên sinh hỏi lão phu ư?... bỉ nhân đây là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc đấy!
Nguyên Nhân sợ đôi bên lại xung đột, vội khuyên ngăn rằng :
- Xin Mẫn lão ca hãy nguôi cơn giận! Về việc lệnh cao túc bị người ta giết hại, trước khi tìm ra hung thủ, tất nhiên tiểu đồ vẫn còn bị hiềm nghi, nhưng Thượng nhân đã dặn bảo như vậy, để đệ thưa cùng người Chưởng môn nhân, ba tháng sau sẽ thân chinh dẫn tiểu đồ lên Lưu Vân Lãnh để tạ tội.
Trường Cương cười nhạt đáp :
- Lời nói của Triển lão ca, đệ tin tưởng lắm!
- Mẫn lão ca cứ quá khen đấy thôi! Đệ xin cáo từ ngay!
Nói xong, ông ta chắp tay chào mọi người một lượt, rồi quay lại bảo Thanh Lam rằng :
- Thanh Lam, chúng ta đi thôi!
- Hãy khoan, tiểu tử họ Giang kia! Ngươi còn có việc gì chưa làm xong không?
Vương Ốc Tản Nhân quát lớn một tiếng, rồi nhảy ngay lại ngăn cản

bước đi của Thanh Lam.
Bát Ty kiếm khách giật mình nghĩ thầm :
- "Sao Thanh Lam lại gây hấn với nhiều ma đầu như thế? Mẫn Trường Cương đã là kẻ khó đối phó rồi, bây giờ tên Vương Ốc Tản Nhân được liệt danh vào Lục tuyệt, tên tuổi ngang với đại sư huynh, ta càng khó đối phó thêm".
Ông ta đang muốn biết sau khi cách biệt, đồ đệ cưng của mình đã làm những gì, đang định lên tiếng thì đột nhiên có người cười ha hả và đỡ lời :
- Ủa! Lão già họ Kỳ à? Ngươi chả bảo vỗ đít bỏ đi rồi là gì? Chẳng hay người còn việc gì chưa dứt khoát thế?
Mọi người nhìn cả vào người vừa lên tiếng nói, mới hay chính là Hắc Y Côn Luân.
Vương Ốc Tản Nhân mặt đỏ bừng, giận dữ hỏi lại :
- Ngươi còn muốn ngăn cản ta phải không?
Hắc Y Côn Luân rụt đầu lè lưỡi, cười khúc khích đáp :
- Lão già họ Kỳ kia! Ngươi được liệt danh vào trong Lục tuyệt, xương cốt và tướng mạo đều thanh kỳ, không nên làm ra bộ hung thần ác sát như thế mà mất hết thân phận địa vị của mình đi! Y...
Chàng ta vừa nói vừa chỉ tay vào Thanh Lam mà nói tiếp :
- Y là tiểu sư đệ của mỗ, sao mỗ không có quyền can thiệp chứ?
Vương Ốc Tản Nhân vẫn e sợ phái Côn Luân, bây giờ nghe thấy đối phương nhận Thanh Lam là tiểu đệ, y thắc mắc vô cùng, hỏi lại :
- Y cũng là môn hạ của phái Côn Luân ư?
- Ai bảo là không phải? Việc này ngươi không cần phải hỏi tới làm chi! Ta chỉ hỏi ngươi định kiếm tiểu sư đệ của chúng ta làm gì?
- Y thị có thanh kiếm Thất Tinh nên đã chặt gẫy hai cái răng cưa ở Độc băng luân của lão phu, như vậy khi nào lão phu lại chịu để yên cho y?
- Ủa! Chặt gẫy răng cưa của chiếc Độc băng luân ư? Nếu vậy tội đáng chết lắm!
- Phải, y chặt gẫy đến hai cái răng cưa một lúc.
- Hà hà!...
- Ngươi dám khinh thị lão phu phải không? Ngươi phải biết, sở dĩ lao phu nhân nhượng ngươi chỉ là nể mặt Côn Luân lão nhân đấy thôi!
- Ồ! Khiếp thật! Khiếp thật! Nhưng tại hạ đâu dám khinh thường người trong Lục tuyệt nào? Tại hạ chỉ thấy ngạc nhiên, nhất là người đã được liệt danh vào nhóm Lục tuyệt mà người còn hẹp lượng như vậy! Người phải nên biết, khí giới đấu với nhau thể nào chả có cái bị sứt mẻ? Độc băng luân có những ba mươi sáu cái răng cưa, bây giờ

mới bị gẫy có hai cái, còn lại những ba mươi tư cái, chứ có bị gẫy hết đâu mà người phải làm to chuyện như thế?
- Tiểu tử, ngươi có biết đâu Độc băng luân của lão phu là...
- Phải, ta biết, làm bằng rễ ngọc vạn năm, chuyên môn dùng để chặt gẫy khí giới của địch, bảo đao bảo kiếm sắc bén đến đâu cũng không cứng bằng nó. Nào ngờ tiểu sư đệ chúng ta dùng Thất Tinh kiếm lại chặt gẫy được hai cái răng cưa, thế là ngươi đau lòng phải không? Việc này cũng dễ xử lắm, ta hãy hỏi ngươi câu này, ngươi có còn giữ hai cái răng cưa ấy không?
Thấy Hắc Y Côn Luân biết rõ lai lịch chiếc Độc băng luân của mình như vậy, Vương Ốc Tản Nhân ngạc nhiên vô cùng. Bây giờ lại nghe thấy đối phương hỏi mình có còn giữ hai chiếc răng cưa ấy không, y càng ngạc nhiên thêm, vội trầm giọng đáp :
- Có, hiện giờ ở trong người lão phu đây!
- Chỉ sợ ngươi đã vứt đi thôi, chứ nếu còn thì dễ xử lắm!
- Ngươi có thể lấy được Long Giác Giao (keo sừng rồng) ư?
Không bao lâu, chàng đã đi tới gần ngôi mộ của mẹ Hồng Tuyến cô nương. Quả nhiên từ xa xa chàng đã thấy cạnh ngôi mộ có lợp mấy căn nhà lá. Chàng đoán chắc Hồng Tuyến thế nào cũng đang ở trong mấy căn nhà ấy. Chàng càng tới gần bao nhiêu càng thấy hồi hộp bấy nhiêu. Khi tới trước ngôi mộ, chàng liền quỳ xuống vái lạy ba cái, rồi mới đứng dậy đi tới trước của căn nhà lá. Chàng cố đi nặng chân một chút để nàng nghe thấy mà ra đón mình.
Ngờ đâu, khi chàng tới trước cửa, thấy bên trong tối om và im phăng phắc. Chàng tưởng nàng đã ngủ say rồi, nên định giơ tay lên gõ cửa lại thôi, và định ngày hôm sau sẽ quay trở lại. Nhưng chân chàng như bị đóng đinh vào đó, không sao rời khỏi nơi đó được. Sau đó chàng cố gắng mãi mới lên tiếng gọi :
- Hồng Tuyến cô nương! Hồng Tuyến cô nương!
Không thấy có người trả lời, chàng lại tưởng là nàng không muốn gặp mình.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 44
Tới chậm một bước

Thanh Lam vừa giơ tay lên gõ cửa thì cánh cửa đã bật ra luôn. Chàng mới biết là trong nhà không có người, trống ngực đập rất

mạnh. Chàng vội bước vào trong nhà luôn. Chàng thấy giữa nhà có một bàn thờ mẹ nàng, như vậy đủ chứng minh là nàng đã ở qua căn nhà này rồi.
Chàng tìm xuống bếp, thấy nồi niêu bát đũa dính đầy bui, biết ngôi nhà này bỏ trống đã lâu. Chàng vội quay trở ra, tiến vào căn phòng ở phía bên phải, nhưng bóng hồng đã đi rồi. Chàng đến chậm một bước, bây giờ trời đất bao la như vậy, biết đi đâu mà tìm kiếm nàng?
Chàng đang như kẻ mất hồn mất vía, thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng cười the thé và có giọng khàn khàn nói vọng vào :
- Hồng Tuyến cô nương, chúng ta Bắc Hải Thất Tinh, không quản ngại ngàn dặm xa xôi tìm kiếm tới đây, khôn hồn thì ngoan ngoãn ra nghinh đón!
Thanh Lam ngạc nhiên hết sức, nhưng chàng không biết Bắc Hải Thất Tinh là ai cả. Chàng đang thắc mắc thì lại nghe thấy có tiếng người khác nói vọng vào :
- Hè hè! Con nhãi họ Hồng kia có mau ra đây không! Mi tưởng cứ ẩn núp ở trong nhà không ra là chúng ta không làm gì được mi hay sao?
Nghe giọng nói của người này, Thanh Lam biết ngay đối phương tới đây để tầm thù. Chàng bỗng nghĩ đến Hồng Tuyến cô nương vô cớ rời khỏi đây, như vậy chả lẽ nàng đã phong thanh Thất Tinh tới đây tầm thù mà đi nơi khác tránh mặt chăng? Chàng nhận thấy sự ước đoán này rất đúng, nên chàng bụng bảo dạ rằng :
- “Ta chả cần biết các ngươi là thất tinh hay bát tinh gì cả, cứ biết đêm nay ta cho các ngươi nếm mùi lợi hại của ta đã”.
Nghĩ đoạn, chàng liền rút kiếm cầm sẵn trong tay, rồi nhảy ra ngoài cửa. Vừa ra tới nơi, bốn mặt tám phương đã có bảy người mặt trông rất hung ác, ăn mặc quần áo đen, cầm khí giới dị hình xông tới bao vây chàng rồi.
Chàng đưa mắt nhìn quái nhân đi đầu một hồi, chưa kịp lên tiếng thì quái nhân ấy đã cười the thé hỏi :
- Thế ra trong phòng con nhãi ấy lại còn có một thằng nhỏ mặt trắng này! Thì ra con nhãi ẩn núp ở đây nuôi trai. Tiểu tử, mau vào gọi con Hồng Tuyến ra đây, các thái gia này không giết ngươi đâu!
Thanh Lam nghe thấy đối phương nói nhục đến người yêu của mình, liền nổi giận quát lớn :
- Câm mồm! Các ngươi là Bắc Hải Thất Tinh phải không? Với cái trận nho nhỏ này mà cũng dám dọa nạt tiểu gia phải không?
- Hà hà! Tiểu tử, ngươi là môn hạ của ai? Ít tuôit như thế mà dám ăn nói ngông cuồng như vậy! Ngươi hay về hỏi sư phụ của ngươi xem, người trong võ lâm có ai dám trêu vào Bắc Hải Thất Tinh chúng ta

không? Biết điều thì mau gọi Hồng Tuyến ra đây, chứ ngươi nhỏ như ngọn lửa con đom đóm như vậy mà cũng đòi ra đây bán mạng hộ người!
- Tiểu gia là môn hạ của ai, các ngươi còn chưa xứng hỏi tới! Nhưng vừa rồi, các ngươi bảo không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, chẳng hay có việc gì, các ngươi phải nói rõ cho tiểu gia hay?
- Tiểu tử... ngươi dám...
Quái nhân đứng ở phía bên trái vừa nói vưa giơ hữu chưởng lên.
- Lão nhị...
Quái nhân đứng đầu bọn trầm giọng quát mắng quái nhân nọ, rồi cười khỉnh đáp :
- Anh em đại gia đây ở tận hàng ngàn dặm tới thừa lệnh hành sự, quý hồ Hồng Tuyến ngoan ngoãn hiến cái vòng Phích Lôi cho chúng ta, chúng ta sẽ tha chết cho ngay!
- Cái vòng Phích Lôi nào?
Thanh Lam không biết y nói cái vòng Phích Lôi là vật gì nên mới hỏi như thế. Nhưng chàng cũng đoán biết chiếc vòng đó phải là vật báu nên bọn Thất Tinh này mới không quản ngại xa xôi đến đòi như vậy. Chàng nghĩ tới đó liền buột miệng hỏi tiếp :
- Vòng ấy dùng để làm chi?
Quái nhân bên trái lại quát bảo tiếp :
- Tiểu tử, ngươi hỏi vặn như thế làm chi?
- Hà hà... chả lẽ các ngươi không muốn biết Hồng Tuyến cô nương ở đâu hay sao?
Quái nhân đứng đầu bọn vội hỏi lại :
- Tiểu tử nói mau! Hiện giờ con nhỏ ấy trốn ở đâu?
- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của tiểu gia trước đã!
- Thôi được, để ta nói cho ngươi biết trước vậy! Cái vòng Phích Lôi là một thứ đá Vận Thạch mà người ta gọi là Bắc Phương Thủy Tinh Vận Thạch. Công dụng của nó có thể chống được sét đánh và lửa thiêu. Nó là cổ vật của Bắc Hải chúng ta nên chúng ta đi lấy về. Tiểu tử, bây giờ ngươi hãy nói cho chúng ta biết con nhỏ Hồng Tuyến trốn ở đâu đi!
- Tiểu gia ở Ngao Sơn tới đây, cũng đang tìm kiếm nàng ta đấy!
- Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không?
Quái nhân đứng bên trái đã múa chưởng nhằm chàng tấn công luôn. Y là lão nhị của nhóm Bắc Hải Thất Tinh này, nên chưởng của y vừa nhanh vừa lợi hại khôn tả.
Khi Thanh Lam nhảy ra bên ngoài, vẫn ngấm ngầm vận sẵn Ly Hợp thần công. Lúc này thấy đối phương ra tay, chàng định thử công lực

của họ, liền cười nhạt, đưa hữu chưởng lên chống đỡ.
Quả nhiên tuyệt học của phái Không Động thật là độc bộ thiên hạ, Chàng vừa ra tay một cái, chưởng lực của đối phương đã bị bắn ngược trở về, ngay cả tên nọ cũng bị lui về chỗ cũ. Chàng liền lớn tiếng cười và nói tiếp :
- Không ngờ Bắc Hải Thất Tinh lại tầm thường đến như vậy!
Quái nhân đứng ở bên trái, bị chàng đẩy lui như vậy, hổ thẹn hóa tức giận liền quát lên :
- Tiểu tử có giỏi thì hãy tiếp chưởng này của thái gia thử xem!
- Lão nhị, muốn cho y xuống dưới âm ty thì không khó khăn gì cả, nhưng trước hết phải bắt y nói cho chúng ta biét hiện con nhỏ Hồng Tuyến ở đâu đã!
Thanh Lam vừa đẩy lui được tên quái nhân kia, chàng nhận thấy sức mạnh có thể đối phó nổi chúng nên chàng không hãi sợ như trước nữa. Nhưng chàng thắc mắc một điều, là võ công của Hồng Tuyến cao siêu hơn mình nhiều, như vậy thì việc gì nàng phải sợ bọn Thất Tinh mà phải trốn đi như thế? Chắc bên trong thể nào cũng có nguyên nhân gì đây?
Nghĩ tới đó, chàng lại lớn tiếng hỏi :
- Tiểu gia cũng muốn biết các ngươi định hỏi chỗ ở của Hồng Tuyến cô nương, hay hỏi cái vòng Phích Lôi hiện giờ ở đâu?
Lời nói này của chàng quả đã làm cho quái nhân dẫn đầu động lòng. Y vội hỏi lại :
- Ngươi hỏi như thế là nghĩa lý gì?
Thanh Lam lớn tiếng cười và đáp :
- Các ngươi muốn hỏi Hồng Tuyến cô nương ở đâu thì tiểu gia này không sao trả lời được, nhưng nếu các ngươi muốn hỏi cái vòng Phích Lôi thì phải tiểu gia mới biết được.
- Ngươi biết cái vòng Phích Lôi ấy ở đâu ư?
- Lẽ tất nhiên rồi!
- Quý hồ ngươi nói cho chúng ta biết thì ngươi sẽ được trọng thưởng.
- Khỏi cần!
Quái nhân ấy tưởng chàng không tin, liền trịnh trọng nói tiếp :
- Bắc Hải Thất Tinh này không nói dối ai bao giờ.
- Tiểu gia cũng không gạt ai hết!
- Thế ngươi muốn không có điều kiện gì cũng nói cho chúng ta biết cái vòng ấy ở đâu ư?
- Lẽ tất nhiên rồi! Nói thật cho các ngươi biết, cái vòng Phích Lôi hiện đang ở trong người tiểu gia!

- Tiểu tử, ngươi dám nói dối chúng ta phải không?
Thanh Lam liền cười ha hả. Chàng sực nghĩ đến, khi mình xuống núi Thác Thành, bà Mô có tặng cho mình một cái vòng không phải bằng sắt cũng không phải bằng đá. Lúc ấy bà ta còn nói: “Giang tướng công, nếu tướng công đi lại trên giang hồ, nhất là đi về vùng Giang Nam, thì vật này rất hữu dụng. Tướng công nên đeo theo ở trong người để phòng thân”. Cái vòng hãy còn ở trong người, sao mình không lấy ra mà đánh lừa chúng một phen.
Nghĩ như vậy, chàng móc túi lấy cái vòng ra, giơ lên cho bọn Thất Tinh xem và lớn tiếng nói :
- Các ngươi không tin thì xem đây!
- Phải, chính cái vòng ấy!
Quái nhân đứng đầu bọn vừa nói vừa nhảy lại giơ tay ra định chộp.
Thanh Lam cười thầm và bụng bảo dạ rằng :
- “Thế ra chúng chưa trông thấy cái vòng Phích Lôi bao giờ. Bây giờ chúng bị ta đánh lừa mà cũng tin là thật”.
Chàng định tâm dụ địch, nên đã chuẩn bị từ trước. Không đợi chờ đối phương chộp tới, chàng đeo ngay cái vòng ấy vào cổ tay trái, rồi giơ tay phải lên gạt tay của đối phương.
Tay của hai người va đụng nhau, cả hai cùng lui về sau một bước.
Quái nhân nọ bị đẩy lui một bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc, lại tiến lên đứng vào chỗ cũ, tay phải cầm gậy Tu La, đột nhiên chống thẳng lên và múa một vòng.
Có lẽ đó là ám hiệu riêng của y, nên sáu tên nọ cũng múa tít gậy Tu La xông vào tấn công những nơi yếu hiểm của Thanh Lam. Vì chúng hành động quá nhanh, Thanh Lam tưởng tượng như mình bị rơi vào trong một cái thùng sắt đen vậy và bốn bên kình phong đè nén tới, mạnh không thể tả được.
Tuy chàng đã đấu qua với Tam tuyệt, nhưng trận thế này chàng mới gặp lần đầu, nên trong lòng cũng hơi hãi sợ. Chàng vội bước sang một bên, rút Thất Tinh kiếm ra, giở Truy Hồn Bát Kiếm của pho Thông Thiên kiếm pháp ra đối địch.
Bọn Bắc Hải Thất Tinh thấy chàng sử dụng pho kiếm pháp này bọn chúng cũng phải kinh ngạc, mặt cùng biến sắc và đồng thanh nói :
- Không ngờ tiểu tử này lại có pho kiếm pháp lợi hại như vậy.
Chúng lại múa tít bảy chiếc gậy, xông tới tấn công tiếp.
Thanh Lam vội dùng thế Tam Hoa Tụ Đỉnh để bảo vệ lấy thân mình trước, đồng thời cũng dùng để gạt thế gậy của đối phương.
Sau một tiếng kêu “bộp” thật lớn, chàng thấy cánh tay của mình rung động một cái thật mạnh, liền nghĩ thầm :

- “Không ngờ sức của chúng lại mạnh như thế! Nếu trước khi huyền quan của mình đả thông có lẽ ta khong sao chống đỡ nổi thế này của chúng đâu”.
Bọn quái nhân thấy thế công ấy không hạ nổi chàng, chúng không dám tấn công tiếp, mà cùng nhảy cả về phía sau. Một tên trong bọn bổng tiến lên, giơ gậy nhằm ngực chàng đâm tới. Chàng vội sử dụng thế Bạch Vân Khai Lộ gạt thế công của đối phương sang bên, rồi thuận tay dùng thế “Trạch Mễ Thành Châu” (ném hạt gạo thành hạt châu) nhanh nhẹn điểm luôn đối phương một cái.
Ngờ đâu địch thủ tấn công xong thế đó, liền nhảy ngang sang bên tránh né. Thanh Lam điểm luôn một kiếm thì một bóng người khác đã xông lên chống đỡ. Lúc ấy cục diện rất bất lợi cho chàng, vì thế công của địch thủ thì chàng phải chống đỡ và gỡ, còn thế công của chàng thì bị người thứ hai đỡ hộ cho địch thủ, nên chàng vừa đánh vừa chạy quanh, càng chạy càng nhanh. Lúc này chàng mới phát giác bọn Bắc Hải Thất Tinh tên nào tên nấy đều có võ công rất cao siêu và nội lực cũng mạnh vô cùng. Dần dần chàng cảm thấy áp lực của đối phương càng ngày càng mạnh hơn trước, bất đắc dĩ chàng phải đổi thế tiến thành thế lui, và có khi muốn nhảy sang trái hay phải cũng khó khăn nốt. Truy Hồn Bát Kiếm chàng vẫn có tiếng là nhanh vô cùng, nhưng lần này chàng cảm thấy chân tay cuống quít, không biết nên chống đỡ thế nào cho phải. Vì vậy chàng hoảng kinh vô cùng.
- Hè hè! Tiểu tử, ngươi có mau hiến cái vòng Phích Lôi ra không? Chả lẽ ngươi lại muốn chết ở trong trận Bắc Đẩu Thất Tinh này chăng?
Nghe thấy đối phương nói như thế, chàng bụng bảo dạ rằng :
- “Bắc Đẩu Thất Tinh trận! Bọn chúng chả tên là Bắc Hải Thất Tinh là gì? Có lẽ chúng sở trường nhất là bảy người liền tay sử dụng một trận thế kỳ ảo khôn lường này. Cứ xem tài ba của chúng, đủ thấy chúng không phải là những nhân vật tầm thường trong võ lâm. Bây giờ chúng bảy người liên tay như thế, dù mình đấu với một tên cũng chẳng khác gì là đối địch với cả bảy tên không? Và bây giờ chỉ có một cách là phải thoát ra khỏi trận thế của chúng, để khỏi bị chúng bao vây, như thế mới hòng cứu vãn lại được oai thế...”
Nghĩ như vậy, chàng liền cười nhạt một tiếng, vận dụng công lực vào toàn thân, sử dụng hai thế kiếm Thông Thiên kiếm pháp để bảo vệ lấy bổn thân và xông ra ngoài trận.
Ngờ đâu hai thế kiếm đó là những thế tinh hoa nhất của Thông Thiên kiếm pháp, thị nhanh để thắng địch, oai lực mạnh không thể tưởng

tượng được. Công lực của mình càng mạnh bao nhiêu thì oai lực của hai thế kiếm ấy càng mạnh bấy nhiêu. Lúc này công lực của chàng đã thâm hậu không thể tả được, kiếm quang của chàng vừa vung lên đã mạnh như bài sơn đảo hải, áp đảo vào người đối phương.
Quả nhiên nhóm Bắc Hải Thất Tinh liền bị đẩy lùi về phía sau bảy tám bước, Tuy vậy bảy chiếc gậy Tu La của chúng vẫn kết thành một cái lưới rất kín, nhưng Thanh Lam không chịu bỏ lỡ dịp may đó, đã lớn tiếng cười và nói :
- Tiểu gia không có thì giờ tiếp các ngươi nữa!
Nói xong, chàng thuận tay sử dụng luôn thế cuối cùng của pho Thông Thiên kiếm pháp. Thế này là một thế cứu mạng tuyệt kỹ, cả người lẫn kiếm cũng phi lên cao, rồi chàng rung mạnh lưỡi kiếm một thế, kiếm quang như những vẩy cá bạc làm loé cả mắt đối phương.
Khi chàng hạ chân xuống đã ở ngoài trận Thất Tinh, đang định thừa cơ đào tẩu luôn, thì bỗng thấy ba chiếc gậy nhằm đầu chàng đánh úp xuống.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 45
Nàng đi Giang Nam rồi

Thanh Lam thấy ba kẻ địch múa gậy đánh úp xuống, vội tung mình nhảy lên, giơ tay ra ngăn cản, nhưng vẫn bị thế gậy của đối phương cản trở đành phải hạ chân xuống đất.
Ngờ đâu bốn tên khác đã múa gậy xông tới đánh ngay, và cả ba tên kia cũng tấn công tới nốt. Chàng rùng mình kinh hãi và phải nhìn nhận Bắc Đẩu Thất Tinh trận của chúng quả lợi hại thật.
Nhưng vì lúc này chàng phải tự cứu trước nên không còn tâm trí gì để suy nghĩ đến trận thế của đối phương nên chàng vội giở ngay đến Càn Khôn Nhất Kiếm, liền có chín cái vòng nhỏ tỏa ra.
Thế kiếm này quả thật lợi hại, Bắc Đẩu Thất Tinh cũng phải lui về phía sau bảy tám bước, nhưng chúng vẫn đứng ở bẩy góc, bao vây chàng vào giữa.
Thanh Lam thấy mình vừa giở thế kiếm độc này là đã đẩy lui được đối phương ngay, chàng hăng hái khôn tả, liền cười ha hả, nói tiếp :
- Bắc Đẩu Thất Tinh trận của các ngươi chỉ có thế thôi mà cũng đòi làm bộ làm tịch!
Tên quái nhân đầu bọn mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng y vẫn làm ra vẻ

thản nhiên cười khanh khách đỡ lời :
- Tiểu tử ngươi không hiến cái vòng Phích Lôi thì đừng có hòng thoát thân!
Thanh Lam thấy tên nọ nói như vậy liền nghĩ thầm :
- "Tên này lên tiếng nói luôn luôn, vậy chắc y là người cầm đầu của bọn chúng, như thế trận Thất Tinh này tất nhiên y là người đầu não. Ta muốn phá nổi trận này thì kìm chế y trước mới được!"
Nghĩ như vậy, chàng vội đáp :
- Việc ấy có khó khăn gì đâu.
Chàng vừa nói dứt, đã nhẹ nhàng xông lại tấn công quái nhân đứng đầu bọn kia ngay. Lần này chàng cũng sử dụng Càn Khôn Nhất Kiếm. Chàng tin chắc thế kiếm này thế nào cũng thành công. Ngờ đâu chàng vừa phát động thế công đã có bẩy cái bóng đen cùng phi thân lên một lúc. Chàng nhanh, nhưng người khác cũng nhanh. Tuy chàng đã nhảy ra nơi khác, còn bảy người đó cũng nhảy theo, vẫn đứng quanh chàng như vừa rồi và vẫn bao vây chàng như thường. Khi chàng sử dụng xong thế kiếm đó, chúng lại thâu chặt vòng vây và tần công liên tiếp ngay.
Thế kiếm tuyệt học của phái Côn Luân sử dụng lần nào cũng có công hiệu hết, ngay cả người trong nhóm Võ lâm Lục tuyệt cũng phải khiếp sợ thế kiếm này. Nhưng bây giờ chàng đã sử dụng đôi ba phen rồi mà không ra khỏi được trận Thất Tinh.
Thanh Lam tức giận khôn tả, lại giở thế kiếm đó ra tấn công về phía sau, nhưng tha hồ thế kiếm của chàng lợi hại như thế nào, hễ chàng xông về phía Đông thì chúng cũng xông về phía Đông. Chàng xông sang phía Tây thì chúng lại lui sang phía Tây ngay. Hễ chàng ngừng tay lại là chúng lại tiến tới gần và thắt chặt vòng vây lại.
Thấy chàng xông đi xông lại mà không sao xông ra khỏi trận Thất Tinh, tên đầu bọn lại lên tiếng nói :
- Thế nào? Tiểu tử, ngươi đã chịu chưa? Bắc Đẩu Thất Tinh trận của chúng ta khắp thiên hạ không ai phá nổi. Hè hè! Dù là người của Võ lâm Lục tuyệt cũng đành phải bó tay chịu thua, huống hồ là ngươi. Thôi, ngươi nên ngoan ngoãn hiến cái vòng Phích Lôi ra thì may ra chúng ta còn tha chết cho ngươi. Thái gia này hãy cho ngươi nghỉ ngơi giây lát để ngươi nghĩ kỹ đi.
Quả nhiên bọn chúng đã ngừng tay và lui về chỗ cũ. Tên đầu bọn vẫn nhìn vào mặt chàng mà cười the thé.
Tình cảnh này thực là bực mình hết sức. Chàng là người rất kiêu ngạo, có bao giờ chịu nổi, nên chàng càng tức giận thêm và quyết tâm, nếu không ra khỏi được Thất Tinh trận này dù chết cũng bất

chấp.
Nghĩ như vậy, chàng liền thò tay vào túi lấy ra ba trái Kim Hòan của đại sư bá ban cho, tay phải vẫn cầm kiếm, một mặt ngầm vận hơi điều tức, một mặt sửa soạn sử dụng cả kiếm lẫn kim hòan một lúc để tiêu diệt kẻ địch.
Bọn Bắc Hải Thất Tinh chăm chú nhìn vào người chàng, quả nhiên chúng không phát động thế công mà cứ đứng yên đợi chàng trả lời thôi. Sự thực chúng cũng đang ngấm ngầm vận công để chuẩn bị nếu chàng không bằng lòng.
Đang lúc ấy, bỗng có hai cái bóng người ở trong rừng thông từ từ đi tới. Hai người đó, một nam một nữ, có lẽ là một đôi vợ chồng trẻ, trông rất âu yếm nhau. Thiếu nữ bỗng kêu "ủa" một tiếng và nói :
- Thôi lang xem kìa! Mấy người đang đứng ở kia làm gì thế?
Người đàn ông cũng kêu "ủa" một tiếng, rồi khẽ đáp :
- Tiểu muội, phục trang của mấy người này trông kỳ dị lắm!
Thiếu nữ nói tiếp :
- Chúng đứng ở trước cửa nhà, không biết có phải là định làm phiền phức em gái chúng ta không?
- Vấn đề này...
Người đàn ông chưa nói dứt đã đột nhiên quát lớn :
- Bước ra chỗ khác! Các ngươi muốn chết phải không?
Thanh Lam quay đầu lại nhìn, đã nhận ra hai người đó là ai, trống ngực chàng đập rất mạnh, liền cả kinh thất sắc, vội lên tiếng bảo hai người nọ rằng :
- Thôi huynh, mau rút lui!
- Hà hà! Tiểu tử, ngươi còn có người đến giúp sức đấy à?
Bọn Bắc Đẩu Thất Tinh nói như vậy xong, liền phi thân tới bao vây chặt lấy chàng, không để cho chàng liên lạc với thanh niên nọ.
Thanh niên nọ lớn tiếng hỏi :
- Ủa! Giang huynh đấy à?
Thanh Lam vừa múa kiếm chống đỡ thế công của địch, vừa lớn tiếng đáp :
- Thôi huynh, mau tránh xa ra ngoài đi!
Thấy vợ chồng họ Thôi đã rút kiếm ra, Thanh Lam càng gay cấn thêm. Chàng không suy nghĩ gì nữa, vội ném luôn ba trái Kim Hòan về phía sau và tay phải sử dụng thế Côn Luân Nhất Kiếm tấn công về phía trước.
Quả nhiên hai mặt tấn công của chàng lợi hại không thể tưởng tượng được. Ba quái nhân ở phía trước chỉ rú được lên mấy tiếng kêu thảm khốc, ba thân hình nặng nề của chúng đã bị chém thành sáu mảnh,

còn bốn quái nhân ở phía sau không kịp rút lui, bị Kim Hòan bắn trúng, một chết, hai bị thương ngay tại chỗ.
Bắc Đẩu Thất Tinh trận vẫn tự khoe là không ai phá nổi, mà chỉ trong nháy mắt đã tan rã hết. Bọn Bắc Hải Thất Tinh nổi tiếng hung ác xưa nay, chỉ trong nháy mắt đã bốn chết, hai bị thương.
Chúng hoảng sợ đến mất hết cả hồn vía. Ba cái bóng đen cùng vội vàng rút lui. Chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.
- Ô! Thôi lang! Chúng ta đã giết chết người rồi.
Thiếu nữ cả kinh thất sắc, kêu la như vậy, người run lẩy bẩy, lui về phía sau mấy bước và tựa lưng vào thiếu niên kia.
Ngay cả Thanh Lam cũng không biết tại sao mình lại phá nổi ác trận như thế. Chàng vội thâu ba trái Kim Hòan lại, tung mình nhảy lên, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hỏi :
- Thế ra Thôi huynh cũng biết võ công đấy à?
Thì ra đôi thiếu niên nam nữ nọ chính là Thôi Văn Úy với Hồng Tiêu.
Hai vợ chồng thấy Thanh Lam bình yên vô sự và còn nhảy tới trước mặt mình, Văn Úy khẽ đẩy vợ sang một bên, vừa cười vừa nói :
- Tiểu muội nhút nhát như vậy, không sợ Giang huynh cười cho hay sao?
Chàng vừa cười vừa nói vợ như vậy xong liền quay lại trả lời Thanh Lam rằng :
- Hà hà! Kiếm pháp này của tiểu đệ là do Giang huynh dạy cho đấy.
Hồng Tiếu vừa giơ tay lên đầu chải chuốt lại mái tóc vừa tỏ vẻ kinh ngạc rụt rè hỏi :
- Giang công tử! Chúng ta giết chết người như vậy, biết làm sao bây giờ đây?
Thanh Lam mỉm cười đáp :
- Xin hai vị hãy đợi chờ giây lát, để tiểu đệ chôn cất chúng đã.
Nói xong chàng quay người đi ra chỗ cách xa vài trượng, dùng kiếm đào một hố sâu, chôn bốn cái xác vào đó, rồi mới cười và hỏi tiếp :
- Thế nào? Tẩu phu nhân còn sợ nữa không?
Hồng Tiếu đứng cạnh đó thấy chàng chôn cất bọn quái nhân gọn gàng như vậy, liền hỏi tiếp :
- Giang công tử tài ba thật! Thảo nào mà Hắc đại hiệp cứ khen ngợi Giang công tử mãi. Tôi...xưa nay chưa giết người bao giờ.
Văn Úy lớn tiếng cười, xen lời hỏi :
- Tiểu muội nói rất đúng, nhưng chúng ta cũng phải nên bắt chước Giang huynh, bằng không sau này chúng ta đi lại trên giang hồ sao được?
Lời nói ấy lọt vào tai Thanh Lam, khiến chàng càng thắc mắc thêm, vì

Văn Úy là một nhà văn, lại được người vợ đẹp như Hồng Tiếu sao cả hai không ở nhà hưởng thú khuê phòng, mà lại muốn ra ngoài xông pha giang hồ như thế làm chi? Vả lại hôm nay ngẫu nhiên gặp vợ chồng họ ở đây, chắc thể nào cũng có việc gì đây?
Chàng nghĩ như vậy, liền cười và hỏi tiếp :
- Nếu tối nay Thôi huynh với tẩu phu nhân không tới, có lẽ tiểu đệ không sao thoát hiểm được. Hai vị tới đây có việc gì thế?
Hồng Tiếu cười vẻ rất nồng nàn, với giọng êm dịu đáp :
- Thôi lang, thế ra công tử còn chưa biết chuyện? Chúng ta hãy vào trong nhà này ngồi, rồi nói chuyện sau. Em gái của chúng ta cũng lạ thực! Bên ngoài đánh nhau kịch liệt như thế này mà vẫn ngủ say như thế?
Vừa nói, nàng đi vào trong căn nhà lá.
Thanh Lam ngẩn người ra giây lát rồi vội hỏi :
- Có phải tẩu phu nhân muốn nói Hồng Tuyến cô nương đấy không?...
Nói tới đó, chàng thở dài một tiếng và nói tiếp :
- Cô ta đã đi rồi!
Hồng Tiếu vội quay đầu lại, hỏi :
- Giang công tử bảo em gái chúng tôi không có trong nhà ư? Hà! Sao lại có người nóng tính đến như thế!
Thanh Lam vội xen lời hỏi :
- Nàng... nàng đi Giang Nam rồi ư?
Văn Úy là người từng trải, thấy thái độ của Thanh Lam như vậy, liền mỉm cười và đáp :
- Giang huynh hãy vào trong nhà ngồi chơi đã, vì câu chuyện này dài dòng lắm.
Bất đắc dĩ Thanh Lam đành phải theo hai người vào trong nhà.
Vừa vào tới bên trong Thanh Lam đã nóng lòng, chưa đợi Hồng Tiếu thắp đèn xong, đã vội hỏi tin tức của Hồng Tuyến rồi.
Văn Úy thấy vậy vừa cười vừa nói :
- Biệt thự của tiểu đệ ở ngoại ô quận Ngụy, nơi đó có núi cao và rất hẻo lánh. Từ khi tiểu đệ đến ở đó thì bọn trộm cắp để ý muốn đánh cướp. Hà hà! May nhờ có thể công pháp của Giang huynh truyền thụ cho, vợ chồng tiểu đệ nhờ vậy mới miễn cưỡng chống đỡ được bọn chúng. Nhưng sau, vì chúng càng tới càng nhiều, vợ chồng tiểu đệ đã không thể nào chống đỡ được nữa, thì đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu nổi lên, và có một lão hòa thượng râu bạc mày bạc ở đâu tới...
Thanh Lam nóng lòng muốn biết tin tức của Hồng Tuyến bây giờ

chàng thấy Văn Úy cứ mải nói chuyện trộm cắp mãi, chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, nhưng chàng lại không tiện ngắt lời Văn Úy, nên chàng cứ gật đầu lia lịa thôi, chứ không nói nửa lời.
Hình như Văn Úy càng nói càng cao hứng, nên lại nói tiếp :
- Giang huynh có biết lão hòa thượng ấy là ai không? Hà hà! Vị đó chính là Hoành Pháp đại sư, chủ trì chùa Thất Bảo núi Ngũ Đài, và cũng là sư phụ của vợ chồng tiểu đệ. Ông ta là môn hạ đích truyền của Đàm Tôn đại sư. Lúc ấy chỉ thấy ông ta phất tay áo mấy cái, mười mấy kẻ địch liền bị đẩy bắn ra ngoài bờ tường ngay. Tất nhiên vợ chồng đệ rất cám ơn ông ta. Ngờ đâu ông ta chẳng nói chẳng rằng, chưa chi đã hỏi tiểu đệ thế công ấy học của ai? Tiểu đệ đành phải nói thực cho ông ta biết. Ngờ đâu ông ta bảo thế đó không phải là công pháp mà là Càn Khôn Nhất Kiếm, và cũng là thế thứ nhất trong bốn thế kiếm tuyệt học của Côn Luân lão nhân. Nếu sử dụng bằng trường kiếm, người trên thiên hạ ít ai địch nổi.
Thanh Lam nghe nói kêu "ồ" một tiếng. Lúc này chàng mới biết pho kiếm pháp của Côn Luân lão nhân còn ba thế nữa.
Văn Úy lại nói tiếp :
- Vợ chồng tiểu đệ yêu cầu ông ta mới gật đầu nhận lời và còn nói rằng: Lão tăng vân du về tới, ngẫu nhiên ra tay hạ bọn giặc như vậy kể cũng là có duyên với hai vị, huống hồ thế Càn Khôn Nhất Kiếm của thí chủ vừa sử dụng lại có liên quan rất mật thiết với sư môn, nên lão tăng mới nhận thâu hai vị làm đệ tử ký danh. Vợ chồng tiểu đệ mừng rỡ khôn tả, liền vái ông ta làm sư phụ ngay. Ông ta thò tay vào trong tay áo lấy một cuốn sách mong mỏng ra trao cho vợ chồng tiểu đệ và nói tiếp: "Ai ai cũng có thể luyện tập được võ nghệ hết, nhưng nếu muốn luyện tới mức thượng thặng thì người ấy cần phải có thiên tài hơn người, thân hình khác thường. Tuy vậy, nếu người ấy thành lập gia thất rồi, cũng không sao luyện tới mức cực độ như thế được. Cuốn sách này là Dịch Cân kinh của Đạt Ma tổ sư diện bích tám năm liền mới viết thành. Lão tăng lại tốn thêm mấy chục năm nghiên cứu, mới chú thích được cặn kẽ rõ ràng như thế này, nếu hai vị thí chủ cứ theo sách mà tập luyện luôn luôn, không gián đoạn một ngày nào, như vậy cũng sẽ luyện được tới mức thượng thặng đấy".
Nghe Văn Úy nói như vậy, Thanh Lam liền nghĩ thầm :
- "Thế ra cuốn sách của Hoành Pháp đại sư truyện thụ cho vợ chồng họ là Dịch Cân kinh đấy? Cuốn sách này chả là cuốn sách của Hắc Y đại hiệp lấy ở trong hồ đá ra là gì? Sau, đại hiệp đã thừa lệnh đem trả cho chùa Thiếu Lâm rồi. Vậy lão hòa thượng lấy đâu ra cuốn kinh

này mà tặng cho hai người như thế? À, phải rồi, Hoành Pháp đại sư. Có lẽ ông ta học truyền khẩu, nhớ thuộc lòng rồi chép lại cũng nên?”
Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy Văn Úy nói tiếp :
- Ông ta nói xong liền đi luôn. Mấy ngày sau, Hắc đại hiệp tới, hay tin vợ chồng tiểu đệ được may mắn như vậy cũng mừng rỡ khôn tả. Theo đại hiệp nói thì người luyện võ chú trọng nhất là căn bản; nhất là luyện những môn võ công chính tông lại càng phải tuần tự mà tiến, tuy sự thành công rất chậm, nhưng có thế, võ công của mình mới mong luyện tới mức thượng thừa. Nhưng vợ chồng tiểu đệ không còn đồng trinh nữa, nhất thời khó mà mong tiến bộ nhanh chóng như người khác được. Nói tới đó, ông ta móc túi lấy một viên thuốc Khảm Ly đơn ra, và bảo thuốc ông ta đã lấy ở trên núi Thác Thành. Thuốc này là của một vị quái kiệt tên là cái gì Đại Phương chân nhân Trì lão Tàn ấy, chế bằng các thứ linh dược của các danh sơn, mà tất cả chỉ luyện được có tám viên thôi. Người luyện võ uống được một viên sẽ có công hiệu như đã khổ luyện hai mươi năm vậy. Ông ta bảo vợ chồng tiểu đệ chia nhau ra mà uống. Vợ chồng tiểu đệ nghe thấy ông ta nói viên thuốc quí báu như vậy nên tiếc của không dám uống, sau ông ta cưỡng ép mãi, vợ chồng tiểu đệ mới uống. Lần đó Hắc đại hiệp tới có một chốc là đi ngay, vợ chồng tiểu đệ cố giữ mãi, ông ta cũng không chịu ở. Ông ta bảo có một việc cần phải đi kiếm một người ngay, và việc này có liên can tới vợ chồng tiểu đệ nữa. Hà hà... Giang huynh có biết là chuyện gì không?
Thanh Lam lắc đầu, Hồng Tiếu thấy vậy cười khúc khích, xen lời nói :
- Thôi lang, Giang công tử đang nóng lòng đợi chờ mình nói, mình cứ nói đâu đâu ấy!
Văn Úy cười ha hả, đáp :
- Việc này có liên quan đến vợ chồng tiểu đệ nên tiểu đệ phải bôn tẩu trên giang hồ và cũng có liên quan đến cả Giang huynh nữa.
Thanh Lam nghe thấy chàng nói như vậy, ngạc nhiên hết sức, liền hỏi lại :
- Việc gì mà lại có liên quan đến tiểu đệ như thế?
- Người mà Hắc đại hiệp tìm kiếm là Hồng Tuyến cô nương, là sư muội của ông ta đấy!
- Hồng Tuyến cô nương ư?
Thanh Lam trố mắt lên, vội hỏi lại như vậy.
Văn Úy đáp :
- Phải, Hắc đại hiệp trông thấy tiện nội lòng đã hoài nghi. Ông ta không ngờ trên thiên hạ này lại có người giống nhau đến thế.

Hồi 46
Nửa mảnh Thiên Vương

Thanh Lam thấy Văn Úy nói như vậy, liền đưa mắt nhìn Hồng Tiếu, bụng bảo dạ rằng :
- "Phải đấy, ngày nọ khi mình mới gặp Hồng Tiếu ở trong Điền vương phủ trong lòng cũng nghi ngờ như vậy, nhưng vẫn còn phân biệt được, vì hình dáng và bộ điệu của hai người khác nhau"
Nghĩ tới đó, chàng lại liếc nhìn Hồng Tiếu một lần nữa. Chàng lại nghĩ tiếp :
- "Sao lúc nàng tủm tỉm cười lại giống hệt Hồng Tuyến cô nương như thế? Nếu không biết trước, có lẽ mình cũng nhận nhầm nốt".
Nghĩ tới đó, chàng lại thấy Văn Úy nói tiếp :
- Huống hồ chữ đệm ở tên của Hồng Tuyến cô nương với chữ đệm ở tên của tiện nội lại cùng là chữ Hồng hết.
- Ồ!
- Vì vậy mà Hắc đại hiệp mới phải tìm cho ra Hồng Tuyến cô nương để xem sự ước đoán của ông ta có đúng không.
- Ủa?
- Hắc đại hiệp đi khỏi, mãi đến tháng trước đây mới vội vàng tới cho đệ hay. Ông ta bảo đã tìm ra được nhiều điểm chứng thật Hồng Tuyến cô nương với tiện nội là chị em ruột nhưng muốn biết rõ tình hình nên ông ta phải đi Giang Nam một phen để gặp một người nữa rồi mới hoàn toàn chứng thật được. Vả lại chuyện này còn liên can đến một việc rất lớn của giang hồ nữa.
- Thế à?
- Lần này Hắc đại hiệp dẫn vợ chồng tiểu đệ tới đây để gặp Hồng Tuyến cô nương và cũng để tiện nội được nhận chị em. Chính ra Hồng Tuyến cô nương định đi Giang Nam ngay nhưng sau Hắc đại hiệp nói, tết Đoan Ngọ ông ta còn phải làm một việc rất khẩn cấp, nên bảo Hồng Tuyến cô nương thế nào cũng phải ở lại đợi ông ta. Đồng thời vợ chồng tiểu đệ cũng muốn nhân dịp này đi du ngoạn Giang Nam một phen. Vợ chồng tiểu đệ có yêu cầu như vậy, Hắc đại hiệp không phản đối thì thôi chớ, lại còn dạy cho vợ chồng tiểu đệ một pho chưởng pháp gọi là cái gì Tỷ La thập nhị thức. Theo ông ta nói, pho chưởng pháp này thoát thai ở trong Dịch Cân kinh và dặn vợ chồng chúng tôi phải chịu khó luyện tập, sau này sẽ dùng đến nó

luôn luôn. Hôm nọ, vợ chồng tiểu đệ đã thấy qua tết Đoan Ngọ rồi, chỉ sợ Hồng Tuyến cô nương nóng lòng chờ đợi lâu quá nên chúng tôi mới vội vàng đến. Ngờ đâu, cô ta lại đi trước mất rồi, và lại được gặp huynh ở đây.
Đến giờ Thanh Lam mới biết rõ câu chuyện khúc chiết như vậy. Nếu thế, chắc Hồng Tuyến cô nương không phải đã trốn tránh Bắc Hải Thất Tinh về việc chúng đi tầm thù đâu. Thế rồi chàng bèn kể chuyện, sau khi từ biệt như thế nào, nói qua loa cho vợ chồng Văn Úy nghe.
Hai vợ chồng nghe xong đều kinh ngạc vô cùng.
Ba người lại bàn tán một hồi rồi mới định đến sáng hôm sau sẽ cùng đi Giang Nam. Tuy Thanh Lam rất nóng lòng sốt ruột, nhưng vì chàng chưa hề đi qua Giang Nam bao giờ, có hai người cùng đi cũng đỡ buồn và nếu có việc gì cũng đã có hai người bàn tán với, nên chàng đành phải ở lại với hai người. Vì chàng đã trót vào trọ một khách sạn ở ngoài thành, nên chàng liền từ biệt vợ chồng Văn Úy để về nhà lấy hành lý và hẹn nhau sáng hôm sau sẽ gặp ở ngoài thành.
Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Lam lấy ra một nén vàng tặng cho nhà chùa làm tiền hương nhang, rồi lên ngựa đi đến giữa đường để đợi chờ vợ chồng Văn Úy. Một lát sau, có hai cái bóng người cưỡi ngựa phi tới. Văn Úy vẫn mặc áo dài vải lam, trông như thư sinh, lưng đeo thanh kiếm, trông càng tao nhã thoát tục thêm.
Hồng Tiếu thì mặc quần áo đỏ, đầu cột khăn đỏ, lưng đeo bảo kiếm, ngoài vẻ đẹp diễm kiều, trông nàng lại còn oai vệ vô cùng khiến Thanh Lam cũng phải gật đầu khen ngợi thầm. Thấy dáng điệu của hai người rất nhanh nhẹn, biết là nội công của họ đã có căn bản khá thâm hậu, đủ thấy võ học trong Dịch Cân kinh của Đạt Ma thiền sư quả thật khác thường, với tài ba của vợ chồng họ lúc này, những tay cao thủ thường khó mà thắng nổi.
Ba người lên đường rời khỏi Lộ Châu ngay. Sáng ngày thứ ba, họ tiến thẳng về phía Yết Sư.
Văn Úy với Hồng Tiếu hai người, một là công tử quý phái, một là hầu môn thiếu phụ, ngày thường rất ít đi lại bên ngoài, nên bây giờ có đôi chút võ công và được cưỡi ngựa đi xa như vậy, cảm thấy thích thú khôn tả.
Tuy cũng có lúc Thanh Lam xen lời nói vài câu, nhưng vì nhớ nhung Hồng Tuyến nên chàng ít mở mồm.
Trên con đường từ Mạnh Tân đến Yết Sư, ba người thấy có khá nhiều sư sãi đi về phía Nam, người nào người ấy đều giở khinh công ra đi, tay cầm thiền trượng, lưng đeo bọc áo dài, hiển nhiên đó là võ

khí chứ không sai. Tuy kinh nghiệm của Thanh Lam hãy còn non nớt, nhưng dù sao chàng đã có võ nghệ cao siêu như thế nên chỉ thoáng trông đã hay biết liền, chàng bụng bảo dạ rằng :
- "Nơi đây cách Tung Sơn không xa mấy, bọn sư sãi này đi vội vã như thế, chẳng lẽ họ đều đi tới chùa Thiếu Lâm chăng? Như vậy trong chùa đó thể nào cũng có lập đàn chay vái lễ lớn gì đó chứ không sai"
Nghĩ như vậy, chàng mới bắt đầu để ý nhận xét những sư sãi ấy khi đi qua cạnh ba người là đều quay đầu lại ngắm nhìn một hồi. Người đi đường gặp nhau và nhìn nhau cũng không lấy gì làm lạ, nhưng lạ nhất là bọn sư sãi chỉ ngắm nhìn ba người thôi, và khi họ nhìn xong, mặt đều biến sắc, tỏ vẻ hãi sợ như trông thấy ba con rắn rết vậy, rồi họ cúi đầu rảo cẳng đi ngay.
Tuy vậy, ba người vẫn không để ý mấy, nhưng đi đến đâu cũng thấy những sư sãi chú ý đến mình như vậy, Thanh Lam không nghi ngờ không được, vì thế, chàng lại nghĩ thầm :
- "Có lẽ gần đây giang hồ đã xảy ra một việc gì, ba chúng ta ngẫu nhiên gặp phải nên mới bị người ta hiểu lầm, nhất là họ ngắm nhìn Hồng Tiếu lại càng tỏ vẻ kinh hãi thêm. Phải rồi, vì nàng giống hệt Hồng Tuyến cô nương là đồ đệ của Côn Luân lão nhân, mà Côn Luân lão nhân lại có quan hệ rất mật thiết với chùa Thiếu Lâm, vậy tại sao họ lại chú ý đến nàng như thế, nhất là việc Hắc đại hiệp thừa lệnh đem vật báu trấn chùa trả lại cho chùa Thiếu Lâm? Vật ấy tức là cuốn Dịch Cân kinh. Như vậy, không có lý nào các nhà sư của chùa Thiếu Lâm lại dám thất lễ với Hồng Tuyến cô nương? Ngay như cô ta cũng không khi nào lại gây hấn với các sư sãi của chùa Thiếu Lâm..."
Chàng nghĩ mãi vẫn không sao tìm ra nguyên nhân, nên cúi đầu nhìn xuống đất. Hồng Tiếu ngạc nhiên hỏi lại :
- Giang công tử, tại sao công tử lại cứ cúi đầu nghĩ ngợi gì thế?
Văn Úy cũng lên tiếng :
- Giang huynh khỏi nóng lòng sốt ruột đến thế. Khi tới Giang Nam, thể nào chúng tôi cũng tìm ra được Hồng Tuyến cô nương cho.
Thanh Lam mặt đỏ bừng, ngẩng đầu lên đáp :
- Thôi huynh, đệ đang suy nghĩ tại sao suốt dọc đường các sư sãi trông thấy chúng ta lại cứ...
Không đợi cho chàng nói dứt, Hồng Tiếu đã đỡ lời khẽ nói :
- Tôi nghĩ ra rồi, tôi cũng nhận thấy những vị hòa thượng đó cứ ngắm nhìn tôi hoài. Có lẽ họ có việc cần phải đi đến nơi đến chốn ngay. Nhưng họ đi bộ thấy chúng mình đi ngựa họ có vẻ thèm thuồng, chỉ

muốn có ngựa để cưỡi như mình, nên mới ngắm nhìn chúng mình như vậy.
Thanh Lam lại nói tiếp :
- Theo sự xét đoán của tiểu đệ thì những hòa thượng này chắc là môn hạ của chùa Thiếu Lâm...
- Giang huynh nói rất phải, ở đây cách Tung Sơn không xa, huống hồ vợ chồng tiểu đệ cũng có thể gọi là đệ tử của Thiếu Lâm cũng được. Vậy chúng ta hãy đến đó vào chùa chiêm ngưỡng một phen, chẳng hay Giang huynh có tán thành không?
Hồng Tiếu nghe nói càng hớn hở xen lời nói tiếp :
- Thôi lang, nghe nói đồ chay của chùa Thiếu Lâm ngon lắm.
Thấy hai vợ chồng Văn Úy đều muốn đến chùa Thiếu Lâm du ngoạn, chàng không tiện ngăn cản, liền gật đầu đáp :
- Hai vị có ý muốn như vậy tiểu đệ thể nào cũng xin đi hầu hai vị.
Hồng Tiếu vừa cười vừa nói tiếp :
- Giang công tử nên vái lạy nhiều hơn chúng tôi, như vậy các vị phật tổ phù hộ cho chóng được gặp mặt Hồng Tuyến chứ.
Không bao lâu, ba người đã tới thành phố Yết Sư. Vào tửu quán ăn nhậu xong cả ba liền sửa soạn đi lên Tung Sơn.
Mãi đến giờ Mùi mới tới chân núi, suốt dọc đường ba người không gặp một hòa thượng nào cả. Ba người ngạc nhiên hết sức. Khi đi đến trước cửa chùa, ba người bỗng nghe thấy có tiếng chuông nổi lên. Một vị hòa thượng mặc áo bào xám, thân hình vạm vỡ, bỗng xuất hiện ở cạnh đường, chắp tay lên ngực vái chào và nói :
- Bần tăng Đại Tuệ, thừa pháp chỉ của Phương trượng bổn chùa, ra đây cung kính nghênh đón ba vị thí chủ.
Thanh Lam ngạc nhiên hết sức, nghĩ thầm :
- “Ba chúng ta vừa mới tới, làm sao người Chưởng môn lại biết chúng ta tới mà cho người ra nghinh đón như thế này?”
Chàng ngắm nhìn, thấy hòa thượng nọ tuổi trạc tứ tuần, hai thái dương huyệt rất cao, đôi mắt sáng ngời như bảo kiếm, rõ ràng là một cao thủ trong chùa. Văn Úy vội chắp tay đáp lễ, vừa cười vừa trả lời :
- Tiểu sinh đang định lên núi yết kiến Phương trượng, không ngờ lại được đại sư xuống tiếp đón như thế này.
Đại Tuệ đang tủm tỉm cười bỗng biến sắc mặt, đáp :
- Mời ba vị thí chủ lên chùa cho!
Ba người liền đi theo hòa thượng lên trên chùa. Khi đi qua cửa lớn đã thấy có tám hòa thượng áo xám, tay cầm thiền trượng, vẻ mặt nghiêm nghị. Thanh Lam ngạc nhiên hết sức, vì chàng thấy pho tượng ở bên trái của bốn pho tượng Tứ Đại Thiên Vương cao hơn

mười trượng bị đánh gãy nửa người, và để xuống như ngồi phệt trên mặt đất vậy. Tuy nhà chùa đã quét sạch những cát bụi, nhưng chàng cũng nhận ra được là pho tượng này mới bị đánh đổ không lâu.
Hình như Đại Tuệ đã để ý nhìn chàng, thấy chàng ngó nhìn pho tượng ấy, ông ta liền cười nhạt và tiến tới gần ba người, nói :
- Mời ba vị thí chủ đi về phía này.
Nói xong, y không đưa ba người lên trên đại điện mà lại đưa ba người đi tới một cửa ngách tròn ở phía bên phải.
Mắt của Thanh Lam rất sắc bén, chàng đã trông thấy trong đại điện có rất nhiều hòa thượng, nhưng người nào người ấy đều cầm thiền trượng đứng yên, hình như đang có chuyện gì vậy.
Đại Tuệ đưa ba người đi được một quãng, đến trước một căn nhà, trên cửa có đề bốn chữ "Thiếu Thất Tịnh Xá". Qua cái cửa tròn ở cạnh tịnh xá ấy lại đến một bãi cỏ rất lớn. Đi hết bãi có, thì tới một nơi có toàn những tảng đá lớn, ở giữa có bực thang đá đi lên trên, bên trên là một thạch thất thiên nhiên. Đại Tuệ mời ba người vào trong thạch thất đó, thấy trên bàn đã bầy sẵn sáu món điểm tâm.
Đại Tuệ mời ba người ngồi xuống, chắp tay chào, vừa cười vừa nói tiếp :
- Mời ba vị thí chủ hãy ngồi chơi một lát, để bần tăng lên thông báo xong sẽ xuống đây tương thỉnh sau.
Văn Úy vội đáp :
- Đại sư phụ cứ tự tiện.
Đại Tuệ khẽ niệm một câu phật hiệu rồi lui luôn, nhưng khi đi tới phía ngoài cửa lại quay trở vào, ngắm nhìn Hồng Tiếu một lượt và khẽ hỏi :
- Xin ba vị lượng thứ cho, vì cường địch đã sắp tới áp đảo tệ chùa. Bần tăng thừa lệnh Chưởng môn sư huynh tới đây, nếu không có bần tăng đến tiếp dẫn, xin ba vị đừng có đi đâu hết...
Nói tới đó, y bỗng ngắt lời, thở dài một tiếng rồi quay người đi luôn, và khép mạnh cửa kêu đến "Sầm" một tiếng.
Chỉ trong thoáng cái, các cửa sổ đều đóng kín hết.
Thanh Lam thấy vậy giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ rằng :
- "Quả nhiên tôi đoán không sai. Chùa Thiếu Lâm này chắc có biến cố gì đây? Cứ xem như cử chỉ vừa rồi của Đại Tuệ, thì rõ ràng y coi bọn mình là đại địch. Bằng không, tiếp khách gì mà lại lạnh lùng thế?"
Nghĩ đoạn, chàng lại tiến tới trước cửa, dùng tay đẩy một cái, mới biết cửa xây bằng đá và đã đóng chặt không sao mở được. Chàng giận giữ quát lớn :

- Giặc sói đầu to gan thật!
Nói xong, chàng liền vận công vào hai bàn tay đánh mạnh vào cửa đá một cái. Thế đánh này của chàng nặng hàng nghìn cân, sau một tiếng kêu "ùm" tòa thạch thất rung động rất mạnh, cát bụi rơi xuống. Chàng cũng bị sức phản chấn đẩy cho lảo đảo, nhưng đến khi định thần nhìn kỹ, thấy cánh cửa vẫn không chuyển động chút nào.
Nghe thấy tiếng động lớn ấy, Hồng Tiếu đã hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội giơ tay lên ôm ngực, đứng tựa vào người chồng và khẽ hỏi :
- Giang công tử làm gì thế? Hòa thượng hồi nãy đã giam chúng ta rồi hay sao?
Thanh Lam vẫn còn tức giận, hậm hực nói :
- Thật không ngờ chùa Thiếu Lâm này có tiếng danh môn chính phái, mà lại giở thủ đoạn đê tiện này ra đối phó với chúng ta như vậy.
Văn Úy ngẫm nghĩ giây lát rồi đỡ lời :
- Giang huynh, vừa rồi Đại Tuệ có nói, là chùa này bị cường địch đến áp đảo, y thừa lệnh của Phương trượng mời chúng ta đến đây, chưa biết chừng đó là hảo ý cũng nên?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp :
- Thôi huynh, ngày hôm nay suốt dọc đường chúng ta gặp bọn sói đầu, rõ ràng chúng đã để ý đến chúng ta, rồi chúng vội vàng về chùa báo cáo, sau Đại Tuệ hòa thượng lại thừa lệnh Phương trượng đón vào trong chùa, tiểu đệ đã thấy có nhiều khả nghi. Quả nhiên chúng đã giam chúng ta lại.
Nói xong, chàng rút Thất Tinh Kiếm ra, trong phòng liền sáng loé ngay. Hồng Tiếu vội hỏi :
- Giang công tử định làm gì thế?
Thanh Lam quay đầu lại, vừa cười vừa cương quyết nói tiếp :
- Giặc sói đầu nhốt chúng ta vào trong thạch thất, chẳng lẽ chúng ta không biết phá cửa ra hay sao?
- Ủa!
Hồng Tiếu vừa kêu được một tiếng, thì Thanh Lam đã giơ kiếm lên, từ từ đâm thẳng vào cửa đá. Thân kiếm cắm sâu vào trong cửa từng tấc một, sâu tới một thước, hai thước... Chàng bỗng rút trường kiếm ra, vẻ mặt chàng giận dữ thêm, hai mắt hầu như nổ lửa, giận dữ nói tiếp :
- Giặc sói đầu đã xếp đặt rồi, chỉ cánh cửa đá này cũng làm bằng gân đá hoa cương dầy hơn hai thước, nên tuy tiểu đệ có bảo kiếm có thể chém vàng chặt sắt, nhưng cũng khó phá nổi cánh cửa mà ra khỏi nơi đây được.
Hồng Tiếu đưa mắt nhìn Văn Úy, rồi vội hỏi Thanh Lam tiếp :

- Giang công tử, như vậy chúng ta biết làm sao bây giờ?
Thanh Lam thấy nàng hỏi như thế mới sực nghĩ đến hai cánh cửa chúng làm bằng gân đá hoa cương, nhưng còn những nơi khác, chẳng nhẽ cũng làm bằng gân đá hoa cương tất cả hay sao? Nên chàng mới đi quanh thạch thất một lượt rồi giơ kiếm lên đâm vào vách đá chứ không trả lời Hồng Tiếu vội.
Quả nhiên không bao lâu, chàng đã đâm thủng được hai mươi mấy lỗ kiếm. Đồng thời, chàng cũng nhận thấy ngay cả vách cũng dày hơn hai thước, cứng rắn không kém gì hai cánh cửa lớn. Chàng phát giác mình đã tiêu hao rất nhiều nội lực, nhưng chàng là người rất ương ngạnh không bao giờ chịu khuất phục hết, lại tiếp tục vận nội lực đâm vào các nơi. Khi đâm tới vách đá bên phải, thì thấy chỗ này chỉ đâm một nhát là ngập cán ngay, đủ thấy nơi đây mỏng hơn chỗ khác. Chàng mừng rỡ khôn tả, đâm tiếp nhát nữa, rồi cười và nói :
- Hà hà! Ở đây rồi!
Văn Úy với Hồng Tiếu hai người không hiểu chàng đâm như thế để làm chi, nhưng không tiện hỏi. Lúc ấy hai vợ chồng thấy chàng lớn tiếng nói như vậy, vội chạy lại xem.
Thấy chàng có vẻ mừng rỡ như vậy, Hồng Tiếu lớn tiếng hỏi :
- Vừa rồi Giang công tử nói gì thế?
Hồng Tiếu từ từ đi đến cạnh người chàng.
Thanh Lam thấy vậy ưỡn ngực quay đầu lại, vừa cười vừa hỏi hai vợ chồng Văn Úy rằng :
- Thôi huynh với tẩu phu nhân, thử xem có phải vách đá này khác những nơi khác không?
Hồng Tiếu để ý nhìn giây lát, rồi mặt lộ vẻ kinh ngạc, mắt chớp mấy cái và khen ngợi rằng :
- Giang công tử thông minh thật!

Hồi 47
Căn phòng cấm cố

Thanh Lam thấy Hồng Tiếu khen ngợi mình như vậy, hổ thẹn đến đỏ bừng mặt, rồi vừa cười vừa nói tiếp :
- Căn thạch thất này vốn dĩ là thạch thất thiên nhiên, sau trải qua nhân lực khai thác mới thành căn phòng vuông vắn như vậy. Vừa rồi tiểu đệ dùng kiếm đâm khắp nơi, chỉ thấy nơi đây là mềm hơn và

những đường chỉ của đá cũng khác hơn nên tiểu đệ đoán chắc nơi đây là một cái cửa ngầm mà chúng dùng để đóng mở. Chúng ta cứ phá cánh cửa này là có thể ra được liền.
Nói xong, chàng lại đâm và chém luôn hai nhát nữa. Quả nhiên phía bên kia có tiếng khoá hay xích sắt rơi xuống kêu “loảng xoảng” mấy tiếng. Chàng khẽ đẩy một cái, cánh cửa liền mở toang ra ngay.
Chàng thấy ở phía đằng trước có một cầu thang đá chỉ vừa đi được một người. Cầu thang ấy đi xuống dưới hầm, bên dưới tối đen như mực, không trông thấy gì hết. Chàng có đôi mắt dạ thị nên không hãi sợ chút nào, riêng có Văn Úy với Hồng Tiếu là không trông thấy gì hết. Văn Úy vội lấy cái ống lửa đặc chế của Hắc đại hiệp tặng cho đem ra bật sáng lên, rồi đưa cho Hồng Tiếu cầm.
Thanh Lam liền nói :
- Để tôi đi trước dẫn đường cho.
Hồng Tiếu cũng rút trường kiếm ra cầm sẵn trong tay rồi quay lại bảo Văn Úy rằng :
- Thôi lang, nên cẩn thận nhé!
Văn Úy thấy vợ mình can đảm như vậy cũng phấn chấn hết sức liền rút kiếm ra vừa cười vừa nói :
- Tiểu muội, cứ xuống trước đi, khỏi cần phải quan tâm tới tôi.
Ba người đi một hồi lâu đã xuống hết cầu thang đá ấy, tới một con đường hẻm bằng phẳng lại đi thêm quãng nữa, thấy tả hữu hai bên thỉnh thoảng có những bậc cầu thang đá rộng đi lên bên trên, nhưng Thanh Lam cứ theo đường hẻm mà tiến chứ không chịu lên ngang như vậy. Lại đi được hơn trăm trượng nữa, ba người bỗng thấy con đường đá ấy đột nhiên chia ra làm đôi, Thanh Lam ngừng chân lại, do dự một hồi, chưa biết quyết định ra sao. Chàng bỗng ngửng đầu nhìn lên, thấy con đường bên phải, trên vách có đề mấy chữ như sau :
“Cấm tự tiện vào trong phòng cấm cố”
Trông thấy mấy chữ này, chàng không sao nén được lửa giận, bụng bảo dạ rằng :
- “Chùa chiền là chốn tu hành và cũng là nơi phổ độ chúng sinh, có ngờ đâu chùa Thiếu Lâm, lãnh tụ võ lâm này, xưa nay vẫn nổi danh là chính phái mà lại có phòng giam giữ người một cách vô nhân như thế”
Nghĩ tới đó, chàng cười nhạt một tiếng, liến cất bước tiến về phía bên phải.
Con đường này không dài lắm, chỉ đi được mấy thước, ngoẹo một cái đã đến chỗ tận cùng rồi. Quả nhiên chàng thấy phía đằng trước

có một cánh cửa đá đóng kín và chặn bằng một cái then sắt to bằng cánh tay, then sắt này đã mở qua. Chàng ngẩn người ra nghĩ thầm :
- "Phòng cấm cố này bỏ hoang lâu như vậy, chắc bên trong không có người đâu".
Nghĩ đoạn, chàng định gọi vợ chồng Văn Úy trở ra, thì bỗng nghe thấy hai cánh cửa đá có tiếng kêu "kèn kẹt", then sắt bị đẩy, cọ vào võng sắt kêu "coong coong". Chàng giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay bên trong có người đang đẩy hai cánh cửa đá.
Lúc này chàng mới biết trong đó có người bị giam. Lòng nghĩa hiệp nổi lên, chàng không suy nghĩ gì cả, vội múa kiếm chém mạnh vào then sắt một cái, kêu đến "coong" một tiếng, cái then sắt to lớn như thế bị gẫy ngay ra làm đôi, rớt xuống đất kêu "loảng xoảng" mấy tiếng thật lớn. Cánh cửa đá mở toang ngay, bên trong có tiếng cười sang sảng như tiếng chuông vọng ra, tiếp theo đó lại có tiếng người nói :
- Then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở! Hà hà...
Tiếng nói và tiếng cười chưa dứt, đã có một quái nhân râu dài quá ngực, tóc dài tận gối, quần áo rách rưới ở trong bước ra. Người ấy ngắm nhìn hai khúc then sắt bị Thanh Lam chặt gẫy, rồi đột nhiên cúi đầu xuống, chìa hai bàn tay hộ pháp như hai bàn tay sắt ra, mồm lẩm bẩm nói :
- Bốn mươi năm, hà hà!... Bốn mươi năm, hà hà!... thật là chưởng không bằng kiếm... chưởng không bằng kiếm, hà hà!...
Thanh Lam thấy quái nhân ấy cứ nhìn hai bàn tay mà nói "chưởng không bằng kiếm", hình như y cho chưởng của y phải sắc bén hơn Thất Tinh kiếm của chàng mới phải.
Chàng liền nghĩ thầm :
- "Người này bị giam giữ bốn chục năm, có lẽ bị kích thích rất lớn, tinh thần thất thường, cứ nghe tiếng cười của y cũng đủ biết nội lực của y sung túc cỡ nào. Có thể nói là xuyên được cả sắt đá. Nhỡ y mất lý trí, đột nhiên tấn công chúng ta thì sao? Chúng ta phải đề phòng trước mới được".
Nghĩ tới đó, chàng rùng mình đánh thót một cái, vội lui về phía sau hai bước, tay cầm trường kiếm, vận khí để phòng bị.
Có lẽ quái nhân nọ thấy chàng lui bước như vậy mới hay biết, vội từ từ ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt sáng như điện nhìn vào mặt chàng.
Thấy đôi mắt của quái nhân hung tợn như vậy, Thanh Lam cũng phải rùng mình. Quái nhân liền cất giọng kêu như tiếng chuông hỏi :
- Ngươi là ai?
Thanh Lam đáp :
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam!

- Giang Thanh Lam, ngươi là người của chùa Thiếu Lâm phải không?
- Không phải, tiểu sinh là người của phái Không Động.
Quái nhân gật đầu, mắt nhìn Văn Úy với Hồng Tiếu, thấy vậy, Hồng Tiếu hãi sợ vô cùng, vội lui về sau một bước. Quái nhân thấy vậy không thèm đếm xỉa tới, chỉ gật đầu rồi nói :
- Hay lắm!
Đột nhiên quái nhân vươn tay một cái, xương của y kêu răng rắc như đốt một tràng pháo chuột nổ lách tách vậy.
- Hà hà! Then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở! Hà hà!...
Tiếng cười chưa dứt đã thấy mất dạng quái nhân liền. Y đi nhanh đến nỗi mắt của Thanh Lam sắc bén như thế mà cũng không trông thấy kịp.
Thấy quái nhân đi rồi, Hồng Tiếu khẽ thở hắt ra một tiếng, hỏi Văn Úy rằng :
- Thôi lang, sao người ấy quái dị như thế? Tại sao y cứ nói câu: "then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở" như vậy?
Văn Úy vừa cười vừa đáp :
- Người này bị giam giữ nơi đây đã bốn chục năm trời, có lẽ lúc nào y cũng nghĩ đến thể nào cũng có ngày then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở, và đó cũng là hi vọng duy nhất của y trong bốn mươi năm nay.
- Hôm nay Giang công tử thả y ra có phải là then sắt tự gẫy đâu? Sao y không cám ơn nửa lời như thế?
Thấy quái nhân bỏ đi, Thanh Lam bỗng hối hận và nghĩ thầm :
- "Quái nhận bị chùa Thiếu Lâm giam giữ bốn mươi năm nay, không biết y là người tốt hay ác nhân? Cứ xem thân pháp khi bỏ đi của y, đủ thấy võ công của y còn cao siêu hơn cả nhóm Võ lâm Lục tuyệt. Nếu y là người tốt thì không sao, trái lại nếu y là người hung ác thì có phải phen này ta thả hổ về rừng không?
Chàng càng nghĩ càng thấy cử chỉ của mình quá bồng bột, vì vậy chàng cũng không để ý nghe vợ chồng Văn Úy nói gì hết. Nghĩ đoạn, chàng liền bảo vợ chồng Văn Úy rằng :
- Thôi huynh, chúng ta đi thôi.
Ba người liền trở ra chỗ rẽ đôi hồi nãy. Thanh Lam không do dự gì hết, quẹo luôn về phía bên trái. Đi được một đoạn đường nữa đã hết lối đi, và có một cầu thang đá thẳng tuột, bên trên có ánh sáng của đuốc chiếu xuống. Chàng liền nghĩ thầm :
- "Chắc bên trên là nơi ra khỏi đường hầm và thế nào cũng có cửa đá đóng kín. Bây giờ có ánh sáng chiếu xuống như vậy, chắc quái nhân đã phá cửa xông ra bên ngoài cũng chưa chừng"

Nghĩ đoạn, chàng liền gọi Văn Úy hai người theo mình leo lên cầu thang đá ấy. Khi lên tới phía trên mới hay cửa hang ấy được bịt bằng một tảng đá, nhưng đã bị người lật tảng đá ấy sang bên rồi.
Khi ba người lên khỏi cửa hầm, mới hay bọn mình đang ở trong một cái lầu lớn, bốn bên đều có những giá sách, có khá nhiều giá gỗ bị đánh đổ, sách kinh rớt xuống đất bừa bãi. Thanh Lam lại phát hiện trên đỉnh lầu có thủng một lỗ lớn, ánh sáng mặt trời xuyên qua lỗ thủng ấy chiếu vào. Chàng biết lầu này thế nào cũng là Tàng Kinh các của chùa Thiếu Lâm, nhưng chàng rất ngạc nhiên, nơi đây xưa nay vẫn là chỗ cấm địa, sao lại không có một người nào canh gác như thế? Chàng vừa thắc mắc vừa tự nhủ rằng :
- "Có lẽ vì cường địch áp đảo đến tận nơi, nên các hòa thượng trong chùa đều tập hợp ngoài điện. Vì vậy nơi đây mới không có người canh gác, còn cái lỗ hổng ở trên nóc kia, thế nào cũng do quái nhân ấy phá vỡ; chưởng lực của y mạnh như vậy y có thể là người vô địch chứ không sai..."
Nghĩ tới đó, chàng vội gọi vợ chồng Văn Úy theo mình ra khỏi chốn thị phi này, Thấy mặt chàng nghiêm nghị như vậy, vợ chồng Văn Úy chỉ gật đầu và theo chàng ra khỏi Tàng Kinh các thôi.
Khi ba người ra tới ngoài cửa thì thấy hai hòa thượng mặc áo bào xanh nằm chết trên thềm đá. Thanh Lam vội lại gần xem, thấy hai xác chết đều va vào đá vỡ sọ, máu trong người chảy ra lênh láng. Chàng đoán chắc hai hòa thượng này đã bị người ta dùng chưởng lực chấn thương nội phủ mà chết, chàng vội nói với Văn Úy rằng :
- Thôi huynh, Đại Tuệ hòa thượng nói rất đúng, quả thật đã có cường địch đến tấn công chùa Thiếu Lâm, chúng ta mau...
Chàng vừa nói tới đó đã thấy phía sau có tiếng gió động nhằm lưng mình lấn át tới. Chàng cả kinh, vội đưa tay về phía sau phất một cái. Ngờ đâu chưởng của địch rất mạnh, mà chàng chỉ sử dụng có ba thành chân lực thôi, nên chàng bị đẩy bắn sang bên hai bước.
Người nọ liên tiếp tấn công chưởng thứ hai và chưởng thứ ba. Thanh Lam cả giận, quay mình lại, giơ hữu chưởng lên sử dụng Ly Hợp thần công mà chống đỡ. Chỉ nghe thấy kêu "bùng" một cái kẻ địch đã bị chàng đẩy lui bảy tám bước mới đứng vững.
Lúc này chàng mới thấy rõ đối phương là một lão hòa thượng tuổi ngoài năm mươi, mặc áo bào màu xám. Trông thấy lão hòa thượng ấy, chàng lại nghĩ đến Đại Tuệ dụ mình vào trong thạch thất, lửa giận lại bốc lên đùng đùng, chàng liền lớn tiếng quát hỏi :
- Giặc sói đầu chùa Thiếu Lâm các ngươi, xưa nay vẫn tự cho mình là danh môn chính phái, không ngờ hành vi của các ngươi lại là hành

vi của bọn hạ môn trong giang hồ. Các ngươi không sợ làm nhục đến ba chữ “Thiếu Lâm tự” hay sao?
Lão hòa thượng ấy là Đại Trí thiền sư, giám lâm của chùa Thiếu Lâm và cũng là sư đệ của Chưởng môn Đại Giác thiền sư, địa vị của lão hòa thượng này ở trong chùa cũng khá cao. Vì thấy trên thượng lầu Tàng Kinh các bị người phá huỷ nên ông ta vội chạy đên xem, liền thấy bọn Thanh Lam ba người ở trong lầu đi ra. Ông ta tức giận khôn tả, liền ra tay tấn công ngay. Ngờ đâu lại bị đối phương đẩy lui bảy tám bước như thế. Ông ta kinh ngạc hết sức. Lúc này ông ta lại nghe thấy Thanh Lam nói như thế, nên không sao nhịn được, liền nhìn thẳng vào mặt Thanh Lam, mồm niệm phật hiệu, rồi trầm giọng quát hỏi :
- Ba vị thí chủ đột nhập Tàng Kinh các, cửa Phật dù từ bi đến đâu cũng không thể chịu nhịn được mà ba vị lại còn dùng những lời lẽ ấy nói nhục đến bổn chùa như thế.
Thanh Lam lớn tiếng cả cười đáp :
- Việc làm của các người sự thật đành rằng như thế, bọn tiểu sinh ba người vì có sự liên quan đến chùa Thiếu Lâm nên đi qua đây mới vào tham bái. Ngờ đâu Đại Tuệ hòa thượng và các người lại đánh lừa bọn tiểu sinh ba người, rồi tự tiện giam giữ trong thạch thất, định vĩnh viễn cấm cố, nhưng thạch thất nho nhỏ ấy cầm giữ sao nổi tiểu sinh? Chúng tôi vừa ra khỏi đường hầm lại bị thương nặng rồi không? Đấy, những hành vi ấy không đủ để cho tiểu sinh khinh thị hay sao?
- Ba người trước đây có viết thư báo động, bảo rằng ba ngày sau sẽ đến phá huỷ Tàng Kinh các. Như vậy ngoài ba vị ra chả lẽ lại còn có kẻ khác hay sao?
Thanh Lam đang định nổi giận tiếp, thì Văn Úy đã xen lời nói :
- Sao đại sư lại nói như thế? Ngày hôm nay bọn tiểu sinh ba người mới lên tới quý chùa, còn việc phá hủy lầu các để lấy trộm kinh thư, chắc là người khác, chứ không phải bọn tiểu sinh ba người đâu.
Đại Trí thiền sư cau mày lại giận dữ nói tiếp :
- Bần tăng là người trong cửa phật, khi nào lại để cho người ta tự tiện chỉ trích mình như thế?
Nói tới đó, lão hòa thượng chỉ tay vào Hồng Tiếu mà nói tiếp :
- Nếu bần tăng không hoa mắt thì ba ngày trước đây bần tăng đã gặp nữ thí chủ này một lần rồi.
Thanh Lam lại cả cười định lên tiếng nói tiếp, thì bỗng văng vẳng nghe thấy có tiếng cười như rót vào tai. Tiếng cười này, hình như người ta không nhịn được mới cười như thế nhưng chỉ khẽ cười một

tiếng rồi tắc ngay vì tiếng cười ấy cùng cười đều với Thanh Lam, nên ngoài chàng ra, ba người kia không nghe thấy gì cả. Hơn nữa, Huyền Quan của chàng đã được đả thông, tai mắt tinh hơn trước nhiều, dù cho hoa rụng lá rơi cách chàng mười trượng, chàng cũng nghe thấy, huống hồ tiếng cười đó lại chỉ cách chàng có năm ba trượng thôi, nên chàng nhìn thẳng về phía có tiếng cười, rồi tung mình nhảy luôn lên trên một cây cổ thụ ở Tàng Kinh các, mồm thì nói :

- Hà hà! Thì ra ở trên cây còn có cao nhân ẩn núp!

Sau một tiếng kêu "hự" rất thánh thót, tiếp theo đó lại có một tiếng kêu "bùng", Thanh Lam đã bị đối phương đẩy rớt xuống đất, trên cành cây cũng có một cái bóng đỏ bay lướt đi nhanh như một mũi tên. Người đó vừa phi thân đào tẩu, vừa cất tiếng cười lanh lảnh như chuông, và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng liền.

Thanh Lam bị người ta đẩy rớt xuống đất, người đó là một cái bóng hồng. Nghe tiếng nói thì đúng là đàn bà, nhưng sao chưởng lực của người ấy lại mạnh không kém gì công lực của nhóm Võ lâm Lục tuyệt? Cũng may là chàng đã vận Ly Hợp thần công nên mới không bị thương.

Chàng vừa xuống tới mặt đất đã quát lớn một tiếng, lại tung mình nhảy lên đuổi theo cài bóng hồng kia luôn, mồm thì quát lớn :

- Người này mới chính là người đã hủy lầu lấy trộm kinh thư đấy.

Khinh công của chàng nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt cũng đã mất dạng nốt.

Đại Trí thiền sư tuy là sư đệ của Chưởng môn, võ công khá cao siêu, có thể được coi như là cao thủ hạng nhất, nhưng bây giờ thấy khinh công của người áo đỏ với Thanh Lam cũng phải nhìn nhận là mình còn kém hai người ấy xa. Tuy vậy ông ta vẫn nói với Văn Úy cùng Hồng Tiếu rằng :

- Hai vị thí chủ, chúng ta mau đuổi theo đi!

Văn Úy lắc đầu, đáp :

- Đại sư phụ cứ tự tiện, ngu phu phụ mới học võ, không thiên về môn khinh công.

Đại Trí thiền sư nghe thấy chàng nói như vậy liên cau mày lại, đột nhiên giơ tay vỗ ba cái, liền có mười mấy hòa thượng, tay cầm giáo hoặc đao, cung kiếm đứng nghiêm đợi lệnh.

Đại Trí thiền sư nói :

- Các ngươi phái hai người tiếp hai vị thí chủ này đưa vào phòng khách ngồi chơi, còn thì cứ tiếp tục ẩn nấp vào vị trí cũ để bảo vệ lầu kinh.

Tiếp theo đó, ông ta lại vội xin lỗi hai vợ chồng Văn Úy :
- Xin lỗi hai vị thí chủ, bần tăng còn phải đuổi theo họ, không thể tiếp hai vị được!
Nói xong, ông ta vội đuổi theo Thanh Lam với người áo đỏ kia liền.
Hãy nói Thanh Lam đuổi theo bóng áo đỏ, vượt qua mấy từng nóc điện, đuổi được một hồi, chàng nghĩ thầm :
- "Cái bóng hồng này không những chưởng lực rất mạnh mà khinh công cũng không kém gì mình. Vừa rồi nghe tiếng cười, rõ ràng đối phương là thiếu nữ..."
Nghĩ tới người đó là một thiếu nữ mà lại mặc áo đỏ, chàng động lòng, vội giở hết tốc lực ra đuổi tiếp. Nhưng có một điều rất là, là bóng đỏ ấy không chạy ra ngoài chùa mà cứ chạy thẳng vào trong trung tâm chùa, và tiến lên ngôi đại điện cao nhất.
Lúc ấy, hai người cách nhau càng gần, Thanh Lam đã trông thấy rõ người này đúng là một thiếu nữ rồi. Mùi da thịt thơm của nàng cũng đã theo gió mà phảng phất bay tới.
Hình như thiếu nữ áo đỏ phát giác có người đuổi theo, nàng bỗng nhảy sang bên trái, quát hỏi :
- Ngươi tưởng cô nương sợ ngươi hay sao?
Nàng vừa nói, vừa giơ tay lên tấn công luôn.
Thanh Lam thấy mình sắp đuổi kịp, đang định vượt qua nàng ta để ngăn cản lối đi, ngờ đâu chưa kịp nhìn rõ mặt mũi thì nàng nọ đã giơ tay lên tấn công rồi. Chàng liền ngấm ngầm vận Ly Hợp thần công lên chống đỡ. Chỉ nghe thấy tiếng kêu "bộp" một tiếng, Thanh Lam nhận thấy chưởng lực của đối phương mạnh khôn tả, mình đã ra tay dùng sức mạnh như thế mà vẫn không cản nổi đối phương, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội lui về phía sau hai bước để làm giảm bớt âm kình của đối phương đi.
Ngờ đâu trong nháy mắt đó, thiếu nữ áo đỏ đã cười nhạt một tiếng và nhanh như một mũi tên phi thân lên trên ngôi đại điện cao lớn kia liền.
Lúc ấy trời đã tối đen, trong chùa Thiếu Lâm bốn bề đều yên lặng như tờ, không có một bóng người nào cả. Sự thực đây là một hòan cảnh nghiêm trọng và hiếm có nhất của chùa Thiếu Lâm trong hơn trăm năm nay, bất cứ một nơi nào cũng đều có đệ tử canh gác.
Thanh Lam có thể trông thấy mọi vật trong đêm tối. Trong lúc chàng đang ngơ ngác thì bỗng thấy chỗ cách xa mình chừng bốn năm trượng có một bóng người vừa gầy vừa cao đang đứng ở trên nóc điện.
Tuy mắt chàng sắc bén như thế mà cũng không sao trông thấy rõ

được mặt mũi và thân hình của người đó, chỉ mang máng trông thấy như một cái bóng ma chứ không phải là người. Chàng rất lấy làm ngạc nhiên, rõ ràng thiếu nữ áo đỏ đi về phía đó hẳn hoi, mà sao bây giờ phía bên đó lại thấy xuất hiện một cái bóng ma như vậy?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 48
Hai tên ma đầu

Thanh Lam không hãi sợ chút nào, vội rút kiếm ra khỏi bao, nhanh như sao sa phi thẳng lên. Khi lên tới trên nóc điện thì chàng lại trông thấy thiếu nữ áo đỏ đã đi đến mái hiên. Đột nhiên trên nóc đại điện có một bóng người màu xám nhảy lên theo. Chàng nhận ra người đó là một lão hòa thượng tay cầm thiền trượng. Ông sư ấy với chàng cũng nhảy lên một lúc. Hai người cũng lên tới trên sườn nhà, chỉ còn cách bảy tám trượng nữa là tới cái bóng ma nọ, thì cái bóng ma ấy bỗng cất tiếng cười the thé, phất tay áo rộng, rồi đột nhiên tung mình nhảy lên, chỉ chớp nhoáng một cái, người đó nhanh như chim cắt nhảy xuống chỗ trước mặt chàng với lão hòa thượng rồi.
Kình lực ở tay áo người đó phát ra, nhằm chàng với lão hòa thượng lấn át tới, áp lực mạnh không thể tưởng tượng được, bắt buộc chàng với lão hòa thượng lại phải xuống bên dưới.
- Hừ, hừ!
- Hà hà!
Hai tiếng cười khác nhau lần lượt nổi lên, tiếng cười bao hàm đầy vẻ uất hận, còn tiếng cười sau thì có vẻ đắc chí.
Hai tiếng cười đó vừa dứt, lại có tiếng nói dõng dạc vọng tới :
- Người... có... bi... hoan... ly... hợp. Trăng... có... mờ... tỏ... tròn... khuyết...
Tiếp theo đó, lại có tiếng người quát lớn :
- Then sắt tự gãy, cửa đá tự mở! Hà, hà, hà!
Thanh Lam vừa xuống dưới tới mặt đất, nghe thấy tiếng nói ấy, chàng sực nghĩ vừa rồi người nhảy tới trước mặt mình rõ ràng chả là quái nhân tóc dài bị chùa Thiếu Lâm cấm cố bốn mươi năm được mình thả ra. Hồi nãy, nhờ có y ra tay chống đỡ chưởng lực của người gầy và cao ở trên nóc nhà, mình với lão hòa thượng mới thoát hiểm.
Tuy vậy dư phong của chưởng lực của hai người cũng đủ đẩy cho

chàng với lão hòa thượng phải rớt xuống mặt đất. Như vậy, đủ thấy kình lực của hai người ấy mạnh biết bao. Chàng liền nghĩ thầm :
- "Người gầy gò và cao ấy là ai? Quái nhân bị cấm cố ở dưới thạch thất là ai? Sao hai người lại có công lực mạnh như thế? Còn thiếu nữ áo đỏ nữa, không những thân pháp rất nhanh mà võ công cũng ngang với mình..."
Chàng tài cao gan lớn, nghĩ như vậy xong, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng vội tung mình nhảy lên lần nữa, nhưng bỗng có tiếng người khác khàn khàn khuyên bảo chàng rằng :
- Tiểu thí chủ, không nên!
Đồng thời tay của chàng cũng bị người ấy nắm chặt. Chàng giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay đó chính là lão hòa thượng mặc áo xám, vừa rồi cũng bị kình phong của quái nhân với người nọ đẩy rớt xuống cùng một lúc với mình.
Chàng thấy mặt lão hòa thượng nhợt nhạt, và bằng một giọng rầu rĩ nói tiếp :
- Có lẽ người định đến quấy nhiễu bổn chùa là chúng đấy! Hà, tai kiếp!... Đây là tai kiếp của chùa Thiếu Lâm...
Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, nhưng nghe giọng nói của lão hòa thượng thì hình như ông ta biết rõ lai lịch của hai người ở trên kia, nên chàng vội hỏi :
- Lão sư phụ có biết hai người ở trên đó là ai không?
Hình như lão hòa thượng không nghe thấy chàng hỏi, chỉ ngửng mặt lên trời mà lẩm bẩm khấn thầm :
- Đệ tử Đại Giác nghiệp tội thâm trọng nên mới để cho hai tên ma đầu đến quấy nhiễu như vậy. Mong Phật Tổ từ bi bảo hộ cho chùa Thiếu Lâm để được tai qua nạn khỏi, còn bao nhiêu tội lỗi đệ tử xin gánh vác hết.
Khấn xong, ông ta đột nhiên tỏ vẻ cương quyết quay đầu lại vừa cười vừa đáp :
- Tiểu thí chủ đêm đến chùa Thiếu Lâm này có việc gì thế? Bần tăng thấy mặt tiểu thí chủ rất đứng đắn, chắc không phải là đồng đảng của bọn ác độc kia. Câu chuyện ngày hôm nay là kiếp vận của bổn chùa, hai tên ma đầu trên kia chỉ cần có một tên xuất hiện cùng một lúc như thế này. Bần tăng đã hứa với Phật Tổ, dù có phải nhảy vào đống lửa cũng là nhiệm vụ phải gánh vác của bần tăng. Còn tiểu thí chủ là người ngoại cuộc, không nên giáp mặt hai tên ma đầu này làm chi, vì thấy chúng chỉ có mang họa vào thân thôi!
Thanh Lam thấy lão hòa thượng rất hiền từ, sắc mặt lại rất bóng bẩy, dù đang lâm nguy như vậy mà mặt cũng không tỏ vẻ gì là hãi sợ hết.

Thấy vẻ mặt và khí độ lão hòa thượng như vậy, Thanh Lam bỗng tỏ vẻ kính ngưỡng vội đáp :
- Lão sư phụ khỏi lo âu. Tiểu sinh là Giang Thanh Lam có liên quan rất mật thiết với chùa Thiếu Lâm...
Đại Giác đại sư cúi đầu xuống niệm Phật hiệu rồi xua tay nói tiếp :
- Lúc này không phải lúc chuyện trò, bần tăng đang bận đuổi theo ma đầu để lấy lại di báu của tổ sư, còn tiểu thí chủ thì không nên lên trên đó làm chi.
Nói xong, ông ta lại chống cây thiền trượng xuống đất, rồi tung mình nhảy luôn lên trên nóc điện.
Nghe thấy lão hòa thượng nói, Thanh Lam mới biết hai người ở trên nóc điện là hai tên ma đầu rất lợi hại, chỉ nội một tên xuất hiện cũng đủ làm cho chùa Thiếu Lâm tan vỡ rồi.
Trong hai người đó, quái nhân tóc dài mình thả ra quả là một tên hung ác...
Nghĩ tới đó, chàng ăn năn hết sức, lại thấy thân pháp của Đại Giác đại sư nhảy lên trên nóc nhà như vậy, chàng biết công lực của ông ta cũng không hơn được mình, nên chàng vội tung mình nhảy lên theo.
Khi lên tới nóc nhà chàng chỉ thấy có độc một mình Đại Giác đại sư đang đứng ở đấy thôi, còn cái bóng đen cao gầy, quái nhân tóc dài, cùng thiếu nữ áo đỏ biến đi đâu mất. Chàng đưa mắt nhìn bốn xung quanh cũng không thấy hình bóng của một người nào hết. Bỗng có một cái bóng xám ở dưới đất nhảy lên trên nóc nhà và tiến thẳng về phía mình. Khi người đó đến gần, chàng đã nhận ra là lão hòa thượng Đại Trí thiền sư mà mình đã gặp ở trên Tàng Kinh các hồi nãy. Đại Trí thiền sư đi tới trước mặt Đại Giác đại sư rồi nói :
- Đại sư huynh, tiểu đệ bất tài...
Đại Giác đại sư thở dài một tiếng, vội đỡ lời :
- Sư đệ, câu chuyện đêm nay thực khiến cho ngu huynh cũng không ngờ. Hiện giờ báu vật của bổn chùa đã mất, tung tích của hai tên ma đầu lại biến mất. Bây giờ chùa Thiếu Lâm chúng ta hiện đang lâm vào cảnh rất nguy nan. Sư đệ hãy theo ngu huynh xuống bên dưới đã, rồi chúng ta hãy nói chuyện sau.
Nói xong, ông ta lại vái chào Thanh Lam và hỏi :
- Chẳng hay tiểu thí chủ có thì giờ xuống dưới đại điện nói chuyện với bần tăng chốc lát hay không?
Thanh Lam nghe nói rất ngạc nhiên, bụng bảo dạ rằng :
- “Vật báu của chùa Thiếu Lâm bị mất trộm thì cứ việc đi tìm kiếm, vả lại kẻ địch đã đi xa rồi, sao ông ta còn bảo là chùa Thiếu Lâm đang lâm nguy như vậy?”

Tuy nghĩ thế, chàng vẫn theo hai lão hòa thượng mà nhảy xuống bên dưới. Một lát sau, ba người cùng vào phòng của người Chưởng môn. Đại Giác đại sư mời chàng ngồi xuống, rồi Đại Trí thiền sư liền lên tiếng nói với Đại Giác đại sư rằng :
- Thưa đại sư huynh, vị tiểu thí chủ này còn có hai người bạn đang ngồi chờ ngoài kia, vậy có nên cho mời hai người đó vào không?
Đại Giác đại sư gật đầu đáp :
- Sư đệ đi bảo Đại Tuệ sư đệ mau dẫn các đệ tử lục soát khắp nơi một lượt, và điểm xem số người bị thương và bị chết, rồi tới đây báo cáo.
Một lát sau, Đại Trí đã dẫn vợ chồng Văn Úy vào. Đại Giác đại sư mở mắt ra, khẽ niệm Phật hiệu, rồi hỏi Thanh Lam rằng :
- Xin thứ lỗi lão tăng hỏi như thế này cũng hơi không phải một chút! Chẳng hay các vị thí chủ quý tính danh là gì? Sư thừa tôn phái như thế nào?
Thanh Lam vội đứng dậy đáp :
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động, còn hai vị này là đôi vợ chồng. Anh ấy là bạn chí thân của tiểu sinh, họ Thôi tên là Văn Úy. Kể ra anh bạn họ Thôi đây còn là đệ tử tục gia của quý chùa nữa.
Đại Giác đại sư trợn to đôi mắt lên nhìn vợ chồng Văn Úy rồi hỏi lại :
- Lão tăng không biết danh hiệu của quý tôn sư xưng hô như thế nào.
Văn Úy vội đỡ lời :
- Ngu phu phụ được Hoành Pháp lão sư phụ mở lòng từ bi cho làm đệ tử ký danh.
- Thế ra hai vị thí chủ là môn hạ của sư thúc ở Ngũ Đài sơn đấy? Lão tăng thật thất kính.
Văn Úy cùng Hồng Tiếu hai người liền đứng dậy chào hai vị sư huynh.
Đúng lúc đó, bỗng có một hòa thượng áo xám vội vàng chạy vào, mồ hôi nhễ nhại, mồm thở hồng hộc, chắc có việc gì rất quan trọng vừa xảy ra.
Thanh Lam đã nhận ra người này chính là Đại Tuệ hòa thượng. Vừa trông thấy bọn Thanh Lam, Đại Tuệ đã biến sắc mặt, Thanh Lam cũng tức giận khôn tả.
Đại Giác đại sư thấy vậy vội hỏi :
- Đại Tuệ sư đệ, ba vị thí chủ này không phải là người ngoài, có chuyện gì sư đệ cứ nói ra đi.
Đại Tuệ hòa thượng liền chắp tay vái chào, đáp :

- Tiểu đệ thừa lệnh đi khám xét khắp nơi, nhưng không thấy bóng hình kẻ địch nào hết, ở trên Đại Hùng bảo điện tám đệ tử luân phiên bị giết chết, người nào cũng bị chưởng lực chấn động mà chết. Vấn đề nghiêm trọng nhất là cửa đá ở đường hầm đã có người phá hủy, phòng giam giữ Nhất Quái từ bốn mươi năm nay đã...
Đại Trí thiền sư nghe nói xong liền biến sắc mặt, vội hỏi lại :
- Sư đệ bảo phòng cấm cố đã bị phá hủy ư?
Đại Tuệ hòa thượng có vẻ hậm hực, đưa mắt liếc nhìn bọn Thanh Lam rồi gật đầu đáp :
- Sư huynh nói rất đúng. Then sắt ở cửa phòng giam đã bị người ta chặt gẫy, nên Nhất Quái mới thoát thân được.
Đại Trí thiền sư nghe nói rùng mình một cái, vội đứng dậy nói với Đại Giác đại sư rằng :
- Đại sư huynh, việc...
Đại Giác đại sư rất trấn tĩnh, chỉ thở dài một tiếng và đáp :
- Việc này ngu huynh đã biết rõ lắm rồi, đó là tai kiếp của chùa chúng ta, không sao tránh thoát được. Chỉ mong đức Phật Tổ từ bi sẽ phù hộ cho chúng ta thôi.
Vì nhất thời tức khí, Thanh Lam chặt gẫy cái then sắt thả quái nhân tóc dài đó ra, trong lòng đã ân hận. Bây giờ lại nghe thấy lão hòa thượng nói để cho Lâu Nhất Quái ra khỏi nhà giam như thế sẽ quan trọng như thế nào, chàng càng không yên thêm, vội đứng dậy hỏi :
- Thưa lão thiền sư, chẳng hay Lâu Nhất Quái là hạng người như thế nào, đại sư có thể cho tiểu sinh biết rõ lai lịch và nguyên nhân giam cầm y không? Vì nhất thời hiểu lầm, tiểu sinh đã chặt gẫy then sắt nên mới có sự lầm lỡ như vậy và cũng không ngờ sự việc lại quan trọng như thế. Thật tiểu sinh rất lấy làm ân hận.
Đại Trí thiền sư trợn tròn mắt lên, kinh hãi hỏi lại :
- Giang thí chủ, chính thí chủ đã thả Lâu Nhất Quái ra đấy à?
Đại Giác đại sư xua tay, xen lời nói :
- Việc gì cũng có số trời hết! Giang thí chủ không nên rầu rĩ như thế. Có lẽ đó là tiên sư đã định đoạt trước, nhờ thí chủ buông thả lão quái ra đấy thôi.
Nói tới đó, ông ta ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp :
- Nói đến chuyện Nhất Quái có lẽ hai vị sư đệ cũng không biết rõ. Năm mươi năm trước đây, Nhất Quái nổi danh ngang với Lão Tàn, vì vậy trên giang hồ mới có câu “Nam Quái, Bắc Tàn”. Võ công của hai người không những ngang nhau mà cũng là cao thủ hãn hữu trong võ lâm. Nhất là Phách Thiên chưởng của lão quái, oai lực mạnh đến nỗi không ai có thể chống đỡ nổi. Vì vậy, người ta đặt cho y một biệt

hiệu là Nhất Chưởng Khí Thiên nghĩa là y chỉ cần đánh một chưởng cũng có thể mở cửa trời, đủ thấy công lực của y lợi hại như thế nào. Lúc ấy lão tăng mới có ngoài hai mươi thôi.
Bọn Thanh Lam ba người đều nghe đến ngẩn người ra, cả Đại Trí, Đại Tuệ cũng đều yên lặng lắng tai nghe.
Đại Giác đại sư lại nói tiếp :
- Có một hôm, Nhất Quái đột nhiên tới bổn chùa đòi thử thách với Dịch Cân kinh thần công của tổ sư truyền lại xem có chống đỡ nổi một chưởng của y không.
Lúc bấy giờ, tôn sư đang bế quan tham thiền, còn sư thúc thì lại đến chủ trì chùa Thất Bảo ở Ngũ Đài nên trong chùa không có ai địch nổi y. Y cũng không làm khó dễ gì hết, chỉ cười ha hả rồi bỏ đi thôi.
Đại Trí thiền sư xen lời nói :
- Thưa đại sư huynh, việc này tiểu đệ hãy còn nhớ. Hôm ấy trước khi bỏ đi, y còn đánh một chưởng, cái lầu chuông xây bằng gỗ ở trước điện đã bị chưởng phong của y đánh đổ sụp. Sau này mới xây lại và xây bằng đá.
Đại Giác đại sư gật đầu đáp :
- Phải, lầu chuông của bổn chùa tái xây bằng đá từ hồi đó thực.
Sau đó không thấy Nhất Quái tới nữa, nhưng cũng vì thế mà y càng trở nên hung ác hơn trước. Y cho phái Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm như vậy mà cũng không có cao thủ nào địch nổi y.
Ba năm sau, ngày đại điển khai quan của tiên sư, sư thúc cũng ở Ngũ Đài về tới, không hiểu tại sao Nhất Quái lại hay tin nên y lại quay trở lại.
Đại Tuệ hòa thượng xen lời :
- Hôm đó chính là ngày tiểu đệ quy y cửa Phật.
Đại Giác đại sư gật đầu đáp :
- Phải, từ đó đến giờ đã được bốn mươi năm. Đối tượng chủ yếu của Nhất Quái tất nhiên là tiên sư. Y không bao giờ quên Dịch Cân kinh của tiên sư để lại, liệu xem có địch nổi Phách Thiên chưởng của y không. Lúc ấy người ra tay đấu với y lại là sư thúc.
Hồng Tiếu trợn to đôi mắt lên hỏi :
- Ủa! Thế ra sư phụ tôi ra tay đấu với y trước đấy!
Đại Giác đại sư mỉm cười, tiếp :
- Lúc ấy Nhất Quái không chịu so tài với sư thúc. Y bảo chỉ có tiên sư thì may ra mới chống đỡ được chưởng cua y thôi, còn sư thúc thì chỉ chống đỡ nổi nửa chưởng của y là cùng, nên y không muốn tốn nhiều thì giờ vô ích. Sư thúc liền hỏi lại y, nếu sư thúc chống đỡ nổi ba chưởng của y thì sao? Nhất Quái nghe sư thúc nói như thế liền

cười ha hả và trả lời đại ý nếu sư thúc chống đỡ nổi được một chưởng của y thì từ đó trở đi, y sẽ mai danh ẩn tích, rút lui ra khỏi giang hồ liền. Thế là cuộc thách đố ấy đã khiến cho y phải bị giam giữ hơn bốn chục năm liền.
Hồng Tiếu hớn hở hỏi tiếp :
- Thế ra sư phụ của tiểu muội đã thắng được Nhất Quái đấy à?
Đại Giác đại sư không trả lời, chỉ nói tiếp :
- Sự thực Nhất Quái đã tính nhầm. Năm xưa, khi sư tổ Đàm Tôn đại sư lên chầu Phật thì lúc ấy tiên sư hãy còn ít tuổi, đã được cử làm chủ trì của bổn chùa. Vì công việc quá bận rộn, nên đã sao nhãng sự luyện tập võ công. Tuy về sau đã chịu khó tu luyện, bế quan ba năm, nhưng lúc ấy về môn Dịch Cân kinh thần công thì tiên sư vẫn còn chưa tinh thuần bằng sư thúc. Nhất Quái cùng sư thúc đấu xong ba chưởng mà hai người vẫn không phân thắng bại. Tuy vậy, như thể kể cũng là Nhất Quái đã bị thua rồi. Y vẫn cứ tin tưởng là công lực của tiên sư còn cao siêu hơn sư thúc, nên y tự động tiến vào thạch thất. Tiên sư liền đánh một chiếc gậy sắt làm then và đã nói với Nhất Quái rằng: “Khi nào then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở, thì y mới được ra khỏi thạch thất ấy”. Bây giờ y đã thoát thân rồi, y muốn coi chùa Thiếu Lâm chúng ta là địch hay bạn thì tùy ở y.
Hồng Tiếu quay đầu lại, vừa cười vừa nói với Văn Úy rằng :
- Thôi lang! Thảo nào y cứ lẩm bẩm nói hai câu ấy mãi. Thế ra đó là lời nói của sư bá đã dặn bảo y.
Đại Giác đại sư lại nói tiếp :
- Sự thật, lúc bấy giờ Nhất Quái muốn cố ý tỏ ra là mình đàng hoàng, tự động vào trong thạch thất cho chúng ta giam giữ. Chắc y thế nào cũng cho thạch thất này tầm thường như những thạch thất khác, vậy làm sao mà giam giữ nổi y. Vì theo lời hứa mà y tạm thời đi vào trong thạch thất để tỏ ra mình là người có tín nghĩa, còn về sau này thì y muốn đi lúc nào mà chả được. Nhưng y có ngờ đâu thạch thất ấy lại là thạch thất thiên nhiên, bảo đao bảo kiếm thường của các người trên giang hồ thì đừng có hòng phá nổi. Ngay cả cái then sắt cũng mới đúc, dù cho Phách Thiên chưởng của y có lợi hại đến đâu cũng khó mà phá nổi. Vì thế mà y bị giam giữ bốn mươi năm liền. Nhưng theo sự ước đoán của lão tăng thì dù Giang thí chủ không tình cờ chặt gẫy cái then sắt ấy, thì năm năm sau y cũng có thể tự phá nổi thạch thất mà ra. Tuy tiên sư nói, sau khi y ra khỏi thạch thất, muốn coi Thiếu Lâm là địch hay là bạn thì tùy ở nơi y, nhưng lão tăng nhận thấy y bị giam giữ bấy nhiêu năm nay, tính nết thể nào cũng dịu hơn trước, chắc y không đến nỗi thù hằn chùa Thiếu Lâm chúng ta như

trước nữa đâu. Tuy họa phúc khó mà phỏng đoán trước được, nhưng dù sao tính nết của y cũng không còn hung ác như trước, nên lão tăng chắc chùa Thiếu Lâm chúng ta không đến nỗi bị hủy diệt đâu. Lão tăng chỉ lo âu một người khác đến phá phách bổn chùa thôi.
Đại Tuệ hòa thượng liếc mắt nhìn Hồng Tiếu một cái và hỏi :
- Theo lời đại sư huynh vừa nói thì người đó có phải là thiếu nữ áo đỏ không?
Lão sư thở dài và trả lời bằng mấy cái lắc đầu. Đại Tuệ lo âu không thể tả, vội hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ còn có người lợi hại hơn Nhất Quái hay sao?
Đại Giác đại sư rầu rĩ đáp :
- Hai tháng trước đây, bổn chùa đã được Côn Luân lão thần tiên sai người đem trả cho cuốn Dịch Cân kinh, nhưng lại có người đến ăn trộm liền, và không ngờ người đó lại chính là y.
Nói tới đó, ông ta thở dài một tiếng mới nói tiếp :
- Nếu quả thực là y, có lẽ khắp thiên hạ chỉ có một mình Côn Luân lão thần tiên mới có thể lấy lại được cuốn chân kinh ấy thôi.
Ngay cả sư thúc chúng ta cũng không làm gì nổi người ấy.
Đại Trí thiền sư hồ nghi hết sức, vội hỏi :
- Đại sư huynh, y là ai mà cả sư thúc chúng ta cũng không địch nổi thế?
Đại Giác đại sư khẽ đáp :
- Thiên Lý Cô Hành Khách đấy?
- Thiên Lý Cô Hành Khách ư?
Đại Trí, Đại Tuệ nghe thấy Đại Giác nói như thế đều giật mình kinh hãi, đồng thanh la lên như trên và hỏi tiếp :
- Là y ư? Thế đại sư huynh đã gặp mặt y chưa?
Đại Giác chậm rãi nói tiếp :
- Nói ra thì thực là nguy hiểm. Lúc ấy hai vị hiền đệ vừa đi khỏi, ngu huynh còn ở lại trên Tổ sư điện, bỗng thấy một cái bóng đỏ nhanh như điện chớp tiến thẳng lên trên điện. Chờ đến khi ngu huynh lên tới trên đó thì Giang thí chủ cũng vừa tới nơi. Ngờ đâu trên nóc nhà đã xuất hiện một cái bóng người vừa gầy vừa cao, đang giơ chưởng lên tấn công. Thì cùng lúc ấy lại có một cái bóng người khác nhảy tới trước mặt Giang thí chủ và cũng giơ chưởng ra chống chưởng thế của người gầy và cao kia. Kình lực của hai người mạnh không thể tưởng tượng được, thực là bình sinh ngu huynh chưa hề thấy ai lại có chưởng lực hùng mạnh đến thế. Dư sức của hai luồng chưởng lực còn đẩy lui nổi ngu huynh với Giang thí chủ rớt xuống dưới điện, rồi người gầy và cao kia ngâm luôn hai câu: “Người có lúc bi, hoan,

ly, hợp; trăng có khi mờ, tỏ, tròn, khuyết". Như vậy không phải là Thiên Lý Cô Hành Khách thì còn ai vào đó nữa? Còn người chống đỡ chưởng của y chính là Nhất Chưởng Khai Thiên Lâu Nhất Quái đã bị giam giữ trong thạch thất. Lúc ấy ngu huynh thấy chuyện này ly kỳ qua, nhưng bây giờ nghĩ ra mới hay Nhất Quái đã đền ơn Giang thí chủ. Vì vậy y mới đột nhiên xuất hiện, chống đỡ hộ cho Giang thí chủ một chưởng ấy.
Lúc này Thanh Lam mới tỉnh ngộ, vội hỏi lại :
- Tiểu bối trẻ người non dạ, ngu si ngốc nghếch, nên không biết Thiên Lý Cô Hành Khách mà đại sư vừa nói đó là ai?
Đại Giác đại sư đáp :
- Cũng là câu chuyện vào hồi mấy chục năm về trước. Chuyện này lão tăng đã nghe tiên sư kể cho hay, lai lịch của Thiên Lý Cô Hành Khách bí mật lắm, không ai hay biết hết. Ngay cả đến thân hình và mặt mũi y cũng vậy, không ai thấy qua. Chỉ biết y ẩn cư trong một u cốc tại núi Cửu Hoa, nhưng vào năm nào, tháng nào bắt đầu ẩn cư ở đó thì không ai hay biết. Y tự nhận u cốc đó là Trường Hận cốc. U cốc ấy gồ ghề khó đi, nghe nói vì y đã gặp phải một việc gì rất đau lòng nên mới tới u cốc ấy để ẩn cư, và quyết không gặp một người nào cả. Sau bỗng có người đồn, người ở trong u cốc đó là một tuyệt thế kỳ nhân của võ lâm, võ công cao khôn lường, nên đã có người mạo hiểm lần mò vào đó để yêu cầu y truyền thụ võ công cho, và cũng có một số võ sĩ có võ công khá cao siêu và một danh y đến yết kiến, nhưng bất cứ người nào cũng vậy, dù cao siêu đến đâu hoặc bất cứ là ban ngày hay ban đêm, hễ người nào cứ vào trong Trường Hận cốc là không hiểu tại sao tự nhiên mất hẳn hơi sức đề kháng và rút cục bị ném ra ngoài sơn cốc, không những không có hơi sức trả đũa mà cả người đó hình dáng như thế nào cũng không trông thấy hết. Người nào cũng vậy, chỉ văng vẳng nghe thấy người đó ngâm hai câu: "Người có lúc bi hoan, ly hợp; trăng có khi mờ tỏ, tròn khuyết".
Kể từ đó trở đi, tin đồn càng thần bí thêm, lại vì không biết tên họ của y mà thấy y cứ ngâm hai câu ấy hoài nên căn cứ vào hai câu ấy, người ta đoán chắc người này thể nào cũng gặp phải việc gì rất đau lòng, nên mới đặt cho y một biệt hiệu là Thiên Lý Cô Hành Khách.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 49
Người đuổi ta làm chi

Thanh Lam nghe thấy Đại Giác đại sư nói như vậy, đoán chắc Thiên Lý Cô Hành Khách thể nào cũng có một chuyện gì rất đau lòng và rất uẩn khúc, mới có hành động và cử chỉ như vậy. Chàng rất thông cảm người ấy, đang định lên tiếng hỏi tiếp thì Đại Trí thiền sư đã lên tiếng hỏi trước :
- Đại sư huynh, theo lời đồn của giang hồ thì bảo y thề không ra khỏi sơn cốc nửa bước, và ai vào trong sơn cốc tìm y thì cũng bị y vứt ra ngoài, nhưng chỉ bị thương nhẹ thôi, chứ y không hề giết hại ai hết. Vậy sao bây giờ y lại bỗng nhiên tới bổn chùa lấy trộm kinh và đả thương người như thế?
Đại Giác đại sư ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Tính nết người ấy quái dị lắm, ngày thường hành vi của y ra sao, mỗi người nói mỗi lối, khó mà phân biệt được. Cứ căn cứ chưởng của y vừa tấn công Giang thí chủ hồi nãy thì thấy y ra tay rất ung dung, nhưng oai lực lại mạnh không thể tưởng tượng được, có thể nói trong võ lâm ít thấy, huống hồ hai câu thơ mà y vẫn ngâm nga thì ngoài y ra, không có người thứ hai nào lại nói đến hai câu thơ ấy.
Nói tới đó, lão hòa thượng liền đưa mắt liếc nhìn Thanh Lam với vợ chồng Văn Úy rồi nói tiếp :
- Ba vị thí chủ không phải là người ngoài nên lão tăng mới dám nói sự thật. Nói ra thì hổ thẹn lắm. Ba hôm trước đây, bỗng có một nữ thí chủ mặc áo đỏ, lưng đeo trường kiếm, đòi gặp lão tăng. Tri Khách tăng trong chùa thấy nàng đem theo võ khí như vậy, biết thế nào cũng có ác ý, nên chúng mới từ chối, bảo lão tăng không tiếp khách lạ mặt bao giờ. Ngờ đâu nữ thí chủ ấy nghe thấy chúng nói như vậy, liền cười nhạt, giơ tả chưởng lên nhằm một pho tượng trong Tứ Đại Thiên Vương ở phía bên trái cách xa khẽ đẩy một thế. Chỉ nghe thấy kêu “lách cách” mấy tiếng thật lớn, pho tượng cao mười mấy trượng như vậy đã bị chưởng phong của nữ thí chủ kia chấn động đến nỗi vỡ tan tành, rồi nữ thí chủ ấy lạnh lùng nói :
- Phương trượng của các ngươi có tiếp khách lạ mặt hay không? Điều này cũng không quan trọng cho lắm. Cô nương chỉ báo cho các người biết, ba ngày sau cô nương sẽ lên đây lấy cuốn Dịch Cân kinh, bảo Phương trượng của các ngươi nên tự lượng một chút thì hơn!
Nói xong, nàng ta đi luôn. Chờ tới khi Đại Trí, Đại Tuệ hai vị sư đệ hay tin, đuổi theo ra để xem là ai. Ngờ đâu nàng ta đã đi mất dạng

rồi. Ba vị nên rõ, bốn pho tượng Tứ Đại Thiên Vương để ở trước cửa đều cao mười lăm trượng, dù cao thủ hạng nhất của giang hồ muốn một chưởng đánh vỡ cũng không phải là chuyện dễ, ngay chính lão tăng đây cũng tự biết không sao có công lực mạnh như thế được. Ngờ đâu, thiếu nữ áo đỏ lại giơ bàn tay ngọc lên khẽ phất một cái mà pho tượng kia đã đổ ụp xuống, đủ thấy công lực của nàng kinh người biết bao. Nàng còn bảo ba hôm nữa sẽ tới đây lấy Dịch Cân kinh của tổ sư để lại. Lão tăng biết nàng không thể nói ngoa đâu, vì thế mới ra lệnh cho các đệ tử ở khắp nơi, nội trong ba ngày, mau trở về để hộ pháp bổn chùa. Ngờ đâu, lại gặp ba vị thí chủ giáng lâm đúng vào ngày thứ ba, ngày mà nàng áo đỏ hẹn ước, vì vậy mới có sự hiểu lầm như hồi nãy.
Thanh Lam, Văn Úy cùng quay đầu lại nhìn Hồng Tiếu. Lúc này hai người mới vỡ lẽ. Thì ra họ tưởng nàng là thiếu nữ áo đỏ đến để khiêu khích nên mới có sự hiểu lầm như vậy.
Đại Giác đại sư lại nói tiếp :
- Hiện giờ cuốn Dịch Cân kinh mà Côn Luân lão thần tiên đã sai người đem trả lại cho bổn chùa đã bị lấy mất. Lão tăng dù có chết trăm nghìn lần cũng không sao chuộc lại được tội lỗi ấy. Lão tăng đã nghĩ kỹ rồi, hiện giờ tạm giao bổn chùa cho hai vị sư đệ hiệp lực chủ trì, còn lão tăng thì phải xuống núi ngay.
Đại Trí thiền sư nghe nói rùng mình một cái, vội khuyên ngăn rằng :
- Đại sư huynh là Chưởng môn của một môn phái, không nên rời khỏi bổn chùa như thế. Việc này cho phép tiểu đệ xuống núi điều tra trước thì hơn!
Đại Giác đại sư lắc đầu, đáp :
- Chùa Thiếu Lâm đội ơn tổ sư truyền lại cho đã trăm nghìn năm nay, danh tiếng võ lâm, bây giờ ngộ tai biến như vậy là mất hết cả danh dự. Nếu không lấy lại được vật báu đã mất thì có lẽ từ nay cái tên của chùa Thiếu Lâm sẽ bị xóa bỏ chứ không sai, hương hỏa y bát cũng không thể nào bảo tồn được đâu. Huống hồ Thiên Lý Cô Hành Khách võ công thần kỳ khôn lường, vì vậy lão tăng định lên Ngũ Đài một phen xin yết kiến sư thúc để xem sư thúc chỉ bảo ra sao và mong Phật Tổ bảo hộ cho lấy lại được vật báu. Việc này quan trọng lắm, hai vị sư đệ nên nghe theo lão tăng đã xếp đặt như vậy thì hơn. Vì cuốn Dịch Cân kinh này là của Thanh Lam với Hắc Ma Lạt đã lấy được ở trong hang đá của Thập nhị Tỷ La đại sư, sau Hắc Ma Lạt phụ trách đem trả lại cho chùa Thiếu Lâm. Khi ở trong hang đá, chàng cũng học hết Tỷ La thập nhị thức, như vậy chàng với chùa Thiếu Lâm này cũng có thể gọi là có chút liên quan với nhau. Bây

giờ, người ta đang gặp tai biến, chả lẽ mình khoanh tay đứng xem mà không giúp người ta hay sao?
Vì thế, chàng suy nghĩ giây lát, liền khẳng khái xen lời nói :
- Cuốn Dịch Cân kinh của quí chùa bị mất trộm lần này, hai tháng trước đây đã do Côn Luân đại hiệp với tiểu sinh đã lấy được ở trong một cái hang đá. Sau đó, Hắc đại hiệp thân chinh đem lên đây hoàn lại cho quí chùa. Không ngờ ngày mất trộm lại đúng vào ngày tiểu sinh có mặt tại đây. Nếu đại sư có việc gì muốn sai khiến, tiểu sinh tuy bất tài cũng xin vui lòng vận hết hơi sức hèn mọn của mình để nghe lệnh của đại sư mà đi tìm kiếm lại cuốn kinh ấy.
Đại Giác đại sư nghe xong, hơi ngẩn người ra giây lát, sau hình như ông ta đã nghĩ ra một việc gì vậy, liền đỡ lời :
- Ngày Hắc đại hiệp đem bộ kinh tới đây, có nói cho lão tăng hay là đã đi cùng một vị tiểu sư đệ, không ngờ vị đó lại là Giang thí chủ.
Thanh Lam gật đầu và kể qua loa câu chuyện đó cho mọi người nghe một lượt.
Đại Giác đại sư khẽ niệm một câu Phật hiệu, rồi nói tiếp :
- Thế ra Giang thí chủ còn là môn hạ của Côn Luân lão thần tiên, lão tăng không biết nên mới thất kính như hồi nãy. Vật báu của tổ sư để lại còn được Lão Thần Tiên sai thí chủ với lệnh sư huynh đem tới trả cho bổn chùa. Đệ tử cùa chùa Thiếu Lâm đã cảm ơn Lão Thần Tiên với quí sư huynh đệ vô cùng rồi, bây giờ đâu còn dám làm phiền đến thí chủ nữa? Thí chủ có lòng hiệp nghĩa như thế, lão tăng thật cảm động hết sức.
Thanh Lam nghe xong, biết ý của lão hòa thượng này là cuốn Chân Kinh do họ đánh mất, thì họ phải tự tay đi lấy lại cho kỳ được chứ không muốn người ngoài, nhưng bây giờ mình ngẫu nhiên buông tha Lâu Nhất Quái đã bị giam giữ từ bốn chục năm, không biết Nhất Quái sẽ tác hoạ hay tác phúc cho nhà chùa như thế nào chưa thể biết trước được, và thiếu nữ áo đỏ lấy trộm cuốn kinh, không biết có phải là người đồng đảng của Thiên Lý Cô Hành Khách không? Đằng nào chuyến đi Giang Nam này thể nào cũng đi qua Cửu Hoa, chi bằng ta ngấm ngầm trợ giúp họ, may ra tìm được một chút manh mối nào, như vậy mới không phụ việc đã học hỏi được Tỷ La thập nhị thức của Tỷ La Thập Nhị đại sư.
Suy nghĩ như vậy, nhưng chàng không nói ra cho mọi người hay.
Tối hôm đó, Đại Tuệ hòa thượng đón ba người ra phòng khách nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, ba người liền cáo từ Đại Giác đại sư rồi đi luôn.
Giang Nam là cái tên chung của các tỉnh ở nam ngạn sông Trường

Giang. Thanh Lam với vợ chồng Văn Úy chỉ biết Hồng Tuyến cô nương đi Giang Nam thôi, chớ không biết nàng định đến tỉnh nào. Giang Nam rộng lớn như vậy mà bây giờ ba người muốn tìm kiếm một người như thế, có khác gì là mò kim ở dưới đáy biển không? Sau ba người quyết định đi Hồ Nam trước, rồi sẽ quay về Giang Tây, Triết Giang, An Huy và Giang Tô, vân vân...

Ba người vội lên bờ đi theo đường cái quan mà qua Nam Dương, Tường Hà. Ngày đi đêm nghỉ, trong mấy ngày liền không có gì xảy ra. Hôm đó, đã tới Tảo Dương của tỉnh Hà Bắc, ba người vội vào trong thành kiếm một khách sạn lớn để ở trọ.

Cơm nước xong, thấy vợ chồng Văn Úy đi luôn mấy ngày vất vả, nên muốn để cho vợ chồng chàng ta được ngủ một giấc êm đềm, vì thế mà vừa ăn xong cơm, chàng đã đi về phòng nghỉ trước. Trong lúc chàng mới điều công vận thức xong, đang định lên giường đi nghỉ, thì bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng động rất nhẹ. Chàng biết ngay là tiếng chần đi của những người dạ hành.

Chàng vội lấy cây Thất Tinh kiếm treo ở trên tường xuống, khẽ mở cửa sổ ra lẹ làng nhảy ra bên ngoài, rồi tung mình nhảy lên trên nóc nhà. Nhưng chàng nhìn đi nhìn lại không thấy một bóng người nào. Chàng nghe thấy tiếng ngáy của vợ chồng Văn Úy vọng ra rất lớn, biết hai người đang ngủ say. Chàng ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng :

- “Rõ ràng vừa rồi nghe thấy có tiếng chân người đi qua mái nhà hẳn hoi sao ta lên tới nơi lại không thấy một cái bóng nào thế nhỉ?”

Chàng đang thắc mắc, bỗng nghe thấy chỗ cách mình đứng chừng bẩy tám trượng có tiếng người cười nhạt vọng tới. Tiếp theo đó, có một cái bóng đen nhanh như sao sa, xuất hiện ở xó tối, phi thẳng về phía Bắc, chỉ trong nháy mắt đã đi rất xa liền. Thấy thân pháp của người ấy nhanh như vậy, chàng cũng phải giật mình kinh hãi, và tự nhủ rằng :

- “Người này là ai, sao lại có khinh công cao siêu đến như thế? Rõ ràng tiếng cười nhạt vừa rồi là của người ấy cười mình chứ không sai”.

Chàng là người hiếu thắng, khi nào chịu để cho người ta khinh thị mình đến như thế, nên chàng rảo bước đuổi theo ngay. Nhưng đuổi được vài phút thì bỗng thấy mất tích cái bóng đen ấy.

Thanh Lam ngừng chân lại, đưa mắt tìm kiếm thì bỗng ở chỗ gần đó có tiếng cười nhạt và tiếng người nói vọng tới :

- Hừ! Ngươi tưởng mình giỏi lắm đấy!

Rõ ràng là tiếng của một thiếu nữ và còn có một cái hình bóng đỏ

hồng. Chỉ trong nháy mắt, nàng ta đã nhảy ra ngoài xa bảy tám trượng, nhanh như một mũi tên. Hai lần bị nàng ta diễu cợt, chàng chịu sao nổi, liền giở hết tốc lực của khinh công ra đuổi theo ngay. Nhanh như một con chim cắt, nhưng chàng nhanh, đối phương cũng không chậm, đuổi mãi mà chàng không sao đuổi kịp được nàng ta, đủ thấy khinh công của nàng nọ cũng không kém gì mình. Chàng vẫn cố gắng đuổi, hai người một trước một sau, như hai luồng khói nhẹ lướt đi, chỉ trong một chốc đã đuổi nhau ra tới ngoại ô thành.
Lúc này huyền quan của chàng đã được đả thông, và môn khinh công không chỉ thị ở tài linh xảo hơn người được, nên đuổi thêm một lát nữa đã phân biệt được ai cao ai thấp liền. Vì vậy càng đuổi chàng càng tới gần thiếu nữ áo đỏ. Chàng lại hít một hơi chân khí thật dài, giở hết tốc lực ra đuổi theo tiếp. Chàng như người có cánh bay, vượt qua đầu nàng nọ, tới chỗ cách xa nàng mấy trượng, chàng mới hạ chân xuống, quay đầu lại nhìn. Chàng thấy thiếu nữ áo đỏ người rất mảnh khảnh, lưng đeo trường kiếm, đang đứng yên nhìn mình, vẻ mặt giận dữ, đôi lông mày phượng dựng ngược, nhưng trông mặt của nàng lại đẹp tuyệt.
Chàng đứng ngắm nhìn nàng giây lát rồi mới nghĩ thầm :
- “Chẳng lẽ người lấy trộm cuốn chân kinh của chùa Thiếu Lâm lại là thiếu nữ áo đỏ này chăng?...”
Chàng đang nghĩ thì thiếu nữ áo đỏ đã cười nhạt và quát hỏi :
- Ngươi là gì mà cản lối đi, không để cho cô nương đi như thế?
Sự thực bữa nọ nàng cũng không trông thấy rõ mặt chàng, bây giờ nàng mới nhìn kỹ. Nàng không tin trên thế gian này lại có một thiếu niên đẹp trai như thế, nên trống ngực nàng đập rất mạnh, hai má đỏ bừng, chân cứ từ từ lui bước.
Thanh Lam một mặt ngẫm nghĩ và chắp tay chào hỏi :
- Tiểu sinh đang muốn hỏi cô nương vấn đề này, không hiểu cô nương dụ tiểu sinh đến đây có việc gì chỉ giáo thế?
Thiếu nữ nọ phùng mồm trợn mép giận dữ đáp :
- Ngươi...ngươi thị cái gì mà đôi ba phen cứ đuổi theo cô nương như vậy? Nên cô nương mới dụ ngươi tới đây để so tài cao thấp một lần cho biết.
Thanh Lam thấy giọng nói của nàng hãy còn ngây thơ lắm, nhất là bảo mình đôi ba phen đuổi theo nàng, nhưng ai bảo nàng lấy trộm chân kinh của người ta? Nên chàng hơi suy nghĩ một chút liền cười và đáp :
- Nói như vậy, thì ra cô nương là người đã lấy trộm vật báu của chùa Thiếu Lâm đấy?

Thiếu nữ áo đỏ giận dữ, ưỡn ngực trả lời :
- Phải tôi thì sao?
Thanh Lam vẫn tươi cười nói tiếp :
- Tiểu sinh có việc này muốn xin hỏi cô nương.
Thấy Thanh Lam cứ nhìn mà cười hoài, nàng cũng hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, không tiện nổi giận như trước, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi :
- Việc gì? Ngươi nói đi!
- Không hiểu cô với Thiên Lý Cô Hành Khách xưng hô ra sao?
Thiếu nữ mặt hơi biến sắc, chần chừ giây lát rồi đáp :
- Anh ấy là sư huynh của tôi, chẳng hay người hỏi như thế để làm chi?
- Tôi muốn biết người lấy trộm cuốn kinh là ông ta hay là cô nương?
Thiếu nữ áo đỏ bỗng cười nhạt nói tiếp :
- Thế ra người định ra tay tiếp sức bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm đấy? Hừ! Có giỏi thì tiếp một chưởng của cô nương này.
Không đợi Thanh Lam trả lời, nàng đã múa chưởng nhằm mặt chàng tấn công luôn.
Ở chùa Thiếu Lâm đã đối chưởng với nàng hai lần, chàng đã biết chưởng lực của nàng lợi hại lắm, nên chàng chỉ nhảy sang bên tránh né thôi, rồi chàng giở Ly Hợp thần công ra lôi nàng sang bên.
Thiếu nữ áo đỏ ngạc nhiên hết sức, thấy chưởng phong của mình bị chân lực của đối phương lôi sang một bên, người đã mất thăng bằng, đâm bổ ngay về phía bên phải nửa bước. Nàng là người được nuông chiều quen rồi, tự cho là chưởng pháp của sư môn mình vô địch võ lâm, khắp thiên hạ này không ai chống đỡ nổi. Ngờ đâu bây giờ đối phương giở một luồng tiềm lực ra là lôi được chưởng lực của mình sang bên ngay. Nàng tức giận đến hai má đỏ bừng. Trong lúc người nàng còn đang loạng choạng, nàng đã vội quay một vòng, và người của nàng lướt tới gần chàng, thân pháp của nàng quái dị hết sức, và nhằm ngực chàng tấn công luôn.
Thanh Lam mỉm cười, ngửa người về phía sau vừa tránh thế công ấy, chàng đã vội nhảy ra ngoài xa mấy trượng.
Tự biết khinh công của mình không bằng đối phương, muốn đuổi cũng không sao đuổi kịp, nên nàng càng tức giận thêm, liền quát lớn :
- Đứng yên!
Rồi nàng nhún chân nhảy tới gần, giơ một ngón tay lên chỉ vào mặt chàng mà hỏi tiếp :
- Cô nương có câu chuyện này muốn hỏi người, người.. là môn hạ

của phái nào thế?
Thanh Lam ngừng bước, đáp :
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động.
Thiếu nữ có vẻ khinh thị, bĩu môi nói tiếp :
- Đệ tử của phái Không Động ư? Hừ! Thì ra cũng chỉ là một tay tầm thường thôi! Cô nương tấn công hai lần mà ngươi không dám chống đỡ một chưởng nào cả. Thôi được, chúng ta so tài bằng khí giới nhé.
Nàng vừa nói dứt, đã rút luôn cây nhuyễn tiên xanh biếc và bóng nhoáng ra, thân cây roi mềm này của nàng có rất nhiều những vẩy bằng gang nho nhỏ, đầu roi lại có những gai chĩa ngược lên, trông cây roi của nàng tựa như một con giao long vậy.
Nàng liếc nhìn chàng một cái, rồi bỗng nũng nịu nói tiếp :
- Này, roi của tôi là Bắc Hải Độc Lân Tiên (cây roi có vẩy độc ở Bắc Hải), những vẩy ở trên cây roi này của bổn cô nương đều tẩm độc hết, lúc đấu ngươi phải cẩn thận.
Giọng nói của nàng thánh thót như tiếng chuông ngân, nhưng không kém dịu dàng với ân cần.
Thanh Lam nghe thấy nàng ta bảo là mình tầm thường, vì vậy lòng hiếu thắng thúc đẩy, chàng chỉ muốn đấu với nàng ngay. Nhưng sau nghe thấy nàng nói như thế, chàng mới biết nàng mới ra đời, nên cử chỉ và lời lẽ ăn nói hãy còn ấu trĩ lắm, nên chàng đoán chắc người lấy trộm cuốn kinh của chùa Thiếu Lâm thể nào cũng là Thiên Lý Cô Hành Khách sư huynh của nàng, như vậy không nên đấu với nàng, vì dù có thắng nàng cũng không có nghĩa lý gì, nếu thua lại còn bị nàng chê cười là khác.
Chàng đang nghĩ ngợi thì nàng nọ lại quát hỏi tiếp :
- Thế nào, ngươi có chịu rút khí giới ra không?
Thanh Lam trợn ngược đôi mày lên, lui ngay về phía sau tránh né. Nhưng khinh công của nàng ta cũng không kém gì mấy, nên chàng vừa đứng vững, lại thấy roi thứ hai của nàng quật tới. Lần này còn có một luồng gió tanh hôi xông lên mũi nữa, khiến chàng buồn nôn oẹ.
Chàng liền nổi giận và nghĩ thầm :
- Chắc Thiên Lý Cô Hành Khách không phải là người chính phái đâu. Cứ xem khí giới của sư muội y cũng đủ chứng minh y thuộc về tà ma ngoại đạo rồi. Những vẩy ở trên cây roi của nàng có tẩm thuốc độc, ta không nên dùng tay cướp...
Đang lúc ấy, chàng sực nhớ đến thân pháp của Ly Hỏa chân nhân khi điểm huyệt Liễu Kỳ, tiến thoái biến hóa như cá bơi trên giòng nước ngược, chàng mới quyết định dùng thân pháp ấy mà đấu với nàng ta xem sao?

Nghĩ như vậy, chàng lại còn thọc hai tay vào trong tay áo, rồi cứ thế mà tránh Đông né Tây, tha hồ cho thân pháp của thiếu nữ áo đỏ nhanh đến đâu cũng không sao đụng chạm vào người chàng được.
Chỉ trong nháy mắt, thiếu nữ đã tấn công được hai mươi hiệp rồi.
Nàng càng đấu càng tức giận, liền quát hỏi :
- Ngươi cứ tránh né như vậy mà còn dám tự nhân mình là anh hùng hay sao?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp :
- Muốn thắng cũng không khó khăn gì hết, nhưng nếu có thua phải cho tôi biết hiện giờ bộ Dịch Cân kinh ở đâu đấy nhé.
Thiếu nữ thấy chàng nói dễ dàng như vậy, hình như là mình thế nào cũng phải thua chàng nên nàng tức giận vô cùng, hậm hực đáp :
- Được!
Nói xong, nàng liền giở thân pháp thượng thặng ra, bóng roi nhanh không thể tượng tưởng được, như cuồng phong vũ bão, tấn công chàng tới tấp.
Thanh Lam liền giở thủ pháp điểm huyệt của Ly Hỏa chân nhân ra.
Chàng tránh né vài cái, hai mắt cứ nhìn thẳng vào cây roi của nàng, rồi mồm vẫn quát lớn :
- Buông roi ra!
Tiếp theo đó, chàng dùng cách tiếp dẫn chân khí Ly Hợp thần công ra, lôi cây roi của nàng sang một bên, rồi hai ngón tay nhẹ nhàng điểm ngay vào mạch môn ở tay phải của nàng ta.
Thiếu nữ nọ không ngờ thủ pháp của chàng lại nhanh và lợi hại như thế. Nàng chỉ cảm thấy hai cây roi ở trong tay rung động rất mạnh, rồi có một luồng sức vô hình lôi cây roi cảu mình ra bên ngoài.
Đồng thời lại có một luồng chỉ phong bắn thẳng vào mạch môn của mình. Nếu nàng không buông roi ra thì thể nào cũng bị kìm chế, nên nàng hoảng sợ vô cùng, vội vứt roi đi. Nhưng ở chỗ nàng đang đứng lại là một sườn núi cao chừng hai trượng nàng vừa đạp hụt một cái đã rớt xuống bên dưới.
Thanh Lam vội giơ tay ra chộp lấy cây nhuyễn tiên nọ, miệng thì cười và nói :
- Thế nào? Đệ tử của phái Không Động có tầm thường như cô nương tưởng hay không? Lần nay cô nương phải nói cho tiểu sinh biết Dịch Cân kinh của chùa Thiếu Lâm ở đâu chứ?
Thân pháp của thiếu nữ áo đỏ rất nhanh, vừa rớt xuống đã tung mình nhảy lên được ngay.

Hồi 50
Trường Hận cốc

Thanh Lam thấy kinh công của nàng tuyệt diệu như vậy cũng phải khen ngợi thầm, liền thuận tay trao lại cây nhuyễn tiên cho nàng.
Thiếu nữ áo đỏ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, súyt tý nữa thì khóc ra tiếng, vừa tức giận vừa lo âu, đáp :
- Đó là vì đã sử dụng xảo kế. Như vậy bổn cô nương chưa phải là thua. Có giỏi thì hãy đua thử ám khí với bổn cô nương, và phải cận thẩn với môn "Bắc Cự Hàn Tinh" của chúng ta...
Thanh Lam thấy nàng hậm hực nói như vậy, mà không thấy nàng quay người lại giơ tay lên ném gì cả, nhưng đột nhiên chàng thấy ở trước mặt có một sao bạc lấp lánh, đồng thời lại có hơi lạnh dồn tới nữa. Chàng giật mình kinh hãi, vội nhún chân một cái, nhảy lên trên cao hơn trượng. Chỉ nghe thấy có tiếng kêu "vèo vèo", một đám sao bạc đã lướt qua dưới chân chàng, hơi lạnh bốc lên rất mạnh.
Thì ra thứ ám khí đó tên là "Hắc Bạch Hàn Tinh" để ở trước ngực thiếu nữ áo đỏ. Lúc bắn ra chỉ cần để tay vào ngực khẽ bấm vào cái chốt máy móc thì liền có một chùm sao bạc bắn ra, chả cần ngắm nghía gì cả, cứ việc bấm chốt cho nó bắn ra là trúng ngay kẻ địch, khiến địch không sao đề phòng nổi, thật là ác độc vô cùng. Thứ ám khí độc đáo này không riêng gì Thanh Lam mới gặp lần đầu mà cả các cao thủ khác trong võ lâm Trung Nguyên cũng không mấy ai hay biết.
Thanh Lam vừa kinh hãi vừa tức giận, ở trên không lượn một vòng, nhẹ nhàng hạ chân xuống đất. Chàng giơ tay trái lên khẽ búng một cái, ba viên kim hoàn lần lượt bay ra, nhằm ba nơi yếu huyệt của thiếu nữ bắn tới, mồm thì quát lớn :
- Tiểu sinh với cô nương không có thù oán gì hết. Tại sao lại đột nhiên hạ độc thủ đối phó với tiểu sinh như thế?
Thiếu nữ áo đỏ giở thân pháp quái dị ra, tránh khỏi hai viên kim hoàn, rồi giơ tay ra để bắt trái thứ ba. Ngờ đâu tay nàng chưa va chạm đụng vào trái kim hoàn ấy thì đã có tiếng kêu "veo veo" rất khỏe, ba trái Kim Hoàn đã lần lượt quay trở về, bay vào trong tay chàng.
Thiếu nữ ngẩn người ra, ngạc nhiên vô cùng, vì nàng coi Bắc Cực Hàn Tinh của mình là một môn ám khí độc đáo nhất võ lâm, không ngờ ba trái kim hoàn của đối phương lại biết tự động bay trở về như thế. Nhưng nàng vừa suy nghĩ vừa cười nhạt một tiếng tay phải đã

thò vào túi lấy ra một vật gì và rủ lên trước gió. Liền có chùm khói đen nhằm đầu chàng úp chụp xuống.
Chắc môn ám khí này thế nào cũng độc ác vô cùng. Quả nhiên, chàng còn nhớ ân sư vẫn thường nói, những tà ma ngoại đạo trên giang hồ vẫn thường luyện những sương độc, khói độc, khi ném ra như một làn khói nhẹ, hễ đối thủ ngửi phải là bị trúng độc ngay...
Nghĩ như vậy, chàng tức giận khôn tả và không ngờ một thiếu nữ xinh đẹp như thế này mà tâm địa lại độc ác như thế? Chàng vội giơ song chưởng lên, vận thế mười thành công lực, sử dụng môn Ly Hợp thần công ra đẩy mạnh vào chùm khói đen ấy một cái.
Lạ thật, làn khói đen đó bị chàng phong của chàng đẩy trúng không hề tiêu tan chút nào, trái lại chỉ bay phấp phới lên thôi. Đồng thời, chàng lại thấy nàng giật tay một cái, đã thâu hồi được làn khói đên ấy rồi. Nàng vừa thâu vừa nói tiếp :
- Hừ! Hắc Giao Ty này của cô nương, chưởng phong của ngươi chặt đứt sao được?
Lúc này Thanh Lam mới trông thấy rõ đó là một sợi dây tơ đen vừa dài vừa nhỏ, trên đầu dây có móc, hễ ra tay ném một cái, sợi dây đó liền tấn công bốn mặt tám phương kẻ địch một lúc.
Thanh Lam vội né mình để tránh và đang định tìm kiếm chỗ sơ hở mà phản công. Ngờ đâu, Hắc Giao Ty của nàng ta có công, có thủ, khi nào tấn công thì lại lôi trở lại, khi nào thâu hồi lại ném ra, công thủ liên hoàn, không có một chút nào sơ hở hết. Nhưng lúc này Thanh Lam đã là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, kinh nghiệm đối địch cũng hơn trước nhiều, đỡ được vài thế, chàng đã nhận ra được sợi dây tơ của thiếu nữ áo đỏ ra sao rồi, nên nhân lúc đối phương vừa tấn công xong chưa kịp thâu tay lại thì chàng đã giở cách điểm huyệt của Ly Hỏa chân nhân ra, lướt tới phía sau lưng của thiếu nữ áo đỏ, giơ tay ra điểm luôn vào dưới hông của nàng một cái. Thế này của chàng vừa nhanh vừa đúng, đối phương dù lợi hại đến đâu cũng khó mà tránh nổi. Nhưng thiếu nữ áo đỏ này là sư muội của Thiên Lý Cô Hành Khách chứ có phải là tay tầm thường đâu? Tuy vậy, khi nàng đã hay biết tay chàng điểm tới, dù nàng có tránh được nhưng áo của nàng cũng đã bị đầu ngón tay của chàng điểm trúng. Nếu chàng thuận tay điểm ngang một cái thì có lẽ đã đụng phải đầu vú của nàng rồi. Chàng hổ thẹn, mặt đỏ bừng vội rút ngay tay lại, không dám điểm ngang như thế nữa.
Thiếu nữ áo đỏ cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, nhân lúc Thanh Lam rụt tay lại, nàng vội nhảy lui về phía sau. Thanh Lam không đuổi theo, chỉ đứng yên một chỗ, cười nhạt hỏi :

- Thế nào? Bây giờ cô nương đã chịu cho tiểu sinh biết Dịch Cân kinh ở đâu chưa?
Thiếu nữ áo đỏ mặt vẫn còn đỏ, đôi mắt đa tình của nàng bỗng lườm chàng một cái, trong lòng rất xôn xao khó nghĩ, nhưng rốt cuộc nàng vẫn trả lời chàng rằng :
- Tôi đã đưa cho đại sư huynh rồi, hiện giờ không có ở trong người tôi.
- Cảm ơn cô nương, tiểu sinh tự biết đi tìm kiếm y.
Thiếu nữ áo đỏ vội gọi lại, và dặn thêm rằng :
- Võ công của ngươi... địch không nổi đại sư huynh tôi đâu, ngươi chớ nên đi kiếm...
Lời nói của nàng có vẻ ân cần và thân mật lắm. Nói tới đó mặt nàng lại đỏ bừng và cúi đầu xuống, không sao nói tiếp được nữa.
Thanh Lam thật là người thông suốt đời, mơ hồ nhất thời chàng không lãnh hội nổi ý nghĩa lời nói của nàng, trái lại còn hăng hái đáp :
- Tiểu sinh thể nào cũng phải gặp lệnh sư huynh để xem y có phải là người ba đầu sáu tay hay không?
Thiếu nữ bỗng cười khì, hỏi tiếp :
- Ngươi có biết sư huynh tôi ở đâu không?
Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở, nhất là lời nói của nàng còn ngây thơ khiến ai nghe thấy cũng phải thương mến ngay.
Thanh Lam đứng ngẩn người giây lát, rồi ấp úng hỏi lại :
- Thiên Lý Cô Hành Khách đã có tên tuổi như vậy, sao lại tìm không thấy được?
Thấy chàng ương ngạnh đến thế, thiếu nữ càng lo âu thêm, vội nói tiếp :
- Anh ấy....
- Tiểu sinh sẽ tới Trường Hận cốc để kiếm y.
Nói xong chàng quay mình đi luôn.
Thấy chàng ta không hiểu lòng mình, vừa nói đã quay mình đi luôn, nàng lại bực mình vô cùng.
Lần này nàng theo sư huynh vào Trung Nguyên bất cứ người nào gặp nàng cũng ngây ngất vì sắc đẹp, dù có đuổi cũng không đi, huống hồ đêm nay gặp Thanh Lam, chàng lại hững hờ bỏ đi như vậy. Nàng lại tự tin sắc đẹp của mình có thể làm điên đảo bất cứ một người đàn ông nào, không ngờ chàng này lại không thèm nhìn mình mà bỏ đi như thế, nàng lấy làm ngạc nhiên vô cùng, nhưng chính lúc này, nàng đã có lòng yêu chàng rồi. Vì vậy chàng khác hẳn những thiếu niên khác, nàng thấy chàng vừa quay mình đi để tìm kiếm sư huynh vội nghĩ thầm :

- “Ta không nên để cho chàng mạo hiểm vào Trường Hận cốc, vì người ở trong đó võ công cao siêu lắm, nhỡ...”
Nghĩ tới đó, nàng vừa lo, vừa hận, dậm chân một cái vội đuổi theo Thanh Lam ngay, mồm thì kêu gọi :
- Này, người không nên đi tới đó. Trong Trường Hận cốc nguy hiểm lắm.
Nhưng Thanh Lam vẫn cứ giở hết tốc lực khinh công ra, đi nhanh như một mũi tên, chỉ trong nháy mắt chàng đã đi xa.
Thiếu nữ áo đỏ vừa đuổi theo vừa ứa nước mắt ra, không hiểu lúc này nàng tức hay hận và chính nàng cũng không hiểu tại sao bỗng dưng mình lo âu hộ một thiếu niên lạ mặt như thế?
Nàng vẫn thương nghe đại sư huynh nói. Thiên Lý Cô Hành Khách ở trong Trường Hận cốc võ công rất lợi hại, bao nhiêu năm nay đã có khá nhiều người vào trong sơn cốc, nhưng người nào vào trong đó cũng bị Thiên Lý Cô Hành Khách ném trở ra, cho nên không ai dám bén mảng vào trong sơn cốc ấy nữa.
Nàng vẫn biết thiếu niên lạ mặt này có vào trong Trường Hận cốc cũng chỉ bị ném bắn trở ra thôi, chứ không bị thương hay bị nguy hiểm đến tính mạng đâu, nhưng không hiểu tại sao nàng bỗng lo âu hộ chàng.
Lúc ấy, nàng lại oán trách đại sư huynh không nên thèm thuồng cuốn Dịch Cân kinh để chàng kia phải vất vả mạo hiểm như vậy. Đồng thời, nàng còn nhận thấy bổn phận của mình là phải đuổi theo và bảo vệ cho chàng mới được. Nên nàng cứ tiếp tục theo dõi Thanh Lam hoài.
Thanh Lam không muốn giây dưa với thiếu nữ áo đỏ này nữa, liền dở khinh công tuyệt thế ra, vội chạy về khách sạn. Nhưng khi về tới nơi, chàng vừa trông thấy tình cảnh khác lạ, liền nghĩ thầm :
- “Lúc ta đi, vợ chồng Văn Úy đang ngủ, sao bây giờ cửa sổ lại mở toang ra thế này, mà trong phòng thì tối om như mực, không có một tý tiếng động nào hết, chả lẽ đã có chuyện gì xẩy ra chăng?”
Nghĩ như vậy, chàng vội tiến tới trước cửa sổ, khẽ gọi hai tiếng :
- Thôi huynh! Thôi huynh.
Chàng dùng nội công truyền âm kêu gọi, người bên ngoài nghe thấy rất khẽ, nhưng người trong phòng thì cảm thấy tiếng gọi của chàng như là lớn tiếng kêu gọi ở bên tai vậy, dù người ngủ say đến đâu cũng phải thức tỉnh. Nhưng chàng gọi xong, không thấy người trong phòng trả lời gì hết. Lúc này chàng biết thế nào cũng có tai biến gì rồi, nên chàng vừa kinh hãi vừa lo âu, vội phi thân vào trong phòng. Vừa vào tới nơi, chàng đã ngửi thấy một mùi gì rất khó chịu.

Chàng đưa mắt nhìn, thấy chăn gối trên giường bừa bãi, và không thấy tung tích của hai vợ chồng Văn Úy đâu hết.
Chàng lo âu vô cùng, bỗng nghiến răng, mím môi, hậm hực tự trách mình rằng :
- "Tại sao ta lại hồ đồ đến như thế. Để cho con nhỏ áo đỏ dụ ta đi ra ngoài rồi tên Thiên Lý Cô Hành Khách lẻn vào đây bắt vợ chồng Văn Úy đi."
Chàng ngẫu nhiên ngẩng đầu lên thấy trên tường có vẽ một con bọ cạp đen. Bây giờ mắt của chàng có thể nhìn thấy bất cứ một vật bé nhỏ trong bóng tối, nhưng vì quá tức giận đã làm cho lý trí của chàng lu mờ, nên chàng vừa trông thấy con bò cạp đen ấy, chỉ ngó qua một cái thôi chứ không thèm chú ý tới. Chàng nghĩ đến mình đã trúng phải kế diệu hổ ly sơn của người, bây giờ cần phải đi cứu vợ chồng Văn Úy trước đã, nên chàng vội ra khỏi phòng ấy, trở về bên phòng của mình lấy một nén bạc để lên mặt bàn dùng làm tiền trả tiền phòng rồi chàng bỏ cả ngựa tại đó, tung mình nhảy lên trên mái nhà đi luôn.
Mục đích của chàng với vợ chồng Văn Úy đến Giang Nam này là tìm kiếm Hồng Tuyến, ba người đã định tới Hồ Nam rồi sẽ quay trở lại Giang Tây, Triết Giang, An Huy, Giang Tô các nơi nhưng bây giờ vợ chồng Văn Úy đột nhiên mất tích, kế hoạch đã định đành phải thay đổi, và chàng cần phải lên Trường Hận cốc ở trên núi Cửu Hoa để cứu vợ chồng Văn Úy đã.
Từ Tảo Dương đi tới núi Cửu Hoa, chàng đi cả ngày lẫn đêm, mãi đến chiều ngày thứ ba mới tới chân núi.
Dãy núi Cửu Hoa vốn dĩ là tiếng gọi chung của bốn đại danh sơn: Ngũ Đài, Nga Mi, Phổ Đồ và Cửu Hoa và cũng là một thánh địa của phật giáo. Trên khoảng núi cao nhất có chín ngọn chọc trời như chín cái lộng vậy, nên người ta mới gọi núi này là núi Cửu Hoa chính. Đời nhà Đường năm Trinh Nguyên thứ mười chính. Địa Tạng bồ tát thành Phật ở trên núi này, lúc bấy giờ Phật giáo thịnh hành nhất ở Trung Quốc. Vì Địa Tạng bồ tát hóa thân ở trên núi Cửu Hoa, nên trên núi này có rất nhiều người lui tới để bái Phật và chiêm ngưỡng. Nhưng họ chỉ đến phía trước núi thôi, còn phía sau núi thì lởm chởm, vách núi lại cao dốc khó đi, rừng rậm và thung lũng cũng đầy rẫy, kinh hiểm không thể tưởng tượng được, nên không mấy ai dám lui tới.
Thanh Lam vừa tới chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cây cao chọc trời, mây che phủ lưng chừng núi, khiến chàng không biết nên lên phía nào mới tới Trường Hận cốc? Vả lại cái tên Trường Hận cốc

đó là do Thiên Lý Cô Hành Khách đặt ra, vì vậy hỏi thăm những người ở gần đó không ai hay biết cả. Vả chăng dãy núi vừa cao vừa rộng như vậy, biết đi về phía nào mà tìm kiếm thấy?
Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn. Thanh Lam sốt ruột vô cùng, bỗng thấy cạnh đường núi có một quán rượu, quán này lợp bằng trúc, có hai từng. Chàng đoán chắc nơi đây là chỗ bán rượu và thức ăn thường cho những người ở trong núi và cả những khách lỡ đường có thể vào nơi đây nghỉ trọ được.
Chàng cả mừng, vội tiến thẳng về phía đó. Khi chàng lên tới trên lầu, thấy lầu này cũng khá rộng, trong có bày ba bốn cái bàn.
Lúc ấy trong lầu không có một thực khách nào cả, chỉ có một ông già gù, râu tóc hoa râm, tay cầm ống điếu, đang ngồi ngủ gật ở trên một cái ghế dài. Nghe thấy tiếng chân của Thanh Lam bước lên, ông ta giật mình thức tỉnh, giơ tay lên dụi mắt, rồi lom khom tiến tới đón khách. Nhưng khi ông ta vừa trông thấy mặt người khách trẻ tuổi này liền giật mình đánh thót một cái. Vì ông ta thấy thiếu niên này tuổi chưa đầy đội mươi, nhưng mặt mũi rất anh tuấn, nhất là đôi mắt sáng quắc, da mặt bóng bầy, chi thoáng trông một cái cũng biết ngay chàng là một nội gia cao thủ.
Ông già lại để ý nhìn đến thanh kiếm đeo ở ngang lưng của chàng, nhất là bẩy hạt trâu châu gắn ở cán kiếm lại làm cho ông ta để ý thêm. Ông ta vội lấy cái khăn lau chùi bàn ghế, sắp sẵn bát đũa, rồi vừa cười vừa hỏi :
- Công tử lên du ngoạn núi này à? Mau... mời công tử ngồi. Bổn điếm ở chốn sơn lâm này chỉ có những thức ăn thường thôi, xin công tử lượng thứ cho.
Thanh Lam ngồi xuống, quay đầu lại, vừa cười vừa đáp :
- Cụ khỏi lo ngại, có thức ăn gì cứ việc dọn ra cho tôi ăn là được rồi.
Ông cụ vâng lời đi xuống dưới lầu ngay. Một lát sau ông ta đã bưng nửa cân thịt bò, mười chiếc trứng muối với hai cân rượu lên.
Lúc này đã đói bụng, Thanh Lam bốc một miếng thịt bỏ vào mồm ăn và cầm chén rượu lên uống luôn một ngụm, bụng thì thầm nghĩ :
- "Ông già mở quán rượu ở nơi đây, chắc thể nào cũng biết rõ tình hình ở trong núi, và ông ta thể nào cũng biết Trường Hận cốc ở đâu..."
Nghĩ tới đó, chàng liền lên tiếng hỏi ông ta rằng :
- Thưa cụ, tửu quán này cụ mở đã được bao lâu rồi?
Ông già ngẫm nghĩ giây lát, thở dài một tiếng rồi đáp :
- Tiểu lão ở đây đã mười mấy năm rồi. Hà! Bây giờ tuổi già sức yếu, quí hồ kiếm được hai bữa là mừng rồi.

Thanh Lam lại uống một hợp rượu nữa, rồi vừa nhậu nhẹt vừa hỏi tiếp :
- Thưa cụ, chắc quán này đông khách lắm, và cụ cũng phát tài lắm phải không?
- Công tử không biết đấy, tửu quán của chúng tôi chỉ mong bán cho du khách, người lên chùa vái lễ và một số ít lên đây nghỉ chân tạm thôi. Sở dĩ tiệm này của lão đứng được cho tới này là nhờ mỗi năm có một ngày vái lễ ấy, trong khoảng một tháng trời, khách thập phương đến cúng khá đông, nhờ vậy mới đủ chi tiêu cả một năm trời. À, công tử, nếu công tử đến chậm một tháng thì nơi đây vui vẻ lắm, quanh đây có rất nhiều hàng rong, lại có những trò làm cho người ta xem để tiêu khiển nữa, thật là đông đảo hết sức.
Thanh Lam uống được mấy ly rượu rồi, cảm thấy trong người nóng hổi, liền vén tay áo lên, hỏi :
- Chắc cụ rất thuộc đường lối ở trong núi này, tiểu sinh muốn hỏi thăm cụ một nơi?
Ông già đứng bên cạnh bàn, trông thấy ở chỗ tay trái của chàng có đeo một cái vòng đen nhánh, mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng chỉ trong thoáng cái thôi lại thản nhiên như thường. Ông ta đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, nhưng Thanh Lam lại không để ý tới cử chỉ của ông ta, mà chỉ lắng tai nghe ông ta hỏi :
- Chẳng hay công tử muốn hỏi thăm nơi nào thế?
- Trường Hận cốc!
- Trường Hận cốc ư?
Nghe xong, ông già vừa hỏi vừa rùng mình, nhưng vẫn gượng làm như không có việc gì cả, mắt lại liếc nhìn vào cổ tay trái của Thanh Lam một lần nữa, rồi từ từ lắc đầu đáp :
- Tiểu lão không nghe thấy ai nói đến cái tên này bao giờ cả.
Tất nhiên cái tên Trường Hận cốc đó, có lẽ những người trên giang hồ nào đã tới qua nơi Trường Hận cốc ấy, chứ còn ngay đến cả tiều phu trong núi mà cũng không sao biết được.
Thanh Lam nản chí vô cùng, nên cũng không muốn hỏi tiếp nữa. Ông già ấy có vẻ không yên, vội cầm ấm rượu rót đầy một chén đưa cho chàng và nói tiếp :
- Núi này có nhiều chỗ được các thi nhân mặc khách đặt tên cho, mà ngày xưa không hề có, ví dụ như núi này, trước kia không phải là Cửu Hoa, nhưng người trong núi từ xưa tới nay vẫn cứ gọi là Cửu Cửu sơn. Sau có một đại thi nhân họ Lý tên Bạch tới đây du ngoạn, ông ta bảo quả núi này giống hệt như hoa, rồi ông ta đặt luôn cho ngọn núi này một cái tên mới là Cửu Hoa sơn. Nên Trường Hận cốc

mà công tử vừa hỏi có lẽ là một cái sơn cốc nào, rồi được một thi nhân mặc khách nào đặt cho cái tên ấy, chứ tiểu lão không hề nghe thấy ai nói tới cả.
Nói xong, ông ta vừa cười vừa nói tiếp :
- Tiểu lão càng già nua càng quên cả thỉnh giáo quí tính đại danh của công tử?
- Tiểu sinh họ Giang, còn cụ họ gì?
Ông già thở dài một tiếng và đáp :
- Tên họ của lão là Hồng Phúc.
Nói tới đó, ông ta lại đưa mắt ngó nhìn vào cổ tay trái của Thanh Lam, rồi cố ý ho lên một tiếng, và giọng run rung hỏi tiếp :
- Cái vòng cổ kính và tao nhã mà công tử đang đeo đó, không biết có phải là vật gia truyền của quí phủ không?
Thanh Lam hơi cau mày lai. Chàng chỉ để ý đến sự an nguy của vợ chồng Văn Úy và bây giờ lại thấy ông già này sống ở nơi đây đã mấy chục năm mà không biết Trường Hận cốc ở đâu, thì chàng còn biết đi đâu mà tìm kiếm cho ra vợ chồng họ. Vì thế, chàng lo âu và rầu rĩ thêm.
Bởi vậy, chàng chỉ trả lời ông già một cách thờ ơ rằng :
- Vòng này là của người ta biếu cho tôi đấy.
Hồng Phúc nghe nói bỗng lộ vẻ mừng rỡ, vội hỏi tiếp :
- Công tử đã.... đính hôn rồi đấy à?
Thanh Lam thấy ông già hỏi như vậy, hổ thẹn, mặt đỏ bừng khẽ lắc đầu một cái.
Hồng Phúc lại hỏi tiếp :
- Nếu vậy công tử thế nào cũng quen biết Giang Nam đại hiệp?
Thanh Lam không biết ông ta hỏi Giang Nam đại hiệp là ai, liền lắc đầu đáp :
- Tiểu sinh vừa mới tới Giang Nam, nên không biết Giang Nam đại hiệp là ai cả.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 51
Thiền Thừ Mắt Xanh

Hồng Phúc thấy chàng trả lời như vậy, tỏ vẻ ngơ ngác, rồi y lại híp hai mắt lại, ngắm nhìn Thanh Lam một hồi nữa để nhận xét những lời mà chàng vừa trả lời thật hay là hư.
Chàng là người rất có chính khí, chứ không có vẻ gì là nói dối cả, nên ông ta nản chí hết sức, và rùng mình một hồi, rồi bỗng ứa lệ ra.
Thanh Lam thấy vậy ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao cụ lại...
Hồng Phúc lắc đầu đáp:
- Không sao cả, lão chỉ thấy vật mà nhớ tới người đấy thôi.
Thanh Lam vẫn không biết Giang Nam đại hiệp mà ông già vừa hỏi đó là ai, nhưng chàng đoán chắc ít nhất đại hiệp đó thế nào cũng có sự liên can với ông. Vì thấy ông ta không tiện nói ra nên chàng cũng không dám hỏi lại.
Hai người yên lặng một hồi, ông già bỗng tiến tới gần mấy bước, rồi hỏi:
- Xin công tử thứ lỗi, nếu tiểu lão hỏi đường đột câu này:
Chẳng hay công tử định đi Trường Hận Cốc có việc chi thế, công tử có thể nói cho tiểu lão biết được không?
Thấy ông già là người lạ mặt, chàng không nói rõ sự thật.
Nhưng sau chàng nghĩ lại là người của phái Không Động, mà môn phái của mình xưa nay cũng có tiếng là quang minh chính đại, vậy bất cứ đối phương có thiện hay ác ý mình cũng không nên nói dối người. Vì thế, chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Phen này tiểu sinh tới đây là muốn tìm kiếm Thiên Lý Cô Hành Khách.
Ông già nghe nói liền rùng mình một cái và lẩm nhẩm nói:
- Quả nhiên thiếu niên này định đến đây kiếm y thật. Hà! Đã mười mấy năm rồi lão ẩn tích ở núi Cửu Hoa này cũng chỉ muốn tìm thấy y nhưng... nhưng tiểu lão bị y ném ra khỏi sơn cốc đã không biết bao nhiêu lần, và cũng không sao gặp được mặt y. Y cũng không để cho mình được nói một lời nào, mà sự thật thì y là bạn thân với lão chủ nhân. Chả lẽ... Hà! Những ngày gần đây, ông ta thấy mình bị phiền phức vì những người đến quấy nhiễu, nên bất cứ là ai, hễ vào trong sơn cốc tìm kiếm ông ta thì họ đều bị Ông ta phế hết võ công rồi vứt ra khỏi sơn cốc. Chính lão tiểu bối đây cũng bị Ông ta phế mất võ công rồi, và cũng chưa kịp nói rõ lai lịch và mục đích của mình định vào gặp ông ta. Tiểu lão thật là thẹn mặt với lão chủ nhân. Công tử đã đem theo chiếc vòng Phích Lôi này đến đây để tìm kiếm ông ta, vậy nhờ có chiếc vòng này, chắc không việc gì đâu, nhưng dù sao cũng nguy hiểm lắm, công tử phải cẩn thận lắm mới được.

Nghe thấy ông già lẩm bẩm nói đến câu “Công tử đem theo chiếc vòng Phích Lôi tới” chàng liền ngạc nhiên, chẳng lẽ chiếc vòng Thạch Ma tặng cho ta quả thật là vòng Phích Lôi chăng? Nhưng bây giờ, ta chỉ lo nhất là sự an nguy của vợ chồng Văn Úy thôi, nếu ta đến chậm một bước, nhỡ bị Thiên Lý Cô Hành Khách phế mất võ công hai người đi, như vậy có phải là hổ thẹn với lương tâm không?
Nghĩ tới đó, chàng đoán chắc ông già Hồng Phúc thế nào cũng biết Trường Hận Cốc ở đâu, nên chàng vội hỏi:
- Có thật cụ biết rõ địa điểm của Trường Hận Cốc ở đâu không? Tiểu sinh có việc cần phải vào nơi đó.
Ông già chỉ về một phía và nói:
- Công tử cứ việc đi theo con đường này mà tiến thẳng về phía Tây. Đi chừng hai mươi dặm, sẽ tới một cái thung lũng, bề ngoài trông rất nguy hiểm, nơi đó chính là Trường Hận Cốc đấy. Xưa kia những người vào trong sơn cốc chỉ bị Ông ta ném ra thôi, nhưng gần đây, ông ta lại còn phế cả võ công của kẻ đến quấy nhiễu ông ta nữa, nên công tử phải cẩn thận lắm mới được. Bằng không, chưa biết chừng còn bị nguy hiểm đến tính mạng là khác. À, công tử nên nhớ kỹ, khi đi tới chỗ có đường đôi, thì công tử nhớ quẹo về bên phía Bắc, chớ đừng đi về phía Nam, vì từ trước tới nay mấy chục năm rồi, hễ ai đi về phái đó đều bị toi mạng. Tiểu lão...
Không đợi chờ ông già nói xong. Thanh Lam đã đứng dậy, móc túi lấy ra một nén vàng vứt lên trên mặt bàn, rồi chắp tay vái chào ông già và nói:
- Cảm ơn lão trượng đã chỉ điểm cho. Quả thật tiểu sinh có việc cần phải đi ngay, để khi nào trở lại sẽ hậu tạ lão trượng.
Vừa nói tới chữ “trượng” chàng đã phi thân nhảy ra ngoài lầu trúc, tiến thẳng về phía Tây đi nhanh như bay tức thì.
Núi Cửu Hoa tuy rất cao dốc và khấp khểnh khó đi, nhưng con đường hai mươi dặm ấy đối với Thanh Lam cũng không có nghĩa lý gì. Chàng giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã tới nơi liền.
Chàng ngắm nghía tìm kiếm một hồi, bỗng nghe thấy chỗ bụi cây cách chàng không xa có tiếng người nói rất khẽ. Chàng liền ngừng chân lại, thầm nghĩ:
“Nơi đây cách Trường Hận Cốc không xa, chẳng lẽ người đang nói đó cũng là một trong những nhân vật võ lâm định vào trong sơn cốc hay sao? Nếu quả thực như vậy ta cứ theo sau họ, khỏi phải tốn công tìm kiếm”.
Nghĩ như vậy, chàng rón rén tiến vào trong rừng. Vừa đi được vài

bước, chàng đã nghe thấy có giọng the thé nói:
- Tiểu tử ấy cứ theo dõi chúng ta tới đây, có lẽ bây giờ y đã vào trong sơn cốc rồi, hè hè... Nếu sớm biết y tiến vào trong con đường này để dấn thân vào nơi chỗ chết, thì chúng ta chả cần phải nói cho sư phụ biết làm chi, cứ để mặc cho y bị phế võ công, rồi chờ khi y bị ném ra, lúc ấy ta sẽ đối xử với y sau.
Người đó vừa nói dứt, lại có tiếng người thứ hai đáp:
- Lão Nhị cũng ngây thơ thật. Lão đệ phải biết, lão quái ở trong sơn cốc này, tuy người trên giang hồ đồn đại y rất thần xuất, quỷ mặt, nhưng dù sao cũng chỉ là tin đồn thôi, chứ chúng ta đã trông thấy đâu? Còn tiểu tử nọ võ nghệ cao cường lắm nghe nói y là đệ tử ký danh của Côn Luân Thần Kiếm. Hiền đệ thử nghĩ xem, ngay cả Vương ốc Tản Nhân, Thác Thành Song Hung mấy tay trong Võ Lâm Lục Tuyệt mà cũng bị đánh bại. Gần đây ở trên núi Ngao Sơn, y còn đánh bại cả Chiết Thủ Phiên Thiên với bọn Tam Nhơn Tỷ Ni các người nữa. Phen này y đến Trường Hận Cốc là việc chùa Thiếu Lâm bị lão quái vật lấy trộm cuốn Dịch Chân Kinh. À! Nghe nói tiểu tử ấy ở trong chùa Thiếu Lâm đấu một chưởng với lão Quái rồi, hai người nửa cân tám lạng, không phân thắng bại. Nhờ có y chùa Thiếu Lâm mới thoát khỏi tai ách.
Nghe tiếng nói của người ấy rất quen, nhất thời Thanh Lam không nghĩ ra được y là ai, nhưng nghe lời chúng, thì chúng đã nói tới mình và đã theo mình tới đây, nên chàng càng kinh ngạc thêm.
Người giọng the thé lại nói tiếp:
- Theo sự ước đoán của tiểu đệ, dù tiểu tử này có sự liên quan rất mật thiết với chùa Thiếu Lâm thật, nhưng chưa chắc y đã dám liều mạng như thế đâu? Sở dĩ y dám mạo hiểm tới đây, chắc là vì hai tên ấy đã bị lão quái vật thuận tay bắt cóc về thì đúng hơn.
Nhưng sư huynh nói cũng rất phải, hiện giờ người trên giang hồ tâng bốc thằng nhỏ ấy lên đến tận chín tầng trời, lại còn đặt cho nó một cái biệt hiệu là cái gì Hoành Thiên Nhất Kiếm. Nhưng phen này y gặp phải lão quái vật, dù võ công của y cao siêu đến đâu, chắc y với lão quái vật thế nào cả hai cũng bị bại và bị thương chứ không sai.
Nghe thấy hai người ấy nói như thế. Thanh Lam lại nghĩ tiếp:
“Hình như hai người này có thâm thù gì với ta, nên chúng mới hận ta như vậy. Từ khi bước chân vào giang hồ, ta đã mang thù mang hận với người thật, nhưng nhất thời ta cũng không nghĩ ra được hai người này là ai?... Sao người trên lại gọi ta là Hoành Thiên Nhất Kiếm ư? Không ngờ ta mới ra đời lại được thiên hạ ban cho cái mỹ hiệu này.”.

Chàng vừa nghĩ vừa từ từ tiến lên. Khi tới gần chàng đưa mắt liếc nhìn, quả thấy dưới một cây cổ thụ có hai đại hán đang ngồi trò chuyện với nhau. Người ngồi bên trái béo lùi, chột một mắt, mặc quần áo đen, còn người ngồi bên phải thì cụt một tay phải. Chàng đã nhận ra hai tên này không phải ai xa lạ mà chính là bọn Yến Sơn Song Kiệt Khương Nhân với Khương Nghĩa. “Chúng dám theo dõi ta mà tầm thù đến tận nơi đây kể cũng táo gan thực”.
Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng, thủng thẳng bước lên, với giọng lạnh lùng quát hỏi:
- Khương Nhân, Khương Nghĩa, hai người còn nhận ra được tiểu sinh không?
Yến Sơn Song Kiệt không ngờ Thanh Lam lại đột nhiên hiện thân ở nơi đây. Hai người vừa trông thấy đôi mắt của chàng rất sắc bén liền rùng mình kinh hãi, vội song song nhảy về phía sau. Chúng vừa mới lui bước, mặt đang hoảng sợ, bỗng biến thành đắc chí, nhất là đôi mắt của chúng cứ trợn tròn xoe nhìn về phía sau Thanh Lam.
Thần sắc này sao Thanh Lam lại không thấy rõ? Chàng ngạc nhiên và kinh hãi thầm. Chàng biết hai tên này rất đa mưu lắm kế, chưa biết chừng chúng làm như thế để mình quay lại nhìn rồi chúng đột nhiên ra tay tấn công cũng nên? Tuy nghĩ như thế, chàng lại tự nhủ thầm rằng:
“Sao cả hai cùng có chung một thái độ như vậy? Trừ phi chúng phải hẹn ước với nhau trước hành động của chúng mới được đồng đều và giống nhau như vậy. Trông hình dáng này của chúng là thực chứ không phải là giả tạo. Nếu vậy, chẳng lẽ phía sau mình lại có vật gì mà khiến chúng mừng rỡ như thế chăng?”.
Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng, vội vận chân khí lên hộ thân, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn. Ngờ đâu người có tài ba tuyệt nghệ như chàng mà phải kinh hãi đến trợn tròn há hốc.
Thì ra ở phía đằng sau, chỗ cách chàng không xa, đã có một ông già mặt xanh nhợt, mặc áo bào xanh, đứng sừng sững ra đó rồi. Hai mắt xanh biếc của ông ta đang trố lên nhìn chàng và cất tiếng lạnh lùng hỏi:
- Người có phải là Hoành Thiên Nhất Kiếm Giang thiếu hiệp, mà gần đây đã khét tiếng giang hồ đấy không?
Thanh Lam kinh hãi, là vì từ khi Sinh Tử huyền quan được đả thông đến giờ, đừng nói là người dù là một tàu lá rớt xuống ở cách mình mười trượng chàng cũng có thể hay biết, mà nay ông già mặc áo bào xanh xuất hiện ở chỗ cách mình chừng năm trượng mà chàng không hay biết tý gì? Đủ thấy công lực và thân pháp của ông ta cao siêu

đến mức không thể tưởng tượng được. Chàng vừa suy nghĩ vừa trả lời:
- Chính tiểu sinh là Giang Thanh Lam. Chẳng hay lão trượng quý danh tính là chi, đột nhiên xuất hiện nơi đây có việc gì chỉ giáo thế?
Ông già áo bào xanh nhìn chàng, tủm tỉm cười và đáp:
- Lão phu là Tây Xuyên Đường Thiên Sinh.
Nói tới đó, ông ta lại chỉ vào Yến Sơn Song Kiệt và nói tiếp:
- Anh em họ Khương đây là môn hạ của lão phu, bị thiếu hiệp đánh cho đến nỗi tàn phế. Đệ tử của Đường môn đi lại trên giang hồ, dù có thất lễ với các đại môn phái, ai ai cũng nể mặt lão phu hay tin trước. Còn thiếu hiệp không cho lão phu hay biết tí nào như vậy cũng hơi quá thái một chút.
Thanh Lam thấy đối phương tự xưng danh hiệu như vậy cũng phải giật mình đánh thót một cái. Thì ra ông già áo bào xanh này là Bích Mục Thiền Thù Đường Thiên Sinh, khét tiếng về sử dụng thuốc độc, tài ba sử dụng các thứ ám khí độc của y có thể nói là thiên hạ vô song. Vì vậy Thanh Lam vừa nghe thấy tên của y cũng phải kinh hoảng là thế, nên chàng không dám vô lễ với đối phương mà vội chắp tay chào một cái rồi mới trả lời:
- Thế ra lão trượng là Đường lão anh hùng danh trấn giang hồ đã lâu. Tiểu sinh thất kính vô cùng. Còn điều mà lão tiền bối vừa khiển trách thì việc làm của lệnh cao túc như thế nào chắc lão trượng cũng biết rõ cả?
Đường Thiên Sinh nghe thấy chàng nói như thế, ngắt lời nói tiếp:
- Lão phu đã biết qua loa câu chuyện ấy rồi, thiếu hiệp khỏi cần phải nói nhiều.
Thanh Lam thấy đối phương không cho mình phân trần, có vẻ tức giận liền lớn tiếng cười và hỏi:
- Lão trượng nói như thế là có ý nghĩa gì?
- Băng Phách phu nhân đối phó với hậu sinh tiểu bối mà cũng hạ độc thủ như vậy, lão phu thế nào cũng phải tìm kiếm y thị để chất vấn, còn thiếu hiệp...
Nói tới đó, y cố ý kéo dài giọng rồi đưa mắt nhìn Thanh Lam, nhưng không nói nữa.
Thanh Lam giận dữ đáp:
- Tiểu sinh còn có việc phải đi ngay, lão trượng có chuyện gì xin cứ nói rõ?
Thiên Sinh không trả lời Thanh Lam ngay mà chỉ giơ tay lên vẫy Khương Nghĩa tới. Y chỉ vào mặt Khương Nghĩa, rồi lớn tiếng cười, nói tiếp:

- Lão phu nghe nói thiếu hiệp xuất thân từ phái Không Động.
Không lão nhân với lão phu có quen biết nhau và đã gặp mặt nhau mấy lần, vì lẽ ấy mà lão phu không tiện ra tay lấy tính mạng của thiếu hiệp ngay là sợ mất lòng cố nhân. Nhưng lão phu là người ân oán rất phân minh, bây giờ chỉ cần thiếu hiệp chặt cánh tay trái để lại coi như đã xong.
Thanh Lam nghe thấy Thiên Sinh nói như vậy nghĩ thầm:
"Đại sư bá của ta là người chính trực, có khi nào lại thèm lai vãng với những người bàng môn tả đạo như thế? Y nói như vậy rõ ràng là y tự nâng cao địa vị của mình đấy thôi".
Chàng nghe thấy đối phương nói tới câu bảo chàng tự chặt cánh tay, liền ngửng mặt lên trời cả cười và đáp:
- Yến Sơn Song Kiệt sử dụng Tuyệt Tình Trâm đả thương em gái của tiểu sinh nên tiểu sinh hỏi y lấy thuốc giải độc để cứu chữa. Ngờ đâu, nhân lúc tiểu sinh không đề phòng y ngấm ngầm tấn công lén người bị thương và đã trúng độc. Y ác độc và vô nghĩa như thế, tiểu sinh chỉ chặt một cánh tay phải của y như vậy đã nương tay lắm rồi.
Thiên Sinh vội xua tay, đỡ lời:
- Thiếu hiệp hà tất phải nói người như thế làm chi? Đệ tử của nhà họ Đường xưa nay đi lại trên giang hồ không bao giờ chịu để cho ai hà hiếp hết. Thiếu hiệp tự chặt lấy cánh tay phải đi thì hơn.
Thanh Lam nổi giận, hỏi lại:
- Nếu tiểu sinh không tự chặt cánh tay thì sao?
Bích Mục Thần thủng thẳng đáp:
- Lời nói của lão phu nặng như núi, lão phu đã hứa không lấy tính mạng của thiếu hiệp rồi, thì dù thiếu hiệp không tự chặt lấy cánh tay phải lão phu cũng phải thay mặt Khương Nghĩa mà chặt gẫy tay của thiếu hiệp thôi. Lão phu cam đoan không đau đớn gì đâu, thiếu hiệp đừng có sợ.
Thấy đối phương coi mình như cá nằm trên thớt, tùy ý muốn chém muốn giết thế nào cũng được. Thanh Lam kinh hãi vô cùng.
Đồng thời chàng lại nghĩ đến vừa rồi đối phương hiện thân đến chỗ cách mình chừng năm trượng mà mình không hay tý gì, chỉ một điểm đó cũng đủ thấy võ công của đối thủ cao siêu hơn mình nhiều. Nếu y ra tay giết hại mình có phải là dễ như trở bàn tay không? Nhưng chả lẽ mình lại chịu thúc thủ để cho y chặt tay hay sao?
Thiên Sinh lại thủng thẳng nói tiếp:
- Thiếu hiệp đã nghĩ kỹ chưa?
- Lão trượng đi lại trên giang hồ bấy nhiêu lâu, có nghe thấy ai lại

chịu thúc thủ để cho người ta chặt tay như thế không?
Thiên sinh trợn tròn xoe mắt lên, ngạc nhiên hỏi lại:
- Thế ra thiếu hiệp muốn ra tay đấu với lão phu phải không?
- Điều đó thì tiểu sinh không dám, nhưng nếu lão trượng muốn tiểu sinh phục tài thì tiểu sinh cũng muốn được tiếp một vài hiệp của lão trượng đấy.
- Hè, hè!
Thiên Sinh định thần nhìn kỹ, mồm cười nhạt hai mắt tia ra hai luồn ánh sáng dữ tợn.
Thanh Lam bỗng cảm thấy người choáng vàng hình như bị ảnh hưởng bởi tiếng cười của đối phương nên mới có hiện tượng như vậy.
Chàng giật mình kinh hãi, vội vận huyền công kiểm soát xem, mới hay chân khí tản mác tứ chi và thân thể bải hoải. Chàng lại nghe thấy Thiên Sinh nói tiếp:
- Thiếu hiệp hơi ngông cuồng thật. Với thân phận của lão khi nào lão phu phải đích thân ra tay?
Thanh Lam cảm thấy đầu óc nặng trĩu, hai mắt cũng tán loạn dần, gượng mãi cũng không sao mở ra được. Chàng lảo đảo lui về phía sau, rồi cố gượng trấn tĩnh tinh thần.
Lúc ấy Thiên Sinh lại cười the thé, bảo Khương Nghĩa rằng:
- Khương Nghĩa, con mau ra chặt lấy cánh tay phải của y đi.
Chàng cứ mơ mơ hồ hồ, đứng yên ở đó, và nghe thấy bước chân của Khương Nghĩa nặng chình chịch đang tiến từng bước một.
Chàng yên trí phen này thể nào cũng bị tàn phế cũng không sai.
Nhưng đột nhiên bỗng có một luồng dũng khí không hiểu ở đâu phát ra, chàng liền quát lớn một tiếng, giơ hữu chưởng ra đẩy luôn một thế.
Khương Nghĩa không ngờ người bị trúng độc nặng như vậy mà lại còn ra tay tấn công được, nên y không kịp tránh né. Chỉ nghe thấy kêu “ủa” một tiếng, người y đã bị đánh bắn ra ngoài xa ba trượng, rớt xuống đất kêu “bộp” một tiếng.
Đường Thiên sinh là một tay ma đầu gian giảo tột mức mà cũng phải giật mình kinh hãi, vội lui về phía sau. Rồi y ngửng mặt lên trời cất tiếng cười rất quái dị, vì tay y đã rút ra một chiếc gậy trúc xanh biếc và tiến từng bước một đi gần tới chàng.
Thanh Lam vẫn đứng yên chỗ cũ, Thiên Sinh đã tới gần mà chàng làm như không trông thấy vậy.
Thiên Sinh thấy thiếu niên tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như vậy nên không dám lỗ mãng. Tuy lúc này y chỉ giơ chiếc gậy trúc lên tấn công

mỗi một thế là có thể giết chết được chàng ta ngay nhưng y vẫn phải cẩn thận. Khi đã đi tới chỗ chỉ còn cách năm thước thôi, y liền ngừng chân lại, trố hai mắt lên nhìn. Chỉ thoáng cái y đã nhận xét thấy Thanh Lam tuy vẫn đứng yên như cũ, nhưng rõ ràng đã bị trúng độc rất nặng, chỉ nhờ có một chút chân khí cầm tụ mà không bị té ngã đấy thôi. Y liền cười nhạt, múa cây trúc nhằm Huyền Cơ huyệt ở trước ngực chàng điểm luôn.
Thanh Lam không né gì cả, và hình như không coi thế công của y vào đâu vậy.
Đang lúc nguy hiểm mảy may ấy, đột nhiên trên cây cổ thụ có tiếng quát tháo rất thánh thót và có một bông hoa bạc, nhanh như điện chớp nhằm đầu Thiên Sinh úp chụp xuống.
Bích Mục Thiền Thừ là cao thủ hạng nhất và cũng khét tiếng trong võ lâm, mà đối với thế công của người nọ nhanh đến nỗi y tự biết không sao phá giải nổi và cũng không sao trả đòn được, nên nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ tên ma đầu ở trong sơn cốc đã kịp thời ra đây chăng?".
Y vừa nghĩ vừa hất bừa chiếc gậy trúc lên, người thì vội lui về phía sau. Dù y nhanh đến đâu, nhưng sau một tiếng kêu "koong".
chiếc gậy trúc của y cũng bị hất rời khỏi tay.
Có lẽ tên ma đầu ấy chưa trông thấy rõ hình bóng của đối phương ra sao, mà y đã vội quát bảo Khương Nghĩa rằng:
- Khương Nghĩa, mau rút lui.
Rồi y vội chụp lấy Khương Nghĩa mà chạy thẳng vào trong rừng liền.
Muôn ngàn bông hoa bạc vừa rồi mới thâu lượm xong đã có một thiếu nữ mảnh khảnh nhẹ nhàng nhảy xuống. Nàng rất nhanh thâu kiếm vào bao, quay lại nhìn Thanh Lam. Thấy chàng cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ, nàng liền động lòng thương ứa nước mắt ra, với giọng run run kêu gọi:
- Lam đại ca có việc gì không?
Nói xong, nàng nhảy xổ lại ôm lấy chàng.
Thì ra vừa rồi Thanh Lam thấy người khó chịu, sự thực chàng đã bị trúng độc rất nặng, nhưng nhờ huyền quan đã được đả thông và nội lực rất thâm hậu, tuy đầu óc đang choáng váng thì bỗng linh tính hiện lên thấp thoáng một cái, nên chàng mới ra chưởng tấn công một thế. Rồi chàng gượng trấn tĩnh tâm thần, không để cho người mình bị té ngã, nhưng cũng vì thế mà độc khí lại càng có dịp lâm nguy nhanh thêm, nên thần trí của chàng mới mơ mơ hồ hồ như thế.
Lúc ấy, chàng cũng có nghe thấy tiếng khí giới va chạm nhau kêu "coong" một tiếng. Vì vậy mới giật mình kinh hãi và tỉnh táo khá nhiều. Rồi chàng gượng mở mắt ra nhìn xem ai kêu gọi và nhảy lại

ôm mình như thế. Chàng chỉ trông thấy một người có thân hình mảnh khảnh vừa nhảy lại ôm mình. Chàng sực nghĩ đến sư muội của Thiên Lý Cô Hành Khách tức là thiếu nữ áo đỏ, đã cố ý làm quẩn chân mình, sử dụng kế "điệu hổ ly sơn" để cho sư huynh của nàng lấy được cuốn chân kinh đi.
Nghĩ tới đó, chàng cho thiếu nữ này là kẻ đê hèn vô sỉ, nên lửa giận bỗng bốc lên đùng đùng rồi hình như chàng quát lớn một tiếng, giơ song chưởng lên tấn công vào thiếu nữ ấy một thế. Tuy thần trí đã mơ hồ, nhưng nội lực của chàng vẫn còn.
"Bùng".
Thiếu nữ nọ không kịp đề phòng, bị chàng đánh trúng, bắn ra ngoài xa bẩy tám thước. Còn chàng cũng vì dùng sức quá mạnh, hai mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng, rồi mê man bất tỉnh lúc nào cũng không hay.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 52
Nam Quái Bắc Tà

- Ủa ! Thôi lang, Thôi lang, nơi đây là đâu thế?
Hồng Tiếu vừa thất kinh lớn tiếng hỏi như vậy, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, tựa như người ốm nặng mới khỏi, chân tay mềm nhũn, không còn một chút hơi sức, mắt chớp chớp mấy cái rồi mới mở mắt ra nhìn được. Nàng cảm thấy mình với Văn Úy hai người đang nằm ở trong mội cái phòng trống không, mùi hôi mốc của mặt đất ẩm thấp xông lên hôi hám khó ngửi và bốn chung quanh lại tối đen như mực, nhìn mãi nàng mới trông thấy rõ, liền nghĩ:
"Ủa! Lạ thật. Rõ ràng tối hôm qua vợ chồng chúng ta đang ở tại Tảo Dương sao bây giờ lại xuất hiện ở nơi đây thế này? Và hình như tối hôm qua mình đã như đằng vân giá vũ, bị người lôi kéo suốt một đêm trường. Như vậy không biết có phải là mơ hay không?
Nghĩ đoạn, nàng giơ tay lên miệng cắn thử, quả thấy đau thật.
Lúc này nàng biết đây là thật chứ không phải là mơ. Nhưng nàng không hiểu tại sao lại gây nên nông nỗi này? Nàng khẽ thúc vào Thôi Văn Úy một cái, rồi kêu gọi Văn Úy. Văn Úy ngồi dậy, nhưng vẫn còn ngái ngủ, với giọng hàm hồ hỏi lại:
- Tiểu muội gọi tôi làm cái gì thế? Trời hãy còn tối mà, ngủ thêm giấc

nữa.
Thấy chàng nói như thế, Hồng Tiếu càng lo âu thêm, nhưng không dám nói to, vội rỉ tai chàng khẽ nói tiếp:
- Thôi lang, nơi đây không phải là khách sạn đâu, mau dậy đi.
Văn Úy giật mình kinh hãi, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn, vội giơ tay lên dụi mắt mấy cái mới thất thanh kêu lên.
- Ủa !....
Hồng Tiếu vội giơ tay lên bịt mồm chàng và khẽ nói tiếp:
- Đại ca chớ có lên tiếng nói như thế. Hiện giờ chúng ta bị giam rồi, đại ca có thấy khó chịu không? Và có mất võ công không?
Văn Úy thử vận chân khí, quả thấy chân tay như rã rời, không còn một chút hơi sức nào, nhưng chàng có biết đâu đã bị người ta điểm huyệt. Vì vậy chàng thở dài đáp:
- Phải, Tiểu muội, chúng ta đã mất hết võ công rồi, bây giờ biết làm sao đây?
- Nhưng em chắc Giang công tử thể nào cũng sẽ tới đây cứu chúng ta.
- Nếu Giang huynh cũng bị người ta giam giữ thì sao?
- Giang công tử tài ba như vậy, có khi nào lại bị người ra giam giữ như chúng ta cơ chứ?
- Bây giờ chúng ta cũng chỉ có trông mong Giang huynh đến cứu thôi, chứ biết làm sao bây giờ đây?
Hai người từ từ ngồi dậy, cảm thấy trong người giá lạnh, bụng cũng đói cồn cào.
Một lát sau, hai người bỗng nghe thấy phía cửa có tiếng kêu “kẹt” và có ánh sáng lọt vào. Một đại hán cao lớn bước vào, tay cầm cái giỏ, trong giỏ có để hai bát mì nóng hổi. Văn Úy lại đứng dậy, chắp tay chào và nói:
- Vị đại ca này, tại sao lại giam vợ chồng tiểu sinh vào đây?
Đại hán trợn trừng mắt lên nhìn chàng rồi hằn học đáp:
- Đừng có nói lôi thôi nữa. Cho ăn, thì cứ ăn đi. Đừng có hòng đào tẩu ra khỏi nơi đây.
Nói xong, đại hán quay mình định đi. Vì thấy võ công mình đã mất, Văn Úy không dám nói nhiều, Hồng Tiếu vội đứng dậy, hăng hái xen lời nói:
- Này vị đại ca kia. Sao các người vô duyên vô cớ giam giữ vợ chồng chúng tôi? Đại ca phải nói ra, mới ra khỏi được nơi đây.
Nghe giọng nói của nàng rất hấp dẫn, nên tên nọ ngừng chân quay đầu lại nhìn. Lúc ấy vừa có ánh sáng mặt trời chiếu vào, thấy mặt nàng quá đẹp, y liền tủm tỉm cười và làm ra vẻ nuốt nước bọt, rồi

ngập ngừng hỏi:
- Cô nương khỏi cần phải vận động. Chẳng may hai người có phải là đồng bọn với tên tiểu tử họ Giang đấy không?
Hồng Tiếu thấy y nói tới Thanh Lam vội hỏi tiếp:
- Đại ca muốn nói Giang công tử phải không? Hiện giờ công tử ở đâu?
- Sư phụ với hai sư huynh chúng tôi đang đuổi theo tiểu tử ấy rồi, quí hồ bắt được tên ấy về, thì hai người sẽ được tha ngay.
Thế sư phụ của các người là ai thế? Sao lại có thù với Giang công tử như vậy?
- Hừ. Tên tuổi của sư phụ chúng tôi lừng lẫy lắm. Tiểu tử họ Giang có mấy cái đầu cũng không xứng kết thù kết oán với ông ta.
- Tại sao?
- Cách đây không lâu, Nhị và Tam sư huynh chúng tôi đã bị tên họ Giang đánh bại. Tam sư huynh bị y chặt gẫy một cánh tay, sư phụ hay tin tức giận vô cùng, nhất định phải trả thù cho sư huynh. Sau đó hỏi mãi mới biết... hè hè... tiểu tử họ Giang lại là Hoành Thiên Nhất Kiếm. Vì vậy sư phụ chúng tôi mới đuổi theo, có lẽ tiểu tử họ Giang đã hay tin, vội vàng đào tẩu ngay, nên sư phụ chúng tôi mới thân chinh đuổi theo một mặt dặn đại sư huynh phải bắt giữ cả hai người. Qúi hồ ông ta bắt được tên họ Giang thì hai người sẽ được tha liền.
Hồng Tiếu đưa mắt nhìn Văn Úy, rồi cười và hỏi tiếp:
- Vị đại ca kia. Sao lại nói mãi mà đại ca cũng không cho biết đại danh của sư phụ đại ca là gì?
Đại hán đáp:
- Các người đi lại trên giang hồ, chắc chắn phải nghe thấy người ta nói đến cái tên Từ Xuyên đường môn chứ?
Y vừa nói xong, thấy vợ chồng Văn Úy cùng lắc đầu, y kinh ngạc hết sức, nhưng y lại cười và hỏi tiếp:
- Chắc hai người mới vào trong giang hồ nên mới không nghe thấy tên của Từ Xuyên đường môn phải không?
- Quả thật tiểu sinh không biết.
Đại hán có vẻ đắc y, nói tiếp:
- Sư phụ chúng tôi là người chưởng môn của Đường gia, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, người ta gọi là Bích Mục Thiền Thừ Đường Thiên Sinh.
Y vừa nói tới đó, đằng xa có người lớn tiếng kêu gọi:
- Lão Cửu, còn làm gì thế? Sao không ra đây?
Đại hán nọ như chuột sợ nghe thấy tiếng mèo, mặt liền biến sắc, khẽ nói tiếp:

- Đó là đại sư huynh của chúng tôi. Hắc Khiết Tử Thần Khang đang gọi tôi đấy.
Nói xong, y vội vàng đi xa luôn.
Trong phòng lại tối om, vợ chồng Văn Úy ngồi yên trong đó khá lâu nên không cảm thấy tối như trước, nhưng chỉ cảm thấy bụng đói thôi, nên vừa trông thấy hai bát mì, hai vợ chồng không khách sáo gì hết, vội cầm lên ăn liền.
Ăn xong, hai người bắt đầu lo âu cho Thanh Lam vì nghe thấy đại hán nọ nói Bích Mục Thiền Thừ tài ba không khác gì một vị thần thánh vậy, bây giờ y thân chinh đuổi theo như thế, chắc thể nào cũng phải đuổi kịp và bắt kịp chàng ta. Tuy võ công của Thanh Lam cao siêu thật, nhưng một mình địch sao nổi nhiều người như thế. Còn hai người mình bây giờ, chân tay uể oải, người không còn một chút hơi sức nào cả, đừng nói là đào tẩu, ngay đứng một lát cũng đã cảm thấy mệt mỏi và run lẩy bẩy liền. Trước kia còn tưởng Thanh Lam thể nào cũng đến cứu được mình, bây giờ mới biết là hết hy vọng. Nhưng trong những người mà mình quen biết còn có một vị Hắc Y Côn Luân nữa. Tuy vậy việc thiên hạ làm gì có sự may mắn đến như thế. Dù đại hiệp có ngẫu nhiên đi qua đây cũng không biết được vợ chồng họ bị giam ở trong này.
Vì vậy cả hai không dám nghĩ tiếp nữa, để mặc cho nó tự nhiên, tạo hóa muốn xoay vần thế nào thì xoay. Cũng may trong phòng tuy tối đen, nhưng từ khi đại hán đưa mì vào đến giờ, không thấy vào nữa và cũng không có người khác vào quấy nhiễu.
Hai vợ chồng nằm ở trên cái sập gỗ, ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay. Tới khi thức tỉnh, cũng không biết đã ngủ được bao lâu, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng hò hét vọng vào. Hai người cùng giật mình, lắng tai nghe. Nhưng bên ngoài lại thấy yên lặng như tờ liền. Hai người đang thất vọng, đột nhiên cánh cửa mở toang, có một người bước vào. Hai vợ chồng nhìn ra thì thấy một quái nhân, tóc dài đến tận đầu gối, râu dài quá bụng. Người này chính là Nhất Chưởng Khai Thiên Lầu Nhất Quái, đã được Thanh Lam phóng thích cho tại chùa Thiếu Lâm.
Lúc ấy quái nhân trố mắt lên nhìn hai vợ chồng Văn Úy, hai mắy y như hai ngọn đèn đỏ, rồi y bỗng cười ha hả và nói:
- Hà, hà! Quả thật hai người ở đây rồi.
Tiếng cười và tiếng nói của quái nhân này còn kêu hơn tiếng chuông, kiến cho vợ chồng Văn Úy cứ thấy inh tai hoài.
Nhất Quái không đợi chờ vợ chồng Văn Úy trả lời đã như diều hâu bắt gà con quắp lấy vợ chồng họ bước đi ra bên ngoài luôn.

Ra đến bên ngoài vợ chồng Văn Úy mới hay biết là mình bị giam ở trong một ngôi miếu thổ thần đổ nát. Trên bãi đất trước cửa điện có bốn năm người nằm ngổn ngang, không biết sống hay chết, nhưng hai người không dám nhìn.
Nhất Quái ra khỏi ngôi miếu ấy, tay vẫn cắp vợ chồng Văn Úy, rồi cứ như thế mà tiến thẳng lên trên một ngọn núi cao. Y đi nhanh như bay, vợ chồng Văn Úy chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù, không dám mở mắt ra nhìn và cả hô hấp cũng thấy khó khăn nốt. Hai người cứ tưởng tượng như đang đằng vân giá vũ vậy.
Một lát sau, bỗng thấy quái nhân dừng chân và đặt vợ chồng chàng xuống đất, rồi bỗng cảm thấy oo người khẽ vỗ tay vào sau lưng của hai người một cái. Cả hai như người đã được cởi trói, vội mở mắt nhìn ra. Lúc ấy hai người mới hay là mình đang ở trên một quả núi, bên dưới mây trắng bay lơ lửng, những ngọn núi nhỏ khác trông như một cái dùi con vậy. Cả hai đều thất kinh và nghĩ thầm:
“Có lẽ Lầu Nhất Quái biết bay nên mới đem được chúng mình lên trên ngọn núi cao chót vót. Tên ma đầu này có thể gọi y là một phi hành gia tuyệt tác được. Không hiểu y đem chúng ta lên trên núi này làm chi?”.
Hai người chưa kịp lên tiếng hỏi, thì Nhất Quái đã hòa nhã nói:
- Hai nhỏ kia, cứ việc nằm ở trên mặt đá nghỉ ngơi đi. Lầu mỗ còn phải đợi chờ một người bạn già đã mấy chục năm nay chưa hề gặp mặt.
Vợ chồng Văn Úy thấy giọng nói của Nhất Quái rất ôn tồn, mới hơi yên tâm. Hai người chưa kịp ngồi xuống thì đã có tiếng cười ha hả và tiếng nói vọng tới:
- Khỏi cần người đợi chờ, lão phu đã tới từ sớm rồi.
Tiếng nói đó không to lắm, nhưng lại như rỉ tai nói vậy.
Vợ chồng Văn Úy nhìn về phía có tiếng nói, mới hay nơi đó, chỗ dưới gốc cây thông, đã có một ông già áo vàng, mặt non như trẻ con, tóc trắng xoã xuống tận vai, mồm tủm tỉm cười, đang nhìn về phía mình. Không biết ông ta đã ngồi ở đó từ lúc nào rồi.
Nhất Quái đột nhiên hai tay chống nạnh, cất tiếng cười như điên như cuồng và đáp:
- Hà hà... lão tàn phế đấy à? Thảo nào tối hôm qua Thần Long vừa xuất hiện một cái đã mất dạng liền, khiến lão Lầu cứ suy đoán suốt đêm mà vẫn không nghĩ ra được người bạn cũ quen biết từ hồi mấy chục năm về trước là ai? Hà hà... hà hà! “Then sắt tự gãy cửa đá tự mở” chúng ta lại được gặp mặt nhau ở nơi đây.
Ông già nọ vẫn ngồi như cũ và cũng khẽ cười và khẽ nói tiếp:

- Lão Lầu đến giờ mà vẫn còn nóng tính như vậy. Mấy chục năm trời mà không thấy lão thay đổi chút nào. Tối hôm qua lão làm gì mà vội vàng như vậy? Nếu lão Tàn này không hẹn ước với lão trên đỉnh núi Thiên Chung này gặp nhau thì chắc hẳn anh em mình lại bỏ mất dịp may này.
Nhất Quái tiến lên mấy bước, ngồi như người ta lấy tấn, rồi lắc đầu đáp:
- Lão tàn phế không rõ chuyện đấy thôi. Việc này nói ra thì dài lắm. Hà! Chả qua cũng chỉ vì một chú em, y gây hấn với Thiên Lý Cô Hành Khách, nên lão Lầu mới ngầm ngầm theo dõi tới đây.
Không ngờ tối hôm qua ở trước của khách điếm, lão lại thấy dấu hiệu độc đáo của Đường lão yêu. Lão lo âu vô cùng, vội vào trong nhà xem sao.
Nói tới đó,y chỉ tay vào vợ chồng Văn Úy và nói:
- Ngờ đâu cả ba đứa nhỏ đều mất tích hết.
Ông già áo vàng cứ trố mắt lên nhìn Nhất Quái, mặt lộ vẻ kỳ dị và hỏi tiếp:
- Lão độc vật chưa chết ư? Còn Thiên Lý Cô Hành Khách lại là ai thế?
- Lão độc vật đã chết hay chưa, điều này lão cũng không biết rõ, nhưng chỉ thấy trước cửa khách điếm có ghi dấu vết tầm thù riêng của Đường Môn Tây Xuyên thôi, còn lão Tàn hỏi Thiên Lý Cô Hành Khách là ai ư? Chính lão Lầu này cũng không biết nốt. Nhưng đã được đối chưởng với y một lần rồi.
Hình như ông già áo vàng càng nghe càng có vẻ thích thú, mặt càng lộ vẻ hớn hở và hỏi tiếp:
Một chưởng ấy, y có bị “khai thiên” (lũng trời) không?
Nhất Quái thấy đối phương nói mỉa như vậy có vẻ không vui, miễn cưỡng đáp:
- Thân thủ của tên ấy khá lắm, nên y mới chống đỡ nổi một chưởng của lão.
Ông già áo vàng cười, nói tiếp:
- Dù sao y cũng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt thôi, chứ có nghĩa lý gì đâu?
- Trì lão Tàn, sao lão khinh thường lão Lầu này như thế?
Lão Tàn mặt vênh váo tỏ vẻ không vui, đáp:
- Lầu lão Quái, chúng ta đã không gặp nhau bốn mươi năm rồi, bây giờ thì lão đừng hòng làm tàng ở trước mặt lão Tàn này nữa.
- Bốn mươi năm không gặp lão, tưởng công lực đã tiến bộ nhiều lắm phải không? Nếu có hứng thú, chúng ta thử đấu với nhau một phen

nào?
Lão Tàn tức giận đến mặt đỏ bừng, cười nhạt đáp:
- Hay lắm! Hay lắm! Anh em với nhau cách biệt bốn mươi năm trời, bây giờ vừa thấy mặt đã đòi ấn chứng võ công với nhau ngay, kể cũng khá đấy.
Vợ chồng Văn Úy đứng cạnh đó thấy vậy cũng phải tức cười, vì thấy hai lão quái vật này là bạn thân với nhau, cách biệt hàng bốn mười năm, bây giờ mới được tái ngộ, lúc đầu cả hai vui vẻ biết bao, nhưng sau khi chỉ vì một câu không đâu vào đâu mà đã nổi hờn cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, lại còn gấp ra tay đấu với nhau nữa.
Hai vợ chồng lại nghe thấy Nhất Quái cười ha hả và giơ hữu chưởng lên nhằm người lão Tàn tấn công luôn.
Vợ chồng Hồng Tiếu đứng ở sau Nhất Quái cảm thấy sức phản trấn của chưởng lực của Nhất Quái hắt trở lại mạnh khôn tả, khiến hai người suýt đứng không vững, nên cả hai cũng giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:
“Cũng may vợ chồng ta đứng ở phía đằng sau y, nếu đứng ở phía trước, có lẽ vợ chồng mình đã bị dư sức chưởng lực của y đẩy bay đi và rớt xuống chân núi cũng nên”.
Trì lão Tàn vẫn ngồi yên dưới gốc cây, vẻ mặt ung dung vừa cười vừa nói:
- Lão Lầu, Phích Thiên chưởng nầy của lão mạnh hơn trước nhiều đấy.
Nói xong, y cũng giơ một chưởng lên khẽ đẩy một cái, nhưng chưởng của y không có gió lộng và cũng không có tiếng kêu “veo veo”.
như của Nhất Quái. Khi chưởng lực của hai người va chạm nhau, liền có tiếng kêu “ùm” thật lớn.
Chỉ thấy Nhất Quái ngửng mặt lên trời cười ha hả, nói tiếp:
- Lão Tàn phế, Lưỡng Nghi chân khí của lão cũng tinh thuần hơn trước nhiều.
Đỉnh núi Thiên Chiêm ngang dọc chỉ hai mươi trượng thôi, chưởng lực của hai người mạnh như thế, công lực của hai vợ chồng Văn Úy lại thấp kém như vậy thì làm sao mà đứng yên được. Cả hai chàng bị đẩy bắn lui về phía sau và cùng thất thanh kêu “ ối chà”.
một tiếng.
Lúc bấy giờ Nhất Quái mới phát giác, vội la lên:
- Nguy tai.
Nói xong, y vội quay người lại, phi thân đuổi theo, mỗi tay chộp lấy một người, rồi vừa cười vừa nói:

- Chúng ta quên mất hai tên nhỏ đang đứng ở đây, dưới chưởng phong của lão bất tử chúng ta thì chú em và cô em này chịu làm sao nổi:
Nói tới đó, y vừa hạ chân xuống và quay lại nói với lão Tàn tiếp:
- Lão Tàn, tốt hơn hết chúng ta kiếm một chỗ vắng vẻ để ấn chứng lại chứ ngày hôm nay có hai đứa nhỏ ở đây, chúng ta không làm được trò trống gì đâu.
Lão Tàn đưa mắt nhìn hai người một cái tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Hai đứa nhỏ này có phải là đồ đệ mới của lão quái vừa thâu đấy không?
Nhất Quái lắc đầu đáp:
- Không, đó là bạn nhỏ của lão Lầu đấy. Tất cả là ba người, còn một người nữa hiện giờ vẫn chưa tìm thấy.
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy lão Tàn lại đưa mắt ngắm nhìn hai người một lần nữa.
Văn Úy, Hồng Tiếu liền cảm thấy đôi mắt của lão Tàn quá sắc bén, khiến cả hai vợ chồng đều cảm thấy không yên. Tiếp theo đó, hai vợ chồng lại nghe thấy lão Tàn cười khì một tiếng rồi lẩm bẩm nói:
- Chúng ta thực người già mà lòng vẫn chưa già. Lão Quái có ba người bạn nhỏ thì lão Tàn này cũng có một đứa, mà cũng vì nó mà lão Tàn này phải hạ sơn. Sao hai ta lại không hẹn mà nên, có sự giống nhau vậy?
Nói tới đó, y lại cười ha hả và nói tiếp:
- Cái gì lão Quái vật vừa nói? Bạn muốn kiếm một chỗ vắng vẻ để so tài đua sức với lão Tàn này phải không?
Nhất Quái cả cười, nói:
- Chúng ta đã không gặp nhau bốn mươi năm rồi, dù sao cũng phải ấn chứng với nhau một phen để thử xem công lực của chúng ta tu luyện trong bấy lâu nay có tiến bộ chút nào không?
- Mấy chục năm qua chúng ta Nam Quái, Bắc Tàn đã thử tài với nhau không biết bao nhiêu lần, ai cũng không thắng nổi ai. Bây giờ chúng ta phải tìm một trò chơi gì mới lạ để đua tài mới được.
Lão Tàn có ý kiến gì cứ việc nói ra đi.
Lão Tàn mỉm cười, vẫn tay gọi vợ chồng Văn Úy:
- Hai nhỏ lại đây!
Vợ chồng Văn Úy bỗng cảm thấy có một sức hút rất mạnh lôi kéo vợ chồng mình tới.
Nhất Quái thấy vậy, cả giận quát hỏi:
- Lão Tàn muốn ám hại hai đứa nhỏ phải không? Thế mà cũng nhận mình là một nhân vật phi thường, thật không biết xấu hổ.

Nói xong, y giở hữu chưởng lên, đanh định tấn công Thôi lang ngay, nhưng lão Tàn đã lạnh lùng đỡ lời:
- Ê, lão Quái, không nên nóng nẩy như thế. Lão Tàn chỉ muốn gọi chúng lại để hỏi han chúng một vài câu thôi.
Lúc ấy hai vợ chồng Văn Úy đã bị sức hút lôi tới trước mặt lão Tàn. Văn Úy chắp tay cúi mình vái chào và hỏi:
- Lão tiền bối cho như vậy có việc gì chỉ giáo thế?
Lão Tàn ngắm nhìn hai người một hồi, cười ha hả, xua tay, phát biểu ý kiến của mình cho mọi người nghe.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 53
Phích Thiên Chưởng Thiên Hạ Vô Địch

Lão Tàn liền nói:
- Bạn nhỏ đừng có gọi lão là lão tiền bối, khó nghe lắm. Hai người đã là bạn của lão Quái vật thì cũng là bạn của lão Tàn. Hai người đừng có thấy lão Tàn và lão Quái vừa trông thấy mặt nhau đã ra tay đấm đá nhau như thế mà đã tưởng là kẻ thù kẻ địch với nhau lâu năm. Nếu hai người tưởng như thế là sai lầm hết. à, à lão Tàn thử hỏi câu này, hai người có biết một chút võ công nào không?
Văn Úy nghe hỏi mặt đỏ bừng, đáp:
- Vợ chồng tiểu sinh mới học hỏi được có một thế kiếm và một pho kiếm pháp thôi.
Lão Tàn đột nhiên lộ vẻ hớn hở, hỏi tiếp:
- Có phải hai người cùng giống hệt nhau không?
Hồng Tiếu gật đầu, lão Tàn mừng rỡ đến nhảy bắn người và la lên:
- Hay lắm.
Y lại nhảy thêm một cái nữa, nhưng vợ chồng Văn Úy thấy lão Tàn lúc nào hai chân cũng khoanh lại như người ngồi xếp bằng tròn mà người lại nhẩy được lên trên cao ba thước, nên chàng càng kinh ngạc thêm. Đồng thời, lúc này chàng mới nhận thấy lão Tàn đã cụt một cánh tay trái, nên tay áo bên trái cứ bay phất phới trước gió hoài.
- Hai người hãy thử biểu diễn thế kiếm pháp và pho chưởng pháp đã học được xem nào?
Lão Quái không hiểu lão Tàn bảo vợ chồng Văn Úy biểu diễn kiếm và chưởng cho mình xem để làm chi, liền trợn tròn đôi mắt quái dị lên, ngơ ngác nhìn hoài, nhưng không nói nửa lời.

Văn Úy đưa mắt nhìn Hồng Tiếu, vì lúc này cả hai đều không có mang kiếm theo. Sau chàng bỗng nghĩ ra được một kế vội bẻ hai cành cây để làm kiếm rồi cúi mình vái chào hai ông già mà nói:
- Tiểu sinh xin bêu xấu trước mặt hai vị lão tiền bối.
Nói xong, chàng giữ thế kiếm ấy ra biểu diễn cho Nam Quái và Bắc Tàn xem. Cả hai quái nhân đều khen ngợi thầm. Chờ chàng diễn xong, thì lão Tàn với Nhất Quái đồng thanh thất kinh lớn tiếng hỏi:
- Có phải Côn Luân Kiếm Pháp đấy không?
Lúc ấy Văn Úy đã thâu thế, ngừng tay vái chào, lùi sang một bên. Lão Tàn mặt lộ vẻ kinh dị, ngắm nhìn Văn Úy một hồi mồm muốn nói nhưng lại thôi, rồi bỗng cười ha hả và chỉ tay vào Hồng Tiếu nói tiếp:
- Bây giờ đến lượt nhỏ kia biểu diễn thử xem.
Hồng Tiếu tủm tỉm cười yểu điệu đi ra giữa đứng yên tay trái dùng chưởng, tay phải nắm thành quyền giơ lên trước ngực vái một cái rồi mới biểu diễn pho quyền pháp nàng đã học hỏi được ra cho hai lão quái xem. Thân pháp của nàng rất thuần thục, bước chân vững chãi, biểu diễn pho Tỷ La Thập Nhị Thức mà mặt không đỏ, hơi không thở hồng hộc, rồi chắp tay chào lão Tàn và lão Quái, mồm thì thỏ thẻ nói:
- Xin hai vị lão tiền bối chỉ giáo cho.
Lầu Nhất Quái cau mày lại, ngẫm nghĩ giây lát, đột nhiên quay đầu lại hỏi Trì lão Tàn rằng:
- Lão Tàn phế, pho chưởng pháp này của con nhỏ trông cổ kính lắm, giống hệt như những thế võ của Dịch Cân Kinh, biến hoá tuy ít, nhưng oai lực lại mạnh vô cùng. Bạn xem đó chả là do Đạt Ma Thiền Sư đích thân sáng chế ra là gì?
Lão Tàn híp mắt lại, ngẫm nghĩ giây lát, rồi vừa cười vừa đáp:
- Pho chưởng pháp này cần phải có hỏa hầu tương đương với công lực khá thâm hậu mới phát huy được oai lực của nó. Vả lại pho chưởng pháp này rất bá đạo và còn thiên về đường cương mãnh, quyết không phải là của Đạt Ma Thiền Sư sáng tạo ra đâu. Nhưng mỗi thế đều cổ kính hết sức, cũng không phải là của người gần đây đã tạo ra được. Có lẽ đấy là đệ tử của Đạt Ma Thiền Sư nghiên cứu và biến hoá ra cũng chưa chừng?
Nhất Quái vỗ tay, vừa cười vừa đáp:
- Lý luận của lão Tàn rất đích xác, lão Lầu xin chịu phục bạn đấy.
Lão Tàn tỏ vẻ đắc chí, gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:
- Chưa bao bao giờ thấy qua Lầu lão Quái chịu thốt ra những câu tâm phục như thế này.
Lầu Nhất Quái đột nhiên trợn to đôi mắt lên trầm giọng hỏi:
- Lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì? Vừa rồi lão Lầu khen ngợi lão

Tàn đã giải thích đúng, chứ có phải lão Lầu này chịu thua đâu.
Lão Tàn giơ tay lên vuốt đôi lông mày bạc, rồi quay mặt lại hỏi vợ chồng Văn Úy rằng:
- Có phải hai vợ chồng ngươi cũng biết như nhau không?
Văn Úy thấy ông ta hỏi như vậy, thầm nghĩ:
"Vừa rồi ông ta đã hỏi rồi, bây giờ lại hỏi lại lần nữa như thế này làm chi?".
Tuy vậy, chàng vẫn trả lời:
- Vợ chồng tiểu sinh chỉ biết có một thế kiếm pháp này và một pho chưởng nữa thôi.
Nhất Quái thấy lão Tàn cố ý không thèm đếm xỉa tới mình mà lại hỏi chuyện vợ chồng Văn Úy ông ta càng tức giận thêm, quát lớn:
- Lão tàn phế, ngươi dám coi thường lão Lầu phải không?
Lão Tàn mỉm cười, hỏi:
- Có phải lão Lầu muốn so tài với lão Tàn phải không?
Nhất Quái đáp:
- Phải.
- Cho nên lão Tàn này mới này mới nghĩ ra một cách đấu mới.
- Đấu cách nào, nói đi.
Lão Tàn cười ha hả, chỉ vào vợ chồng Văn Úy, đáp:
- Hai đứa nhỏ kia mới học được mới có ba tháng võ công không có chút căn cơ nào hết. Chúng ta mượn công chúng để làm vật thử thách, như vậy có phải là hơn không?
Nhất Quái nghe thấy lão Tàn bảo đem vợ chồng Văn Úy ra làm vật thí nghiệm của hai người, tức giận vô cùng, quát lớn:
- Vợ chồng chúng là bạn của lão Lầu. Lão Tàn phế, ngươi muốn...
- Hà hà... lão quái vật, sao mà tính nóng nảy vẫn không hề thay đổi chút nào. Lão tưởng lão Tàn này bảo đem chúng ra làm cho chúng ta so tài hay sao? Nếu quả thực lão Tàn này muốn như thế, thì thà kiếm một tảng đá lớn để chúng ta thử sức với nhau, chả hơn là dùng vợ chồng chúng hay sao?
Nhất Quái không hiểu lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì, thắc mắc vô cùng, vội quát hỏi:
- Lão Tàn nói như thế có ý nghĩa gì?
- Chúng ta đã so tài với nhau mấy chục năm liền mà vẫn không ai thắng được ai cho nên lão mới nghĩ ra một trò mới... vì vợ chồng chúng mới tập võ công, như vậy có khác gì là người không biết võ, nên lão muốn hai chúng ta mỗi người chọn lấy một người, rồi truyền thụ một thế võ cho chúng, xem tên nào cao minh hơn, thì người dạy của tên đó sẽ coi như là thắng cuộc.

Nhất Quái nghe nói cả mừng, đáp:
- Phải, ý kiến này hay lắm.
Nhưng nói tới đó, ông ta bỗng lắc đầu, nói tiếp:
- Không được. Hai đứa này chưa có một căn bản nào cả, làm sao dạy cho chúng những thủ pháp cao thâm của chúng ta được?
Lão Tàn vừa cười vừa trả lời:
- Có khó khăn gì điều đó đâu? Chúng ta mỗi người dồn một ít công lực cho chúng, có phải là được không?
- Hà hà... then sắt tự gãy, cửa đá tự mở, hà... hà ...
Lão Tàn thấy lão Quái đột nhiên lớn tiếng cười như vậy, thắc mắc vô cùng, liền vênh mặt lên hỏi lại:
- Sao bỗng dưng lão quái lại lớn tiếng cười như thế?
- Lão nghĩ ra rồi, nếu chúng ta dồn chân lực sang cho chúng, mỗi người dồn cho một tên, như vậy nhỡ lão Tàn ích kỷ, dồn thêm một chút cho người của mình thì sao?
- Như vậy cũng chưa phải là công bằng.
- Thôi được, khi chúng ta dồn chân lực sang cho chúng chỉ được dồn có một thành chân lực thôi. Bây giờ chúng ta hai người ngồi xuống, giơ chưởng lên, dùng chưởng dí vào chúng mà truyền công lực sang. Chúng ta cùng ra tay một lúc và cùng ngừng tay một lúc, như vậy có phải là công bằng không?
Nhất Quái nghe nói gật đầu, đáp:
- Phải, chỉ có cách ấy là công bằng hơn hết.
Vợ chồng Văn Úy thấy hai người cứ cãi với nhau, hình như là muốn truyền nội công tâm pháp cho vợ chồng mình, lại hình như muốn truyền cái gì chân lực, nên đã nhận thấy họ không có ác ý gì cả.
Nhất Quái hớn hở chạy lại giảng giải cho hai người hay, và còn cho hai người biết họ làm như thế là đối với hai người chỉ có lợi chứ không có hại.
Khi bắt đầu dồn công lực sang cho vợ chồng Văn Úy, lão Tàn thận trong dặn bảo rằng:
- Khi chúng ta dồn chân lực sang cho hai ngươi, vợ chồng hai ngươi thế nào cũng cảm thấy trong người lúc nóng hổi, lúc thì lạnh như ngồi trên đống băng tuyết, nhưng vợ chồng ngươi phải chịu nhẫn nại, cứ để mặc cho nó tự nhiên.
Văn Úy với Hồng Tiếu hai người gật đầu nhận lời, rồi cả hai cùng ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi thẳng xuống trái tim mà điều hơi vận khí.
Lão Tàn và lão Quái đều giơ bàn tay phải ra để lên Bách Hội huyệt ở trên đỉnh đầu của hai người. Khi tay của lão Quái với lão Tàn vừa

đụng vào đầu của hai người, vợ chồng Văn Úy liền cảm thấy rùng mình một cái và thấy có một luồng hơi nóng hổi ở tay của họ dồn sang.
Người của vợ chồng chàng cảm thấy như bị bơm hơi vào, càng ngày càng phồng lên và khó thở. Đồng thời còn tưởng như đang ngồi cạnh lò lửa, khó chịu hết sức. Một lát sau, lại cảm thấy như bị người ta ném mình vào trong băng tuyết vậy, hơi lạnh buốt thấu xương, rét đến nỗi chân tay cứng đờ, sÚyt tý nữa thì mất cả tri giác. Tuy hai vợ chồng Văn Úy mới học tập võ công, nhưng trong ba tháng nay toàn luyện tập môn nội công thượng thừa trong cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt Ma Thiền Sư sáng tạo, và lại được Nam Quái, Bắc Tàn tận tâm chỉ bảo cho nên lúc này hai người không dám sơ ý, cứ theo phương pháp luyện tập của cuốn Dịch Chân Kinh mà vận khí thi hành.
Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, hai người đã cảm thấy trong đơn điền có một luồng hơi Dương hoà từ từ bốc lên, và theo ý muốn của mình mà lan tràn ra khắp mình mẩy tứ chi một cách dễ chịu khôn tả.
Lão Tàn bỗng cười ha hả, nói:
- Không ngờ hai đứa nhỏ này học hỏi được nội công tâm pháp chính tôn, nên chúng mới hấp thụ được nội lực của chúng ta nhanh như thế.
Một lát sau, hai vợ chồng mở mắt ra nhìn, đã thấy lão Tàn với Nhất Quái đang ngồi cạnh nhau ở trên một tảng đá lớn, và cứ chăm chú nhìn vào mặt hai người. Hai vợ chồng vội đứng đậy, mới hay người mình đã mạnh mẽ và nhẹ nhõm khác hẳn hồi nãy, liền tiến lên định vái tạ, nhưng Nhất Quái tỏ vẻ thắc mắc, hỏi:
- Nội công tâm pháp của hai người do ai dạy bảo thế?
Văn Úy vội vái chào và đáp:
- Vợ chồng tiểu sinh được Hoành Pháp lão sư phụ Ở chùa Thất Bảo trên núi Ngũ Đài nhận làm đệ tử ký danh...
Vừa nói tới đó, chàng bỗng nghĩ đên Đại Giác đại sư đã nói năm xưa Nhất Quái vì thua sư phụ mình mà chịu giam giữ trong thạch thất bốn mươi năm, chàng ăn năn hết sức. Quả nhiên Nhất Quái vừa nghe thấy chàng nói tới cái tên Hoành Pháp đại sư, mặt bỗng biến sắc, mắt lộ hung quan, đột nhiên đứng phắt dậy, râu tóc cứ rung động hoài, mồm thì thốt ra tiếng cười thực lớn, rồi giơ hữu chưởng lên, đang định nhằm vợ chồng Văn Úy tấn công xuống.
Thấy cử chỉ của lão Quái đột ngột như vậy, lão Tàn ngạc nhiên hết sức, vội lên tiếng quát hỏi:
- Lão Quái làm gì thế?
Nghe tiếng quát hỏi của lão Tàn, lão Quái mới ngẩn người ra, từ từ

buông tay xuống, thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm nói:
- Là bạn hay là địch, tùy theo ta quyết định lấy. Hà! Chuyện xưa coi như đã chết. Không phải là bạn, mà cũng không phải là địch, là địch thì không phải là bạn. Hà, hà!
Văn Úy thấy ông ta đã nguôi cơn giận và thốt ra hai câu như Kệ mà không phải là Kệ. Chàng lại nghĩ tới lời nói của đại sư "Theo sự nhận xét của lão phu thì y bị giam giữ hơn bốn mươi năm như vậy, có lẽ tính hung ác đã hết, lòng thiện nẩy nở, không còn thù hằn chùa Thiếu Lâm nữa đâu".
Chàng thấy thái độ của Nhất Quái như vậy biết là ông ta quả thật đã cải ác vì thiện. Chàng đang suy nghĩ thì Nhất Quái đã tới gần, vẫy tay gọi:
- Nhỏ kia, theo lão phu lại đằng này.
Nói xong, ông ta quay mình lại đi luôn. Văn Úy hơi chần chừ một chút rồi đi theo ngay. Hồng Tiếu sợ chồng bị nguy hiểm nên cũng đứng dậy định đi theo.
Nhất Quái thấy vậy liền nói:
- Nhỏ kia, chúng ta đã giao ước với nhau rồi, ngươi cứ ở lại để lão Tàn truyền thụ võ công cho.
Hồng Tiếu ngẫm nghĩ giây lát mới ngừng chân lại.
Lão Tàn liền cười và nói:
- Có phải lão Quái vật sợ con nhỏ học lỏm võ công của bạn đấy không? Thôi được, nhỏ kia, ngươi lại đằng này.
Y vẫn ngồi yên chỗ cũ, chỉ dùng tay vẫn Hồng Tiếu, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, rồi bắt đầu truyền thụ môn "Lưỡng Nghi Chân Giải" mà y đã nghiên cứ từ mấy chục năm nay.
Còn Nhất Quái thì dẫn Văn Úy vội vàng đi ra chỗ đỉnh góc núi, rồi ngừng chân lại, nhìn về phía lão Tàn và nói:
- Nhỏ này, lão phu dạy cho mình ba thế thủ pháp. Ba thế võ này lão phu đã tốn bốn chục năm thao luyện, khi còn bị giam trong thạch thất của chùa Thiếu Lâm, mới sáng tạo ra được, tên nó là "Hồng Mao Tam Thức". Mi phải để ý nhìn kỹ. Thức thứ nhất là "Hồng Mông Nhất Khí" cần phải dồn chân khí vào đơn điền, rồi vừa nhả chân khí ra, vừa giơ chưởng lên tấn công một lúc.
Nói xong, ông ta dậm hai chân một cái, thân hình bỗng dài hẳn ra, song chưởng của ông ta để lên trước ngực rồi từ từ đẩy ra bên ngoài.
Thoạt tiên Văn Úy thấy song chưởng của lão Quái đẩy ra không có kinh khí và gió mạnh gì cả, nhưng chỉ thấy trong nháy mắt đã có một luồng tiềm lực vô hình vô thanh liên miên dồn ra, càng lúc càng mạnh

thêm. Khi luồng tiềm lực ấy ra tới ngoài xa mười trượng mới có tiếng kêu “veo veo”. Tiếp theo đó, gió lộng nổi lên và rầm rộ như sấm sét vậy.
Không khí ở trên đỉnh núi bị tiềm lực đó va đụng biến thành gió toa? sang bốn bên, như lúc mưa bão vậy, khiến tà áo của chàng bị thổi tung ngay cả chàng cũng đứng không vững.
Văn Úy giật mình kinh hãi không ngờ thế “ Hồng Mông nhất khí” này lại lợi hại đến như vậy.
Nhất Quái mỉm cười nói:
- Ngươi muốn luyện tới mức mạnh như của lão phu, ít nhất phải tốn chừng năm chục năm mới thành công. Hà! Bất cứ nghề gì cũng vậy, muốn thành công thì phải có nghị lực, như mi chẳng hạn, ngày hôm nay mới trong chốc lát đã mạnh bằng người ta luyện tập hàng mười năm, như vậy thực là một sự rất hiếm. Lúc này, với công lực của ngươi, nếu đem ra thi thố thì trên giang hồ cũng ít có người chống đỡ nổi. Thôi được, vậy bây giờ mi lại để ý xem thức thứ hai này. Thức này gọi là “ Trực Phích Càn Khôn”.
Nhất Quái vừa nói vừa biểu diễn cho Văn Úy xem. Chỉ nghe thấy kêu “ soẹt” một tiếng rất khẽ và một làn khí rất dài bay thẳng lên trên không, làm nên trời xanh tựa như bị chân khí của ông ta cắt đứt ra làm đôi, rồi bay vút ra tận ngoài xa vậy. Ông ta lại nói tiếp:
- Còn thế thứ ba là “ Giương Thanh Ngưng Tục”.
Ông ta vừa nói vừa co chân trái lên, chân phải bỗng điểm về phía trước, người hơi ngồi xổm, đồng thời đưa song chưởng ra, nhưng tả chưởng thì ngửa lên và hữu chưởng thì úp xuống. Nội lực của hai gan bàn tay va đụng vào nhau, đột nhiên kêu “ùm” một tiếng, chân lực như vũ bão theo tiếng kêu ấy mà đẩy ra ngoài xa.
Tiếng kêu đó làm cho hai tai của Văn Úy như bị điếc hồi lâu.
Nhất Quái đã vội thâu tay lại, lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Thế thứ ba này là tinh túy của Phích Thiên chưởng, có thể nói là vô địch thiên hạ được.
- Chưa chắc!
Thì ra lão Tàn ở phía đằng kia nói vọng tới.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 54
Hoàn Bão Thái Cực Thức

Nhất Quái đang nói rất cao hứng bỗng nghe thấy lão Tàn xen lời nói như thế, ông ta liền trợn tròn mắt lên, quay đầu lại nhìn lão Tàn và quát hỏi:
- Lão tàn phế, ngươi cứ việc dạy người của ngươi đi, hà tất phải nói nhiều như thế làm chi.
Lão Tàn cười khì, ung dung đáp:
- Thế sao ngươi không chăm chú truyền thụ đi, lại cứ nói khoác nói lác hoài như thế? Vừa rồi ngươi bảo khắp thiên hạ không có ai địch nổi thế chưởng ấy của ngươi. Vậy chẳng hay ngươi có kể cả lão Tàn vào đó không?
Nhất Quái giận dữ đáp:
- Sự được thua của chúng ta lát nữa sẽ biết liền.
- Tất nhiên! Tất nhiên! Lẽ dĩ nhiên là thế rồi, cần gì ngươi phải nói nhiều lời như thế làm chi?
Thấy hai người cãi vã với nhau. Văn Úy liền cười thầm, vì tuổi của hai người đều trên tám mươi mà vẫn còn hiếu cường hiếu thắng đến thế. Đang là bạn thân với nhau, chỉ vì một hai lời nói mà đã giở mặt liền. Nhưng hai người chỉ nói có bấy nhiêu câu thôi, lại yên lặng ngay.
Muốn thắng cuộc, Nhất Quái rất tốn công biểu diễn hết lượt này đến lượt khác để truyền thụ cho Văn Úy chóng thành công.
Tuy Văn Úy là người rất thông mình, nhưng cũng phải tốn mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới luyện thành thục ba thức ấy. Đó là nhờ được chàng đã có căn bản từ trước, vừa rồi lại được Nhất Quái dồn mười năm chân lực sang cho, nên mới miễn cưỡng học biết được một cách nhanh chóng như vậy.
Nhất Quái lại thúc giục chàng luyện đi tập lại để ông ta chỉ bảo thêm ngót một tiếng đồng hồ nữa, chàng mới luyện thuần thuộc được pho Hồng Mông Tam Thức ấy.
Nhất Quái thấy vậy mừng rỡ khôn tả, cười ha hả nói:
- Được rồi! Nhỏ hãy trở về chỗ lúc nãy xem lão Tàn đã dạy xong vợ mi chưa?
Lão Quái cứ yên tâm, con nhỏ này đã luyện xong từ lâu rồi.
Tiếng nói của lão Tàn thủng thẳng vọng tới.
- Đi!
Nhất Quái nóng lòng sốt ruột, liền thúc giục Văn Úy quay trở lại chỗ lão Tàn với Hồng Tiếu.
Khi trở về chỗ cũ, lão Quái thấy lão Tàn vẫn ngồi yên ở trên tảng đá như hồi nãy, hình như y không hề rời khỏi tảng đá đó nửa bước vậy? Còn Hồng Tiếu cũng vẫn ngồi ở dưới đất, nàng đang trợn tròn xoe

mắt lên nhìn Văn Úy, vẻ mặt lộ đầy sự quan tâm và lo lắng.
Hình như nàng còn muốn nhận xét xem chồng mình đã học hỏi được những gì của lão Quái.
Thấy vợ quan tâm đến mình như thế. Văn Úy khoan khoái vô cùng, nhìn nàng và tủm tỉm cười.
Lão Tàn liền bảo với chàng rằng:
- Nhỏ kia, hãy lại đây ngồi nghỉ hơi giây lát, cuộc đấu sắp sửa bắt đầu đấy.
Văn Úy mới học thành công pho Hồng Mao Tam Thức, chàng nhận thấy oai lực mạnh vô cùng.
Hai lão quái vật vì sự tức khí mà đã không quản ngại truyền thụ tuyệt kỳ độc đáo thế công mấy chục năm nghiên cứu ra cho hai vợ chồng Văn Úy, và lại còn không tổn ngại hơi sức dồn mười năm công lực sang cho hai người để sự học tập của hai người chóng thành công.
Mục đích của họ là muốn nhờ tay vợ chồng Văn Úy để xem võ công độc đáo của mình mới nghiên cứu ra có hoàn hảo thực sự không?
Vì công lực của hai người tương đương, nay cách biệt mấy chục năm, người nào cũng tin tưởng rằng công lực của mình thắng được đối phương, nhưng phải đứng cạnh quan sát thì mới trông thấy sự hay dở ra sao.
Văn Úy ngồi nghĩ ngợi:
“Trận đấu của ta với vợ ta, tuy chỉ là một cuộc thử thách thôi, nhưng ta nhận thấy pho Hồng Mông Tam Thức mà ta mới học hỏi được, có thể nói là kinh thiên động địa, khiến thần sầu quỷ khốc được. Còn vợ ta không biết nàng đã học hỏi được những gì? Chắc võ công của lão Tàn cũng không đến nỗi kém cỏi hơn lão Quái đâu. Võ công của ta với vợ ta đều lợi hại cả, nhỡ lúc đấu với nhau không thâu tay lại kịp, sẽ hoặc chết hoặc bị thương thì sao?”.
Chàng đang suy nghĩ thì lão Tàn đã trông thấy, liền tủm tỉm cười hỏi:
- Nhỏ kia, ngươi nghĩ gì đấy?
Văn Úy lộ vẻ rầu rĩ, ngửng đầu lên đáp:
- Thưa lão tiền bối...
- Mi khỏi cần phải lo âu, vừa rồi lão phu với lão Quái dồn công lực sang cho hai ngươi đều tương đương cả, nên trận đấu này của hai người dù kịch liệt đến đâu, bất cứ người nào cũng sẽ không bị thương mảy may chút nào.
Nhất Quái nghe nói cũng cười ha hả, xen lời:
- Lão Tàn nói rất đúng, nếu hai người mà có bị vết thương tích gì thì chúng ta đây cũng không phải là những nhân vật lừng danh thiên hạ nữa. Thôi, muộn lắm rồi, hai ngươi bắt đầu đi.

Hồng Tiếu nghe thấy bảo bắt đầu tỷ thí võ, mừng rỡ vô cùng vội tung mình nhảy lên đi ra giữa đấu trường vừa cười vừa gọi Văn Úy rằng:
- Thôi Lang, mau lại đây.
Bất đắc dĩ Văn Úy phải đi tới trước mặt nàng.
Nhất Quái thấy vậy mừng rỡ vô cùng lộ ra mặt, nói tiếp:
- Hà hà. Lý thú thực. Then sắt tự gãy, cửa đá tự mở. Hà hà.
Lão Tàn bỗng trợn mắt lên hỏi:
- Lão quái vật, ngươi nói gì thế?
- Ta cười mặc ta, có việc gì đến ngươi đâu mà ngươi hỏi?
- Rõ ràng là ngươi đã ra hiệu ngầm. Lão Quái vật, lát nữa hai đứa nhỏ đấu với nhau, ngươi không được lên tiếng nói nửa lời đấy nhé.
- Lão phu mở mồm nói hay không thì việc gì đến ngươi mà ngươi cũng can thiệp.
- Nếu ngươi muốn dùng ám hiệu chỉ bảo ngầm thì trận đấu coi như là không kể.
- Không kể thì không kể. Không ngờ lão Tàn ngươi lại khinh thị lão Lầu này như thế.
Trì lão Tàn không sao chịu được, vội tiến lên một bước, hỏi:
- Vừa rồi ngươi nói gì?
Lão phu không thích nói cho ngươi biết đấy.
Văn Úy thấy hai người đều nổi giận, sắp sửa ra tay đánh nhau, liền lên tiếng khuyên rằng:
- Trì lão tiền bối chớ có hiểu lầm. Lời của lão tiền bối vừa nói đó chỉ là thói quen của ông ta đấy thôi.
Lão Tàn ngạc nhiên, hỏi lại:
- Thế sao trước kia lão phu không nghe thấy y nói đến những câu ấy?
Lão Quái vừa cười vừa đỡ lời:
- Chẳng lẽ việc gì cũng phải để cho lão Tàn biết trước, lão mới có quyền nói hay sao?
Hồng Tiếu vọi khuyên ngăn:
- Hai vị lão tiền bối xin hãy bớt giận, ngồi xuống xem trận đấu của hai chúng tôi.
Nói xong, nàng liếc nhìn Văn Úy vừa cười vừa nói; - Thôi lang, mau tấn công trước đi.
Nói xong, nàng đứng lấy thế để đợi chờ Văn Úy ra tay. Nhất Quái đột nhiên gật đầu, la lên:
ồ! Đây quả thực làTiên Thiên Thái Cực trong pho “Lưỡng Nghi Chân Giải” và cũng là tài ba độc đáo của lão Tàn.
Lão Tàn cười ha hả đáp:

- Lão Quái cũng thông minh thực đấy. Phải, pho võ công này là võ công độc đáo của lão phu thực.
Rồi hai người cười hì hì, cùng ngồi lên trên tảng đá lớn, rồi Nhất Quái ra lệnh:
- Hai tên nhỏ bắt đầu ra tay đấu đi. Nhưng chỉ được đấu tới thế thứ ba thôi nhé.
Lão Tàn cũng lên tiếng:
- Nào, hai người ra tay đấu đi.
Hồng Tiếu đứng đợi chờ mãi không thấy Văn Úy ra tay tấn công, liền thúc dục:
- Ủa! Thôi lang sao không ra tay tấn công đi?
Văn Úy ngượng ngịu cười khì một tiếng và hỏi lại:
- Tiểu muội đã sẵn sàng chưa?
Hồng Tiếu cười như hoa nở, gật đầu đáp:
- Thôi lang cứ việc ra tay tấn công đi.
Văn Úy sợ Hồng Mông Tam Thức quá mạnh, nên chàng liền lườm vợ một cái, nhảy lên trên cao ba thước, lui ra ngoài xa một trượng, rồi mới đứng yên, nghiêm nghị nói:
- Tiểu muội phải cẩn thận đề phòng nhé?
Nói xong, chàng chỉ giở có ba thành công lực ra, giơ song chưởng lên đánh luôn. Hồng Mông Tam Thức là ba thế võ tinh hoa nhất của Nhất Quái. Tuy Văn Úy mới học hỏi được và chỉ sử dụng có ba thành thôi mà chưởng thế của chàng cũng đủ khiến cho các người khác trong võ lâm khác, không sao chống đỡ nổi.
Lạ thực, kình lực vô hình của chàng mạnh như thế, nhưng khi ấp đảo tới gần Hồng Tiếu, không hiểu tại sao chỉ thấy nàng giơ tả chưởng lên khẽ gạt một cái, kình phong của chàng đã bị hóa giải một cách vô hình liền.
Văn Úy cảm thấy sức lực của mình đưa ra như bị đối phương đẩy xuống dưới vực thẳm, và không sao thâu lại được nữa. Vì chàng dùng sức quá mạnh nên người đâm bổ về phía trước, suýt tý nữa thì chàng phải bước lên một bước mới đứng vững được. Chàng ngửng đầu lên nhìn vợ, thấy nàng vẫn đang mỉm cười nhìn mình. Lúc này chàng mới yên tâm và nghĩ thầm:
“Thế ra võ công của lão Tàn truyền thụ cho vợ ta quả thực phi thường”.
Nghĩ đoạn, chàng liền nói:
- Tiểu muội, đây là thế thứ hai, hãy cẩn thận đề phòng.
Thấy vợ không việc gì, lúc này chàng đã yên trí, nên thế thứ hai này chàng đã sử dụng đến năm thành công lực.

Hồng Tiếu cũng giơ tay ra chống đỡ, chưởng lực của hai người va đụng nhau, ở nơi chính giữa chỉ nghe thấy kêu "cộp" một tiếng, kình lực của hai người đều bị tiêu tan hết.
Nhất Quái thấy Hông Mông Tam Thức của mình đã khổ công nghiên cứu bốn chục năm mới hoàn thành, đã yên chí là không ai địch nổi. Ngờ đâu hai thế đầu đã bị đối phương chống đỡ một cách rất dễ dàng. Tuy còn một thế mạnh nhất, nhưng xem tình hình này, phen này cũng khó mà thắng nổi đối phương, nên ông ta giơ tay lên gãi đầu, không dám nhìn thẳng vào trận đấu, chỉ nhìn nghiêng liếc trộm thôi.
Lão Tàn ngồi xếp bằng tròn, mặt tủm tỉm cười. Lão Quái thấy vậy tức giận khôn tả, chỉ muốn xuất kỳ bất ý tấn công trộm một chưởng cho bõ tức thôi.
- Tiểu muội, đây là thế thứ ba.
Văn Úy vừa quát xong, đã giơ song chưởng lên, vừa úp vừa đỡ kêu đến "bùng" một tiếng liền có một luồng kình khí như vũ bão dồn sang phía bên vợ.
- Thôi lang nên đề phòng.
Hồng Tiếu bỗng thay đổi thế thức, nàng không chống đỡ như trước mà chỉ giơ tay tái lên, nhằm chưởng phong của chàng khẽ khuyên một vòng, rồi quay tít một vòng và thừa thế dùng tay phải nhằm chỗ sơ hở của Văn Úy tấn công tới.
Pho võ công này của lão Tàn thoát thai như Dịch Cân Kinh và là một môn võ công lấy tĩnh chế động, lấy nhu khắc cương. Tuy Hồng Tiếu học hỏi chưa thuần thuộc cho lắm, nhưng nàng cũng đủ sức phát huy được oai lực của nó.
Văn Úy thấy kình lực của mình bị đối phương khuyên chặt và nàng còn dùng tay phải tấn công mình nữa. Ba thức của chàng đã giở ra hết rồi, bây giờ bỗng thấy nàng tấn công biết làm như thế nào để hoá giải. Trong lúc chàng đang cuống quýt thì bỗng giở luôn thế "Bát Bộ Thiên Long" trong Tỷ La Thập Nhị Thức ra. Quả nhiên Dịch Cân Kinh của Đạt Ma là võ học chính tông vẫn khác thường.
Mọi người chỉ nghe thấy hai tiếng kêu rất khẽ, cả hai cùng bị đẩy lui một bước và cùng ngừng tay lại ngay.
Lão Tàn thấy vậy liền quát lớn:
- Nhỏ kia, ngươi đã dùng tới thế thứ tư rồi đấy.
Lão Quái cũng biết thế thư tư của Văn Úy không phải do mình đã truyền thụ cho, nhưng ông ta vẫn cười khì, xen lời nói:
- Lão Tàn phế, cuộc đấu này chúng ta huề nhau, không ai được ai thua hết.

Lão Tàn đảo ngược đôi ngươi một vòng, vừa cười vừa hỏi lại:
- Lão quái vật, ngươi bảo hai đứa nhỏ, vừa huề nhau phải không? Hà, hà!
Thấy lão Tàn bỗng cười ha hả như vậy, lão Quái không sao nhịn được, vội hỏi; - Ngươi cười cái gì thế?
- Nếu lão quái vật không trông thấy rõ thì để ta giải thích cho ngươi nghe.
- Sao ta lại không trông thấy rõ?
- Trông thấy rõ thì hay lắm. Trước khi đấu ngươi đã nói những gì?
- Ta nói gì nào?
- Người bảo hai đứa nhỏ chỉ được đấu có ba thế thôi.
- Phải, lão Lầu có nói như thế thực.
- Thế ngươi trông thấy rõ chưa?
Nhất Quái chỉ trợn tròn xoe đôi mắt lên thôi chứ không sao cãi được nữa.
Lão Tàn nói tiếp:
- Lão Quái vậy có phải con nhỏ ra tay có ba thế, mà thằng nhỏ thì ra tay đến bốn thế phải không?
- Thì sao? Ngươi phải biết, thằng nhỏ ra tay tấn công trước, tất nhiên nó phải đánh đến thế thứ bốn, hồng hồ nó có bị bại đâu?
- Phải thằng nhỏ ra tay tấn công trước, nhưng chúng ta đã nói chỉ hạn đấu có ba thế thôi. Nếu thằng nhỏ không giở đến thế thứ tư thì nó chống đỡ không nổi, phải không?
Lão Quái không sao nhịn được, nắm chặt song quyền, đột nhiên cười ha hả và lớn tiếng nói:
- Hà, hà! Then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở. Hà, hà!
Nói xong, y bỗng duỗi thẳng hai bàn tay, đứng dậy, lớn tiếng hỏi tiếp:
- Lão Tàn phế, có phải ngươi muốn ta phải đích thân ra tay đấu đấy không? Nếu ngươi muốn thế cũng được. Ta nhường cho ngươi ra tay tấn công trước.
- Chúng ta đã đấu với nhau mấy chục năm rồi, hà tất còn phải đấu lại làm chi nữa?
Lão Quái bỗng dậm chân xuống đất một cái, hình như nghĩ ra được việc gì, liền nói với lão Tàn rằng:
- Lão Lầu đã nghĩ ra được một trò chơi mới chẳng hay lão Tàn có dám đánh cuộc không?
Nghe thấy có trò chơi mới, lão Tàn có vẻ hớn hở vội hỏi:
- Sao lão Tàn này lại không dám đánh cuộc? Trò chơi gì thế, lão quái nói ra đi?
- Đó là Thiên Lý Cô Hành Khách.

Lão Tàn tỏ vẻ khinh thị, đáp:
- Ngươi nói đến tên vô danh tiểu tốt ấy làm chi?
Nhất Quái nổi giận, trầm giọng hỏi:
- Ngươi coi thường y phải không?
Lão Tàn ngạc nhiên hỏi lại:
- Ta coi thường y thì có liên can gì đến ngươi đâu?
- Ngươi có dám đánh cuộc với ta không?
- Cuộc cái gì?
- Y đã lấy trộm được cuốn Dịch Cân Kinh của chùa Thiếu Lâm. Bây giờ chúng ta đi kiếm y hễ ai đánh được y đại bại và bắt y phải hiến cuốn Dịch Chân Kinh ra thì người đó sẽ thắng cuộc.
- Đấu với y ư? Y chưa xứng đấu với chúng ta.
- Ngươi khỏi cần để y đến vấn đề xứng hay không, ta chỉ cần biết ngươi có dám đánh cuộc hay không thôi?
- Sao ta lại không dám? Nhưng biết đi đâu mà tìm kiếm cho ra tên vô danh tiểu tốt ấy?

Hồi 55
Kẻ Bị Đánh Cuộc Đã Tới

Lão Quái liền trả lời:
- Y ở Trường Hận Cốc.
- Trường Hận Cốc ư? Lão Tàn này chưa hề nghe thấy ai nói đến cái tên này.
Văn Úy và Hồng Tiếu ngừng tay lại, trố mắt lên nhìn, thấy hai ông già cãi nhau đến độ mặt đỏ tai tía, vợ chồng chàng không sao xen vào nói được. Bây giờ lại thấy hai ông ta nhắc đến Trường Hận Cốc, Văn Úy liền xen lời nói:
- Thưa hai vị lão tiền bối, Trường Hận Cốc của Thiên Lý Cô Hành Khách ẩn cư là ở trên núi Cửu Hoa tại tỉnh An Huy.
- Núi Cửu Hoa nào? Núi Cửu Hoa làm gì có Trường Hận Cốc? Chúng ta mấy chục năm nay chưa hề bước chân vào giang hồ, không ngờ thiên hạ cũng thay đổi nốt.
Lão Tàn nhìn Văn Úy mà nói như vậy, và hỏi tiếp:
- Nhỏ, mi nghe ai nói cho hay thế?
Văn Úy đáp:
- Tiểu sinh nghe thấy lão hòa thượng của chùa Thiếu Lâm đã nói.

- Nếu là lão hòa thượng của chùa Thiếu Lâm đã nói thì không sai rồi. Nào lão quái vật, chúng ta cũng đi An Huy ngay đi.
Nhất Quái vừa cười vừa đáp:
- Nhưng trước khi đi, chúng ta phải thỏa thuận với nhau đã. Đi đến Trường Hận Cốc, nếu gặp Thiên Lý Cô Hành Khách thì lão Tàn phải để cho lão Quái này ra tay tấn công trước mới được.
Lão Tàn gãy đầu. Thế là hai ông già, hai vợ chồng Văn Úy liền xuống núi ngay.
Lúc này trời đã thật sáng tỏ, hai ông già râu dài tóc bạc, trông rất quái dị, mỗi người cắp một người đi như bay. Vì lão Quái với lão Tàn thấy vợ chồng Văn Úy đi như vậy châm chạp quá, nên mới phải cắp hai người vào nách mà giở hết tốc lực khinh công ra đi cho thật nhanh.
Tháng năm là tháng bận rộn nhất của nhà nông, trên đồng ruộng lúc nào cũng có rất nhiều nông dân làm lụng, nhưng hai lão quái vật không sợ những người đó trông thấy cứ việc đi qua. Sự thật thì khinh công của hai người quá cao siêu, lại đi quá nhanh, mà bọn nông phu thì đang mải làm lụng, nên họ chỉ trông thấy có hai cái bóng đen bay đến lướt qua thôi, chứ có biết đâu đó là người, vì vậy không ai để ý đến cả.
Đến giờ Tỵ, hai lão quái đã chạy tới cách Lôi Công điếm không xa, không ngờ họ đi có hai tiếng đồng hồ mà đã đi được một quãng đường xa hơn hai trăm dặm, tốc độ thật là kinh khủng.
Hai quái nhân đi vào trong rừng, đặt vợ chồng Văn Úy xuống rồi nhìn nhau mà cả cười:
- Lão Tàn phế đi nhanh như vậy, mới cảm thấy có thú vị phải không?
- Phải, phải, chúng ta hai người không ai đi chậm hơn ai hết.
Hồng Tiếu đang đứng vuốt tóc rối, liền nũng nịu nói:
- Hai vị tiền bối đi nhanh như vậy, thì hai vị cứ đi trước đi, chứ tiểu bối với Thôi lang không đi nữa đâu.
Nhất Quái quay đầu lại, hỏi:
- Tại sao lại không đi nữa?
Lão Tàn cũng nói:
- Hai vợ chồng người không đi thì ai làm nhân chứng cho chúng ta?
Hồng Tiếu cười khì, đáp:
- Muốn vợ chồng tiểu bối đi theo cũng được, nhưng đến chỗ nghỉ, hai vị phải nghỉ, đến chỗ ăn, cũng phải ăn, chứ hai vị không được đi nhanh như thế.
Hai lão quái nhìn nhau, rồi đua nhau nhận lời.
Đang lúc ấy Nhất Quái bỗng kêu “ủa một tiếng, nhảy bắn người lên,

mồm thì la lên:
- Lão Tàn phế, sao lại có sự may mắn đến thế. Lão xem kìa, món đồ đánh cuộc của chúng ta đã đến kìa.
Lão Tàn tỏ vẻ kinh thị, híp mắt một cái, hỏi:
- Có phải bạn nói tên tiểu tốt vô danh đã tới đấy không?
- Ừ, khinh công của y cũng khá nhanh. ủa! Sao tay của y lại còn cắp một người như thế kia?
Văn Úy nghe thấy hai quái nhân nói như vậy, biết là Thiên Lý Cô Hành Khách đã tới, nhưng chàng để ý, lại không thấy có một hình bóng nào hết.
Chàng nhìn về phía trước để tìm kiếm, nhưng không thấy có ai hết, thì Hồng Tiếu đã chỉ tay về phía bên trái, quả nhiên nơi đó có một châm đen đang phi tới.
Chấm đen ấy chỉ nhỏ bằng hạt đậu thôi, mà hai lão quái còn trông thấy rõ tay của người ấy có cắp một người.
Văn Úy cứ trố mắt lên nhìn, hình như chỉ sợ cái chấm đen ấy biến mất.
Một lát sau, cái bóng đen ấy càng tới càng to dần, hình như đang chạy về phía mình, và hai chân người ấy như đi trên không chứ không phải đi trên mặt đất.
Lúc sau, khi vợ chồng Văn Úy trông thấy rõ đối phương, thì người ấy đã tới gần chừng hai mươi trượng rồi.
Người đó vừa gầy vừa cao, mặt bịt một cái khăn lụa đen, mặc áo đen, quả nhiên dưới nách có kẹp một người, mà người đó là thiếu nữ mặc áo đỏ.
Khi cái bóng đen ấy vừa tới nơi, mới đặt chân xuống mặt đất, thì Lầu Nhất Quái đã cười giọng quái dị, xông lại tấn công liền.
Ông ta ra tay quá nhanh, khiến người kia ngạc nhiên hết sức, vội lớn tiếng quát hỏi:
- Ngươi là ai?
- Ha hạ.. then sắt tự gãy, cửa đá tự mở, hà hà...
Người gầy gò cười nhạt đáp:
- Lại là ngươi?
Nhất Quái đứng trước mặt người đó, đắc chí đáp:
- Ngài không ngờ lại gặp chúng ta ở đây phải không? Lão Lầu này đang kiếm ngài đấy. Sao ngài không bỏ cái khăn đen xuống để đối địch với lão Lầu này mấy chưởng?
Người gầy và cao dùng khăn đen, tuy không trông thấy rõ bộ mặt của y, nhưng đôi mắt rất sáng, chỉ thấy y cười khanh khách, đáp:
- Người có lúc bi, hoan, ly, hợp, trăng có khi mờ, tỏ, tròn, khuyết.

Ngươi được gặp lão phu ở nơi đây, tất nhiên lão phu phải để cho ngươi được toại nguyện.
Nhất Quái quay đầu lại nhìn lão Tàn, rồi vừa cười vừa nói tiếp:
- Lão Tàn phế, ngươi nghe thấy rõ chưa? Y tức là món đồ để cho chúng ta đánh cuộc đấy.
Lão Tàn không thèm quay mặt lại nhìn người gầy và cao kia mà chỉ lạnh lùng nói:
- Dù sao y cũng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt thôi.
Người gầy gò và cao nghe thấy hai lão quái ăn nói phách lối như vậy, vừa rồi mình đã ngâm hai câu đó ra, ai ai nghe thấy cũng phải giật mình kinh hãi, mà sao hai lão quái này lại dửng dưng và có vẻ khinh thường như thế? Nên y cũng phải hơi ngạc nhiên, không dám coi thường đối phương, liền lên tiếng hỏi:
- Thế ra hai ngươi muốn ra tay giúp sức hộ chùa Thiếu Lâm đấy à?
Nhất Quái gật đầu đáp:
- Ngươi nói cũng gần đúng một chút đấy. Nhưng hai lão bất tử chúng ta không phải là ra tay để giúp sức hoặc đánh hộ cho ai cả.
Chúng ta chỉ coi người như là một món đồ, để đánh cuộc, ai khiến được ngươi phải phục thua, ngoan ngoãn đem hiến cuốn Dịch Cân Kinh ra, thì người đó sẽ thắng.
Người gầy và cao cũng cho là mình vô địch thiên hạ, nghe thấy Nhất Quái nói như vậy liền nổi giận ngẩng mặt lên trời cười the thé, cái áo đen của y phồng lên như bơm hơi, xương cốt kêu “răng rắc”.
một hồi, rồi cười khinh hỏi:
- Có phải hai ngươi muốn lãnh giáo chưởng pháp của lão phu phải không? Tưởng gì chứ việc này cũng không khó, nhưng hai ngươi định cùng lên cả môt lúc, hay là một đấu với một?
Nhất Quái cười giọng quái dị, đáp:
- Thiên Lý Cô Hành Khách, chả lẽ ngươi không nghe thấy ai nói đến tên tuổi của chúng ta hay sao?
Thiên Lý Cô Hành Khách kiêu ngạo đáp:
- Các người tài ba đến đâu chẳng qua cũng là hai tên vô danh tiểu tốt thôi.
- Hà hà... lý thú đấy. Mấy chục năm nay người trên giang hồ chưa ai dám gọi hai lão bất tử chúng ta đây như vậy. Nào, lại đây, để lão Lầu thử chưởng lực của ngươi xem sao đã.
Thiên Lý Cô Hành Khách cười nhạt mấy tiếng, không thấy người y cử động, mà chỉ thấy tay áo y phất một cái, hữu chưởng đã lẹ làng tấn công tới liền.
Nhất Quái thấy đối phương ra tay nhanh như thế, và chưởng lực

cũng mạnh vô cùng, liền cười ha hả, giở ngay Phích Thiên chưởng ra phản công luôn.
Chưởng lực của hai người va chạm nhau, liền có tiếng kêu "bùng" thật lớn như trời long đất lở, cây cối quanh ở đó cũng đều rung động như bị gió bão vậy.
Văn Úy với Hồng Tiếu hai người tuy đứng cách xa mà cũng thấy vang tai nhức óc, đủ thấy chưởng thế của hai người lợi hai như thế nào? Lão Tàn trợn tròn xoe đôi mắt, khẽ kêu "ủa" một tiếng và nói:
- Huyền Linh chưởng!
Tiếng nói của y rất khẽ, ngay vợ chồng Văn Úy đứng trước mặt mà cũng không nghe thấy.
Nhất Quái với Cô Hành Khách cùng lui ra và nói:
- Hãy ngưng tay!
Đấu với nhau một chưởng, Cô Hành Khách cảm thấy chưởng lực của ông già này thật kinh người, mình khổ luyện mấy chục năm môn Huyền Linh chưởng, tuyệt học của sư môn mà khắp thiên hạ không ai chống đỡ nổi nay đối phương không những chống đỡ nổi mà còn đẩy lùi mình. Lúc này y thấy Nhất Quái đột nhiên lui bước, y ngạc nhiên hết sức, liền trầm giọng hỏi:
- Ngươi muốn gì?
Nhất Quái chỉ vào người con gái áo đỏ đang bị Thiên Lý Cô Hành Khách cắp dưới nách và nói:
- Ngươi hãy để cô gái kia xuống đã, lão Quái không bao giờ cầu lợi và chiếm phần hơn của ngươi đâu.
Cô Hành Khách cười khì một tiếng, lui về phía sau mấy bước, đặt cô gái áo đỏ xuống rồi múa song chưởng liên hoàn tấn công luôn hai chưởng một lúc.
Nhất Quái cũng biết đối phương không phải là tầm thường, vội giở chưởng lên chống đỡ liền.
Sau hai tiếng "bùng bùng", cả hai người vẫn đứng yên một chỗ, không ai bị đẩy lui cả. Nhất Quái nhe răng cười, thần sắc vẫn như thường, còn Thiên Lý Cô Hành Khách hình như hơi rung động, hiển nhiên y đỡ xong hai chưởng của Nhất Quái đã cảm thấy chịu không nổi. Quả thực mấy chục năm nay y chưa hề gặp một cường địch nào mạnh như thế này. Y vội vén tay áo lên, lộ hai bàn tay đen như mực, rồi đột nhiên xông lên tấn công Nhất Quái tiếp.
Hai người cùng giở thần oai ra đấu với nhau, chỉ trong nháy mắt đã đấu được bảy tám hiệp liền.
Lão quái càng đấu càng cao hứng, liền quát lớn:
- Để cho ngươi thưởng thức chưởng này của lão Lầu mới được.

Nói xong, ông ta giơ song chưởng lên, hai tay một úp một nâng. Chỉ nghe thấy "bùng" một tiếng, luồng cương khí nhằm Thiên Lý Cô Hành Khách đẩy tới.
Thiên Lý Cô Hành Khách đấu với Nhất Quái bấy nhiêu chưởng đã gần hết hơi sức, bây giờ lại trông thấy Nhất Quái ra chưởng mạnh như thế, y bèn cố hết sức giơ tay lên chống đỡ.
Ngờ đâu, thế chưởng là thế "Dương Thanh Ngân Tục" chưởng thứ ba của pho "Hồng Mao Tam Thức" và cũng là chưởng có oai lực mạnh nhất.
Người gầy và cao giơ song chưởng lên chống đỡ, cảm thấy chưởng lực của lão quái nặng hàng ngàn cân, trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội giở hét công lực của bản thân, nghiên răng mím môi chống đỡ.
Đấu võ không như các việc khác, kẻ nào mạnh thì sẽ thắng kẻ yêu sẽ bại, không sai một chút nào.
"Bùng".
Sau một tiếng kêu vang trời động đất, Thiên Lý Cô Hành Khách đã bị Nhất Quái đẩy lùi tám bước mới đứng vững được. Công lực của y thâm hậu đến thế mà chống đỡ không nổi chưởng lực của Nhất Quái, y cảm thấy trong người khí huyết rạo rực tạng phủ chấn động.
Nhất Quái đắc chí cười và nói:
- Thiên Lý Cô Hành Khách đã chịu thua chưa?
Cô Hành Khách tuy bị thương, nhưng vẫn cố lớn tiếng đáp:
- Hai vị báo danh cho lão phu biết đi, lão phu sẽ đợi chờ hai vị trong Trường Hận Cốc.
Nhất Quái chưa kịp trả lời thì Trì lão Tàn đã ung dung xen lời nói:
- Ngươi quả thực là quê mùa chả biết gì cả. Trước mặt hai lão bất tử này mà còn hỏi lôi thôi quá. Nói thật cho ngươi biết để ngươi đi hỏi thăm xem hai Nam Quái Bắc Tàn là hạng người như thế nào?
- Nam Quái Bắc Tàn?
Y vừa nói vừa rùng mình một cái, rồi cười khinh và nói tiếp:
- Thôi được, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Trường Hận Cốc.
Nói xong, y quay mình đi luôn, bỏ mặc thiếu nữ áo đỏ nằm ở đó. Chỉ trong nháy mắt, y đã đi thật xa rồi.
Nhất Quái lớn tiếng cười và nói vọng theo:
- Ngươi cứ yên tâm, thể nào hai lão bất tử này cũng sẽ tới Trường Hận Cốc.
Nói xong, lão Quái quay lại nói với Bắc Tàn rằng:
- Hà hà! Lão Tàn phế, trận sau đến lượt ngươi đấu đấy nhé?
Lão Tàn bỗng hỏi lại:
- Lão Quái có biết thể lai lịch của tên vô danh tiểu tốt ấy không?

Nhất Quái cau mày lại, đáp:
- Chưởng lực của y lạnh lùng lắm. Nếu y không phải là người của phái Tuyết Sơn thì là người của phái Bắc Hải.
Lão Tàn mỉm cười, nói tiếp:
- Lão Quái nói rất phải, chưởng của y là Huyền Linh chưởng đấy.
Nhất Quái kinh ngạc hỏi lại:
- Lão Tàn bảo y xử dụng Huyền Linh chưởng của lão già ở Bắc Hải...
Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Hồng Tiếu bỗng la lên:
- Lão tiền bối, thiếu nữ này là ... em gái của tiểu bối... hai vị làm ơn ra tay cứu chữa hộ!
Thì ra Hồng Tiếu thấy thiếu nữ áo đỏ đang nằm ở dưới đất, trông có vẻ quen thuộc lắm. Thoạt tiên nàng còn tưởng là thiếu nữ lấy trộm kinh ở chùa Thiếu Lâm, nhưng khi nàng tới gần xem, liền giật mình đánh thót một cái, vì nàng đã nhận ra thiếu nữ đó chính là em gái mình. Nàng đã bị Thiên Lý Cô Hành Khách điểm trúng yếu huyệt, nên mới nằm yên như vậy.
- Ai là em gái của ngươi? Con nhỏ này ư?
Lão Quái đang nhìn Hồng Tuyến, thì lão Tàn đã lẩm bẩm nói:
- Phải, con bé này đã bị thủ pháp độc đáo của lão già Bắc Hải điểm trúng.
Nhất Quái trợn tròn xoe mắt lên và hỏi:
- Lão Tàn phế, ngươi có dám xác định Thiên Lý Cô Hành Khách là có liên quan với lão già Bắc Hải không?
Lão Tàn không kịp trả lời, từ từ giơ tay phải ra và rất nhanh khẽ vỗ vào người của Hồng Tuyến mấy cái.
- Hà ...
Hồng Tuyến đã thở dài một tiếng, mở mắt ra nhìn và vội vàng ngồi dậy, Hồng Tiếu thấy vậy cả mừng, vội chạy lại ôm lấy nàng và hỏi:
- Em có thấy sao không? Cứ ngồi yên, đừng cử động.
- Ủa ! Chị đấy à? Sao chi.....
Hồng Tuyến thử vận khí thấy người dễ chịu như thường liền chớp mắt mấy cái và hỏi:
- Ủa ! Thôi công tử cũng tới đây đấy à? Nơi đây là đâu thế?
Văn Úy mỉm cười, đáp:
- Cô Hồng Tuyến, cô bị Cô Hành Khách bắt đem tới đây, may được hai lão tiền bối cứu giúp...
Hồng Tiếu lườm chàng một cái và nói:
- Thôi lang, Hồng Tuyến muội mới tỉnh lại, hãy để cho cô ta nghỉ ngơi một lát đã.
Hồng Tuyến quay đầu lại, nũng nịu nói:

- Em không mệt đâu. Chị, hai vị tiền bối này là ai thế? Mau giới thiệu cho em biết đi.
Hồng Tiếu chỉ vào lão Tàn với Nhất Quái hai người mà trả lời Hồng Tuyến rằng:
- Đây, vị này là Trì lão tiền bối, vị này là Lầu lão tiền bối, cả hai tài ba cao siêu lắm, người trên giang hồ vẫn gọi hai vị là Nam Quái Bắc Tàn.
Hồng Tuyến biết chị mình xưa nay không hề bước chân vào giang hồ bao giờ, sao lúc này lại thạo thuộc như thế, và còn biết cả cái gì Nam Quái Bắc Tàn nữa? Nàng còn đang sợ mình nghe lầm, nhưng vẫn vái chào hai lão quái một lạy.
Lão Tàn hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi ngắm nhìn Hồng Tuyến một hồi rồi gật đầu đáp:
- Hừ! Tinh khí nội tiềm, nội công chính tông đã có căn bản tương đương, Không hiểu con nhỏ này là môn hạ của ai thế?
Hồng Tuyến nghe nói cả kinh, vội đáp:
- Tiểu bối là môn hạ của phái Côn Luân.
Lão Tàn giơ tay lên vuốt râu rồi cười ha hả hỏi tiếp:
- Phái Côn Luân có nhiều nhân tài thực. Con nhỏ này, ngươi có nghe thấy tôn sư nói đến người bạn cũ nào họ Trì không?
Hồng Tuyến nghe nói cả kinh, vì nàng thấy ông ta nói như thế, rõ ràng ông ta là bạn cũ của sư tôn mình, vội cúi mình vái chào:
- Xin lão tiền bối xá tội cho tiểu bối. Chắc Trì lão tiền bối là Đại Phương chân nhân năm xưa phải không?
Trì lão Tàn mỉm cười, Nhất Quái đứng cạnh đó có vẻ nóng lòng sốt ruột, liền lớn tiếng xen lời nói; - Sao lão Tàn phế cứ ở trước mặt con nhỏ thị già làm bộ làm phách mãi làm chi? Lão Lầu này còn có chuyện muốn hỏi nó.
Nói xong, ông ta quay lại hỏi Hồng Tuyến rằng:
- Con nhỏ kia, suốt dọc đường ngươi có thấy thằng nhỏ họ Giang, cũng là môn hạ của phái Côn Luân ở đâu không?
Hồng Tuyến nghe thấy lão Lầu đột nhiên hỏi như vậy cũng phải ngạc nhiên, hai má đỏ bừng, rồi vội hỏi lại:
- Ỵ.. có phải lão tiền bối muốn hỏi người họ Giang...
Hồng Tiếu thấy em gái mình vừa nghe thấy người ta nói tới Giang công tử, đã quan tâm ngay như vậy, liền cười thầm, vội đỡ lời:
- Hiền muội, Lầu lão tiền bối hỏi về Giang công tử đấy!
- Giang công tử với chúng tôi ba người vì đi tìm kiếm hiền muội nên mới tới đây. Không ngờ...
Hồng Tuyến nghe thấy chị mình nói như vậy, càng lo âu thêm, không

đợi chờ Hồng Tiếu nói xong, đã trợn tròn mắt lên vội xen lời hỏi:
- Chi..... chàng ... chàng ta làm sao?
Thấy em gái mình lo âu như vậy, Hồng Tiếu cố ý ngắt lời, không nói nữa.
Văn Úy liền đỡ lời:
- Khi chúng tôi ở trong khách sạn Tảo Dương thì bị người của Tây Xuyên bắt cóc. Sau may gặp Lầu lão tiền bối mới thoát nạn.
Nghe nói Giang công tử bị sư phụ của chúng đuổi bắt nhưng không biết có bắt được hay không?
Hồng Tuyến nghe nói càng hoảng sợ thêm, dậm chân nói tiếp:
- Tây Xuyên Đường môn rất sở trường về cách dùng chất độc, Giang công tử võ công có cao cường đến đâu cũng địch không nổi chúng đâu. Em phải đi cứu chàng ta ngay mới được.
Nói xong, nàng vội vàng cáo biệt bốn người đang định đi…

Hồi 56
Tấn Tuồng Ấy Chỉ Có Thế Thôi

Hồng Tiếu nghe thấy em gái mình nói Tây Xuyên đường môn lợi hại như vậy cũng lo âu vô cùng, vội hỏi:
- Hiền muội sao vội vàng đi như vậy? Hiền muội có gặp mấy người của Tây Xuyên đường môn, chắc chúng vẫn còn ở đấy. Nếu chúng có đi cũng chưa đi xa lắm đâu, thể nào cũng đuổi kịp chúng.
Như vậy em dò biết được tung tích của Giang công tử ngay.
Hồng Tiếu còn đang định nói tiếp, nhưng Hồng Tuyến đã vội vã đi ngay. Hồng Tiếu lại hỏi với theo:
- Hiền muội, chúng tôi biết đi đâu tìm kiếm hiền muội sau này.
- Chúng ta sẽ gặp nhau ở Giang nam đến lúc ấy em sẽ tự biết kiếm chị.
Hồng Tuyến vừa dứt lời đã đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.
Lão Tàn nhìn theo, gật đầu nói:
- Thủ hạ của cường tướng không có nhược binh. Khinh công của con nhỏ này đã có hoa? hầu khá thâm hậu rồi.
Hồng Tiếu rầu rĩ đỡ lời:
- Lão tiền bối, chúng ta cũng nên mau đuổi theo cô ấy thì hơn.
Nhất Quái xen lời nói:
- Con nhỏ, mi khỏi lo âu như vậy. Tây Xuyên đường môn là cái gì? Tài ba thằng nhỏ họ Giang còn giỏi hơn vợ chồng mi, nên lão chắc y không bị thiệt thòi đâu. Bây giờ chúng ta hãy đi Trường Hận Cốc một phen trước. Nếu lão độc vật dám va chạm đên lông chân của thằng nhỏ thì lão Lầu này sẽ làm đảo lộn cả họ Đường của chúng đi.
Lão Tàn đỡ lời:
- Lão quái vật nói rất phải, chúng ta hãy đi Trường Hận Cốc trước. Bằng không, chúng lại tưởng hai lão bất tử này sợ chúng đấy.
Vợ chồng Văn Úy thấy hai lão quái vật nói như vậy thực khóc giở, mếu giở. Nhất Quái thì luôn mồm bảo đuổi theo Thanh Lam nhưng chàng ta bị Đường Môn tầm thù, hiện giờ chưa biết ở đâu? Mà lại còn không đi tìm kiếm ngay, cứ nhất định đi Trường Hận Cốc để giải quyết vụ đánh cuộc với lão Tàn đã và còn lôi kéo cả vợ chồng mình đi làm nhân chứng. Xem như vậy, nếu vợ chồng mình không theo lên Trường Hận Cốc một phen thì không bao giờ hai lão quái chịu buông

tha hai vợ chồng mình đâu.
Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, rồi đành phải theo hai lão quái đi Trường Hận Cốc vậy.
Lúc ấy mặt trăng đã mọc, Trường Hận Cốc sáng như ban ngày. Cạnh một cây có hai người, một nam một nữ đang nằm cạnh nhau, cả hai đều anh tuấn và xinh đẹp, nhưng hai mắt nhắm nghiền, hình như đang mê man bất tỉnh.
Đột nhiên có một cái bóng đen nho nhỏ đi theo con đường núi nhỏ phi tới, thân pháp nhanh như một mũi tên. Chỉ thoáng cái đã tới trước rừng liền.
Khi người đó tới gần, người ta mới biết đó là một thiếu nữ mặc võ trang màu đỏ. Nàng ngắm nhìn bốn chung quanh một hồi, đành định tiến thẳng vào trong cốc. Đột nhiên nàng thấy cạnh bụi cây có hai người đang nằm ở đó, nhất là người đàn ông trông có vẻ quen thuộc lắm. Nàng trùng mình đánh thót một cái, vội lùi về phía sau hai bước, rồi như bị một thùng nước lạnh đổ từ trên đầu đổ xuống, chân tay mình mẩy nàng run lẩy bẩy.
Dưới ánh sáng trăng, sắc mặt nàng đang hồng hào, bây giờ đã biến thành nhạt. Nàng lẩm bẩm nói:
- Chính chàng tạ.. chàng ...tạ.. ta đã hại ...chàng rồi.
- Cô nương đã hại ai thế?
Trong bụi cây bỗng có một giọng nói nghe rất êm tai hỏi vọng ra như vậy.
Thiếu nữ áo đỏ nghe nói giật mình kinh hãi. Nàng vội ngửng đầu lên nhìn, thấy chỗ cách mình đứng bảy tám thước đã có thiếu nữ mặc áo trắng, tuổi trạc độ mười chín, xuất hiện.
Thiếu nữ ấy ngắm nhìn nàng áo đỏ một hồi, rồi cất giọng hỏi:
- Cô nương tới Trường Hận Cốc này làm chi?
Thiếu nữ áo đỏ ngẩn người ra suy nghĩ. Nàng đoán chắc thiếu nữ kia thế nào cũng ở trong Trường Hận Cốc ra, nên nàng vội trầm giọng hỏi lại:
- Cô nương... có phải là người ở trong Trường Hận Cốc không?
Lúc này thiếu nữ áo trắng mới trông thấy rõ, trên mặt đất ở chỗ cạnh đó, còn có hai người, một nam một nữ, đang bị thương nặng nằm tại đây nữa. Nàng cũng ngạc nhiên và hình như muốn lên tiếng hỏi “tại sao”.
Không ngờ thiếu nữ áo đỏ lại hỏi mình trước, nên nàng trả lời bằng cái gãi đầu.
Thiếu nữ áo đỏ trợn ngược đôi lông mày lên, rút luôn cây nhuyễn tiên xanh biếc ở ngang lưng ra, quát hỏi:

- Lại đây, con nhãi kia. Ngày hôm nay bổn cô nương không thể nào tha thứ cho ngươi được.
Nói xong, nàng ta múa roi xông lại tấn công thiếu nữ áo trắng liền:
Thiếu nữ áo trắng không ngờ nàng nọ chưa chi đã hạ độc thủ tấn công mình như thế, nhất là khí giới của nàng ta lại tanh hôi khôn tả, chỉ ngửi thấy cũng đã buồn nôn rồi.
Nàng vội giơ tay lên bịt mũi và nhẩy sang bên tránh né. Thiếu nữ áo đỏ thấy thân pháp của đối phương rất huyền ảo, nàng ta khẽ xoay người một cái đã bắn ra ngoài xa liền. Nàng càng tức giận thêm, lại xông vào tấn công tới tấp.
Thiếu nữ áo trắng thấy đối phương tấn công mình tới tấp như thế cũng không sao chịu nhịn được, nên nàng rút trường kiếm ra, quát lớn:
- Ngươi tưởng ta sợ ngươi hay sao?
- Nếu cô nương sợ Trường Hận Cốc của các ngươi, cô nương đã không tới đây.
Nói xong, thiếu nữ áo đỏ múa tít cây roi tấn công như vũ bão.
Thiếu nữ áo trắng vội giơ kiếm lên chống đỡ.
“Coong”.
Thiếu nữ áo đỏ bị kiếm pháp đối phương làm cho hoa mắt còn bị đẩy lùi ba bước nữa.
Thiếu nữ áo trắng nói tiếp:
- Ta không đả thương đâu. Khôn hồn thì mau tẩu thoát đi.
Ngày thường thiếu nữ áo đỏ được sư phụ nuông chiều quen lúc này bị đối phương dùng kiếm đẩy lui như vậy, xấu hổ vô cùng, khi nào chịu nhịn nổi?
Dưới sự tức giận, nàng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi để tay tái ngang lưng khẽ bóp. Liền có tiếng kêu “soẹt soẹt” bỗng có một chùm sao bạc ở trong người nàng bắn ra.
Dưới ánh sáng trăng, trăm nghìn mũi kim bạc lóng lánh bắn tới...
Thiếu nữ áo trắng thất thanh kêu “ủa” rồi nàng múa tít thanh kiếm, bóng kiếm của nàng như nghìn vạn đoá hoa bạc bao trùm chặt lấy người nàng.
“Leng keng”.
Những tiếng kêu nghe rất vui tai đó là do bóng kiếm của nàng áo trắng gạt rơi ám khí kim bạc của thiếu nữ áo đỏ.
Thiếu nữ áo đỏ yên trí tuyệt nghệ của sư môn mình là môn ám khi Bắc Cực Hàn Tinh khắp thiên hạ không ai phá nổi và rất bá đạo. Ngờ đâu đối phương là một thiếu nữ tuổi tương đương với tuổi mình, sao nàng ta lại có kiếm pháp thần diệu đến như thế. Môn ám khí của

mình đã bị gạt rơi hết, đồng thời kiếm phong của nàng ta cũng lấn át tới.
Nàng cuống cả chân tay lên, không biết chống đỡ như thế nào cho phải? Nàng được sư phụ nuông chiều từ hồi còn nhỏ, dưỡng thành một tính nết rất ương ngạnh và cũng chưa hề bị ai làm nhục nhã đến như thế. Huống hồ nàng lại thấy người mà mình yêu mến nhất đang nằm chết ở dưới gốc cây, nàng vốn dĩ đau lòng không thể tưởng tượng được. Bây giờ lại bị nhục nhã như thế, nên nàng cũng không muốn sống làm chi nữa và nghĩ:
“Cũng được, ở đây được chết theo chàng càng hay”.
Nghĩ đoạn, nàng liền nhắm mắt để mặc cho đối phương giết chết. Ngờ đâu nàng đợi mãi mà vẫn không thấy đối phương hạ độc thủ, mà chỉ nghe thấy thiếu nữ áo trắng, với giọng nũng nịu nói:
- Hà, từ bé đến giờ, ta chưa hề giết chết một ai hết. Thôi, ngươi đi đi.
Tiếng nói của nàng ta như tiếng hót của chim hoàng oanh, nghe rất êm tai.
Thiếu nữ áo đỏ liền mở mắt ra nhìn, thấy đối phương đã thâu kiếm lại, và đang đứng ở chỗ cách mình hơn trượng.
Tình cảnh này quả thực nàng cảm thấy còn khó chịu hơn là bị giết chết. Nàng hổ thẹn đến suýt khóc thành tiếng. Sau cùng, nàng dậm chân một cái, quay người đi thẳng vào trong rừng tức thì.
Thiếu nữ áo trắng đi tới cạnh hai người kia, ngắm nhìn hai người một hồi, rồi bỗng quay vào trong cốc thức thì.
Một lát sau, nàng lại trở ra, đi tới cạnh hai người. Lúc này trong tay nàng đang cầm hai tàu lá xanh biếc. Nàng bỏ hai cái lá đó vào mồm nhai nát, rồi bỏ vào miệng của hai người nọ. Làm xong, hai má nàng đỏ bừng. Nàng có vẻ hổ thẹn vô cùng, nhưng hai mắt nàng vẫn cứ ngắm nhìn vào mặt thiếu niên rất đẹp trai kia.
Hai cái là Chu Lan đó đã đủ cứu hai người khỏi chết, nhưng nàng vẫn không yên tâm. Nàng cũng không hiểu tại sao mới gặp lần đầu mà nàng đã có thiện cảm với thiếu nữ đang bị thương rồi.
Nàng đợi chờ giây lát không thấy hai người lai tỉnh, suy nghĩ một hồi, rồi nàng lại cắp hai người vào nách, chạy thẳng vào trong sơn cốc.
Không biết trải qua bao nhiêu lâu, Thanh Lam từ tử lai tỉnh.
Chàng còn nhớ là mình đã trúng phải chất độc của Đường Thiên Sinh ở ngoài Trường Hận Cốc, rồi thấy chân khí tản mác chân tay mình mẩy bủn rủn. Sau rồi thế nào thi chàng không nhớ được nữa.
Chàng liền nghĩ thầm:
“Chẳng lẽ ta vẫn còn sống chăng? Không phải? Lúc ấy rõ ràng ta nghe thấy y sai Khương Nghĩa chặt cánh tay phải của ta đi. Y còn

cam đoan không đau đớn gì cả. Ồ! Có lẽ ta đã bị chúng chặt gẫy một cánh tay rồi, bây giờ ta đã là người tàn phế...".
Nghĩ tới đó, chàng vội mở mắt ra nhìn, nhưng thấy mình đang nằm trên một cái giường và bên cạnh có một thiếu nữ đang nhìn mình, mặt tỏ vẻ lo âu.
- Ủa, công tử đã lai tỉnh rồi đấy à?
Thanh Lam thấy thiếu nữ ấy đẹp như hoa nở và thanh cao như một tiên nữ. Cử chỉ của nàng ta lại rất dịu dàng giọng nói rất thánh thót, nên chàng cứ trố mắt lên ngắm nhìn, quên cả trả lời.
Thiếu nữ áo trắng thấy chàng ta ngắm nhìn mình một cách say mê, nàng hổ thẹn vô cùng, gượng cười nói tiếp:
- Người ta hỏi mình đấy. Sao không thấy trả lời?
Nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở, càng làm cho mặt đẹp thêm.
Thanh Lam thấy mình thất lễ như vậy cũng hổ thẹn hết sức, ngập ngừng đáp:
- Tiểu sinh vì không để ý nên đã trúng phải Vô Hình Độc Khí, bị lọt vào tay kẻ địch, yên trí thế nào cũng chết không ngờ lại được cô nương giúp cho.
Thiếu nữ lắc khẽ đầu đáp:
- Tôi chỉ gặp một cô nương áo đỏ ở ngoài cốc khẩu thôi.
Thanh Lam vừa nghe nói tới đó đã hậm hực nói:
- Phải! Chính thiếu nữ áo đỏ ấy đấy. Y thị là sư muội của Thiên Lý Cô Hành Khách...
Thiếu nữ thấy chàng nhắc đến cái tên Thiên Lý Cô Hành Khách rất lấy làm ngạc nhiên, nghĩ thầm:
"Sao người nào hễ cứ đến Trường Hận Cốc này, cũng nhắc đến cái tên Thiên Lý Cô Hành Khách như vậy? Không biết Thiên Lý Cô Hành Khách là ai thế ?".
Nghĩ như vậy, nàng liền lên tiếng hỏi:
- Thiên Lý Cô Hành Khách là ai? Sao tôi vẫn thường nghe thấy những người ở ngoài sơn cốc nhắc nhở tới cái tên này?
- Ừ, phải đấy. Thiếu nữ áo đỏ hồi nãy ra tay rất ác độc, sau bị tôi đánh bại, y thị đào tẩu rồi. Sau tôi lại phát giác công tử và một thiếu nữ, hai người nằm ở trên mặt đất.
Thanh Lam thấy nàng nói "hai người" ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ: "Ngoài ta ra, không biết còn ai bị nạn với ta thế?".
Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi:
- Còn người nữa là ai thế, hả cô nương?
Thiếu nữ cất giọng cười rất thần bí và hỏi lại:

- Thế ra công tử không quen biết nàng ta ư?
- Vì vợ chồng một người bạn chí thân bị Thiên Lý Cô Hành Khách bắt đến Trường Hận Cốc này, tiểu sinh mới đuổi theo tới đây.
Không ngờ lại gặp kẻ thù, rồi bị đối phương dùng độc dược tấn công lén. Nên tiểu sinh mới bị mê man, còn sau đó ra sao thì tiểu sinh không nhớ được nữa.
Thiếu nữ nọ liếc mắt nhìn chàng một cái, rồi lại ngắm nhìn người chàng và u oán nói tiếp:
- Nàng ta là một thiếu nữ.
- Thiếu nữ ư?
- Phải! Nàng bị người ta đánh trấn thương tâm mạch, vết thương rất nặng chứ không như công tử chỉ mê man không thôi.
Nói tới đó, nàng bỗng bẽn lẽn, khẽ hỏi tiếp:
- À quên, tôi vẫn chưa thỉnh giáo công tử quí tính đại danh là gì?
Thanh Lam cố gượng xoay người để quay mặt sang bên không dám nhìn thẳng vào mặt nàng ta rồi vội đáp:
- Tiểu sinh họ Giang tên là Thanh Lam còn cô nương...
Thiếu nữ cũng cúi gằm mặt xuống, thẹn thùng đáp:
- Tôi... tên là Bạch Mai.
Vẻ mặt bẽn lẽn ấy càng làm cho mặt nàng tăng thêm vẻ đẹp.
Chàng đã cảm thấy rạo rực và trống ngực đập rất mạnh, vội cố trấn tĩnh tâm thần, nghiêm nghị nói tiếp:
- Tiểu sinh cảm ơn Bạch cô nương đã cứu giúp cho, ơn đức này quá lớn, tiểu sinh không dám nói đến hai chữ báo đền, mà chỉ xin ghi lòng tạc dạ thôi.
Thiếu nữ nọ cau mày lại, nhưng vẫn tủm tỉm cười, đáp:
- Giang công tử không nên nói đến chữ cảm ơn như thế. Vừa rồi cái lá mà tôi cho công tử uống tên là Thúy Diệp Chu Lan, tuy có công hiệu giải độc, nhưng không sao xua đuổi được hết dư độc ở trong tạng phủ. Nên chỉ sáu tiếng sau là sức thuốc sẽ tản mác hết, phải nghĩ cách khác mà cứu chữa thêm mới được. Cũng vì thế mà tôi phải đón công tử vào trong Trường Hận Cốc này.
- Trường Hận Cốc ư?..cô nương, nơi đây là Trường Hận Cốc ư?
- Phải, tôi sinh trưởng ở nơi đây.
Thế cô nương với Thiên Lý Cô Hành Khách là người thế nào?
Bạch Mai lắc đầu, mỉm cười đáp:
- Vừa rồi tôi chả nói cho công tử rồi là gì? Tôi có biết Thiên Lý Cô Hành Khách là ai đâu.
Nghe thấy nàng nói như thế, Thanh Lam thắc mắc vô cùng, liền nghĩ: "Nàng bảo nàng sinh trưởng ở trong Trường Hận Cốc này, thế sao

nàng lại không biết Thiên Lý Cô Hành Khách?”.
Nghĩ như vậy, chàng lại ngấm ngầm vận khí thử xem. Ngờ đâu chàng thấy tay chân hãy còn bủn rủn, nội tạng quả còn hơi đau, công lực đã tản mác hết. Chàng lại nghĩ tiếp:
“Phen này thế là xong. Không biết có phải vì chất độc đang làm nguy trong nội tạng, hay là khi mình mê man bất tỉnh, rồi bị Thiên Lý Cô Hành Khách phế hết võ công chăng?”.
Bạch Mai thấy chàng cứ cau mày lại suy nghĩ, chẳng nói chẳng rằng, liền tủm tỉm cười và tiếp:
- Công tử không nên lo âu như vậy. Cái lá Thúy Diệp Chu Lan này công hiệu rất lớn, nhưng phải đợi chờ sức thuốc phát tán đã, sức thuốc mới kiến hiệu. Như vậy trước sau phải đợi chờ đến sáu tiếng đồng hồ mới được. Bây giờ công tử hãy nghỉ ngơi một lát đã.
Nói xong, nàng kéo chăn lên đắp cho Thanh Lam, rồi rón rén đi ra ngoài phòng.
Thanh Lam một mình nằm ở đó nghĩ vớ nghĩ vẩn một hồi, rồi ngủ thiếp đi lúc nào mà không hay.
Không biết trải qua bao lâu, chàng bỗng thấy một bàn tay ngọc mềm mại đang xoa bóp cho mình và gan bàn tay đó có một luồng hơi nóng dồn sang người mình tới đâu là thấy người bủn rủn tê tái, khí huyết lưu thông, nhưng lại dễ chịu hết sức.
Thanh Lam mở mắt ra nhìn, mới hay người đó chính là Bạch Mai. Trông lúc này nàng đẹp tuyệt, có lẽ nàng đã mỏi mệt nên hơi thở của nàng dồn dập, nhưng hơi nàng thơm tho như mùi hoa lan vậy.
Thanh Lam thấy vậy trong lòng người rạo rực khó chịu hết sức. Chàng vội nhắm nghiền hai mắt lại, với giọng run run cảm động, nói:
- Thịnh đức của cô nương tiểu sinh không biết lấy gì báo đáp cho phải?
- Ừ! Công tử đừng lên tiếng nói vội. Tôi đang vận công xua đuổi chất độc ở trong người công tử ra đấy.
Huyền quan đã đả thông, nên chàng biết lời nói của nàng không ngoa. Chàng liền ngậm miệng, không nói nữa.
Khi tay của Bạch Mai xoa xuống tới bụng, chàng liền nghe thấy trong bụng có tiếng kêu. Hình như chân khí của nàng ta có vật gì đang dồn xuống dưới bụng của mình vậy.
Lúc ấy cửa phòng lại hé mở, và có một cái bóng đen xông vào, người đó là thiếu nữ áo đen, mặt che bằng cái khăn lụa đen. Nàng vừa vào đến trong phòng, thấy Thanh Lam nằm ở trên giường mà thiếu nữ áo trắng thì nằm phục trên người chàng, khiến nàng cứ run lẩy bẩy hoài. Giây lát sau, nàng cười nhạt một tiếng, rồi dậm chân

quay người đi ra luôn. Hình như nàng không muốn trông thấy tình cảnh ấy vậy.
Bạch Mai vẫn mải miết bóp cho Thanh Lam, nên không quay đầu lại nhìn. Lúc ấy mặt nàng hơi nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra như mưa, có lẽ đang là lúc gây cấn nhất, nên nàng mới không để ý đến những cảnh xảy ra chung quanh như vậy.
Thanh Lam nghe thấy tiếng cười nhạt của thiếu nữ áo đen, nhưng vì đang là lúc cứu chữa quan trọng, nên chàng cũng không dám lên tiếng hỏi ai vừa vào phòng.
Một lát sau, Bạch Mai thở dài một tiếng rồi đứng dậy, giơ tay lên chải vuốt hai mái tóc bù rồi lại và lại lấy một cái lá xanh biếc để sẵn ở trên bàn bỏ vào mồm Thanh Lam rồi nàng thẹn thùng, vừa cười vừa nói tiếp:
- Đây là lá Thúy Diệp Chu Lan, công tử nhai và nuốt đi, dư độc ở trong người sẽ hết liền, và chỉ cần nghỉ ngơi chốc lát, sức lực sẽ hồi phục lại ngay.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 57
Luôn Mồm Gọi Lam Đại Ca

Thanh Lam nghe nói cảm động vô cùng, vội nhai tầu lá đó và nuốt luôn. Chàng thấy tầu lá ấy vừa thơm tho vừa ngọt ngào, khi nuốt vào trong cổ thấy mát lạnh.
Hình như Bạch Mai bỗng nhớ tới một việc gì, liền cau mày lại, và vội đi ra ngoài phòng ngay.
Thanh Lam nuốt xong tầu lá đó, một lát sau thấy bụng sôi sùng sục và như muốn đi đồng, chàng vội chạy ra bên ngoài. Chàng nhẩy nhót mấy cái đã vào trong rừng, chui vào trong bụi cây chốc lát. Khi quay trở ra, chàng đã tỉnh táo hết sức.
Thanh Lam mừng rỡ khôn tả, đưa mắt nhìn bốn chung quanh, thấy nơi u cốc này cây cối rậm rạp, nước suối chảy quanh năm và trong vắt, những bãi cỏ xanh rì như một tấm thảm, nhất là dưới ánh sáng mặt trời, cảnh sắc nơi đây trông càng đáng yêu thêm.
Phía tận cùng sơn cốc, có một cái bàn đá trắng, tuy không lớn rộng lắm, nhưng sạch sẽ vô cùng. Sau sân là một căn nhà lá, cạnh căn nhà đó có một ngôi mộ. Chàng nhìn kỹ mới hay nền nhà ấy xây ở trên đèo núi, và đã nhận ra đó là nhà ở của Bạch Mai. Chàng liền

nghĩ thầm:
“Nàng ta là một khuê nữ, tại sao lại sống một mình ở trong u cốc như vậy, và nơi đây lại gọi là Trường Hận Cốc?... Lạ thật. Nàng sinh trưởng ở trong cốc này từ hồi nhỏ đến giờ, sao nàng lại không biết Thiên Lý Cô Hành Khách là ai thế?
Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi, đi được mấy bước bỗng có một cái bóng xanh phi tới, và nhằm đầu mình tấn công luôn.
Chàng vội ngẩng đầu lên nhìn, mới hay người đó gầy gò và cao, thân pháp rất nhanh. Nếu không nhanh mắt thì không sao trông thấy rõ thân hình đối phương. Chàng cũng không biết đối phương ở đâu tới mà lại ra tay nhanh như điện chớp, đang định chộp vào đầu vai trái của mình.
Thanh Lam giật mình kinh hãi và nhận thấy bất cứ mình dùng thế võ nào cũng không thể chống đỡ nổi. Trong lúc lo âu, chàng bỗng giơ cánh tay phải lên khuyên một vòng, chĩa thẳng hai ngón tay ra cứng như chiếc kích. Thì ra chàng đã lấy tay thay kiếm, xử dụng thế kiếm duy nhất của phái Côn Luân, mà chưởng đã học hỏi được là Càn Khôn Nhất Kiếm ra.
Hai ngón tay giữa và trỏ của chàng nhanh vô cùng, liền khuyên chín cái vòng nho nhỏ một lúc. Đồng thời chàng còn cảm thấy tay của mình như đụng phải một đống bông mềm nhũn. Tuy vậy, đối phương vẫn bị chàng đẩy lui về phía sau bẩy tám bước, ngã ngồi phịch xuống đất. Chàng lại nghe thấy có tiếng người khẽ kêu “ủa”.
một tiếng, thở dài và nói:
- Người có lúc bi, hoan, ly, hợp. Trăng có khi mờ, tỏ, tròn khuyết.
Tiếng nói đó kêu như long ngâm, nhưng nghe rất bi đát.
Thanh Lam biết là Thiên Lý Cô Hành Khách đã tới, vội ngửng đầu lên nhìn, nhưng không trông thấy hình dáng của một người nào cả.
Người đó đến một cách rất đột ngột và đi cũng lại đột ngột hết sức.
Thanh Lam kinh ngạc vô cùng, vội vận khí hành công thử xem.
Thấy mình đã như thường rồi, chàng mới biết là chất độc ở trong người mình đã hết, chỉ riêng có hai chân vẫn còn hơi yếu một chút thôi, chứ không có gì khác cả.
Lúc này chàng mới cho lời đồn “hễ ai vào Trường Hận Cốc này là bị Thiên Lý Cô Hành Khách phế mất võ công và ném ra ngoài cốc” là sai, vì bây giờ chàng thấy võ công của mình không bị phế, và mình vẫn ở trong Trường Hận Cốc như thường. Cứ nói thế công vừa rồi của mình đã chả đẩy lùi được Thiên Lý Cô Hành Khách là gì? Có lẽ vì bị sức phản chấn của mình làm cho y bắn ra ngoài xa mà bỏ đi ngay cũng nên.

Chàng nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được tại sao Thiên Lý Cô Hành Khách bỗng dưng lại bỏ đi như vậy? Nhưng chàng còn nhớ khi mình ở chùa Thiếu Lâm, nghe thấy Thiên Lý Cô Hành Khách cũng nói hai câu vừa rồi, nhưng giọng nói của người ấy khác hẳn giọng nói của người này. Vì người ở chùa Thiếu Lâm nói hai câu đó nghe rất rùng rợn, còn giọng nói của người vừa rồi, thì nghe có vẻ cảm động lắm...

- Giang công tử... đang làm gì thế?

Chàng vội quay đầu lại nhìn xem là ai, thì đã thấy Bạch Mai phi tới, đứng ở trước mặt rồi. Nàng ân cần hỏi:

- Công tử không việc gì chứ? Nếu vậy thì may lắm. Vừa rồi tôi hoảng sợ đến trống ngực đập rất mạnh.

Nàng vừa nói vửa tủm tỉm cười, trông rất thơ ngây, nhưng nàng bỗng cau mày lại, u oán nói tiếp:

- Giang công tử ! Không hiểu tại sao cô em của công tử đột nhiên bỏ đi rồi. Tôi ... không có điều gì thất lễ với cô tạ..

Thanh Lam nghe nói ngơ ngác không hiểu, vội hỏi lại:

- Bạch cô nương nói gì thế? Em gái nào của tôi.

Bạch Mai thất vọng, đáp:

- Ai bảo không phải? Tôi ở đây một thân một mình buồn chết đi được. May mắn gặp các người, tôi sung sướng biết bao. Có ngờ đâu, tôi muốn làm bạn với cô ta, vừa rồi cô ta lại bỏ đi mất rồi.

Thanh Lam càng nghe nàng nói càng cảm thấy hồ đồ thêm, vội hỏi tiếp:

- Bạch cô nương, cô nương nói nàng đó là ai thế?

Bạch Mai bịt mồm cười, đáp:

- Nàng là em gái của công tử chứ còn ai nữa. Nàng nói cho tôi biết tên nàng là Lan nhi.

- Lan nhi nào?

Thanh Lam trợn tròn mắt lên hỏi như vậy, rồi lại hỏi tiếp:

- Cô nói Lan nhi ư? Nàng tới từ lúc nào thế?

- Công tử còn hỏi, chính công tử đã đả thương nàng ta đấy.

- Tôi đả thương nàng bao giờ?

- Cô ta hận công tử lắm. Cô ta nói cho tôi biết cô ta hận công tử. Vì công tử không cho cô ta theo, nên cô ta mới lẻn theo sau.

Thanh Lam kêu “ủa” rồi nghĩ thầm:

“Thế ra Lan nhi vẫn theo sau ta đấy!”.

Thấy chàng kêu “ủá như vậy, Bạch Mai liền ngừng giây lát rồi mới mỉm cười, nói tiếp; - Cô ta dặn tôi đừng nói cho công tử biết, nhưng tôi đã nói hết cho công tử nghe rồi. Cô ta bảo trong khi đi đường có

thấy hai người tồi bại theo sau công tử, nhưng vì lạc lối, nên cô ta với công tử thất lạc nhau. Tới khi cô ta tìm thấy công tử đã bị trúng độc nằm mê man bất tỉnh rồi. Lão tặc họ Đường đang định ra tay chém giết công tử nàng liền múa kiếm xông lại cứu công tử và dẹp lui được bọn chúng.
Rồi nàng cúi xuống thăm nom công tử. Ngờ đâu không hiểu tại sao công tử lại đánh nàng một chưởng...
- Ủa! Là nàng ư?
Nghe thấy Bạch Mai nói như thế, chàng mới nghĩ lại khi mình trúng độc, đang lúc mê man, thấy Đường Thiên Sinh gọi Khương Nghĩa tới chặt tay phải của mình không chịu thúc thủ, liền dồn hết công lực vào cánh tay tấn công luôn một chưởng. Sau rồi thế nào nữa thì chàng không rõ lắm.
Chàng còn hoảng hốt, nghe thấy tiếng khí giới chạm nhau, chàng miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, liền thấy một người có thân hình mảnh khảnh đang cúi xuống nhìn mình. Chàng lại tưởng người đó là thiếu nữ áo đỏ mà mình đã gặp ở chùa Thiếu Lâm. Chàng tức giận khôn tả, liền giở hết bình sinh ra tấn công nàng ta hai chưởng. Có ngờ đâu người đó lại là Lan nhi.
Nghĩ tới đó, chàng nghĩ :
“Có lẽ Lan nhi ở núi Thác Thành xuống rồi cứ theo sau mình, sau nàng tìm tới núi Chung Nam, thấy mình bị Vương ốc Tản Nhân liên tay với Thác Thành Song Hung đánh mình rớt xuống vực thẳm, nàng liền kết sợi mây thòng xuống cứu ta lên cũng nên? Nàng là con gái cưng của Thác Thành Song Hung lại say mê mình như vậy mà mình lại đối xử với nàng như thế?”.
Nghĩ tới đó, Thanh Lam bỗng cảm thấy xấu hổ hết sức, vì chàng cho rằng mình đối xử với Lan nhi như vậy y thực là tàn tệ.
Lúc đó chàng lại sực nhớ tới khi Bạch Mai đang cứu chữa cho mình hình như có thấy một người đi vào trong phòng rồi khẽ cười nhạt một tiếng và quay đi ra ngay. Có lẽ người đó chính là Lan nhi cũng nên?
Chàng cứ cúi đầu suy nghĩ, tình cảnh lúc bấy giờ, chàng biết Lan nhi là người tiểu lượng, nàng tức giận bỏ đi như vậy thể nào cũng hiểu lầm mình...
Nghĩ tới đó, chàng bỗng buột miệng nói:
- Ôi chà! Thực đấy, thể nào nàng cũng hiểu lầm mình.
Bạch Mai cau mày lại, hỏi:
- Giang công tử nói gì thế? Công tử bảo nàng hiểu lầm cái gì?
Thanh Lam mặt đỏ bừng, ngượng nghịu đáp:
- Nàng ... có tính trẻ con... Ồ ! Bạch cô nương, tiểu sinh được cô

nương ra tay cứu giúp như vậy, tiểu sinh không dám nói là trả ơn, tiểu sinh chỉ xin ghi nhớ trong đáy lòng thôi. Bây giờ tiểu sinh đang có việc bận cần phải đi xin cáo từ cô nương ngay.
Bạch Mai đang tươi cười, nghe thấy chàng nói như thế, bỗng cau mày lại, vội hỏi:
- Công tử không thể đi ngay được đâu. Tuy công tử đã được uống hai tàu lá Chu Lan rồi, tuy dư độc đã hết, nhưng cũng phải sáu tiếng đồng hồ nữa sức thuốc mới dẫn đi khắp mình mẩy được. Nếu sức thuốc chưa dẫn thì chân lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nên ít nhất cũng phải nghỉ ngơi một ngày nữa mới được. Chả lẽ cô ta là em gái của công tử mà tôi không xứng đáng làm em gái của công tử hay sao? Việc gì bệnh chưa khỏi đã vội vàng bỏ đi ngay như thế?
Thanh Lam thấy mặt nàng ta vừa lo âu vừa u oán, không nhẫn tâm chút nào. Huống hồ vừa rồi chàng đã thử lại chân khí, cũng nhận thấy chưa hoàn toàn phục nguyên, ít nhất cũng phải dưỡng sức một ngày hay nửa ngày nữa mới hoàn toàn hồi phục được. Cô ta nói rất phải vả lại có lòng tốt như vậy, nên chàng nghĩ tới đó liền vừa cười vừa đáp:
- Cô nương nói rất phải. Vừa rồi tiểu sinh thử xem, cũng biết phải nghỉ ngơi một hay nửa ngày nữa mới hoàn toàn hồi phục được. Nhưng tôi thấy cứ làm phiền cô nương hoài, mang ơn cô nương nhiều quá, ngày sau biết lấy gì để báo đền những ơn ấy.
Bạch Mai thấy chàng đã nhận lời không đi nữa, liền tươi cười ngay, nhưng nghe chàng nói đến câu cuối cùng, nàng lại lườm chàng, khẽ đáp:
- Người này lạ thực. Hơi tý là nói đến ân đức với lại báo đáp.
Nàng giả bộ hờn giận trông lại càng đáng yêu thêm.
Thanh Lam mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói tiếp:
- Tiểu sinh nhất thời thất lời, xin cô nương lượng thứ cho.
Nghe thấy chàng nói thế, nàng lại cười ngay và đáp:
- Có ai trách cứ gì mình đâu mà cũng bảo là người ta lượng thứ. Nhưng lượng thứ cái gì cơ chứ?.. à, suýt tý nữa thì tôi quên, tôi đang thắc mắc công tử họ Giang, còn Lan nhi họ Phù, sao lại gọi là anh em như thế?
- Lúc tiểu sinh mới quen biết Lan nhi, vì nàng cải dạng nam trang nên tôi không rõ, nên đã nhận kết nghĩa anh em với nàng, sau mới biết nàng là gái.
Bạch Mai nghe thấy chàng kể như vậy rất thích thú, liền chàng cười khì một tiếng lộ ra hai má lúm đồng tiền, rồi hỏi tiếp:
- Vì vậy mới đổi làm anh trai em gái như thế đấy? ...à! thế công tử gọi

nàng ta như thế nào?
- Tên nàng là Lan nhi, nên tôi cứ gọi thẳng tên nàng thôi.
- Thế công tử tên là gì?
Thấy nàng hỏi đột ngột như thế, Thanh Lam gượng không sao trả lời được.
Bạch Mai cười khúc khích, nói tiếp:
- Không cần phải công tử nói, tôi cũng biết rồi. Khi nàng mới thức tỉnh, cứ thấy gọi Lam đại ca hoài.
Thanh Lam càng ngượng thêm, hai má đỏ bừng, thầm nghĩ:
"Thiếu nữ này khó đối phó thực. Nàng đã biết tên của ta rồi lại còn cứ hỏi.".
- Thế tôi cũng nhận công tử là anh nhé?
Nàng hãy còn thơ ngây, không biết tình trai gái là gì. Nhưng từ khi trông thấy Thanh Lam đến giờ, nàng cảm thấy trong người vui vẻ hết sức, nàng cũng không hiểu tại sao cả. Sau khi nghe thấy Lan nhi cứ gọi Lam đại ca hoài, nàng có vẻ thích thú lắm, nên nàng cũng muốn được nhận chàng làm anh, để được gọi Lam đại ca như vậy.
Nàng chưa biết yêu và cũng không hiểu chữ tình là gì, nhưng trong tiềm thức của nàng đã thấy lộ liễu mối tình mến yêu rồi. Tuy vậy nàng chỉ mong được kết làm anh em với Thanh Lam là hài lòng lắm rồi. Lúc ấy nàng ngửng mặt lên nhìn, mong chờ chàng trả lời.
Người không phải là cây cỏ, ai mà chả có tình, nhất là thấy mặt nàng đẹp như hoa đào hoa lý vậy. Nhưng vì trong thâm tâm của Thanh Lam đã sớm bị hình bóng của Hồng Tuyến cô nương chiếm cứ, tuy nàng cứ lánh mặt luôn luôn, nhưng chàng cứ căn cứ vào lời nói và hành vi của nàng như việc tặng kiếm và khuyên bảo chẳng hạn, chàng đủ thấy nàng ta có lòng yêu mình rồi.
Không ngờ ngoài Hồng Tuyến ra lại còn một cô bé bướng bỉnh và đa tình cứu theo dõi mình hoài. Ngờ đâu, theo tới đây nàng lại vì ghen tức mà bỏ đi mất.
Nghĩ tới Lan nhi, chàng lại liên tưởng đến Liễu Kỳ, hai cái hình bóng ấy cứ đeo đẳng chàng hoài, khiến chàng không sao từ chối được. Bây giờ lại thêm Bạch Mai cô nương, vừa ngây thơ vừa đa tình, và cũng có lòng yêu chàng, như vậy chàng biết cư xử ra sao?
Chàng định từ chối ngay lúc đầu này, nhưng chàng lại nghĩ thầm:
"Chưa biết tên tuổi của nhau, nàng đã đem ta về cứu chữa ban linh dược và còn không tiếc hao tổn chân lực xua đuổi chất độc ở trong người mình. Bây giờ người ta chỉ nhận làm em mình thôi mình cự tuyệt sao tiện?".
Thấy chàng cứ cau mày suy nghĩ không trả lời, Bạch Mai lại tưởng là

chàng từ chối, nên nàng u oán nói tiếp:
- Có phải đại ca không nhận tôi đấy không? Tôi cũng biết là tôi không xứng làm em đại ca mà.
Nói xong, nàng đã ứa nước mắt ra suýt khóc.
Thấy thái độ của nàng đáng thương như vây, Thanh Lam động lòng thương liền nghĩ tiếp:
"Thiếu nữ này sống một mình ở đây kể cũng lênh đênh cơ khổ thực. Ta không nên làm thất vọng một người đáng thương như thế.".
Nghĩ đoạn, chàng vừa cười vừa đáp:
- Xin cô nương chớ có hiểu lầm. Khi nào tôi lại không nhận một cô em thông minh đẹp đẽ như thế này.
Thấy chàng đã nhận lời, Bạch Mai liền lộ vẻ vui mừng ra mặt, vội hỏi tiếp:
- Đại ca đã nhận lời rồi đấy à? Thế sao lại còn gọi em là cô nương như thế. Lam đại ca, từ lúc mới biết tên em đã muốn gọi anh như vậy tức thì rồi.
Thấy nàng gọi câu "đại ca" rất ngọt như vậy, Thanh Lam lại thấy hai má đỏ bừng.
Bạch Mai nhìn mặt chàng một hồi rồi nàng nói tiếp:
- Lam đại ca cứ gọi em là Mai nhi được rồi...
Nàng ngừng giây lát lại hơn hở nói tiếp:
- Đại ca, từ khi em được góp mặt với đời đến giờ, chỉ có một người gọi em là Mai nhi. Người ấy dạy em học, dạy em luyện võ, nhưng không bao giờ được gặp mặt người ấy cả, em cứ ở đây một thân một mình, anh bảo thật lạnh lẽo biết bao? Có lúc em muốn ra ngoài sơn cốc du ngoạn, nhưng chỉ được một quãng đường đã thấy người đó gọi Mai nhi, Mai nhị.. người ấy không bao giờ chịu để cho em ra bên ngoài hết. Bây giờ đã có đại ca rồi, đại ca có chịu đưa em ra chơi bên ngoài không?
Thanh Lam nghe thấy nàng nói như vậy, ngạc nhiên hết sức, đến giờ chàng mới tin trong sơn cốc này chỉ có một mình nàng ta thực, và nàng nói người dạy nàng đọc sách luyện võ ấy sao lại thần bí đến thế? Không bao giờ lại chịu cho nàng được gặp mặt cả. Chẳng lẽ người đó là Thiên Lý Cô Hành Khách đã tấn công mình hồi nãy chăng?
Nghĩ tới đó, chàng liên tưởng đến ngôi mộ xây bằng đá trắng, nghĩ đến Thiên Lý Cô Hành Khách, nghĩ đến lời dặn bảo của ông già Hồng Phúc...
- Lam đại ca đang nghĩ ngợi gì thế?
- Em nên biết cái tên Mai nhi đó là bề trên gọi người bề dưới, còn tôi

chỉ có thể gọi em là em Mai thôi. Nếu em muốn đi xa bên ngoài, tất nhiên tôi rất vui lòng đưa em đi, nhưng tiếc thay hiện giờ tôi đang bận việc...
- Lam đại ca tử tế thực. À, chúng ta mau quay trở vào trong nhà đi, chứ đứng mãi ở ngoài này làm chi? Vì anh còn phải vận công điều khí cơ mà?
Nói xong, nàng kéo tay Thanh Lam chạy thẳng về căn nhà bằng đá.
Vừa vào tới bên trong, Bạch Mai đã thúc giục Thanh Lam ngồi lên trên giường vận công điều tức, còn nàng trở về phòng thuận tay khép cửa lại.
Huyền quan đã thông, nội công có hoa? hầu tương đương Thanh Lam chỉ nghinh thần vận khí một lát là chân khí đã chạy hết Cửu Cung Lôi Thuỷ, mười hai từng lầu và dần dần và quên hết mọi vật ở chung quanh.
Một lát sau, chàng mới lai tỉnh, và thấy công lực đã hồi phục, chàng thấy bốn chung quanh tối om, mới biết là trời đã tối.
Chàng vừa bước xuống giường vuốt lại quần áo, thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nhè nhẹ bước vào.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 58
Đột Nhiên Lột Miếng Lụa Che Mặt Lên

Thanh Lam vội quay đầu nhìn ra, mới hay người đó là Bạch Mai.
Nàng nhanh nhẹn bước vào cười khanh khách nói:
- Ủa ! Lam đại ca đã lai tỉnh rồi đấy à? Em đã vào không biết bao nhiêu lần rồi, thấy đại ca mãi vận công điều tức nên em không dám làm kinh động tới. Thức ăn em làm đã nguội rồi, mời anh ra xơi cơm đi.
Nói xong nàng thắp sáng ngọn đèn, rồi cùng Thanh Lam đi sang bên phòng khách.
Thanh Lam thấy trên bàn đã đặt sẵn bốn năm món ăn, tuy chỉ là những gà rừng với măng tươi thôi, nhưng món nào cũng sạch sẽ và ngon lành vô cùng.
Bạch Mai mời chàng ngồi xuống, rồi có vẻ ngượng và nói tiếp:
- Lam đại ca. Em không biết làm thức ăn đâu. Nếu không ngon đại ca đừng có chê em nhé.
Thanh Lam thấy nàng thực thà như vậy cũng phải phì cười, đáp:

- Mai muội, chúng ta đã là anh em với nhau thì chả cần phải khách sáo, như thế. Những món nào cũng ngon lạnh hết.
- Thế thì anh ăn mau lên.
Quả nhiên Thanh Lam giơ đũa lên gắp ăn luôn. Chàng thấy món nào cũng rất ngon lành, nên chàng cứ khen ngợi hoài.
Thấy chàng ta khen mình, Bạch Mai khoái chí vô cùng.
Chờ cơm nước xong, Bạch Mai lại đưa một ấm nước sôi đem vào cho chàng tắm rửa.
Thanh Lam mới thân được một cô em gái nuôi đẹp như hoa nở vậy, chàng cảm thấy hài lòng hết sức. Chàng chắc nàng thể nào cũng có liên quan gì với Thiên Lý Cô Hành Khách.
Nghĩ đến Thiên Lý Cô Hành Khách, chàng lại nóng lòng sốt ruột, vì vợ chồng Văn Úy bị Thiên Lý Cô Hành Khách bắt cóc, bây giờ sống chết ra sao cũng không hay, hoặc hai người bị Thiên Lý Cô Hành Khách phế mất võ công đi, thì chàng thực hổ thẹn với bản thân.
Chàng lại nhận thấy lúc này công lực của mình đã phục hồi rồi, nên chàng định đi tìm kiếm vợ chồng Văn Úy.
Khi chàng vừa lấy thanh Thất Tinh kiếm xuống, thuận tay đeo ngay lên vai và đang định đẩy cửa đi ra. Chàng bỗng nghĩ đến Bạch Mai, nàng có võ công khá cao siêu, bây giờ nàng vừa mới trở về phòng. Nếu để cho nàng biết là mình bỏ đi như vậy thực không tiện chút nào. Nên chàng định chờ nàng ta ngủ say đã rồi mới ra đi. Vì vậy, chàng lại ngả lưng ra giường nằm nghỉ ngơi giây lát.
Chờ tới canh hai chàng mới lặng lặng mở cửa phòng lén ra ngoài nhà. Chàng đứng ngắm nhìn lại căn nhà giây lát rồi mới đi.
Ngờ đâu chàng bỗng phát giác dưới ánh trăng sáng, trước ngôi mộ xây bằng đá trắng, đang có một người múa kiếm. Kiếm thế của người này rất chậm chạp. Người ấy mải múa kiếm nên không để ý Thanh Lam bước ra, và Thanh Lam cũng bị pho kiếm pháp huyền ảo của người nọ hấp dẫn mà cứ trố mắt lên nhìn, hình như không hề quen biết bao giờ vậy. Vì pho kiếm pháp ấy giống hệt thế kiếm duy nhất Càn Khôn Nhất Kiếm mà mình đã học hỏi được, nhưng thế Càn Khôn Nhất Kiếm động tác rất giản dị, còn pho kiếm pháp kia lại bát kiếm liên phong, biến hoá phức tạp vô cùng.
Thanh Lam cứ lẳng lặng đứng yên để nhận thức, và càng xem càng ngẩn người ra.
Kiếm pháp của người nọ từ chậm đến nhanh, từ giản dị tới phức tạp. Chỉ trong chốc lát, những vòng ánh sáng ấy bỗng tản mác và biến ảo thành muôn điểm mũi kiếm, như cuồng phong bão vũ sấm sét hạ giáng một lúc vậy.

Lúc này, Huyền quan đả thông, hai mắt của Thanh Lam rất sáng, nên không những chàng trông thấy rất rõ ràng, và còn thông hiểu từng thế thức một là khác. Trong khi chàng đang đứng ngẩn người ra xem thì muôn đạo hào quang ở trước mặt đã thâu lượm hết.
Dưới ánh trăng, Thanh Lam đã trông thấy một tăng sĩ trung niên, mình dong dỏng cao, mặc áo bào xanh, đang đứng yên ở đó liền. Nhưng văn sĩ ấy lại dùng chiếc khăn màu xanh che mặt khoanh tay đứng một cách ung dung.
- Nhỏ kia, lại đây.
Tiếng nói của văn sĩ không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng và có vẻ hiền từ lắm.
Thanh Lam bỗng cảnh tỉnh và đã nhận ra văn sĩ nọ chính là Thiên Lý Cô Hành Khách đã tấn công mình hồi hôm. Chàng đang định đi kiếm y, không ngờ y lại xuất hiện ở nơi đây. Chàng chỉ hơi suy nghĩ một chút đã nghe lời đối phương mà liền tới gần, cúi đầu vái chào và hỏi:
- Có lẽ lão tiền bối là Thiên Lý Cô Hành Khách?
- Thiên Lý Cô Hành Khách ư? Ai? Lão phu ư?
Đôi mắt của văn sĩ ấy tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, ngắm nhìn Thanh Lam môt hồi, khẽ gật đầu, có vẻ khen ngợi, và cười khì, nói:
- Đã mấy chục năm rồi, lão phu không hề cho ai biết tên tuổi của mình cả, vì vậy những kẻ hiếu sự trong giang hồ mới đặt cho lão phu một cái tên kỳ dị và lố bịch như thế.
Nói tới đó, văn sĩ bỗng đổi giọng, ôn tồn nói tiếp:
- Cậu nhỏ này phúc duyên kể cũng thâm hậu lắm, nên mới được Côn Luân lão nhân đoái hoài tới như vậy. Ngày hôm nay cậu gặp lão phu lại càng có duyên thêm. Lão phu có một việc này muốn nhờ vả, không biết cậu có nhận lời hay không?
Không đợi chờ Thanh Lam trả lời, ông ta thở dài một tiếng, cởi cái khăn xanh bịt mặt ra. Lúc này Thanh Lam mới trông thấy rõ mặt của văn sĩ, thấy đối phương là một người rất đẹp trai, tuổi trạc trung niên. Vì quá trẻ, nên trông ông ta chỉ trạc độ ba mươi lăm, ba mươi sáu thôi.
Mấy chục năm chưa ai được trông thấy bộ mặt thực của lão phu cả, ngay đến cả người thân cận nhất cũng vậy. Lão phu ẩn cư tại Trường Hận Cốc này vốn dĩ định ở đây cho tới lúc chết, không ngờ sự thể đã trái với nguyện vọng. Lão phu còn một tâm sự này chưa làm xong, cho nên lão phu cũng không tiếc gì mà truyền lại tuyệt nghệ cho cậu giúp lão phu làm việc đó...
Thanh Lam thấy văn sĩ nói hằng nửa ngày mà vẫn chưa nói rõ công việc ông ta định nhờ mình là việc gì, trái lại ông ta lại bảo “không tiếc

công truyền thụ tuyệt nghệ cho mình, chả lẽ là pho kiếm pháp vừa biểu diễn cho ta xem chăng?
Thanh Lam nghĩ như vậy, liền buộc mồm hỏi:
- Chẳng hay lão tiền bối có việc gì định ủy thác cho tiểu bối thế...?
Không đợi chờ Thanh Lam nói xong, văn sĩ trung niên đã lên tiếng nói át giọng chàng liền:
- Lão phu sắp phải rời khỏi nơi đây rồi, tâm nguyện duy nhất của lão phu là mong cậu trông nom hộ con Mai nhi.
- Trông nom hộ cô Mai nhi ư? Lão tiền bối là...
- Phải! Lão phu muốn cậu trông nom nó suốt đời. Hà! Lão phu chắc thể nào cậu cũng sẽ làm được việc này. Thôi, lão phu đi đây.
Thanh Lam nghe thấy ông ta bảo đi ngay, bỗng nghĩ đến vợ chồng Văn Úy, vội hỏi với:
- Lão tiền bối...
Nhưng chỉ trong nháy mắt, văn sĩ trung niên ấy đã đi mất dạng và chỉ nghe thấy giọng ngâm nga của ông ta văng vẳng vọng trở lại thôi:
- Người có bi, hoan, ly, hợp, trăng có khi mờ, tỏ, tròn khuyết.
- Lão tiền bối hãy ngưng bước đã.
Thanh Lam lo âu vô cùng, vừa gọi với như vậy, vừa đuổi theo luôn. Chàng giở hết tốc độ khinh công ra mà đuổi, nhanh như một mũi tên vậy.
Công lực của chàng rất tinh thâm, chàng chỉ nhảy một cái lên cao rồi lướt nhanh như bây, dưới ánh sáng trăng, tựa như một luồng khói nhẹ, bay thẳng về phía trước. Chỉ trong nháy mắt đã tới Cốc khẩu. Phía đằng trước có một trái núi nhỏ, ven núi có một con đường mòn. Con đường này trông sang một cái thung lũng khác.
Thanh Lam hơi ngừng bước, bỗng nghĩ đến lời nói của ông già Hồng Phúc chủ quán rượu. Chàng ngửng mặt lên nhìn phương hướng rồi cúi đầu xuống nhìn kỹ lại con đường mòn quả thấy con đường này đi về phía Bắc, và còn ngoẹo sang bên nới đó mới là Trường Hận Cốc, chỗ ở của Thiên Lý Cô Hành Khách. Nhưng lúc này chàng đã rời khỏi nơi đây, không khi nào còn trở lại trong sơn cốc nữa.
Chàng chỉ đứng ngắm nhìn một hồi, rồi tung mình lên trên núi ở trước mặt liền. Núi đó rất nhỏ, chàng chỉ nhảy mấy cái đã sắp tới đỉnh.
Bỗng dưới chân núi, chỗ cốc khẩu, có tiếng cười the thé và tiếng người nói vọng lên:
- Hà hà! Then sắt tự gãy, cửa đã tự mở, hà hà!
- Người có lúc bi, hoan, li, hợp... trăng có khi mờ, tỏ, tròn, khuyết.
Nghe thấy tiếng nói của hai người đó, Thanh Lam rùng mình đến thót

một cái, chàng đã nhận ra tiếng nói đó là của Lầu Nhất Quái, người đã được mình cứu giúp. Chàng không ngờ ông ta cũng tìm tới được Trường Hận Cốc này.
Chàng vừa nghĩ vừa nhảy xuống dưới đèo và ngó xuống chỗ có tiếng người vừa nói.
Chàng thấy Thiên Lý Cô Hành Khách Hành Khách vẫn dùng khăn tay phủ mặt, khoanh tay đứng yên, phía trước mặt y có hai quái nhân tóc dài.
Người bên phải tóc dài xuống tận đầu gối, râu dài đến tận ngực chính là Nhất Quái.
Còn người bên trái thì tóc bạc dài xuống tận vai, mặt trẻ như con nít, tay trái chân trái đều bị tàn phế, ăn mặc áo vàng.
Phía sau hai ông già lại có đôi thanh niên nam nữ đang đứng sát cánh nhau, trông rất âu yếm, nhưng vì đứng quá xa nên chàng không trông thấy rõ mặt họ. Chàng chỉ nghe thấy Nhất Quái cười ha hả nói:
- Thiên Lý Cô Hành Khách Hành Khách, ngươi không ngờ ta đến nhanh như vậy phải không ?
Thiên Lý Cô Hành Khách Hành Khách lạnh lùng đáp:
- Các người tới rồi đã làm gì nổi ta nào?
Nhất Quái quay đầu lại nhìn ông già đứng cạnh, cười ha hả nói với ông ta rằng:
- Ủa! Ngươi quên vụ đánh cuộc của chúng ta rồi ư?
Thiên Lý Cô Hành Khách Hành Khách ngửng mặt lên trời, cười nhạt đáp:
- Không ngờ lão phu cách biệt thế gian lâu như vậy mà cũng có người tới đây. Chả lẽ các ngươi không nghe thấy người ta nói tới cấm lệ của sơn cốc này hay sao?
Nhất Quái chưa kịp mở mồm thì ông già áo vàng vẻ mặt như con nít đã dùng giọng mũi kêu " hừ" một tiếng, đáp:
- Lão quát vật, không ngờ một tên vô danh tiểu tốt nay mà cũng có lắm lệ luật thối tha như thế.
Nhất Quái liền giơ bàn tay hộ pháp lên vỗ một cái, rồi vừa cười vừa đáp:
- Phải đấy! Lão tàn phế! Lệ luật thối tha của y là để đối phó với ngươi, vậy chính ngươi phải ra mặt đối phó với y mới đúng chứ?
Thiên Lý Cô Hành Khách hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi nhìn thẳng vào mặt ông già áo vàng, nói tiếp:
- Vô danh tiểu tốt ư? Hà hà! Đã mấy chục năm nay lão phu không dùng đến tên tuổi lâu rồi, hai chữ vô danh, lão phu còn chịu nhận

được, chứ còn hai chữ tiểu tốt thì phải hai người các ngươi! Hai ngươi phải biết, ai đã vào trong Trường Hận cốc này, theo thường lệ phải bị phế mất võ công, vứt ra ngoài sơn cốc! Nhưng ngày hôm nay, trần duyên của lão phu đã mãn, phải rời khỏi nơi đây để đi nơi khác! Các ngươi đến cũng kịp thời đấy! Lần này lão phu phá lệ, để cho các ngươi được rút lui toàn vẹn!
Ông già áo vàng nghe nói liền cười khì một tiếng rồi nói với Nhất Quái tiếp:
- Lão Lầu, tên vô danh tiểu tốt này nói hăng thật! Nhưng tiếc thay, hai tên bất tử này vẫn không chịu để cho ai nâng đỡ, và cũng không muốn rút lui một cách toàn thân bao giờ!
Nhất Quái liền đỡ lời:
- Có lẽ y cũng quên mất người của y nặng được bao nhiêu đấy .. Nói tới đó, ông ta cười ha hả, rồi quay lại nói với Thiên Lý Cô Hành Khách tiếp:
- Thiên Lý Cô Hành Khách! Vì ngươi đã thua một tên nên mới hẹn với chúng ta phải đi xa hàng ngàn dặm tới Trường Hận cốc này. Không ngờ đến đây ngươi lại muốn rút lui như vậy? Nhưng nếu ngươi muốn rút lui cũng được, qÚy hồ hai tay dâng cuốn Dịch Cân Chân Kinh lên cho chúng ta, thì chúng ta cũng coi như vụ đánh đố của chúng ta không đến nỗi đánh xuông! Chẳng hay ngươi có bằng lòng không?
Thanh Lam ẩn núp ở sau cây nghe thấy rõ ràng, liền nghĩ thầm: "Thì ra Nhất Quái rủ bạn tới đây giúp sức cũng vì cuốn Dịch Cân Kinh đấy".
Có lẽ Thiên Lý Cô Hành Khách bị hai người nọ chọc tức liền giương cổ lên, rú một tiếng thật dài.
Tiếng rú ấy thánh thót như long ngâm, Thanh Lam là người có nội công thượng thặng, huyền quan đã đả thông như vậy mà cũng còn cảm thấy váng tai nhức óc chàng kinh hoảng vô cùng và nghĩ tiếp:
- Với công lực này của Thiên Lý Cô Hành Khách có thể nói là y vô địch thiên hạ.
Thiên Lý Cô Hành Khách rú xong liền nói:
- Hai người thật không biết tiến thoái. Bây giờ lão phu lại đọc hai câu tục ngữ, khi đọc xong mà hai người chưa rút lui ra khỏi sơn cốc thì đừng có trách lão phu hạ thủ vô tình!
Nói tới đó, y liền lớn tiếng ngâm nga:
- Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc mờ tỏ tròn khuyết.
Giọng ngâm rất kêu, ông già áo vàng cũng phải kêu "ủa" một tiếng rồi khẽ nói với Nhất Quái rằng:

- Giọng nói của lão quái vật này không giống như tiếng nói của tên vô danh tiểu tốt, vả lại nội công của y thâm hậu hơn nhiều. Có lẽ không phải là y đâu?
Nhất Quái trợn một mắt lên, cười nhạt một tiếng rồi đáp:
- Biết đâu không phải là y giả bộ? Lão tàn phế, nếu ngươi sợ thì để lão Lầu này đối phó với y cho!
Ông già áo vàng giở mặt, giận dữ đáp:
- Bậy nào! Dù có ông trời xuống đi chăng nữa, cũng chỉ do một mình ta chống đỡ thôi chứ không cần phải nhờ ngươi giúp sức!
Thiên Lý Cô Hành Khách nhìn thẳng vào mặt hai người mà quát hỏi tiếp:
- Có thật hai người không chịu đi không?
Ông già áo vàng tủm tỉm cười khẽ nói:
- Ta không thể nào đi được, vì nếu đi thì thua cuộc với lão quái vật!
Thiên Lý Cô Hành Khách không sao nhịn được, liền nói tiếp:
- Được!
Ông già áo vàng cũng gật đầu phụ hoạ:
- Được ...
"Bùng".
Thanh Lam đang chăm chú nhìn, mắt không hề chớp nháy tí nào, mà cũng chỉ trông thấy hai cái bóng người vừa chập vào nhau lại rẽ ra ngay chứ chàng cũng không thấy rõ hai người đã ra tay như thế nào mà chỉ nghe thấy kêu "bùng" một tiếng thôi, thật là nhanh hơn cả điện chớp.
Thiên Lý Cô Hành Khách lui về phía sau một bước, còn ông già thì bị đẩy lui những hai bước, nhưng hai người đều ngẩn người ra nhìn nhau. Ông già áo vàng kinh ngạc nói:
- "Long Phi Cửu Thiên" (Rồng bay chín từng trời) Thiên Lý Cô Hành Khách cũng buột miệng la lên:
- Tiên Thiên Thái Cực thức!
- Ngươi là Côn Luân Tinh ...
Ông già áo vàng vừa mới nói tới đó đã nghe thấy Thiên Lý Cô Hành Khách quát lớn, át giọng không cho ông ta nói tiếp, mà trả lời rằng:
- Trì lão Tàn, nếu ngươi không giở thế võ Tiên Thiên Thái Cực thức ra thì lão phu vẫn chưa nhận ra được là ai! ồ hai người là Nam Quái, Bắc Tàn, hai người cùng tới đây một lúc! Hà hà! Biệt hiệu của lão phu đã lâu không dùng tới rồi, người còn nhắc nhở đến làm chi?
Nói tới đó, y lại cất giọng ngâm:
- Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có lúc mờ tỏ tròn khuyết.
Vừa ngâm xong, ông ta đã giở thế "Long Phi Cửu Thiên" và tung

mình nhảy lên trên không.
Thanh Lam nóng lòng vô cùng, vội nhảy ra, lớn tiếng kêu gọi:
- Lão tiền bối, xin hãy ngưng bước!
Thanh Lam nhảy ra nhanh như thế mà vẫn không kịp. Thiên Lý Cô Hành Khách đã mất dạng rồi.
Bỗng có tiếng cười rất lớn nổi lên, Lầu Nhất Quái đã nhanh như một luồng gió nhảy tới gần Thanh Lam, và lên tiếng hỏi:
- Hà hà! Chú em đã tới đấy à?
- Nhỏ kia, lão phu cũng đang kiếm ngươi đấy!
Lão Tàn cũng nhảy lại mà nói như thế, Nhất Quái thấy vậy liền trợn tròn xoe đôi mắt, vội tiến lên, đứng trước mắt Thanh Lam để ngăn cản lão Tàn, và trầm giọng hỏi:
- Lão Tàn phế, ngươi kiếm y làm chi?
Nhất Quái đáp:
- Ta kiếm y tất nhiên có việc của ta!
- Thì ta cũng thế!
- Giang huynh!
- Giang công tử!
Vợ chồng Văn Úy vừa chạy lại, vừa kêu gọi như trên.
Thanh Lam thấy vợ chồng chàng nọ, mừng rỡ khôn xiết, vội nói:
- Thôi huynh, đại tẩu, không ngờ ra là hai vị.
- Hè hè, các ngươi ai là Thiên Lý Cô Hành Khách?
Một tiếng nói rất hùng dũng ở trong rừng vọng ra, tiếp theo đó có một cái bóng người ở trên cao phi thân xuống.
Người đó là một đạo sĩ trung niên, chân đi đất, mình mặc áo bào màu đồng cổ. Y vừa nhảy xuống đã trố mắt lên nhìn mọi người và quát hỏi:
- Đạo gia hỏi như vậy mà các ngươi không nghe thấy hay sao?
Lão Tàn híp đôi mắt lại, đáp:
- Có lẽ.
Nhất Quái tính rất nóng nảy, thấy đạo sĩ nọ có thái độ ngông cuồng như vậy, liền trố mắt lên hỏi lại:
- Ngươi hỏi ai?
Đạo sĩ đi chân không liền cười khỉnh, cũng hỏi lại tiếp:
- Đạo gia hỏi ngươi đấy!
Lão Tàn có vẻ khinh thị, đưa mắt nhìn lão Quái, lắc đầu một cái rồi nói rằng:
- Lão quái vật, chúng ta không hoài hơi nói hắn làm chi!
Nhất Quái hiểu ý, liền cười ha hả, hỏi lại đạo sĩ kia rằng:
- Ngươi hỏi ta ư? Hà hà! Thế còn ta thì hỏi ai?

Đạo nhân liền nổi giận, quát hỏi tiếp:
- Lão tặc, ngươi có phải là Thiên Lý Cô Hành Khách không?
Nhất Quái lắc đầu đáp:
- Phải thì sao? Không phải thì sao?
Lão đạo sĩ liền rút một thanh trường kiếm màu đồng cổ ra và trả lời:
- Nếu phải thì ngươi mau theo đạo gia lãnh tội!
- Hà hà! Ai dám hỏi lại lão Lầu này nào?
Nhất Quái chưa cười xong, lão Tàn đã "ủa" một tiếng và khẽ nói:
- Lão quái vật, thanh kiếm trong tay y là Đồng Da kiếm.
Nhất Quái nghe nói ngẩn người ra nhìn thanh kiếm ở trong tay đạo sĩ, rồi nghiêng đầu hỏi:
- Ngươi nói đạo sĩ này là môn hạ của lão già Tư Mã hay sao?
Đạo sĩ nọ liền giơ kiếm lên, chỉ vào mặt lão Quái mà hỏi:
- Lão tặc, các ngươi đã biết lai lịch của Đông Hải Tam Tiên thì mau mau thúc thủ chịu trói đi! Chả lẽ lại phải chờ đạo gia này phải ra tay hay sao?
Lão Tàn lạnh lùng hỏi lại:
- Nhỏ kia, ngươi thật không biết trời cao đất rộng là gì hết!
Ngươi có biết bọn lão phu hai người đây là ai không?
Đạo sĩ ngửng đầu lên trời cười ha hả đáp:
- Những cao thủ ở võ lâm Trung Nguyên chỉ có tiếng chứ không có miếng. Dù ngươi có là Võ Lâm Lục Tuyệt đi chăng nữa thì cũng chẳng làm gì nổi ta! Lại đây, hai người có giỏi thì hãy chống đỡ ba thế kiếm của ta!
Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:
- Võ Lâm Lục Tuyệt là cái gì? Ai là võ Lâm Lục Tuyệt? Sao lão phu không nghe thấy người ta nói tới ...
Nói tới đó, y chỉ tay vào mặt vợ chồng Văn Úy mà nói rằng:
- Chỉ hai đứa nhỏ kia cũng đủ đối phó với ngươi rồi, chứ chả cần phải lão Lầu này ra tay!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 59
Tới Tự Đông Hải Đồ Long Đảo

Xích Cước đạo nhân giận vô cùng, vừa cười vừa nói tiếp:
- Đến cả cái tên Võ Lâm Lục Tuyệt mà hai người cũng không biết thì thực là quê mùa quá! Qúi hồ ngươi chống đỡ nổi ba thế kiếm của

đạo gia này thì quả thật là ngươi đã hên lắm rồi! Thế mà ngươi lại còn gọi một tên non choẹt kia lên chống đỡ hộ ...
Trì lão Tàn thấy đạo sĩ khinh thị mình như vậy liền biến sắc mặt.
Xích Cước đạo nhân vừa dứt lời đã múa kiếm xông lại tấn công Nhất Quái liền.
- Hà hà! then sắt tự gãy, cửa đá tự mở!
Nhất Quái cứ đứng yên không thèm đếm xỉa tới, chỉ giơ bàn tay hộ pháp ra chộp luôn kiếm của đạo sĩ.
Thanh Lam, Văn Úy và Hồng Tiếu ba người thấy ông ta liều lĩnh như thế đều cả kinh thất sắc. Không ngờ Xích Cước đạo nhân lại còn kinh hãi thêm, vội lui về phía sau nửa bước, đang định thâu kiếm lại, nhưng đã muộn rồi. Y thấy cánh tay tê tái, thanh kiếm Đồng Da đã lọt vào tay của đối thủ.
- Hà hà!
Nhất Quái vừa cười vừa cầm kiếm của đạo sĩ lên xem, rồi dùng hai ngón tay trỏ và giữa khẽ búng vào thân kiếm một cái.
- Lão quái vật không nên ...
Lão Tàn chưa quát xong, mọi người đã nghe thấy có tiếng kêu "cách" thanh cổ kiếm của đạo sĩ đã bị Nhất Quái búng gãy làm đôi liền.
- Lão tặc, đạo gia phải thí mạng với ngươi!
Xích Cước đạo nhân hai mắt như phun lửa, đột nhiên hét lớn một tiếng nhảy xổ ngay vào người lão Quái.
- Sư đệ, không nên liều lĩnh như thế!
Trên cây có tiếng người vọng xuống. Tiếp theo đó lại có một người nữa nhảy xuống, nhưng Xích Cước đạo nhân đã xông lại tấn công đối thủ rồi, người nọ có khuyên bảo cũng không kịp nữa, Nhất Quái giận dữ quát lên:
- Tiểu bối có quay trở về không?
"Bộp" một tiếng. Xích Cước đạo nhân chưa trông thấy đối thủ ra tay như thế nào, mà người y đã bị đánh bắn tung lên như cái diều đứt dây và bay ra ngoài xa liền. Nhưng người nhảy xuống sau đã vội đuổi theo, chộp lấy người y và nhẹ nhàng đặt y đứng xuống đất. Lúc ấy Xích Cước đạo nhân đã bị đẩy đến mặt tái mét, mồm hộc máu tươi liền.
Người nọ mặt cũng biến sắc, vội móc túi lấy hai viên thuốc ra nhét vào mồm Xích Cước đạo nhân và khẽ bảo:
- Sư đệ mau điều công vận khí đi!
Y đặt Xích Cước đạo nhân ngồi xuống đất, rồi từ từ quay lại chắp tay chào Nhất Quái và hỏi:
- Ngài là cao nhân ở phương nào? Vừa rồi sư đệ Lý Thừa Phong xúc

phạm tới ngài, tuy y vô lễ thực, nhưng ngài hủy kiếm, đả thương người như vậy cũng hơi quá đáng một chút.
Nhất Quái tính rất nóng nảy, xưa nay ưa mềm chứ không ưa cứng, ông ta nghe thấy đối phương hỏi như thế, liền trợn một mắt lên, đột nhiên hỏi lại:
- Ngươi là ai?
Thanh Lam và các người đã trông thấy rõ người đó cũng là một đạo sĩ tuổi trạc năm mươi, lưng đeo một cái áo ngắn màu đồng cổ.
- Bần đạo ở Đồ Long đảo, tên là Trà Nguyên Giáp!
- Đồ Long đảo ư? Hà hà! Không ngờ ngươi lại ở Đồ Long đảo tới!
Nhất Quái vừa cười vừa nói như vậy, rồi nói tiếp:
- Các ngươi cậy có mấy miếng võ rất tầm thường của Đồ Long đảo mà cũng dám vào Trung Nguyên này làm tàng phải không?
Nguyên Giáp nghe thấy đối phương nói như vậy, kinh hãi vô cùng bụng bảo dạ rằng:
"Tên tuổi của Đông Hải Tam Tiên cũng không kém gì Võ Lâm Lục Tuyệt, trên giang hồ có thể nói là không ai không biết đến, sao hai lão già quái dị này thấy mình báo danh như thế mà không có vẻ gì kinh ngạc cả? Vả lại chúng còn dám nói khoác như thế, không hiểu chúng là người của môn phái nào?".
Y có biết đâu hai lão quái vật này đã bốn mươi năm chưa xuất hiện trên giang hồ. Bốn mươi năm trước, trong võ lâm làm gì có cái tên Võ Lâm Lục Tuyệt với Đông Hải Tam Tiên?
Nguyên Giáp trố mắt lên nhìn Nam Quái, Bắc Tàn một hồi. Y là một người được liệt danh vào nhóm Đông Hải Tam Tiên, tất nhiên y phải sành sỏi hơn người khác nên y chỉ ngắm nhìn một lúc đã nhận thấy hai ông già quái dị này nhất định không phải là những người tầm thường trong võ lâm, lại thêm có hai nam, một nữ là thiếu niên hết, đứng ở bên cạnh mà họ cũng không phải là những tay xoàng xĩnh kém cỏi gì đâu. Vì vậy y càng kinh hoảng thầm và đáp:
- Nhân vật của võ lâm Trung Nguyên rất đông đảo, mà bần đạo lại chỉ có một chút tài ba hèn mọn thôi, thì đâu dám làm tàng!
Nhưng lần này anh em bần đạo vì thừa lệnh của sư môn mà vào mãi tận Trung Nguyên này để tìm kiếm một người.
Lúc này lão Tàn đã ngồi xuống đất, nghe nói liền gật đầu lia lịa và đỡ lời:
- Ăn nói như thế mới phải là người hơi biết điều chứ?
Nhất Quái cũng lên tiếng hỏi:
- Lão già Tư Mã bảo các ngươi vào đây tìm kiếm Thiên Lý Cô Hành Khách phải không?

Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp nghe thấy ông già ấy gọi sư phụ mình là lão già Tư Mã như vậy, trong lòng không vui, liền biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái thôi y lại trấn tĩnh ngay và đáp:
- Thiên Lý Cô Hành Khách nhân lúc sư huynh đệ bần đạo đang bận hầu hạ sư tôn, liền lẻn lên Đồ Long đảo lấy trộm keo Sừng Rồng. Y không những đả thương các môn hạ đệ tử mà còn đánh gẫy hơn trăm cây dừa đồng. Trước khi bỏ đi, y còn ngâm hai câu ...
Không đợi chờ đạo sĩ nói dứt, Nhất Quái đã cười ha hả và ngâm luôn:
- Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có khi mờ tỏ tròn khuyết.
Nguyên Giáp liền biến sắc mặt, vội hỏi lại:
- Sao ngài lại biết ngâm hai câu thơ ấy?
Nhất Quái lắc đầu đáp:
- Với tài của các ngươi, dù có gặp Thiên Lý Cô Hành Khách thực, hà hà! các người còn kém y xa!
Nguyên Giáp rờ tay vào cây sáo đồng, quát hỏi tiếp:
- Nếu vậy thì ngài là ai?
Nhất Quái chưa kịp trả lời, Trì Lão Tàn ngồi ở dưới đất liền khẽ đáp:
- Ngươi về nói với lão già Tư Mã hay, bảo hai lão già bất tử chúng ta chính là người đã đánh cuộc với y ở bờ sông tại Đông Hải vào hồi năm mươi năm về trước. Ngươi chỉ cần nói như thế thôi là lão già ấy sẽ biết chúng ta là ai liền!
Lời nói của lão Tàn tuy nhỏ, nhưng khi lọt vào tai Nguyên Giáp thì lại kêu như tiếng sấm mặc dù đạo sĩ này đã được liệt danh vào nhóm Đông Hải Tam Tiên.
Nguyên Giáp vừa nghe thấy ông già nói mấy câu như vậy, trống ngực lại càng đập mạnh thêm. Y đâu dám nói nhiều, chỉ đảo tròn đôi ngươi một vòng, rồi mỉm cười chắp tay vái chào và nói tiếp:
- Hai vị đã là bạn cũ của gia sư, xin thứ lỗi tội không biết của bần đạo! Nếu hai vị giá lâm đảo Đồ Long một chuyến thế nào gia sư cũng hết sức hoan nghênh!
Trì lão Tàn cười nhạt đáp:
- Ngươi tưởng hai lão bất tử chúng ta đây không dám tới đảo Đồ Long của các ngươi hay sao?
Nhất Quái nghe thấy lão Tàn nói như thế cũng trợn ngược mắt lên nghiêng đầu hỏi lão Tàn rằng:
- Ai bảo lão quái này không dám nào?
Nguyên Giáp vội cúi mình vái chào lần nữa, rồi nói tiếp:
- Nếu vậy mời hai vị thể nào cũng tới tệ đảo!
Nhất Quái liền đáp:

- Đạo sĩ nhỏ kia, ngươi hãy về nói lại cho lão già hay, thể nào chúng ta cũng sẽ tới!
Lúc ấy Xích Cước Tiên Lý Thừa Phong đã điều hơi vận tức xong, cũng đứng dậy theo. Nguyên Giáp cùng Thừa Phong liền quay người định đi.
- Xin đạo trưởng hãy ngừng bước!
Nguyên Giáp nghe thấy lời nói ấy liền ngừng bước và ngửng đầu lên nhìn thấy thanh niên áo xanh trong nhóm hai nam một nữ đứng ở phái sau hai ông già quái dị, đã lên tiếng hỏi mình. Y thấy thiếu niên này mặt ngọc, môi son hai mắt sáng như điện rõ ràng nội công của người này đã có hoa? hầu rất thâm hậu nên y đoán chắc thiếu niên này thế nào cũng là môn hạ của hai lão quái. Y nghĩ thầm:
"Không hiểu thiếu niên này gọi ta đứng lại có việc gì thế?".
Tuy nghĩ như vậy, nhưng y vẫn lên tiếng hỏi:
- Tiểu thí chủ có việc gì muốn chỉ giáo bần đạo thế?
Thì ra thiếu niên ấy chính là Hoành Thiên Nhất Kiếm Giang Thanh Lam, mới đây được khét tiếng trên giang hồ. Vì chàng nghe thấy Đồng Địch Tiên nói đến chuyện Thiên Lý Cô Hành Khách lẻn đến Đồ Long đảo lấy trộm keo Sừng Rồng, chàng bỗng nghĩ tới khi ở trên Ngao Sơn, mình lỡ tay chặt gãy hai răng cưa ở chiếc bánh xe Độc Băng Luân của Vương ốc Tản Nhân, sau được Hắc Y Côn Luân Hắc Ma Lạt nhận lời đi kiếm keo Sừng Rồng để gắn lại hai răng cưa ấy hộ. Lúc bấy giờ Vương ốc Tản Nhân có hỏi lại Hắc Y Côn Luân rằng:
- Liệu người có thể lấy được keo Sừng Rồng không?
Từ đó đến giờ chàng vẫn cứ thắc mắc hoài, không hiểu keo Sừng Rồng sản xuất ở đâu? Bây giờ chàng nghe thấy đạo sĩ nọ nói như thế mới hay thứ keo đó ở Đồ Long Đảo tại Đông Hải. Vì vậy mà chàng tiến lên gọi Nguyên Giáp ngừng chân lại là thế. Nhưng tới khi Nguyên Giáp quay người lại hỏi, thì chàng lại sượng sùng, vội chắp tay chào và đáp:
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ phái Không Động ...
Trì lão Tàn vội đỡ lời nói:
- Nhỏ kia, ngươi nên nói là môn hạ của Côn Lôn mới phải!
Thanh Lam nghe nói liền ngẩn người ra, vì chàng không hiểu Trì lão Tàn nói như thế có dụng ý gì, nên chàng hơi đứng yên một chút, rồi mới lên tiếng nói tiếp:
- Vì vừa rồi tiểu sinh nghe thấy đạo trưởng nói đến Long Giác Cao nên tiểu sinh mới muốn thỉnh giáo một việc. Không biết ...
Đồng Địch Tiên không đợi chờ chàng nói xong, đã cười khỉnh, đáp:
- Tiểu thí chủ quá nặng lời đấy thôi! Sự thực Long Giác Cao là một

thứ thiên tài địa báu, rất khó chế luyện, khắp thiên hạ chỉ có Đồ Long đảo mới có thôi. Mấy năm gần đây, có rất nhiều người cứ lên đảo xin keo liên tiếp. Đối với nhân vật của các phái trong võ lâm, gia sư không khinh ai và cũng không trọng ai, người có lập một cái trận ở giữa tên là Thiết Gia Trận. Nếu ai qua được trận ấy thì tùy người đó muốn lấy bao nhiêu cũng được. Nếu tiểu thí chủ cần thứ keo ấy, xin mời thí chủ cứ việc lên đảo Đồ Long một chuyến!
Nói xong, y lại cười nhạt, rồi cùng Xích Cước Tiên quay đầu đi luôn.
Nhất Quái thấy vậy liền nổi giận, nói với Thanh Lam rằng:
- Chú em, nếu chú muốn lấy keo Sừng Rồng cũng không khó khăn gì hết! Cái trận Thiết Gia ấy có phải là đầm rồng hang hổ gì đâu mà chú phải sợ? Lão Lầu này sẽ đi với chú một phen. Nếu lão già Tư Mã nghĩ đến tình cũ nghĩa xưa mà biếu cho chúng ta một gói thì mới biết điều. Bằng không, dù trận đó là trận Đồng Gia, hay Thiết Gia, chúng ta cũng bất chấp, mà sẽ làm đảo lộn một phen cho y xem!
Thanh Lam chưa kịp nói tiếp thì Trì Lão Tàn đã cướp lời:
- Lão Quái vật, mấy chục năm trước đây, võ công của lão già Tư Mã cũng không kém gì chúng ta. Mấy chục năm nay, y ẩn cư ở trên đảo Đồ Long tiềm tu mặc niệm, chắc công lực của y phải hơn trước nhiều. Y để Long Giác cao, một vật quý báu như thế, ở trong trận Đồng Gia, để giả bộ làm ra vẻ đường hoàng, tha hồ cho người ngoài vào lấy! Lão Quái vật thử nghĩ xem, mấy chục năm nay, lão có nghe thấy ai nói là có người nào đã lên Đồ Long đảo lấy được Long Giác cao đem về không? Như vậy đủ thấy Đồng Gia trận của y lợi hại như thế nào? Chúng ta đừng có quá coi thường trận ấy. Đáng lẽ vừa rồi nhỏ này chỉ cần giở nhãn hiệu phái Côn Lôn ra, lại thêm có tên của hai lão già bất tử chúng ta đến tận nơi hỏi xin, may ra lão già Tư Mã còn nể mặt mà tặng cho chút ít. Nhưng bây giờ các người đã làm hỏng hết kế hoạch ấy rồi!
Nhất Quái hờn giận hỏi:
- Lão đã làm gì mà lão Tàn bảo lão đã làm hư hỏng rồi?
Lão Tàn vừa cười vừa đáp:
- Thế lão quái còn không nhớ tính nết của lão già Tư Mã bướng bỉnh như thế nào hay sao?
- Có phải lão Tàn nói y hiếu thắng, hay bênh vực kẻ dưới phải không?
- Ngươi đã biết như vậy là được rồi, thế tại sao vừa rồi ngươi lại còn nói:
"Dù trận ấy là Đồng Gia trận hay Thiết Gia trận, ta cũng phải làm đảo lộn nó một phen!" Lời nói này mà lọt vào tai lão Tư Mã thì khi nào y

lại chịu để yên cho? Huống hồ ...
- Huống hồ cái gì?
- Huống hồ vừa rồi ngươi lại bẻ gẫy thanh kiếm Đồng Gia của chúng, và còn đả thương người của chúng nữa.
Nhất Quái nghe thấy lão Tàn nói như thế, tức giận khôn tả liền thét lên:
- Chả lẽ lão Lầu này lại sợ y hay sao?
- Ai bảo là ngươi sợ y? Nhưng ngươi đã làm khó dễ cho việc lấy keo Sừng Rồng của thằng nhỏ này đấy chứ!
- Theo ý lão Tàn thì nên làm như thế nào mới lấy được?
- Ngươi chả nói với tên đạo sĩ nhỏ ấy rồi là gì? Ngươi bảo thế nào cũng đi tới đó, bây giờ chúng ta hãy tới đó trước rồi hãy tính toán sau, chứ còn biết làm sao nữa.
Nhất Quái quay đầu lại hỏi Thanh Lam:
- Chú em định đến bao giờ mới đi Đồ Long đảo?
Cho tới bây giờ Thanh Lam cũng chỉ biết có một mình Lầu Nhất Quái thôi, chứ Trì lão Tàn thì chàng chưa hề gặp bao giờ, tất nhiên chàng không biết rõ lai lịch của lão Tàn ra sao?
Nhưng xem ra hai lão quái vật này đều có vẻ thương mến mình, nhất là Lầu Nhất Quái chỉ muốn cùng mình đi Đồ Long đảo để giúp mình lấy được keo Sừng Rồng ngay. Nhưng chàng còn do dự vì vậy chàng không trả lời ngay.
Hồng Tiếu vội xen lời nói:
- Không thể đi ngay được! Lão tiền bối quên rằng chúng ta còn phải ở đây đợi chờ em gái của tiểu bối là gì? Hiện nó đang đi tìm kiếm Giang công tử, chúng ta đã hẹn với nó sẽ tái gặp ở Giang Nam, chẳng lẽ lão tiền bối đã quên mất chuyện ấy rồi hay sao?
Thấy Hồng Tiếu nói đến chuyện Hồng Tuyến cô nương, và biết nàng hiện giờ đang ở đâu, Thanh Lam mừng rỡ vô cùng đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi đưa mắt ngắm nhìn Hồng Tiếu ngay.
Nhất Quái cười ha hả, đáp:
- Lão tàn phế, mấy đứa nhỏ này còn phải đợi chờ con bé, còn chúng ta ở lại đây làm chi? Chi bằng hẹn mấy đứa nhỏ này một tháng sau sẽ gặp nhau ở trên bờ bể Đông Hải vậy.
Lão Tàn có vẻ thắc mắc, ngơ ngác hỏi:
- Chúng ta tuy già, nhưng lòng đã già đâu? Nên chúng ta vẫn có thể đi với lũ trẻ này được, hà tất phải đi riêng làm chi?
Nhất Quái lắc đầu, đáp:
- Mấy ngày hôm nay bị hai đứa nhỏ này quấn chân, lão Lầu đã cảm thấy buồn phiền lắm rồi. Nếu lão tàn phế không chịu đi riêng thì lão

Lầu này đi trước vậy!
Bất đắc dĩ lão Tàn phải nhận lời:
- Thôi được, hai lão quái vật chúng ta cùng đi với nhau vậy! à này, hai đứa nhỏ kia, các ngươi đừng có quên một tháng sau chúng ra sẽ gặp lại nhau ở trên bờ bể Đông Hải nhé?
Nhất Quái nghe nói liền đắc chí cười ha hả, múa tay chân rồi đi luôn, và đi nhanh như một luồng gió vậy, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Khi nào lão Tàn lại chịu lép vế, cũng giở khinh công tuyệt mức ra đi theo luôn.
Thanh Lam không ngờ hai ông già nói đi là đi liền, và lại đi nhanh như thế. Chàng đang ngẩn người ra thì bỗng thấy có một vật gì phi tới. Chàng vội giơ tay ra bắt, nhưng khi ngửng đầu lên thì không còn trông thấy hình bóng của hai lão quái vật đâu nữa.
Thanh Lam cúi đầu nhìn, mới hay đó là một cuốn sách rất mỏng. Chàng liền kêu "ủa" một tiếng, buột miệng đọc luôn những chữ viết ở trên bìa sách:
"Lưỡng Nghi chân giải".
Chàng liền nghĩ thầm:
"Lưỡng Nghi chân giải là gì?".
Dưới ánh trăng, Hồng Tiếu trông thấy trong tay Thanh Lam có cầm một cuốn bí kíp liền nói:
- Giang công tử, đó là bí kíp của Trì lão tiền bối tặng cho công tử đấy!
- Trì lão tiền bối tặng cho tôi ư?
Thanh Lam hỏi như vậy, lại cúi đầu nhìn vào cuốn sách mong mỏng có đề bốn chứ "Lưỡng Nghi chân giải" ấy, trong lòng chàng thắc mắc thêm và nghĩ tiếp:
"Lạ thực, sao mới gặp mặt mình lần đầu mà ông già áo vàng đã tặng cho mình pho võ công bí quyết này rồi?".
- Giang công tử này, ông ta còn truyền thụ cho tôi ba miếng võ đấy!
Hồng Tiếu tiến tới gần, với giọng rất nũng nịu mà nói như thế.
Thanh Lam liền giở cuốn "Lưỡng Nghi chân giải" ra xem, chàng thấy trên trang đầu có viết mấy hàng chữ thảo như sau:
"Bốn mươi năm trước đây, lão phu vì bị tẩu hoa? nhập ma mà phải lẩn trốn vào trong một tử cốc. Nhờ có chút thiên tiên chân khí bảo vệ lấy chân nguyên nên mới thoát chết, và phải tốn một công chữa chạy mười mấy năm liền mới khỏi được. Môn bí quyết chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma này là tự lão phát minh ra, lão muốn truyền lại cho người sau, nhưng bấy lâu nay chưa gặp được một người nào đáng truyền thụ cho cả. Vì thế lão đã quyết định suốt đời không ra khỏi tử cốc và sẽ khắc pho bí quyết này lên trên vách đá để đợi chờ người hữu

duyên. Không ngờ đợi chờ liền hai mươi năm cũng không thấy người nào có duyên may tới cả! Ngươi tuy là môn hạ của Côn Lôn, nhưng ngươi đã vào tử cốc rồi, tức là người hợp đúng với lời thề của lão phu nên ngươi đáng được pho Lưỡng Nghi chân giải này. Lương Nghi chân giải là một môn nội công rất huyền ảo, lão không muốn để nó thất truyền, nên mới đem theo ra đây đi tìm kiếm ngươi để tặng cho, vậy ngươi nên chịu khó luyện tập để khỏi phụ lòng của ta.".
Dưới ký tên:
Tử Cốc Tàn Tú.
Đọc xong mấy hàng chữ đó, Thanh Lam mới hay ông già áo vàng vừa rồi chính là Tử Cốc Tàn Tú, không ngờ ông ta từ Ngao Sơn không quản ngại xa xôi đến tận Giang Nam để tặng cho mình cuốn Lưỡng Nghi chân giải này, thảo nào vừa rồi, mới gặp mặt, ông ta đã nói:
- "Lão phu đang tìm ngươi đấy!".
Vợ chồng Văn Úy vội chạy lại xem, Hồng Tiếu khẽ hỏi:
- Công tử cũng quen biết ông già ấy đấy à?
Thanh Lam lắc đầu đáp:
- Tên ông ta là Tử Cốc Tàn Tú, hồi nọ tiểu đệ bị rớt xuống Tử Cốc đã được trông thấy tên của ông ta khắc ở dưới đáy thung lũng.
Hông Tiếu nghe chàng nói xong, tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Văn Úy và hỏi:
- Đại ca! Tên ông ta chả là Trì lão Tàn là gì? Sao lại gọi là Tử Cốc Tàn Tú nữa?
- Trì lão Tàn ư?
Thanh Lam nghe thấy Hồng Tiếu nói cũng kinh ngạc và bụng bảo dạ rằng:
"Trì lão Tàn chả là sư phụ của Thiên Lang và cha của Thiên Hồ, biệt hiệu là Đại Phương Chân Nhân là gì? Thế ra Trì lão Tàn chính là Tử Cốc Tàn Tú, mà Tử Cốc Tàn Tú lại là Đại Phương Chân Nhân".
Nghĩ tới đó, chàng vội hỏi tiếp:
- Thôi huynh và đại tẩu đã bị ai bắt cóc thế? Sao lại gặp được hai vị lão tiền bối này? Mau kể cho tiểu đệ hay đi? Còn ...
Hồng Tiếu nghe hỏi, cười khì đáp:
- Giang công tử hà tất phải nóng nảy như thế? Người mà công tử muốn tìm kiếm cũng đã kiếm thấy rồi.
Thanh Lam nghe thấy nàng ta nói như vậy, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng.
Văn Úy thấy chàng nóng lòng sốt ruột như vậy, bèn kể chuyện vợ chồng mình bị bắt cóc như thế nào, được hai lão quái vật cứu giúp ra sao, kể hết cho Thanh Lam nghe.

Thanh Lam nghe nói Hồng Tuyến vì mình mà đuổi theo Đường Thiên Sinh, chàng lo âu khôn tả. Vì chàng biết Đường Thiên Sinh đã khét tiếng giang hồ về việc xử dụng các chất độc, thủ đoạn của y cũng rất độc ác, với công lực của mình hiện thời mà chỉ hơi sơ xuất một tý cũng đã bị ngộ độc rồi. Tuy Hồng Tuyến cô nương võ công cao siêu thật, nhưng cũng chả hơn mình là bao, vả lại cô ta ở ngoài sáng, còn lão độc vật lại ở trong bóng tối, như vậy địch sao nổi đối phương?
Nghĩ như vậy, chàng càng lo âu thêm, vội hỏi tiếp:
- Đường Thiên Sinh thiên về việc xử dụng chất độc, võ công của Hồng Tuyến cô nương tuy cao siêu, nhưng tôi chắc cô ta địch không nổi y đâu. Thôi ...
Hồng Tiếu cười khì, vội đỡ lời:
- Thực là hai người có thể nói là tâm linh tương thông. Không những tính nết giống nhau mà cả lời nói cũng giống hệt nhau.
Thanh Lam nghe nói mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp:
- Xin đại tẩu chớ có nói bông tiểu đệ như thế. Trong cơn cốc này tiểu đệ còn có một cô em nữa. Chờ cô ta nhặt nhạnh xong rồi, chúng ta cùng lên đường một thể.
Hồng Tiếu nháy mắt cái, hỏi:
- Là Phù cô nương hay là Liễu cô nương?
- Cô ta tên là Bạch Mai, là người em gái mà tiểu đệ mới thâu nhận.
Hồng Tiếu không sao nhịn được, liền cười khì nói tiếp:
- Ối chà! Sao Giang công tử lắm em gái thế?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 60
Ai Là Thiên Lý Cô Hành Khách

Thanh Lam mặt đỏ bừng, liền kể chuyện mình theo dõi thiếu nữ áo đỏ như thế nào, sau hay tin vợ chồng Văn Úy mất tích, lại tưởng Thiên Lý Cô Hành Khách dụng kế điệu hổ ly sơn liền đuổi theo vào Trường Hận cốc, rồi lỡ trúng phải chất độc của Đường Thiên Sinh may được Bạch Mai cứu chữa. Sau mình nhận cô ta là em gái như thế nào, kể hết cho vợ chồng Văn Úy nghe.
Vợ chồng Văn Úy gật đầu lia lịa, và mới hay Thanh Lam vì vợ chồng mình mà suýt nữa thì bị mất mạng.
Hồng Tiếu vội vàng hỏi tiếp:

- Giang công tử nói như vậy, chắc thân thế của cô Bạch Mai thế nào cũng có liên can với Thiên Lý Cô Hành Khách, ừ phải rồi, vừa rồi Trì lão tiền bối đấu với Thiên Lý Cô Hành Khách một chưởng xong, hình như ông ta đã biết rõ lai lịch của đối phương. Tiếc thay bỗng dưng mấy tên đạo sĩ của Đồ Long đảo nhảy ra, nên chúng tôi mới quên hỏi ông ấy.
Văn Úy ngẫm nghĩ giấy lát cũng lên tiếng nói:
- Tẩêu muội! Vừa rồi hình như Trì lão tiền bối còn nói, Thiên Lý Cô Hành Khách mà chúng ta vừa gặp đó khác Thiên Lý Cô Hành Khách đã gặp ở Lôi Công điếm, ừ, phải đấy, bây giờ tôi mới nghĩ ra, từ giọng nói lẫn cử chỉ hình như hai người khác hẳn nhau.
Thanh Lam gật đầu, xen lời nói:
- Thôi huynh nói rất phải, tiểu đệ cũng có cảm giác ấy. Thiên Lý Cô Hành Khách tự nhận với đệ là y ẩn cư ở trong Trường Hận cốc mấy chục năm nay, chưa hề bước chân ra khỏi nơi đó nửa bước. Theo sự nhận xét của đệ thì ông ta có vẻ chính phái lắm, không khi nào với một người đứng đắn như thế mà chốc chốc lại lên Tung Sơn trộm kinh, chốc chốc lại lên Đồ Long quấy nhiễu, và giữa đường còn bắt cóc Hồng Tuyến cô nương nữa? Theo sự nhận xét của tôi, thì chắc thế nào cũng có người giả mạo Thiên Lý Cô Hành Khách, rồi cố ý ra giang hồ quấy nhiễu chứ không sai? Ngày nọ, ở chùa Thiếu Lâm, đệ đã đích mắt trông thấy Thiên Lý Cô Hành Khách lấy trộm kinh. Vì cách nhau quá xa nên đệ không trông thấy rõ lắm, nhưng với nội lực của y mạnh như vậy, thân pháp nhanh như thế cũng đủ làm trấn động võ lâm rồi.
Hồng Tiếu nóng lòng muốn xem mặt Bạch Mai, nàng thấy Văn Úy với Thanh Lam cứ mãi nói chuyện về Thiên Lý Cô Hành Khách hoài, nàng liền dậm chân lia lịa nũng nịu nói:
- Thôi, chúng ta khỏi cần quan tâm đến chuyện Thiên Lý Cô Hành Khách ấy làm chi! Y là một hay là hai chúng ta cũng chả cần quan tâm tới. Chúng ta hãy vào trong sơn cốc để coi xem cô em họ Bạch đã thu xếp xong chưa, rồi chúng ta lên đường ngay thì hơn.
Mấy người đang nói chuyện, bỗng thấy một cái bóng trắng nhanh như điện chớp ở trong sơn cốc phi ra:
- Lam đại ca! Thế ra đại ca ở đây đấy à?
Tiếng nói vừa vọng tới, vợ chồng Văn Úy đã thấy một thiếu nữ áo trắng mặc váy dài, tuổi trạc đôi chín, xuất hiện ở trước mặt mình rồi. Nàng ta rất đường hoàng, không biết hổ thẹn gì cả, đi tới cạnh Thanh Lam, nắm lấy cánh tay chàng, nũng nịu nói:
- Lam đại ca ...

Trước mắt vợ chồng Văn Úy, thấy nàng có cử chỉ thân mật như thế, Thanh Lam ngượng vô cùng, vội giơ tay lên khẽ đẩy tay nàng ra.
Bạch Mai chạy ra ngoài cốc khẩu, tìm mãi mới thấy chàng, nàng đang mừng rỡ, chưa kịp lên tiếng nói, đã bị chàng đẩy tay như thế, nàng ngạc nhiên hết sức, chợp mắt mấy cái rồi u oán hỏi:
- Sao thế? Lam đại ca ghét em rồi ư?
Thanh Lam đẩy tay nàng như thế là không có tâm ý gì cả. Bây giờ bỗng thấy nàng hỏi như vậy chàng cũng không biết trả lời như thế nào cho phải? Chàng ngơ ngác một hồi mới đáp:
- Cô là em gái của tôi, sao tôi lại ghét cô được?
- Anh là anh của em, điều gì em không biết ... anh phải dạy em chứ?
Thấy dáng điệu của nàng rất ngây thơ và xinh đẹp như vậy, Hồng Tiếu cũng rất mến yêu, vội giơ tay ra kéo tay nàng, vừa cười vừa nói:
- Cô là cô Bạch Mai đấy à? Vừa rồi Giang công tử cứ khen ngợi cô hoài!
Bạch Mai kêu "ứ" một tiếng, rồi gục vào vai Hồng Tiếu khẽ nói:
- Chị là bạn của Giang đại ca, chắc chị không phải là người tồi bại gian trá, em gọi chị là chị nhé?
Hồng Tiếu ôm chặt lấy nàng, vừa cười vừa đáp:
- Cô là em gái Giang công tử, tất nhiên cũng là em gái của tôi, vừa rồi chúng tôi còn định vào trong sơn cốc để đón cô cùng lên đường!
Bạch Mai mừng rỡ, ngửng đầu lên, trố mắt nhìn Hồng Tiếu và nói tiếp:
- Chị tử tế thực! Lam đại ca đã nhận lời đưa em đi đây đi đó đấy!
Nói tới đó, nàng ngửng đầu lên nói với Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, trời đã sáng tỏ rồi, đại ca với anh chị vào trong sơn cốc nghỉ ngơi giây lát để chờ em nhặt nhạnh nốt đồ đạc nhé?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp:
- Thôi đại ca, đây là bạn thân của tôi, để tôi giới thiệu cho.
Bạch Mai vội vái chào và gọi:
- Thôi đại ca!
Văn Úy cũng vội đáp lễ, Bạch Mai liền quay lại nắm tay Hồng Tiếu mà nói tiếp:
- Chị, chúng ta mau vào trong sơn cốc đi!
Thế rồi bốn người vào trong sơn cốc. Bạch Mai mời ba người vào trong thạch ốc của mình. Chờ họ ngồi xuống xong, nàng vội vàng chạy ngay vào trong phòng.
Một lát sau, nàng đã xách một gói áo nho nhỏ, lưng đeo một thanh bảo kiếm bước ra.
Bốn người ra tới ngoài cửa, Bạch Mai khoá trái cửa lại, vẻ mặt rầu rĩ

nói:
- Tôi ở đây từ hồi còn nhỏ, chưa hề rời khỏi nơi đây nửa bước. Ngày hôm nay tôi phải từ giã căn nhà này, trong lòng tôi vừa mừng rỡ, vừa luyến tiếc!
Nói xong, nàng đã ứa lệ ngay. Hồng Tiếu vội lấy khăn tay ra lau chùi nước mắt cho nàng và vừa cười vừa khuyên bảo rằng:
- Hiền muội, đừng có rầu rĩ như thế, chúng ta vẫn có thể thỉnh thoảng trở về đây chơi kia mà!
Bạch Mai nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi tiếp:
- Chị, ở ngoài có nhiều trò chơi hơn ở đây phải không?
- Lẽ dĩ nhiên rồi!
- Thế thì em sung sướng quá!
Bốn người ra khỏi Trường Hận cốc, đang đi, Bạch Mai bỗng nghĩ đến một việc gì, vội nói với Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, trước kia em cứ đi xa một chút là có người gọi: "Mai nhi!" và bắt em quay trở về. Ngày hôm nay, người ấy biết đại ca là người tử tế, nên cứ để đại ca đưa em đi, không gọi nữa!
Thanh Lam nghe tới đó, bỗng giật mình đến thót một cái chàng hình như thấy Thiên Lý Cô Hành Khách đang đứng trước mặt mình với giọng ôn tồn nói rót vào tai rằng:
"Tâm nguyện duy nhất của lão phu là mong cậu trông nom hộ Mai nhi ... Phải, lão phu thể nào cũng mong cậu trông nom nó tử tế ... Hà! lão phu chắc cậu thể nào cũng không để cho lão phu phải thất vọng ...".
Chàng tưởng tượng tới đó liền bụng bảo dạ rằng:
"Thiên Lý Cô Khách ẩn cư ở trong núi này mấy chục năm, chắc ông ta thể nào cũng có một việc gì rất thương tâm, nên gặp ông ta, ông ta đã không tiếc gì hết, truyền thụ ngay Bát Kiếm tuyệt học cho ta, như vậy là để nhờ ta trông nom hộ Mai nhi. Từ nay trở đi, cái gánh này cũng nặng nề lắm! Vả lại, ông ta đã có lời gửi gắm ta như vậy, ta không nên phụ lòng ông ta! Nhưng nghe lời nói của ông ta, thì hình như ...".
- Lam đại ca! Sao đại ca cứ ngẩn người ra nghĩ ngợi như thế, và không nói năng gì cả?
Bạch Mai thấy Thanh Lam chẳng nói chẳng rằng, cứ lẳng lặng suy nghĩ, liền khẽ hỏi như thế.
Thanh Lam muốn nói cho nàng hay là Thiên Lý Cô Hành Khách đã rời khỏi nơi đây rồi. Nhưng chàng sực nghĩ lại, Thiên Lý Cô Hành Khách nuôi nàng từ nhỏ đến giờ, dạy nàng học hành và học võ mà không hề cho nàng trông thấy mặt bao giờ, thậm chí cả cái tên Thiên

Lý Cô Hành Khách cũng không cho nàng biết nết. Ông ta làm như vậy, chắc bên trong thể nào cũng có ẩn tình gì đây? Nàng là một thiếu nữ thơ ngây, lòng trong sạch như một tờ giấy trắng, mình có nói cho nàng hay, chắc nàng cũng không biết gì đâu. Chi bằng chờ tới khi gặp Trì lão tiền bối, hỏi rõ lai lịch của Thiên Lý Cô Hành Khách trước đã, rồi hãy định liệu sau. Huống hồ mình đã coi nàng như em ruột, thân thế của nàng ra sao, trước sau mình cũng sẽ biết rõ. Đến lúc ấy mình hãy cho nàng hay cũng chưa muộn!
Nghĩ như vậy, chàng liền cười và đáp:
- Chị Hồng Tiếu có một người em gái, hôm nọ theo dõi kẻ địch đi xuống miền Giang nam, chúng tôi bây giờ định đi kiếm cô ta đấy!
Bạch Mai vội hỏi:
- Thế sao chúng ta không mau đi ngay?
Bốn người rảo cẳng đi luôn, chỉ trong chốc lát đã xuống tới chân núi. Thanh Lam nghĩ đến bữa nọ mình nhờ có ông già Hồng Phúc ở quán rượu chỉ điểm đường lối cho, nên mình mới tìm thấy Trường Hận cốc, và lúc đó ông ta trông thấy cái vòng Phích Lôi cứ trố mắt lên nhìn, và khi ta hỏi đến tin Giang Nam đại hiệp thì ông ta cũng bảo, vì vào trong sơn cốc kiếm Thiên Lý Cô Hành Khách nên đã bị phế hết võ công rồi! Sau ông ta còn dặn mình đem theo cái vòng này vào tìm kiếm sẽ không bị nguy hiểm gì hết. Cái vòng này của Thạch Ma tặng cho, bà ta đã nói:
"Khi cậu tới Giang Nam, chiếc vòng này sẽ giúp ích cho cậu".
À còn có Bắc Hải Thất Tinh, không quản ngại ngàn dặm xa xôi, vào Trung Nguyên này tìm kiếm cô nương cũng vì cái vòng Phích Lôi này. Nếu vậy Giang Nam đại hiệp, Bắc Hải Thất Tinh, Hồng Phúc, Thạch Ma với Hồng Tuyến cô nương đều có liên quan với cái vòng Phích Lôi này. Mấy hôm trước, ta cũng nghĩ tới vấn đề đó rồi, nhưng vì ta lo âu sự an nguy của vợ chồng Văn Úy mới không tiện hỏi tới thôi. Bây giờ lại đi qua chân núi, vả lại vấn đề này còn có liên quan đến Hồng Tuyến cô nương, sao ta không lên hỏi cho thật kỹ lưỡng có hơn không?
Nghĩ như vậy, chàng bèn quay đầu lại nhìn về phía bên phải của đường núi. Chàng không nhìn thì thôi chứ ngờ đâu khi để ý nhìn liền ngẩn người ra. Thì ra mới cách có hai ngày mà lầu trúc hai từng kia đã bị cháy xém rồi. Ông già Hồng Phúc đã bị phế mất võ công, nếu không bị chết cháy thì có lẽ đã rời khỏi nơi đây mà đi nơi khác rồi. Chàng càng nghĩ càng rầu rĩ và không nói nửa lời.
Khi rời khỏi núi Cửu Hoa, Hồng Tiếu có nói là em nàng đã kể cho nàng hay là gần núi Cửu Cung này, suốt dọc đường đều thấy phát

hiện những dấu hiệu ngầm của Tây Xuyên Đường Môn. Có lẽ Hồng Tuyến vẫn còn ở quanh núi Cửu Cung này cũng chưa chừng? Chàng liền mua bốn con ngựa để cưỡi, rồi tiến thẳng về phía núi Cửu Cung.
Từ bé đến giờ Bạch Mai chưa hề ra khỏi Trường Hận cốc bao giờ, lúc này được cưỡi ngựa, nàng thấy mới lạ lắm, cứ gọi Lam đại ca luôn mồm, và cứ hỏi han cái này cái nọ hoài.
Đi đến chiều ngày thứ ba đã tới chân núi Cửu Cung, dưới chân núi có mấy cái làng nho nhỏ, nhưng không thấy bóng của Hồng Tuyến đâu hết, và cả dấu hiệu của Tây Xuyên Đường Môn cũng không thấy nốt.
Mọi người bàn tán một hồi, vì trước khi đi, Hồng Tuyến có dặn lại là nàng xuống Giang Nam để tìm kiếm Thanh Lam nên chàng mới yêu cầu vợ chồng Văn Úy và Bạch Mai hãy tạm ở đó chờ Hồng Tuyến, như vậy chàng đi một mình dễ hành động tiện lợi hơn. Nếu quả thực Hồng Tuyến cô nương đã theo dõi bọn người của Đường Môn mà đi Tứ Xuyên rồi, thì chàng phải đuổi theo ngay, và thể nào cũng phải đuổi cho kịp để gọi nàng quay trở về.
Thanh Lam lại dặn ba người rằng:
- Nam Quái, Bắc Tàn hẹn một tháng sau sẽ gặp gỡ ở trên bờ Đông Hải, vậy các ngươi cứ việc đi trước đi, tới lúc ấy thể nào tôi cũng tới kịp, rồi chúng ta cùng đi Đồ Long đảo.
Vợ chồng Văn Úy tuy cảm thấy lời nói của Thanh Lam rất có lý, nhưng sợ chàng không gặp Hồng Tuyến, nếu để chàng phải một mình mạo hiểm như thế thật không tiện chút nào. Nên hai người đang trù trừ, không biết nên quyết định như thế nào cho phải?
Bạch Mai bỗng quay đầu lại gọi:
- Lam đại ca, em cũng đi, em không sợ độc đâu!
Vợ chồng Văn Úy đã đích mắt trông thấy thân pháp của Bạch Mai rất nhanh, chắc võ công cũng khá cao siêu, nếu có nàng đi cùng, nhỡ gặp phải kẻ địch thì có người giúp sức hộ chàng ta.
Hai vợ chồng cùng nghĩ như vậy, rồi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.
Thanh Lam còn muốn nói thêm, Bạch Mai cướp lời nói trước.
- Thôi đại ca với chị Hồng đã nhận lời rồi. Giang đại ca không cho em đi thì em cũng cứ đi một mình!
Thanh Lam sợ nàng ta đi lẻn một mình thực, nàng chưa vào giang hồ bao giờ, không biết sợ là gì cả, nhỡ xẩy ra chuyện gì có phải là mình phụ tấm lòng tốt của Thiên Lý Cô Hành Khách đã nhờ vả mình không? nghĩ như thế, chàng đành phải gật đầu nhận lời.
Bạch Mai cao hứng đến nhẩy bắn người lên, mồm thì la lớn, vừa đi

vừa múa chân múa tay, có vẻ khoái trí vô cùng.
Thế rồi hai vợ chồng Văn Úy liền thuê một căn nhà của những người làm rừng ở gần đó để ở tạm, còn Thanh Lam thì đem theo Bạch Mai tiến thẳng về núi Cửu Cung.
Hai người hai ngựa tiến thẳng về phía Tây.
Trưa ngày hôm đó đã đi tới Nghi Sơn, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió ngựa vọng tới. Hai người quay đầu lại nhìn, mới hay đó là con ngựa Tứ Xuyên bờm xanh. Người cỡi ngựa đi trước là một đại hán tuổi trạc trung niên, mình mặc áo đen trông vẻ rất kiêu ngạo, người đi sau cũng là một đại hán rất vạm vỡ. Hai người cứ thúc cương ngựa phóng chạy hoài.
Đại hán đi sau trông thấy Thanh Lam với Bạch Mai liền ngẩn người ra giây lát. Tiếp theo đó, y liền thúc ngựa đuổi theo người đi trước, rồi thấy y cúi đầu khẽ nói với người nọ mấy lời. Đại hán áo đen đi trước liền quay đầu lại nhìn.
Bạch Mai thấy vậy cũng lấy làm ngạc nhiên, vội khẽ hỏi:
- Lam đại ca, hai người này nhìn chúng ta làm chi?
Thanh Lam sợ nàng sinh sự, vội đưa mắt ra hiệu bảo nàng đừng có can thiệp vào chuyện của người ta.
Hai người lại nghe thấy đại hán áo đen cười nhạt, rồi thúc ngựa đi luôn.
Thanh Lam thấy vậy, đoán chắc thế nào cũng có chuyện gì xẩy ra chứ không sai? Nhưng vì Bạch Mai không biết một tý gì về lễ phép của giang hồ nên chàng không tiện nói cho nàng ta biết.
Hai người thủng thẳng tiến về phía bến đò.
Thành Nghi Xương xây ở trên tả ngạn sông Trường Giang một mặt giáp sông, còn ba mặt kia đều có núi bao phủ. Nơi đây cũng là biên giới của Trung Nguyên với Cao Nguyên. Đồng thời cũng là con đường duy nhất để đi Tứ Xuyên. Hàng hoá của các khách thương đi lại khi đến đây đều phải đổi thuyền cho nên trên bờ sông các cột buồm nhiều như mắc cửu vậy, cả trà lầu tửu quán cũng sầm uất lắm.
Thanh Lam với Bạch Mai thực là một cặp rất xứng đôi vừa lứa.
Các người thuyền chài, vừa trông thấy hai người, đều cho là công tử và tiểu thư con nhà giàu định thuê thuyền đi lên tỉnh Tứ Xuyên, nên đã có bốn năm người ra mời chào. Nhưng tới khi trông thấy đôi ngựa của hai người thì họ lại biến sắc mặt và sợ hai người như rắn rết, vội lui về phía sau ngay.
Thấy tình thế đột ngột như vậy, Thanh Lam thắc mắc hết sức.
Sau cùng mới có một tên tiến lên, vừa cười vừa hỏi:
- Thưa công tử, thuyền của chúng tôi vừa sạch sẽ vừa đi nhanh,

chẳng hay công tử muốn thuê một chiếc hay hai chiếc?
Thanh Lam liền gật đầu, rồi mặc cả giá với người đó để đi Dực Châu.
Đại hán nọ vâng vâng dạ dạ vừa cười vừa đáp:
- Thưa công tử, từ đây lên Tứ Xuyên phải đi ngược sông. Trong lúc cuối Hạ đầu Thu này nước chảy mạnh lắm, nếu đem theo ngựa rất bất tiện, chi bằng công tử hãy giao cho tiểu hãng bán hộ, khi tới Tứ Xuyên lại mua ngựa khác có hơn không?
Thấy đại hán nói rất có lý, Thanh Lam liền gật đầu, bán ngay.
Thanh Lam bỗng trông thấy trên mông con ngựa của mĩnh cưỡi có in một con rết trắng nho nhỏ, nhưng nhất thời chàng không chú ý đến lắm.
Đại hán nọ dẫn hai người xuống thuyền, quả thấy thuyền đó lớn rộng lắm, bên trong có hai buồm và trông rất sạch sẽ. Mỗi bên thuyền còn có sáu cánh cửa để cho khách ngắm cảnh hai bên bờ sông.
Một lát, thằng nhỏ đã đem tiền bán ngựa xuống trả cho Thanh Lam. Cùng lúc ấy, người thuyền chài cũng đã mua đủ các thức ăn đem xuống, và bẩy tám tên thuỷ thủ cũng nhảy xuống theo, rồi họ rút cầu nhổ neo cho thuyền đi luôn.
Trên mặt sông thuyền đậu đông như thế mà chiếc thuyền này vẫn đi nhanh như một mũi tên. Khi ra tới chỗ mặt nước khá rộng, lúc ấy bọn thuỷ thủ mới bắt đầu giương buồm. Tuy đi ngược giòng nhưng được cái thuận gió nên thuyền vẫn đi rất nhanh.
Bạch Mai ngồi ở trong thuyền lấy làm thích thú lắm, nàng cứ ngẩn người ra ngắm nhìn phong cảnh hoài.
Thanh Lam ngồi ở trong thuyền, thấy không có việc gì làm bỗng nghĩ tới cuốn "Lưỡng Nghi Chân Giải" của ông già Trì lão Tàn đã tặng cho. Vì mấy ngày đi đường chàng không có thì giờ giở ra đọc, nên bây giờ chàng thấy nhàn rỗi liền lấy ra đọc. Chàng vừa mới nhìn vào cái bìa đã nghĩ thầm:
"Ông ta không quản ngại đường xá xa xôi, tới tận Giang Nam tìm kiếm để tặng ta cuốn sách này.".
Chàng vừa nghĩ vừa giở trang đầu ra xem. Chàng thấy trên đó có vẽ một cái hình Thái Cực, trang thứ hai có vẽ hai cái vòng tròn liên kết với nhau như là hai cái vòng xích vậy, nhưng bên dưới không thấy có chữ giảng giải. Chàng lại giở đến trang thứ ba, thấy trang này có viết hơn ba trăm chữ, nhưng toàn viết bằng văn cổ rất khó hiểu. Dù chàng là người rất thông minh và học rộng như vậy mà vẫn có vài chỗ không sao giải thích nổi. Đến trang thứ tư mới là môn "Lưỡng Nghi Chân Giải" của lão Tàn, nên trang này chú thích rất cặn kẽ, đại khái bí quyết trong đó dạy bảo chàng cách vận khí điều công, và lấy

tĩnh chế động, lấy nhu khắc cương như thế nào.
Huyền quan đã thông, lại thêm Thanh Lam đã có bốn năm thành hỏa hầu về môn Ly Hợp Thần Công. Nhờ đã hiểu biết bí quyết của môn thần công này nên khi chàng đọc đến bí quyết của Lưỡng Nghi Chân Giải này thì chỉ đọc vài ba lần chàng đã hiểu biết ngay.
Chàng liền nghĩ thầm:
"Ly Hợp Thần Công của bổn môn chú trọng về dẫn lực phản hư, chữ Tĩnh đó vốn dĩ là chữ Tĩnh của Hậu Thiên, còn chữ Tĩnh của Lưỡng Nghi Chân Giải này thì thuộc về Tiên Thiên. Xem như vậy, nếu ta học hỏi được môn Lưỡng Nghi Chân Giải này thì võ công của ta lại cao siêu thêm một bước nữa. Thảo nào Trì lão Tàn kiếm người truyền thụ mà phải trịnh trọng đến như thế.".
Chàng càng vỡ nhẽ càng mừng rỡ vô cùng.
Bạch Mai ngẫu nhiên quay lại, trông thấy Lam đại ca cầm một cuốn sách mong mỏng mặt lộ vẻ hớn hở, liền khẽ hỏi:
- Đại ca đọc sách gì thế?
Thanh Lam kêu "ừ" một tiếng, để cuốn Lưỡng Nghi Chân Giải xuống, rồi vừa cười vừa đáp:
- Đây là cuốn Lưỡng Nghi Chân Giải của Trì lão tiền bối tặng cho ngu huynh. Đó là môn bí quyết võ học chí cao vô thượng, hiền muội hãy lại đây đọc thử xem!
Thấy Thanh Lam nói cuốn sách đó là võ học bí quyết chí cao vô thượng mà lại gọi mình đến cùng đọc, nên nàng khoái chí hết mức. Nhưng nàng khẽ lắc đầu tủm tỉm cười và đáp:
- Sách đó là của Trì lão tiền bối tặng cho đại ca, thì đại ca cứ xem một mình đi, chứ em không muốn học đâu! Vì người vẫn thường gọi em là Mai nhi có dặn bảo rằng em chỉ được luyện võ công của ông ta thôi chứ không được luyện võ công của người khác.
Thanh Lam nghe thấy nàng ta nói như vậy, bỗng nghĩ đến trận đấu của Thiên Lý Cô Hành Khách với lão Tàn. Hai người vừa đối chưởng với nhau xong, thì Thiên Lý Cô Hành Khách chỉ bị đẩy lui có một bước, còn trái lại, lão Tàn bị đẩy lui đến hai bước. Trì lão tiền bối còn trên cả Võ Lâm Lục Tuyệt và là sư phụ của Thiên Lang, Thiên Hồ, võ công đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá, nhưng so với Thiên Lý Cô Hành Khách thì ông ta vẫn còn kém nửa mức. Như vậy Thiên Lý Cô Hành Khách bảo với Bạch Mai nếu nàng khổ luyện thì sau này sẽ trở nên người vô địch thiên hạ quả thật không ngoa đâu.

Hồi 61
Ngưu Can Mã Phế Giáp

Thanh Lam nghĩ tới đó liền gật đầu, mỉm cười và đáp:
- Hiền muội nói rất phải, người truyền thụ võ công cho hiền muội thế nào cũng là một vị kỳ nhân tuyệt thế. Nên có lẽ tài ba của hiền muội bây giờ còn cao siêu hơn cả ngu huynh. Chẳng hay vị kỳ nhân ấy có nói cho hiền muội biết võ công của hiền muội học hỏi đó thuộc về môn phái nào không?
Bạch Mai thấy Lam đại ca khen ngợi mình, trong lòng mừng thầm, mặt đỏ bừng, đang định trả lời, nhưng sau nàng lại lắc đầu, đáp:
- Ông ta chỉ dạy cho em cách luyện tập như thế nào thôi, chứ không bao giờ nói đến môn phái nào cả. Có một đôi khi em luyện sai lầm một chút là đã bị Ông ta mắng chửi liền.
Thanh Lam biết cô em này không biết gì mấy, dù có hỏi cô ta cũng không sao trả lời được, nên chàng chỉ cười và gật đầu hỏi.
Lúc ấy trời đã tối, người thuyền chài cho đậu thuyền ở cạnh một cái làng nhỏ. Nơi đây là chỗ sông nhánh nên nước chảy hơi chậm.
Các thuỷ thủ nghỉ ngày ấy và giết gà làm cơm ăn.
Thanh Lam với Bạch Mai hai người cùng đi ra ngoài khoang đứng ở đằng mũi một lát, nhận thấy phong cảnh ở nơi đây rất đẹp, chung quanh đều là núi cao bao trùm.
Cơm nước xong, thằng nhỏ pha một ấm nước đem vào trong khoang cho hai người. Lúc ấy những thuỷ thủ cũng đều yên giấc cả rồi, Thanh Lam thấy Bạch Mai có vẻ buồn ngủ, liền bảo nàng ta đi nghỉ trước, rồi chàng ngồi ở trong khoang lấy Lưỡng Nghi Chân Giải ra vận công điều tức. Luyện độ một trống canh, chàng cảm thấy Tiên Thiên Cương Khí đã tùy theo ý muốn của mình chuyển vận, chân tay mình mẩy thấy dễ chịu vô cùng, chàng mừng rỡ hết sức.
Đang lúc ấy chàng nghe thấy hình như có một chiếc thuyền ở trên thượng du lướt xuống. Chàng thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng "Nước ở Tâm Giáp rất mạnh, nhất là vào lúc cuối Hè đầu Thu này, đường khó đi lắm. Vì dưới đáy có rất nhiều đá ngầm, nên thuyền đi ban ngày mà còn rất kinh hiểm, thỉnh thoảng lại có chiếc va đụng phải đá ngầm chìm lỉm. Trong mùa này không ai dám đi thuyền về ban đêm hết không hiểu tại sao lại có người dám táo gan đi thuyền về ban đêm như vậy.".
Nghĩ như thế, chàng định ngó đầu ra ngoài cửa sổ để xem thì bỗng thấy phía đằng đuôi thuyền của mình cứ có ánh sáng đèn lập loè hai

cái. Chiếc thuyền kia cũng thấy có ánh sáng đèn lập loè phản chiếu lại.
Thanh Lam đã giầu kinh nghiệm giang hồ, chàng thấy vậy đoán chắc thể nào cũng có sự bí mật gì đây? Chàng lại nghĩ tiếp:
"Chả lẽ ta đã đi lầm chiếc thuyền giặc chăng?".
Chàng đang suy nghĩ thì chiếc thuyền nọ càng tới càng gần.
Một lát sau, thuyền đó đã đậu sát cạnh thuyền của mình. Chàng liền rón rén bước về phía trước, khẽ đẩy cửa khoang, ngó ra bên ngoài xem sao?
Quả nhiên chàng thấy một cái bóng đen từ chiếc thuyền của mình nhảy sang thuyền bên kia. Trông hình dáng, chàng đã nhận ngay ra người đó chính là một trong hai đại hán mà chàng và Bạch Mai đã gặp lúc ban chiều.
Thanh Lam cười khì một tiếng và lẩm bẩm nói:
- Với tài ba hèn mọn như thế này mà cũng đòi kiếm ăn trên giang hồ.
Chàng lẻn quay ra ngoài khoang thấy người thuyền chài nhảy sang chiếc thuyền bên kia mà chiếc thuyền đó vẫn còn chòng trành, chàng vội nín hơi lấy sức, tung mình nhảy sang theo. Chàng nhẹ nhàng hạ chân xuống chỗ cột lèo ở trên cột buồm, đưa mắt ngắm nhìn xung quanh một lượt rồi khẽ nhảy lên trên mui thuyền.
Khinh công của chàng đã luyện tới mức thượng thừa, nên khi nhảy xuống, dẫm chân vào mui mà những người ở trong khoang cũng không hay biết gì hết.
Thanh Lam nằm rạp xuống, đầu nhìn vào trong khoang thấy người thuyền chài đang đi vào bên trong. Khi trông thấy một đại hán ngồi ở giữa khoang, y vội chắp tay vái lạy, cười và hỏi:
- Chào Cửu gia, hôm nay Cửu gia lại thân chinh tới đây đấy à?
Tên Cửu gia không trả lời mà chỉ hỏi lại rằng:
- Tên tiểu tử họ Giang có ở trên thuyền không?
Người thuyền chài vội đáp:
- Dạ, có!
- Chúng có nghi ngờ gì không?
Hình như chúng vẫn chưa hay biết gì cả.
- Lần này công việc của ngươi kể cũng khá chu đáo. Nhớ lấy, sư phụ đặc biệt dặn bảo phải trông nom cẩn thận hai tên ấy. Chiều mai, khi thuyền của các người đi tới gần giáp Ngưu Can Mã Phế, thì chặt gãy ngay bánh lái để cho chúng uống vài ngụm nước đã, rồi đại sư huynh và nhị sư huynh sẽ thân chinh đến tiếp ứng.
Tên thuyền chài vâng vâng dạ dạ luôn mồm. Tên Cửu gia lại nói tiếp:
- Tiểu tử họ Giang lợi hại lắm, ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Bây giờ ngươi phải lội nước mà về, đừng để cho chiếc thuyền chòng trành chúng sinh nghi.
- Dạ dạ! Cửu gia còn dặn bảo điều gì nữa không?
Tên Cửu gia xua tay đáp:
- Thôi ngươi trở về đi!
Tên thuyền chài vái chào xong, liền quay trở ra nhẹ nhàng tuột người xuống nước rồi lẳng lặng bơi về thuyền bên kia.
Tuy đã nghe rõ âm mưu của chúng rồi, mà Thanh Lam vẫn còn thắc mắc bụng bảo dạ rằng:
"Ta có thù hằn gì với bọn thuỷ tặc ở miền Trường Giang này đâu? Sư phụ của chúng là ai thế? Ngưu Can Mã Phế Giáp ở chỗ nào? Chắc nơi đó hiểm ác lắm?".
Nghĩ đoạn, chàng lại phi thân trở về thuyền mình. Thấy Bạch Mai vẫn còn ngủ say, chàng không muốn làm nàng thức dậy, liền về ngủ luôn.
Sáng sớm hôm sau, bọn thuỷ thủ nhổ neo, gương buồm cho thuyền trôi đi. Bẩy tám tên phu thuyền đã lấy sẵn hai sợi giây thừng ở dưới khoang lên cột vào mũi thuyền, rồi lên bờ kéo.
Thanh Lam bèn kể chuyện âm mưu của bọn chúng cho Bạch Mai nghe.
Cô bé này chưa ra đời có khác, nghe thấy Thanh Lam nói như thế, lại thích thú, cười khì và hỏi:
- Lam đại ca, đến bao giờ chúng ta mới ra tay thế?
Thanh Lam cau mày lại đáp:
- Mai muội, việc này không phải là chuyện đùa đâu! Chúng ta cả hai đều không biết bơi lội, chờ lát nữa khi thuyền phải lên dốc, chúng ta bảo chúng ghé thuyền vào bờ là xong.
Bạch Mai không nghe:
- Bọn giặc này ngày thường giết người cướp của, chúng ta bắt gặp còn tha cho chúng làm gì?
Thanh Lam định nói nữa, thì Bạch Mai đã rỉ tai chàng thở hơi thơm như hoa lan, và khẽ nói tiếp:
- Thôi được! Thôi được! Khi nào thuyền bị lật úp, em đã có cách đối phó rồi!
Nói xong, nàng móc túi lấy thanh đoản kiếm chói lọi ra, lật miếng ván ở dưới khoang ra, rạch bốn miếng ván dài chừng hai thước, rồi khoét mỗi miếng ván một cái lỗ nhỏ to bằng chân của hai người.
Rồi nàng lại đi kiếm bốn sợi giây thừng xuyên qua lỗ hổng ấy cột vào dưới đáy giầy, xong đâu đấy nàng khẽ cười khì và nói:
- Lam đại ca thử xem, làm như vậy có phải là chúng ta không bị chìm xuống đáy nước nữa không? Mặt sông này không lấy gì làm rộng

cho lắm, chúng ta từ thuyền này nhảy ra, chỉ cần nhảy bốn năm cái là tới bờ liền.
Thanh Lam không ngờ Bạch Mai lại nghĩ ra được mưu kế này. Chàng nhận thấy nếu chân cột hai miếng ván như thế, quả thật không sao bị chìm lỉm nữa, và chỉ nhảy vài cái là có thể lên tới bờ ngay được thực, nên chàng không nói gì nữa.
Bạch Mai thấy Lam đại ca không phản đối, càng mừng rỡ thêm. Nàng lại cột hai bọc áo của hai người làm một để ở chỗ cạnh cửa sổ, rồi nàng cùng Thanh Lam ngồi xống cạnh đó.
Thuyền đi được hai tiếng đồng hồ, lúc ấy đã sắp trưa, đường đi càng ngày càng hiểm trở, núi ở hai bên bờ cao chót vót, nước càng chảy càng mạnh, thân thuyền như bị đóng đinh không sao tiến lên được.
Thanh Lam và Bạch Mai đi ra ngoài khoang, đứng ở mũi thuyền ngó nhìn một hồi. Hai người thấy những thuyền đi ngược đều phải có người lôi kéo, những chiếc thuyền to phải dùng tới hai ba chục người mới lôi kéo nổi, ngay chiếc thuyền của hai người mà cũng phải dùng tới mười người phu.
Bọn phu kéo thuyền mình trần trùng trục, cúi đầu gần giáp đất mà lôi kéo, đi từng bước một, mồm thì hò "dô ta", nghe thật vui tai.
Còn những thuyền đi xuôi thì nhanh như bay, thật là nguy hiểm khôn tả, chỉ hơi lái trệch một tí là đâm vào chân núi ở hai bên, thuyền vỡ người bị ngụp ngay.
Thanh Lam quay đầu lại, khẽ nói với Bạch Mai rằng:
- Mai muội xem kìa, nước chảy mạnh như vậy, nếu còn đi lên nữa càng bị nguy hiểm thêm, nhỡ thuyền bị lật úp thực thì không phải chuyện đùa đâu!
Bạch Mai bưng miệng cười, đáp:
- Như thế em càng thích, em không sợ!
Nói tới đó, nàng bỗng quay lại hỏi Thanh Lam rằng:
- Thế Lam đại ca có sợ không?
Thanh Lam không biết tài ba của nàng như thế nào, bất đắc dĩ đáp:
- Qúy hồ em không sợ là được rồi!
Bạch Mai vuốt tóc cười khì, rồi bỗng quay đầu nhìn vào trong khoang. Thì ra lúc ấy phía sau khoang chỉ còn lại có tên thuyền chài cầm lái với một thằng nhỏ đang ngồi ngủ gật thôi. Bạch Mai liền lên tiếng hỏi:
- Này, ông chủ thuyền, đã đến giáp Ngưu Can Mã Phế chưa?
Đại hán nọ nghe hỏi ngẩn người ra, một tay cầm lái, gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, nhìn hai bên bờ một hồi, rồi thủng thẳng đáp:
- Hãy còn sớm, nơi này mới là Tam Đẩu Bình thôi!

Bạch Mai lại hỏi tiếp:
- Tại sao nơi đó lại có tên là Ngưu Can Mã Phế như thế? Sao lại có cái tên kỳ lạ như vậy?
Nghe thấy nàng nói đến cái tên Ngưu Can Mã Phế, người thuyền chài lại càng hoảng sợ thêm, ấp úng mãi mới trả lời được.
- Vì hai bên vách núi ở hai bên bờ có những thạch trung nhũ thiên nhiên, xa xa trông giống như gan bò phổi ngựa đeo lơ lửng ở trên không vậy, nên mọi người mới gọi như thế.
Bạch Mai cười khì hỏi tiếp:
- Thế sao không gọi là tim chó gan lợn có hơn không? Để cho những tên giặc tim chó gan lợn, chuyên môn cướp của giết người, khi đi tới đây, nghe cái tên đó mà phải cảnh tỉnh. Nếu không biết cải tà quy chính, thì tim gan ngũ tạng của chúng sẽ bị treo lên trên vách đá.
Tên thuyền chài càng nghe thấy càng hoảng sợ, mồ hôi lại cứ toát ra như tắm, nhưng y gượng cười đáp:
- Đại tiểu thư cũng khéo nói bông thật!
Bạch Mai nhìn y mà cười thầm, lại nói tiếp:
- À ông chủ thuyền này! Lát nữa, chờ đi tới giáp khẩu, ông báo cho tôi biết để tôi ra xem Ngưu Can Mã Phế nhé?
Người thuyền chài thấy nàng vẫn thản nhiên như thường, nhưng y có tật giật mình, nên vừa đưa tay áo lên lau chùi mồ hôi, vừa luôm mồm vâng dạ.
Bạch Mai cười khì một tiếng, rồi lại đi vào trong khoang ngay.
Càng đi thuyền càng chậm, dưới đáy thuyền có tiếng kêu "bùng bùng" sóng nước cứ đánh vào thành thuyền kêu "lốp bốp".
Bạch Mai đang mải ngắm nhìn hai bên bờ để coi xem Ngưu Can Mã Phế hình dáng như thế nào, đột nhiên nàng trông thấy cái gì, mặt bỗng biến sắc và tỏ vẻ gay cấn, mồm thì khẽ kêu gọi:
- Lam đại ca, mau cột ván vào chân đi!
Nói xong, nàng chạy nhanh như gió vào trong khoang, cột luôn hai miếng gỗ vào chân.
Thanh Lam cũng vừa cột xong, rồi mỗi người đeo một bọc áo vào bên vai.
Thì ra ở xa xa nàng đã trông thấy trên vách núi có những thạch trung nhũ trông như gan bò phổi ngựa thực, nên nàng mới vội bảo Thanh Lam chuẩn bị như thế.
Vừa đi tới chỗ nước chảy mạnh nhất, thì bỗng thấy phía trên có một chiếc thuyền lớn xuất hiện. Thuyền ấy cứ nhằm thuyền của mình mà chạy thẳng xuống. Trên cột buồm của chiếc thuyền lớn đó có treo lá cờ đen, giữa cờ có thêu một con rết vàng lóng lánh trước gió.

Người thuyền chài vừa trông thấy chiếc thuyền nọ đã vội nhảy lên, rút búa ra định chém vào bàn lái. Nhưng y chưa kịp chém xuống đã có một luồng gió nhẹ thổi lướt qua mặt, và có một cái bóng trắng thấp thoáng, tai y lại nghe thấy tiếng cười nhạt rất thánh thót. Y chưa kịp nhìn kỹ, người đã thấy tê tái ngã nằm lăn ra boong thuyền liền.
Lúc ấy Thanh Lam đáng đứng ở trước mũi, thấy chiếc thuyền quái dị Ở trên đường ngược đi xuống nhanh như ngựa phi, chỉ trong nháy mắt đã tới chỗ chỉ còn cách thuyền mình hơn mười trượng.
Chàng cả kinh, quay đầu lại, thấy bên cạnh mình có một cái neo sắt, chàng liền nghĩ ra được một kế, vội cầm cái neo sắt ấy lên quay một vòng, hét lớn một tiếng, rồi ném luôn vào chiếc thuyền nọ.
Lúc bấy giờ hai chiếc thuyền chỉ còn cách nhau chừng ba trượng thôi, nếu chiếc neo của chàng mà ném trúng vào đầu mũi thuyền của đối phương thì chiếc thuyền ấy thể nào cũng bị vỡ tan tành và chìm lỉm ngay chứ không sai.
Đang lúc nguy hiểm mảy may ấy, khoang thuyền nọ bỗng có một cái bóng người nhảy ra. Người đó tay cầm một chiếc sào thật dài, ném luôn vào chiếc neo. Chỉ nghe kêu "bộp" một tiếng, chiếc sào kia đã gãy ra làm đôi liền.
Chiếc neo đã nặng, lại thêm thần lực của Thanh Lam ném ra, nặng không kém nghìn cân, nên dù người nọ ném chiếc sào để cản trở, nhưng vẫn không cản nổi, chiếc neo còn đi xa được một quãng, rồi mới rơi xuống nước ở ngay cạnh chiếc thuyền kia.
Người dùng sào ném neo là một ông già mặc áo vàng, mặt đỏ như táo tàu, bộ râu hoa râm, dài xuống tận ngực. Y đứng ở trên mũi thuyền vững như một khoảng núi Thái Sơn, không hề rung động chút nào. Chiếc thuyền lớn ấy bỗng quay ngang, đuôi thuyền ấy sắp va chạm vào thuyền của Thanh Lam.
Bọn phu thuyền đang lôi kéo ở trên bờ, thấy vậy, đều vứt hết dây xuống đất. Một tên trong bọn bỗng ném một vật gì thật to lên chiếc thuyền lớn kia.
Chiếc thuyền lớn kia đã có một tráng sĩ áo đen xuất hiện. Y vội đỡ lấy vật đó, cuốn ngay vào cái cột lớn ở sau đuôi. Thế là chiếc thuyền lớn đó đã đậu yên ở giữa lòng sông ngay. Còn chiếc thuyền nhỏ, vì không có người lôi kéo, nên thuyền bị tròng trành, và đã có một ít nước sông tràn vào rồi.
Vì không có gì ràng buộc nữa, chiếc thuyền liền bị giòng nước cuốn trôi, nhanh như một mũi tên, mà nơi đây lòng sông rất hẹp, dưới lại có nhiều đá ngầm, phải có những người lái đò thật lão luyện mới biết tránh né những hòn đá ngầm ấy thôi.

Thanh Lam đứng ở mũi thuyền, thấy thuyền của mình bị trôi ngược như vậy, hoảng sợ vô cùng. Chàng vừa quay đầu lại, định gọi Bạch Mai, thì đã nghe thấy kêu bùng một tiếng, mũi thuyền va đụng vào một tảng đá ngầm thật lớn. Chàng vừa định thần nhìn kỹ, thì thấy nước sông đã cuồn cuộn chảy vào trong khoang, thuyền cứ chìm lỉm dần. Chàng liền tung mình nhảy lên mồm thì lớn tiếng kêu gọi:
- Mai muội, mau nhảy theo ngu huynh!
Chàng ở trên không lượn một vòng, đâm bổ xuống chiếc thuyền lớn kia.
Ông già áo vàng, tay cầm gậy trúc, đứng ở mũi, thấy Thanh Lam phi tới, liền giơ sào lên đâm luôn.
Thanh Lam đang ở trên không, thấy ông già nọ dùng thế "Mãn Thiên Tinh Đẩu" đâm mình, thế gậy này biến hóa rất nhiều, chàng cũng không biết sào của y ở phía nào đâm tới, đành phải chân dẫm lên chân, rồi nín hơi lấy sức đạp mạnh một cái người lại vọt lên cao ba thước, và múa song chưởng đánh xuống.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 62
Sau Khoang Bỗng Có Khói Đen Nổi Lên

Lúc ấy một cái bóng trắng ở trên cao phi xuống, và có ánh sáng bạc lóng lánh chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, chiếc sào ở trong tay ông già đã bị chém gãy làm đôi.
Thì ra người đó là Bạch Mai. Tà áo trắng của nàng bay phất phới trên không, người vừa tới kiếm cũng tới liền, nhanh không thể tưởng tượng được.
Ông già trông thấy thân pháp của Bạch Mai liền giật mình đến thót một cái, vội trầm giọng quát hỏi:
- Thế "Long Phi Cửu Thiên" này cũng khá đẹp đấy. Con nhỏ kia ngươi là môn hạ của ai?
Bạch Mai mặt đỏ bừng, quay đầu lại nhìn, thấy Lam đại ca đã nhảy xuống khoang thuyền và đang đấu với hai người, nàng mới yên tâm, liền lớn tiếng đáp:
- Ngươi khỏi cần biết đến ta là môn hạ của ai hết!
Ông già áo vàng cũng dùng chiếc sào cụt ấy mà phản công lại.
Tuy Bạch Mai đã học được hết chân truyền của Thiên Lý Cô Hành Khách nhưng dù sao nàng cũng kém kinh nghiệm đối địch, huống hồ

lại đứng ở trên chiếc thuyền chòng trành như vậy, tất nhiên võ công của nàng phải kém lợi hại hơn lúc thường nhiều.
Ông già áo vàng có phải tay tầm thường đâu? Thấy thế, y cười ha hả, rồi xoay thế công dồn cho Bạch Mai cứ lui bước lia lịa.
"Bộp".
Đang nóng lòng sốt ruột, Bạch Mai ngẫu nhiên giơ kiếm lên chống đỡ thế công của đối phương, chiếc sào của ông già lại bị chặt gãy một khúc nữa.
Thấy vậy, nàng cả mừng, bụng bảo dạ rằng:
"Sao mình hồ đồ đến thế? Dù công lực của đối phương mạnh đến đâu cũng chỉ là một chiếc sào trúc thôi, địch sao nổi đoản kiếm mình?".
Nghĩ như vậy, nàng không còn sợ hãi như trước nữa, múa tít thanh kiếm xông lên phản công tới tấp.
Quả thực công hiệu, ông già áo vàng thấy sào của mình lại bị chặt gẫy một khúc nên cứ phải lui bước lia lịa.
Hãy nói Thanh Lam thấy Bạch Mai múa kiếm chém gãy cây sào của ông già kia rồi, chàng liền nhảy xuống dưới thuyền. Lúc ấy trong khoang thuyền liền có hai người nhảy ra. Chàng chưa trông thấy rõ người của đối phương đã thấy có một vật gì đen nhánh nằm ngang người mình quật tới. Chàng cả kinh vội xử dụng một thế trong Thông Thiên kiếm pháp ra ứng địch. Lúc này công lực của chàng đã mạnh gấp đôi trước. Chàng đang định xông lên tấn công tiếp thì phía sau lại có một người nhảy tới tấn công vào ngang lưng mình.
Nghe tiếng gió động, Thanh Lam đã biết có người tấn công lén. Chàng không chờ đối phương tới gần, đã đưa tả chưởng đánh về phía sau một thế.
Người tấn công lén đó yên trí thế nào cũng đâm được Thanh Lam, không ngờ người ta không thèm quay đầu trở lại mà phản công được ngay. Nghe kình phong, y cũng biết thế công của đối phương mạnh khôn tả nên y vội nhảy sang bên tránh né.
Hai người đó cũng không phải là tay tầm thường, tuy thế đầu bị Thanh Lam đẩy lui nhưng chúng vừa lui xong lại tiến lên, cả hai cùng tấn công một lúc liền.
Thanh Lam thấy mình ra tay một cái đã đẩy lui được hai kẻ địch, tinh thần càng phấn chấn thêm, liền cười ha hả, lại giơ song chưởng lên phản công lần nữa. Lần này chàng đứng vững như núi Thái Sơn, hai tay chia làm tả hữu tấn công, tựa như hai mũi kiếm sắc bén cùng đâm ra một lúc.
Ly Hợp Thần Công của chàng đột nhiên toa? ra, nên thế công ấy của

chàng mạnh không thể tưởng tượng được. Hai tên nọ liền bị đẩy lui năm sáu bước một lúc.
Thanh Lam quay đầu lại nhìn, mới hay hai người tấn công lén đó có một người trông rất quen thuộc. Người đó ăn mặc lối nhà buôn, vừa béo vừa to, trông đúng là một phú ông. Chàng nhận ra ngay y là Thiết Toán Bàn Khương Nhân, lão đại của nhóm Yến Sơn Song Kiệt. Lúc ấy Khương Nhân vẫn dùng cái bàn tính sắt làm võ khí. Y bị đẩy lui ngót trượng, liền ngẩn người ra. Còn một tên nữa thì vừa gầy vừa cao, mắt đỏ ngầu, tuổi sấp xỉ với tuổi của Khương Nhân, mặc một cái áo dài đen, tay cầm cây roi đuôi bò cạp đen nhánh, Thanh Lam đoán chắc khí giới của y thế nào cũng có tẩm thuốc độc rất mạnh.
Thanh Lam ngắm nhìn một giây lát, liền tỉnh ngộ ngay. Bây giờ chàng mới biết chiếc thuyền này là của Tây Xuyên Đường Môn, chuyên dùng để đối phó với mình. Mông con ngựa của chàng có vẽ hình một con rết là của bọn này đánh dấu, thảo nào bọn thuyền chài ở bến đò Nghi Xương trông thấy dấu hiệu đó liền hoảng sợ như thấy rắn rết, vội lánh xa ngay là thế. Chàng không ngờ Đường Môn lại có thế lực như vậy. Lần này chàng đi Tứ Xuyên là muốn đuổi theo Hồng Tuyến, sợ nàng đi một mình sẽ bị nguy hiểm. Không ngờ lại gặp bọn người của Đường Môn ở nơi đây.
Như vậy mình đỡ phải mất công đi thêm.
Chàng nghĩ như vậy, đang định lên tiếng nói, thì Khương Nhân đã lên tiếng nói trước:
- Tiểu tử họ Giang kia! Thiên đường có lối ngươi không lên, địa ngục không cửa ngươi lại cứ thích chui xuống! Ngày hôm nay dù ngươi có quỳ xuống van lạy, vì trả thù cho lão Nhị ta cũng không buông tha cho ngươi đâu! Hà hà! Ngươi có lời lẽ gì muốn trối trăng thì để ta bắn tin hộ ngươi làm món buôn bán này!
Thanh Lam trợn ngược đôi lông mày lên cười ha hả đáp:
- Khương Nhân, với tài ba hèn mọn như ngươi mà cũng đòi thốt ra những lời lẽ ấy! Hừ! Ta chả cần phải trối trăng gì hết! Ta chỉ có một việc này hỏi ngươi, nếu ngươi nói thật cho ta hay thì ta sẽ tha chết cho.
Đại hán áo đen nhìn Thanh Lam, dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi lạnh lùng xen lời nói:
- Tên này ăn nói cũng khá ngông cuồng đấy!
Khương Nhân vội đỡ lời:
- Đại sư huynh, để tiểu tử này hỏi xong, rồi chúng ta sẽ ra tay cũng chưa muộn!
Thanh Lam giơ tay lên chỉ vào đại hán áo đen và hỏi:

- Người này là ai?
Khương Nhân nhún vai một cái, rồi đáp:
- Họ Giang kia, ngươi có biết người này là ai không? Ông ta là đại sư huynh của ta, Hắc Khiết Tử Thẩm Khang đấy! Ngươi chỉ hỏi có thế thôi ư?
Thanh Lam cười khì một tiếng, rồi nghiêm giọng đáp:
- Tiểu sinh muốn hỏi, mấy ngày hôm nay có một cô nương mặc áo đỏ đi kiếm Đường Thiên Sinh ...
Thẩm Khang vội quát lớn:
- Tiểu tử, sao ngươi dám to gan gọi tên của sư phụ ta lên như thế?
Khương Nhân cười vẻ gian giảo, nhún vai đáp:
- Ngươi hỏi con nhãi nào? Có phải con bé sử dụng cây thiết tỳ bà không?
Không đợi chờ đối phương nói dứt, Thanh Lam đã vội hỏi tiếp:
- Nàng ta ở đâu?
Khương Nhân cười nhạt đáp:
- Ngươi hỏi y thị ư? Hì hì! Ngươi xuống dưới âm ty mà kiếm!
- Bậy nào!
Thanh Lam quát lên một tiếng, giơ chưởng lên nhằm mặt Khương Nhân tấn công luôn.
Khương Nhân biết thế công này của chàng rất lợi hại, nên y vội nhảy ra ngoài xa tránh né chứ không dám thẳng tay chống đỡ.
Nhưng y có biết đâu chưởng đó Thanh Lam đã nổi giận mà tấn công, oai lực của nó mạnh không thể tưởng tượng được nên tuy y đã tránh rất nhanh, nhưng vẫn bị tiềm lực của chàng đẩy bắn ra khỏi boong thuyền.
Thẩm Khang thấy vậy cả kinh, đang định ra tay cứu viện nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy kêu "bõm" một tiếng, Khương Nhân đã rớt xuống nước liền.
Thanh Lam đánh Khương Nhân rớt xuống nước rồi quay đầu lại nhìn Bạch Mai, thấy nàng múa tít thanh kiếm tấn công ông già áo vàng tới tấp. Tuy công lực của ông già rất thâm hậu, nhưng chiếc sào trúc thì địch sao nổi thanh bảo kiếm nên càng đấu chiếc sào của y càng bị kiếm của Bạch Mai chém cụt đầu và chân thì lui về phía sau lia lịa.
Tuy bề mặt Bạch Mai đã chiếm ưu thế, nhưng ông già áo vàng nhờ có công lực thâm hậu hơn, nên vẫn chưa bị lép vế hẳn.
Lúc này chiếc sào của y chỉ còn lại một khúc như một cây sáo vậy, nhưng y vẫn chỉ Đông kích Tây, nhảy lên nhảy xuống, không hề để lộ một chút nào hết.
Điều đó vẫn chưa sao, riêng có bàn tay trái giơ lên che ngực của y

lúc này cũng biến thành đen, ngón tay xưng lên dần và đen nhánh.
- Ngũ Độc thần chưởng!
Thanh Lam thấy vậy giật mình kinh hãi, vội la lên như thế để báo động cho Bạch Mai hay, vì chàng đã được nghe Bát Ty Kiếm Khách nói về môn Ngũ Độc thần chưởng này ác độc lắm, khi luyện tập, phải tìm cho đủ năm loại trùng rất độc rồi ngày đêm dùng nội gia chân khí hút những nước dãi độc của những con trùng độc đó vào trong gan bàn tay, hễ sơ ý một chút là chất độc chạy vào trong người, sẽ bị tàn phế vĩnh viễn, cho nên ít người dám luyện môn chưởng pháp này. Vả lại lúc sử dụng lại phải vận hành chân khí để dồn chất độc ra cánh tay, ra gan bàn tay, rồi mới tấn công được kẻ địch. Vì dồn độc khí vào gan bàn tay, nên bàn tay có năm ngón tay cứ xưng vù dần, và đen nhánh, nên rất dễ nhận biết.
Sự lợi hại của Ngũ Độc thần chưởng này là, dù công lực của đối phương có tương đương với mình, nhưng hễ chỉ và đụng vào chưởng lực của mình một cái là đã bị chất độc đó đả thương liền. Nếu công lực của đối phương kém hơn mình, thì chất độc đó sẽ chạy ngay vào trong nội tạng mà chết liền.
Ông già áo vàng này ắt là người của Đường Môn và còn là một tay cao thủ về việc sử dụng nọc độc nữa. Bây giờ tay của y đã to dần, màu sắc đã đen nhánh dần, nên Thanh Lam mới nhận ra được ngay là thế.
Thanh Lam vừa nghĩ tới đó, liền kêu thầm một tiếng "nguy tai".
rồi lướt tới cạnh Bạch Mai, khẽ bảo:
- Mai muội, mau rút lui, để tôi đối phó với y cho!
Bạch Mai chưa có kinh nghiệm giang hồ, nên không biết độc chưởng của đối phương lợi hại như thế nào. Nàng chỉ thấy chặt cụt dần được chiếc sào của đối phương là cảm thấy thích thú thôi, nên khi nào nàng lại chịu rút lui ngay?
Đang lúc ấy, ông già áo vàng đã cười giọng rất quáy dị và nói:
- Hè hè ... lão phu chấp cả hai ngươi cùng đấu với lão phu một lúc đấy!
Y vừa nói xong, đã giơ bàn tay trái đen nhánh lên tấn công luôn.
- Mới thóang trông, chưởng thế của ông già ấy không có gì là kỳ lạ hết, chỉ có những tiếng kêu "veo veo" rất khẽ dồn vào hai người thôi.
Thanh Lam đã vận Ly Hợp Thần Công lên hai tay, vừa thấy đối phương giơ Ngũ Độc chưởng lên tấn công, chàng đã vội tiến lên trước mặt Bạch Mai, giơ cánh tay trái lên vòng một cái, và giơ hữu chưởng lên đẩy luôn, mồm thì nói:
- Mai muội, mau rút lui! Đây là Ngũ Độc thần chưởng đấy, lợi hại lắm!

- Hè hè ... tiểu tử cũng sành sỏi đấy! Nhưng đã muộn rồi có rút lui cũng không kịp nữa!
Nói xong, y lại rụt tay lại và đẩy ra một lần nữa, nên oai lực lại càng mạnh thêm.
Thanh Lam thấy vậy lớn tiếng cười và đáp:
- Hay lắm!
Chàng liền dùng bí quyết chữ Dẫn của Ly Hợp Thần Công mà lôi kéo chưởng lực của đối phương sang bên, và thuận thế đẩy ngược trở lại một chưởng.
Ông già áo vàng ra tay rất nhanh, tấn công luôn hai chưởng, nhưng y bỗng thấy chưởng lực của mình như va đụng phải một vật gì mềm như bông gòn, không sao dùng sức được. Tiếp theo đó, y còn thấy chưởng lực của y bị nội lực của đối phương lôi sang một bên.
Y là người giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy hơi khác lạ, vội thâu tả chưởng ngay, giơ tay phải lên lao luôn chiếc sào cụt vào ngực Thanh Lam.
Cây sào ấy tuy dài ba thước thôi nhưng do tay ông già áo vàng ném ra không khác gì một thanh kiếm rất sắc bén.
Thanh Lam giơ tay lên gạt một cái, mới hay nội lực của ông già này mạnh kinh người. Chàng vừa gạt xong chiếc sào đó thì ông già đã múa song chưởng xông lại tấn công tiếp.
Vì đối phương có Ngũ Độc thần chưởng, Thanh Lam phải e dè, không dám thẳng tay chống đỡ, mà chỉ nhảy sang bên tránh né trước, rồi mới vận chưởng tấn công luôn hai thế một lúc.
Ông già áo vàng không những có công lực kinh hồn, mà chưởng pháp lại tinh kỳ, hơn nữa, tay trái của y lại có Ngũ Độc chưởng, nên chưởng phong của y bay tới đâu liền có mùi tanh hôi xông tới đó.
Thanh Lam thấy vậy kinh hãi vô cùng, vì thấy đối phương hai tay sử dụng hai kình lực khác nhau. Chàng đành phải vận hết Ly Hợp Thần Công lên bảo vệ lấy toàn thân, rồi giở Tỷ La thập nhị thức ra phản công liên miên. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được bảy tám hiệp.
Ngày thường, ông già này rất tự phụ, không ngờ hôm nay thoạt tiên gặp Bạch Mai, chiếc sào của mình đã bị nàng ta chặt cụt từng khúc một, nhưng vì đối phương có bảo kiếm trong tay, nên y vẫn không quan tâm đến điểm đó. Bây giờ, y đấu với Thanh Lam, chàng chỉ hai tay không thôi, mà lại là một thiếu niên trạc độ hai mươi, dù ngay lúc mới ra đời đã học võ liền, cũng không sao so sánh được với công lực của y đã luyện tập hàng mấy chục năm. Ngờ đâu, bây giờ chàng ta lại đấu ngang tay với mình. Vì vậy y càng nghĩ càng tức, tức quá

rồi hóa giận, hai tay của y có hai luồng kình lực cương nhu khác nhau, nên thế công của y cũng lợi hại lắm.
Bạch Mai đứng yên ở đó, không có người đối địch với mình. Lần đầu tiên nàng được đối địch với người ngoài nên cảm thấy thích thú lắm.
Nàng bỗng nghĩ đến tên đại hán áo đen vừa đấu với Lam đại ca, liền quay đầu lại tìm kiếm, nhưng không thấy tung tích tên nọ đâu nữa.
Nàng liền cười nhạt và bụng bảo dạ rằng:
"Hừ! Ngươi ẩn núp, tưởng cô nương không tìm kiếm thấy hay sao?".
Nghĩ đoạn, nàng chạy ngay vào trong khoang, nhưng tìm kiếm hết hai khoang thuyền cũng không thấy một bóng người nào cả. Vừa rồi, rõ ràng nàng đã trông thấy trên thuyền có hàng mười tên đại hán, sao bây giờ chỉ trong nháy mắt đã không thấy một tên nào hết!
Nàng tìm kiếm tới sau lái, thấy có một thiếu nữ nằm ngang ở trên boong, tay chân đều bị trói, nên không cử động được.
Nàng trông thấy người này có vẻ quen thuộc lắm, vội tiến tới gần cúi đầu xem, mới hay nàng nọ cũng đang trố mắt lên nhìn mình.
Nàng mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, vội cởi trói ngay cho nàng nọ, vì nàng nhận ra ngay người đó chính là Lan nhi. Ngờ đâu Lan nhi vừa được lôi miếng giẻ ở trong mồm ra, đã lạnh lùng hỏi nàng rằng:
- Cô đi với chàng tới đấy à?
Bạch Mai gật đầu, đáp:
- Phải! Lam đại ca còn đang ở trước mũi đấu với ông già xấu bụng.
Lan nhi mặt vênh váo, chả cười tí nào. Nàng vào trong khoang tìm thấy thanh trường kiếm của mình rồi lẳng lặng nhảy ra ngoài khoang.
Bạch Mai vội đuổi theo, nhưng nàng chưa kịp ra tới nơi, đã hoảng sợ, thất thanh la lên, vì nàng thấy có hàng trăm con rắn xanh đang bò lúc nhúc ở trong khoang thuyền, bất cứ bị một con nào cắn trúng cũng toi mạng tức thì. Nàng vội lui ngay về phía sau. Ngờ đâu, khi nàng ngửng đầu lên, lại nhìn thấy trên mui có hàng hai ba chục con bò cạp đang phi tới, định cắn vào đầu nàng. Nàng hoảng sợ vô cùng, vội múa tít thanh đoản kiếm để bảo vệ lấy mình mẩy, rồi nhún chân một cái, nhảy ngay ra ngoài khoang.
Nàng nhảy tới lưng chừng, bỗng nín hơi lấy sức, đang định phi thân lên trên cột buồm, thì bỗng thấy một cái bóng đen ở phái bên nhảy tới.
Thẩm Khang như bóng theo hình, bỗng nhảy tới, tay múa chiếc roi đuôi bò cạp, như một cái vòng màu lam, nhằm chân nàng khua tới.
Bạch Mai quả thật tài ba, hai chân đạp trống không một cái, người đã xoay ngược trở lại, và kiếm của nàng vừa chém ngay vào đầu roi của Thẩm Khang. Nhân cái chém ấy, nàng mượn sức của đối phương

bay tà tà lên trên cao, giơ tay trái ra bắt lấy sợi dây thừng đang cột ở trên đầu cột buồm, rồi nàng dùng chân trái móc vào đầu giây, buông tay trái ra, người nàng như đánh đu, lộn ngược xuống, tay phải dùng một thế "Hoa Vũ Tàn Phân" (mưa hoa đổ xuống khắp nơi) mũi kiếm của nàng biến thành trăm nghìn điểm sao bạc, nhằm đầu Thẩm Khang đánh úp xuống.
Mấy cái động tác vừa rồi của nàng, và thế kiếm nàng sử dụng để phản công kẻ địch vừa nhanh vừa đẹp khôn tả.
Thẩm Khang không ngờ thế roi của mình lại giúp cho đối phương lên được trên ngọn cột buồm mà thoát khỏi được chốn hiểm nghèo, quả thật y từ bé đến giờ chưa hề thấy ai xử dụng thần pháp "Long Phi Cửu Thiên" như thế cả.
Y đang đứng ngẩn người ra nhìn, đã thấy hàng nghìn điểm sao bạc đổ dồn xuống. Y cả kinh, vội múa tít cây roi để chống đỡ.
Bạch Mai đã thắng thế, khi nào chịu để cho đối phương tránh né. Nhờ có thân pháp Long Phi Cửu Thiên, nàng nhảy lên nhảy xuống, bay đi bay lại hết cột buồm này sang cột buồm nọ, cứ quây quần ở ba cái cột buồm đó mà tấn công Thẩm Khang tới tấp, khiến tên nọ cuống quít cả chân tay lên, và cứ thỏi còi "tu tu" luôn mồm, tay thì múa tít cây roi để bảo vệ toàn thân.
Đàn rắn xanh kia hình như đã được huấn luyện từ lâu, nên vừa nghe thấy còi hiệu của Thẩm Khang, chúng đã bò ra ngay, chia làm hai tốp, một tốp bò đến chỗ Thanh Lam và ông già áo vàng, còn một tốp thì bao vây quanh cột buồm, ngửng đầu lên nhìn Bạch Mai, chỉ muốn đớp được nàng mới thôi.
Lúc ấy đằng sau khoang bỗng có mấy tiếng kêu la thảm khốc, và tiếng hò hét của mộ thiếu nữ, thân thuyền cũng bị rung động rất mạnh.
Thẩm Khang nghe thấy những tiếng kêu đó, hoảng sợ vô cùng.
Y chỉ phân tâm một chút, chiếc roi của y đã bị Bạch Mai chém gãy làm đôi. Nhưng y vẫn không chịu lép vé, đột nhiên hét lớn một tiếng, lao luôn chiếc roi gãy ấy vào người Bạch Mai, còn y thì vội nhảy ngay về phía sau, rồi lớn tiếng nói:
- Con nhãi kia, ngươi hãy thử xem Tuyệt Tình Châm của thái gia này có lợi hại không?
Tên đó vừa nói dứt, đã giơ hai tay lên ném một chùm kim bạc, mũi nào cũng to bằng sợi lông bò. Dưới ánh sáng mặt trời toa? ra những ánh sáng xanh lóng lánh, và cũng tựa như một chùm tơ bay ngũ sắc, đều nhắm vả vào người Bạch Mai bắn tới. Lúc ấy Bạch Mai vừa gạt rớt chiếc roi của Thẩm Khang, khẽ nhún chân một cái, nàng đã cả

người lẫn kiếm hóa thành một làn kiếm quan từ trên phi xuống.
Một đằng ở trên phi xuống, một đằng ở dưới bắn lên, ai trông thấy cũng yên trí là Bạch Mai cũng không sao tránh thoát được những mũi Tuyệt Tình Châm ấy.
Nhưng sự thật trái ngược hẳn. Người ta chỉ thấy một cái cầu vồng bạc nhanh như sấm sét bay xuống, đó là kiếm quan của Bạch Mai. Khi kiếm quang của nàng ta vừa đụng chạm vào trăm nghìn sợi dây màu lam kia, những sợi dây đó đều mất tích hết. Tiếp theo đó, luồng ánh sáng bạc lại lướt qua người Thẩm Khang một cái, tên nọ liền rú lên một tiếng rất thảm khốc, người lảo đảo chưa kịp té ngã, thì Bạch Mai đã bay lượn lên và đứng ngay ở trên cột buồm liền.
Đang lúc ấy, trong khoang thuyền bỗng có một làn khói đen bốc lên, rồi thấy mười mấy đại hán áo đen ở bên trong hoảng hốt chạy ra ngoài khoang.
- Những tên giặc giết mãi không hết kia! Các ngươi còn muốn đào tẩu đi đâu nữa?
Giọng nói thánh thót ấy chưa dứt, đã có một bóng người mảnh khảnh đuổi theo ra. Người đó là thiếu nữ áo đen, mặt lộ sát khí, tay cầm một thanh trường kiếm sáng quắc, hễ thấy người là đâm liền.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 63
Một Đôi Thủy Thượng Thần Tiên

Thiếu nữ áo đen ấy chính là Lan Nhi. Nàng được Bạch Mai cởi trói cho xong, vì bực mình bọn đệ tử của Đường Môn dùng thuốc mê rồi bắt trói nàng đem tới đây, nên nàng đuổi vào tới đằng lái, thì vừa gặp các thủ hạ của Đường Môn thừa lệnh Thẩm Khang, đang mở lồng thả rắn độc và bò cạp độc ra. Nàng cả giận, liền đâm chém mấy người, rồi thuận tay phóng hoa? đốt thuyền luôn.
Hơn hai chục thủ hạ của Đường gia địch sao nổi Lan Nhi? chỉ trong chốc lát, kẻ bị thương, người bị giết chết khá nhiều, còn lại một số đều chạy cả ra ngoài boong thuyền.
Từ nhỏ được Thác Thành Song Hung nuông chiều quen rồi, Lan Nhi không bao giờ chịu lép vế ai hết, bây giờ nàng bị bọn này bắt trói như thế, khi nào nàng chịu để yên cho? Huống hồ lúc này nàng lại còn ghen tức Bạch Mai nữa. Nhưng đây cũng là do bọn người của Đường Môn ngày thường đã gây ra quá nhiều ác nghiệp nên bây giờ

chúng mới gặp phải vị sát tinh này.
Trên mười tên đại hán, kẻ nào nhanh chân thì nhảy được xuống sông trước, còn kẻ nào chậm bước thì bị nàng đâm trúng và té xuống sông theo.
Bọn người này tuy biết bơi lội rất giỏi, nhưng ở vào dòng sông Ngưu Can Mã Phế giáp này, dù có bơi giỏi đến đâu cũng không làm gì được, nên tên nào tên ấy đều bị dòng nước chảy mạnh lôi cuốn xuống miền hạ du ngay.
Ngọn lửa ở phía sau khoang càng cháy càng to, và đã cháy đến khoang giữa rồi. Những con rắn độc và bò cạp sợ lửa đều bò cả ra đằng mũi và leo lên trên cột buồm.
Bạch Mai thấy những con bò cạp bò lên, vừa kinh hoảng vừa múa đoản kiếm đâm lia lịa, một hơi giết được năm sáu con, nhưng chúng bò rất nhanh, và đã có mấy con ở trên buồm bò xuống tấn công liền. Chúng đã được huấn luyện một cách đặc biệt, nên chỉ trong nháy mắt bốn mặt tám phương đều có bò cạp xông đến tấn công Bạch Mai.
Bạch Mai một tay nắm vào cột buồm, một tay múa đoản kiếm, nhưng dù sao nàng cũng đã cuống quít rồi. Sau nàng lại thấy những con rắn cũng đang định bò lên, hãi sợ khôn tả, liền thất thanh kêu la.
Lan Nhi đẩy được hết bọn đại hán té xuống sông rồi, quay lại thấy vậy, nàng liền giơ tay lên ném một cái.
Bạch Mai thấy tay nàng ta có những vật gì nho nhỏ bay ra và có tiếng kêu "soẹt soẹt", thế là những con bò cạp đang sắp bò tới cạnh mình đều bị rớt xuống bên dưới hết. Nàng cả mừng vội kêu gọi:
- Chị Lan Nhi, chị tử tế thật!
Lan Nhi chẳng nói chẳng rằng, cứ múa tít thanh trường kiếm, chỉ trong chốc lát, nàng đã giết chết được hơn ba mươi con rắn. Lũ rắn hoảng sợ đều lui cả về phía sau. Nàng tỏ vẻ đắc trí, mỉm cười khúc khích.
Lúc ấy ngọn lửa càng bốc càng cao, cả buồm lẫn lá cờ thêu con rết đen cũng đều bị cháy xém.
Sau hai tiếng kêu "bùng bùng" thật lớn, thân thuyền đã nghiêng về một bên, và trôi xuống miền xuôi rất nhanh.
Thì ra giây thừng cột thuyền đã bị lửa cháy đứt, và hai sợi dây thừng cột ở hai bên đều bị rớt hết, nên thuyền mới trôi nhanh như thế.
Bỗng có một tiếng kêu "ùm" lớn như sét đánh, đáy thuyền đã va đụng vào tảng đá ngầm, và thủng ngay một cái lỗ lớn. Thế là một nửa thân thuyền đã chìm xuống dưới nước, chỉ còn một nửa nhô lên thôi, nhưng tảng đá nọ đã ngăn cản thuyền lại, nhờ vậy thân thuyền

mới không bị trôi mạnh như hồi nãy nữa.
Thanh Lam với ông già áo vàng càng đấu càng kịch liệt. Hai người cứ đối địch với nhau ở trên mép thuyền, chưởng phong của hai người kêu "vù vù" thật là lợi hại vô cùng.
Bạch Mai liền giở thân pháp "Long Phi Cửu Thiên" ra, nhẹ nhàng nhảy xuống một hòn đá ở cách thân thuyền chừng hai mươi trượng. Nàng đứng ở trên hòn đá ấy, xung quanh là nước và áo trắng của nàng bay phất phới trước gió, xa xa trông như một vị tiên nữ đang cỡi sóng vậy.
Lan Nhi tay cầm trường kiếm, đứng ở phía sau Thanh Lam để xem trận đấu.
Ông già tấn công luôn hai chưởng, đẩy Thanh Lam lùi một bước rồi dùng đầu chân móc một cái bơi chèo lên, thuận tay chộp lấy, và nhằm đầu Thanh Lam bổ xuống.
Thanh Lam không ngờ đối phương bỗng có khí giới tấn công mình như vậy, đành phải lui về phía sau hai bước.
Ông già áo vàng thấy mình đã thắng thế, khi nào chịu bỏ lỡ dịp may này, cứ tiến lên tấn công tới tấp.
Thanh Lam đã lui tới mép thuyền, một bên là nước, một bên là lửa đang cháy tới, không còn đường lối mà lui bước nữa, chỉ còn chỗ Lan Nhi đứng là có thể lui được thôi. Có lẽ lúc ấy nàng vẫn còn tức giận Lam đại ca cho nên nàng chỉ đứng xem chứ không chịu ra tay giúp sức, nhưng bây giờ nàng thấy Thanh Lam bị đẩy lui như vậy, trong lòng lo âu vô cùng, liền cười nhạt một tiếng và nói:
- Người ta dùng mái chèo, mình không biết dùng kiếm hay sao? Thật là ngốc quá!
Thấy nàng nhắc nhở như vậy. Thanh Lam mới chợt nhớ tới, vội rút Thất Tinh kiếm ra.
Ông già áo vàng vừa thấy chàng rút kiếm ra khỏi bao, đã biết đó là bảo kiếm rồi, vội lui về phía sau một bước.
Thanh Lam có kiếm ở trong tay càng phấn chấn thêm, vội giở kiếm thế của Thiên Lý Cô Hành Khách truyền thụ ra tấn công luôn.
Ông già nọ thấy vậy kinh hoảng hết sức, vì y không biết kiếm pháp đó là kiếm pháp gì, mà vừa ra tay tấn công đã lợi hại như thế?
Y gượng lắm mới chống đỡ được thế thứ nhất, ngờ đâu Thanh Lam đã nhanh tay tấn công luôn thế thứ hai tới. Thế sau này lại còn lợi hại hơn thế trước.
Ông già áo vàng không biết dùng cách nào để chống đỡ, liền hét to một tiếng, nhún chân mạnh một cái, người đã nhảy ra ngoài thuyền. Vì cái nhún của y quá mạnh, nên thân thuyền lại chìm về phía bên

trái.
Lúc ấy cột buồm đã cháy đỏ hồng, cột lớn nhất ở chính giữa đổ xuống kêu đến "ùm" một tiếng, thân thuyền bị rung động rất mạnh, làm cho Lan Nhi đứng ở chỗ mép thuyền bị hất ngã xuống dưới sông.
Cùng một lúc đó, ông già áo vàng vừa tung mình nhảy lên, thì mũi thuyền chìm lỉm xuống, và cột buồm vừa gãy thì Lan Nhi vừa rớt xuống dưới sông.
Võ công của ông già ấy không kém gì Thiên Lang, Thiên Hồ.
Trong khi nhảy lên, y có thể hạ chân xuống được những hòn đá nhô lên ở trên mặt nước một cách rất dễ dàng, nhưng vì mấy chục năm nay y chưa hề bị thảm bại như thế này bao giờ, nên khi y vừa nhảy lên, trông thấy Lan Nhi rớt xuống nước, vội trầm ngay người xuống, đưa tay ra chộp lấy Lan Nhi, và đang định nín hơi lấy sức tung mình nhảy lên. Ngờ đâu, Lan Nhi xuất kỳ bất y rung mạnh một cái, thế là cả hai người cùng rớt xuống dưới nước. Thoạt tiên nàng bị người ta cặp vào nách, lại tưởng là Lam đại ca, nàng giả bộ tức giận cố ý vùng vằng mấy cái, nhưng sau nàng nghĩ lại, không khi nào Lam đại ca lại dùng cầm nã thủ pháp kẹp mình vào nách như thế. Nàng vội ngửng đầu lên nhìn, mới hay là mình đang bị Ông già áo vàng cặp vào nách.
Nàng lo âu vô cùng, vội khom lưng một cái, hai chân liên hoàn đá ra một thế, giơ tay trái lên điểm vào Phong Vỹ huyệt của đối phương. Ông già áo vàng có phải là tay tầm thường đâu nên nàng vừa cử động một cái, đã bị y kìm chế ngay. Vì tay cắp một người, lại đang ở trên không muốn nín hơi lấy sức để nhảy lên nhưng không sao kịp, nên cả hai cùng bị rớt xuống dưới lòng sông.
Ông già áo vàng cả kinh, biết dòng nước nơi đây chảy rất mạnh, dưới lòng sông lại có rất nhiều đá ngầm, không sao kháng cự nổi. Vì vậy y vẫn kẹp chặt Lan Nhi, thị có mấy chục năm công lực mà cứ nín hơi đi ở dưới đáy lòng sông, lần mò vào trong bờ.
Thanh Lam thấy Lan Nhi rớt xuống nước hoảng sợ hết sức định ra tay bắt lấy người nàng nhưng đã muộn rồi. Đồng thời chàng lại thấy nàng bị kẻ địch kẹp vào nách, và cùng chìm xuống dưới đáy sông, nên chàng lòng nóng như thiêu. Thấy hai người mãi không nổi lên, yên trí là cả hai đều toi mạng rồi, chàng cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ.
Lúc ấy chiếc thuyền bị chìm xuống, chỉ còn lại độ chừng mấy thước nổi ở trên mặt nước thôi. Khoang thuyền bị cháy, nhưng khi đã chìm xuống đáy sông, lửa tắt ngóm liền, nhưng vẫn còn bọt và khói trắng

phun lên.
Bạch Mai đứng ở trên một tảng đá cách chỗ chàng bốn năm trượng. Nàng thấy nước chảy mạnh như vậy, đầu óc đã choáng váng, nên cứ đứng yên tại đó chứ không dám cử động gì hết.
Lúc ấy nàng thấy Lam đại ca bị làn khói bao vây, thân thuyền lại cứ chìm lỉm dần, mà không thấy chàng nhảy ra khỏi chốn nguy nhiểm ấy, trong lòng nàng càng hoảng sợ thêm, vội lớn tiếng kêu gọi:
- Lam đại ca, nơi đây có một tảng đá nhô lên khỏi mặt nước, mau nhảy lại đây đi!
Bạch Mai gào thét đến suýt khóc, lúc ấy Thanh Lam mới tỉnh ngộ. Chàng thấy nước đã ngập đến tận đầu gối rồi, liền tung mình nhảy lên, và hạ chân xuống một tảng đá ở chỗ cách Mạch Mai không xa. Chàng đứng yên rồi, mới đưa mắt nhìn lên trên bờ, thấy chỗ mình với Bạch Mai đứng cách bờ hơn hai mươi trượng và bờ sông lại là vách núi thẳng tuột dù khinh công của mình có cao siêu và giở thế Vân Long Tam Hiện ra, dù có phi thân tới bờ được nhưng làm sao mà leo lên được vách núi thẳng và trơn tuột như thế?
Nghĩ tới đó, chàng lại rùng mình kinh hãi, và yên trí phen này mình với Bạch Mai thế nào cũng bị thần sóng lôi cuốn đi chứ không sai.
Bạch Mai trông thấy Lam đại ca cau mày lại, tỏ vẻ rầu rĩ như vậy liền u oán nói:
- Chỉ tại em mà nên hết. Không chịu nghe lời đại ca! Có phải là đại ca đang tức giận em đấy không?
Thanh Lam nghĩ đến Lan Nhi, đồng thời cũng nghĩ đến lời dặn dò của Thiên Lý Cô Hành Khách chàng cảm thấy trong lòng nặng chĩu, khẽ lắc đầu, đáp:
- Mai muội, người ta sống chết đều có số cả. Ngu huynh chả cần phải trách cứ ai hết! Nhưng ... dầu sao chúng ta cũng phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây thì hơn!
- Lam đại ca thực là ...
Nói tới đó, Bạch Mai liền tủm tỉm cười. Nàng đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi vội nói tiếp:
- à, em đã có cách rồi! Lam đại ca còn nhớ không? Chân của chúng ta chẳng cột sẵn hai miếng ván là gì? Tuy giòng nước chảy mạnh như vậy, chúng ta không thể nào giở khinh công ra đi ở trên mặt nước được, nhưng chân của chúng ta đã cột ván, em chắc chúng ta cũng không đến nỗi bị chìm lỉm đâu!
- Nhưng chúng ta vẫn bị giòng nước lôi cuốn xuống hạ du.
- Qúy hồ chúng ta không bị chìm lỉm, là chúng ta có thể nhảy sang phía bên trái. Vừa rồi đại ca chả biết xử dụng "Vân Long Tam Hiện"

là gì? Như vậy, chúng ta chỉ cần lướt độ mười hay tám trượng, như thế có phải là chúng ta đã tới gần bờ rồi không? Cứ mặc kệ để cho nước trôi đi, chúng ta đổi hơi xong, là có thể lên bờ được ngay.
Nhận thấy lời nói của Bạch Mai rất có lý, Thanh Lam gật đầu đáp:
- Phương pháp này của hiền muội rất hay!
Bạch Mai thấy Lam đại ca khen ngợi mình như vậy, mừng rỡ đến cười tít mắt lại, và giơ cánh tay trắng nõn ra, nhìn Thanh Lam nói tiếp:
- Đại ca lại đây, nắm chặt lấy tay em, rồi chúng ta cùng nhảy vào bờ!
Thanh Lam liền nghe lời nàng, đưa tay ra nắm lấy tay nàng ngay.
Bạch Mai nghiêng đầu, cười ngọt sớt và nói tiếp:
- Đại ca mau nín hơi lấy sức, rồi chúng ta cùng nhảy. Nào ...
một ... ba ...
Vừa nói đến tiếng "ba" hai người đã cùng tung mình nhảy lên trên cao năm trượng. Bạch Mai với Thanh Lam đưa ngang người sang phía bên phải. Thanh Lam liền giở thế Vân Long Tam Hiện, tuyệt học phái Côn Luân ra, lôi Bạch Mai phi về gần bờ. Chàng cảm thấy người của Bạch Mai nhẹ như một sợi bông, nên không tốn một chút hơi sức nào hết, chàng đã lôi nàng đi xa được bảy tám trượng. Trong lúc sắp hạ chân xuống mặt nước, Bạch Mai bỗng kêu gọi:
- Lam đại ca, mau hít hơi đi!
Nàng vừa nói vừa xoay lại nắm chặt lấy tay của chàng lôi mạnh lên một cái, hai người lại phi lên cao ba trượng nữa. Đó là thế Phi Long Cửu Thiên mà Thanh Lam đã thấy Thiên Lý Cô Hành Khách xử dụng qua một lần. Chàng lại nghĩ ra một cách, bỗng hít hơi đưa Bạch Mai lên, người mình cũng phi lên theo, thế là hai người lại lên được hơn một trượng nữa. Thanh Lam không ngờ khinh công của Bạch Mai lại còn cao siêu hơn mình một mức. Lúc ấy hai người đã rớt xuống tới mặt nước. Chàng thấy chỗ đó chỉ cách bờ có năm trượng thôi, nhưng vì nước lôi cuốn hai người như phi ngựa vậy, nên chỉ trong nháy mắt đã đi xa được mấy trượng liền. Nhờ chân có buộc ván, hai người cứ đứng sững ở trên mặt nước trông như một đôi thần tiên ở trên mặt nước vậy.
Bạch Mai khoái trí quá, nên đã quên cả sự nguy hiểm. Đột nhiên trên bờ có tiếng người quát tháo, đồng thời lại có tiếng kêu "ùm" thật lớn. Thì ra trên cao đã có một tảng đá lớn nhằm đầu hai người rớt xuống. Bạch Mai kinh hãi vô cùng, nhún chân một cái, đã lôi Thanh Lam lướt về phía trước hơn hai trượng. Nhờ vậy, tảng đá kia mới không rớt trúng vào đầu hai người. Tiếp theo đó lại có hai tảng đá khác rơi xuống, nhưng hai người cùng nhún chân một cái, lại lướt đi xa mấy

trượng. Hai tảng đá kia vẫn không ném trúng được hai người.
Lúc này hai người đoán chắc kẻ địch đang ẩn núp ở trên sườn núi mà ném đá xuống, định giết hại bọn mình. Hai người tay vẫn nắm tay, tiếp tục nhún chân lướt về phía trước. Thanh Lam tức giận vô cùng, liền nắm chặt lấy tay Bạch Mai, nhún chân một cái, nhẩy lên cao hơn năm trượng, mồm thì lớn tiếng nói:
- Mai muội, chúng ta mau phi lên phía trên đi!
Hai người cùng giở khinh công tuyệt mức ra, như hai con chim đại bàng, phi thẳng lên trên núi, khi tới chỗ cao tám chín trượng, Thanh Lam thấy vách núi ở chỗ đó không có một tảng đá nào nhô ra để cho mình bấu víu cả, nhưng vì lúc này chàng đang tức giận, nên không quản ngại gì hết đột nhiên rú lên một tiếng thất dài, rút Thất Tinh kiếm ra đâm luôn vào vách núi làm điểm tựa để đổi hơi lấy sức. Nhờ vậy hai người lại phi lên được lần nữa.
Đang lúc ấy trên đỉnh đầu lại có hai tảng đá nữa rớt xuống. Hai tảng đá này nặng hàng nghìn cân. Đồng thời, trên đỉnh sườn núi lại có tiếng thiếu nữ thất kinh kêu la, và hai tiếng kêu rất thảm khốc, máu tươi toa? xuống như mưa, rồi có hai cái bóng người rớt thẳng xuống bên dưới.
Thanh Lam thấy hai tảng đá to lớn kia vừa rơi xuống chỗ đầu mình, chàng cả kinh, vội đưa chéo người sang bên. May thay, chỉ sai một ly thôi, là hai người đã bị hai tảng đá ấy rớt trúng. Nhưng nào hai người đã thoát khỏi nguy hiểm đâu? Lại có một tảng đá nữa rớt theo. Lần này chàng đã hết hơi đuối sức rồi, phải có gì bấu víu mới có thể tiếp tục lên được. Chàng chưa kịp suy nghĩ thì tảng đá đã rơi xuống tới đỉnh đầu. Chàng quên là mình đang lơ lửng ở trên không, vội giơ tay ra đỡ, thế là cả người lẫn đá cùng rớt xuống luôn. Chàng hãi sợ vô cùng, nhưng mới rớt xuống được hai trượng, chàng bỗng giở hết toàn lực vào cánh tay, xử dụng cách mượn sức của Ly Hợp Thần Công, đưa tay sang bên trái và đẩy luôn một cái. Tuy chàng đã đẩy được tảng đá ấy ra ngoài xa hơn trượng rồi, nhưng người chàng vẫn theo đà mà rớt xuống bên dưới.
Đang lúc ấy, chàng bỗng cảm thấy hình như có người nắm lấy tay mình mà lôi lên, nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ thoáng cái đã lên được tám chín trượng, chỉ còn cách đỉnh sườn núi chừng năm trượng thôi.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 64
Hoa Mai Quế Trên Vách Đá

- Mau phi lên tiếp!
Thanh Lam nghe thấy giọng nói rất thánh thót rót vào tai và người chàng cũng bị người đó lôi thẳng lên nữa. Chàng liền nín hơi lấy sức, khom lưng đạp mạnh một cái, người đã lên tới trên đỉnh sườn núi rồi. Khi chàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy Bạch Mai đang rớt xuống rất nhanh.
Chàng đoán chắc Bạch Mai đã mạo hiểm đẩy mình lên trên đỉnh sườn núi, còn nàng thì vì đuối sức, nên trái lại đã bị rớt xuống bên dưới.
Vừa rồi chàng đã trông thấy Lan Nhi bị chìm xuống dưới đáy sông, không kịp ra tay cứu viện, bây giờ lại thấy Bạch Mai vì cứu mình mà rớt xuống dưới sông, chàng bỗng thấy đầu óc choáng váng như bị một chiếc gậy lớn đánh vào đầu óc, mắt nổ đom đóm, hai chân loạng choạng, và bỗng ngã luôn về phía sau.
Vì chàng đã học được Ly Hợp Thần Công, môn tuyệt học của phía Không Động, gần đây lại học hỏi được thêm môn Tiên Thiên Lưỡng Nghi chân giải của Trì lão Tàn, nội công càng tịnh tiến thêm, nay vì quá lo âu nên mới có hiện tượng như vậy. Nhưng chàng chỉ loạng choạng lui về phía sau có bước thôi đã đứng vững ngay. Chàng bỗng thấy có một làn gió nhẹ thổi hắt vào mặt, đồng thời trước mặt lại có bóng trắng thấp thoáng, vậy người đó chả là Bạch Mai là gì? Chàng không tin là sự thật, chớp mắt mấy cái, rồi mở to đôi mắt ra nhìn kỹ, quả thấy Bạch Mai đang đứng ở trước mặt mình thật. Nàng còn lên tiếng hỏi:
- Đại ca làm sao thế? Có phải thấy khó chịu không?
Thanh Lam thở dài một tiếng rồi hỏi:
- Mai muội không bị rớt xuống bên dưới ư?
Thấy chàng lo âu hộ mình như vậy, Bạch Mai cảm thấy khoan khoái vô cùng, tủm tỉm cười đáp:
- Không, em có việc gì đâu? à, Lam đại ca, em tưởng đại ca thuần thuộc pho Vân Long Tam Hiện, ngờ đâu đại ca chỉ thuộc có một nửa thôi, làm em lo âu đến chết đi được. À, ai dạy đại ca pho khinh công ấy thế?
Thanh Lam ngượng vô cùng, mặt đỏ bừng, không biết trả lời như thế nào cho phải, vì pho khinh công đó là chàng đã bắt chước Hắc Y Côn Luân, chứ có ai dạy cho đâu? Nhưng chàng không hiểu tại sao

Bạch Mai lại biết rõ được pho võ công tuyệt học của Côn Luân như thế?
Bạch Mai không đợi chờ chàng lên tiếng nói đã vội nói tiếp:
- Vừa rồi em thấy anh giở pho Vân Long Tam Hiện ra, nhưng chỉ thực hiện được có một lần thôi đã dùng kiếm đâm vào vách đá để mượn sức khiến em ngạc nhiên vô cùng. Sau thấy đại ca tránh hai tảng đá, đáng nhẽ người của đại ca phải lướt ngang sang bên, rồi lại tiếp tục phi lên trên cao mới phải, nhưng không thấy đại ca tiếp tục giở thức thứ hai ra, mà đã rớt xuống bên dưới ngay, em hãi sợ vô cùng, mới vội lôi đại ca lên. Pho Vân Long Tam Hiện này, em đã được người dạy võ cho mình giải thích cho hay, nhưng chưa hề luyện tập bao giờ, mà chỉ bảo em luyện Long Phi Cửu Thiên thôi. Ông ta nói Long Phi Cửu Thiên còn nhanh và cao hơn Vân Long Tam Hiện nhiều, vì một đằng cứ thế mà phi thẳng lên, còn một đằng phải lượn hai lần mới được. Khẩu quyết của Vân Long Tam Hiện em còn thuộc lòng, nếu đại ca muốn, em sẽ đọc cho đại ca nghe!
Trong lúc Thanh Lam nghe nàng nói, đưa mắt nhìn chung quanh, thấy có mười mấy đại hán đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, và chàng còn nhận ra bọn người này chính là bọn phu thuyền đã lôi kéo thuyền cho mình, nên chàng đoán chắc mấy tảng đá vừa rồi là do bọn này đẩy xuống định ám hại mình, nhưng không hiểu tại sao, bọn chúng lại nằm chết thẳng cẳng ở trên mặt đất như thế?
Chàng liền quay đầu lại, hỏi:
- Mai muội, bọn thủ hạ của Đường Môn có phải đã do em giết chết đấy không?
Bạch Mai ngẩn người ra giây lát, rồi đi tới cạnh Thanh Lam mặt lộ vẻ hãi sợ, và lắc đầu đáp:
- Không phải, em ... chưa hề giết chết ai bao giờ. Vừa rồi ở trên thuyền, em lỡ tay đâm đại hán áo đen một nhát kiếm, đến giờ em vẫn còn sợ. Vừa rồi em dùng Long Phi Cửu Thiên đưa anh lên trên này, em bị rớt xuống luôn, phải giở pho khinh công đó đến lần thứ hai em mới lên được, nên những người này không phải là do em giết.
Thanh Lam nắm chặt lấy tay nàng, an ủi rằng:
- Mai muội đừng sợ, những người này độc ác lắm, tội của chúng bị giết chết như vậy thật không oan chút nào. Nhưng anh thắc mắc, không hiểu ai đã giết chúng? Em xem, mặt và da người của chúng đều tím bầm, chân tay lại co quắp, hình như lúc chết chúng cảm thấy giá lạnh. Nhưng bây giờ đang là mùa Hè sao lại có hiện tượng ấy được? Cho nên anh đoán chắc thế nào chúng cũng đã bị ám khí tẩm

độc giết chết ...
- Phải, anh nói không sai, hình như chúng bị chết rét vậy. Lam đại ca, cái gì là ám khí thế?
Thanh Lam rất ngạc nhiên, vì chàng nhận thấy võ công của nàng cũng không kém gì chàng, nhưng tại sao nàng lại không biết ám khí là cái gì? Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp:
"Võ công của Thiên Lý Cô Hành Khách đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá rồi. Vì ông ta là người trong chính phái, nên chỉ dạy Bạch Mai kiếm pháp với khinh công thôi, chứ không dạy nàng môn ám khí, nên nàng mới bỡ ngỡ như vậy.".
Nghĩ tới đó, chàng càng kính ngưỡng Thiên Lý Cô Hành Khách thêm. Chàng liền trả lời rằng:
- Ám khí là một thứ võ khí bé nhỏ, chuyên dùng để tấn công lén kẻ địch, nhân lúc đối phương không đề phòng, ra tay tấn công liền. Những thứ đó như phi đạo, phi tiêu, tụ tiễn chẳng hạn ...
- Trước kia, em vẫn thường dùng những hòn đá nhỏ ném chim chơi, như vậy những hòn đá ấy có thể gọi là ám khí được không? À, chắc đại ca thế nào cũng sở trường về môn đó, đại ca dạy em nhé?
- Luyện ám khí cần nhất là luyện mắt và chỉ lực, và phải tập tới khi ném cho thật đúng, nhưng môn này không khó khăn gì đâu, với người thông minh như em, anh chắc chỉ học qua một lượt là hiểu biết liền.
- Nếu vậy em nhất định phải học cho kỳ được mới thôi!
Nói tới đó, nàng bỗng chỉ tay lên vách đá và nói tiếp:
- Đại ca xem, trên vách đá có hoa kia kìa!
Thanh Lam liền ngửng đầu lên nhìn, quả thấy trên vách đá có một bông hoa đỏ mới nở vừa tươi vừa đẹp, đó là một bông hoa mai quế mới nở, nhưng không hiểu tại sao lại cắm ở trên vách đá như thế? Vách đá có phải là bình hoa đâu, sao lại có người cắm nó lên trên ấy như vậy? Huống hồ cành hoa lại rất mềm mại, nếu người cắm hoa không có nội lực rất tinh thâm, thì làm sao cắm nổi?
Chàng đang suy nghĩ, bỗng phát giác cạnh bông hoa có khắc một hàng chữ nhỏ:
"Mau đi Độc Cung cứu người".
Xem những nét chữ, chàng đã nhận ra chữ này là của một người đàn bà viết, và rõ ràng muốn dặn bảo mình. Chàng liền nghĩ thầm:
"Độc Cung không biết có phải là chỗ ở của Đường Thiên Sinh không? Người đó bảo ta đi đến đấy cứu người, chẳng lẽ Hồng Tuyến cô nương đã bị Thiên Sinh bắt giữ rồi chăng?".
Nghĩ tới đó, chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội bảo Bạch Mai

rằng:
- Mai muội, chúng ta mau đi Độc Cung đi!
Bạch Mai rất thắc mắc, không hiểu tại sao Lam đại ca vừa trông thấy mấy chữ viết ở trên vách đá đã tỏ vẻ lo âu như vậy và nàng cũng không biết Độc Cung ở đâu? Nhưng nàng rất ngoan ngoãn, Lam đại ca bảo gì, nàng cũng nghe theo. Thấy Thanh Lam bảo đi nàng liền gật đầu đưa mắt nhìn bốn xung quanh một lượt rồi hỏi:
- Lam đại ca, Độc Cung ở đâu thế?
- Độc Cung chắc là chỗ ở của Đường Thiên Sinh, chúng ta cứ đi tới Tây Xuyên là tìm thấy liền.
- Lam đại ca, những người ở trên thuyền có phải là người của Độc Cung đấy không? Chúng hư thật, chắc chị Hồng Tuyến đã đi Độc Cung rồi, chúng ta phải mau đi tới đó mới được!
Hai người liền rảo bước đi luôn, cũng may lúc bấy giờ đã là chiều tối, không còn một chiếc thuyền nào đi ngược cả, vì vậy trên bờ sông không có một người phu nào hết. Hai người liền giở khinh công tuyệt diệu ra đi. Được một quãng, đã đến chỗ có núi cao, hai người lại vượt núi mà đi. Đi được hơn trăm dặm đã đến một dãy núi, hai người cũng đã bắt đầu thấy mỏi mệt, Thanh Lam liền cùng Bạch Mai ngừng chân lại, ngồi ở dưới gốc cây để nghỉ ngơi, chờ đến lúc trời sáng tỏ mới đi tiếp. Nhưng nơi đó là đỉnh núi, sương mù và mây dày đặc, mặc dầu mặt trời đã mọc lên cao rồi mà vẫn chưa trông thấy rõ lối đi. Tuy vậy hai người vẫn không quản ngại nguy hiểm, vội đứng dậy đi tiếp.
Trong lúc đang đi, Bạch Mai bỗng nghĩ đến ám khí, nàng liền nhặt hai hòn đá nhỏ, quay đầu lại, vừa cười vừa hỏi Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, thử xem thủ pháp ném ám khí của em có đúng không nhé?
Nàng vừa nói, vừa nhằm vào hai con chim bồ câu đang bay qua ném luôn. Chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, hai con chim cùng rớt xuống một lúc.
Thanh Lam thấy vậy liền khen ngợi rằng:
- Thủ pháp ném ám khí này của hiền muội rất khéo! Để chờ công việc ở Tây Xuyên xong, anh sẽ làm một cái cung bắn đạn để dạy cho em luyện tập.
- Anh tử tế với em quá! À, chúng ta đi suốt một đêm trời mà vẫn chưa ăn uống gì cả, chi bằng chúng ta hãy ngừng chân lại, nướng hai con chim bồ câu này để ăn nhé?
Nàng chưa nói dứt, đã có hai người ở trong rừng nhảy ra.
Hai người đó là hai thiếu nữ mặc áo xanh. Họ ngắm nhìn Thanh Lam

với Bạch Mai, rồi thiếu nữ lớn tuổi hơn lạnh lùng hỏi:
- Hai người to gan thật! Dám đến Triều Vân Phong ở Vu Sơn này quấy nhiễu! Chẳng hay hai người có biết chim bồ câu này của ai nuôi không?
Bạch Mai đang cao hứng, thấy thiếu nữ nọ hỏi như vậy, ngượng vô cùng, mặt đỏ bừng, nhưng vì thấy giọng nói của người đó ăn nói và thái độ rất kiêu ngạo, nên nàng cũng phùng mồm trợn mép nói:
- Chim bồ câu rừng này, rừng núi nào mà chả có? Nếu là chim của các người nuôi, thì đừng thả nó ra! Ai thèm hai con chim này! Đấy, lấy lại đi!
Nàng hậm hực vứt hai con chim bồ câu chết xuống đất, quay mình định đi.
Thiếu nữ lớn tuổi liền cười nhạt, nói tiếp:
- Con nhãi này nói một cách dễ dàng quá! Ngươi đánh chết chim bồ câu đưa thơ của tiên tử chúng ta, như vậy lại muốn bỏ đi luôn phải không?
Bạch Mai nổi giận, quát hỏi lại:
- Con nhãi? Ai là con nhãi? Phải, ta đánh chết chim của các ngươi đấy, các ngươi đã làm gì nổi được ta nào?
- Con nhãi này không biết trời cao đất rộng là gì cả! Mi có biết Triều Vân Phong này là chỗ nào không? Khi nào lại để cho mi làm tàng như thế được! Có mau ngoan ngoãn theo chúng ta đi tới trước mặt tiên tử nhận tội, và để đợi chờ tiên tử xử trí không?
Thấy đối phương cứ gọi mình là nhãi con hòai, Bạch Mai không sao chịu nhịn được, liền giận dữ trả lời tiếp:
- Triều Vân Phong này có phải là tư sản của các ngươi đâu? Cô nương đã tới đây rồi, chả còn sợ tiên tử gì hết!
Thiếu nữ ít tuổi xen lời nói:
- Con nhãi kia! Mi dám ăn nói vô lễ như thế phải không? Có lẽ mi không muốn sống nữa chắc?
Thanh Lam sợ đôi bên xung đột với nhau, đang định tiến lên khuyên giải, nhưng thiếu nữ lớn tuổi đã tiến lên, giở môn đại cầm nã thủ ra định chộp lấy cánh tay phải của Bạch Mai.
Khi nào Bạch Mai lại để cho đối phương tới gần mình được, vội giơ hai tay lên phong toả, mồm thì quát hỏi:
- Giỏi thực, mi dám ra tay đánh nhau với bổn cô nương phải không?
Nói xong nàng liền giơ tay lên tát thiếu nữ lớn tuổi kêu đến "bốp" một tiếng.
Thiếu nữ lớn tuổi không biết người ta ra tay đánh như thế nào, mà đã tát được mình như vậy, nên cứ ngẩn người ra giây lát, rồi mặt lộ sát

khí quát mắng lại:
- Con nhãi này không muốn sống chắc?
Nói xong, nàng ta rút luôn thanh đao ra xông lại tấn công Bạch Mai liền.
Thiếu nữ ít tuổi thấy thiếu nữ kia đã tấn công rồi nàng ta cũng rút song đao ra xông lên giúp sức liền.
Bạch Mai vừa thấy đối phương rút khí giới ra, nàng cũng rút ngay đoản kiếm ra. Động tác của nàng quá nhanh, khiến hai thiếu nữ áo xanh kia hoa cả mắt lên, ngay cả Thanh Lam muốn lên tiếng khuyên bảo cũng không kịp nữa. Chỉ thấy ánh sáng bạc thấp thoáng, sau tiếng kêu "loong coong", hai thiếu nữ áo xanh cùng thất thanh la lớn, bốn thanh đao của họ đã bị chặt gẫy ra làm đôi liền.
Còn Bạch Mai thì đã đứng ở chỗ cách xa hơn trượng, vẻ mặt hớn hở, khẽ cười và nói:
- Thế ra tài ba của các ngươi cũng chỉ có thế thôi?
Nói xong nàng cất đoản kiếm đi, giơ tay lên phất một cái, rồi lại nói tiếp:
- Thôi, hai ngươi đi đi!
Hai thiếu nữ áo xanh ấy không ngờ thiếu nữ áo trắng đứng trước mặt mình đây lại nhanh nhẹn như thế, tay họ vẫn cầm cán dao gẫy và mặt thì lộ vẻ kinh hãi, không sao nói lên được nửa lời.
Đang lúc ấy, trên không bỗng có tiếng kêu "veo" rất khẽ, tiếp theo đó có tiếng một người đàn bà nói vọng xuống:
- Người nào dám to gan đến Triều Vân Phong này quấy nhiễu như vậy?
Giọng nói của người đó rất thanh thót và rất yểu điệu. Hai thiếu nữ áo xanh vừa nghe thấy tiếng nói ấy đã hãi sợ đến biến sắc mặt.
Thanh Lam ngửng đầu lên nhìn, thấy trên một cây cổ thụ đã xuất hiện một thiếu phụ, mình khoác miếng lụa mỏng trông rất mỹ miều, và đã tới từ lúc nào. Mặt của nàng rất đẹp, lông mày cong cong, lưng cột hai sợi giây lưng màu tía bay phấp phới trước gió, tay ôm một cái đờn, trông nàng rất khiêu gợi không có một điểm nào là không làm cho người ta say mê, nhất là đôi mắt thâu hồn, liếc nhìn từ Bạch Mai đến Thanh Lam, mặt đang giận dữ đã tươi cười ngay được, rồi cứ nhìn tròng trọc vào mặt chàng hòai, mắt không hề chớp nháy, xong nàng mới khoan thai nhảy xuống chưa nói đã cười một tiếng rất ngọt ngào và nũng nịu. Cười xong nàng mới khẽ hỏi:
- Hai vị thực là khách hãn hữu, chẳng hay các vị tới Triều Vân Phong này có việc gì chỉ giáo thế?
Tuy Thanh Lam không ưa dáng điệu và thái độ lẳng lơ của người nọ,

nhưng vì Bạch Mai đã đánh chết một đôi chim bồ câu của người ta trước, rồi lại chặt gẫy đôi khí giới của người ta nữa. Dù sao bên mình cũng có lỗi trước, hơn nữa chàng sợ Bạch Mai trả lời không biết ăn nói, thế nào cũng lôi thôi rắc rối. Cho nên chàng vội tiến lên chắp tay chào và đáp:
- Anh em tiểu sinh có việc phải vào Tứ Xuyên, trong lúc đi qua quý địa, em gái chúng tôi tinh nghịch có nhặt đá ném chết hai con chim của quý phủ, nên mới có sự hiểu lầm với hai vị cô nương này ...
Không để chàng nói dứt, thiếu phụ đã liếc chàng rồi cướp lời nói:
- Thôi, thôi! Đừng nói nữa! Đánh chết hai con chim thì có nghĩa lý gì đâu mà hai vị cứ phải bận lòng như vậy?
Nói tới đó nàng bỗng quay đầu cười nũng nịu và quát bảo hai thiếu nữ áo xanh kia rằng:
- Hai người chỉ hay sinh sự thôi, có mau ra xin lỗi vị công tử với tiểu thư này không?
Hai thiếu nữ áo xanh liếc nhìn nàng ta một cái rất thần bí rồi lẳng lặng đi tới trước mặt Thanh Lam và Bạch Mai khẽ vái chào và nói:
- Xin công tử và tiểu thư thứ lỗi cho tiện nữ đã thất lễ.
Bạch Mai có vẻ ngượng ngịu, mặt đỏ bừng và đáp:
- Hai chị không nên đa lễ như thế, vừa rồi là tại tôi không nên, không phải trước.
Thiếu phụ mặc áo lục cười khanh khách đỡ lời:
- Cô em, không việc gì phải khách khứa với chúng như thế, vì ngày thường tôi dung túng chúng quá, nên chúng hỗn như vậy. Cũng may cô em không phải là người ngoài, bằng không có phải là tôi bị tai tiếng với đời không?
Giọng nói của nàng rất thân mật, nói xong nàng còn liếc Thanh Lam một cái, mới nói tiếp:
- Chà! Sao tôi lại hồ đồ đến thế? Nói chuyện với nhau lâu như vậy, mà tôi vẫn chưa thỉnh giáo hiền huynh muội quý tính đại danh là gì?
Thanh Lam thấy nàng ta khiêm tốn như thế, vội cười và đáp:
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, còn cô đây là ... em tôi tên là Bạch Mai.
Thiếu phụ nghe thấy Thanh Lam xưng tên họ xong, hơi ngẩn người ra giây lát, nhưng lại bịt mồm cười và nói tiếp:
- Chà! Thế ra Giang công tử là Hòanh Thiên Nhất Kiếm người mà gần đây được giang hồ đồn đại nhiều nhất. Hôm nay thiếp được tiếp kiến thực là hữu duyên.
Nói tới đó, nàng xếch ngược một bên đôi mắt lên, đôi mắt lim dim trông rất dâm đãng, rồi lại liếc nhìn Bạch Mai và hỏi:

- Lệnh muội võ công cao siêu lắm, nhưng không nghe thấy người ta nói tới, chắc ngày thường cô ta ít đi lại trên giang hồ phải không?
Nàng rất giàu kinh nghiệm, vừa nghe thấy Thanh Lam xưng hô như vậy biết Bạch Mai không phải là em ruột của chàng, cho nên mới hỏi thế.
Quả nhiên Thanh Lam mặt đỏ bừng ngập ngừng đáp:
- Nàng là nghĩa muội của tiểu sinh!
Hai mắt của thiếu phụ bỗng lộ vẻ ghen tuông nhưng nàng lại cười rất lẳng lơ, rồi nắm tay Bạch Mai ra vẻ ngưỡng mộ nói tiếp:
- Cô em này tốt phúc thực! Có một người anh nuôi anh tuấn đến như thế này.
Bạch Mai rất ngây thơ không biết nói bóng nói gió gì hết, thấy người ta khen Lam đại ca chỉ cảm thấy khoan khoái thôi và nghe thấy giọng đối phương rất hòa nhã đáng yêu, chưa chi đã tưởng thiếu phụ này là người tử tế, liền thành thực đáp:
- Vâng! Lam đại ca tử tế lắm! À, còn chị quý tính danh là gì?
Thiếu phụ cười khanh khách đáp:
- Cô em, tôi họ Liễu ...
Nàng chưa nói dứt, một thiếu nữ áo xanh đứng cạnh đó đã vội đỡ lời:
- Tiểu thư chúng tôi là Liễu Giao Cơ, mà giang hồ vẫn gọi là Cầm Thất Tiên Tử đấy!
Giao Cơ khẽ lườm thiếu nữ đó, rồi vừa cười vừa nói tiếp:
- Ai khiến ngươi nhiễu sự nào? Có mau đi quét dọn để công tử với tiểu thư ở lại đây chơi vài ngày không?
Thanh Lam nóng lòng đi Độc Cung. Khi nào chịu ở lại nên nghe nói chàng vội đáp:
- Quả thực anh em tiểu sinh có việc cần phải đi ngay để ngày khác chúng tôi sẽ quay lại quý phủ quấy nhiễu.
Giao Cơ cứ nắm chặt lấy tay Bạch Mai, cười giọng lẳng lơ và đáp:
- Đã đi qua nhà chúng tôi, sao không cho chúng tôi được phép tiếp rước như thế coi sao được, có phải không cô em? Chúng tôi ở chốn sơn dã này, cũng không có cái gì để tiếp đãi quý vị đâu, chỉ mời hai vị đến xơi chén nước chè nhạt thôi.
Nàng vừa nói vừa lôi Bạch Mai đi luôn.
Bạch Mai thấy người ta tử tế với mình, lại tưởng là người ta có lòng tốt, không tiện từ chối liền quay đầu lại kêu gọi:
- Giang đại ca, chị Liễu đã nói như vậy, chúng ta hãy đến nhà chị ấy quấy nhiễu chốc lát đã.
Giao Cơ cười giọng nũng nịu đáp:

- Phải, có thế mới là cô em ngoan ngoãn của tôi chứ!
Nói xong, nàng ta lại lườm Thanh Lam một cái rồi thúc giục:
- Giang công tử! Nhà chúng tôi ở trước mặt đây, mời công tử quá bộ đi lên vài bước.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 65
Nàng Hổ Thẹn, Lo Âu Và Kinh Hãi

Thanh Lam thấy Bạch Mai đã bị Giao Cơ lôi đi, đành phải theo hai người đi luôn.
Giao Cơ với Bạch Mai vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, trông rất thân mật. Mấy người đi qua một cái eo núi, đã thấy đằng trước có một con đường nhỏ phủ đá trắng. Đi hết con đường ấy tới một khu rừng, rồi tới một căn lầu rất đẹp xây dựng trong những khóm hoa thơm cỏ lạ trông không khác gì nhà của một thần tiên vậy.
Thanh Lam ngẩn người ra ngắm nhìn giây lát, chàng không ngờ trong núi hoang lại có một căn biệt thự tráng lệ như vậy nhưng không lấy gì làm lạ lùng cả, riêng có Bạch Mai, thì lần đầu tiên thấy một căn nhà lộng lẫy như thế, liền nắm chặt cánh tay của Giao Cơ nhìn ngược nhìn xuôi và tắc lưỡi khen ngợi hoài.
Ba người cùng lên mấy bậc thang mới tới trước cửa, đã có bốn thiếu nữ áo xanh đứng chực sẵn từ ngoài cửa đón khách.
Giao Cơ hớn hở đưa hai người vào trong khách sảnh, rồi tự lên trên lầu ngay.
Khách sảnh ấy bầy biện rất tao nhã, những cửa sổ ở bốn chung quanh đều có chạm trổ, và trên tường có treo những bức tranh rất tinh xảo cùng cân đối.
Thanh Lam vừa ngồi xuống đã thấy thiếu nữ trẻ tuổi hồi nãy mỉm cười bưng nước lên mời hai người uống.
Giao Cơ liền xuống kéo Bạch Mai và khẽ nói:
- Cô em đi đường bụi bậm, mau theo tôi vào đây rửa mặt, rửa tay cho sạch sẽ đi.
Bạch Mai không nghi ngờ gì hết, liền theo nàng ta vào bên cửa ngách.
Thanh Lam đang khát, liền cầm chén nước lên ngửi thấy nước trà rất thơm tho, quả thực là một thứ trà ngon, chàng uống thử một chút, thấy không có cái gì khác lạ cả mới yên tâm uống luôn mấy hụm.

Chờ mãi vẫn chưa thấy Bạch Mai ra, chàng liền đứng dậy ra cửa sổ ngắm phong cảnh, ngờ đâu vừa đứng lên, đã thấy đầu óc choáng váng, chàng kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ rằng:
"Nguy tai!".
Chàng chắc trong nước trà thế nào cũng có thuốc độc, chàng vội vận nội công để kháng cự lại và một mặt bế hết các yếu huyệt, nhưng đã muộn rồi. Chỉ thấy hai mắt tối xầm, không sao gượng được nữa, chàng liền ngã ngồi xuống ghế bành mê man bất tỉnh.
Không biết trải qua bao lâu, chàng nghe thấy có tiếng cười đùa của bọn thiếu nữ, liền mở mắt ra nhìn, mới hay mình đang nằm ở trên một cái giường rất mềm mại, nhưng đầu óc nặng chĩu, chân tay uể oải, chàng hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra. Gượng lắm mới mở mắt lên, thì thấy hai thiếu nữ áo xanh hồi nãy mặt đỏ bừng, đang đứng ở trước giường thì thầm nhỏ to với nhau.
Thiếu nữ lớn tuổi cười giọng nũng nịu hỏi:
- Con nhỏ này, trông mặt mi thèm rỏ rãi thế kia, có phải mi đã động lòng đấy không?
Thiếu nữ ít tuổi hổ thẹn quay người đi đáp:
- Chị đừng nói em nữa, cả chị cũng thế, nhưng chị khỏi nóng lòng sốt ruột vội. Chờ lát nữa tiên tử hưởng lạc xong, thế nào mà chả chia cho chúng ta được hưởng ...
- Con nhỏ này càng nói càng vô lễ.
- Chả lẽ em nói sai hay sao? Như người lần trước, Tiên Tử chán rồi, chị cho người ấy uống hai viên Tỏa Long hoàn, rồi ở trong phòng cứ kêu ú ú, ớ ớ tưởng giấu được em hay sao?
- Con nhãi này, mi ...
Nàng ta vừa nói vừa giơ tay thọc lét nàng ít tuổi.
- Hì, hì! Ôi chà, em thua chị rồi, em xin thua chị rồi ...
- Từ giờ trở đi mi còn dám ăn nói như thế nữa không?
- Ối chà ... em ... không dám như thế nữa.
Thiếu nữ ít tuổi cứ ôm bụng cười hoài, mà thiếu nữ kia vẫn không để yên cho, cứ tiếp tục cù hoài.
Bỗng cửa phòng hé mở, lại có một thiếu nữ khác lẻn vào, trông thấy hai người liền gọi:
- Chị Tỷ Yến, các chị có mau khiêng công tử đi tắm rửa không?
Tiên Tử đang nóng lòng sốt ruột lắm rồi.
Hai thiếu nữ trước liền ngừng tay lại, rồi thiếu nữ lớn tuổi lườm thiếu nữ trẻ tuổi một cái và nói tiếp:
- Con nhỏ nên nhớ đấy.
Thế rồi cả hai vội vàng khiêng Thanh Lam ra khỏi phòng.

Thanh Lam thấy hai thiếu nữ ấy khiêng mình đi qua một cái hành lang ngắn, và đẩy cửa đưa mình vào một cái phòng khác.
Chàng thấy phòng này có ánh sáng đèn lóe mắt, bốn bên vách đều khảm những gương đồng bạch cao từ trên trần xuống tới dưới chân tường. Nghĩ đến lời nói của thiếu nữ áo xanh vừa rồi, chàng đoán nơi đây là phòng tắm cũng nên?
Hai thiếu nữ ấy đặt chàng nằm lên trên một cái giường mềm mại, thiếu nữ ít tuổi quay ra gài trái then cửa lại, rồi mới quay trở vào.
Hai thiếu nữ nọ đã tiến tới chàng. Chàng hổ thẹn và lo âu vô cùng, nhưng không làm gì được, vì võ công đã bị mất hết, chân tay mềm nhũn, nên đành cứ để cho họ muốn làm gì thì làm.
Chàng cảm thấy mồ hôi ở trên trán toát ra như tắm. Có lẽ hai thiếu nữ ấy đã động lòng nên Thanh Lam chỉ nghe thấy hai người cười khanh khách hoài và hơi thở rất mạnh. Sau đó chàng bỗng nghe thấy một thiếu nữ lên tiếng nói:
- Chắc Tiên Tử đợi chờ lâu lắm rồi, chúng ta phải mau mau tắm và sức nước thơm cho chàng ngay mới được!
Thế rồi hai nàng không cười nữa, và khiêng chàng đặt nằm vào trong một cái cốc nước, tắm rửa kỳ cọ cho chàng, rồi lại khiêng chàng đặt nằm lên giường, lấy một cái khăn lụa thực mỏng phủ lên người chàng và khiêng chàng vào căn phòng bên trong.
Thanh Lam thấy căn phòng này bày biện rất lịch sự, hai thiếu nữ đặt mình nằm lên trên một cái giường, giường ấy vừa thơm tho, vừa treo đầy vật báu, nên sáng loé mắt. Chàng lại thấy một giai nhân tuyệt sắc đang ngồi ở cạnh giường, hai má nàng ta đỏ như lửa, đôi mắt lim dim trông rất khêu gợi. Chàng đã nhận ra nàng đó chính là Liễu Giao Cơ. Lúc ấy Liễu Giao Cơ chỉ khoác một cái áo choàng mỏng như cánh ve sầu thôi, nên trông thấy nàng như người không mặc gì hết.
Chàng vừa lo âu vừa tức giận, liền chửi thầm:
- Yêu nữ vô sỉ thực!
Tuy chàng mắng chửi thầm như thế, nhưng trống ngực vẫn đập rất mạnh, và vẫn thấy ngứa ngáy khó chịu.
Sau đó, chàng lại thấy Giao Cơ như hổ vồ dê, nhảy ngay lên trên giường ôm chặt lấy chàng. Cảm thấy người mình như bị điện giật. Thanh Lam còn nghe thấy bên tai có tiếng kêu "hừ" rất khẽ.
Tiếp theo đó, chàng lại thấy nàng nọ dí môi lên mồm mình để khêu gợi. Chàng không cử động được, nhưng tâm thần lại càng thấy khó chịu thêm, người nóng như lửa thiêu vậy.
Đang lúc gay cấn đó, bỗng nghe thấy trên vách có hai tiếng kêu "coong coong" rất khẽ. Giao Cơ có vẻ tức giận, nghiến răng mím

môi, cố hôn thêm mấy cái nữa rồi mới đứng dậy.
Lúc này Thanh Lam mới thấy người nhẹ nhõm và dễ chịu hẳn.
Giao Cơ vừa nhẩy xuống giường đã quát hỏi:
- Mấy con nhãi này, có việc gì thế?
Ngoài cửa một thiếu nữ cất tiếng đáp:
- Thưa cùng Tiên Tử, Ngô lão gia đã tới hiện đang đợi chờ ở dưới lầu, Giao Cơ khẽ rùng mình rồi cau mày lại hỏi:
- Sư bá ta nói những gì?
- Con thấy Ngô lão gia mặt tái mét, quần áo rách rưới, trông có vẻ tơi bời lắm, nhưng không thấy ông ta nói năng gì cả.
- Thôi, được rồi, người xuống bảo ta hãy còn ngủ, mời ông ta ngồi chờ chốc lát nhé.
Thị nữ nọ vâng lời quay mình đi luôn.
Giao Cơ lại quay lại nhìn Thanh Lam vừa cười vừa nói:
- Suýt tý nữa thì ta quên.
Nói xong, nàng giơ tay lên mở cái tủ ở trên vách lấy một cái lọ ngọc rất xinh, mở nút đổ hai viên thuốc màu đỏ ra. Nàng tự nuốt một viên, còn một viên thì bỏ vào mồm Thanh Lam.
Chỉ trong nháy mắt, Thanh Lam đã thấy người nóng như lửa, lửa dục cứ bốc lên đùng đùng, cả Giao Cơ cũng thế, và có lẽ nàng không sao chịu nhịn được, lại nhẩy lên giường ôm chặt chàng vào lòng.
Đang lúc ấy, bỗng ngoài cửa sổ có một cái bóng trắng thấp thoáng, và có người lên tiếng kêu gọi:
- Lam đại ca! Anh ở đâu thế?
Đó là tiếng của Bạch Mai, không hiểu tại sao lúc này nàng lại biết mà kiếm tới đây?
Giao Cơ nghe nói liền ngẩn người ra, hậm hực đẩy Thanh Lam một cái, rồi nhẩy xuống đất và lướt ngay ra trước cửa sổ.
Ngoài cửa sổ có tiếng cười như điên như khùng và có giọng khàn khàn nói:
- Con nhãi kia thế ra các ngươi cũng đã tìm tới đây! Nếu ngày hôm nay lão phu còn để cho các ngươi đào tẩu thoát thì không còn cho là Phi Thiên Ngô Công nữa!
Có lẽ Bạch Mai đã đấu với người nọ rồi. Thanh Lam nghe thấy nàng ta thất kinh la lên:
- Thế ra ngươi chưa bị chết đuối ư? Lan Nhi hiền muội đâu? Chả lẽ cô nương này sợ ngươi hay sao ...
Giao Cơ nghe thấy hai người nói như vậy, biết Bạch Mai đã bị sư bá mình ngăn cản, nhưng mình không thể nào giả bộ ngủ như trước được nữa. Nàng liền lấy cái áo khoác vào, cầm lấy cây đàn để ở trên

bàn, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.
Trong lúc nàng nhẩy ra ngoài thì cửa sổ sau đã bị người phá vỡ, và một cái bóng đỏ nhẹ nhàng lướt vào. Thì ra người đó là một thiếu nữ áo đỏ, tay cầm trường kiếm đi tới trước giường. Khi nàng trông thấy Thanh Lam nằm trên giường, nàng hổ thẹn vô cùng, liền kêu lên một tiếng rồi vội quay người đi luôn.
Lúc này Thanh Lam không những không cử động được, mà mồm cũng không nói được lên tiếng, hai mắt cứ trợn trừng nhìn, lửa dục bốc lên đùng đùng, thần trí mê man, nhìn nàng không chớp.
Thuốc dâm độc kia khiến cho chàng không sao bình tĩnh được.
Thiếu nữ áo đỏ định phi thân ra ngoài, nhưng nàng rất lấy làm lạ tại sao không thấy chàng cử động gì hết? Nàng liền ngừng chân lại và bụng bảo dạ rằng:
"Nguy tai! Chả lẽ chàng đã bị yêu phụ kìm chế rồi chăng?".
Nghĩ tới đó, nàng lại nghĩ tiếp:
"Nếu lúc này ta không ra tay giải cứu cho chàng thì không còn ai giải cứu cho chàng nữa".
Nàng chần chừ giây lát, rút cục nghiến răng mím môi, không còn biết hổ thẹn là gì nữa, liền đi tới trước giường, giơ tay lên vỗ vào yếu huyệt của Thanh Lam.
Thanh Lam đã cử động được, bỗng nhảy lên ôm chặt lấy nàng và lôi nàng vào lòng. Lửa dục đang bốc lên, chàng không sao chịu nhịn được, lại thấy bộ ngực của nàng áo đỏ này rất vĩ đại, chàng càng khó chịu thêm.
Thiếu nữ áo đỏ không ngờ chàng lại có cử chỉ như thế, muốn kháng cự cũng không kịp nữa. Nàng chỉ thất thanh khẽ rú lên một tiếng, trường kiếm ở trong tay đã rớt xuống đất. Đồng thời, nàng cảm thấy người chàng nóng như lửa, nên trống ngực nàng cũng đập mạnh vô cùng. Nàng vừa lên tiếng hỏi được một câu "anh ..." thì mồm nàng đã bị môi chàng hôn chặt. Thế là nàng không còn hơi sức nào kháng cự được nữa, vì hai tay của chàng đã ôm lấy cổ và lưng nàng chặt như bị hai cái đai sắt gò chặt lại vậy.
Trong lúc vừa hổ thẹn, vừa lo âu, vừa kinh hãi nàng bỗng rút được một tay ra, liền để tay vào cổ họng chàng đẩy mạnh một cái.
Nàng đã rút được tay phải ra liền, tát luôn vào má chàng một cái kêu "bốp". Thanh Lam bị tay của thiếu nữ áo đỏ đè chặt vào cổ họng đã nghẹt thở lại còn bị nàng tát cho hai cái, nên chàng ngã lăn ra chết giấc luôn. Thiếu nữ áo đỏ vừa hoảng hồn xong liền nhặt trường kiếm lên, rồi nàng quay đầu lại nhìn, thấy Thanh Lam đang nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất, không cử động được, da của chàng đỏ như son,

nhất là bộ mặt càng đỏ thêm và má lại còn có dấu vết năm ngón tay của mình vừa mới tát. Hành động ngông cuồng của Thanh Lam vừa rồi đối với một thiếu nữ có thể là một sự nhục nhã không sao tha thứ được. Đáng lẽ nàng bỏ đi ngay nhưng không hiểu tại sao nàng lại không làm như thế, vì lần đầu tiên được gặp chàng, nàng đã có một ấn tượng rất sâu sắc rồi. Nàng nghe thấy chàng bảo đi Trường Hận cốc, nàng không quản ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo đến Trường Hận cốc, rồi lại đến núi Cửu Cung.
Nàng nghe lỏm được bọn người của Đường Môn định giết hại ngầm chàng, nàng lại tới Giáp khẩu giết chết mười mấy tên phu thuyền đang đẩy đá xuống. Nàng còn trông thấy ông già áo vàng bắt cóc Lan Nhi lội lên trên bờ. Nàng liền viết chữ ở trên vách đá bảo cho Thanh Lam biết, rồi nàng ẩn núp ở gần đó. Nàng theo dõi Thanh Lam với Bạch Mai tới Vu Sơn, vừa gặp lúc Giao Cơ đang mượn cớ rửa mặt rửa tay để dẫn Bạch Mai vào trong phòng rửa mặt. Nhân lúc Bạch Mai không đề phòng, Giao Cơ liền điểm huyệt cho Bạch Mai tê liệt, rồi khoá trái cửa đi ra ngay.
Mấy ngày nay thiếu nữ áo đỏ theo dõi Thanh Lam với Bạch Mai, đã biết hai người chỉ coi nhau như là anh em thôi, nên nàng không ghen tuông gì nữa. Nàng chờ lúc Giao Cơ vừa đi khỏi, liền mở cửa đi vào giải huyệt cho Bạch Mai, và nói rõ sự thể cho Bạch Mai nghe. Xong đâu đó, hai người liền chia đường đi tìm kiếm Thanh Lam ngay.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 66
Rắc Gạo Xỏ Kim

Tuy thiếu nữ áo đỏ mới tới Trung Nguyên, nhưng từ thuở bé nàng đã được sư phụ rất thương mến, nên nàng hiểu biết rất nhiều về tình hình của giang hồ. Bây giờ nàng thấy Thanh Lam như vậy, mới hay yêu phụ thể nào cũng đã cho Thanh Lam uống một thứ Xuân dược rất mạnh, nên chàng mới mất hết lý trí như thế.
Nghĩ đến thứ thuốc dâm ấy, nàng lại hổ thẹn đến mặt đỏ bừng lên. Cũng may, trong người nàng có đem theo Băng Tuyết Đoạt Mệnh đơn của sư phụ tặng cho, mà thuốc đó lại là thuốc giải Xuân dược rất tốt.
Nàng vội vàng móc túi lấy ra cái lọ sứ nho nhỏ, mở nút đổ lấy bốn năm viên to bằng hạt ngô vào tay, rồi ngồi xuống cạy mồm Thanh

Lam đổ thuốc vào mồm cho chàng uống.
Linh dược ấy quả thật là hiệu nghiệm vô cùng. Giây phút sau nàng đã thấy Thanh Lam thở dài một tiếng, dụi mắt một cái, rồi bỗng ngồi ngay dậy.
Lúc này chàng mới phát giác là mình đang ...
Chàng liền thất thanh kêu "ủa" một tiếng, rồi cuống cả lên, không biết xử trí như thế nào cho phải?
Thiếu nữ áo đỏ cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội quay mặt đi với giọng run run nói vọng lại:
- Thiếu hiệp có mau mặc quần áo đi không. Em gái của thiếu hiệp hiện đang đấu với tên yêu ma đấy.
Nàng nói xong, đã tung mình nhảy qua cửa sổ ra bên ngoài ngay.
Nàng thấy hai người một trắng một vàng, đang đấu với nhau rất kịch liệt.
Thiếu nữ áo đỏ định thần nhìn kỹ một hồi đã nhận ra cái bóng trắng là Bạch Mai, còn ông già áo vàng cầm đầu roi dài đang đấu với nàng.
Trận đấu rất kịch liệt, nhưng không ai hơn, ai kém hết.
Nàng còn thấy một thiếu phụ đứng ở cạnh đó đang giận dữ xem trận đấu tay càm một cây đàn cổ. Nàng đoán chắc thiếu phụ này chính là Liễu Giao Cơ.
Thiếu nữ áo đỏ thấy Giao Cơ có vẻ ngượng nghịu khó chịu nàng đoán chắc y thị thế nào cũng tưởng là Bạch Mai tự giải được yếu huyệt mà chạy ra ngoài này, hơn nữa y thị vì thấy có sư bá ở đây đành phải cố nén lửa dục mà đứng yên ở đó đợi chờ.
Phía sau Giao Cơ còn sáu thiếu nữ áo xanh tay cầm song đao đứng xếp hàng ngang chăm chú nhìn vào đấu trường mà không cử động tý nào.
Trông thấy Giao Cơ, thiếu nữ áo đỏ đã không sao nén được lửa giận, liền tự nhủ rằng:
"Không thể tha cho con yêu nữ này được".
Nàng liền quát lớn:
- Yêu nữ, mau nộp mạng cho ta.
Nàng vừa nói vừa múa kiếm phi thân lại tấn công Giao Cơ ngay.
Giao Cơ cũng không phải là tay tầm thường, vừa nghe thấy thiếu nữ áo đỏ quát lớn một tiếng, đã thấy một cái bóng đỏ phi tới và có một luồng kình phong rất mạnh lấn át tới nữa. Nàng ta vội giơ tay lên gạt về phía sau một cái, sáu thiếu nữ áo xanh rẽ sang hai bên, nàng thấy thiếu nữ áo đỏ thâu kiếm lại dùng chưởng tấn công tới.
Những thế công của Huyền Linh Chưởng ấy mạnh vô cùng, nàng cùng các thị nữ vội tránh sang hai bên. Cường phong chưởng lực

của thiếu nữ áo đỏ đánh trúng ngay vào bực cửa, đá vụn bay mù mịt và kêu đánh "bộp" một tiếng thực lớn, đủ thấy chưởng lực mạnh như thế nào.
Thiếu nữ áo đỏ tấn công hụt chưởng đó, người đã nhảy xuống mặt đất, nàng thấy Giao Cơ với sáu thị nữ tránh nổi thế công ấy của mình cũng phải ngạc nhiên, và mới biết bọn yêu nữ này không phải là tầm thường.
Trong khi thiếu nữ áo đỏ đứng ngẩn người ra, thì Giao Cơ đã nhận ra nàng chỉ là một thiếu nữ tuổi trạc mười bẩy, mười tám, mặc quần áo toàn đỏ.
Lúc này Giao Cơ mới yên tâm mặt lộ sát khí giơ chiếc đàn cổ lên, mồm thì quát hỏi:
- Con nhãi kia, ngươi là ai mà dám đến Triều Vân Phong này quấy nhiễu như thế?
Thiếu nữ áo đỏ trợn ngược đôi lông mày lên hậm hực đáp:
- Ta là Nhiếp Tiểu Hồng, còn ngươi ... yêu nữ kia, ngày hôm nay bổn cô nương không thể nào tha thứ cho ngươi được đâu.
Vì người yêu bị đối phương cho uống dâm dược, nên vừa trông thấy mặt địch thủ nàng đã tức giận vô cùng rồi, không, có lẽ ghen thì đúng hơn. Vì vậy, chưa nói xong nàng đã rút cây roi gang có những vẩy xanh bóng nhoáng ra định xông lên tấn công. Giao Cơ trông thấy khí giới của nàng xanh biếc, biết cây roi này thế nào cũng có tẩm thuốc độc rất mạnh, vì vậy nàng không đợi đối phương tấn công tới, đã vội quát lớn:
- Hãy khoan!
Tiểu Hồng hậm hực hỏi:
- Yêu nữ, ngươi còn nói năng gì nữa?
- Roi của ngươi tẩm thuốc độc mạnh như vậy, chẳng hay ngươi là môn hạ của ai?
Tiểu Hồng tỏ vẻ khinh thị đáp:
- Cô nương là môn hạ của Bắc Hải. Phải, roi này có tẩm độc thực, biết vậy ngươi cẩn thận một chút.
Giao Cơ tức giận hỏi tiếp:
- Con nhãi chưa hết hơi sữa kia, bổn tiên tử thấy roi của ngươi có độc, mới ngờ ngươi có liên can với Đường Môn, nên mới hỏi lại như vậy. Không ngờ ngươi lại muốn đâm đầu vào chỗ chết, như vậy ngươi không thể nào oán trách được tiên tử hạ độc thủ đấy.
- Đường Môn ư? Ta tới đây là muốn kiếm Đường Môn, con tiện nhân hôi hám kia, hãy nếm thử cây roi Độc Lân tiên này của cô nương xem lợi hại như thế nào?

Nói xong, nàng múa tít cây roi xông tới. Người chưa đến gần mùi tanh hôi của chiếc roi đã xông vào mũi Giao Cơ rồi.
Giao Cơ nghiến răng mím môi giơ vây đàn lên chống đỡ luôn.
Sau một tiếng kêu "coong" cả hai đều bị đẩy lui về phía sau nửa bước.
Tiểu Hồng cười nhạt một tiếng, lại múa tít cây roi Độc Lân xông lên tấn công tới tấp. Nhưng chiếc đàn cổ Cầm Thất của Giao Cơ cũng không phải là vật tầm thường, nàng ta vừa chống đỡ vừa gẩy đàn kêu "tình tình tang tang". Chỉ trong nháy mắt hai người đã đấu được hơn mười hiệp, Giao Cơ đã bắt đầu bị lép vế, nàng tự biết nếu còn đấu tiếp, thì thế nào mình cũng địch không nổi đối phương, cho nên nàng liền tấn công hờ một thế, để đối phương ngừng chân lại giơ roi lên chống đỡ, nàng liền thừa cơ nhẩy lui về phía sau hơn trượng.
Nhiếp Tiểu Hồng đang định đuổi theo, đã nghe thấy Giao Cơ quát lớn:
- Các ngươi có mau ra tay bắt lấy y thị cho ta không?
Sáu thiếu nữ áo xanh liền múa song đao xông lên bao vây Tiểu Hồng.
Không coi bọn thị nữ này vào đâu hết. Tiểu Hồng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, chờ sáu thị nữ sắp tiến tới gần, nàng liền ngấm ngầm vận công lực vào cánh tay múa tít cây roi xử dụng thế Bát Phương Phong Vũ tấn công luôn.
Khí giới và chạm nhau kêu "loong coong" liên tiếp. Tiểu Hồng mới giở có một thế roi ấy ra, đã suýt khiến mười hai thanh đao của các thị nữ rồi khỏi tay rồi.
Sáu thiếu nữ áo xanh ấy thấy đối thủ lợi hại như vậy không hẹn mà nên cùng lui về sau một bước.
Giao Cơ thấy vậy múa cây đàn cổ xông lên phản công, sáu thiếu nữ áo xanh cũng xông lên theo, chia làm tả hữu hai bên đánh úp.
Tiểu Hồng thấy kẻ địch muốn thị nhiều thắng mình, ở bốn mặt bao vây tới. Nhất thời nàng không dám khinh địch vội múa tít cây roi đồng phản công tả hữu trước sau liền. Nàng còn tiến lên một bước, đến gần Giao Cơ giơ tay trái lên nhằm yếu huyệt ở hông bên phải của đối phương điểm luôn.
Giao Cơ vội ngửa người về phía sau tránh né, vừa tránh được những ngón tay của Tiểu Hồng nàng đã đưa ngang cây đàn cổ quét mạnh một thế, để phản công luôn.
Thế công của Giao Cơ nhanh tuyệt luân, và nhằm hạ bàn của đối thủ quét tới. Còn mười hai thanh đao của sáu thiếu nữ kia thì nhằm thượng bàn của địch thủ chém xuống.

Tiểu Hồng không ngờ chúng lại liên tay chặt chẽ đều như thế, liền bụng bảo dạ rằng:
"Hừ, các ngươi có lợi hại đến đâu cũng không thể nào mạnh hơn Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.".
Nàng vừa nghĩ vừa xoay người một cái, đã nhảy ra khỏi vòng vây của kẻ địch ngay. Nàng đang tức giận định xông lên phản công, thì bỗng nghe thấy có tiếng cười như điên như khùng rót vào tai, tiếp theo đó lại có giọng khàn khàn nói:
- Con nhãi kia, ngươi đã biết Phi Thiên Ngô Công này lợi hại như thế nào chưa?
Tiểu Hồng đã nhận ra đó là tiếng nói của ông già áo vàng, nàng vội đưa mắt nhìn sang trận đấu phía bên kia mới hay lúc ấy Bạch Mai đang lượn ở trên không, còn ông già khiến cây roi Ngô Công ở trong tay thẳng như một cây bút, và chỉ nghe thấy hai tiếng kêu "băng băng", ba khúc ở đầu roi của ông già đã tách rời nhau ra nhằm người Bạch Mai bắn lên.
Thì ra cây roi Ngô Công của ông già áo vàng rất kỳ lạ, mỗi khúc roi ở hai bên đều có những cái móc nho nhỏ trông như chân rết vậy. Sau khi rời khỏi thân roi, ba khúc roi kia như có cánh biết bay lượn trên không và nhằm kẻ địch tấn công tới.
Ông già áo vàng đó chính là sư bá của Liễu Giao Cơ tên là Ngô Tán Đình, biệt hiệu là Phi Thiên Ngô Công. Cây roi Ngô Công đã làm cho y nổi danh có ba mươi sáu khúc tất cả, khúc nào cũng có thể rời khỏi thân roi bay ra tấn công địch, và những cái móc như chân rết ấy đều có tẩm thuốc độc rất mạnh.
Lúc ấy Bạch Mai đang lơ lửng trên không, bỗng thấy ba khúc roi bay lượn vòng tròn và nhắm mình bắn tới. Nàng liền kêu "hừ".
một tiếng, không thấy nàng khom lưng đạp chân gì hết, chỉ thấy áo trắng của nàng phất phơ, người nàng bay lượn lên cao ngay nhờ vậy vừa tránh khỏi được thế công của ba khúc roi kia. Ngờ đâu ba khúc roi như là rết sống vậy, nó vừa bắn hụt nàng bỗng bay lượn một vòng, và còn bay lên tấn công tiếp nữa.
Lần này Bạch Mai muốn tránh né cũng không kịp nữa, nàng thất kinh la lớn, Tiểu Hồng thấy vậy muốn tung mình nhảy lên cứu viện cũng muộn nốt nên nàng lo âu hộ Bạch Mai vô cùng.
Trong lúc cả hai nàng thất kinh la lớn Tiểu Hồng lại còn nghe thấy phía sau có tiếng kêu "tích tang" nhộn nhịp, xen lẫn với tiếng kêu "veo veo" không ngớt, nàng quay đầu nhìn lại mới hay có hàng trăm nghìn sợi bạc nhỏ như lông bò và mau như mưa rào, đang ở phía sau lưng lấn át tới.

Vì mình để ý nhìn Bạch Mai, nên bây giờ muốn tránh cũng không còn kịp.
Thì ra Giao Cơ thấy Ngô Tán Đình xử dụng ba khúc roi tấn công Bạch Mai, nàng cũng bấm chốt cơ quan ở cây đàn bắn những mũi Tuyệt Tình Châm ra tấn công lén Tiểu Hồng.
Đang lúc nguy hiểm mảy may ấy, trước cửa sổ trên lầu bỗng có ánh sáng xanh thấp thoáng Thanh Lam đã phi thân xuống, mồm thì quát lớn, và tay thì ném luôn ba trái Kim Hoàn bóng nhoáng ra nhanh như sao sa, nhằm ba khúc roi Ngô Công Tiên tấn công luôn.
Chỉ nghe thấy ba tiếng kêu "coong coong", ba khúc roi kia liền bị đánh bắn xuống mặt đất. Thanh Lam với Bạch Mai cùng nhảy xuống đất.
Bạch Mai vừa hoàn hồn xong, đã thấy rõ Thanh Lam đến cứu mình, nàng mừng rỡ vô cùng thất thanh la lớn:
- Lam đại ca!
Hãy nói Tiểu Hồng quay đầu lại, trông thấy một đám phi châm bay tới gần chỉ còn cách mình độ hơn thước nữa, muốn tránh né hay múa tít cây roi để chống đỡ cũng không kịp, nàng đang hoảng sợ, thì bỗng có người cười nhạt một tiếng và ở phía bên cạnh phi ra một đạo bạch quang nhanh như điện chớp lướt tới phía sau Tiểu Hồng. Sau mấy tiếng "xoẹt xoẹt", phi châm với làn bạch quang cùng bị tiêu tán một lúc.
Tiểu Hồng ngạc nhiên hết sức cúi đầu nhìn, thấy dưới đất rải rác đầy những hạt gạo trắng, hột nào cũng có cắm một mũi kim xanh biếc.
Nàng nghĩ thầm:
"Nguy hiểm thực! Không biết ai ra tay cứu ta thế? Và người này lại có tài ba rắc gạo xuyên kim nữa.".
Nàng nghĩ như vậy, vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh, nàng bỗng thất thanh kêu "ủa" một tiếng.
Nàng kinh hãi như thế, là vì chỉ trong nháy mắt Ngô Tán Đình, Liễu Giao Cơ với mấy thị nữ đã mất dạng cả, chúng bỏ đi từ lúc nào nàng cũng không hay? Trái lại nàng thấy ngoài Thanh Lam, Bạch Mai với mình ta lại có một cô bé tuổi trạc mười lăm, mười sáu, đẹp tuyệt luân đứng ở đó nữa. Nàng còn thấy cô bé đang trợn tròn xoe đôi mắt ngắm nhìn mình Thanh Lam và Bạch Mai ba người, nàng lại nghĩ tiếp:
"Chẳng lẽ cô bé này lại biết môn rắc gạo xỏ kim, có tài ba cao siêu đến như thế ư?".
Lúc ấy Bạch Mai đã tủm tỉm cười và nói:
- Lam đại ca, đây là chị Nhiếp Tiểu Hồng, chính chị ấy đã cứu em

thoát nạn đấy.
Thanh Lam trông thấy Tiểu Hồng hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng bừng cúi đầu vái chào, còn mồm thì ngập ngừng nói:
- Tiểu sinh được cô nương cứu giúp cho, những điều mà ... tiểu sinh đã thất lễ, mong cô nương lượng thứ cho ...
Phải gắng hết sức, chàng mới nói được mấy câu ấy.
Tiểu Hồng cũng hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, vội cúi đầu xuống.
Bạch Mai ngơ ngác nhìn hai người, rồi hỏi:
- Lam đại ca, thế ra đại ca đã được chị Tiểu Hồng cứu giúp đấy à?
Nói tới đó, nàng nhìn mặt chàng, mặt càng tỏ vẻ ngạc nhiên thêm vội hỏi tiếp:
- Ủa? Tại sao mặt đại ca lại đỏ như thế?
Thanh Lam ngượng đến mồ hôi lạnh toát ra như tắm.
Bạch Mai cười khì nói tiếp:
- Chắc Lam đại ca thấy nóng quá mà vãi mồ hôi ra như vậy phải không? Vừa rồi em đấu với lão già cũng mệt nhoài và mồ hôi cũng toát ra như tắm.
Thoạt tiên Thanh Lam tưởng cô bé áo tía đứng kia là thị nữ của Giao Cơ, nên không để ý tới, sau nhìn kỹ lại mới hay Ngô Tán Đình với Giao Cơ đều bỏ chạy hết, lúc này chàng mới chăm chú nhìn vào cô gái áo tía. Chàng trông thấy có vẻ quen lắm, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra được là ai cả?
Bạch Mai bỗng đảo ngược đôi ngươi một vòng, bỗng hậm hực nói:
- Lam đại ca, Liễu Giao Cơ hư lắm, y thị với lão già là người đồng bọn, chúng ta mau đuổi theo chúng đi.
Nói xong nàng vẫy tay gọi Tiểu Hồng để cùng định chạy lên trên lầu tìm kiếm Giao Cơ và ông già nọ.
Hai người đang định đi thì bỗng nghe thấy có người cười khì và nói:
- Chúng đã đào tẩu hết rồi.
Bạch Mai quay lại nhìn, mới hay cô bé áo tía lên tiếng nói, nàng tức giận khôn tả chạy lại quát hỏi:
- Có phải người là thị nữ của Liễu Giao Cơ đấy không? Bọn chúng chạy đi đâu rồi?
Cô bé áo tía vẫn đứng yên, trái lại còn nhếch mép cười và đáp:
- Phi Thiên Ngô Công với Liễu Giao Cơ đã bị tiểu tỳ làm cho hoảng sợ đào tẩu mất rồi.
Bạch Mai có vẻ không tin bĩu môi chưa kịp lên tiếng nói tiếp, thì Tiểu Hồng đã cướp lời hỏi:
- Có phải vừa rồi cô đã rắc gạo xỏ kim đấy không?
Cô bé áo tía tủm tỉm cười gật đầu đáp:

- Tiểu tỳ thừa lệnh phu nhân đến đây đưa thơ cho Giang công tử, vừa gặp Liễu Giao Cơ xử dụng Tuyệt Tình châm, tiểu tỳ nhất thời lo âu, mới ngấm ngầm xử dụng môn Băng Phách Hàn Quan, ném một nắm gạo ra để phá Tuyệt Tình châm của y thị, còn Phi Thiên Ngô Công thì tối hôm qua y đã được dạy một bài học khá lớn, nên vừa trông thấy tiểu tỳ lại tưởng phu nhân chúng tôi đã tới nơi, nên y mới hoảng sợ mà đào tẩu ngay như thế.
Nghe thấy con nhỏ nói như vậy, Thanh Lam mới nhớ ra con bé này là ai liền đỡ lời hỏi:
- Châu nhi đấy à? Phu nhân sai em tới đây đưa thơ cho tiểu sinh, không biết phu nhân muốn chỉ giáo gì thế?
Cô bé áo tía mặt bỗng đỏ bừng, cười nũng nịu và đáp:
- Giang công tử sành mắt thực!
Bạch Mai liền xen lời hỏi:
- Ủa thế ra Lam đại ca quen biết cô bé này đấy à?
Châu nhi vừa cười vừa đáp:
- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, tối hôm qua phu nhân chúng tôi đi qua trước núi, bỗng thấy một cái bóng người ở đằng xa chạy tới nhanh không thể tưởng tượng được, nên đã đoán chắc người đó thế nào cũng là một nhân vật hạng nhất trong giang hồ, liền chú ý nhìn, và đã nhận ra ngay y là Phi Thiên Ngô Công Ngô Tán Đình, nhân vật số một của Tây Xuyên và còn thấy tay y cặp một thiếu nữ.
Thanh Lam nghe nói cả mừng, bụng bảo dạ rằng:
"Thiếu nữ ấy chắc là Lan Nhi chứ không sai? Khi nàng bị rớt xuống dưới sông, Phi Thiên Ngô Công liền giơ tay ra đỡ, rồi cả hai cùng chìm xuống dưới đáy sông. Phi Thiên Ngô Công đã không chết đuối, thì tất nhiên Lan Nhi cũng không việc gì?".
Hình như Bạch Mai cũng nghi như chàng, nên nàng nghe tới đó đã kêu "ủa" một tiếng.
Châu nhi lại kể tiếp:
- Phu nhân chúng tôi thấy vậy sinh nghi ngay, vì phu nhân biết Ngô Tán Đình là người có tiếng rất ác độc, nhưng chưa hề nghe ai nói y có tiếng hái hoa bao giờ ...
Cô bé lỡ lời nói câu đó, muốn không nói nữa cũng không kịp, nên nàng ta mặt đỏ bừng ngay.
Nghe đến chỗ gây cấn nhất, bỗng thấy nàng ta ngừng không nói nữa, Bạch Mai liền quay đầu lại hỏi Thanh Lam:
- Hái hoa ư? Lam đại ca, cái gì là hái hoa?
Nàng rất ngây thơ, bất cứ chuyện gì, hễ không biết là lên tiếng hỏi ngay.

Thanh Lam thấy nàng hỏi mình câu đó, cũng ngượng vô cùng, cau mày lại, đáp:
- Đó là, một hành vi tồi bại của những bọn hạ lưu trên giang hồ. Thôi, em đừng xen lời hỏi như thế nữa, để Châu cô nương nói tiếp đi.
Bạch Mai nũng nịu đáp:
- Em cứ hỏi đấy! Cái gì người ta không biết thì phải hỏi cho biết chứ?
Tiểu Hồng thấy nàng ngây thơ, và không có một chút kinh nghiệm giang hồ gì hết, hễ trong bụng nghĩ gì buột miệng nói ngay.
"Không ngờ nàng ta lại còn ngây thơ hơn cả mình!".
Nghĩ như vậy, Tiểu Hồng liền nắm tay Bạch Mai lôi nàng sang một bên rỉ tai khẽ giải thích cho nàng ta hiểu.
Bạch Mai nghe xong, mặt bỗng đỏ bừng, nũng nịu nói tiếp:
- Tồi bại thật! Sao lại có thứ người hư hỏng đến thế?
Châu nhi lại nói tiếp:
- Trong lúc phu nhân chúng tôi nghi ngờ, và đồng thời lại còn phát hiện ra cô bé bị y cắp ở dưới nách là Liễu cô nương.
Bạch Mai lại xen lời hỏi:
- Liễu cô nương nào? Ai là Liễu cô nương.
Chỉ có một mình Thanh Lam là biết rõ chuyện thôi, chàng biết Lan nhi với Liễu Kỳ là chị em cùng cha khác mẹ, nên mặt của hai người rất giống nhau, vì vậy Băng Phách Phu Nhân mới hiểu lầm Lan nhi là Liễu Kỳ như thế.
Châu nhi lại tiếp:
- Phu nhân chúng tôi kêu "ủa" một tiếng, rồi phi thân xuống chặn lấy lối đi của Phi Thiên Ngô Công. Lão già ấy quả thực lợi hại, vừa nghe thấy tiếng gió, y đã biết nhảy tránh ra ngoài xa hơn trượng liền. Y ngẩn người ra giây lát, rồi cười ha hả nói:
- Tưởng là ai, ra là phu nhân giá lâm, lão phu thất kính thực!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 67
Tám Chín Bảy Mươi Hai

Phu nhân chúng tôi liếc mắt nhìn Liễu cô nương, rồi lên tiếng hỏi:
- Cô bé ở trong tay Ngô lão gia là ai thế?
Có lẽ lão già ấy biết phu nhân chúng tôi hỏi như thế là có mục đích gì rồi. Y liền cất tiếng cười gian giảo, và đáp:
- Chả lẽ phu nhân cũng quen biết con nhỏ này sao? Điều này không

khó, chúng ta là người đứng đắn với nhau, lão phu cũng chả cần giấu giếm phu nhân làm gì, lão phu tốn rất nhiều công mới bắt nổi nó, nếu phu nhân định ra tay ngăn cản, lão phu không dám tự cho mình quá cao, nhưng cũng không khi nào giao nó cho người khác một cách dễ dàng đâu, nếu trong hai mươi hiệp mà phu nhân đắc thắng thì lão phu để con nhỏ này ở lại vỗ tay đi ngay, và từ nay trở đi cũng xí xoá hết vụ ân oán với con nhỏ nốt. Chẳng hay phu nhân nghĩ sao?
Bạch Mai lại lên tiếng:
- Ủa! Y lại còn muốn đấu với phu nhân của cô em nữa à?
Châu Nhi gật đầu đáp:
- Vâng! Nhưng phu nhân chúng em có coi vào đâu đâu, liền gật đầu trả lời rằng:
- Ngô lão gia nhanh nhẩu thực tôi xin nhận điều kiện ấy.
Ngờ đâu phu nhân chúng tôi vừa nói xong thì lão già đã đặt Liễu cô nương xuống, cất tiếng cười rất quái dị, xông lại múa song chưởng tấn công phu nhân chúng tôi luôn. Phu nhân chúng tôi thấy tay của y đen nhánh ...
Thanh Lam nghe tới đó, bỗng thất thanh la lớn:
- Ủa! Y biết xử dụng Ngũ Độc thần chưởng đấy à?
Châu nhi liền đáp:
- Vâng! Lão già ấy ác độc thực, nhân lúc nói chuyện với phu nhân chúng tôi, y đã ngấm ngầm vận độc khí vào hai bàn tay, rồi vừa nói xong y đã ra tay tấn công liền. Thực là nhanh như điện chớp vậy.
Tiểu Hồng nghe tới đó mặt lộ vẻ gây cấn hết sức, vội xen lời hỏi:
- Sau rồi thế nào nữa?
Châu nhi tủm tỉm cười đáp:
- Nhưng với tài ba hèn mọn ấy của y, thì thắng sao nổi phu nhân chúng tôi? Nên hai người mới đấu đến hiệp thứ mười lăm, y đã bị phu nhân chúng tôi dùng Băng Phách Hàn Quang đẩy lui ngay, suýt tý nữa thì cánh tay phải của y còn bị phế nữa là khác.
Thanh Lam đã tay không đấu với Phi Thiên Ngô Công hơn trăm hiệp rồi. Tuy lúc ấy, vì ở trên thuyền tròng trành, võ công của chàng kém hơn ở trên bờ nhiều, nhưng chàng đã nhận ra công lực của y chỉ kém Thác Thành Song Hung một mức thôi. Nay chàng nghe thấy Châu nhi nói Băng Phách phu nhân mới đấu đến hiệp thứ mười lăm đã đánh bại được kình địch ấy rồi, tuy chàng biết cô bé này không nói ngoa, nhưng chàng vẫn nghi nàng hơi phóng đại một chút, hoặc giả môn Băng Phách Hàn Quang của phu nhân là môn võ công có thể khắc chế được Ngũ Độc thần chưởng của đối phương chăng?
Chàng đang suy nghĩ, thì đã thấy Bạch Mai với Tiểu Hồng cũng lên

tiếng hỏi ngay:
- Sau rồi thế nào nữa?
Châu nhi cười nhạt đáp:
- Lão già ấy thực không biết trời cao đất rộng là gì hết!
Y cười gằn mấy tiếng rồi đáp:
- Thế võ của phu nhân cao siêu thực, lão phu kính phục lắm!
Một tháng sau, lão phu xin đợi chờ phu nhân ở Độc Cung, không biết phu nhân có nể mặt mà giáng lâm cho không?
Bạch Mai cười khúc khích, xen lời nói:
- Y còn hẹn ngày tái đấu nữa cơ à? Thích thú nhỉ! Hà! Tiếc thay, chúng ta lại không thể đợi chờ được lâu như thế!
Ý nghĩa lời nói của nàng hình như rất tiếc là đến lúc đó không được đi xem trận đấu náo nhiệt ấy vậy.
Châu nhi liền cười khì và nói tiếp:
- Phu nhân chúng tôi cũng không thể đợi chờ được một tháng lâu như thế.
Bạch Mai trợn tròn đôi mắt lên đợi chờ nàng ta nói tiếp, Châu nhi lại nói:
- Vì chuyến này phu nhân chúng tôi còn phải đi hái thuốc thì làm sao mà đợi chờ y một tháng được?
Bạch Mai tỏ vẻ thất vọng, vội đỡ lời:
- Chắc phu nhân thế nào cũng cự tuyệt y phải không?
- Không, phu nhân chúng tôi nói:
"Chả cần phải đợi chờ một tháng làm chi? Chúng tôi đi công việc của tôi rồi sẽ thuận đường đi qua Độc Cung. Ngô lão gia cứ về sửa soạn trước đi, chỉ mười ngày sau tôi sẽ tới liền!".
Lão già ấy nói tiếp:
- Hay lắm! Phu nhân cũng nhanh nhẩu thực! Chúng ta quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!
Nói xong, y quay người đi luôn.
Bạch Mai nghe tới đây, mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, rồi lại quay đầu lại hỏi:
- Trong mười ngày ư? Lam đại ca! Công việc của chúng ta có cần tới mười ngày lâu như thế không?
Thanh Lam lo âu đến sự an nguy của Lan nhi, nên chàng không trả lời câu hỏi của Bạch Mai mà lại hỏi Châu nhi tiếp:
- Châu cô nương, còn Lan nhi thì sao?
Châu nhi ngạc nhiên hỏi:
- Lan Nhi nào? À, công tử hỏi Liễu cô nương phải không? Phu nhân chúng tôi chờ cho Phi Thiên Ngô Công đi khỏi, liền đi đến cạnh Liễu

cô nương. Phu nhân chúng tôi tưởng Liễu cô nương chỉ bị lão già ấy điểm huyệt thôi, chứ có ngờ đâu khi chúng tôi nhìn kỹ Liễu cô nương cũng phải rùng mình hoảng sợ.
Thanh Lam càng hãi sợ thêm, vội hỏi tiếp:
- Nàng ta làm sao?
- Liễu cô nương hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng khè, giữa mi mắt có một chấm đen to bằng đầu ngón tay cái.
- Nàng đã trúng độc, chắc Phi Thiên Ngô Công đã hạ độc thủ để hại nàng?
- Chính thế, phu nhân chúng tôi nói, lão già đã dùng Ngũ Độc thần chưởng điểm vào giữa mi mắt của Liễu cô nương.
Bạch Mai hậm hực xen lời nói:
- Tên ấy bậy thực! Lam đại ca, như thế biết làm sao bây giờ? À, trong người em còn hai lá Chu Lan, có thể giải được bách độc.
Châu nhi lắc đầu đáp:
- Không ăn thua gì đâu! Theo lời nói của phu nhân chúng tôi, thì Ngũ Độc thần chưởng là một một môn chưởng pháp rất ác độc, khi luyện phải hút đủ thứ nước dãi độc vào gan bàn tay, đồng thời, còn dùng nội gia chân khí để dồn ra. Hễ đánh trúng vào người của kẻ địch, chất độc chạy vào trong tạng phủ, và còn đi sâu vào trong xương tuỷ, phải do người biết xử dụng Ngũ Độc thần chưởng mới hút được những chất độc ấy ra. Ngoài ra, khắp thiên hạ chỉ có một thứ Hồng Hoàng châu là mới có thể giải trừ được thôi.
Tiểu Hồng xen lời nói:
- Tôi có nghe thấy sư phụ nói tới món thuốc ấy. Nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm kiếm cho ra được Hồng Hoàng châu cơ chứ?
Châu nhi nhìn Thanh Lam, nói tiếp:
- Không những bệnh của Liễu cô nương rất nguy, phải có Hồng Hoàng châu mới giải cứu được, mà Giang công tử và các người phen này thế nào cũng phải đi Độc Cung mới xong. Phu nhân chúng tôi đã cho Liễu cô nương uống một viên Tuyết Liên rồi. Theo lời phu nhân nói, uống viên Tuyết Liên ấy có thể làm cho chất độc nhất thời chưa thể xâm nhập vào trong tạng phủ ngay được. Cũng vì vậy mà phu nhân sai tiểu tỳ tới đây mời Giang công tử mau đi ngay núi Kiếm Môn hỏi Kiếm Sơn cư sĩ Liễu Thanh Hà, ẩn cư ở Liễu Trì Khấu, mượn Hồng Hoàng châu để đem đi cứu chữa cho Liễu cô nương.
Thanh Lam nghe nói liền ngẩn người ra giây lát rồi đáp:
- Tiểu sinh chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Liễu Thanh Hà bao giờ, và cũng không quen biết ông ta. Như vậy đường đột đi hỏi mượn Hồng Hoàng châu, không biết ông ta có bằng lòng cho mượn không?

Châu nhi lắc đầu đáp:
- Việc này tiểu tỳ cũng không rõ lắm, nhưng nghe giọng nói của phu nhân, thì chỉ cần công tử tới đó, thế nào Kiếm Sơn cư sĩ cũng cho công tử mượn ngay.
Bạch Mai mới gặp Lan Nhi có một lần, nhưng rất có cảm tình với nàng ta. Nàng có ngờ đâu Lan Nhi vì nàng mà tức tối bỏ đi. Lúc này nàng nghe thấy Lan Nhi ngộ nạn, chỉ có Hồng Hoàng châu mới có thể giải cứu được, trong lòng lo âu vô cùng, vội xen lời nói:
- Lam đại ca, Kiếm Môn sơn ở đâu thế? Chúng ta đi ngay đi!
Nàng vừa nói vừa kéo tay Tiểu Hồng, và nói tiếp:
- Chị Tiểu Hồng, chị đi cùng với chúng tôi nhứ?
Tất nhiên Tiểu Hồng phải theo Thanh Lam đi rồi, bằng không nàng tội gì mất công theo dõi hơn ngàn dặm như thế? Nàng đang không biết làm thế nào để được đi cùng với Thanh Lam, nay bỗng thấy Bạch Mai rủ đi, thì còn gì sung sướng bằng, nên nàng liền gật đầu nhận lời ngay.
Châu nhi nhìn sắc trời một hồi rồi nói tiếp:
- Bây giờ đã muộn lắm rồi, tiểu tỳ cũng phải về thưa lại với phu nhân đây! Nếu Giang công tử hỏi mượn được Hồng Hoàng châu xong, xin đến ngay Hùng Nhĩ sơn, phu nhân chúng tôi sẽ ở đó đợi chờ công tử đấy.
Nghĩ tới đó, nàng ta vái chào ba người một lát, rồi quay người đi luôn.
Thanh Lam vội kêu gọi:
- Châu cô nương! Độc Cung ở đâu?
Châu nhi ngạc nhiên đáp:
- Công tử chả định đi Độc Cung là gì? Sao lại không biết Độc Cung ở đâu thế?
Thanh Lam thấy Châu nhi cười mình, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Châu nhi lại nói tiếp:
- Độc Cung ở trên Hùng Nhĩ sơn ấy.
Nói xong, nàng ta quay người đi luôn.
Bạch Mai cũng kéo Tiểu Hồng và quay người lại thúc giục Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca chúng ta phải đi thật mau mới được vì chúng ta còn phải đi kiếm Liễu Thanh Hà nữa!
Ba người rời khỏi Vu Sơn vội đi Kiếm Môn ngay. Cả ba giở khinh công tuyệt mức ra đi, và chuyên đi những đường núi vắng vẻ.
Trưa ngày thứ ba đã tới gần Kiếm Môn rồi, ba người liền hỏi thăm dân cư ở dưới chân núi xem Liễu Trì Khấu ở đâu, rồi cả ba lại tiếp

tục lên núi ngay.
Thì ra Liễu Trì Khấu ở về phía Tây Kiếm Các. Ba người đang đi, bỗng thấy ngoài khu rừng ở phía trước mặt, có một cái bóng trắng như ẩn hiện. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Bạch Mai vội kéo Tiểu Hồng phi thẳng về phía trước.
Mấy ngày hôm nay vì hai người gần gũi nhau luôn, nên đã rất hợp chuyện.
Hai cái bóng người, một trắng một đỏ, như hai cái bóng mây bay về phía trước.
Hai nàng liền thấy trên bãi cỏ ở ngoài rừng có một thiếu nữ áo tía, đang đứng ở đó, ánh sáng trắng thấp thóang mà ba người trông thấy hồi nãy là ánh sáng ở thanh trường kiếm của nàng ta tỏa ra.
Nàng ta đang cúi đầu, mải miết dùng mũi kiếm vẽ đi vẽ lại trên mặt cỏ. Không hiểu nàng ta có việc gì quan trọng mà Bạch Mai với Tiểu Hồng đi tới gần hồi nào mà nàng ta cũng không hay. Hai nàng tới gần, thấy thiếu nữ kia cứ cúi đầu ngẫm nghĩ, trên mặt đất đã bị nàng ta vạch khá nhiều phù hiệu ngang ngang dọc dọc. Cứ vẽ mấy vạch, nàng lại ngắm nhìn một lúc, đồng thời lại còn vẽ thêm mấy cái khuyên tròn vào đấy nữa. Hình như nàng vẽ một hình đồ rất phức tạp, hay là đang luyện tập một trận đồ gì thì phải!
Bạch Mai đứng cạnh đó xem một hồi cũng không sao hiểu được nàng nọ đang làm gì? Tuy vậy, nàng thắc mắc vô cùng, vội rỉ tai Tiểu Hồng, khẽ nói:
- Chị Tiểu Hồng, nàng ta đang làm gì thế?
Tiểu Hồng khẽ đáp:
- Em cũng không biết, chỉ thấy nàng có vẻ chăm chú lắm. Ừ, em biết rồi, chắc nàng đang nghiên cứu một pho kiếm pháp gì đây?
Chúng ta thử hỏi Lam đại ca xem sao?
Bạch Mai hớn hở đáp:
- Phải đấy! Chúng ta hỏi Lam đại ca đi!
Hai nàng không ngờ Thanh Lam đã đứng ở đằng sau mình rồi, và còn thấy chàng xua tay bảo đừng nói nữa.
Bạch Mai đành phải chịu khó đợi chờ xem sao. Một lát sau, ba người thấy nàng nọ bỗng xoá hết những đường vẽ ấy đi, mồm lẩm bẩm nói:
- Ý nghĩa của Cửu Cung là căn cứ vào những đường chỉ ở trên mai rùa, hai và bốn là vai, sáu với tám là chân, trái ba phải bảy, đội chín, đạp một, năm ở nơi chính giữa ...
Nói tới đó, nàng lại dùng kiếm mà vẽ tiếp. Lần này nàng vừa vẽ vừa nghĩ nên nét vẽ đã rõ ràng hơn trước nhiều.
Thanh Lam là người học rộng, nên chàng chỉ xem một lát đã nhận ra

được ngay, nàng ta đang vẽ hình Cửu Cung thực.
Thiếu nữ áo tía nghĩ ngợi mãi vẫn chưa nghĩ ra nhẽ. Nàng lại dùng mũi kiếm vẽ ở bên phía Đông một cái vòng tròn, ở phía Tây cũng một cái vòng tròn, rồi lại tăng giảm thêm thắt mồm lại lẩm bẩm nói tiếp:
- Tám chín bảy mươi hai, nơi đây bốn cái vòng nữa, tất cả là mười ba cái vòng. Sao lại có những mười ba cái vòng như thế?
Thanh Lam thấy nàng đếm mãi vẫn không tìm ra được một kết luận, liền nghĩ thầm:
"Thì ra nàng đang suy nghĩ về một trận pháp. Trận pháp này biến hóa theo Cửu Cung Bát Quái ...".
Chàng càng xem càng thấy biến hóa phức tạp một cách rất huyền ảo.
- Lam đại ca, nàng ta đang làm gì thế?
Chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng người hỏi như trên.
Chàng quay nhanh đầu lại, mồm vừa va đụng vào mồm của nàng nọ.
Lúc ấy chàng mới hay người đó là Tiểu Hồng.
Tiểu Hồng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng trợn mắt lên lườm yêu chàng một cái, khiến chàng càng hổ thẹn thêm. Cũng may lúc ấy Bạch Mai vừa rón rén bước lại gần, khẽ hỏi:
- Lam đại ca, có phải chị ta đang luyện tập một pho kiếm pháp gì không?
Thanh Lam định thần giây lát rồi lắc đầu đáp:
- Nàng ... đang nghiên cứu trận pháp, mà trận ấy lại biến hóa theo Cửu Cung Bát Quái.
Bạch Mai nghe thấy chàng nói như thế càng không hiểu, chớp mắt cái rồi hỏi tiếp:
- Lam đại ca nói trận pháp gì thế?
Nàng vừa hỏi tới đó đã nghe thấy thiếu nữ áo tía mừng rỡ thất kinh kêu la:
- Phải rồi! Tám chín ỏay mươi hai, mỗi vòng lại cộng với nhau, như vậy là hai trăm chín mươi hai, đúng rồi!
Nàng mừng rỡ như điên như cuồng. Lúc này nàng cúi đầu xuống vẽ, ba người chỉ trông thấy hình dáng của nàng rất ẻo lả thôi, bây giờ nàng đứng dậy, ba người mới trông thấy mặt nàng đẹp như hoa phù dung, lông mày như lá liễu.
Bạch Mai, Tiểu Hồng đồng thanh thất kinh kêu la:
- Ủa!
Thế rồi hai cái bóng người một trắng một đỏ, nhanh như điện chớp, rút kiếm ra xông lại tấn công nàng ta, mồm thì đồng thanh nói:
- Con tiện tỳ, thế ra ngươi đào tẩu đến nơi đây!

Tiểu Hồng có vẻ tức giận hơn, nàng còn giơ kiếm lên nhằm mặt thiếu nữ áo tía ấy bổ xuống.
Thì ra thiếu nữ áo tía ấy chính là Cầm Thất Tiên Tử Liễu Giao Cơ. Nàng ta bỗng thấy hai người ở trong rừng nhảy ra chẳng nói chẳng rằng múa kiếm tấn công ngay, nên cũng tức giận khôn tả, nhẩy sang bên tránh né thế kiếm của Tiểu Hồng, rồi lớn tiếng quát hỏi:
- Các ngươi ở đâu tới? Sao dám đến Kiếm Môn sơn này quấy nhiễu như thế?
Tiểu Hồng mặt đỏ bừng, giận dữ đáp:
- Tiện tỳ kia, ngươi đã làm gì thì tự hiểu lấy. Hừ! Ngày hôm nay đừng có hòng bổn cô nương tha chết cho!
Nói xong, nàng lại giơ kiếm lên nhằm ngực Giao Cơ đâm luôn.
Thiếu nữ áo tía tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, quát tiếp:
- Giỏi lắm!
Nói xong, nàng cũng giơ trường kiếm lên chống đỡ thế kiếm của Tiểu Hồng.
"Coong".
Hai người cùng bị đối phương đẩy lui nửa bước. Thiếu nữ áo tía chỉ kiếm vào Bạch Mai, quát tiếp:
- Còn ngươi nữa! Cả hai cứ tiến lên tấn công một lúc đi, để bổn cô nương khỏi mất công chém giết hai lần!
Nàng vừa nói xong câu đó, bỗng thấy cạnh thiếu nữ áo trắng đã có một thanh niên áo xanh rất đẹp trai, nên nàng liếc nhìn một cái, lại nhìn thêm cái nữa.
Tiểu Hồng thấy vậy càng tức giận thêm, vừa lui bước đã tiến lên ngay, lạnh lùng đáp:
- Khỏi cần phải hai người! Chỉ một mình cô nương đây cũng đủ diệt trừ ngươi, một yêu phụ vô sỉ rồi!
Nói xong, nàng múa kiếm xông lên tấn công như vũ như bão.
- Ai là yêu phụ? Ngươi ... các ngươi mới là yêu phụ vô sỉ!
Thiếu nữ áo tía cũng không chịu lép vế, vừa chống đỡ vừa trả lời như vậy. Lúc này hai người lại đấu tiếp. Tiểu Hồng xuất thân ở Bắc Hải, thuộc phái Huyền Linh, chú trọng về môn luyện khí thành sức, ngưng hư hóa thực. Kiếm pháp của nàng thuộc về loại cương mãnh, nên kiếm của hai người vừa va đụng nhau, thiếu nữ áo tía đã thất thanh kêu la, và trường kiếm suýt bị Tiểu Hồng hất bắn ra khỏi tay.
Tiểu Hồng thấy vậy cười nhạt và nói tiếp:
- Yêu phụ có dám tiếp thêm ba thế kiếm của ta nữa không?
Nói xong, nàng liên tiếp giở luôn ba thế tuyệt diệu nhất ra tấn công, mũi kiếm của nàng như có những điểm sao bạc bắn ra liên tiếp và

nhắm bốn mặt tám phương của thiếu nữ áo tía tấn công xuống.
Không riêng gì thiếu nữ áo tía, ngay cả Thanh Lam với Bạch Mai mới lần đầu tiên được trông thấy pho kiếm pháp này của Tiểu Hồng.
Kiếm thế của nàng huyền ảo và mũi kiếm lại tỏa ra những luồng hơi lạnh lấn át kẻ địch.
Thanh Lam đang tấm tắc khen ngợi thì thấy thiếu nữ áo tía chỉ uốn có hai cái đã thóat ra khỏi vòng kiếm quang của Tiểu Hồng rồi.
Bạch Mai ngạc nhiên vô cùng, bỗng khẽ hỏi Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, yêu phụ này sử dụng thân pháp gì thế?
Thanh Lam chỉ hơi lắc đầu thôi, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào trong đấu trường.
Thiếu nữ áo tía vừa thóat khỏi thế công của đối thủ, Tiểu Hồng lại thét lớn, múa kiếm nhằm ngực nàng ta đâm tiếp.
Thế kiếm này của Tiểu Hồng mới thóang trông thì nhanh tuyệt luân nhưng lại có vẻ rất đơn sơ tầm thường. Sự thực thế kiếm đó của nàng ta biến hóa vô cùng, bất cứ đối phương dùng kiếm để chống đỡ, hay tránh né như thế nào cũng khó mà thóat khỏi được.
Hiện giờ Thanh Lam đã giàu kinh nghiệm hơn trước, tất nhiên chàng chỉ thoáng trông đã hiểu biết ngay thế kiếm của Tiểu Hồng lợi hại như thế nào, và trong đầu óc chàng cũng đang nghĩ cách để phá giải. Chàng thấy thiếu nữ áo tía đợi cho mũi kiếm của Tiểu Hồng sắp đâm trúng vào người mới uốn éo lưng ong một cái rồi biến mất ngay.
Thiếu nữ áo tía ấy nhanh nhẹn thực, nàng chỉ uốn người một cái đã lướt tới phía sau Tiểu Hồng và cùng giơ tay lên định trả đũa một kiếm.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 68
Một, Hai, Ba

Tiểu Hồng thấy đâm hụt thế kiếm ấy, cũng rất khôn ngoan vội quay người về phía sau và giơ kiếm lên chống đỡ kiếm của thiếu nữ nọ.
Hai người lại đấu với nhau rất kịch liệt, nhưng về kiếm pháp thì thiếu nữ áo tía còn kém hơn Tiểu Hồng một mức. Nàng chỉ nhờ có thân pháp huyền ảo, nên tha hồ cho thế kiếm của Tiểu Hồng nhanh và lợi hại như thế nào cũng không sao đâm trúng được vào người nàng ta.
Thanh Lam đứng nhìn hồi lâu, đã dần dần nhận ra cử chỉ và thân hình của Liễu Giao Cơ ngày nọ. Người hôm trước trông rất lẳng lơ

dâm đãng, còn Giao Cơ này thì đứng đắn e lệ. Đã phát giác hai điểm đó rồi, chàng lại chăm chú để ý tới thiếu nữ áo tía này thêm.
Bây giờ chàng còn nhận thấy tầm thước của thiếu nữ này nhỏ bé hơn Giao Cơ một chút.
Lúc ấy hai người càng đấu càng kịch liệt. Tiểu Hồng thấy tấn công mãi cũng không sao đâm trúng được đối phương, nàng càng tức giận thêm, lại giở những thế kiếm rất huyền ảo ra tấn công tới tấp. Thiếu nữ áo tía cứ chạy quanh để tránh né, và nàng chỉ chống đỡ chứ không phản công lại.
Có lẽ Thanh Lam đã nhận xét ra được thân pháp của thiếu nữ áo tía ấy rồi, nên chàng đột nhiên la lên:
- Cửu Cung Bát Quái! Nàng ta xử dụng thân pháp Cửu Cung Bát Quái! Thảo nào mà huyền ảo đến như thế!
Bạch Mai nghe thấy Thanh Lam nói như vậy có vẻ hiểu mà lại không hiểu liền ghé đầu vào gần má của Thanh Lam mà hỏi tiếp:
- Lam đại ca, cái gì là Cửu Cung Bát Quái?
- Yêu phụ! Có giỏi thì tiếp chưởng này của bổn cô nương! Tiểu Hồng giở đủ các thế kiếm huyền ảo ra mà vẫn không sao thắng nổi đối phương, nàng tức giận đến mặt đỏ bừng. Nàng bỗng quát tháo như trên và giở ngay pho Huyền Linh chưởng, một môn tài ba lợi hại nhất của nàng ra. Chỉ thấy nàng vừa giơ chưởng ra tấn công một thế, đã có tiếng kêu "ùm", cát bụi mù mịt. Chỗ thiếu nữ áo tía đang đứng đã bị lõm thành một cái hố sâu, nhưng còn thân hình của thiếu nữ ấy thì đã biến mất.
- Nguy tai! Yêu phụ đã đào tẩu rồi đấy.
Bạch Mai vừa kêu la vừa giở khinh công đuổi theo nhanh như một mũi tên vậy, chỉ thoáng cái nàng đã đuổi tới trước khu rừng, giơ kiếm bạc lên đâm luôn. Thiếu nữ áo tía cũng vội giơ trường kiếm lên chống đỡ.
Sau một tiếng "coong", trường kiếm của thiếu nữ áo tía đã bị chém gẫy làm đôi. Nàng bỗng tái mét mặt, mồm hậm hực nói:
- Các ngươi đều bắt nạt ta!
Nàng như muốn khóc, và chỉ xoay người một cái đã lướt vào trong khu rừng rậm liền.
- Chị Bạch Mai, đừng có để cho y thị tẩu thoát!
Tiểu Hồng vừa nói vừa đuổi theo vào trong rừng ngay. Bạch Mai cũng theo gót Tiểu Hồng chạy thẳng vào trong rừng. Hai người đi nhanh, Thanh Lam muốn cản trở cũng không kịp.
Thiếu nữ áo tía đã vào được trong rừng rồi, lúc này trông nàng ung dung như là về nhà vậy, thân pháp kỳ diệu của nàng phiêu hốt vô

cùng, nên Bạch Mai với Tiểu Hồng không sao đuổi kịp nàng ta được. Bạch Mai với Tiểu Hồng tìm kiếm hồi lâu nhưng không thấy tung tích của nàng ta đâu cả. Tiểu Hồng hậm hực nói:
- Nếu phen này tôi còn gặp yêu phụ, thì nhất định không để cho y thị tẩu thoát nữa!
Bạch Mai vội đỡ lời:
- Vừa rồi tôi trông thấy y thị muốn đào tẩu, nên mới nhảy tới cản đường, ngờ đâu vẫn để cho y thị chạy thoát mất. Lam đại ca vừa rồi có nói là y thị xử dụng thân pháp Cửu Cung Bát Quái gì đó?
Hai người ra khỏi khu rừng, thấy Thanh Lam đang đứng ở đó đợi chờ, Tiểu Hồng liền phùng mồm trợn mép nói:
- Chị Bạch Mai xem kìa, chị em mình đuổi theo kẻ địch hàng nửa ngày mà Lam đại ca vẫn cứ đứng yên ở đó, không hề cử động gì hết!
Bạch Mai cũng lên tiếng:
- Phải đấy! Tại sao Lam đại ca lại không giúp chúng tôi bắt con yêu phụ ấy?
Thanh Lam vội đáp:
- Mai muội, Nhiếp cô nương, hai vị có nhận thấy thiếu nữ vừa rồi không phải là yêu phụ Cầm Thất không? Vừa rồi tôi đang định bảo hai vị hãy ngừng tay để hỏi rõ xem có phải thế không, nhưng đã chậm mất một bước.
Tiểu Hồng thấy chàng đã không bênh mình, trái lại còn bảo đối phương không phải là Cầm Thất tiên tử, máu ghen lại nổi lên đùng đùng, liền bụng bảo dạ rằng:
- "Giỏi thực! Thế ra chàng từ lúc được gần gũi con yêu phụ đến giờ hãy còn chưa quên nó, nên chàng cứ bênh vực nó hoài!".
Nghĩ đoạn, nàng liền cười nhạt nói tiếp:
- Dù yêu phụ có bị thiêu ra tro đi chăng nữa tôi cũng nhận ra, chứ có khi nào lại nhận lầm được cơ chứ? Chắc đại ca ...
Nàng sực nghĩ đến tình cảnh lúc ở trong phòng của người yêu phụ, nàng hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, không sao nói tiếp được nữa.
Bạch Mai vẫn không biết Lam đại ca có cuộc kỳ ngộ phong lưu ấy, nên nàng cứ trố mắt lên nhìn hai người thôi. Thấy hai người yên lặng, nàng vội xen lời nói:
- Yêu phụ đã đào tẩu rồi, chúng ta đừng lý đến việc ấy nữa, mau đi kiếm Liễu Trì khấu đi!
Thanh Lam gật đầu đáp:
- Mai muội nói rất phải, chúng ta ...
Chàng vừa nói tới đó thì ở chỗ cách xa mười mấy trượng đã có tiếng người vọng tới:

- Các người có giỏi thì theo ta vào đây!
Bạch Mai kêu "ủa" một tiếng và quát lớn:
- Thế ra yêu phụ vẫn còn ẩn núp ở nơi đây.
- Yêu phụ!
Lửa ghen bốc lên không sao chịu nổi, Tiểu Hồng vừa quát bảo vừa nhẩy xổ về phía có tiếng nói của Giao Cơ. Bạch Mai cũng không chịu lép vế, vội đuổi theo ngay.
Thanh Lam thấy hai nàng đã đuổi theo, bất đắc dĩ cũng phải giở khinh công ra theo sau, vì chàng sợ hai cô bé bướng bỉnh này nghi ngờ mình.
Đi hết khu rừng thông ấy, thì tới một con đường núi rất hẹp, con đường ấy đi thẳng xuống một sơn cốc. Tiểu Hồng tức giận quá hóa ra u mê, nên bất chấp đối phương có chạy vào đầm rồng hang hổ, nàng cũng cứ đuổi theo cho đến kỳ cùng.
Bạch Mai và Thanh Lam cũng vậy, cứ thế mà chạy thẳng về phía trước chứ không để ý đến ngoại cảnh.
Một lát sau, ba người đã sắp đuổi kịp thiếu nữ áo tía rồi. Lúc bấy giờ ba người đã đi vào trong một cái sơn cốc. Cốc khẩu hình hồ lô, bên ngoài thì chật hẹp, nhưng bên trong lại rộng. Chung quanh sơn cốc này đều là những sườn núi cao chót vót, còn trong sơn cốc thì toàn những tảng đá lởm chởm.
- Yêu phụ, ngươi còn chạy đi đâu?
Tiểu Hồng trông thấy chỉ còn cách năm sáu trượng nữa là đuổi kịp, nàng mừng rỡ khôn tả, liền thét lớn rồi tung mình nhẩy về phía trước.
Tiếp theo đó, Thanh Lam và Bạch Mai cũng lần lượt đuổi theo tới.
Khi Tiểu Hồng vừa đuổi tới gần, chân vừa đứng xuống mặt đất thì thấy trước mặt tối om, cảnh vật đã thay đổi hết như mình đang đứng ở trong một đám mây mù, hai mắt lờ đờ, không sao nhận ra được phương hướng nào cả.
Nàng hoảng sợ vô cùng, đang định lui bước, thì bỗng nghe thấy Bạch Mai ở phía sau kêu gọi:
- Ủa! Lam đại ca! Lam đại ca! Anh đang ở đâu thế? Còn chị Tiểu Hồng ở đâu?
- Mai muội ở đâu thế? Hãy đứng yên đừng có cử động!
Đó là tiếng nói của Thanh Lam, Tiểu Hồng nghe tiếng nói đã nhận ra chàng ta chỉ ở cách chỗ mình chừng năm trượng thôi, nhưng không hiểu tại sao nàng không trông thấy?
- Chị Mai, tôi đến gần đây!
Tiểu Hồng vừa phi thân tới chỗ Bạch Mai vừa lên tiếng nói.
Nàng yên trí cái nhảy này thế nào mình cũng tới Bạch Mai chứ không

sai? Ngờ đâu khi nàng tới nơi, hai chân vừa đụng tới mặt đất thì bỗng cảm thấy nơi đó lồi lõm, đồng thời lại có một vật gì vướng cẳng, nên suýt tí nữa thì nàng té ngã. Nàng kinh hãi vô cùng vội đứng thẳng người dậy. Nàng lại nghe thấy tiếng của Bạch Mai ở chỗ cách xa mình hơn mười trượng đang kêu gọi:
- Chị Tiểu Hồng! Sao không thấy chị tới thế?
Tiểu Hồng nghe thấy Bạch Mai nói như vậy, bụng bảo dạ rằng:
"Lạ thực! Chả lẽ mình đã thấy lầm phương hướng chăng?".
Nàng nghĩ đoạn trong lòng càng tức giận thêm, liền giơ chưởng lên tấn công trống không luôn hai chưởng.
Bắc Hải Huyền Linh chưởng là một pho chưởng pháp thiên hạ vô địch, tuy công lực của Tiểu Hồng mới có ba bốn thành thôi, nhưng lúc này cũng không phải là tầm thường. Lạ thực! Chưởng phong đánh ra như vũ như bão như thế, mà sao phía đằng trước lại trống không, không có một chút gì phản ứng lại cả?
Lúc ấy, nàng lại nghe thấy tiếng của Thanh Lam ở đằng xa vọng tới:
- Mai muội, Nhiếp cô nương, hai người cứ đứng yên ở đó, đừng có đi đâu hết! Có lẽ chúng ta đã chót vào lầm Cửu Cung Bát Quái trận, nhưng cũng may chúng ta chưa vào sâu trong trận, vẫn có thể rút lui được.
Với một giọng oán trách, Bạch Mai xen lời nói:
- Vừa rồi người ta hỏi anh cái gì là Cửu Cung Bát Quái, anh lại không chịu nói, bây giờ mới bị thiệt thòi như thế.
Hình như hai người vừa nói vừa cùng nhảy lên vậy. Tiểu Hồng cũng không chần chừ, vội nhảy lui về phía tương phản năm trượng và nàng nghĩ, nếu mình lại nhẩy về phía bên trái bốn năm trượng là có thể lui ra khỏi cốc khẩu được, cho nên nàng vừa nghĩ như vậy đã vội nhảy ngay về phía sau tức thì. Ngờ đâu tha hồ cho nàng nhảy lui bao nhiêu lần mà vẫn không sao lui ra khỏi được sơn cốc, chỉ thấy trời tối om, mây và sương mù bao quanh, không khác gì như đang sống ở trong giấc mơ vậy.
- Ủa!
Nàng lại nghe thấy tiếng thất kinh kêu la của Thanh Lam với Bạch Mai như vậy, đoán cả hai người cũng như mình, cả ba đều không sao ra khỏi được sơn cốc ấy. Nhưng tiếp theo đó ở chỗ cách Thanh Lam không xa, thiếu nữ nọ bỗng cười nhạt và nói:
- Tự cho mình là thông minh, tưởng trận này là Cửu Cung Bát Quái trận! Hừ! Các ngươi cứ thử xông ra khỏi đi! Thôi cô nương đi đây!
Tiểu Hồng nghe thấy giọng nói của thiếu nữ có vẻ đắc trí lắm, nàng càng tức giận thêm, và nhất là nàng lại nghe thấy giọng nói của đối

phương rất quyến rũ, nàng càng không sao chịu nhịn được, liền lớn tiếng đáp:
- Yêu phụ không biết xấu hổ! Ngươi không nghĩ lại xem thân phận của mình như thế nào, mà lại còn cứ tự nhận là cô nương như thế?
Nàng vừa nói vừa múa chưởng tấn công về phía có tiếng nói ấy.
- Hừ! Con nhãi kia, các ngươi đều là người tôi bại hết! Nếu không phải cha ta cấm ở trong trận đả thương người, thì bổn cô nương đã sớm đâm thủng ngực ngươi rồi!
Tiếng nói của nàng ta càng ngày càng xa dần.
- Yêu phụ, ngươi thị cái trò che mắt này để làm cho người ta không thấy gì, thì có tài cán gì đâu? Có giỏi thì dám ra đây đấu với cô nương trăm hiệp nào?
Tiểu Hồng không thấy đối phương trả lời, mới biết nàng nọ đã bỏ đi thực rồi.
Bạch Mai có bao giờ rơi vào những hoàn cảnh như thế này đâu? Xung quanh tối đen như mực, chỉ nghe thấy tiếng của Lam đại ca với Tiểu Hồng thôi, chứ không trông thấy thân hình của hai người, nên nàng càng hãi sợ thêm. Ngờ đâu, nàng vừa có lòng hoảng sợ, ảo ảnh liền nổi lên ngay. Nàng tưởng tượng như trong sương mù có những bóng ma lúc ẩn lúc hiện vậy. Nàng hãi sợ đến suýt khóc, vội lớn tiếng kêu gọi:
- Lam đại ca, chị Tiểu Hồng, mau lại đây! Nơi đây có ma xuất hiện, em sợ quá!
Thanh Lam vội an ủi nàng rằng:
- Mai muội, mau định thần lại, đừng có hãi sợ gì hết, đó là ảo tưởng đấy!
Bạch Mai vẫn còn hãi sợ, nói tiếp:
- Có ma thực đấy! Lam đại ca! Tôi ... tôi hãi sợ lắm, đại ca mau lại đây!
Thanh Lam đang suy nghĩ về những nét vẽ của thiếu nữ áo tía hồi nãy, và sắp hiểu thấu rồi, bỗng bị Bạch Mai kêu gọi như vậy, làm chàng phân tâm, đầu óc lại bối rối ngay, nên chàng vội đáp:
- Mai muội, nếu thấy ma thực, cứ việc rút kiếm ra đâm bừa đi!
Bạch Mai cười khì đáp:
- Đại ca không nói, suýt tí nữa thì em quên mất!
Nói xong, nàng rút thanh bảo kiếm ra, liền thấy trước mặt sáng rực, và đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều. Tuy bốn bề hãy còn lu mờ, nhưng chỗ cách nàng năm thước đã trông thấy rõ cả. Thấy mình đứng ngay vào giữa những đống đá lởm chởm, nàng mừng rỡ vô cùng, vội lớn tiếng kêu la:

- Lam đại ca! Em đã trông thấy rõ rồi! Chúng ta hiện đang đứng ở trong những đống đá. Đại ca mau rút bảo kiếm ra đi, em đã có cách rồi.
Sự thật mắt của Thanh Lam có thể trông thấy được những vật ở trong xó tối, nhưng chàng chỉ trông thấy được chỗ cách mình chừng ba thước thôi, nên chàng cũng đã biết mình hiện đang đứng ở trong những đống đá rồi. Tiếc thay những đống đá này lại xếp đặt một cách rất phức tạp và huyền ảo, nếu không biết rõ đường lối mà cứ chạy ngược đâm bừa, thì làm sao mà tìm thấy được cửa ngõ? Tuy chàng vẫn còn nhờ được một ít đường vẽ của thiếu nữ nọ, nhưng bên trong biến hoá như thế nào, thì nhất thời chàng làm sao mà hiểu biết ra được ngay.
Bạch Mai không biết là chàng đang suy nghĩ về Cửu Cung Bát Quái, chỉ thấy mình kêu gọi mà không thấy chàng trả lời, nàng lại gọi tiếp:
- Lam đại ca! Mau rút kiếm ra đi, em có cách rồi!
Bạch Mai lại hỏi tiếp:
- Lam đại ca đã rút kiếm ra chưa?
Thanh Lam không biết nàng hỏi như thế để làm chi, liền đáp:
- Anh đã rút ra rồi!
Bạch Mai lại lớn tiếng gọi tiếp:
- Lam đại ca phải múa động trường kiếm, thì em mới tìm thấy chứ! Nào, bây giờ ta bắt đầu nhé, em sẽ nhảy tới đấy!
Nàng vừa nói, vừa tung mình nhẩy lên ngay. Thanh Lam liền trông thấy một đạo bạch quang nhảy lên cao tám chín trượng. Lúc này chàng mới vỡ lẽ và khen thầm Bạch Mai quả thực thông minh. Chàng vừa nghĩ vừa múa tít thanh kiếm tung mình nhảy lên theo. Chàng liền nghe thấy Bạch Mai hớn hở nói tiếp:
- Lam đại ca, em đã trông thấy anh rồi, mau thâu kiếm lại đi!
Thanh Lam vội thâu kiếm lại, kiếm quang của chàng vừa thâu lượm, thì Bạch Mai đã nhảy tới và đâm bổ vào lòng chàng liền.
- Chị Bạch Mai, em cũng trông thấy chị rồi!
Tiểu Hồng ở ngoài xa bảy tám trượng cũng mừng rỡ kêu gọi như vậy.
Bạch Mai như một con thỏ trắng nho nhỏ, tựa vào trong lòng Thanh Lam và ngửng đầu lên hỏi:
- Lam đại ca, chúng ta kiếm chị Tiểu Hồng nhé?
Thanh Lam đáp:
- Trận này biến hoá huyền diệu như vậy, làm sao mà tìm thấy cô ta được.
- Em đã có cách!

Bạch Mai nói xong, liền lớn tiếng kêu gọi Tiểu Hồng rằng:
- Chị Tiểu Hồng, hễ chị nghe thấy em nói, một, hai, ba, là hãy nhảy lên càng cao càng hay.
Tiểu Hồng vội ứng tiếng nhận lời ngay. Bạch Mai liền quay đầu lại nói với Thanh Lam tiếp:
- Khi em nhảy lên, anh múa tít thanh bảo kiếm như hồi nãy nhé.
Thanh Lam đã biết ý định của nàng rồi, liền cười và gật đầu.
Lúc này Bạch Mai cảm thấy như chơi trò ú tim, trong lòng thích thú lắm, liền kêu gọi tiếp:
- Chị Tiểu Hồng! Anh Thanh Lam! Chuẩn bị nhé? Em đếm đây:
Một, hai, ba ...
Bạch Mai lại múa kiếm tung mình nhảy lên. Nàng xử dụng thân pháp "Long Phi Cửu Thiên", nên chỉ nhẩy một cái đã lên cao năm trượng.
Nàng hơi ngừng ở trên đó và lớn tiếng hỏi:
- Chị Tiểu Hồng đâu?
Lần đầu tiên Tiểu Hồng thấy thân pháp này của Bạch Mai, không những nàng ta có thể ngừng được ở trên không mà lại còn có thể lên tiếng nói được nữa.
Qúy vị nên rõ bất cứ người nào nội công tinh thuần đến đâu, khi nhảy lên cũng phải nín hơi lấy sức nên ở trên không hơi ngừng một chút thì không khó mà chỉ khó nhất là lên tiếng nói thôi. Hễ lên tiếng nói một cái, là chân khí bài tiết ra ngay mà chân khí đã bài tiết, thì thế nào cũng phải rớt xuống.
Nay Tiểu Hồng thấy Bạch Mai làm được như vậy mà không rớt xuống, trong lòng cũng phải kính phục thầm. Trước kia nàng cứ tưởng võ công của sư môn mình là thiên hạ vô địch, nhưng bây giờ nàng mới biết, người giỏi lại có người giỏi hơn, trời cao lại có trời cao hơn. Nàng có biết đâu môn Long Phi Cửu Thiên của Bạch Mai có thể ở trên không co mình ruỗi người chín lần. Luyện tới mức đó mới thiệt giỏi và còn có thể ngự khí phi hành nữa.
Hãy nói Tiểu Hồng nghe thấy Bạch Mai kêu gọi, vội lớn tiếng đáp:
- Chị Bạch Mai, em tới đây!
Vừa nói xong, nàng đã vội nhảy tới cạnh Bạch Mai liền.
Tiểu Hồng vừa nhảy lên, đã nghe thấy Bạch Mai hoan hô và giơ tay trái ra lôi Tiểu Hồng nhẩy xuống trước mặt Thanh Lam.
Khi xuống tới mặt đất Tiểu Hồng mừng rỡ vô cùng, vội nắm lấy tay Bạch Mai, vừa cười vừa nói:
- Ồ! Khinh công của chị cao siêu lắm!
Bạch Mai thấy Tiểu Hồng với Lam đại ca khen mình như vậy, trong lòng mừng rỡ khôn tả, nhất là vì mình đã nghĩ ra được cách đó nên

ba người mới lại tụ họp được với nhau như thế. Nàng vừa cười vừa đẩy Tiểu Hồng một cái, nũng nịu nói:
- Em không chịu đâu! Chị lại cười em rồi!
Nhưng khi nàng quay đầu lại nhìn, thấy Lam đại ca cứ đứng ngẩn người ra nhìn đống đá, và chân chàng cứ vẽ ngang vẽ dọc hoài, hình như đang suy nghĩ một việc gì mà không thèm đếm xỉa đến mình vậy.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 69
Đường Môn Tứ Bảo

Bạch Mai thấy Thanh Lam cứ ngẩn người ra, không thèm trả lời mình, nàng cảm thấy hơi vọng vì mãi nàng mới nghĩ ra được mưu kế này để ba người tụ họp với nhanh được, mà không thấy chàng ta khen mình nửa lời.
Nàng cố ý nũng nịu, lớn tiếng hỏi:
- Đại ca đang nghĩ ngợi gì thế?
Thanh Lam vẫn cứ nhìn xuống đất hoài, chỉ kêu " Hừ" một tiếng và hỏi:
- Hai người còn nhớ không? Thiếu nữ áo tía ở trên mặt đất vẽ những gì, mồm mình lẩm nhẩm mấy câu "Cửu Cung chi nghĩa, pháp dĩ linh quy, nhị tứ vì kiên, lục bát vi túc..." thế bên dưới cô ta còn nói những gì nữa, hai người có nhớ không?
Bạch Mai không thấy chàng nhìn mình, trong lòng càng không vui thêm, chẩu môi lên, hậm hực đáp:
- Nào ai biết được cái trò quỷ quái ấy là trò gì cơ chứ?
Tiểu Hồng nghe thấy Thanh Lam hỏi như vậy bỗng sực nghĩ đến sư môn của mình cũng có một trận pháp dùng Ngũ Hành sinh khắc để chết địch, mà trận pháp này cũng tránh không khỏi căn cứ vào Ngũ Hành Cửu Cung Bát quái, bọn mình ba người trúng phải quỷ kế của yêu phu rồi bị dẫn vào chỗ mai phục này, nếu mình không biết cách đi của trận pháp này sẽ bị giam giữ ở trong trận này cho đến chết đói chứ không sao. Bây giờ Thanh Lam đang nghĩ đến cách phá giải bọn mình không nên phá bĩnh. Vì vậy nàng mới khẽ kéo Bạch Mai một cái, đang định lên tiếng nói thì Thanh Lam đã lẩm bẩm nói tiếp:
- Nhị tứ vì kiên, lục bát vi túc, tả... tả...
Chàng chỉ nghĩ tới chữ "tả" chứ còn bên dưới là gì thì vẫn chưa nghĩ

ra.
Bạch Mai đang tức giận, thấy Thanh Lam nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, liền động lòng thương, vội đỡ lời:
- Tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất, ngũ cư trung ương.
Thanh Lam bỗng nhảy bắn người lên, nắm lấy cánh tay Bạch Mai, vừa cười vừa nói:
- Mai muội thông minh thật ! Đúng tả tam hữu thật, ngũ cư trung ương. Đi! Chúng ta thử đi xem.
Bạch Mai thấy mình vừa đọc xong mấy câu đó. Lam đại ca mừng rỡ như vậy, nàng cũng mừng theo, vừa có vẻ kinh ngạc hỏi:
- Lam đại cạ..
Thanh Lam không đợi chờ nàng ta nói dứt, đã vội cướp lời nói tiếp:
- Chúng ta cứ thử xem có thể đi ra khỏi trận này không?
Lúc này Bạch Mai mới vỡ nhẽ, liền trố mắt lên hỏi lại:
- Lam đại ca đã biết cách đi rồi? Ủa! Thế ra vừa rồi đại ca nghĩ cách để phá trận? Sao đại ca không sớm nói.
Thanh Lam cười khì một tiếng, liền dẫn hai người đi thẳng vào trong đống đá loạn xạ không có thứ tự, thấy cửa ngõ trùng trùng điệp điệp, hình như đi mãi vẫn không sao đi hết vậy, nên đi được một quãng, chàng mới nhận thấy mình chỉ mới hiểu có một nửa thôi thì làm sao mà ra khỏi trận pháp này được? Chàng cảm thấy mỏi mệt liền dừng chân lại ngay.
Hai thiếu nữ nọ cứ lẳng lặng đi theo chứ không biết gì hết.
Thấy chàng đứng lại, hai nàng cũng đứng lại xem.
Đang lúc ấy, ba người cũng nghe thấy đằng xa bỗng có tiếng người nói vọng tới - Quỳnh nhi hồ đồ thực chưa biết tên tuổi người ta mà đã dụ họ vào trong trận rồi ! nhớ...
- Cái gì cha cũng trách mắng con. Bọn chúng bắt nạt con, tất nhiên chúng đều là những kẻ bất lương.
Thanh Lam đã nghe tiếng nói của thiếu nữ áo tía rồi, và còn biết nàng đã gọi người cha tới nữa. Chàng vừa lắng nghe tiếp, quả nghe thấy ngươi cha với giọng khàn nói tiếp:
- Hừ! Con nhỏ bướng bỉnh quen từ hồi nhỏ rồi, nên đến giờ vẫn không sao thay đổi được, nếu vừa rồi mắt cha không hoa thì kiếm quanh xông lên trên không ấy ắt phải thân pháp “Phi Long Cửu Thiên” của phái Côn Luân. Năm xưa nếu cha không gặp lão thần tiên thì cha làm gì còn được tính mạng sống đến bây giờ nữa?
Con...con...
hà! Nếu con đã thất lễ với môn hạ của lão thần tiên thực, thì cha còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa.

Tiếng nói càng ngày càng gần, Thanh Lam lại còn nghe thấy tiếng chân người đi nữa. Chàng ngạc nhiên vô cùng, vì vừa rồi Bạch Mai múa kiếm nhảy lên chứ có phải là mình đâu? Chàng liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Phi Long Cửu Thiên cũng là thân pháp của phái Côn Luân hay sao?".
Chàng lại nghĩ tới tám thế kiếm pháp của Thiên Lý cô hành khách truyền thụ cho, lúc ấy chàng cũng cảm thấy hơi giống thế Càn Khôn Nhất Kiếm của mình, nên chàng nghĩ tiếp:
"Nếu Phi Long Cửu Thiên là thân pháp của phái Côn Luân thì chắc tám thế kiếm pháp kia cũng là kiếm pháp của Côn Luân chứ không sai? Như vậy, Thiên Lý cô hành khách thể nào cũng là người của phái Côn Luân, bằng không ông ta cũng có liên quan rất mật thiết với phái ấy" chàng nghĩ tới đấy bỗng hai mắt sáng ngời. Bạch Mai và Tiểu Hồng cũng đều mừng rỡ, thất thanh kêu ủa một tiếng.
Vì lúc ấy ba người mới biết bọn mình đã đi tới cạnh cửa trận rồi mà không biết lối ra. Đồng thời ba người lại còn thấy một ông già tóc đã hoa râm, mặt mũi thanh tao đang đứng ở phía đằng trước.
Ông già ấy không đợi chờ bọn Thanh Lam ba người lên tiếng đã chắp tay chào và nói trước:
Lão là Liễu Thanh Hà. Con gái lão là Giao Quỳnh hãy còn ít tuổi, không biết nếp tẻ gì cả, nên vừa rồi nó đã thất lễ với ba vị mong ba vị lượng thứ cho.
Nghe thấy đối phương tự nhận là Liễu Thanh Hà, Thanh Lam mừng thầm.
"Ông già này chả là Kiếm Sơn người mà chúng ta đang muốn kiếm là gì?" nghĩ đoạn, chàng vội đáp lễ và trả lời:
- Thế ra lão trượng là Kiếm Sơn đấy, tiểu sinh ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đến nay mới hân hạnh được gặp.
Thấy Thanh Lam biết rõ biệt hiệu của mình, Thanh Hà cũng phải ngạc nhiên và hỏi lại:
- Lão ẩn cư ở đây mấy chục năm, chưa hề lai vãng với một nhân vật giang hồ nào, sao lại biết được rõ được như thế?
Nói tới đó, hình như sực nghĩ đến một việc gì, liền kêu " ồ" một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:
- Thiếu hiệp quý tính đại danh là gì? Lão chưa thỉnh giáo? Vừa rồi lão đi tới, thấy trong trận có kiếm khí bốc lên, và thấy xử dụng Long Phi Cửu Thiên thân pháp, vì vậy lão đoán chắc thiếu hiệp là cao túc của phái Côn Luân.
Thanh Lam vội đáp:
- Lão trượng quá khen đấy thôi, tiểu sinh Giang Thanh Lam, môn hạ

của phái Không Động, vừa rồi lão trượng trông thấy thân pháp Long Phi Cửu Thiên ấy là của tiểu muội tiểu sinh xử dụng đấy.
Nói xong, chàng giới thiệu Bạch Mai với Tiểu Hồng hai người cho Kiếm Sơn.
Thanh Hà bỗng lộ vẻ tươi cười và nói tiếp:
- Lão ngưỡng mộ Không Không lão nhân đã lâu và Côn Luân lão thần tiên lại là ân nhân của lão. Ngày hôm nay lão được gặp quý vị Ở nơi đây thực là hân hạnh vô cùng.
Nói tới đó ông ta bỗng quay người lại quát con gái rằng:
- Quỳnh nhi, có mau lại đây xin lỗi ba vị không?
Giao Quynh đứng ở cạnh phía sau cha, tuy thấy cha bảo mình xin lỗi, nhưng nàng vẫn có vẻ không bằng lòng và nghĩ:
"Người ta bắt nạt mình, mình còn phải xin lỗi người, thế thì nghĩa lý gì?".
Nàng vừa nghĩ vừa bực mình, hai má đỏ bừng, nhưng nàng không dám cưỡng lời cha, đành phải tiến lên vái ba người một lại.
Thanh Lam vội ngăn và nói:
- Xin lão trượng không nên bắt cô nương làm như vậy. Câu chuyện vừa rồi hoàn toàn do sự hiểu lầm mà nên hết. Vả lại hai cô em gái của tiểu sinh cũng không nên không phải, vậy mong lão trượng đừng có trách cứ lệnh ái như thế.
Giao Quỳnh đưa mắt nhìn liếc nhìn chàng, và nghĩ thầm:
"Thế mới phải chứ, việc này là lỗi tự Ở nơi hai người em gái chàng trước".
Thanh Hà vội đáp:
- Tiểu nữ mồ côi mẹ từ hổi còn nhỏ, lão lại bận việc suốt ngày, nên nó mới hư quen đi rồi. Mong ba vị đừng có chê cười nhé.
Nói tới đó, ông ta nhìn lên trời và nói tiếp:
- Nơi đây cách tệ xá không xa lắm, mời thiếu hiệp cùng hai vị cô nương đến tệ xá xơi chén nước đã.
Vì chuyến đi này Thanh Lam định đi kiếm ông ta nên ông ta không mời, chàng cũng xin cầu kiến liền. Nay có cơ hội này, khi nào chàng chịu bỏ qua, vội đáp:
- Lão trượng đã có nhã y như vậy, tiểu sinh đâu dám khước từ.
Thanh Hà nghe nói càng mừng rỡ thêm, liền đi trước dẫn đường. Cả bọn bước ra khỏi thạch trân đi theo con đường núi tiến thẳng về phía trước. Một lát sau, đã vượt qua một ngọn núi và đã trông thấy một con suốt đang chảy róc rách, cạnh suối có một con đường đất nhỏ, chỗ tận cùng của con đường có mấy căn nhà lá, xung quanh nhà lá trồng mấy khóm trúc.

Liễu Thanh Hà dẫn mọi người đi vào trong nhà, còn Giao Quỳnh thì đi thẳng vào nhà trong.
Thanh Lam thấy phòng khách này bày biện rất giản dị, ngoài bàn ghế ra không có vật gì khác cả, nhưng quét dọn rất sạch sẽ.
Mọi người ngồi xuống xong. Giao Quỳnh đã bưng nước ra mời uống.
Bạch Mai với Tiểu Hồng hai người tuy hãy còn tính trẻ con, nhưng lúc này cũng đã nhận ra Giao Quỳnh khác Giao Cơ thực, nên hai người mới biết sự hiểu lầm này là do mình lỗ mãng mà nên.
Bạch Mai mặt đỏ bừng, gượng cười nhưng vẫn không dám lên tiếng nói. Còn Tiểu Hồng thì dù sao cũng già dặn hơn, nên nàng vội đứng dậy và khẽ nói:
- Cảm ơn chị, chỉ tại chị em chúng tôi lỗ mãng, nên mới có sự hiểu nhầm nhau vừa rồi, mong chị lượng thứ cho nhé.
Bạch Mai vội xen lời nói:
- Chị Giao Quỳnh này, thân pháp của chị thần diệu thực, Lam đại ca nói đó là Cửu Cung Bát Quái thân pháp có phải thế không chị?
Thấy hai nàng lên tiếng nói như vậy, Giao Quỳnh cũng nguôi cơn giận ngay, mặt cơ hồ thẹn liếc nhìn Thanh Lam một cái rồi mới khẽ đáp:
- Tài ba của hai chị còn cao siêu hơn em người, em... Phải, Giang thiếu hiệp nói rất đúng, thân pháp của em là do cha em căn cứ vào trận pháp Cửu Cung Bát Quái biến hóa thành, mỗi một cung của Cửu Cung đều có thể biến hóa thành Bát Quái, nên thân pháp ấy có bảy mươi hai thế tất cả, rồi từ một đến bảy mươi hai vòng quanh Cửu cung thành một cái vòng tròn, mỗi cái vòng tròn, mỗi cái vòng tròn lại có tám kiểu biến hóa, chỗ giáp giới lại có những bốn vòng, cộng tất cả lại là mười ba vòng. Nhưng có số ấy nhân lên với nhau, nên tổng số của nó là hai trăm chín mươi hai thế.
Nàng thao thao bất tuyệt nói như vậy, kể cho Bạch Mai nghe nhưng thực sự nàng có dụng ý nói cho Thanh Lam hay.
Nghe nàng nói xong, Thanh Lam mới vỡ nhẽ, vội cười và đỡ lời:
- Cao luận của cô nương khiến tiểu sinh sáng trí ra liền. Không ngờ Cửu Cung Bát Quái lại biến hóa thần diệu đến như thế. Thảo nào tiểu sinh bị vây ở trong trận nhất thời không sao lĩnh hội nổi.
Thanh Hà vừa cười vừa quát bảo Giao Quỳnh rằng:
- Quỳnh nhi, con mới học được một chút xíu mà dám ra khoe khoang như vậy, không sợ Giang thiếu hiệp cười cho hay sao?
Giao Quỳnh mặt đỏ bừng, nũng nịu đáp:
- Con không chịu đâu. Vừa rồi chị Mai hỏi, con trả lời chị ấy đấy, chứ có phải là con khoe khoang đâu mà cha cũng nói.

Thanh Hà lại nói tiếp:
- Muộn lắm rồi, chắc Giang thiếu hiệp với hai cô nương chưa ăn uống gì đâu, con có mau vào bếp làm cơm thiết khách không?
Giao Quỳnh còn quay đầu đáp:
- Con đã nhóm lửa rồi, thịt hổ khô với hươu khô không phải nấu nướng gì cả, chỉ cần thái nhỏ là ăn được ngay. Cha có khách tới, có người nói chuyện với cha, cha lại đuổi con vào nhà trong...
Nàng vừa đi vừa nói như thế, Thanh Hà nhìn theo sau lưng con gái rồi cười khì một tiếng, rồi quay đầu lại hỏi Thanh Lam tiếp:
- Giang thiếu hiệp ba vị Ở nơi xa tới Kiếm Môn không biết có công việc gì thế?
Thanh Lam không giấu giếm gì hết, bèn đem chuyện mình kết oán với Yến Sơn song kiệt, Bích Mục Thiền thừ tầm tù. Nữ đệ tử của phái Côn Luân là Hồng Tuyến cô nương tưởng lầm là bị Đường Thiên Sinh bắt cóc, nên mình đi theo dõi vào Tứ Xuyên này. Mình sợ đôi bên hiểu lầm nhau, nên mới vội đuổi theo. Không ngờ khi đi tới Ngưu Can Mã Phế giáp thì bị Thiên Sinh phái người đón đánh.
Sau đi tới Triều Vân Phong gặp thị tỳ của Băng Phách phu nhân, mới biết một nghĩa muội khác của mình là Lan Nhi trúng phải Ngũ Độc chưởng, phải có Hồng Hoàng châu mới giải độc được. Vì vậy mình mới đường đột tới đây để hỏi mượn Hồng Hoàng châu chữa nọc độc cho người nghĩa muội ấy. Khi tới tiền sơn thì vừa gặp Giao Quỳnh, hai nàng nghĩa muội của mình lại tưởng lầm nàng là Giao Cơ, nên mới có sự đấu với nhau như thế. Chàng nhất nhất kể hết cho ông già họ Liễu nghe.
Kiếm Sơn nghe Thanh Lam nói xong, liền thở dài một tiếng và đáp:
- Thiếu hiệp với hai vị cô nương cũng không phải người ngoài, lão chả cần giấu giếm làm chi. Sự thực Ngô Tấn Đình với Đường Thiên Sinh đều là đồng môn sư huynh của lão đấy.
Thanh Lam nghe nói giật mình kinh hãi, vội hỏi lại:
- Thế ra lão trượng cũng là người của Đường môn đấy à?
- Lão chính là đệ tử của Đường môn, nhưng Tây Xuyên Đường môn xưa nay vẫn khét tiếng thiên hạ với cách sử dụng chất độc đã hơn hai trăm năm rồi. Năm xưa, thủy tổ truyền lại một bộ Độc kinh và có viết lại hai câu di huấn, hai câu ấy là “Thống xuất bách độc, dĩ giải dân ách” chức chưởng môn đời nào cũng do đệ tử họ Đường đảm nhiệm. Đường môn tứ bảo đều trao cho người chưởng môn cai quản.
- Đường môn Tứ bảo nào?
Bạch Mai bỗng xen lời như thế.

Thanh Hà đáp:
- Đường môn Tứ bảo là Kinh, Bào, Châu, Can, Kinh là Độc Kinh, Bào là Độc Bào, Châu là Hồng Hoàng châu còn Can là cây trượng Lan can...
Bạch Mai có vẻ thất vọng hỏi tiếp:
- Theo lời lão bá bá nói thì hạt Hồng Hoàng châu vẫn ở trong tay Đường Thiên Sinh phải không?
Nàng một lòng nhớ nhung, vết thương bị Ngũ Độc chưởng đánh của Lan Nhi cần phải có Hồng Hoàng châu mới cứu chữa được, nên nàng thở dài một tiếng, nháy mắt với Thanh Lam một cái rồi hỏi chàng rằng:
- Chị Lan Nhi phải có Hồng Hoàng châu mới chữa khỏi, biết làm sao bây giờ đây hả đại ca?
Thanh Hà vừa cười vừa đỡ lời:
- Cô nương khỏi nóng lòng sốt ruột như thế vội, lời nói của lão đã xong đâu.
Bạch Mai thở dài hỏi tiếp:
- Thế lão bá bá có cách mượn được đấy à?
Thanh Hà đáp:
- Sau đó truyền đến tay Tiên tổ sư. Tiên tổ sư nhận thấy bốn báu vật cùng tập trung trong tay một người, nhỡ người đó là kẻ bất chính làm hại võ lầm thì lấy ai ra kiềm chế nổi. Cho nên tiên sư tổ mới lập lại một điều môn quy là ngoài cuốn Độc kinh với cây Trượng Lan Can là phải để cho người chưởng môn giữ, còn lại Độc Bào với Hồng Hoàng châu thì phải truyền cho hai người môn hạ khác để kiềm chế lẫn nhau. Nhưng hai người môn hạ ấy, trước khi sắp quy tiên thì phải đem hai vật báu ấy về trả cho sư môn để trao lại cho hai đệ tử đời dưới tiếp quản. Môn hạ của tiên sư chỉ có ba anh em sư huynh, sự đệ lão phu, nên đại sư huynh được quản lý cái áo Độc Bào, còn chưởng môn nhị sư huynh đương nhiên được giữ cuốn Độc kinh với chiếc gậy Lan Can, còn lão thì được giữ Hồng Hoàng châu, từ đó đến giờ.
Bạch Mai nghe thấy ông ta nói như thế liền thở hắt ra một cái rồi nói tiếp:
- Lão bá bá, Độc bào với cây trượng Lan Can là cái gì thế?
Thanh Hà ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Hai thứ đó vốn dĩ là vật báu của bổn môn, không thể cho người ngoài biết rõ được, nhưng cô nương là môn hạ của Côn Luân lão thần tiên, nên lão có nói ra cũng không sao.
- Lão bá bá, cháu nàng ghe thấy bá bá nói hai vật ấy, cháu chắc là

trò chơi gì rất thích thú, nên cháu mới hỏi như vậy. Nếu lão bá bá nhận thấy không tiện nói ra cho người ngoài hay thì xin lão bá bá đừng nói nữa.
- Cô nương thật là người nghĩa hiệp, bụng dạ lại quang mình lỗi lạc như vậy, cô nương đã hỏi tới, khi nào lão lại không nói cho cô nương hay. Cái áo Độc bào ấy dệt bằng tơ Thiên tằm,vào nước không ướt, vào lửa không cháy, bảo đao bảo kiếm chém không rách, vả lại bên trong lại có chất độc rất mạnh, người nào mặc nó phải luyện qua Ngũ Độc thần công mới có thể mặc được, nhất đấu đối địch, khí giới của đối phương chỉ khẽ đụng vào cái áo bào ấy một cái, chất độc trong áo sẽ truyền qua khí giới mà chạy vào trong người kẻ địch, bất cứ linh dược gì cũng không sao giải cứu được. Nếu người mặc nó có nội công tinh thâm, sẽ có thể sử dụng chân khí đả thương kẻ địch được. Vì cái áo bào ấy quá ác độc, tiên sư tổ đã ra một cấm lệ, là nếu không phải gặp kẻ thâm thù đại địch thì không được phép xử dụng đến nó. Cho nên người trên giang hồ ít ai biết tới chuyện này. Vả lại khi đã sử dụng tới kẻ địch thể nào cũng bị toi mạng ngay, như vậy không sợ người ngoài tiết lộ.
Thanh Lam nghe tới đây rùng mình một cái, thầm nghĩ:
“Thế ra Đường môn của Tứ Xuyên lại có thứ võ khí độc ác như vậy”.
Tiểu Hồng sinh trưởng ở Bắc Hải, sư phụ của nàng võ công thông huyền, ngày thường vẫn nói cho nàng hay rất nhiều điển cố của võ lâm nhưng cái áo Độc bào này thì chưa hề nói tới cho nàng hay. Vì vậy nàng cũng lên tiếng hỏi:
- Thưa lão bá bá, Độc bào là một thứ trong Đường môn tứ bảo, đã lợi hại như vậy, còn Lan Can trượng là vật của người chưởng môn cất giữ chắc còn lợi hại hơn phải không?
Thanh Hà đáp:
- Cô nương đoán rất đúng, Lan Can vốn dĩ là một thứ cây cổ thuộc loại Sa Đường, nó trong và xanh biếc như ngọc Phỉ Thúy, đao kiếm thường sao chặt nổi nó. Vì trượng Lan Can là khí giới tùy thân của tiên sư tổ năm xưa, trên gậy có bôi một thứ thuốc mê, bất cứ người hay súc vật, hễ đứng đối diện nó là thấy thần trí mê man, chân tay tê tái, mất hết sức phản khách. Năm xưa tiên sư vào núi sâu hái thuốc hoàn toàn nhờ có chiếc gậy ấy mới bình yên vô sự.
Thanh Lam nghe nói tới đó, sự nghĩ đến khi ở Trường Hận Cốc khẩu, mình bị Đường Thiên Sinh làm cho mê man bất tỉnh mà không hay, đến giờ chàng mới biết mình đã bị Thiên Sinh dùng cây gậy trúc quét qua mặt một cái rồi mình mê man bất tỉnh ngay.
Nghĩ tới đó, chàng lại nghe thấy Bạch Mai lên tiếng hỏi lại:

- Lão bá bá vừa nói độc bào với trượng Lan Can lợi hại như vậy, chả lẽ trên thiên hạ không còn vật gì kìm chế được nói hay sao?

Hồi 70
Biến Đổi Một Cách Đột Ngột

Thanh Hà vừa cười vừa đáp:
- Năm xưa tiên tổ sư đi tìm kiếm các thứ độc vật, mục đích cũng là để giải cứu tai ách cho dân chúng. Độc bào với Lang Cao trượng chỉ là những vật dùng để hộ thân khi đi vào hang núi sâu kiếm thuốc đấy thôi sao lại không có thứ hoá giải được nó cơ chứ?
Bạch Mai trố mắt lên và hỏi tiếp:
- Những vật đó là những vật gì thế?
- Hồng Hoàng châu.
- Hồng Hoàng châu ư?
Bạch Mai kinh ngạc kêu "ủa" một tiếng hỏi lại. Thanh Hà nói tiếp:
- Hồng Hoàng châu có thể giải được các thứ kỳ độc của thiên hạ nên nó mới thực là vật chí báu của Đường môn.
Nói tới đó, Thanh Hà cúi đầu nhìn xuống đất, ngẫm nghĩ giây lát rồi bỗng thò tay vào túi lấy một hộp ngọc nho nhỏ ra, hai bàn tay hơi run run đưa Thanh Lam, trịnh trọng nói tiếp:
- Giang thiếu hiệp đã cần dùng đến nó xin cứ tạm giữ lấy. Khi nào dùng xong, thiếu hiệp trả lại cho lão.
Thanh Lam không biết trong hộp ngọc ấy đựng vật gì vội đứng dậy hỏi:
- Thưa lão trượng, vật này ...
Thanh Hà không đợi chờ chàng nói dứt, đã mỉm cười đáp:
- Hồng Hoàng châu.
- Hồng Hoàng châu ư?
Thanh Lam cũng kinh ngạc đến cuống cả chân tay, bụng bảo dạ rằng:
"Kiếm Sơn cư sĩ xuất thân Đường Môn, ta đang kết thù kết oán với Đường môn mà ông lại vui lòng đưa cho ta mượn vật báu của sư môn dùng để khắc chết độc vật như vậy?".
Chàng vừa nghĩ tới đó thì Thanh Hà đã thở dài và nói tiếp:
- Giang thiếu hiệp là cao túc của phái Côn Luân, lệnh muội lại là môn hạ của Côn Luân lão thần tiên, chỉ nội hai vấn đề này cũng đủ bảo

đảm nên lão không cho mượn sao được? Huống hồ lệnh nghĩa muội, Lan nhi cô nương, lại bị Ngũ Độc chưởng của đại sư huynh lão đánh trúng, phải có Hồng Hoang châu này mới chữa khỏi được. Dù là người ngoài lão cũng phải tuân theo di huấn của sư tổ mà ra tay giải độc cho thiên hạ. Nhưng ...
Bạch Mai vội xen lời khen ngợi:
- Lão bá bá có bụng tốt thực!
Thanh Lam lại hỏi tiếp:
- Lão trượng còn muốn dặn bảo điều gì xin cứ cho biết rõ?
Thanh Hà lại thở dài một tiếng nữa rồi nói tiếp:
- Từ khi Nhị sư huynh nhận chức chưởng môn đến giờ, mấy chục năm nay đã không tuân theo di huấn của sư tổ thì chớ, lại còn dám chế luyện rất nhiều thuốc độc đem bán cho thiên hạ để cầu lợi. Đại sư huynh không những không khuyên bảo thì chớ, trái lại còn nối giáo cho giặc, khiến Đường môn xưa nay vẫn được tiếng là chuyên giải bách độc cho thiên hạ biến thành lưu cốc thiên hạ. Lão đã khuyên ngăn mấy lần vì thế mà anh em gây gổ với nhau, nên lão mới đến đây ẩn cư không chịu ra ngoài nữa là thế. Không ngờ Đại sư huynh với Nhị sư huynh càng ngày càng tệ thêm, đã gây hấn với Giang thiếu hiệp, môn hạ của Côn Luân lão thần tiên, lại còn liên can đến Tuyết Sơn Băng Phách Phu nhân. Độc cung tuy lợi hại thực, nhưng với tài ba của thiếu hiệp và hai vị cô nương cũng đủ phá tan. Vậy mong ba vị hãy nể mặt lão, nếu phen này có thể giảng hòa được thì rất hay, nếu vạn nhất hai vị sư huynh thị độc vật làm khó dễ ba vị, ba vị chỉ cần hạt Hồng Hoàng châu này cũng đủ phá giải những chất độc của họ.
Nói tới đây ông ta ngập ngừng không muốn nói. Sau cùng ông ta liếc nhìn ba người một cái rồi mới nói tiếp:
- Từ khi tiện nội tạ thế lão chỉ sống với hai đứa con gái thôi, nhưng con gái lớn của lão vái Nhị sư huynh làm sư phụ từ hồi còn nhỏ, nếu ba vị có gặp nó, làm ơn nương tay hộ.
Thanh Lam vội đỡ lời:
- Tiểu sinh với Đường môn vốn dĩ không có thù hằn gì hết. Vả lại mục đích của tiểu sinh tới đây là chỉ sợ Hồng Tuyến cô nương hiểu lầm cọ sát với lịnh sư huynh thôi, nay lão trượng lại bảo như vậy, tiểu sinh đâu dám không tuân lệnh.
Bạch Mai lại hỏi tiếp:
- Thưa lão bá bá, đại lệnh ái của bá bá tên là gì thế?
Thanh Hà cau mày lại đáp:
- Nhũ danh của nó tên là Giao Cơ!

- Liễu Giao Cơ ...
Thanh Lam nghe nói lại ngạc nhiên, lẩm bẩm nói như vậy mà bụng bảo dạ rằng:
"Đúng rồi, thảo nào vừa rồi chúng ta ba người cứ tưởng lầm Giao Quỳnh là Giao Cơ. Tuy cử chỉ của hai người hơi khác nhau, nhưng còn mặt mũi thì giống nhau như đúc, thật không ngờ. Như vậy đủ thấy kinh nghiệm giang hồ của ta vẫn còn non nớt lắm.".
- Ủa, cô ta là Cầm Thất tiên tử ư?
Bạch Mai với Tiểu Hồng đều ngạc nhiên và đồng thanh hỏi.
Thanh Hà gượng cười đáp:
- Chắc ba vị đã gặp đại tiểu nữ ở Vu Sơn rồi? Nó làm môn hạ của Nhị sư huynh, gần mực thì đen, nó đã tiêm nhiễm những hành vi bất chính. Lão đã cảnh cáo nó luôn luôn, vì thế nó ít khi dám về nhà. Nó đã có điều gì xúc phạm ba vị, mong ba vị lượng thứ ...
- Thưa cha, cơm và thức ăn đã dọn ra rồi, cha còn cứ thao thao bất tuyệt nói hòai.
Giao Quỳnh ở trong nhà bước ra, tay bưng mâm thức ăn và cơm vừa đặt lên trên bàn vừa nói.
Thanh Hà vội đứng dậy, cười ha hả nói tiếp với ba người:
- Chốn sơn dã không có thức ăn ngon lành như ở dưới phố, mời ba vị hãy xơi tạm cho đỡ đói.
Thanh Lam đưa mắt nhìn, thấy trên bàn tuy có bày bảy tám món ăn, như các thứ hổ khô, nai khô, nhưng măng và rau đều tươi tốt, hơi thơm xông lên tận mũi, nên không một ai còn khách sáo nữa Khi mọi người đã ngồi vào bàn rồi, Thanh Hà liền nâng chén lên mời:
- Đây là rượu của lão đã lấy nước suối cất, Giang thiếu hiệp xơi thử một chén, xem có uống được không?
Thanh Lam vừa nhấp thử một hớp đã thấy rượu ấy thơm ngon khôn tả, liền khen ngợi luôn miệng. Chàng lại ăn thử mấy món, ăn thấy món nào cũng đều ngon hết, lại tắc lưỡi khen người làm thức ăn khéo.
Giao Quỳnh thấy chàng khen vừa hổ thẹn vừa mừng thầm.
Bạch Mai với Tiểu Hồng cũng khen ngợi nàng mấy câu, tiệc rượu hôm ấy thực là vui vẻ.
Tối hôm đó, Bạch Mai, Tiểu Hồng ngủ chung với Giao Quỳnh một giường. Ba người chuyện trò suốt đêm, còn Thanh Lam thì được mời vào ngủ cùng phòng với Thanh Hà, nhưng mỏi người, nên vừa lên giường chàng đã ngủ ngay.
Sáng ngày hôm sau, Thanh Lam vì nóng lòng đi Hùng Nhĩ Sơn nên chàng vội cáo từ Thanh Hà.

Giao Quỳnh rất quyến luyến Bạch Mai với Tiểu Hồng. Hai cha con tiễn khách ra tận ngoài cốc khẩu mới quay trở về.
Hãy nói bọn Thanh Lam ba người thì có khinh công liền vượt núi qua non, leo qua dãy núi Kiếm môn rồi tới dãy núi Lộc Đầu.
Trưa ngày thứ hai, ba người đã tới chân núi Hùng Nhĩ. Núi này cao chọc trời, đá mọc lởm chởm. Ngoài những cây cỏ mọc um tùm ra thì không có một bóng người nào dám lai vãng ở gần đó hết. Ba người không biết Độc Cung ở đâu, muốn hỏi thăm lại kiếm mãi cũng không thấy một bóng người nào hết.
Châu Nhi thừa lệnh Băng Phách Phu Nhân chỉ dặn ba người đợi chờ ở núi Hùng Nhĩ thôi, chứ không nói đợi ở đâu, nên nhất thời ba người không biết đi đâu mà tìm kiếm?
Tính nết của Bạch Mai rất lương thiện. Nàng nhớ nhung Lan Nhi vô cùng, nhận thấy Lan Nhi là người bạn gái thứ nhất của mình, nay đến cứu người bạn ấy mà không biết người bạn gái ấy ở đâu thì làm sao mà tìm kiếm ra được, nên nàng nóng lòng sốt ruột hơn ai hết, vội lên tiếng hỏi:
- Lam đại ca, Băng Phách phu nhân đợi chúng ta ở đâu thế? Không biết hiện giờ chị Lan Nhi ra sao?
Thanh Lam cũng bàng hoàng, nhưng chàng nghĩ lại Băng Phách phu nhân đã sai Châu Nhi đi hẹn ước như vậy thì thế nào bà ta cũng tới, nên chàng quyết định cả bọn hãy chờ ở đó chốc lát đã.
Chàng nghĩ như thế, đang định trả lời Bạch Mai, thì bỗng thấy Tiểu Hồng quát hỏi:
- Ai mà lén lén lút lút ở trong rừng thế? Có mau bước ra đây không?
Nàng vừa nói dứt, đã có hai cái bóng người ở trong rừng bước ra, cung kính hỏi:
- Có phải Hoành Thiên Nhất Kiếm Giang thiếu hiệp đấy không? Bọn tiểu nhân đợi chờ ở đây đã lâu!
Thanh Lam cả mừng, lại tưởng rằng Băng Phách phu nhân sai chúng đến để nghinh đón mình, nhưng khi chàng ngửng đầu lên thì thấy hai đại hán áo đen, tuy vẻ mặt tươi cười, mà vẫn không sao che lấp được bộ mặt hung ác. Vả lại, vì chưa gặp họ bao giờ, nên chàng ngẩn người trong giây lát rồi gật đầu đáp:
- Chính tiểu sinh là Giang Thanh Lam đây! Hai vị thừa lệnh ai tới đón chúng tôi thế?
Hai đại hán áo đen vội tiến lên mấy bước, đưa mắt liếc nhìn Bạch Mai với Tiểu Hồng một cái, rồi cười nịnh nói tiếp:
- Tiểu nhân thừa lệnh người chưởng môn với Ngô lão gia tới đây cung kính đợi chờ hiệp giá của ba vị. Hiện giờ có danh thiếp ở đây,

xin Giang thiếu hiệp qua mắt cho!
Nói xong, một tên móc túi lấy hai tờ danh thiếp, một xanh một vàng ra, cung kính đưa cho Thanh Lam.
Thanh Lam nghe nói ngạc nhiên, bụng bảo dạ rằng:
"Chúng nói người chưởng môn với Ngô lão gia, rõ ràng là ám chỉ Đường Thiên Sinh với Ngô Tán Đình rồi. Sao bọn mình ba người vừa tới Hùng Nhĩ sơn này mà chúng đã biết và phái người tới nghênh đón rồi?".
- Lam đại ca, ai sai họ tới thế? Có phải là Băng Phách phu nhân không?
Bạch Mai thấy chúng rút danh thiếp ra, có vẻ ngạc nhiên liền tới gần khẽ hỏi như vậy.
Thanh Lam đỡ lấy danh thiếp, thấy lá thiếp màu xanh đề những chữ viết bằng kim nhũ như sau:
"Đường Thiên Sinh mục thủ bái kính" còn cái thiếp màu vàng thì viết:
"Ngô Tán Đình vái chào".
Bạch Mai trông thấy hai cái thiếp ấy càng kinh ngạc thêm vội hỏi tiếp:
- Ủa! Thế ra chính là Đường Thiên Sinh bảo chúng đến để nghênh đón đấy à?
Thanh Lam mỉm cười nói với hai đại hán rằng:
- Tiểu sinh đang không biết đường lối của quý môn, muốn phiền hai vị đưa đường.
Nói xong, chàng bỏ hai lá thiếp vào túi. Hai đại hán áo đen đưa mắt nhìn nhau, rồi cung kính nói tiếp:
- Người chưởng môn với Ngô lão gia đã ở trong Độc Cung chờ đại giá của ba vị. Xin thứ lỗi bọn tiểu nhân đi trước một bước.
Tiểu Hồng vội hỏi:
- Con tiện tỳ Cầm Thất có ở trong ấy không?
Đại hán lạnh lùng đáp:
- Tiểu nhân chỉ biết thừa lệnh đưa đường thôi, cô nương đến Độc Cung sẽ biết liền.
Nói xong, chúng quay người đi luôn. Tiểu Hồng thấy thế liền trợn ngược đôi lông mày lên quát hỏi tiếp:
- Các ngươi dám nói bướng với cô nương này như thế phải không?
Nàng vừa nói vừa giơ chưởng lên, đang định tấn công vào lưng của hai đại hán nọ. Thanh Lam thấy vậy khuyên bảo:
- Nhiếp cô nương! Hà tất phải chấp nhất chúng mà làm chi!
Hai đại hán là những người có khinh công khá nhất của bọn đệ tử của Đường môn, nên bước chân của chúng cũng đi lẹ lắm. Chỉ trong nháy mắt, chúng đã đi xa được năm sáu trượng liền.

Thanh Lam mỉm cười, liền theo hai đại hán kia đi luôn, Bạch Mai với Tiểu Hồng cũng phải đi theo nốt.
Khi vào tới trong bụi lau, hai đại hán áo đen càng đi nhanh như gió, nếu bọn Thanh Lam ba người không có khinh công tuyệt thế thì đã bị bọn chúng bỏ thực xa rồi.
Vì còn mãi thi đua khinh công với hai đại hán áo đen nên mọi người không để ý đến lối đi. Vì vậy cả ba đều không biết mình đã đi qua những đường lối nào?
Đi được một quãng, Thanh Lam rất thắc mắc, bụng bảo dạ rằng: "Khinh công của mình với hai nàng có thể nói là ít người sánh kịp. Hai đại hán này, trông phục sức của chúng thì chỉ là hạng người tôi tớ của Đường môn thôi, dù ngày thường vẫn đi quen đường núi, khinh công của chúng có giỏi đến đâu thì cũng chỉ hơn những người thường ở trên giang hồ một chút thôi, chứ chúng đi nhanh sao bằng được bọn mình như thế này?".
Nhưng sự thật rành rành ra trước mắt như vậy, chàng thấy hai người ấy đi rất nhanh, có thể nói là ngang tài với mình được. Có lẽ ngay cả Ngô Tán Đình cũng chỉ đi nhanh tới mức độ này thôi.
Chàng đang suy nghĩ thì Tiểu Hồng phi thân lại gần, khẽ nói:
- Lam đại ca, chúng đi nhanh như thế này là có ý muốn để chúng ta không nhận được đường lối. Nếu vậy chúng ta mỗi người phải chú ý một mặt may ra lại tìm thấy được những cái gì đáng nghi cũng chưa chừng.
Thanh Lam thấy nàng nhắc nhở như vậy, gật đầu khen phải, vội khẽ đáp:
- Nhiếp cô nương nói rất có lý. Cô nương với Mai muội hãy để ý nhìn tả hữu hay hai bên, còn tôi thì chú ý vào những cảnh vật ở phía đằng trước.
Thế rồi ba người cùng để ý xem, quả nhiên đã xuất hiện được rất nhiều điều khả nghi.
Ba người cũng biết Tây Xuyên Đường môn là đại bản doanh làm thuốc độc để bán, như vậy tất nhiên con đường đi lên trên Độc Cung phải thường thường có người lai vãng, chứ làm gì có lối đi khúc khuỷu và cây cối rậm rạp như thế này? Như vậy rõ ràng hai đại hán này đã có ý đi vòng đường rồi.
Lúc ấy mấy người đã đi được ba mươi dặm đường rồi Thanh Lam vội rảo bước phi thân tới cạnh hai người, lớn tiếng quát hỏi:
- Độc Cung cách đây còn bao nhiêu đường lối nữa?
Hai đại hán nọ thấy chàng sắp lướt tới gần, đều kinh hoàng vô cùng. Tên đại hán đi bên trái vội đáp:

- Qua hai cái eo núi là tới ngay ...
Y chưa nói xong đã loạng choạng một cái, rồi té lăn ra đất ngay.
Tên đi bên phải thấy đồng bọn té lăn ra chết, vội lui về phía sau hai bước, mặt lộ vẻ hỏang sợ, và hỏi:
- Giang thiếu hiệp, sao ...
Y vừa nói tới đó cũng ngửa người về phía sau ngay.
- Lam đại ca, chúng làm sao thế?
Bạch Mai với Tiểu Hồng cùng kinh ngạc mà hỏi như vậy. Thanh Lam thấy hai người chết một cách đột ngột như thế cũng ngạc nhiên vô cùng, lắc đầu đáp:
- Nào ai biết được...
- Ủa! Lam đại ca mau lại đây xem ... chúng ... chúng đã biến ...
Bạch Mai cúi đầu nhìn vào xác của hai tên đại hán bỗng thất thanh kêu la.
Thanh Lam vội chạy lại xem, quả thấy hai đại hán đó quần áo vẫn như cũ, nhưng mặt mũi đã già hẳn, da thịt nhăn nheo, y như hai ông già năm mươi tuổi vậy.
Tuy Thanh Lam đã gặp nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên chàng thấy có sự kỳ lạ như thế này. Càng liền chăm chú nhìn vào người bọn chúng. Ngờ đâu lúc này lại có chuyện kỳ lạ khác xảy ra. Vì lúc này thấy mặt của chúng đã thay đổi hẳn, mới thoáng trông như là có hai người khác đã thay thế chúng rồi, chàng liền nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ chúng ngộ phải chất độc rất mạnh chăng?".
Chàng chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Hồng đã nói trước:
- Phải rồi! Vừa rồi chúng chả chạy nhanh bằng chúng ta là gì?
Bạch Mai ngây thơ hỏi:
- Chị Tiểu Hồng, có phải chị bảo chúng chạy nhanh quá mà chết không?
- Phải, vừa rồi chúng chẳng nói chuyện là gì?
Bạch Mai trố mắt lên hỏi tiếp:
- Chúng ta chả chạy như chúng là gì? Chúng ta lại còn nói chuyện nữa!
Thanh Lam nghe thấy hai nàng nói như vậy, liền nghĩ ra một việc, vội hỏi:
- Nhiếp cô nương, có phải cô nương bảo chúng đã uống phải một thứ thuốc độc gì phải không?
Tiểu Hồng gật đầu đáp:
- Trước kia tiểu muội có nghe gia sư nói qua, trong võ lâm có một thứ thuốc độc khiến ai uống phải thì tính mạng mấy chục năm sẽ bị thâu ngắn lại chỉ còn có một giờ ba khắc. Trong thời gian ngắn ngủi ấy,

công lực của y tăng gia gấp lúc thường mấy chục bội. Khi nào y dùng hết hơi sức là chết ngay, và xác cũng già nua hẳn, vì tinh lực của y đã đưa ra hết rồi. Người nào đã uống phải thứ thuốc độc ấy thì không được lên tiếng nói, vì hễ lên tiếng nói, để chân khí bài tiết ra là sẽ bị chết trước thì giờ dự định ngay. Vừa rồi hai người này đi nhanh như bay, nhưng chúng vừa lên tiếng nói một câu, đã đột nhiên chết luôn, đủ thấy trước khi Đường Thiên Sinh bảo chúng đi dẫn đường, thế nào cũng đã cho chúng uống phải thứ thuốc độc kia mà chúng không hay biết gì cả.
Bạch Mai kinh ngạc hỏi tiếp:
- Trên thiên hạ này lại có thứ thuốc độc lợi hại đến như thế ư?
Ừ, phải đấy. Đường Thiên Sinh có một cuốn Độc Kinh nên y chuyên môn nghiên cứu những chất độc.
Nói tới đó, nàng vội cau mày lại suy nghĩ và lẩm bẩm nói tiếp:
- Đường Thiên Sinh đã bắt chúng uống thứ thuốc độc này là có dụng ý gì thế? Tại sao y lại sai chúng chạy đua với chúng ta như vậy?
Hai câu hỏi ấy của nàng quả thật khó mà giải đáp nổi.
"Phải, Đường Thiên Sinh sao bỗng dưng lại cho hai người đệ tử ấy uống thuộc độc để đưa ba chúng ta chạy một quãng đường như thế làm chi? Nếu không có âm mưu gì trong đó, khi nào Thiên Sinh lại chịu để cho hai người thủ hạ bị hy sinh tính mạng một cách vô ích như thế? Âm mưu của y là gì?".
Ba người nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được. Sau Thanh Lam mới sực nhớ vừa rồi hai đại hán áo đen có nói chỉ đi vòng qua hai eo núi nữa là tới Độc Cung ngay, nên chàng quay đầu lại bảo hai nàng rằng:
- Nơi đây cách Độc Cung không xa, chúng ta hãy tới đó trước rồi sẽ tính toán sau!
Nói xong, chàng đang định phi thân đi về phía trước, nhưng vừa đi được hai bước, chàng đã thấy trống ngực đập rất mạnh vội ngừng chân lại, bụng bảo dạ rằng:
"Công lực của mình đã luyện tới mức hỏa hầu rất thâm hậu, sao lại vô duyên vô cớ có hiện tượng này? Chẳng lẽ hai cái thiếp của Đường Thiên Sinh với Ngô Tán Đình đã bôi một thứ thuốc độc rất lợi hại, hễ ai đụng phải là bị nhiễm độc ngay chăng? Phải rồi, mình nhất thời sơ ý đã trúng phải mưu kế thâm độc của kẻ địch".
Nghĩ như vậy, chàng vội ngừng chân lại, điều công vận tức thử xem, quả thấy trong người hơi khác lạ.
Bạch Mai thấy Lam đại ca bỗng ngừng chân rồi nhắm mắt điều tức, trong lòng hỏang sợ, vội hỏi:
- Lam đại ca làm sao thế?

Hồi 71
Trước Kiêu Ngạo Sau Cung Kính

Thanh Lam trợn to đôi mắt lên, tia ra hai luồng ánh sáng phẫn nộ và đáp:
- Đường Thiên Sinh xảo quyệt và ác độc thực. Y hy sinh tính mạng của hai tên đệ tử để ám hại chúng tạ..
Chàng vừa nói vừa móc túi lấy hai cái danh thiếp ra thuận tay búng một cái hai cái thiếp ấy đã tách thành muôn mảnh ngay.
Bấy lâu nay Bạch Mai chưa hề thấy Lam đại ca tức giận như thế này cả. Khi nàng vừa nghe chàng nói đã bị Đường Thiên Sinh ám hại, liền giật mình kinh hãi, vội hỏi tiếp:
- Lam đại cạ.. Ồ! Hai cái thiếp ấy có tẩm thuốc độc ư?
Nàng vừa hỏi vừa móc túi lấy ra ba cái là Thúy Diệp Chu Lan ra, đưa cả vào tay của Thanh Lam và nói tiếp:
- Lần trước đại ca trúng phải thuốc độc của Đường Thiên Sinh, nhờ có thứ là này mà chữa khỏi. Đại ca mau mau nhai một lá đi, sẽ được vô sự liền.
Thanh Lam vừa cười vừa đáp:
- Thúy Diệp Chu Lan là vật báu hiếm có, để phòng lúc cứu cấp. Ngu huynh trúng độc nhẹ và trong túi lại có Hồng Hoàng Châu của Liễu lão trượng cho mượn, vậy nhân dịp này thử đem ra xử dụng xem có công hiệu không?
Thấy chàng nhắc nhở tới Hồng Hoàng Châu, Bạch Mai cao hứng vô cùng nói tiếp:
- Ừ, phải đấy. Nếu đại ca không nói tới, suýt tý nữa em quên bẵng mất hạt châu, một trong tứ bảo của nhà họ Đường. Đại ca mau đem ra thử xem đi.
Nói tới đó, nàng lại đưa mắt nhìn xem mấy cái lá Chu Lan và nói tiếp:
- Không, Lam đại ca, Thúy Diệp Chu Lan này không những giải được bách độc mà còn chữa được nội thương. Em còn ba cái lá tất cả, chúng ta mỗi người giữ một lá nhé?
Thanh Lam đã biết tính nàng, mình không nhận cũng không xong, nên chàng cầm lấy một lá bỏ vào túi tiền.
Tiểu Hồng cũng biết là linh dược hiếm có nàng định từ chối không dám nhận, nhưng thấy Bạch Mai đã đưa tới, nàng đành phải đỡ lấy tàu lá ấy.

Lúc ấy Thanh Lam đã móc túi lấy cái hộp ngọc đựng Hồng Hoang Châu ra, chàng mới hé mở cái nắp hộp đã có mùi Hồng Hoang Châu bốc lên, xông thẳng vào mũi. Chỉ trong nháy mắt trong người đã thấy dễ chịu ngay và không còn thấy nóng hổi như trước nữa.
Chàng mở hẳn nắp ra xem kỹ, mới hay trong hộp có một cái túi tơ dệt bằng kim tuyến, trong túi có đựng một hạt châu vàng khè, to bằng đầu ngón tay cái, mùi thơm ở hạt châu ấy tỏa ra.
Chàng vừa nhìn hạt châu, vừa nghĩ thầm:
"Người ta đã dùng túi đựng như thế này, chắc là dùng để treo ở trên ngực".
Chàng đưa cho Bạch Mai và Tiểu Hồng hai người xem qua một lượt, rồi chàng lại bỏ vào trong hộp đậy lại và cất vào trong túi ngay.
Bạch Mai thấy chàng lại cất hạt châu ấy đi, liền giạc nhiên hỏi:
- Sao đại ca không dùng hạt châu ấy để giải độc mà lại cất đi như vậy?
Thanh Lam đáp:
- Liễu lão trượng đã cho hay, bất cứ trong người trúng phải chất độc gì, chỉ cần đưa lên mũi ngửi một cái, chất độc trong người đã giải hết liền. Vừa rồi tôi đã ngửi nó rồi.
Bạch Mai kinh ngạc hỏi tiếp:
- Hồng Hoang Châu linh hiệu đến thế cơ à? Lam đại ca đã khỏi hẳn rồi ư?
Thanh Lam mỉm cười đáp:
Nếu nó không linh hiệu như thế, thì làm sao được gọi là Đường môn tứ bảo cơ chứ?
Tiểu Hồng cũng xen lời hỏi:
- Nghe lời nói của Liễu lão trượng, thì ba vật báu kia như Độc bào với Lan Can trượng chỉ trị có chất độc rất mạnh thôi chứ có nghĩa lý gì đâu, phải không đại ca?
Ba người vừa đi vừa trò chuyện. Khi vừa đi vòng qua một eo núi, lại gặp thấy hai đại hán áo đen đang đứng ở cạnh đường. Trông thấy ba người, chúng tỏ vẻ ngạc nhiên, vội cung kính vái chào và nói:
- Tiểu nhân thừa lệnh chưởng môn ở đây cung kính đợi chờ đại giá của ba vị.
Thanh Lam không biết Độc Trận Đồ lại muốn giở trò nghề gì nhưng trong người mình đã có Hồng Hoang Châu, chàng không còn sợ hãi gì hết, liền lạnh lùng hỏi:
- Độc cung ở đâu? Còn phải đi bao xa mới tới?
Một đại hán áo đen đáp:
- Vạn Độc cung ở cách đây không xa, mời ba vị cứ theo tiểu nhân đi.

Nói xong hai đại hán ấy liền tiến thẳng vào trong rừng rậm.
Thấy khu rừng này rất rậm rạp và không có lối đi, Thanh Lam đã hòai nghi rồi, nên chàng đưa mắt ra hiệu cho hai nàng bảo hai người phải cẩn thận đề phòng.
Vào tới trong rừng, chàng đưa mắt ngắm nhìn bốn xung quanh thì hai đại hán nọ đã thắp sáng hai bó đuốc, và quay người lại nói:
- Phía đằng trước là một con đường hầm tối om, nhưng đã có anh em tiểu nhân cầm đuốc dẫn đường cho ba vị. Ba vị cứ yên tâm, trong đường hầm này không có mai phục gì đâu.
Vừa đi khỏi mười mấy trượng đã đến một con đường hầm mòn, hai bên là vách đá, chỉ vừa đi lọt hai người, và địa thế cứ thấy dốc dần lên, có lẽ đây là một khe núi, rồi do nhân công đục thành con đường này. Thanh Lam vừa đi vừa để ý xem thấy không có gì khả nghi hết.
Đi độ một tiếng đồng hồ mới ra khỏi con đường mòn đó, liền tới một bãi đất rộng hình cái chậu, bốn xung quanh là núi cao bao vây, hai bên đường rất nhiều những bông hoa rừng ngũ sắc mùi thơm ngào ngạt, bướm bay phất phới trên những khóm hoa trông rất đẹp mắt. Ở giữa bãi đất có con đường đá trắng, đường ấy đi thẳng xuống dưới chân núi. Cuối đường có một trang viện rất nguy nga.
Giữa lối đi còn có một cái cổng vào bằng đá rất nguy nga trên có bốn chữ vàng thật lớn:
“Vạn Độc Chi Cung” trông rất oai vệ.
Bạch Mai ngắm nhìn phong cảnh nơi đó một hồi, rồi nói với Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, xem phong cảnh nơi đây có đẹp không? Còn hơn Trường Hận Cốc nhiều lắm.
Tiểu Hồng lạnh lùng xen:
- Đẹp đẽ thì để làm gì? Chả qua chỉ là nơi chứa đựng những trò nhơ bẩn đó thôi.
- Hà hà... ba vị tới cũng nhanh chóng thực. Mỗ đợi chờ đã lâu lắm rồi.
Giọng nói và tiếng cười khàn khàn vừa vọng tới Thanh Lam đã thấy sau cổng vào có một người vừa lùn vừa béo bước ra.
Chàng đã nhận ra đó chính là Thiết Toán Bàn Thần Khương Nhân lão đại của Yến Sơn Song Kiệt và đã bị chết đuối rồi không ngờ y vẫn còn sống sót như vậy. Chàng hơi chần chờ một chút rồi lạnh lùng đáp:
- Tưởng là ai, ra là Khương lão Đại. Không ngờ số của bạn lại hên đến như thế?
Khương Nhân cười vẻ giận dữ, gượng đáp:

- Mỗ đội ơn của thiếu hiệp nhưng may mắn lại không bị chết đuối. Hà hà, người buôn bán chúng tôi bao giờ cũng trọng nhất về vấn đề Nhất bản vạn lợi. Phen này tuy vỡ hết vốn liếng nhưng cũng may thiếu hiệp lại dẫn thân đến tận cửa.
Thấy bộ mặt của Khương Nhân, Tiểu Hồng đã ghét rồi, nên nàng cười nhạt và xen lời nói:
- Chúng ta dẫn thân đến tận cửa thì sao? Đừng nói tòa Độc cung nho nhỏ này, dù có là đầm rồng hang hổ đi chăng nữa bổn cô nương cũng không coi vào đâu hết.
Khương Nhân nhìn Tiểu Hồng một cái, rồi vẫn tủm tỉm cười và đáp:
- Đâu có, đâu có. Nếu cô nương với Giang thiếu hiệp ba vị mà không có tài ba hơn người thì đâu dám đến núi Hùng Nhĩ này.
Nói tới đó, y lại nhún vai, cười khì một tiếng và tiếp:
- Vạn Độc cung của chúng tôi có phải là đầm rồng hay hang hổ hay không, cô nương tới đó rồi sẽ biết. Ba vị tới đó là khách, mỗ chỉ đại biểu cho gia sư ra đây để nghênh đón tân khách đấy thôi.
Bạch Mai là người kém kinh nghiệm giang hồ trông thấy Khương Nhân có bộ mặt thật thà, tươi cười như vậy lại tưởng y là người tử tế, vội xen lời nói:
- Phải đấy chúng tôi đến đây kiếm Đường Thiên Sinh với lão già họ Ngô, ngươi đi gọi hai người ấy ra đây đi. Chỉ có thế thôi chứ không việc gì đến ngươi cả.
Khương Nhân vội gật đầu đáp:
- Cô nương đã dạy bảo, mỗ xin tuân lệnh ngay. À, gia sư với tệ sư bá đang ở Vạn Độc cung đợi chờ ba vị đấy. Mời ba vị cứ theo mỗ đi sẽ tới liền.
Nói xong, y dẫn ba người đi thẳng đến tòa nhà nguy nga kia.
Trước cửa, hai bên có đặt hai con sư tử bằng đá, có vẻ như nhà của một nhà thế phiệt vậy. Con sư tử bên trái tuy vẫn đứng chầu như con bên phải, nhưng nơi ngang lưng đã bị người nào dùng kiếm chặt gãy đôi. Con sư tử này nặng hàng mấy nghìn cân bằng chất đá cứng rắn như vậy, thân hình đồ sộ như thế, không hiểu ai lại có tài chỉ một nhát kiếm đã chém nó đứt làm đôi như thế, công lực của người đó đã kinh người mà lại dám vuốt râu cọp ở trước Độc Cung như thế ắt không phải là tay tầm thường.
Bọn Thanh Lam ba người theo Khương Nhân đi thấy ở hai bên cửa mỗi bên có tám tên đại hán áo đen đứng nghiêm để nghênh đón.
Khương Nhân dẫn ba người đi qua một cái sân lớn lại tới một tòa đại sảnh, trước thềm đã thấy có một người có đôi mắt tia ra luồng ánh sáng xanh biếc, chói lọi như điện. Người này chính là Bích Mục

Thiền Thừ Đường Thiên Sinh, người chưởng môn của Tây Xuyên Đường môn.
Một người khác mặc áo bào màu vàng rất lớn rộng, mặt đỏ như chàm, râu trắng xoá, người này chính là Phi Thiên Ngô Tán Đình, nhất là cái áo bào màu vàng rất lớn rộng của y như là tơ mà không phải là tơ, có ánh sáng chói lọi làm loé mắt mọi người.
Thanh Lam thấy vậy thầm nghĩ:
“Có lẽ cái áo vàng này của y là Độc Bào, một trong tứ Bảo của Đường môn cũng nên?”.
Vì vậy nên chàng để ý nhìn cái áo bào ấy một vài lần trong lòng lại nghĩ tiếp:
“Lạ thật. Chúng đã biết chúng ta tới, mà suốt dọc đường lại còn giở những trò giảo hoạt ra như thế. Và sao không thấy Đường Thiên Sinh cầm cây gậy Lan Can. Ồ! Sao cả Ngô Tán Đình cũng tay không thế này?
Chàng đang suy nghĩ thì Thiên Sinh đã ngửng mặt lên trời vừa cười vừa nói:
- Hòanh Thiên Nhất Kiếm Giang thiếu hiệp đã giáng lâm hạ sơn, kiến Vạn Độc cung này được vẻ vang vô cùng. Lão phu ra nghênh đón hơi chậm mong thiếu hiệp hãy lượng thứ cho. Mời bai vị vào trong khách sảnh xơi nước.
Thanh Lam thấy đối phương ra tận cửa nghênh đón mình một cách thân mật, làm như nghênh đón một người bạn thân như vậy, trong lòng càng thấy thắc mắc thêm.
Bạch Mai vội tiến tới gần, khẽ hỏi chàng rằng:
- Lam đại ca, họ lễ phép như vậy chúng ta có nên ra tay tấn công họ không?
Thanh Lam biết cô em này rất kém kinh nghiệm giang hồ và cũng không biết lễ phép gì hết, nên vội kéo tay áo nàng một cái, rồi chắp tay vái chào Thiên Sinh, đáp:
- Tiểu sinh với hai tiểu muội tới đây bái sơn, lại phiền lão trượng ra nghênh đón như vậy, trong lòng rất không yên.
Mọi người lần lượt đi vào trong sảnh. Vừa ngồi xuống xong, đã có đại hán áo đen bưng nước ra mời.
Thanh Lam chỉ cầm chén lên lấy lệ thôi chứ không dám uống.
Tất nhiên vì Thiên Sinh là người xử dụng độc khét tiếng giang hồ, lần trước ở Trường Hận Cốc chàng chỉ mới gặp mặt y chốc lát đã bị trúng độc mê man bất tỉnh liền. Lần này đích thân vào trong hang hổ, trà nước của kẻ địch thể nào mà chả có thuốc độc, nên chàng đâu dám uống hụm nào.

Tán Đình thấy vậy liền cười nhạt, nói:
- Giang thiếu hiệp, chẳng lẽ chúng tôi tiếp khách lại ngấm ngầm giở thủ đoạn bất kính như vậy đối xử với các tân khách hay sao?
Thanh Lam thấy Tán Đình nói trúng tâm sự của mình, mặt đỏ bừng, nhưng chàng vẫn lớn tiếng cười, đáp:
- Trên giang hồ mưa bão bất thường, lòng người khôn lường. Lúc tiểu sinh mới vào núi, suýt tý nữa đã trúng phải chất độc ở trên hai cái danh thiếp của hai lão trượng rồi, như vậy tiểu sinh không đề phòng sao được?
Thiên Sinh nghe nói liền cười khỉnh và đỡ lời.
- Độc danh thiếp của anh em lão phu, người trên giang hồ coi như là vật báu vậy, nhưng không ai dám giơ tay ra đỡ lấy hết, đó là sự thật nó như thế. Còn thiếu hiệp ở xa tới là khách, Vạn Độc cung này tuy nổi tiếng về sử dụng chất độc nhưng không khi nào lại bỏ ngầm thuốc độc vào trong nước trà như vậy điều này thiếu hiệp có thể yên tâm.
Thanh Lam không chịu lép vế, lớn tiếng nói tiếp:
- Lão trượng nói như vậy, thì ra tiểu sinh đã có lòng tiểu nhân ngờ lòng quân tử như vậy phải không?
Nói xong, chàng cầm chén nước lên uống cạn luôn.
Tiểu Hồng vội ngăn cản nhưng đã muộn rồi.
Thiên Sinh quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng rồi hỏi:
- Chả lẽ cô nương còn chưa tin lão phu hay sao?
Tiểu Hồng không thèm trả lời, cứ chăm chú nhìn vào mặt Thanh Lam và nói:
- Lam đại ca, chúng ta đến núi Hùng Nhĩ này, được hai vị lão trượng tiếp đãi tử tế như thế, vậy đại ca có việc gì muốn nói thì cứ việc nói trắng ra cho hai vị lão trượng nghe đi.
Đường Thiên Sinh cười ha hả đáp:
- Cô nương này nhanh nhẩu lắm, lão phu đang muốn biết ý định của ba vị.
Thanh Lam uống xong chén nước ấy thấy thơm tho lắm và cũng không thấy có vẻ gì khó chịu cả, chàng vận hơi điều tức ngầm thử xem, mới hay Đường Thiên Sinh không nói dối, trong nước trà của y không có chất độc thực.
Lúc này chàng mới yên tâm, vội nói tiếp:
- Anh em tiểu sinh đi hàng ngàn dặm tới đây là muốn hỏi thăm lão trượng về một người, không ngờ đi đến Vu Giáp thì...
Thiên Sinh vội xua tay ngắt lời chàng và xen lời hỏi:
- Câu chuyện Vu Giáp lão phu cũng biết đại khái, nhưng việc đã qua

rồi, thiếu hiệp khỏi cần phải nói nhiều làm chi. Không biết thiếu hiệp tới đây định hỏi thăm ai thế?
Bọn Thanh Lam ba người yên chí mời lên Vạn Độc cung, phen này thể nào cũng phải đấu một trận thấy Thiên Sinh và Tán Đình không cầm võ khí, chàng lại cho đối phương cố ý làm ra vẻ đường hòang thôi, nhưng bây giờ chàng lại thấy Thiên Sinh đối với môn hạ đệ tử bị giết chết rất nhiều ở Ngưu Can Mã Phế giáp như vậy, mà không coi là một việc quan trọng, chàng lại càng ngạc nhiên thêm.
Thiên Sinh với Tán Đình có phải là những kẻ tầm thường ở trên giang hồ đâu? Bị thiệt thòi như vậy, nay kẻ địch đã đến tận cửa mà lại chịu lép vế như thế, thực là một sự quái dị không thể tưởng tượng được.
Thái độ trước kiêu ngạo sau cung kính như thế của anh em Thiên Sinh khiến Thanh Lam càng không hiểu thêm. Chàng ngẫn người trong giây lát rồi mới nói tiếp:
- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, nguyên nhân là vợ chồng Thôi Văn Úy, cao túc của Nam Quái, Bắc Tàn hai vị lão tiền bối bị môn hạ của Đường lão trượng bắt cóc ở Tảo Dương. Lúc ấy tiểu sinh lại tưởng lầm là Thiên Lý Cô Hành Khách, nên mới đuổi theo lên Trường Hận Cốc.
Đường Thiên Sinh nghe nói tới đó, mặt hơi biến sắc ngạc nhiên hỏi:
- Nam Quái, Bắc Tàn đã quy ẩn mấy chục năm nay rồi, bây giờ hai người vẫn còn sống ở trên đời ư?
Nói tới đó, y lại lắng tai nghe Thanh Lam kể tiếp:
- Sau tiểu sinh gặp vợ chồng Thôi huynh. Thôi huynh có nói, sư tỷ của tiểu sinh là Hồng Tuyến tưởng lầm tiểu sinh đã bị lão trượng bắt, liền một mình đi Tứ Xuyên, tiểu sinh sợ đôi bên hiểu lầm, nên mới theo dõi tìm kiếm tới đây.
Thiên Sinh nghe tới đây mặt lại biến sắc, y trợn tròn xoe đôi mắt xanh biếc lên nhìn Tiểu Hồng, rồi lại hỏi tiếp.
- Hồng Tuyến nào? Có phải Giang thiếu hiệp nói con nhãi mặc áo đỏ, tay cầm thiết tỳ bà đấy không?
Thanh Lam vội đáp:
- Người đó chính là sư tỷ của tiểu sinh đấy.
Thiên Sinh mặt càng khó coi thêm, lạnh lùng nói tiếp:
- Con nhỏ ấy có đến qua đây, nó cậy là môn hạ của Côn Luân lão nhân, cứ bắt lão phu phải trao trả người cho nó. Lão phu vì nể mặt sư trưởng nó nên mới không chấp nhận. Không ngờ trước khi đi, con nhãi ấy lại chém con sư tử đá để ở trước Vạn Độc cung ra làm đôi.
Thanh Lam biết Hồng Tuyến đã tới đây rồi, chàng vội hỏi:

- Thế lão trượng có biết chị ấy đi đâu không?
Thiên Sinh lạnh lùng, đáp:
- Thiếu hiệp hỏi lão phu, lão phu biết hỏi ai đây?... Lão phu phong thanh thiếu hiệp là đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân, Côn Luân lão nhân vừa là người lớn tuổi, vừa là người đức cao vọng trọng của võ lâm, nên lão phu ngưỡng mộ đã lâu. Ngờ đâu thiếu hiệp lại cứ làm khó dễ Đường môn hòai, nếu lão phu để yên, thiên hạ giang hồ lại tưởng là lão phu sợ Côn Luân...
Nghe giọng nói của Thiên Sinh, Thanh Lam biết y có vẻ hãi sợ Côn Luân Lão Nhân, nhưng lại không chịu cam tâm lép vế. Vì vậy đối với mình y chưa dám làm gì vội nên chàng không đợi đối phương nói dứt, đã lớn tiếng cười và đáp:
- Tuy tiểu sinh được liệt vào đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân, nhưng tiểu sinh lại là môn hạ của phái Không Động. Đạo lý của giang hồ thì người nào làm, người ấy phải chịu trách nhiệm. Từ khi tiểu sinh bước chân vào giang hồ đến giờ lấy chưa dám lấy sư môn ra mà tự phụ, và cũng không bao giờ khoe khoang mình là môn hạ ký danh của Côn Luân lão nhân. Lão trượng khỏi phải lo ngại về điều đó.
Thiên Sinh gật đầu nói tiếp:
- Xuất thân lai lịch của thiếu hiệp như thế nào, tất nhiên lão phu biết rõ lắm, nhất là kiếm trấn Vương ốc Tản Nhân, chưởng đấu Võ Lâm Tam Tuyệt đã đồn ầm giang hồ và đã gây được mỹ danh Hòanh Thiên Nhất kiếm, nhưng lão phu vẫn nhắc nhở cho thiếu hiệp hay, Vạn Độc cung ở núi Hùng Nhĩ này không phải là chỗ để xông pha như thiếu hiệp tưởng tượng đâu.
Thanh Lam cười ha hả, đứng dậy chắp tay chào và nói:
- Tiểu sinh chuyên tâm đến đây bái sơn, tất nhiên là phải muốn dứt khoát những chuyện cũ cho xong. Chẳng hay lão trượng muốn chỉ giáo như thế nào, xin cứ cho biết?
Thiên Sinh cười vẻ quái dị, từ từ xua tay, đáp:
- Giang thiếu hiệp hãy ngồi chơi đã, lão phu còn có chuyện này muốn nói với thiếu hiệp nữa.
Thanh Lam đành phải ngồi xuống:
- Xin lão trượng cứ nói.
- Đệ tử của Đường môn đi lại trên giang hồ, chưa bao giờ bị ai hà hiếp cả. Nói tự phụ chút, quả thực không ai dám vuốt râu cọp hết, nhưng với Giang thiếu hiệp và lệnh sư tỷ Hồng Tuyến, thì môn hạ của lão đã bị thương và bị chết mười mấy người. Điều này chỉ trách chúng, ngày thường học nghệ không tinh xảo chết còn oán ai sao

được? Nhưng lão phu là một người chưởng môn, bắt buộc phải hỏi tới.
Tuy vậy lão phu không muốn tổn thương hòa khí của Côn Luân, Không Động và Đường môn, nên lão phu mới nghĩ ra được một kế để giải quyết, không biết Giang thiếu hiệp có tán thành không?
Thanh Lam thấy Thiên Sinh nói như vậy liền nghĩ:
"Lão già này gian xảo thực. Sợ mếch lòng Côn Luân và Không Động lại sợ người giang hồ bảo y là nhút nhát, nên mới đặt sẵn một mưu kế để mình tự động chui vào trong lưới của y".
Nghĩ đoạn, chàng vội đáp:
- Không biết lão trượng có việc gì định chỉ giáo, xin lão trượng cứ cho hay?
Thiên Sinh cười gằn, nói tiếp:
- Lão phu có bày một cái trận ở trong Vạn Độc cung này. Trận ấy tên là Độc Trận Đồ. Qúy hồ thiếu hiệp với hai cô nương đây có thể đi qua được cái trận nho nhỏ ấy thì những chuyện dĩ vãng của chúng ta sẽ coi như là không có.
Thấy đối phương nói một cách trịnh trọng như vậy, Thanh Lam đoán chắc Độc Trận Đồ này ắt không phải là một trận thường, nhưng đối phương đã thách thức như vậy thì dù sao bọn mình cũng phải xông pha một phen. Huống hồ mình đã mượn được Hồng Hoang Châu đem theo, chuyên khắc bách độc, thì còn sợ gì Độc trận ấy nữa.
Dù nó có lợi hại đến đâu cũng không thể giam giữ nổi bọn mình đâu.
Chàng quyết định như vậy, đang định lên tiếng, thì Tiểu Hồng đã cười nhạt nói tiếp:
- Độc Trận Đồ nào có phải là đầm rồng hang hổ Lam đại ca, chúng ta chẳng có việc cần phải làm là gì? Nếu vậy, ta nên đi luôn vào trong đó để được thưởng thức ngay đi. Công việc ở đây xong xuôi, chúng ta còn phải làm việc kia ngay.
Bạch Mai cũng xen lời nói:
- Phải đấy! Không biết chị Lan bây giờ ra sao? Chúng ta phải mau đi qua Độc Trận Đồ để còn sớm được gặp lại chị ấy chứ?
Đôi mắt xanh của Thiên Sinh tia ra hai luồng ánh sáng xanh biếc, rồi y cười vẻ gian xảo, nói tiếp:
- Độc Trận Đồ này của lão phu, tuy không phải là đầm rồng hang hổ thực, nhưng lão cũng đã tốn hết bình sinh tâm huyết mới xếp đặt thành. Chỉ ẹ..
Y chưa nói dứt thì đã có một đại hán áo đen vội vàng chạy vào, rỉ tai y khẽ nói mấy châu, mặt y bỗng biến sắc tức thì.

Hồi 72
Con Đường Cửu Triết Tư Duy

Thiên Sinh khẽ phẩy tay ra hiệu cho đại hán áo đen kia rút lui, rồi mới quay đầu lại hỏi Thanh Lam tiếp:
- Hai vị hào khí can vận thực. Tự nguyện đi qua Độc Trận Đồ của lão phu. Nhưng còn thiếu hiệp, chưa thấy thiếu hiệp cho biết ý kiến.
Thanh Lam lớn tiếng cười, đáp:
- Tiểu sinh đã nói từ lúc nãy rồi, tha hồ lão trượng muốn thử thách gì, tiểu sinh cũng không hề từ chối.
Thiên Sinh nghe thấy Thanh Lam nói như thế liền lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói tiếp:
- Nếu vậy thì hay lắm.
Nói tới đó, y chắp tay chào Tân Đình và nói:
- Tiểu đệ còn bận tiếp ba vị này đi Độc Trận đồ. Người của Tuyết Sơn tới, cảm phiền sư huynh ở lại tiếp đãi hộ.
Tân Đình gật đầu, đáp:
- Sư đệ cứ việc đi đi, nơi đây đã có ngu huynh thay mặt cho.
Thiên Sinh móc túi lấy một cái chìa khoá bằng bạc ra đưa cho Khương Nhân đứng cạnh đó mà dặn rằng:
- Khương Nhân, con hãy đi trước dẫn đường.
Khương Nhân đỡ lấy chía khoá bạc, Thiên Sinh từ từ đứng dậy, giơ tay ra mời bọn Thanh Lam ba người:
- Mời ba vị đi cho.
Thanh Lam, Bạch Mai và Tiểu Hồng lần lượt đứng dậy đi theo Thiên Sinh ngay.
Tân Đình vội nói với theo:
- Xin Giang thiếu hiệp thứ lỗi, lão phu không tiễn được nữa.
Thanh Lam thấy y lễ phép như vậy cũng chắp tay chào lại y, rồi chàng mới quay người đi luôn.
Tất cả mấy người đi theo hành lang khúc khuỷu, xuyên qua mấy cái sân và đi tới một bức tường cao sơn trắng. Tường này cao chừng ba trượng, nên không trông thấy được cảnh trí ở bên trong. Chỉ thấy nơi chính giữa có một cái cửa tròn sơn đỏ, nếu người không biết thể nào cũng tưởng cửa đó là cửa thông vào vườn hoa, hay vào nhà trong. Trên cánh cửa tròn ấy có một tấm bảng xây bằng gạch có khắc ba chữ “Độc Trận đồ” trông rất cổ kính và tao nhã, nhưng có ngờ đâu

bên trong lại là một trận đồ ác độc vô cùng.
Các người chưa đi tới gần. Khương Nhân đã vội tiến lên mấy bước, dùng cái chìa khoá bạc mở cánh cửa tròn ấy ra, và đứng sang một bên để nhường cho các người đi vào.
Thanh Lam trông thấy trong đó có trồng rất nhiều thứ cây cỏ kỳ lạ và thơm tho. Trên cái bông hoa thơm lại có một số ong vàng đang bay đi bay lại để lấy nhị hoa về làm mật.
Giữa những cây hoa đó có xây một con đường nhỏ bằng gạch đã mọc rêu xanh rì, đủ thấy lối đi này ngày thường ít người đi lại.
Nơi tận cùng của con đường ấy có một ngôi nhà hình tròn trông rất quái dị và cũng sơn màu xanh nốt. Trông xa, ngôi nhà ấy tựa như nửa trái dưa hấu úp lên trên một cái khay vậy, và bốn bề kín mít, không thấy có một cái cửa sổ nào hết.
Thiên Sinh đưa ba người tới đầu con đường nhỏ liền ngừng chân lại, chỉ tay vào căn nhà tròn sơn xanh kia và nói:
- Căn nhà tròn kia là Độc Trận đồ đấy. Lão phu chỉ tiễn ba vị tới đây thôi. Nhưng trước khi ba vị chưa vào trận, lão phu nể mặt Côn Luân Lão Nhân với Không Không Tử hai vị, hãy nói cho ba vị nghe qua về tình hình của trận đồ ấy. Độc Trận đồ quanh co khúc khuỷu, có rất nhiều lối đi, nhưng tối om không trông thấy một, chỉ có một cửa vào và một cửa ra thôi. Bắt buộc phải vào lối cửa vào và ra lối cửa ra vì xung quanh đều lợp bằng vách gang dù có cánh cũng không sao bay ra khỏi được. Độc Trận đồ đã có chữ Độc ở trong đó thì tất nhiên ngoài trận pháp ra lại còn có đủ các thứ độc vật.
Y vừa nói tới đó thì Tiểu Hồng đã thấy nóng lòng sốt ruột, liền kêu "hừ" rồi ngắt lời y mà rằng:
- Họ Đường kia đừng có dùng lời lẽ mà doa. nạt chúng ta nữa. Chúng ta tới đây, tất nhiên phải có cách để phòng thân chứ?
Tuy trong người có Hồng Hoàng Châu nhưng Thanh Lam cũng biết độc trận này không phải là tầm thường, không biết bọn mình có xuyên qua được hay không, chàng cũng không dám đoán chắc.
Chàng đang suy nghĩ về tình hình của Độc trận, thì bỗng thấy Thiên Sinh lại tự động thổ lộ những sự bí mật ở bên trong. Vẫn biết không bao giờ y chịu nói hết, nhưng ít ra nghe mồm y cũng hiểu được đôi chút thực là chàng đang mong mãi mà không được, vì vậy chàng liền chăm chú lắng tai nghe. Mới nghe được mấy câu ngờ đâu Tiểu Hồng chả biết nếp tẻ gì hết, đã lên tiếng át giọng Thiên Sinh ngay.
Vì không kịp ngăn cản nàng nên chàng chỉ đành tỏ vẻ thất vọng thôi.
Quả nhiên Thiên Sinh nghe nàng nói xong liền đáp:
- Vâng! Cái độc trận nho nhỏ này thì làm khó dễ sao được Giang

thiếu hiệp, một người có cả sở trường của hai phái Côn Luân và Không Động. Lão phu xin đợi chờ ba vị ra khỏi trận nhé.
Nói xong, y cười khì rồi quay người đi luôn.
Thanh Lam vội đuổi theo kêu gọi:
- Xin Đường lão trượng hãy lui bước.
Thiên Sinh liền ngừng chân, quay đầu lại, tỏ vẻ kinh thị hỏi:
- Chẳng hay thiếu hiệp còn muốn chỉ giáo gì nữa?
- Chưa thấy lão trượng nói tới cửa vào trận như thế nào?
- Ba vị đi đến trước trận, cửa vào sẽ tự động mở ra ngay. Qúy hồ ba vị đi qua được cái trận ấy, tới chỗ tận cùng cửa ra cũng sẽ tự động mở ra ngay.
Nói xong, y quay mình đi ra ngoài cái cửa tròn liền. Ba người chỉ nghe thấy tiếng khóa cửa kêu “lách cách” thôi. Thế là trong đó chỉ còn lại bọn Thanh Lam ba người, Bạch Mai bèn kéo tay áo Thanh Lam và hỏi:
- Đại ca, lão già họ Đường ấy là người tốt hay là người xấu? Y nói Độc Trận đồ lợi hại như vậy, và vẻ mặt của y hình như lo âu hộ chúng tạ..
Tiểu Hồng vội đỡ lời:
- Lão ma đầu ấy tiếng ác độc đã lừng lẫy khắp giang hồ. Y đã làm không biết bao nhiêu việc gian ác, rõ ràng y đoán chắc chúng ta không thể nào xuyên qua được trận đồ ấy, và cũng không sao thoát khỏi bàn tay ma của y, cho nên y mới giả bộ làm ra vẻ đường hoàng thế. Tôi không tin Độc Trận đồ của y lại lợi hại đến như vậy.
Bạch Mai chớp mắt mấy cái, lại hỏi tiếp:
- Lam đại ca bảo Độc Trận đồ của lão có lợi hai hơn được Cửu Cung Bát Quái trận của lão trượng không?
Thanh Lam nghe nàng ta hỏi như thế, sực nghĩ tới hôm nọ mình nằm đối diện với giường của Liễu Thanh Hà, trước khi đi ngủ, ông ta có giảng giải về sự biến hoá của Cửu Cung Bát Quái rất cặn kẽ.
Lúc ấy mình lại cứ tưởng là ông ta cố ý khoe khoang mà kể hết những cái hay, cái giỏi của ông ấy, chứ có ngờ đâu ông ta lại có thâm ý như vậy. Phải! Có lẽ Đường môn này, ngoài việc sở trường về nghiên cứu các chất độc ra, lại còn sở trường về cả trận đồ nữa. Như vậy chắc Độc Trận đồ này thể nào cũng căn cứ vào Cửu Cung Bát Quái mà biến hoá, lại thêm xếp đặt các thứ độc vật ở bên trong chứ không sai?
Chàng vừa suy nghĩ vừa trả lời Bạch Mai rằng:
- Độc Trận đồ này lợi hại như thế nào, phải vào trong đó mới biết rõ được. Tiếc thay, Đường Thiên Sinh đang kể cho chúng ta hay, thì

Nhiếp cô nương lại át giọng y đi. Bằng không, ít ra chúng ta được có thể nghe được một chút manh mối.
Tiểu Hồng hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn bướng bỉnh, đáp:
- Lão tặc ấy xảo quyệt lắm. Khi nào y lại cho bọn mình biết rõ tình hình ở bên trong.
Ba người vừa nói vừa đi qua con đường nhỏ, thấy hoa thơm ở hai bên, mùi thơm càng ngày càng nồng và khiến người ta say sưa ấm áp như đang sống ở thời tiết mùa đông vậy. Nhưng sự thực lúc ấy đang là mùa hè, trời nắng chang chang.
Giây lát sau, ba người đi gần căn nhà tròn và sơn xanh kia, liền ngừng chân, nhìn mãi cũng không thấy cửa ngõ của căn nhà này ở đâu hết.
Thanh Lam thắc mắc vô cùng, thầm nghĩ:
"Đường Thiên Sinh cứ nói quanh nói co, giở hết vấn đề nan giải nầy đến vấn đề nan giải nọ. Trông vẻ mặt của y, thì hình như y đã quả quyết bọn mình ba người không thể nào qua được Độc Trận đồ này. Y đã nói nơi đây có cửa vào tất nhiên phải là sự thực. Sao ta tìm mãi vẫn không thấy cửa vào ở đâu hết?".
Chàng vừa nghĩ vừa tiến lên một bước, lúc ấy chàng chỉ còn cách căn nhà quái dị nọ có ba thước thôi, thì đã nghe thấy có tiếng kêu "kẹt kẹt" ở phía trước mặt đã có một cánh cửa hình chữ nhật từ từ mở ra. Thanh Lam thấy vậy cả kinh, vì cứ xem cánh cửa tự động mở ra này, cũng đủ thấy lời nói của Thiên Sinh là không ngoa. Vì vậy, chàng không dám coi thường như trước nữa.
Chàng nhìn vào bên trong, thấy chỉ có một vách tường sơn đen, xây ngay ở giữa cửa, nên bên trong có những gì không sao trông thấy rõ được. Trên bức tường đen ấy, còn dùng phân trắng viết một chữ, như sau:
"Trước khi vào trận, cho phép người được suy nghĩ".
Sau hàng chữ ấy, lại có mấy hàng chữ nho nhỏ, viết rằng:
"Người vào trận chỉ có chết mà không có sống. Khi người đi qua vườn hoa đã hít phải hơi độc của hoa rồi. Đoạn trước của trận này đặc biệt xây một con đường Cửu Triết Tư Duy để cho người suy nghĩ.
Nếu người thành tâm tự nguyện mà gia nhập bổn môn, thì cứ đi theo con đường này tới chỗ tận cùng của khúc đường thứ chính, kéo cái vòng bạc ở trên vách một cái, sẽ có người tiếp ứng và cho uống thuốc giải, vì đi hết con đường Cửu Triết ấy mới là chính thức bước vào trong Độc Trận. Người nên cẩn thận, nghĩ cho chín đi thì hơn".

Tiểu Hồng cười nhạt, ngẫu nhiên nàng hít một hơi không khí vào, thấy có vẻ khó chịu, giữa ngực hình như có gì cản trở, không để cho không khí thông qua. Nàng mặt hơi biến sắc, liền buột miệng nói:
- Lam đại ca, vườn hoa kia quả có độc thực.
Thanh Lam giật mình kinh hãi, vội vận chân khí thử xem, thấy không việc gì cả, đang định lên tiếng, thì Bạch Mai bỗng kêu la theo:
Chị Tiểu Hồng nói đúng đấy. Em cũng cảm thấy hơi khó chịu.
Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng.
- Ủa! Sao tôi không cảm thấy gì hết?
Tiểu Hồng đỡ lời:
- Vì trong người anh có Hồng Hoàng Châu.
- Ừ! Phải đấy.
Thanh Lam vừa nói vừa móc túi lấy cái hộp ngọc ra và bảo hai nàng rằng; - Như vậy, hai người hãy lại đây ngửi Hồng Hoàng Châu đi.
Bạch Mai vừa cười vừa đáp:
- Khỏi cần. Chúng ta đã đi vào trong trận đâu? Bây giờ chưa phải tới lúc dùng tới nó vội.
Nói tới đó, nàng quay lại bảo Tiểu Hồng rằng:
- Chị Tiểu Hồng, chị mau ngậm Thúy Diệp Chu Lan vào mồm, là có thể trị độc được ngay.
Nàng vừa nói vừa móc túi lấy tầu lá Thúy Diệp bỏ vào mồm ngậm ngay.
Thanh Lam biết rõ tính nết của hai cô em này, nên không muốn cưỡng ép họ nữa. Chàng chỉ cười khì một tiếng, bỏ hạt châu vào hộp ngọc, rồi cất vào túi và nói tiếp:
- Chúng ta hãy ngồi chỗ cửa này nghỉ ngơi giây lát, rồi hãy vào trong đó sau.
Tiểu Hồng vội lắc đầu:
- Không nên. Theo ý tôi thì chắc lúc này Thiên Sinh đã đi lối khác mà vào trong trận rồi. Nếu y thấy chúng ta mãi vẫn chưa vào trong trận, lại tưởng là chúng ta sợ y đấy.
Thanh Lam chần chừ giây lát rồi lại hỏi:
- Hai người còn đang trúng phải chất độc của hoa cơ mà?
Bạch Mai vội đáp:
- Chất độc nhẹ lắm, không việc gì đâu. Thôi, chúng ta vào trong trận đi:
Biết không cưỡng nổi ý của hai nàng, Thanh Lam đành phải đi trước, vào thẳng trong căn nhà xanh ấy, Bạch Mai với Tiểu Hồng liền theo sau ngay.
Hai người vừa qua khỏi cánh cửa, thì cánh cửa đã tự động đóng lại

luôn. Ba người cảm thấy tối om, giơ tay lên cũng không trông thấy năm đầu ngón tay. Về điều này, ba người không ngạc nhiên chút nào, vì biết căn nhà này đã không có một cửa sổ nào hết thì làm gì có ánh sáng nào nữa. Thanh Lam đã chuẩn bị từ trước, liền lấy cái ống lửa đặc biệt của Hắc Y Côn Luân tặng cho đem ra thắp sáng lên, rồi đưa cho Bạch Mai cầm. Vì phía đằng trước có một bờ tường đen ngăn cản, nên ba người rẽ sang bên trái, nơi đó có một đường nhỏ rất chật hẹp, chỉ đi vừa một người thôi.
Đi hết con đường ấy lại phải rẽ sang bên phải, bước vào một con đường hẻm khác.
Thanh Lam vừa đi vừa nghĩ thầm:
"Có lẽ đây là con đường Cửu Triết Tư Duy mà Thiên Sinh đã kể bên ngoài? Y để cho người vào trận, trước khi chưa vào tới nơi, đã nhiễm phải một chất độc của mùi hoa thơm mà không hay, khiến người ấy phải sợ trước, rồi y lại xây con đường Tư Duy này, lấy tính mạng ra uy hiếp để người ấy phải đầu hàng Đường môn, làm tay chân cho y. Như vậy, đủ thấy y nham hiểm biết bao... phải con đường này cứ từ trái quay sang phải, từ phải sang trái, có lẽ có chính khúc như vậy? Đã gọi là con đường để cho người ta suy nghĩ chắc con đường này y không đặt mai phục gì đâu?
Chàng vừa nghĩ vừa đi thẳng về phía trước. Quả nhiên con đường ấy chỉ có chật hẹp và tối om thôi, chớ không có cơ quan máy móc gì cả. Khi đi hết khúc đường thứ chín, thấy chỗ cuối đường có treo một ngọn đèn dầu xanh biếc, trông như lửa ma, khiến ai trông thấy cũng phải rùng rợn.
Bạch Mai thấy vậy liền ngạc nhiên hỏi:
- Tám con đường hầm kia đều tối om như mực, chúng ta đã đi hết rồi, còn con đường này, y thắp ngọn lửa kia để làm gì?
Tiểu Hồng liền đáp:
- Thiên Sinh không những ác độc, mà lại còn có nhiều quỷ kế lắm. Chắc ngọn đèn này thể nào cũng có cái trò gì chứ không sai.
Nàng vừa nói tới đó, đã nghe thấy Thanh Lam kêu "ủa" một tiếng và rảo bước tiến lên, Bạch Mai cũng vội vàng đi theo Thanh Lam ngay. Vì con đường ấy quá chật hẹp, chỉ đi lọt một người, mà người của Thanh Lam lại che lấp mất tầm con mắt của nàng, nên nàng không biết ở phía đằng trước có việc gì xẩy ra? Nàng vội tiến lên, hỏi:
- Lam đại ca đã phát hiện gì thế?
Thanh Lam vội quay đầu lại, đáp:
- Trên mặt đất có người nằm đấy.
- Đại ca xem người ấy đã chết hay là sống?

Thanh Lam không kịp trả lời, vội nhảy tới cạnh người đó cúi đầu xuống xem, chàng mới hay người đó là một ông già tóc đã hoa râm, mình mặc quần áo vải lam, nằm sấp trên mặt đất.
Trông thấy hình dáng của người đó có vẻ quen thuộc lắm, Thanh Lam rất kinh ngạc và thầm nghĩ:
"Người này là ai? Sao trông lại quen thuộc thế nhỉ?".
Chàng vừa nghĩ vừa cúi mình xuốnh lật ngửa người đó lên xem. Thấy mặt người ấy, chàng càng ngạc nhiên thêm. Thì ra người này là ông già Hồng Phúc mở quán rượu ở trên sườn núi Cửu Hoa, đang thoi thóp sắp chết. Chàng liền nghĩ:
"Hôm ta rời khỏi Cửu Hoa, tòa lầu trúc của ông già này đã bị thiêu rụi, ông già này là một người đã mất hết võ công rồi, Thiên Sinh còn bắt ông ta đến đây làm chi?".
Chàng vừa nghĩ vừa khẽ kêu "ủa" một tiếng.
Bạch Mai giơ cái ống lửa trên chiếu vào mặt ông và hỏi:
- Lam đại ca cũng quen biết ông ta đấy à?
Thanh Lam khẽ gật đầu, một mặt chàng móc túi lấy Hồng Hoàng châu ra cho ông già Hồng Phúc ngửi, rồi chàng lại xoa bóp cho ông ta một hồi. Ông già thở dài một tiếng rồi từ từ lai tỉnh mở mắt ra nhìn. Ông ta trông thấy Thanh Lam đứng ở trước mặt, ngạc nhiên vô cùng, với giọng run run, hỏi:
- Có phải.. Giang công tử đấy không?
Có lẽ vì ông ta đã tuổi già sức yếu, sau khi bị trúng độc, lại còn bị hao tổn nguyên khí rất nhiều, nên ăn nói như người có hơi mà không có sức vậy.
Thanh Lam sực nhớ trong người có Sâm Vương ngàn năm, chàng liền lấy ra một miếng, và trả lời ông già rằng:
- Tiểu sinh chính là Giang Thanh Lam đây. Cụ mới được giải độc xong, hãy nghỉ ngơi trong giây lát rồi hãy nói sau cũng chưa muộn.
Chàng liền đưa một miếng sâm nhét vào mồm ông già và nói tiếp:
- Đây là Sâm Vương nghìn năm, cụ hãy nuốt đi đã.
Ông già Hồng Phúc lại tưởng mình nghe lầm. Ông ta theo Giang Nam đại hiệp xông pha giang hồ lâu năm tất nhiên đã được nghe thấy người ta nói đến cái tên Sâm Vương nghìn năm, nhưng đó là một thứ thuốc rất quý báu, trăm năm chưa chắc đã thấy một, công hiệu của nói có thể cải tử hồi sinh, đại bổ chân nguyên. Vậy một công tử trẻ tuổi như thế này...
Nghĩ tới đó, ông ta không kịp nghĩ thêm, cứ nghe lời mà nhai và nuốt luôn miếng sâm ấy vào bụng, liền thấy một luồng hơi nóng chạy khắp mình mẩy. Trong giây lát, không những khí huyết điều hoà, tinh thần

sáng khoái, mà cả công lực đã bị Thiên Lý Cô Hành Khách điểm mạch làm cho mất hết, bây giờ cũng được khôi phục lại dần. Ông ta đâu có biết là Thanh Lam đã dùng bổn thân chân khí đả thông cho các huyệt đạo cho, nhờ vậy mà công lực ông ta mới khôi phục, chứ có phải do miếng sâm nghìn năm ấy đâu?
Hồng Phúc phát giác công lực của mình đã khôi phục, mừng rỡ khôn tả, vội quỳ ngay xuống trước mặt Thanh Lam mà lạy lia lịa và nói:
- Giang công tử là đại ân nhân của già. Công tử ... nhân lạy này của già.
Thấy cử chỉ của ông già đột ngột như vậy. Thanh Lam cũng ngạc nhiên hết sức, chàng vội giơ tay đỡ ông già dậy và đáp:
- Lão trượng chớ nên...
Chàng nói tới đó đã thấy ông già khóc sướt mượt, và rất cảm động nói tiếp:
- Giang công tử... ban cho lão hậu hĩ như thế, dù lão có tan xương nát thịt cũng không sao đền bù được. Tội nghiệp cho lão, nằm gai nếm mật mười năm liền, đã mấy lần vào trong Trường Hận Cốc chỉ để yêu cầu Thiên Lý Cô Hành Khách giúp hộ lão, ngờ đâu còn bị Ông ta phế trừ mất võ công, nên không những mối huyết hải thâm thù của lão chủ nhân không sao báo thù được \, mà ngay cả tung tích của lão chủ mẫu ở đâu, già cũng không biết nốt. Già sống như thế này thà chết còn hơn. Sau được Giang \ công tử tìm tới, già nhận thấy có chút hy vọng, ngờ đâu...
Mới trông thấy Hồng Phúc, Thanh Lam đã cảm thấy có nhiều vấn đề muốn hỏi, bây giờ thấy ông già nói đến mối huyết hải thâm thù, với việc lão chủ mẫu mất tích, chàng thầm nghĩ:
“Thế ra ta lên Trường Hận Cốc để tìm kiếm người khác, y lại tưởng...”.
Nghĩ tới đó, chàng lại vội hỏi:
- Sau rồi thế nào nữa, hở lão trượng?
Hồng Phúc thở dài một tiếng, rồi đáp:
- Sau khi công tử đi khỏi, bỗng có một đại hán áo đen đến tiểu điếm...
Bạch Mai nhanh nhẩu xen lời hỏi:
- Bọn ấy là thủ hạ Đường Thiên Sinh đấy, phải không?
Hồng Phúc lắc đầu đáp:
- Không phải. Chính Đường Thiên Sinh đem theo bọn người ấy. Chúng chỉ định vào tiểu điếm để nghỉ chân thôi, không ngờ lão độc vật ấy vừa trông thấy già đã nhận ra ngay rồi...
Thanh Lam gật đầu đỡ lời:
- Thế rồi lão trượng bị Đường Thiên Sinh bắt cóc đem tới đây, và còn

bị y đốt cháy cái lầu trúc ấy? Thế lão trượng với y có sự thù oán gì?
- Già theo hầu lão chủ nhân lang bạt từ hồi còn nhỏ, xưa nay không hề có sự thù hằn với người nào hết. Y ... bắt ép già phải nói tung tích của lão chủ nhân cho y hay..
Bạch Mai lại xen lời hỏi:
- Y không thù oán gì với cụ, mà lại bắt cụ phải cho y biết chỗ ở của bà chủ cụ như vậy, thế là nghĩa lý gì?
Hồng Phúc thở dài một tiếng rồi đáp:
- Nguyên nhân cũng chỉ vì cái vòng Phích Lôi mà nên cả.
- Cái vòng Phích Lôi ư?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 73
Tiểu Hồng Thất Kinh Ba Lần

Bạch Mai không sao hiểu được, lại hỏi tiếp:
- Nguyên nhân ra sao?
Lúc ấy Thanh Lam cũng giật mình đến thót một cái và thốt ra mấy tiếng "cái vòng Phích Lôi". Tiểu Hồng cũng đồng thời lên tiếng hỏi:
- Cụ nói cái vòng Phích Lôi ư?
Lúc ấy Thanh Lam không chú ý đến câu hỏi của Tiểu Hồng mà chỉ để ý nghe Hồng Phúc trả lời rằng:
- Phải, lão tặc muốn chiếm cho được cái vòng ấy nên mới hỏi chỗ ở của lão chủ mẫu. Hà hà... y có biết đâu cái vòng ấy lại đang ở trong tay công tử.
Tiểu Hồng bỗng thất kinh kêu "ủa một tiếng. Hồng Phúc đột nhiên trợn mắt nhìn bốn xung quanh, với giọng run run hỏi lại Thanh Lam rằng:
- Giang công tử, các người cũng bị lão tặc bắt cóc đem tới đây ư? Vậy ... làm sao bây giờ?
Thanh Lam mỉm cười đáp:
- Cụ chớ lo âu như thế vội. Một trận nho nhỏ này không giam giữ nổi tiểu sinh đâu. Nhưng tiểu sinh có mấy câu nghi vấn này muốn hỏi lão trượng. Không biết lão chủ nhân với lão chủ mẫu của lão trượng là ai thế?
Hồng Phúc ngẩn người ra nhìn vào mặt Thanh Lam một hồi, rồi ngơ ngác hỏi lại:
- Thế công tử lên Trường Hận Cốc... không phải vì việc Giang Nam

đại hiệp hay sao?
Thanh Lam lắc đầu đáp:
- Tiểu sinh lên Trường Hận Cốc là muốn cứu vợ một người bạn, nhưng đó chỉ là do sự hiểu nhầm mà thôi. Còn Giang Nam đại hiệp mà lão trượng vừa nói đó là ai thế? Tiểu sinh chưa được nghe thấy tên của ông ta và cũng chưa hề được gặp mặt bao giờ.
Hồng Phúc kêu "ồ" một tiếng vẻ mặt rầu rĩ kể tiếp:
- Giang Nam đại hiệp là lão chủ nhân của già. Ông tạ.. qua đời đã hai mươi năm rồi. Công tử là người nghĩa hiệp và còn là ân nhân của già, già đâu dám dấu giếm công tử... Hà ! Câu chuyện này phải nói từ cái vòng Phích Lôi trước thì công tử mới biết rõ được. Cái vòng Phích Lôi ấy vốn dĩ là vật báu gia truyền của lão chủ mẫu chúng tôi. Nghe nói không những tránh khỏi mà còn có thể tị hỏa được, hễ cứ đeo nó ở trong người dù đi vào trong đống lửa cũng không việc gì hết.
Lão chủ mẫu với Giang Nam đại hiệp Châu Thiên Kỳ thành hôn rồi, cái vòng ấy liền trở thành vật của nhà họ Châu. Lão chủ nhân đã là người khét tiếng giang hồ như vậy, mà ngày lễ thành hôn lão chủ nhân lại có báu vật ấy làm của hồi môn như thế, tất nhiên cái tiếng ấy đã đồn đi khắp giang hồ ngay. Vì vậy mới có một bọn gian nhân tiểu nhân nhòm ngó tới. Nhưng chúng chỉ thèm thuồng thôi chứ không dám bén mảng tới nhà lão chủ nhân. Vì cái danh của lão chủ nhân như thế, có tên nào dám táo gan tới vuốt râu cọp? Nhờ vậy, câu chuyện ấy chỉ là một câu chuyên mà các người giang hồ trong lúc trà dư tửu hậu thường đem ra mà nói với nhau cho đỡ buồn thôi.
Nói tới đó, Hồng Phúc lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Dù công lực của lão chủ nhân tinh thâm như thế nào, được lòng người giang hồ ra sao, nhưng rút cục cũng vẫn bi thảm vì có vật báu ấy mà phải nhà tan cửa nát...
Nói tới đây ông ta lại ứa nước mắt ra, nức nở khóc hoài. Bạch Mai lại xen lời hỏi:
- Có phải cụ nói sau đó có kẻ gian ác đến cướp cái vòng Phích Lôi và còn đả thương Giang Nam đại hiệp nữa phải không?
Thoạt tiên Hồng Phúc lắc đầu, sau lại gật đầu, đáp:
- Lão nhớ cách đây hai mươi năm, một ngày nọ đang lúc giữa trưa, đột nhiên có một người họ Trúc đến xin yết kiến lão chủ nhân, và tuyên bố là vì cái vòng Phích Lôi mà tới, rồi còn nhất định bắt buộc lão chủ nhân thử thách võ lực với ỵ..
Thấy Hồng Phúc kể tới đó lại sụt sùi khóc, Bạch Mai nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Sau rồi thế nào nữa?
- Lúc ấy đang là giữa Ngọ, cái vòng Phích Lôi lại không có ở trong người lão chủ nhân, nên bị tên ấy dùng võ công yêu tà tấn công một chưởng, lão chủ nhân liền cháy thành than ngay.
Bạch Mai kinh hãi hỏi:
- Võ công gì mà lợi hại đến như thế?
- Hôm ấy không ai biết tên nọ xử dụng võ công ta môn gì, chỉ thấy y cười ha hả rồi đi luôn. Nhưng lão điều tra lâu năm mới hay..
Hà! Đây là một việc rất lớn của giang hồ. Vả lại, vì xẩy ra việc đó mà khiến cho một môn phải phải tiêu tán...
Bọn Thanh Lam ba người nghe thấy Hồng Phúc kể như vậy đều ngẩn người ra, và không ai dám lên tiếng hỏi để ngắt quãng lời nói của Hồng Phúc.
Bạch Mai thấy nói người họ Trúc chỉ tấn công có một chưởng mà Giang Nam đại hiệp đã cháy thành than được, nàng không hiểu môn võ công ấy là võ công gì, vội hỏi tiếp:
- Cụ chưa nói võ công của tên nọ là môn võ công gì?
- Thái Dương thần công! Sau đó lão điều tra mãi mới biết được đấy.
Bạch Mai lại hỏi tiếp:
- Thái Dương thần công là võ công của môn phái nào, cả người ấy là ai, cụ có biết không?
- Người đó là Thần Hành Vô ảnh Chúc Sĩ Ngạc, đệ tử duy nhất của Thiên Lôi Tú thuộc môn phái Liệt Hỏa.
Tiểu Hồng lại thất kinh kêu "ủa" một tiếng và lẩm nhẩm nói:
- Thần Hành Vô ảnh Chúc Sĩ Ngạc ư?
Thanh Lam chợt nghĩ tới đại sư huynh của Ly Hỏa Chân Nhân chả tên là Chúc Sĩ Ngạc là gì? Chàng còn nhớ y là một ông già gầy gò, cao lớn trán rộng, mắt lõm, mà gồ, mũi mỏ khoét, râu bạc, mặc quần áo đen và Ly Hỏa chân nhân còn nói y là người nghịch cha, tàn sát đồng môn, và còn muốn cướp cho được Liệt Hỏa kỳ nữa.
Chàng lại nghĩ tiếp:
"Phải, Liệt Hỏa môn, Ly Hỏa chân nhân chả là người của Liệt Hỏa môn là gì? Và võ công của ông ta tu luyện chả là Thái Dương Thần Công là gì?".
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Bạch Mai lại hỏi tiếp:
- Vừa rồi cụ nói có một môn phái bị tiêu tán. Vậy môn phái ấy có phải là Liệt Hỏa môn không?
Hồng Phúc đáp:
- Phải, cô nương nói rất đúng. Câu chuyện ấy mãi đến sau này lão mới điều tra ra. Tuy Liệt Hỏa môn có thâu đồ đệ, nhưng đời nào cũng

vậy, chức chưởng môn là phải cha truyền con nối. Vì lá cờ Liệt Hỏa kỳ là vật báu trấn sơn của môn phái ấy, oai lực mạnh lắm, nên không chịu truyền thụ cho người ngoài là thế. Chúc Sĩ Ngạc là đứa con duy nhất của Lôi Thiên Tú, môn phái của họ đã gọi là Liệt Hỏa môn thì tất nhiên võ công của họ phải Hỏa lâm đầu. Một hôm Lôi Thiên Tú ngẫu nhiên nói tới Liệt Hỏa môn của y có một khắc tinh thôi. Khắc tinh đó chính là cái vòng Phích Lôi. Đồng thời, ông ta còn nhắc nhở đến tên của lão chủ nhân. Ngờ đâu người nói thì vô ý mà kẻ nghe lại để tâm. Sĩ Ngạc yên trí mình là người chưởng môn tương lai, nay nghe thấy người cha nói có một vật có thể khắc chế được Hỏa môn, khi nào y chịu nhịn được, liền trốn cha xuống Giang Nam tức thì. Sự thực lúc bấy giờ võ công y chỉ ngang với chủ nhân của lão thôi. Nếu ngày hôm đó không phải là đang lúc giữa trưa, thì không bao giờ lão chủ nhân lại bị chết một cách thảm khốc như vậy được.
Bạch Mai ngơ ngác hỏi tiếp:
- Võ công với thời gian thì có liên quan gì đâu?
Hồng Phúc thở dài nói tiếp:
- Nghe nói Thái Dương Thần Công công là nhờ ở sụ thu hút chân khí của Thái Dương mà thành. Tu luyện chưa tới mức Hỏa hầu thì chưởng lực chỉ hơi nóng hổi một chút thôi chứ không sao hơn được võ công thường. Ngờ đâu tên ấy lợi dụng lúc giữa Ngọ, mượn Hỏa lực của mặt trời nên mới đả thương được lão chủ nhân như thế.
Lúc này mới vỡ nhẽ, Bạch Mai “ồ một tiếng rồi hỏi tiếp:
- Sau rồi thế nào nữa?
Hồng Phúc kể tiếp:
- Lôi Thiên Tú là người rất chính phái, môn quy lại thâm nghiêm nghe thấy tin lão chủ nhân của chúng tôi bị chết dưới Thiên Lôi chưởng Thái Dương Thần Công, biết ngay là con mình đã làm bậy, nên ông ta nổi giận, đuổi ngay tên Sĩ Ngạc ra khỏi Liệt Hỏa môn và con truyền lá cờ Liệt Hỏa vật báu trấn sơn cho một người đệ tử họ Cảnh, và còn tuyên bố giải tán Liệt Hỏa môn nữa. Vì vậy từ đó trở đi trên giang hồ mới không có cái tên Liệt Hỏa môn là thế.
Thanh Lam nghe tới đây mới vỡ nhẽ. Thì ra hôm đó chàng đã chính mắt trông thấy Chúc Sĩ Ngạc đánh nhau với sư đệ của y là Ly Hỏa chân nhân Cảnh Tu Nguyên, thì ra cũng vì cái vòng Phích Lôi mà nên.
Bạch Mai lại xen lời hỏi:
- Tại sao cụ lại mất hết võ công như thế?
Hồng Phúc thở dài nói tiếp:
- Từ khi tên Sĩ Ngạc bị Lôi Thiên Tú đuổi ra khỏi môn phái, y không

những không tỉnh ngộ mà còn giận lây cả chủ mẫu của lão. Vì thế y lại xuống Giang Nam lần thứ hai. Tội nghiệp cho lão chủ nhân, sau khi bị y đánh chết, còn lại ba cô tiểu thơ đang còn bồng bế. Lão chủ mẫu, vì thấy quốc gia nhiều tai biến, đã tránh đi ở nới khác, nhờ vậy mới thoát chết. Còn cả nhà hai mươi ba miệng đều bị tên nọ dùng Thiên Lôi chưởng đánh chết hết. Cũng may tiểu lão có việc đi vắng, nên cũng được thoát chết nốt. Chờ tới khi lão về tới nơi thì không biết tin tức, lão dò hỏi mãi mà vẫn không tìm thấy tung tích của ba người, nhưng tiểu lão lại dò biết được tin của Sĩ Ngạc. Thì ra sau khi y bị Lôi Thiên Tú đuổi ra khỏi cửa, liền sang làm môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh Tú, kẻ thù số một của Lôi Thiên Tú.
- Ủa!
Lần thứ ba Tiểu Hồng thất kinh kêu la như vậy, tất nhiên nàng không biết rõ những sự khúc chiết như thế, mãi đến giờ mới hay biết hết. Còn Thanh Lam với Bạch Mai vì cứ mải nghe còn Hồng Phúc thì cứ mải nói, nên không ai chú ý đến thái độ của Tiểu Hồng.
Bạch Mai lại lên tiếng hỏi:
- Huyền Linh Tú chắc là người lợi hại lắm phải không?
Hồng Phúc đáp:
- Nghe nói Huyền Linh Tú năm nay tuổi đã ngoài trăm, võ công thông huyền, tự lập một môn phái khác biệt. Người trên giang hồ chưa ai thấy mặt của y cả. Nhưng việc tên Sĩ Ngạc gia nhập Huyền Linh môn là sự thật một trăm phần trăm. Vì hồi còn sinh tiền lão chủ nhân với vị kỳ nhân ở Trường Hận Cốc có qua lại với nhau, nên tiểu lão tới Trường Hận Cốc để kiếm vị kỳ nhân ấy, ngờ đâu vì thấy người giang hồ cứ đến quấy nhiễu luôn luôn vị kỳ nhân ấy mới đặt ra một luật lệ là hễ ai lẻn vào trong sơn cốc thì sẽ bị phế hết võ công ngay. Tiểu lão vì không may mắn nên mới bị phế hết võ công như thế.
Thanh Lam cứ lắng tai nghe và óc thì suy nghĩ, nay thấy Hồng Phúc ngắt lời, chàng liền ngửng đầu lên hỏi:
- Không biết phu nhân của Giang Nam đại hiệp là người thuộc môn phái nào thế?
Hồng Phúc vội đáp:
- Lão chủ mẫu của lão họ Hồng, còn tiểu lão...
Thanh Lam không đợi chờ y nói dứt, hai mắt bỗng sáng ngời, vội hỏi tiếp:
- Thế lão trượng có nhớ nhũ danh của hai cô nương ấy không? Và năm nay đã bao nhiêu tuổi ?
Hồng Phúc bỗng ngạc nhiên đưa mắt ngắm nhìn Bạch Mai và Tiểu Hồng rồi đáp:

- Hai vị cô nương ấy là chị em sinh đôi, chị tên là Kinh Vân, em tên là Lục Vân, năm nay vừa đúng hai mươi tuổi.
Y nói tới đó, thấy hai cô nương đứng ở trước mặt mình vẫn cứ thản nhiên như thường, y cảm thấy thất vọng vô cùng, ngừng giây lát rồi hỏi tiếp:
- Giang công tử hỏi đến Hồng phu nhân với hai vị cô nương như vậy, chẳng hay công tử đã gặp phu nhân với hai vị cô nương chưa?
Thanh Lam khẽ lắc đầu đáp:
- Tiểu sinh chỉ hỏi thăm thế thôi, nhưng dù sao người hiền thì gặp lành, sau này thể nào cũng có ngày sẽ tìm thấy được phu nhân với hai cô nương ấy. Xin lão trượng không nên quá lo âu như thế.
Hồng Phúc theo hầu Giang Nam đại hiệp đi lang bạt giang hồ mấy chục năm, kinh nghiệm lão luyện biết bao, tuy cảm thấy vị thiếu niên công tử này nhân phẩm đoan chính thực, nhưng vừa rồi chàng ta hỏi mình như thế ắt phải có nguyên nhân gì nên y ngẫm nghĩ giây lát, bỗng rầu rĩ quỳ xuống hỏi tiếp:
- Xin công tử thứ lỗi cho tiểu lão đường đột hỏi câu này. Chẳng hay chiếc vòng Phích Lôi ở trên tay công tử là của ai đã tặng cho thế? Công tử có thể cho tiểu lão biết rõ...
Thanh Lam ngẩn người ra giây lát, nghĩ thầm:
“Người này nhớ chủ cũ như vậy, chả lẽ y trông thấy cái vòng sắt của ta mà đã động lòng nghi ngờ chăng?”.
Chàng vội vàng đỡ ông già đứng dậy, rồi nghiêm nét mặt nói:
- Lão trượng không nên làm như thế. Vòng này là của một bà cụ họ Thạch ở trên núi Thác Thành đã ban cho tiểu sinh. Lúc ấy quả thực tiểu sinh cũng không biết nó là vòng Phích Lôi.
Hồng Phúc bỗng trợn tròn đôi mắt, với vẻ mặt rất cảm động và giọng run run hỏi tiếp:
- Thạch phu nhân! Thế ra công tử... đã gặp Thạch phu nhân đấy à?
- Thạch phu nhân nào? à phải, bà cụ ấy tên là Thạch Ma. Thế ra lão trượng cũng quen biết...
Ông già mừng rỡ đến ứa nước mắt ra, nức nở đáp:
- Thạch phu nhân là ... là em ruột của lão chủ mẫu chúng tôi...
Bà ta ở trên núi Thách Thành đấy à? Trời ơi! Nếu vậy lão chủ mẫu thể nào cũng có ở trên đó.
Bạch Mai là người rất lương thiện, thấy Hồng Phúc là người có nghĩa khí như vậy liền u oán khuyên bảo rằng:
- Cụ nên yên lòng và bình tĩnh một chút. Chúng ta ra khỏi trận này rồi sẽ đi đến đó tìm bà ta cũng chưa muộn cơ mà.
Hồng Phúc mặt đỏ bừng, vừa cười vừa nói tiếp:

- Giang công tử, xin thứ lỗi tiểu lão dám thất lễ như vậy. Quả thật... tiểu lão sung sướng quá.
Thanh Lam vội an ủi rằng:
- Lão trượng trung thành với cố chủ, nghĩa khí cao cả như vậy khiến tiểu sinh kính phục vô cùng...
- Thôi! Lam đại ca! Chúng ta nên mau đi, vì cụ ấy còn phải đi núi Thác Thành và chúng ta cũng phải đi cứu chị Lan nữa.
Bạch Mai vừa lên tiếng thúc giục như vậy.
Thanh Lam thấy nàng nhắc nhở như thế mới nghĩ đến Lan Nhi đã trúng phải Ngũ Độc chưởng, đang cần có Hồng Hoàng châu của mình để chữa độc, và có lẽ hiện giờ Băng Phách phu nhân cũng đang ở dưới núi đợi chờ mình.
Nghĩ tới đó chàng vừa cười vừa gật đầu, rồi quay người đi luôn.
Vì con đường hẻm ấy chật hẹp lắm, chỉ đi lọt một người thôi, nên Thanh Lam đi trước dẫn đường, rồi lần lượt đến Hồng Phúc, Bạch Mai và Tiểu Hồng.
Bốn người vừa đi tới chỗ tận cùng nơi có ngọn đèn dầu thắp ở trên vách tỏa ra một luống ánh sáng xanh trông rất rùng rợn. Bên dưới ngọn đèn quả có một cái vòng bạc và hai hàng chữ nhỏ. Hai mắt của Thanh Lam dù đi ở trong đêm tối mà cũng có thể trông thấy rõ mọi cảnh vật. Chàng thấy hai dòng chữ viết rằng:
“Con đường Tư Duy đến đây là hết. Người nào muốn gia nhập bổn môn thì cứ việc kéo cái vòng bạc, rồi đợi chờ một lát là có người đến tiếp đón ngay. Nếu ai đi vòng qua bức tường này thì người đó sẽ là kẻ địch của bổn môn. Đã vào trong Độc trận thì đừng có hòng mà sống sót”.
Thanh Lam dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi thầm nghĩ:
“Đường Thiên Sinh là người như thế nào, có bao giờ lại viết chữ để khuyên răn kẻ địch một cách rất cẩn thận như vậy? Có lẽ y có quỷ kế gì ở bên trong cũng nên, và chắc trận này cũng lợi hại lắm nên y mới tự tin như thế”.
Câu dụng ý mà chàng vừa nghĩ tới đó là chàng đoán Thiên Sinh cố ý làm ra như thế để khiến cho kẻ địch khi vào trận bị mất tinh thần trước, rồi đâm ra Hoảng sợ và rất dễ bị sa vào tròng của y.
Tuy Thanh Lam nghĩ như thế nhưng chàng cũng không dám coi thường những lời dặn bảo ấy. Chàng đành cho đó là sự thực vội quay người lại dặn bảo ba người rằng:
- Sắp vào trận địa rồi đấy, chúng ta phải cận thận lắm mới được.
Nói xong, chàng liền rút thanh Thất Tinh kiếm ra. Bạch Mai và Tiểu Hồng ở đằng sau cũng rút kiếm ra luôn.

Thanh Lam vừa bước về phía trước một bước đã cảm thấy châm mình đang dẫm hụt. Chàng giật mình kinh hãi vội rụt chân lại, cúi đầu nhìn xuống mặt đấy, nhưng thấy không có điều gì khả nghi hết.
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe có tiếng kêu “veo veo” ở dưới bắn lên. Chàng đoán chắc đó là ám khi tự Ở dưới mặt đất bắn lên. Nếu là người khác thì không sao phát giác nổi.
Tuy Thanh Lam cảnh giác rất nhanh, nhưng những ám khí nho nhỏ ấy lại ở chỗ cách chàng rất gần và tốc độ cũng rất nhanh, nên chàng vừa mới để ý đề phòng thì ám khi đã bắn tới trước người chàng rồi.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 74
Những Điều Khiến Người Ta Khó Đề Phòng Nổi

Chàng vội múa Thất Tinh kiếm lên bảo vệ trước ngực, nhưng trùm ám khí ấy rất độc, từ dưới bắn lên như thế, dù có trường kiếm ở trong tay cũng không làm gì được, mà muốn né thì đã muộn rồi.
Cũng may là chàng rất điềm tĩnh, khi thấy ám khí sắp va đụng vào người, chàng liền sử dụng ngay Thiên Nhiên chân khí của Trì Lão Tàn đã truyền thụ cho mà dồn từ trong người dồn ra, nên chỉ thấy người chàng khẽ rung dộng một chút thôi.
Tuyệt học của Trì Lão Tàn quả thật là thần diệu. Chân khí ở trong người chàng vừa dồn ra thì mũi ám khí nho nhỏ kia đã va đụng vào quần áo của chàng rồi, nhưng mũi nào mũi nấy tựa như va đụng phải một tấm vách vô hình, đều rớt ngay xuống đất hết.
Chàng lần đầu tiên sử dụng chân khí ấy, thấy có công hiệu như vậy trong lòng cả mừng. Chàng lại giơ chân trái ra bước về phía trước, thấy dưới đất hơi nhún xuống, nhưng chàng chỉ mượn sức một chút đã nhảy luôn về phía trước liền.
Ngờ đâu Thanh Lam vừa qua khỏi nơi đó đã nghe thấy phía sau có tiếng kêu rú rất thảm khốc, và có người ngã lăn ra đất. Lại còn có hai tiếng kêu thất thanh nổi lên nữa. Chàng kinh hãi vô cùng, hẳn chưa đứng vững đã vội nhảy ngược về chỗ cũ ngay. Đồng thời, chàng còn ngửi thấy một mùi gì hôi thối như mùi xác chết vậy, khiến chàng khó chịu hết sức.
Vừa về tới chỗ cũ, chàng trông thấy ông già Hồng Phúc đang nằm yên trên mặt đất, không cử động gì hết. Chàng thấy đầu và mặt ông

ta nát bét, máu thịt nhầy nhụa. Chỗ cách ông ta không xa có một chiếc đèn dầu nằm đó, ngang trên mặt đất đầy những nước đen. Chàng biết là ông ta đã tắt thở rồi, cái chết của ông ta thảm khốc không thể tưởng được.
Bạch Mai tay vẫn cầm bó đuốc, đang đứng cạnh Tiểu Hồng nhưng quay đi chớ không dám nhìn vào xác ông già Hồng Phúc.
Thanh Lam thấy thế tức giận vô cùng, nghiến răng kêu kèn kẹt. Xem như vậy, ngọn đèn dầu với vòng bạc ở trên vách tường là then chốt của một bộ máy móc rất ác độc. Thiên Sinh đã pha thuốc độc rất mạnh vào trong dầu rồi đổ vào ngọn đèn ấy. Hễ người nào đi tới trước ngọn đèn ấy mà không có ý đầu hàng Đường môn, nghĩa là không kéo cái vòng bạc, thì chỉ bước lên một bước là dẫm phải miếng ván có máy móc ở trên mặt đất, chất độc ở trong bầu dầu sẽ đổ xuống. Người nào bị nước độc ấy bắn phải sẽ chết ngay tại chỗ. Người nào có thân pháp nhanh nhẹn, tuy tránh khỏi được bầu dầu độc ấy, nhưng lại không sao thóat được trùm ám khí nho nhỏ ở dưới mặt đất bắn lên. Y thiết kế như thế thật là vừa ác độc vừa chu đáo biết bao.
Thanh Lam cúi nhìn vào xác của Hồng Phúc, chàng đau lòng vô cùng. Chàng biết thứ dầu độc này lợi hại lắm, rờ tay vào cũng nguy hiểm liền, cho nên chàng không dám đụng vào người Hồng Phúc nữa, mà chỉ chắp tay vái ông già hai lạy miệng lẩm bẩm khấn thầm:
- Lão trượng linh thiêng sẽ chứng mình tiểu sinh xé xác Thiên Sinh ra làm muôn mảnh để trả mối thù này. Dù phải đi đến chân trời góc biển, tiểu sinh quyết sẽ tìm cho ra Chu lão phu nhân với hai cô nương giúp hộ lão trượng.
Nói xong, chàng lui về phía sau hai bước lên tiếng kêu gọi:
- Mai muội, Nhiếp cô nương, sang đây đi. Chớ có dẫm vào dầu độc ở trên mặt đất đấy nhé.
Bạch Mai đang sợ hãi, nghe thấy Lam đại ca nói như thế, liền kéo tay Tiểu Hồng và nói:
- Chúng ta đi thôi.
Hai người liền nhảy tới cạnh Thanh Lam.
Ba người đang định đi vào trong trận thì Bạch Mai bỗng lên tiếng hỏi:
- Lam đại ca, thế còn xác ông già này thì sao? Hà! Ông ta rõ tội nghiệp thực.
Không đợi chờ Thanh Lam trả lời. Tiểu Hồng đã lên giọng nói trước.
- Dầu độc này có vẻ mãnh liệt lắm, có lẽ chỉ trong chốc lát thôi, xác của ông cụ sẽ hóa thành một đống nước liền.
Bạch Mai nghe nói càng kinh hoảng thêm, vội hỏi tiếp:

- Độc dược này là thứ độc dược gì mà lại lợi hại đến như thế?
Thanh Lam hậm hực nói:
- Đường Thiên Sinh tác ác tác quái như vậy, ta không thể nào dung thứ cho y được.
Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn, thấy cảnh vật ở trước mắt đã thay đổi hẳn, và hình như cả bọn mình ba người đang ở trong u cốc, xung quanh có núi cao bao vây, ánh sáng rất lờ mờ, không sao trông thấy rõ được phương hướng. Chàng liền nghĩ thầm:
"Phải rồi! Chúng ta vừa ở trong đường hẻm chật hẹp nhảy ra.
Có lẽ bây giờ đã nhảy vào trận đồ. Mình đoán không sai, Độc trận đồ này của Đường Thiên Sinh vẫn lấy Cửu Cung Bát Quái làm chủ chốt".
Chàng bỗng nghĩ vừa rồi mình theo sau Hồng Phúc, ngọn đèn dầu đột nhiên rớt xuống. Hồng Phúc thất thanh la lên, mình vội dùng tay áo phất mạnh một cái và nhảy ngay về phái sau luôn, không biết thuốc độc ấy có bắn vào người mình không? Chàng vội cúi đầu xem xét.
Tiểu Hồng đáp:
- Đó là một thứ thuốc độc loại Hóa Cốt Đơn, người trên giang hồ dùng để giết người diệt tích. Chỉ cần vẩy vài giọt vào xác người một lát sau cái xác ấy đã biến thành đống nước vàng liền. Nghe nói loại thuốc này chỉ có Tây Xuyên Đường Môn mới có thôi. Người trên giang hồ nếu có thì cũng là mua của Đường môn.
- Ủa! Chị Tiểu Hồng xem này.
Bạch Mai giơ góc tay áo bên phải lên xem, thấy có mấy cái lỗ hổng cháy xém rất nhỏ, thì ra vừa rồi tay áo của nàng đã bị mấy giọt dầu độc bắn phải.
Chàng đang suy nghĩ thì Bạch Mai đứng cạnh đó đã la lên:
- Lam đại ca nhận xét có thấy không? Nơi đây có vẻ kỳ lạ lắm.
Thanh Lam mỉm cười đáp:
- Phải, đó chẳng qua chỉ là Cửu Cung Bát Quái trận đấy thôi.
Bạch Mai hãy còn nhớ Cửu Cung Bát Quái trận ở Kiến Môn Sơn. Lúc ấy nếu Liễu Thanh Hà không tới kịp thì bọn mình cứ quay trái quay phải mãi mà vẫn không sao ra khỏi được trận pháp ấy.
Bây giờ nàng nghe thấy Thanh Lam nói Độc trận đồ này chính là Cửu Cung Bát Quái trận trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội hỏi:
- Lam đại ca biết làm sao bây giờ đây?
Thanh Lam vừa cười vừa đáp:
- Tôi đã có cách ra khỏi được, hai người đừng lo, cứ việc theo tôi mà đi.

Bạch Mai ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Ủa! Ai dạy cho đại ca thế? Và đại ca học biết từ hồi nào?
Tiểu Hồng lôi tay nàng một cái và khẽ bảo rằng:
- Chị đừng có hỏi như thế nữa, chúng ta cứ việc theo Lam đại ca mà đi đi.
Thanh Lam mỉm cười, bình tâm tỉnh trí đưa mắt nhận xét bốn xung quanh một lượt. Quả nhiên, chàng vừa định thần một chút, ảo tưởng đã biến mất liền, chàng nhận thấy Độc trận đồ này đã dùng nhân công mà xây đắp thành, tựa như mấy chục ngọn núi giả vậy.
Tuy thế cửa ngõ trùng điệp, khúc triết vô cùng.
Chàng căn cứ theo sự biến hóa của Cửu Cung Bát Quái, do Liễu Thanh Hà đã giải thích cho, mà giơ trường kiếm lên bảo vệ ngực, rồi rất cẩn thận đi bước một tiến về phía trước. Bạch Mai với Tiểu Hồng vội theo chân chàng ngay. Chỉ thấy chàng bỗng sang phải, bỗng sang trái bỗng đi bên này ba bước, lại sang bên kia bảy bước, quả nhiên xuyên hết cửa này đến ngõ khác, dù thấy trúc triết khó đi thực, nhưng không hề bị cản trở gì hết.
Bạch Mai hớn hở vô cùng, khẽ hỏi:
- Lam đại ca đã học được Cửu Cung Bát Quái thực đấy à? Chắc Liễu lão trượng đã dạy chứ không sai! Thú vị thực! Bao giờ có thì giờ rảnh, đại ca phải dạy cho em biết với nhé.
Lúc ấy ba người đi vào một con đường hẻm tối om vô cùng, hai bên toàn là đá lởm chởm, và dưới chân lại rất gồ ghề khó đi nên không sao đi nhanh được.
Đi được vài bước, Thanh Lam đoán chắc con đường hẻm này thể nào cũng có mai phục. Tuy chàng không nói ra tiếng nhưng đã vận sẵn chân khí lên để phòng bị rồi.
Nhưng đi được một quãng, thấy không việc gì cả, chàng thắc mắc vô cùng, liền nghĩ:
“Thiên Sinh thị sở trường về Cửu Cung Bát Quái với các môn kỳ độc nên mới bố trí thành độc trận này. Con đường vừa chật hẹp vừa gồ ghề khó đi này, thể nào y lại chịu để cho người ta đi qua một cách thuận lời như thế này đâu. Không hiểu trong này y lại còn cho mai phục trò gì nữa đây.
Chàng nghi ngờ như thế liền đề cao cảnh giác ngay. Vừa đi chàng vừa cẩn thận đề phòng, nhưng ngoài những hòn đá lởm chởm và gồ ghề khó đi ra, chàng không tìm thấy một vật gì khả nghi cả.
Càng không thấy một vật gì khả nghi, trong lòng chàng lại càng không yên. Chàng ngẫu nhiên ngửng đầu nhìn lên phía trên thì thấy hình như có một luồng hơi lạnh đang giáng xuống. Chàng định thần

nhìn kỹ, mới hay đó là một đám sương mù độc đen như mực đang từ từ giáng xuống, chỉ còn cách đỉnh đầu ba người chừng hai thước thôi.
Chàng hoảng sợ vô cùng, liền hét lớn:
- Sương mù độc! Sương mù độc. Chúng ta đi mau lên.
Chàng vừa nói vừa phi thân về phía trước. Bạch Mai và Tiểu Hồng vẫn chưa trông thấy đám sương mù ấy, chỉ thấy Lam đại ca vội vàng đi như vậy là vội theo chân ngay thôi.
Vì ba người đi nhanh làm khua động không khí quanh đó, nên đám sương mù lại càng xuống nhanh thêm và sắp xuống đỉnh đầu rồi.
Thanh Lam vội múa động thanh Thất Tinh kiếm, khua lên phía trên một cái, thanh kiếm ấy là bảo kiếm cổ tất nhiên không sợ độc huống hồ chàng lại giở toàn thân công lực ra múa động, đầu mũi kiếm liền có một luồng chân khí tỏa ra như một ngọn đèn lò màu xanh toa? ra ánh sáng vậy. Đám sương mù đen ở trên đầu đã vội lui lên phía trên ngay.
Bạch Mai thấy Lam đại ca múa kiếm có công hiệu như vậy cũng múa thanh Bạch Hồng kiếm đâm lên phía trên. Tuy kiếm của hai người đã đẩy lui đám sương mù đó nhưng chỉ đẩy lui được ở nơi chính giữa thôi, còn trái lại ở bốn chung quanh thì sương mù lại giáng xuống nhanh vô cùng. Chỉ trong nháy mắt, ba người đã bị sương mù bao trùm kín mít, riêng phía trước mặt nơi lối đi vẫn còn khe hở nho nhỏ nếu để cho sương mù lấp kín hết chỗ thì khó mà ra khỏi nơi đó được. Vì vậy chàng bảo hai nàng rằng:
- Mai muội, Nhiếp cô nương, chúng ta phải mau mau xông ra khỏi nơi đây đi.
Nói xong chàng né người để cho hai nàng đi trước, còn mình thì đi sau áp hậu.
Biết thời cơ rất khẩn cấp, Bạch Mai kinh hoảng vô cùng, vội hỏi:
- Còn Lam đại ca thì sao?
Thanh Lam đáp:
- Hai người mau chạy đi. Ồ! Mau ngậm miệng và nín thở.
Bạch Mai không dám hỏi thêm nữa, tay dắt Tiểu Hồng tay múa bảo kiếm, vội chui qua khe hở của đám sương mù mà đi về phía trước ngay.
Cũng may, hai người vừa rẽ sang bên một cái đã tới chỗ đường hẹp đã thấy phía đằng trước sáng lạng liền.
Hai người vừa ra khỏi bên ngoài, quay đầu lại nhìn, thấy con đường hẹp đã bị sương mù lấp kín hết.
Bạch Mai kinh hãi vô cùng, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Lam đại ca, mau ra đi!
Nàng vừa nói vừa múa tít thanh bảo kiếm, định quay người đi trở vào trong con đường hẹp ấy.
Tiểu Hồng thấy vậy vội lôi tay nàng lại và khuyên bảo rằng:
- Chị Bạch Mai không nên liều lĩnh như thế. Lam đại ca không việc gì đâu mà sợ.
Nàng vừa nói dứt, Thanh Lam đã ở trong đám sương mù xông pha ra tới bên ngoài rồi.
- Ồ, Lam đại cạ..
Bạch Mai vừa kêu la được một tiếng đã nghe thấy có tiếng kêu khác lạ vọng tới. Nàng đang hớn hở kêu la như vậy, nhờ có kinh lực rất cao, nên nàng vẫn cảnh giác có tiếng kêu "vo vo". Nàng vội đưa bó đuốc lên soi, mới hay có rất nhiều ong vàng đang ở bốn phía tới định đốt mình.
Vì vậy, Bạch Mai mới kêu gọi được một tiếng đã thất kinh la lên:
- Ong độc! Ong độc.
Nàng vừa nói vừa lui về phía sau lia lịa. Đàn ong vàng đã thấy kẻ địch thì khi nào chúng chịu buông tha, liền đuổi theo luôn.
Bạch Mai hoảng sợ hết sức, ngẫu nhiên giơ đuốc ở bên tay trái lên khua một cái, và tay phải cũng múa tít thanh kiếm Hồng Bạch để bảo vệ lấy toàn thân.
Lúc này Tiểu Hồng cũng cảnh giác, vội né sang bên, để tay trái vào ngang lưng bóp một cái, trong người nàng đã có một chùm cát bạc bay ra, nhằm đàn ong ở bốn xung quanh bắn luôn.
Bắc Cực Hàn Tinh oai lực biết bao. Chỉ thấp thoáng một cái những con ong vàng nho nhỏ kia đã bị rớt xuống lung tung.
Bạch Mai vừa hoàn hồn xong, dùng bó đuốc soi xuống mặt đất. Nàng không xem thì không sao, vừa cúi nhìn đã thất kinh la lớn liền. Thì ra trên mặt đất đã có nhiều bò cạp đang bò lổm nhổm, không biết chúng đã bò tới lúc nào? Vừa may có những con ong vàng rớt xuống mặt đất, chúng liền tranh nhau cướp mồi để ăn nên không tấn công các người nữa.
Tiểu Hồng lại bóp vào ngang lưng một cái nữa, Bắc Cực Hàn Tinh ở trong người nàng lại tiếp tục bắn ra. Tuy vậy nàng vẫn kinh ngạc nghĩ thầm:
"Thiên Sinh đã nổi danh về xử dụng chất độc, và nuôi các trùng độc với độc vật cũng không ít, nhất là ở trong một trận đồ tối um như thế này thật là khó mà đề phòng nổi.
Nghĩ tới đó, nàng bỗng nhớ đến Hồng Hoàng Châu, hạt châu ấy chính là khắc tinh của những con độc vật này, nên nàng vội bảo

Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca mau lấy Hồng Hoàng châu ra đi. Trong trận này có nhiều độc trùng độc vật lắm.
Thanh Lam thấy Tiểu Hồng nhắc nhở như vậy, liền móc túi lấy Hồng Hoàng châu ra. Thật là nhất vật trị nhất độc có khác. Tuy Tiểu Hồng đã dùng Bắc Cực Hàn Tinh giết chết già nửa bò cạp độc, nhưng bốn bề vẫn có vô số những con độc vật ấy lổm ngổm bò ra, và cứ nhằm phía có lửa sáng mà xông tới tấn công.
Khi Thanh Lam lấy Hồng Hoàng Châu ra khỏi hộp, mùi Hồng Hoàng liền tỏa ngay ra khắp nơi. Những con bò cạp ở gần ba người hình như gặp phải khắc tinh, nên chúng cứ nằm phục xuống, không hề cử động. Phía đằng xa, những con đang bò ở trên vách đá cũng bị ảnh hưởng bởi mùi hơi ấy.
Bạch Mai thấy thế ngạc nhiên vô cùng, vội dùng đầu kiếm hất thử những con đang nằm yên trên mặt đất xem, lúc ấy nàng mới hay là chúng đã chết cứng. Nàng mừng rỡ khôn tả, cười khanh khách nói:
- Bảo bối này quý báu thật. Lam đại ca, nếu sớm biết nó có công hiệu như thế thì chúng ta không bị mấy trận hoảng sợ như vừa rồi. Thật là oan uổng quá.
Thanh Lam thấy Hồng Hoàng châu khắc chế nổi bách độc trong lòng mới yên tâm, liền đeo luôn hạt châu ấy ở trước ngực, rồi vừa cười vừa nói:
- Không ngờ một hạt châu nho nhỏ như thế này mà lại có công hiệu đến như vậy.
Tiểu Hồng xen lời nói:
- Có thế mới làm cho Đường Thiên Sinh phải ngạc nhiên. Y tưởng tài ba của chúng ta có cao siêu đến đâu cũng không thể nào xuyên qua được Độc trận của y.
Ba người vừa trò chuyện vừa đi tiếp. Thanh Lam dẫn đường đi trước. Quả nhiên Hồng Hoàng châu đi tới đâu thì những độc trùng độc vật đều bị tai kiếp tới đó. Cứ thấy Hồng Hoàng châu là không một con nào thoát chết cả.
Độc trận đồ này, ngoài sự xây dựng những núi giả và các cửa ngõ theo lối biến hóa của Cửu Cung Bát Quái, còn chứ "Độc" của tên trận này, vì Hồng Hoàng Châu mà đã biến thành hữu danh vô thực.
Cửu Cung Bát Quái không làm khó dễ được Thanh Lam nên chàng xuyên qua các cửa ngõ một cách rất dễ dàng. Chỉ trong nháy mắt ba người đã đi đến nơi cánh cửa tận cùng phía cuối trận.
Bạch Mai đi trước nàng ngạc nhiên thốt:
- Lam đại ca! Chị Tiểu Hồng trên cánh cửa có chữ này.

Nói rồi nàng lại gần hơn và đọc to:
“Lão phu không dám coi thường thiên hạ. Nhưng theo thực tình mà nói, người có thể đi xuyên qua được trận này, tuy không phải là không có, nhưng cũng hiếm lắm. Nếu người nào mà tới được nơi đây an toàn vô sự thì người đó đương nhiên là bậc nhất cao thủ võ lâm, chỉ giơ tay lên đẩy vào cánh cửa này một cái là ra được bên ngoài ngay”.
Bạch Mai đọc xong, quay đầu lại vừa cười vừa nói:
- Lam đại ca, chúng ta đã đi tới chỗ cửa ra rồi.
Thanh Lam gật đầu đáp:
- Đường Thiên Sinh không nói khoác chút nào. Nếu chúng ta không có Hồng Hoàng châu thì không biết đã ngộ bao nhiêu lần kinh hiểm rồi.
Nói xong, chàng định giơ tay lên đẩy cửa, Tiểu Hồng vội khuyên bảo ngay:
- Những lời nói của lão tặc không thể tin được đâu. Biết đâu y viết lại những lời như thế này cho là người đã có thể tới được nơi đây thì Độc Trận của y đã không có thể làm khó dễ được người ta nữa, nên y mới lập quỷ kế khác để cho người đó mắc hỡm.
Thanh Lam cho lời nói của Tiểu Hồng là rất phải, vội rụt tay lại, rồi dùng Thất Tinh kiếm khẽ điểm vào cánh cửa. Cánh cửa này chỉ khép hờ nên kiếm của chàng vừa va đụng vào liền mở toang ra ngay, nhưng đồng thơi ba người đã nghe thấy phía sau có tiếng kêu “phèo phèo”.
Quả nhiên Đường Thiên Sinh đã xếp đặt độc kế thật. Trên mặt đất, chỗ phía sau ba người bỗng có mười mấy vòi nước độc từ ba mặt nhằm ba người bắn tới, cả ba đành chỉ có một cách là nhảy ra ngoài cửa thôi chớ không thể nào lui bước hoặc nhảy sang phải được. Tất nhiên chỗ ngoài cửa thế nào cũng có mai phục, nhưng lúc này ba người không còn suy nghĩ gì hết, vội nhảy luôn ra ngoài đó.
Ngờ đâu bên ngoài là một căn nhà nhỏ vuông vắn, mỗi bề dài hơn trượng và trống không, không có một vật gì hết đủ thấy nơi đây không phải là lối cửa ra.
Ba người còn đang lơ lửng ở trên không, dưới mặt đất của căn nhà ấy cũng có mười mấy vòi nước độc phun lên. Những vòi nước bên trong với những vòi nước ở bên ngoài vừa vặn bao vây chặt lấy ba người, khiên ba người không còn lối tránh né và thoát thân, nên cả ba đều kinh hãi vô cùng.
Thanh Lam ngẫu nhiên trông thấy trong mười mấy vòi nước ở phía

đắng trước hình như có một vòi nước tắc nghẽn, nên chỉ có chỗ đó mới là chỗ trống thôi.

Hồi 75
Một Chiếc Xe Ngựa Xa Hoa

Ba người cùng một ý nghĩ, vội nhảy vào chỗ trống đó để tránh né. Ngờ đâu nơi đó lại là cạm bẫy. Chân của ba người vừa đụng xuống mặt đất, miếng ván trên mặt đất đã đột nhiên rớt xuống hiện ra một cái lỗ hồng tối om, mùi tanh hôi ở bên dưới xông lên khiến ai cũng phải buồn nôn buồn oẹ, nên ba người đoán chắc bên dưới thể nào cũng là cái hố nuôi những con độc vật.
Khi tấm ván vừa rớt xuống, để lộ ra cái hố sâu thì cũng vòi nước kia cũng ngừng luôn và cánh cửa trắng cũng đóng kín lại liền.
Khinh công của bọn Thanh Lam ba người đã luyện tới mức thượng thừa, nên khi chân của ba người vừa đụng vào tấm ván thấy bấp bênh ba người đã đoán chắc nơi đó thể nào cũng có hầm hố nên cả ba cùng vận hơi lấy sức tung mình nhảy lên phía trên.
Thanh Lam với Bạch Mai hai người có pho Vân Long Tam Triết nên cả hai có thể lượn trên không mấy vòng. Vì vậy hai người không sợ hãi gì cả.
Chỉ có một mình Tiểu Hồng là thiệt thòi. Khinh công của nàng tuy cao siêu thật nhưng khi nàng đã nhảy lên rồi, thể nào cũng phải hạ chân xuống đất để đổi hơi lấy sức rồi mới tiếp tục nhảy cái thứ hai. Nhưng nàng là người rất thông minh, khi đã phát giác bên dưới có hầm hố, và lúc người chưa hết đà phải hạ chân xuống, nàng đã vội dùng trường kiếm điểm vào vách đá một cái, nhờ vậy nàng lại nhảy lên được.
Nhưng tới cái thứ hai, lúc rớt xuống mặt đất, nàng liền dùng kiếm điểm vào mặt đất để mượn sức. Ngờ đâu căn phòng nầy chỗ nào cũng phủ bằng ván hờ hết, nên khi kiếm của nàng vừa đụng vào miếng ván trên mặt đất thì miếng ván đó đã rớt ngay xuống bên dưới tức thì.
Tiểu Hồng không ngờ miếng ván đó lại là miếng ván phủ hờ, nàng kinh ngạc vô cùng. Nhưng nàng rất nhanh trí liền mượn thế điểm đó để người nàng phi thẳng vào vách tường ở phía trước mặt.
Chỉ nghe thấy kêu “Soẹt” một tiếng, mũi kiếm của nàng đã điểm ngay

vào vách tường. Không ngờ vách này lại xây bằng đá rất cứng rắn, nhưng nhờ được thanh kiếm của nàng rất sắc bén, nên đã đâm sâu vào trong vách chừng mấy tấc. Nhờ thế, nàng mới tạm thời treo lơ lửng được ở trên vách, rồi vừa thở vừa hỏi Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, dưới đất này toàn là ván phủ hờ hết, chúng ta có nên xông ra khỏi căn phòng này hay không?
Thanh Lam ở trên không lội đi hai vòng, nghe thấy Tiểu Hồng hỏi như thế, cũng dùng kiếm đâm vào vách tường, bắt chước Tiểu Hồng treo lơ lửng ở trên vách chỗ cạnh nàng. Chàng đang định lên tiếng đáp lại thì Bạch Mai đã vội đỡ lời nói trước:
- Không! Vừa rồi tôi đã thử rồi, đỉnh nóc của căn phòng này tuy xây bằng sắt thật, nhưng chỉ có ba tấc thôi, chúng ta có thể ra bằng lối nóc nhà được.
Long Phi Cửu Thiên là một môn khinh công độc nhất vô song của võ lâm. Bạch Mai vừa nói vừa tiếp tục lượn lên phía trên, dùng Bạch Hồng kiếm đâm thủng trần sắt ở trên nóc nhà. Nàng thuận tay rạch ngang rạch dọc mấy nhát đã khoét được một cái lỗ vuông, mỗi bề dài mấy thước, ánh sáng mặt trời đã ló vào trong ngay. Nàng mừng rỡ khôn tả, vội kêu gọi:
- Lam đại ca, chị Tiểu Hồng, chúng ta mau ra đi!
Ngờ đâu nàng vừa định bò ra bên ngoài thì thấy bên đó đã có hai mươi đại hán áo đen tay cầm ống sắt đen nhánh đứng quây vòng tròn và đang chĩa những ống sắt đen ấy vào mình.
Bạch Mai đang ngẩn người thì Thanh Lam với Tiểu Hồng đã lần lượt nhảy ra.
Bỗng có tiếng cười the thé và giọng nói khàn khàn vọng xuống:
- Ba vị khiếp thật. Có thể đi qua được Độc Trận Đồ và còn phá được mái nhà mà ra nữa.
Y muốn thừa cơ nói chuyện như thế là lẻn ra ngay để tránh né, nào ngờ đâu y chưa kịp động vai thì Thanh Lam đã quát tiếp:
- Đứng yên! Tiểu sinh có lời này muốn hỏi.
Chàng khẽ đâm mũi kiếm về phía trước một cái, đầu kiếm đã cắm vào da thịt của Khương Nhân một chút, y đau đến nỗi kêu la như heo bị chọc tiết vậy. Y vội đáp:
- Xin... thiếu hiệp nương tay.. thiếu hiệp cứ hỏi đi.. điều gì mỗ biết xin trả lời ngay.
Tiểu Hồng cười nhạt, xen lời ngay.
- Vừa rồi, ngươi nói muốn chém muốn giết tùy ý, sao bây giờ ngươi lại tầm thường đến như thế?
Thanh Lam hỏi tiếp:

- Hiện giờ Đường Thiên Sinh ở đâu ?
Khương Nhân đáp:
- Sư phụ và sư bá hiện đang ở khách sảnh bên ngoài, và đang ... đấu với người tạ..
- Chúng đấu với ai?
- Mỗ thừa lệnh canh gác Độc Trận Đồ, nên không biết rõ tình hình ở bên ngoài, chỉ nghe thấy bọn thủ hạ nói hình như là Lượng Thiên Hàn Thước gì đó.
Thấy Khương Nhân trả lời một cách nhanh nhẩu như vậy biết y không nói dối, chàng liền lẩm bẩm nói:
- Lượng Thiên Hàn Thước Tất nhiên Thanh Lam đã nhận ngay ra tên Lượng Thiên Hàn Thước. Hàn Thước ấy chính là Độc Băng Luân, một trong võ lâm Lục Tuyệt, chứ không phải là Băng Phách phu nhân, chàng suy nghĩ giây lát rồi trầm giọng nói:
- Nếu vậy phiền Khương đại hiệp dẫn đường cho tiểu sinh.
Thiết Toán Bàn Hơi trù trừ một lát rồi mới nhận lời.
Thanh Lam liền thâu trường kiếm lại. Khương Nhân mới thở nhẹ một tiếng quay người lại, cất tiếng cười giảo hoạt và nói:
- Mời Giang thiếu hiệp hãy theo đệ đi về phía này.
Tiểu Hồng vội xen lời nói:
- Lam đại ca, không nên buông tha tên giặc béo lùn này.
Thanh Lam vừa cười vừa đáp:
- Mục đích của chúng ta là đi kiếm Đường Thiên Sinh chứ giết tên hèn mạt này thì chỉ bẩn bảo kiếm của mình thôi.
Khương Nhân bôn tẩu trên giang hồ cũng đã được người ta coi như một nhân vật hạng nhất, nay thấy Thanh Lam kinh thị mình như vậy, y tức giận đến nỗi suýt vỡ ngực, nhưng y biết ba người này đều lợi hại cả, vì vậy y đành phải chịu nhịn, cho nên y chỉ cười khì một tiếng rồi tiến thẳng vào chỗ luống hoa.
Đừng có coi thường Khương Nhân béo mập như vậy, nhưng khi giở khinh công ra đi lại nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.
Bọn Thanh Lam ba người, như bóng theo hình theo sau Khương Nhân vượt qua bờ tường đã trông thấy căn nhà chính tức là Vạn Độc Cung ở phía đằng trước rồi và xung quanh Độc cung còn có rất nhiều nóc nhà nữa.
Lúc mới tới đây, do Thiên Sơn dẫn đường vì ba người xuyên qua hành lang mà đi nên không để ý tới, bây giờ đi trên nóc nhà mới nhận thấy Vạn Độc Cung lớn rộng lắm.
Thanh Lam đã nhận ra người ấy chính là Khương Nhân lão Đại của Yến Sơn song kiệt. Chàng tức giận khôn tả, vội quát hỏi:

- Khương Nhân, Độc trận nho nhỏ này thì giữ sao nổi tiểu sinh? Bây giờ ngươi muốn gì?
Khương Nhân mí hai mắt lại, cười khỉnh đáp:
- Họ Giang kia, ngươi chết đến nơi rồi mà con dám ăn nói ngông cuồng như vậy. Mỗ nói thật cho ngươi biết, trong tay bọn người đứng quay đây đều là Ô Mang Trích, một thứ chất độc hễ thấy huyết là phong hầu liền, dù võ của các ngươi có cao siêu đến đâu cũng không thể nào chống cự nổi. Vậy các người thử nghĩ xem liệu có thoát ra khỏi nơi đây không?
- Hừ! Thuốc độc ấy thì có nghĩa lý gì?
Tiểu Hồng vừa nói vừa để tay vào ngang lưng bóp một cái đã có tiếng "keng keng" rất khẽ, một chùm cát bạc rất nhỏ đã bắn tung ra trong vòng ba trượng đều có hơi lạnh buốt xương. Nàng ra tay một cách bất ngờ như vậy và lại nhanh như điện chớp nữa kể Khương Nhân cũng nhanh trí, y vừa thấy lóe mắt đã vội nằm xuống đất, lăn ra ngoài xa hai ba trượng nhờ vậy y mới thoát khỏi. Còn bảy tám đại hán đứng cạnh y chỉ rú lên được một tiếng rất thảm khốc rồi ngã lăn ra chết nốt.
Còn những người khác thấy thế đã hoảng sợ đến mất hết hồn vía, dù trong tay có Ô Mang Trích rất lợi hại mà cũng không dám phóng ra.
Bạch Mai thấy Tiểu Hồng vừa ra tay đã thắng lợi, nàng cũng không chịu lép về, liền múa bảo kiếm quét về phía sau tức thì. Bạch Hồng kiếm lại thêm chân khí của nàng dồn vào, nên thế kiếm đó lợi hại không thể tưởng tượng được. Chỉ trong nháy mắt nàng đã chặt đứt làm đôi ba tên đại hán đứng ở phía sau ngay.
Chỉ còn lại bốn năm tên thấy thế đều hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Lúc này tên nào tên nấy chỉ lo tẩu thoát chứ đâu còn dám ở lại nộp mạng làm chi, nên chúng vội vàng rút lui luôn.
Khi nào Tiểu Hồng chịu để cho chúng tẩu thoát. Nàng vội để tay vào ngang lưng bóp một cái, Bắc Cực Hàn Tinh ở trong người nàng lại bắn ra lần nữa. Mấy tên đại hán áo đen mới chạy được hai trượng đã bị cát bạc bắn trúng, đều ngã lăn ra chết hết.
Khương Nhân có phải là tay tầm thường đâu. Y vừa nghe thấy tiếng gió động đã vội quay người lại, nhưng y cảm thấy có một vật gì bén nhọn đang dí vào sau lưng mình.
- Khương Nhân, nếu ngươi chỉ khẽ cử động, Thất Tinh kiếm của tiểu sinh sẽ không tha chết cho đâu.
Khương Nhân đã nhận ra đó là tiếng nói của Thanh Lam. Y không ngờ Thanh Lam lại nhanh nhẹn đến như thế. Y hãi sợ đến nỗi không sao trả lời được. Y chỉ kêu "hừ hừ" hai tiếng và người rung động một

cái, rồi bỗng lớn tiếng cười và nói:
- Giang thiếu hiệp nên biết điều một chút. Mỗ đã lọt vào tay thiếu hiệp rồi thì tùy ý thiếu hiệp muốn chém muốn giết cũng không sao.
Thanh Lam đưa mắt nhìn bốn xung quanh, bỗng thấy Khương Nhân nhảy sang phía bên phải chớ không tiến thẳng đến căn nhà chính giữa. Chàng liền sinh nghi, nhưng khi ngắm lại thì không thấy có điều gì khác lạ hết.
Bạch Mai không sao nhịn được, tiến lên một bước quát hỏi:
- Này, sao người dẫn đường không đi đường gần mà lại đi vòng quanh như thế là nghĩa gì.
Khương Nhân cười nhạt đáp:
- Căn nhà chính giữa của Vạn Độc cung bố trí lưới độc kín mít có phải người thường cũng có thể xông pha vào nổi được đâu?
Tuy giọng nói của y có vẻ hậm hực, nhưng lại rất có lý. Trên nóc nhà của Vạn Độc cung bố trí lưới độc như thế nào tất nhiên y phải rõ hơn ai hết. Sở dĩ y đi vòng đường như vậy là để tránh khỏi những phiền phức đấy thôi.
Mọi người theo y vượt hết nóc nhà này sang nóc nhà khác, không hề bị cản trở chút nào, đủ thấy y không nói ngoa.
Thân pháp của Khương Nhân càng đi càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã lướt qua hai cái sân, rồi bỗng thấy y như bị vật gì vướng phải và ngã chéo người xuống, mồm thì nói tiếp:
- Hà hà. Giang thiếu hiệp, xin thứ lỗi. Khương mỗ không có thì giờ hầu tiếp được nữa đâu.
Y vừa nói dứt, thân hình của y đã biến mất liền.
Bọn Thanh Lam ba người tuy đi theo sau y nhưng ít nhất cũng cách nhau hàng trượng, và y lại thoát thân một cách quá đột ngột như vậy thì làm sao mà đề phòng kịp.
Thanh Lam thấy thế liền nổi giận, quát mắng:
- Tiểu tặc, ngươi dám...
Chàng vừa nói tới đó đã thấy hai chân bị bó chặt không sao xê dịch được chút nào. Chàng vội cúi đầu nhìn, mới hay trên nóc nhà đường có bố trí những gai móc nho nhỏ mà mình không hay, bây giờ cả ba đều bị những gai ấy móc chặt cả hai chân, Chàng đoán chắc Khương Nhân cố y dụ bọn mình tới đây, rồi y lẻn xuống bên dưới mở máy móc để cho bọn mình sa vào lưới.
Chàng đang nghĩ ngợi thì bên dưới đã có tiếng người hò hét và đã có hơn trăm mũi tên độc bắn lên như mưa.
Mưu kế này của chúng quả thật ác độc vô cùng.
Qúy vị thử nghĩ xem, khi hai chân của mình đã bị móc chặt thì còn

tránh né làm sao được? Như vậy có khác gì là những tấm bia để cho những mũi tên độc ấy bắn vào không?
Thanh Lam trợn ngược đôi lông mày lên, quát lớn một tiếng, vận hết công lực vào tay trái bổ xuống bên dưới, còn tay phải cũng nhanh nhẹn múa kiếm chém vào những cái móc đang quặp chặt lấy chân của chàng. Thất Tinh kiếm của chàng sắc bén biết bao? Lưỡi kiếm đi tới đâu, những cái móc sắt đứt liền tới đó.
Chàng đã gỡ được hai chân ra khỏi những cái móc nhỏ kia rồi, liền chạy tới cạnh Tiểu Hồng, dùng bảo kiếm chém những cái móc nhỏ ở dưới chân nàng để giúp nàng thoát thân. Động tác của chàng nhanh như điện chớp, chưởng phong như cuồng phong vũ bão, nên hơn trăm mũi nỏ độc bắn tới tuy vừa nhanh vừa mạnh thực nhưng gặp phải Thiên Tiên chân khí của chàng, liền bị bắn ngược trở lại ngay. Những kẻ bắn tên nỏ ở bên dưới có ngờ đâu nỏ của mình đã bắn lên lại quay ngược trở lại như vậy, vừa nhanh vừa mạnh nên nhất thời chúng không sao tránh né kịp. Sau mấy tiếng kêu rú rất thảm khốc, đã có mấy tên bị té lăn ra đất tức thì.
Chỉ trong nháy mắt, mấy chục tên đại hán ẩn núp ở bên dưới đã bị thương quá nửa. Những tên không việc gì và còn sống sót đã vội vàng vứt cung nỏ xuống mà ù té bỏ chạy tán loạn ngay.
Lúc ấy Bạch Mai cũng đã chặt đứt được những cái móc dưới chân nàng rồi, nên cả ba liền nhanh nhẹn nhảy ngay xuống dưới nhà. Nhiếp cô nương coi kẻ ác như kẻ thù, chưa xuống tới mặt đất nàng đã dùng cát bạc Bắc Cực Hàn Tinh ném vào bọn đại hán đang bỏ chạy.
Tội nghiệp cho bọn thủ hạ của Đường môn. Chúng đang cắm đầu ù té chạy, bỗng thấy hơi lạnh ngắt thấu xương, rồi người giá lạnh đến chết cứng, và ngã lăn ra đất tức thì.
Khi bọn Thanh Lam ba người xuống tới mặt đất đã thấy xác của bọn chúng nằm ngổn ngang, tất nhiên chúng đa số bị nỏ độc bắn chết, và còn lại một số thì bị Bắc Cực Hàn Tinh giết chết.
Tuy bọn thủ hạ của Thiên Sinh ngày thường vẫn hay tác ác tác quái, tội thật đáng chết lắm, nhưng dù sao cũng là tàn nhẫn. Bạch Mai là người rất lương thiện, thấy vậy cũng phải giơ tay lên bịt mắt chứ không dám nhìn vào chúng nữa.
Thanh Lam đưa mắt nhìn những người bị chết bởi Bắc Cực Hàn Tinh thấy giống hệt bọn Hắc y đại hán đã chết ở Ngưu Can Mã Phế Giáp. Chàng liền tỉnh ngộ ngay, quay đầu lại nhìn Tiểu Hồng rồi vừa cười vừa hỏi Bạch Mai rằng:
- Mai muội có biết người nào đã báo động cho chúng ta ở Ngưu Can

Mã Phế Giáp là ai không?
Bạch Mai vỗ tay vừa cười vừa nói tiếp:
- Hoa Mai Quế? Ừ, phải rồi. Chị Tiểu Hồng giống hệt bông Mai quế.
Tiểu Hồng ngượng ngịu, vừa cười vừa đáp:
- Các người cứ chế nhạo tôi, tôi không chịu đâu.
Ba người vừa đi vừa nói chuyện rồi xuống dưới sân khám xét một hồi mà cũng không thấy Khương Nhân đâu hết.
Bạch Mai hậm hực nói:
- Tên họ Khương ấy xảo trá lắm, tôi lại cứ tưởng y là người thật thà.
Tiểu Hồng vội đỡ lời:
- Đệ tử của Đường môn không có một người nào là tử tế. Ồ! Lam đại ca. Chúng ta mau đi về phía trước xem sao đi.
Ba người ra khỏi sân ấy, đi theo hành lang một hồi lâu mới tới gần đại sảnh. Suốt dọc đường không thấy một tên đệ tử nào của Đường môn cả, ngay cả đại sảnh cũng vắng tanh, không có một bóng người.
Nhận xét tình hình nơi đó, Thanh Lam thấy không có vẻ gì như là vừa có một trận đấu đã xảy ra, chàng liền sanh nghi vội chạy ra bên ngoài ngay, vừa ra tới bên ngoài cửa sảnh, chàng đã thấy ở phía đằng trước có một đám đông đang đứng ở trên quảng trường, nhưng người nào người nấy đều im thin thít đến cái kim rớt xuống đất cũng có thể nghe thấy được. Đồng thời, chàng lại thấy ở giữa quảng trường có hai người đang đứng đối diện nhau và cũng im lặng như vậy.
Hai người đó một là Phi Thiên Ngô Cung Ngô Tán Đình còn người đứng đối diện với y là một thiếu phụ mặc cung trang, váy dài lê đất.
Thanh Lam đã nhận ra người đó chính là Băng Phách Phu nhân và cũng là người đã hẹn mình tới đây, trong lòng mừng rỡ khôn tả chàng thấy thái độ của hai người như vậy liền nghĩ:
“Có lẽ họ đang đấu với nhau chăng?”.
Chàng vừa nghĩ vừa chăm chú nhìn, thấy Tân Đình giơ thẳng hai cánh tay, hai bàn tay đen nhánh hướng về phía trước như đang đẩy trống không vậy. Điều đã khiến chàng phải đặc biệt chú ý nhất là cái áo Kim bào lớn rộng của y cứ thấy rung động hoài mà người y thì vẫn đứng yên. Ánh sáng mặt trời chiếu vào cái áo bào của y, khiến những tia sáng phản chiếu làm lóe cả mắt mọi người. Chàng đoán chắc y đang xử dụng Ngũ Độc thần công để đẩy chất độc ở trong cái áo bào rộng ấy ra cũng nên?
Còn Băng Phách phu nhân tuy đứng cách xa đối thủ hơn trượng, nhưng vẫn không dám sơ ý, vẻ mặt của bà ta lạnh lùng như sương tuyết. Bà ta cũng giơ hai bàn tay ngọc lên chống đỡ.

Băng Phách hàn quang quả thật phi thường. Chất độc của Độc bào, một trong tứ bào của Đường môn, mà cũng không làm gì được nổi bà ta. Chân khí của hai người như dính chặt vào nhau ở nơi chính giữa.
Cách đấu chân khí này vô hình vô thức chỉ có đương sự là cảm giác thấy thôi, chứ người ngoài không sao biết được.
Thanh Lam nhận xét tình hình của đôi bên thấy Ngô Tân Đình mặt lộ sát khí, hai tay cứ rung động hoài, có lẽ y đang hết sức giở Ngũ Độc thần công ra để dồn độc khí của áo bào độc sang bên đối phương. Nhưng hình như nội lực của y kém hơn, và nếu không nhờ có cái áo bào độc thì có lẽ y đã bại trận rồi.
Còn Băng Phách phu nhân tuy nội lực mạnh hơn nhưng dù sao vẫn còn e sợ cái áo bào độc của Tân Đình, cho nên bà ta chỉ dùng Băng Phách hàn quang bố trí thành một làn hơi lạnh ở trước mặt để giữ thế thủ thôi. Xem như vậy nhất thời không ai thắng nổi ai hết.
Phía sau Ngô Tân Đình còn có Đường Thiên Sinh, tay cầm cây trượng Lan Can, hai mắt trợn tròn xoe đứng xem trận đấu. Ngoài ra, hai bên còn có hơn hai mươi đệ tử của Đường môn đều đứng im mà xem nữa.
Đằng sau Băng Phách phu nhân, chỗ cách khá xa, có một chiếc xe ngựa rất lộng lẫy đang đậu sẵn ở đấy. Châu nhi tay cầm trường kiếm đứng ở trước cửa xe, vẻ mặt rất gây cấn.
Hai bên xe còn có bốn đại hán mặc áo trắng khoanh tay đứng yên.
Thanh Lam thấy vậy thầm nghĩ:
“Họ bảo vệ chiếc xe cẩn mật như vậy chắc Lan nhi thể nào cũng có ở trên xe? Hiện giờ nàng đang trúng phải Ngũ Độc chưởng, cần có Hồng Hoàng châu mới cứu chữa được khỏi. Hiện giờ Băng Phách phu nhân không thể nào bị bại trận đâu, sao ta không nhân lúc này tới đó để cứu chữa cho Lan Nhi trước?
Nghĩ đoạn, chàng vội rỉ tai Bạch Mai và Tiểu Hồng khẽ nói:
- Hai người mau theo tôi lại đây.
Chàng vừa nói vừa phi thân về phía trước, vượt qua đầu của đám đông đứng quây quần chung quanh trận đấu mà tiến tới gần cái xe.
Ba cái bóng người nhanh như sao sa và chỉ có một tiếng kêu vù rất khẽ thôi. Vì đeo Hồng Hoàng châu ở trước ngực nên khi Thanh Lam đi tới đâu là có mùi hồng hoàng toa? ra tới đó liền.
Đường Thiên Sinh tai mắt rất thính, chỉ hơi có một tiếng động nho nhỏ là y cũng hay biết ngay, huống hồ y lại ngửi thấy có mùi hồng hoàng nên y kinh hãi vô cùng, vội quát lớn một tiếng, điểm cây gậy Lan Can xuống đất một cái, người đã phi lên đuổi theo bọn Thanh

Lam ba người ngay.
Thanh Lam vừa nhảy xuống dưới đất, đã thấy có bốn người mặc áo trắng, tay cầm thước lượng thiên, đứng xếp hàng ngang, ngăn cản ở trước mặt mình, vẻ mặt lạnh lùng, chẳng nói chẳng rằng.
Chỉ trông thấy thân pháp của bốn người áo trắng, Thanh Lam cũng biết võ công của họ rất cao cường. Chàng đang kinh ngạc đã thấy Tiểu Hồng ở cạnh thét một tiếng, rút câu roi Độc Lân Tiên ngang lưng ra, miệng thì quát lớn:
- Nếu các người không tránh ra thì đừng có trách cô nương.
- Ủa! Giang công tử!
Châu nhi đã nhận ra Thanh Lam, nàng mừng rỡ khôn tả vừa kêu gọi vừa phi thân tới trước mặt bốn người áo trắng, mồm thì vội nói:
- Các người có mau tránh sang hai bên không? Vị này là Giang công tử đấy?
Nói xong nàng lại hỏi Thanh Lam tiếp:
- Công tử đã mượn được Hồng Hoàng châu rồi đấy à?
Bốn người áo trắng vội thâu Lương Thiên thước lại, đang định lui về phía sau, và Thanh Lam chưa kịp trả lời, thì đã nghe thấy có tiếng gió ào ào, một bóng đen phi tới, hạ chân xuống chỗ trước mặt chàng.
Thì ra người đó chính là Đường Thiên Sinh. Y tay cầm Lan Can, hai mắt cứ nhìn vào cái túi to treo ở trước ngực chàng, rồi cười khì mấy tiếng và hỏi:
- Giang thiếu hiệp là người số một đã xuyên qua được Độc Trận Đồ. Mấy chục năm nay chưa hề có ai qua được hết. Lão phu xin hỏi thiếu hiệp, thiếu hiệp lấy ở đâu ra Hồng Hoàng châu này thế?
Tiểu Hồng cười nhạt, đỡ lời:
- Không việc gì đến ngươi. Ngươi không có quyền hỏi tới.
Thiên Sinh liếc mắt trông thấy cây Độc Lân Tiên ở trong tay Tiểu Hồng, liền biến sắc mặt và ngạc nhiên hỏi:
- Bắc Hải lão nhân là người thế nào với cô nương.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 76
Lại Tưởng Vạn Độc Cung Không Có Người

Tiểu Hồng bực mình gắt luôn:
- Cô nương không biết!
Thiên Sinh lại cười nhạt mấy tiếng. Chống gậy Lan Can xuống đất

nói tiếp:
- Lời nói của lão phu nặng như núi Thái Sơn, đáng lẽ các người chỉ cần xuyên qua Độc Trận đồ là sự ân oán của đôi bên được xí xoá liền và lão phu quyết không làm khó dễ các ngườị Nhưng bây giờ được biết là Giang thiếu hiệp đã nhờ có Hồng Hoàng châu, vật báu của Đường môn nên mới phá được trận ấy Việc này ta lại phải sự một cách khác...
Y chưa nói dứt, Bạch Mai đã cười khì, ngắt lời y và hỏi:
- Chẳng lẽ khắp thiên hạ chỉ có một mình nhà họ Đường mới có Hồng Hoàng châu hay saỏ
- Hà hà... Vật này là báu vật gia truyền của Đường môn, lão phu chỉ khẽ trông thấy cũng đã nhận ra ngay, lừa bịp sao được lão phu cơ chứ?
- Lão trượng đã biết Hồng Hoàng châu là vật gia truyền của Đường môn, chẳng lẽ lão trượng lại quên mất hai câu di huấn gia truyền của quý môn saỏ Tại hạ vẫn còn nhớ hai câu đó là:
"Đứng đầu bách độc, lấy độc để cứu tai ách cho nhân gian".
Thấy Thanh Lam nói như vậy, Thiên Sinh lại biến sắc mặt, cười khỉnh đáp:
- Thế ra các người do tên sư đệ phản môn ngịch đạo đã xui khiến tới đây đấỷ Được, nếu hôm nay lão phu để cho các người ra khỏi được Vạn Độc Cung, từ giờ trở đi trên giang hồ không còn cái tên Bích Mục Thiền Thừ nữạ
Bạch Mai không sao nhịn được liền quát mắng:
- Vậy ngươi muốn...
Nàng chưa nói dứt lời, Thiên Sinh đã giơ gậy Lan Can lên, nhằm yết hầu của Thanh Lam điểm tớị Đồng thời, y còn giơ tay trái ra định chộp vào ngực Thanh Lam.
Hành động của Thiên Sinh nhanh như điện chớp, nhưng những người quanh cạnh Thanh Lam có phải là tay tầm thường đâụ Huống hồ ai nấy đều chăm chú nhìn cả vào y, nên dù Thiên Sinh ra tay nhanh đến đâu nhưng đối thủ của y cũng không chậm chút nàọ Bạch Mai giở thế "Đảo Quyền Châu Liêm" (cột ngược mành mành) nhằm Độc Lan Can chém luôn, còn Tiểu Hồng thì dùng thế "Phong Tảo Lạc Điệp" (Gió quét lá rụng) múa roi nhằm hai chân của Thiên Sinh quật tớị
Thiên Sinh vừa tung mình nhảy lên đã nhận thấy trước mắt có ánh sáng lóe mắt, kiếm khi lạnh lùng, mà bên dưới thì có bóng xanh lấp loé, mùi tanh hôi xông lên tới tận mũị Y là người giầu kinh nghiệm tất nhiên phải biết hai kẻ địch ấy lợi ọai như thế nào, dù cây gậy Độc

Lan Can của y không sợ đao kiếm thực, nhưng trông tháy đoản kiếm ở trong tay đối phương y đã biết ngay là bảo kiếm quí nên không dám để cho cây gậy của mình va chạm vào khí giới của địch.
Còn ánh sáng xanh ở dưới chân thì y đã nhận ra là Độc Lân Tiên của Bắc Hải Huyền Linh Tú nên y lại càng không dám coi thường.
Nhưng dù sao y cũng là người đứng đầu của một môn phái, dù nguy hiểm như vậy mà y vẫn không rối trí chút nào, vội hít mạnh một hơi, thâu trượng, khom lưng cố ngửa người nhảy sang bên để tránh né.
Thanh Lam chưa có dịp ra tay thì Thiên Sinh đã bị đẩy lui
Châu nhi đứng cạnh thấy vậy liền bịt mồm cười và nói:
- Giang công tử cứ việc đi giải cứu cho Liễu cô nương đị Để lão tặc này cho chúng tôi đối phó là được rồị
Nàng vẫn tưởng Lan Nhi là Liễu Kỳ, nhưng lúc này Thanh Lam không có thì giờ để giải thích. Chàng biết với tài ba của Bạch Mai và Tiểu Hồng, hai người cũng đủ sức đối phó với Thiên Sinh rồi, nên chàng gật đầu, rồi quay mình đi đến cạnh xe ngựa ngay
Bốn người áo trắng chờ Thanh Lam leo lên xe rồi, liền đứng ở bốn góc để bảo vệ cái xe ấy
- Hai con nhãi kia Các người muốn chết phải không?
Đường Thiên Sinh vốn khét tiếng về xử dụng độc, khắp thiên hạ, người trên giang hồ hễ ai nghe thấy tên tuổi của y cũng phải biến sắc. Lần này thấy Độc Trận đồ của mình đã tốn hết sức bình sinh mới bày ra được, nay đã bị người ta phá một cách dễ dàng như vậy, và y còn thấy Hồng Hoàng châu, vật báu của Đường môn lại xuất hiện ở trên tay của kẻ địch nên y càng tức giận thêm.
Lúc ấy y vừa ra tay đã bị hai thiếu nữ đẩy lui nên y càng bực tức thêm, lửa giận đã che lấp hết cả trí khôn, nên thoạt tiên y còn e dè sư trưởng của người ta, nhưng bây giờ y đã quên hẳn. Vì vậy y thét lớn một tiếng, nhảy tới trước mặt Bạch Mai
- Chị Tiểu Hồng cứ đứng yên mà xem, nếu em địch không nổi y, lúc ấy chị hãy ra tay giúp sức.
Thấy Thiên Sinh đã tiến tới gần chẳng những Bạch Mai không có vẻ gì là sợ hãi y hết, mà còn nói với Tiểu Hồng như vậy Tiểu Hồng gật đầu đáp:
- Chị cứ việc đối phó y đị Tiểu muội xin đứng yên lược trận chọ
À, chiếc gậy Lan Can ở trong tay lão tặc có chất độc rất lợi hại đấy, chị phải cẩn thận lắm mới được.
Bạch Mai tủm tỉm chàng, đáp:
- Không sao, kiếm của em không sợ chất độc đâụ
Thiên Sinh thấy hai người nói chuyện với nhau như vậy, hình như

không coi mình vào đâu hết, nên y tức giận đế suýt nổ lồng ngực, vội múa tít cây gậy Lan Can nhằm đầu Bạch Mai bổ xuống mồm thì quát lớn:
- Con nhãi này mau nộp mạng đị
Ra tay tấn công thì cứ việc tấn công đị Hà tất ngươi phải nói hung hăng như thế.
Bạch Mai vừa nói vừa nhảy sang bên tránh né đồng thời nàng múa kiếm nhằm cổ tay phải của Thiên Sinh phản công lại Thế kiếm của nàng vừa nhanh nhẹn vừa lợi hại, khiến Thiên Sinh cũng phải rùng mình kinh hãi nghĩ thầm:
"Độc trượng của mình chưa tấn công tới, sao đối phương lại đến được gần ta như vậỷ Y thị xử dụng thân pháp gì mà huyền ảo đến như thế. Ừ phải, có lẽ Càn Khôn Nhất Kiếm của phái Côn Luân đấy..".
Y vừa nghĩ vừa vội nhảy lui về phía sau ba bước. Tuy y tránh rất nhanh, nhưng kiếm thế của Bạch Mai lại còn nhanh nhẹn hơn.
Chỉ nghe thấy kêu "soạt" một tiếng, tay áo của y đã bị mũi kiếm đâm toạc mất một đường.
Thì ra pho kiếm pháp ấy của Bạch Mai chính là pho "Càn Khôn Bát Kiếm", kiếm pháp trấn sơn của phái Côn Luân và không bao giờ truyền thụ cho người ngoài cả. Pho kiếm pháp nầy tuy chỉ có tám thế nhưng biến hóa huyền ảo, thần diệu tinh vi, quả thực là kiếm pháp lợi hại nhất trong các môn kiếm pháp khác, nên dù võ công của Thiên Sinh cao siêu đến đâu cũng không sao chống đỡ nổi tám thế kiếm tấn công liền miên bất tuyệt như vậỵ Vì thế y mới cuống quít cả chân tay lên. Y vừa lui bước tránh né thì kiếm quang của Bạch Mai đã lấn át tới Y đành phải nhảy sang bên hai bước nữạ
Nhất thời thất cơ. Thiên Sinh bị dồn vào thế bị động, lại thêm Bạch Hồng Kiếm của Bạch Mai kiếm quang vút lên làm lóe cả mắt y, nên y biết ngay thanh bảo kiếm nầy của nàng là một thanh bảo kiếm rất quí báụ Tuy Độc Lan Can của Thiên Sinh không sợ bảo kiếm thường, nhưng gặp phải những thần vật lợi khí này y cũng phải e dè, không dùng gậy để chống đỡ kiếm của đối phương. Cũng vì thế, mà Bạch Mai tấn công liền ba thế, y phải lui lia lịa liền.
Dù sao Thiên Sinh cũng là chưởng môn của một môn phái và đã tuy luyện hàng mấy chục năm rồi, có phải là tay tầm thường đâủ
Tránh khỏi được ba thế kiếm của đối phương rồi y liền múa tít cây Lan Can để bảo vệ toàn thân, dù có lép vế nhưng y vẫn không rối loạn. Đồng thời, y vận hết công lực vào tay trái, nhằm Bạch Mai phản công luôn một chưởng.

Chưởng đó Thiên Sinh đã vận hết hơi sức ra tấn công nên chưởng phong nhanh như điện chớp và mạnh như vũ bão
Bạch Mai thấy bàn tay của địch đen như mực cũng phải kinh hãi thầm. Nàng biết đó là Ngũ Độc chưởng, nếu bị chưởng phong dính vào người hơi độc liền xâm nhập vào mình mẩy ngay, và chính Lan Nhi đã bị thương bởi môn độc chưởng này Vì vậy, Bạch Mai không dám chậm trễ, vội dậm chân một cái, người đã nhảy lên cao hơn trượng, ở trên không lượn một vòng để tránh khỏi chưởng phong của địch, rồi nàng mới múa kiếm nhanh như điện chớp tấn công xuống.
Nàng sử dụng thân pháp "Long Phi Cửu Thiên" (Rồng bay chín từng trời) người nàng ở trên không lượn đi lượn lại, kiếm ở trong tay đâm thế này đến thế khác, cứ liên miên bất tuyệt mà tấn công xuống.
Thiên Sinh thấy vậy mặt lộ sát khí, cứ múa tít chiếc gậy mà khua lên phía trên hoài
Trận đấu của hai người không những kiến cho Tiểu Hồng phải ngẩn người ra, mà cả Châu Nhi với bốn người áo trắng cũng ngẩn người ra nốt.
Đang lúc ấy, Thiên Sinh bỗng ngửng mặt lên trời mà cười khanh khách rồi nói:
- Con nhỏ kia, xem ngươi còn có thể giở thêm được bao nhiêu thế kiếm nữả Hì hì...
Long Phi Cửu Thiên có thể ở trên không lượn chín vòng nhưng nàng mới lượn đến vòng thứ tư, nghe thấy Thiên Sinh cười vẻ chế nhạo, trông ngực đã đập rất mạnh, và đầu óc đã thấy hơi choáng váng.
Nàng kinh hãi vô cùng, vội nín hơi thở, người lại phi cao lên rồi thò tay vào túi lấy Thúy Diệp Chu Lan ra nhét vào mồm, rồi mới bay ra ngoài xa hơn trượng nhẹ nhàng hạ chân xuống dưới đất.
Dù nàng nhanh trí đã biết cách đề phòng như vậy, nhưng khi nhảy xuống dưới mặt đất cũng phải hơi loạng choạng.
Châu Nhi thấy thế cả kinh, vội chạy lại hỏi:
- Cô nương làm sao thế?
Bạch Mai có vẻ cảm động, gật đầu đáp:
- Không saọ Tôi trúng phải độc khí của chiếc gậy của lão tặc đấy thôị
Nói xong, nàng ngồi xuống đất vận công điều tức.
Châu Nhi vẫy tay gọi hai người áo trắng tới, mỗi người đứng một bên hộ pháp cho Bạch Mạ
Lúc ấy, Tiểu Hồng đã đấu với Thiên Sinh rất kịch liệt. Chiếc roi Độc Lân của nàng như giao long xuất hải, lợi hại vô cùng. Một đạo ánh sáng xanh, xen lẫn tiếng gió kêu "vù vù" và mùi tanh thôi, cứ nhằm quanh người Thiên Sinh mà bao trùm, mạnh và nhanh như vũ bão

Tuy võ công cũng khá cao siêu, nhưng Thiên Sinh vẫn phải nhờ vả đến chất độc khí của cây gậy Lan Can để khắc địch chế thắng, cho nên y thủ nhiều hơn là công.
Một mặt y lại muốn giở trò cũ ra ngấm ngầm vận chân lực vào chiếc gậy để dồn chất độc định hạ đối phương, nhưg lần này mưu kế của y không ăn thua gì cả với chiếc roi Độc Lân Tiên của Tiểu Hồng.
Chiếc roi ấy do Huyền Linh Tú đã dùng chất độc lợi hại trong người của con Độc giao phối hợp với các thứ thuốc độc khác kết thành, mỗi một miếng vẩy gang ở trên đều có chất độc lợi hại vô cùng, khi đã múa tít cây roi và chất độc tanh hôi tỏa ra như một làn sương mù.
Trên gậy Lan Can chỉ có một thứ thuốc độc làm cho người ta mê man bất tỉnh, mà chất độc của chiếc gậy lại không nặng lắm và phải dùng nội lực dồn ra mới có công hiệụ Cho nên chất độc ở cây roi Độc Long vừa mới tiếp xúc với chất độc của chiếc gậy, hai thứ gặp nhau liền biến thành dung hòa ngay, như vậy thì làm sao có thể làm mê man được kẻ địch?
Chỉ trong nháy mắt hai bên đã đấu được hai ba chục hiệp, Thiên Sinh vẫn kiếm không ra một chút sơ hở nào của Tiểu Hồng, thậm chí thế roi của nàng ta đấu lâu như vậy mà vẫn không thấy có hiện tượng nào là chậm trễ cả.
Vì vậy mà Thiên Sinh kinh hoảng hết sức y khẽ cười nhạt rồi biến thế gậy, liền có ánh sáng xanh toả ra, và đầu gậy cứ nhằm đầu của Tiểu Hồng mà đẩy xuống.
Thân pháp của Tiểu Hồng đã được Huyền Linh Tú đích thân truyền thụ chứ có phải là tầm thường đâụ Nàng thấy đối phương biến thế gậy cũng thét lớn một tiếng:
- Được lắm!
Nói xong nàng không những không lui bước, trái lại còn xông bừa lên là khác, thế roi của nàng càng nhanh càng mạnh hơn trước, chứ nàng không chịu lép vế chút nàọ
Trận đấu của hai người càng kịch liệt thêm, chỉ thấy một cái bóng xanh với một cái bóng lam quây quần lấy nhau thôi chứ không sao phân biệt được ai là Thiên Sinh và ai là Tiểu Hồng hết.
Trong lúc trận đấu của hai người kịch liệt như vậy, bên ngoài bỗng có một tiếng quát tháo rất thánh thót, một cái bóng trắng nhanh vô cùng đã nhảy ngay vào trong vòng chiến.
Đường Thiên Sinh với Tiểu Hồng đang đấu ngang tay với nhau bây giờ y thấy Bạch Mai nhảy vào giúp sức, y hoảng sợ vô cùng, vội dùng gậy điểm xuống mặt đất, nhảy lui về phía sau bảy tám bước liền.

Y định thần nhìn kũ, mới hay người vừa nhảy vào giúp đó chính là Bạch Mai, người đã trúng phải độc khí của chiếc gậy Lan Can của mình. Nàng đã trúng độc rồi sao lại khỏi một cách nhanh chóng như thế.
Nhưng y có biết đâu rằng Bạch Mai đã nhờ có cái lá Chu Lan là một thứ linh thảo giải độc rất nhanh.
Y vừa thắc mắc vừa kinh ngạc liền cười khỉnh nói:
- Hai con nhãi này nếu hôm nay lão phu không để cho bọn bây rõ sự lợi hại thì bọn bây cứ tưởng Vạn Độc Cung không có người
- Lão tặc, đừng có nói dóc.
Bạch Mai vừa nói vừa múa kiếm xông lại gần ngay
Thế kiếm của nàng quá mạnh, Thiên Sinh chưa kịp trông thấy rõ thì làm sao mà biết trả đũa được, nên y vội lui về phía sau mấy bước.
Ngờ đâu, y lại nghe thấy có tiếng quát rất thánh thót:
- Lão tặc, hãy coi roi của cô nương đây
Độc Lân Tiên của Tiểu Hồng đã nhằm người Thiên Sinh quét ngang tới
Thiên Sinh là chưởng môn của một môn phái, có bao giờ bị người ta đánh đến tơi bời như thế này đâu Y cười khỉnh vận công lực vào cánh tay phải, giở thế "Kim Trâm Định Hải" ra và giở hết toàn lực giơ gậy lên chống đỡ roi của đối phương.
Y đã tu luyện mấy chục năm rồi, công lực rất tinh thâm mà thế này y đã giở toàn lực ra đối phó rồi thì có phải là tầm thường đâu
Nên sau một tiếng kêu "bộp" roi và gậy đụng nhau, Tiểu Hồng đã bị đẩy lùi về phía sau mấy thước liền.
Thấy mình đã thắng thế, Thiên Sinh cười như điên như khùng, múa trượng nhảy xổ lại tấn công Tiểu Hồng. Y nhằm đầu của nàng mà đánh bổ xuống một thế.
Tiểu Hồng chỉ khẽ cười nhạt, và không thấy tay chân của nàng cử động gì hết đã có một chùm cát bạc bắn ra kèm theo hơi lạnh nhằm mặt Thiên Sinh bắn tới
Thiên Sinh thấy vậy giật mình kinh hãi thầm nghĩ:
"Sao ta lại quên mất chuyện ám khí của Huyền Linh môn rất bá đạo thế?".
Y không kịp nghĩ tiếp, đã vội gắng sức gò người lại để cho thần hình khỏi bị đâm bổ về phía trước, tay phải thì thâu chiếc gậy Lan Can lại, nửa người trên của y thì đổi sang bên phải để tránh.
Cũng may là y đã ứng biến thần tốc nên mới không bị chùm cát bạc Bắc Cực Hàn Tinh bắn trúng mặt mà chỉ lướt qua cạnh tai y
Ngờ đâu, y vừa tránh thoát được ám khí của Tiểu Hồng, thì Bạch Mai

ở trên đầu đã nhảy bổ xuống tấn công liền.
Thiên Sinh ngộ hiểm luôn luôn nên tức giận khôn tả vội thò tay vào túi lấy một nắm Thiết Vỹ Trâm ra, nhằm người Bạch Mai ném luôn.
Tiểu Hồng thấy thế lo âu vô cùng, vội kêu gọi:
- Chị Bạch Mai, nên đề phòng ám khí của ỵ
Nàng vừa nói vừa giơ hữu chưởng lên tấn công Thiên Sinh một chưởng.
Tuy động tác của người có trước có sau, nhưng không hơn kém nhau mấỵ Trong khi Thiên Sinh giơ gậy Lan Can lên hết, thì kiếm của Bạch Mai cũng vừa tấn công xuống. Trượng và kiếm vừa va đụng nhau, đã có tiếng kêu "Cắc" gậy lẩm nhẩm liền bị gãy mất một khúc lớn. Đáng lẽ gỗ Lan Can không sợ gì đao kiếm, vì nó cứng như sắt đã, nhưng bây giờ gặp phải bảo kiếm của Bạch Mai, dù gỗ Lan Can có cứng rắn đến đâu cũng vẫn là chất gỗ, vậy địch sao nổi bảo kiếm thượng cổ kịa
Có lẽ vì đánh đến mê man cả đầu óc, nên Thiên Sinh mới sơ ý đến thế, nhưng khi y hay biết thì đã muộn mất rồị Theo lý ra, Thiên Sinh đã giở toàn lực mà giơ gậy lên chống đỡ thì người y tránh né sao nổị Vì nếu gậy Lan Can bị chém gẫy, thế kiếm của Bạch Mai sẽ thuận thế chém xuống, người của y thể nào cũng bị bổ ra làm đôi chứ không saị Nhưng vì Tiểu Hồng đã lên tiếng dặn bảo Bạch Mai phải cận thẩn để ý tới ám khí, nên Bạch Mai vừa chém gãy được gậy của Thiên Sinh xong, đã vội giở ngay thế "Phi Long Cửu Thiên" người đã bay ra ngoài xa liền.
Thiên Sinh thấy gậy Lan Can của mình bị chém gãy hoảng sợ vô cùng và còn sợ Bạch Mai thuận thế chém xuống nữa, nên nhất thời y cũng không kịp để ý xem Thiết Vỹ trâm của mình có ném trúng kẻ địch hay không, và cũng quên của mình là người chưởng môn của Tây Xuyên đường môn, liền nằm ngay xuống đất và lăn ra ngoài xa hơn hai trượng.
"Bùng".
Trong khi y vừa lăn được mấy vòng, thì phía sau đã có một luồng chưởng phong mạnh như bài sơn đảo hải lấn át tới, tiếng kêu như sấm động làm inh cả tai mọi người, cát bụi bay mù mịt. Thì ra chỗ tiếng vừa đứng đã bị lõm thành một cái hố khá sâụ
Đó là Huyền Linh chưởng, và chỉ có Huyền Linh chưởng mới đủ thanh thế và oai lực như vậỵ
Chuyện đời nếu không có sự may mắn thì đã không nên chuyện. Nếu Bạch Mai không chặt gẫy được chiếc gậy Lan Can của Thiên Sinh, thì không bao giờ y lại hoảng sợ đến mức phải nằm xuống đất

mà lăn đi mấy vòng để tránh né như thế. Nếu y không tránh né thì dù y có là người mình đồng xương sắt cũng chịu không nổi Huyền Linh chưởng của Tiểu Hồng.
Trận đấu kinh thiện động địa ấy, nói ra thì dài, nhưng sự thực lại nhanh như điện chớp và chỉ sai một li là đi một dặm ngay.
Đang lúc ấy, trong chiếc xe lộng lẫy đậu ở cách đó không xa, bỗng có một cái bóng người nho nhỏ nhanh như một con chim cắt bay ra phi tới đấu trường. Theo sau cái bóng ấy lại có một cái bóng xanh nữa.
Thiên Sinh vừa thoát khỏi thế kiếm của Bạch Mai và thế chưởng của Tiểu Hồng, chưa hoàn hồn xong, đã đột nhiên nghe thấy tiếng người quát tháo:
- Lão tặc, hôm nay ta không thể nào tha chết cho ngươi.
Tiếng nói đó vừa dứt, đã có một cái cầu vồn bạc như trường giang đại hải đổ xuống, kiếm quanh cũng mạnh đến nỗi làm loé cả mắt mọi người.
Thiên Sinh cả kinh thất sắc, vì thấy thế kiếm của đối phương quá mạnh lại còn nhanh và mạnh hơn thế kiếm của Bạch Mai, y không những có cách phái giải mà muốn chống đỡ cũng không kịp nốt. Y vội chống chiếc gậy Lan Can gẫy xuống đất, người lui ngay về phía sau.
Dù thân pháp của Thiên Sinh nhanh đến đâu nhưng vẫn còn chậm nửa bước. Kiếm quang vừa quét qua một cái, máu tươi đã phọt ra ngay. Y chỉ kêu "Hự" được một tiếng, người đã lui về phía sau, cánh tay phải của y bị chém rơi xuống mặt đất ngay.
Thế kiếm ấy nhanh không thể tưởng tượng được, ngay cả Bạch Mai với Tiểu Hồng đứng gần đó mà cũng không sao trông thấy rõ.
- Ủa! Chị Lan Nhị Chị Lan Nhị..
Bạch Mai đã trông thấy rõ người đó là ai, liền hớn hở kêu gọi.
Lan Nhi chém đứt cánh tay phải của Thiên Sinh lại dậm chân một cái, người như một mũi tên đã phi thẳng về phía Ngô Tán Đình.
- Lan Nhi, không nên. Chiếc áo bào của y có độc đấy.
Thanh Lam thấy Lan Nhi xoay hướng sang tấn công Tân Đình, trong lòng kinh hoàng, vội đuổi theo và cảnh cáo như vậy.
Thì ra Thanh Lam nhận thấy Bạch Mai với Tiểu Hồng cũng dư sức đối phó với Thiên Sinh rồi, chàng nóng lòng cứu người, vội leo lên xe ngựa và thấy Lan Nhi đang nằm ở trên đó. Lúc này mặt nàng ta vàng khè, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp giữa lông mày quả có một ô đen to bằng đồng tiền.
"Ngũ độc chưởng. Ngũ độc thần công ác độc thực".

Thanh Lam vừa nghĩ như vậy vừa rất thương hại cho Lan Nhi vì Lan Nhi là người thứ nhất mà chàng đã quen biết từ khi mới bước chân vào giang hồ. Tuy tánh nết của nàng rất ương ngạnh, nhưng đối với chàng thì nàng lại yêu đương thực sự và hiền như một con cừu non vậy Tạo hóa quá trêu ngươị Hai lần hiểu lầm đã khiến cho nàng phải đi lang bạt giang hồ và cũng vì chàng mà nàng mới bị trúng phải bàn tay độc của Ngô Tán Đình.
Chàng nghĩ như vậy máu nóng trong người sôi sùng sục, vội nhảy ngay lên trên xe, cởi hạt châu Hồng Hoàng ở trên cổ xuống, để vào mũi cho Lan Nhi ngửị
Một lát sau, chàng thấy dấu vết thâm ở trên trán, chỗ giữa lông mày của Lan Nhi vẫn không nhạt đi chút nào, và nàng vẫn còn mê man. Chàng hoảng sợ vô cùng, tự trách mình sao lúc Kiếm Sơn cư sĩ trao hạt Hồng Hoàng châu cho lại không hỏi rõ cách thức cứu chữa như thế nào Chàng cuống cả lên, liền để hạt châu lên chỗ vết thâm của Lan Nhi mà lăn đi lăn lại thử xem. Quả nhiên công hiệu thật, chỉ trong nháy mắt, vết thâm ấy đã nhạt dần. Chàng mừng rỡ khôn tả, cứ dí hạt châu vào chỗ vết thâm, và không lăn đi lăn lại nữa, cứ để mặc cho nó hút hết độc khí ở chỗ vết thương ấy
Chỉ trong giây lát, vết thâm đã biến mất ngay Chàng còn sợ chưa hết dư độc, lại để hạt châu vào mũi cho nàng ngửi một hồi nữa.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 77
Hà Tất Phải Cho Chất Độc Lưu Truyền Khắp Thiên Hạ

Ngẫu nhiên chữa khỏi vết thương độc của Lan Nhi, Thanh Lam mừng rỡ khôn tả.
Lan Nhi thở hắt ra một cái thực mạnh, người cử động mấy cái rồi mới từ tử mở mắt ra nhìn. Nàng chỉ liếc nhìn Thanh Lam một cái rồi nhằm mắt lại ngay
Có lẽ vì trúng độc lâu ngày, vì không ăn uống gì hết, đã nhờ có Tuyết Liên Tử của Băng Phách phu nhân, chất độc không xâm nhập được vào trong người, nhưng sức khoẻ đã kém sút đi rất nhiều nên nàng mới có hiện tượng như thế.
Thanh Lam thấy vậy vội lấy cây sâm ngàn năm ra thái một miếng mỏng bỏ vào mồm nhai rồi mớm cho Lan Nhi và dùng chân khí đẩy nước sâm xuống dưới tạng phủ của nàng.

Cây sâm ấy quý báu thực. Lan Nhi vừa uống được chốc lát đã mở mắt ra, đôi ngươi có thần ngay, và mặt nàng cũng hồng hào dần. Lúc này Thanh Lam mới nhớ đến trận đấu ở bên ngoài Chàng vội vận nội công xoa bóp cho Lan Nhi để nàng chóng được phục hồi sức khoẻ. Vì thời gian lúc bấy giờ quý báu lắm, Lan Nhi càng sớm hồi phục lại sức khoẻ bao nhiêu thì càng có lợi bấy nhiêu
Nội lực của chàng đi tới đâu là Lan Nhi rùng mình tới đó. Khi tay chàng xoa bó tới trước ngực của nàng ta thấy có hai cục thịt như hai trái lê vừa mềm vừa rắn chắc, chàng liền cảm thấy trong người rạo rực và khó chịu, vội rụt tay ngay lại, không dám xoa bóp vào chỗ đó nữạ
Trong lúc Thanh Lam xoa bóp cho Lan Nhi tất nhiên phải mất rất nhiều hơi sức. Lúc ấy Lan Nhi nửa tỉnh nửa mê, nhưng sự thật Thanh Lam làm những gì, nàng đều biết rõ hết. Nàng chỉ hao tốn cảm thấy hai luồng hơi nóng ở hai bàn tay của Thanh Lam dồn sang người mình, đi tới đâu là dễ chịu tới đó, nhất thời nàng không muốn chàng ngừng tay ngay, nên dù đã tỉnh táo rồi mà vẫn nhắm nghiền hai mắt, làm như hãy còn chưa tỉnh.
Một lát sau, nàng bỗng mở mắt ra, và nghe thấy Thanh Lam hỏi:
- Em đã tỉnh rồi đấy à?
Nàng nhận ra ngay đó là tiếng nói của người yêu nên trống ngực đập rất mạnh, lúc này nàng không biết là yêu hay là hận, nhưng nàng vẫn hậm hực đáp:
- Thôi đị. đại ca đừng có chú ý tới con bé này nữạ
- Sao Lan Nhi lại nói như thế?
- Đại ca đã có Kỳ muội rồi, còn nghĩ gì đến con bé này nữạ
Nói tới đó, nàng nghĩ tới Liễu Kỳ, nước mắt lại ứa ra, và nức nở khóc liền.
Thấy nàng khóc như thế, Thanh Lam không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, chỉ khẽ bảo rằng:
- Lan Nhi, em đừng có hiểu lầm như thế..... Lan Nhi giơ hai tay lên bịt tai, lắc lư người mấy cái rồi đáp:
- Tôi không nghẹ Tôi không muốn nghẹ Đại ca đi kiếm những người ấy đi, đừng có lý tới con bé này nữạ
Thanh Lam gượng cười, vì chàng chỉ yêu có một mình Hồng Tuyến cô nương thôi, còn mấy nàng này chàng đều coi họ như em gái của mình cả, nên chàng vẫn bình tĩnh cầm vào vai nàng khẽ lay mấy cái và nói tiếp:
- Lan Nhi đừng giận anh nữạ Đó là một sự hiểu lầm.
Nói tới đó, chàng liền đem chuyện mình tưởng lầm Liễu Kỳ là nàng,

và đưa nàng ta lên núi Chung Nam nhờ người cứu chữa, rồi mình đi Trường Hận Cốc cứu người như thế nào, bị trúng phải độc thủ của Đường Thiên Sinh ra sao, sau lại theo dõi vào Tứ Xuyên, thấy nàng bị Phi Thiên Ngô công dùng Ngũ Độc chưởng đả thương. Băng Phách phu nhân sai Châu Nhi báo tin cho hay như thế nào, mình đi mượn Hồng Hoàng Châu để cứu chữa cho nàng ra sao, nhất nhất kể lại hết cho nàng nghẹ
Tuy Lan Nhi giơ hai tay lên bịt tai, ra đều không nghe, nhưng sự thật lời nói của Thanh Lam đều lọt vào tai nàng hết, không sót một câu một chữ nào cả. Vì vậy nàng mới nín dần, và nhận thấy chỉ tại mình nóng tính quá nên mới có sự hiểu lầm như thế.
Nàng rất yêu Thanh Lam nên trốn cha mẹ xuống núi Thác Thành, rồi cứ như ẩn như hiện mà theo sau chàng. Vì vậy nàng đã phải chịu đựng rất nhiều nỗi đắng cay
Thanh Lam kể xong, Lan Nhi lại càng khóc lớn tiếng thêm, hình như nàng muốn dùng nước mắt để tẩy trừ những nối uất ức ấy, và đồng thời nàng cảm thấy chỉ có nước mắt mới che giấu được sự hổ thẹn kia
Thanh Lam thấy nàng khóc sướt mướt như vậy, càng động lòng thương thêm, cứ vuốt ve mái tóc và đầu nàng hoài
Lan Nhi bỗng cảm thấy có một sự ấm áp từ hồi nhỏ đến giờ chưa hề có bao giờ, và nhận thấy chàng ta vuốt ve như thế này còn hơn là dùng thiên ngôn vạn ngữ để an ủi mình, rồi nàng như một đứa trẻ gục ngay và lòng Thanh Lam. Lúc này Thanh Lam đã cảm thấy trống ngực của mình đập rất mạnh, rồi bỗng dưng ôm chặt lấy nàng. Hai người im lặng, chẳng nói chẳng rằng...
Đang lúc ấy, bỗng có tiếng kêu “bùng” thật lớn, Lan Nhi vội nói:
- Lam đại ca, chúng ta mau ra xem họ đang làm gì đi
Thanh Lam mới giật mình thức tỉnh. Chàng không hiểu trận đấu ở bên ngoài đã biến chuyển ra saỏ Chàng chưa kịp trả lời thì Lan Nhi đã vội vén tấm màng lên và nhảy ngay ra bên ngoài Đáng lẽ nàng mới được lành mạnh cần phải nghỉ ngơi chốc lát để lấy lại hơi sức đã, ngờ đâu nàng lại hấp tấp chạy ra như thế nên Thanh Lam hoảng sợ vô cùng, vội đuổi theo nàng ngay
Lan Nhi vừa ra tới nơi đã múa chưởng nhằm Thiên Sinh tấn công luôn.
Lan Nhi vừa dùng chưởng tấn công vừa rút kiến ra chém y, chỉ một nhát đã chặt đứt gẫy được cánh tay của Thiên Sinh ngay, rồi nàng nhảy sổ tới tấn công Tán Đinh.
- Ủa! Chị Lan đấy à?

Bạch Mai đã nhận ra là Lan Nhi liền thất thanh kêu gọi như vậy, rồi quay người lại nói với Tiểu Hồng rằng:
- Chị Tiểu Hồng, chúng ta mau qua bên kia ngay để giúp chị Lan Nhi đị
Nói xong, nàng theo chân Lan Nhi đi luôn.
Tiểu Hồng quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Sinh mặt nhợt như không có sắc máu, người lảo đảo suýt ngã.
Tiểu Hồng coi kẻ ác như kẻ thù, thấy vậy khi nào lại chịu buông tha cho Thiên Sinh. Nàng vội tung mình nhẩy tới, nhằm Thiên Sinh ném luôn một nắm Bắc Cực Hàn Tinh.
Chỉ tại Thiên Sinh xưa nay tác ác tác quái quen đi rồi và cũng rất hay dùng chất độc để giết người, nên lúc này Thiên Sinh đã bị chém cụt mất cánh tay phải mà vẫn còn bị chết dưới ám khí ác độc của Tiểu Hồng.
Bốn cái bóng người lần lượt phi tới trước đấu trường. Băng Phách phu nhân với Ngô Tán Đình vẫn cầm cự với nhau như trước, hình như cả hai đều không biết là có người đã phi tới cạnh. Vì họ thi thố chân lực với nhau đã tới giai đoạn sinh tử, nên không một người nào dám sơ ý hết.
Trong hai người ấy có một người chống đỡ không nổi, thì nếu không phải là Băng Phách phu nhân bị chất độc ở áo bào độc đưa ra làm cho chết ngay tại chỗ, thì tức là Ngô Tán Đình đã bị Băng Phách Hàn Quang của đối phương làm cho chết rét, nên trận đấu của hai người rất gây cấn, chỉ sai một ly là toi mạng liền.
Vì vậy mà cả hai không một ai dám sơ y và cũng phải giở toàn lực ra đối phó.
Càng đấu lâu bao nhiêu, cả hai càng mệt mỏi bấy nhiêu, mồ hôi toát ra như tắm, chân tay mình mẩy đã run lẩy bẩy
Nội lực của Tán Đình vốn dĩ kém hơn Băng Phách phu nhân một mức, nhưng nhờ có cái áo bào độc nên y mới cầm cự được bấy nhiêu lâụ Lúc này y đã thở hồng hộc, mồ hôi toán ra như tắm, chung quanh người y như có một làn sương mù bao bọc, đó là độc khí ở trong độc bào của y phát ra, nhưng vì bị hơi lạnh của Băng Phách phu nhân ngăn cản nên không sao tiến lên được.
Còn Băng Phách phu nhân thì cũng dồn hơi lạnh ở hai tay ra hoàị
Trận đấu của người có lẽ đi tới chỗ cả hai cùng liệt sức mà chết chứ không saị
Chỉ trong nháy mắt đã có bốn cái bóng người lần lượt phi tớị
Lan Nhi vừa nhảy tới nơi, đã múa đoản kiếm xông vào tấn công Tán Đình liền.

- Lan Nhi, không nên. Y có độc khí đấy..
Thanh Lam biết có ngăn cản cũng không kịp, nên mồm vừa quát bảo, tay đã múa Hồng Hoàng Châu xông vào tiếp viện ngay.
Động tác của hai người nhanh không thể tưởng tượng được. Lan Nhi múa kiếm nhảy vào tấn công trước, Thanh Lam cũng múa Hồng Hoàng Châu xông tới tiếp ứng ngay.
Đang lúc ấy đằng xa có tiếng người nói vọng tới:
- Xin Giang thiếu hiệp hãy nương tay.
Tiếp theo đó, có một bóng đen nhanh như điện chớp phi tới.
Nhưng dù sao người này cũng chậm mất một bước, hơi giải độc Hồng Hoàng Châu đi tới đâu là chất độc của áo bào độc bị tiêu tan tới đó.
Tán Đình đã lặng lặng ngã lăn ra đất máu tươi chảy ra như suối cả cái áo bào độc của y cũng đã bị Lan Nhi chặt đứt làm đôi.
Thanh Lam quay đầu lại nhìn người vừa kêu gọi mình, mới hay người đó là một ông già và cũng chính là Liễu Thanh Hà, người đã cho mình mượn Hồng Hoàng Châu. Dưới nách cuả ông ta có kẹp một thiếu nữ đầu tóc rối bù. Vừa tới nơi, ông ta đã vứt ngay thiếu nữ xuống đất, hình như thiếu nữ ấy đã bị ông ta điểm huyệt, nên cứ nằm yên ở dưới đất, không hề cử động chút nào hết. Thanh Lam nhìn kỹ mới biết người đó chính là Liễu Giao Cơ.
Thanh Hà vẻ mặt rầu rĩ, nhìn vào hai cái xác của Thiên Sinh với Tán Đình, mồm lẩm bẩm nói:
- Đại sư huynh! Nhị sư huynh! Hà tất hai vị phải lưu chất độc khắp thiên hạ, giết hại lương dân, để đến nỗi bị kết quả như thế này.
Thanh Lam thấy ông ta nói như thế, trong lòng ăn năn vô cùng liền nghĩ:
“Nếu không được ông ta cho mượn Hồng Hoàng Châu thì mình đã chết ở trong Độc Trận đồ rồi, chứ làm sao có thể xuyên qua được trận ấy mà sống sót cho tới bây giờ nữa. Ngay cả Ngũ Độc thần công ở trong người Lan Nhi cũng không sao giải cứu nổi, mà bây giờ mình thị có Hồng Hoàng Châu lại đang tâm giết chết chai người sư huynh của người ta như thế. Tuy Thiên Sinh với Tán Đình lưu độc thiên hạ, tội rất đáng chết rồi, nhưng lúc này ta biết nói năng làm sao với vị Kiếm Sơn cư sĩ này cơ chứ”.
Chàng càng nghĩ càng bứt rứt thêm, vừa trao trả Hồng Hoàng Châu cho Liễu Thanh Hà, vừa chắp tay vái chào và nói:
- Tiểu sinh được lão trượng cho mượn Hồng Hoàng Châu nên bốn anh em tiểu sinh mới được thoát nạn, ân đức này thật không biết lấy gì để báo đền, nên tiểu sinh chỉ có một cách là ghi lòng tạc dạ thôi.

Nghĩa muội của tiểu sinh vì nhất thời tức giận, nên mới lỡ tay giết chết hai vị lện sư huynh như vậy, tiểu sinh rất lấy làm áy náy trong lòng.
- Hà hà!
Thanh Lam chưa nói dứt, Thanh Hà đã cười ha hả. Tiếng cười của ông ta làm rung động cả cây cối quanh đó, rồi ông ta bỗng đưa mắt nhìn vào ba vị cô nương đứng cạnh Thanh Lam đồng thời lắc đầu đáp; - Lệnh nghĩa muội không giết lầm người đâu Giang thiếu hiệp! Lệnh nghĩa muội giết chết hai vị sư huynh của lão như vậy là đã duy trì được chính nghĩa cho võ lâm. Đại sư huynh và nhị sư huynh của lão lưu độc thiên hạ, di hại sinh linh có thể nói là đáng chết lắm. Nay lệnh nghĩa muội đã diệt trừ hộ tai hại cho người đời lão phu không có gì là căm thù hết.
Nói tới đó ông ta nhìn vào chiếc gậy Lan Can gẫy với áo bào độc bị chặt đứt làm đôi mà thở dài, rồi nói tiếp:
- Đường môn tứ bảo mà tổ sư của bổn môn đã chế ra vốn dĩ là để tế thế cứu người, không ngờ mới truyền tới ngày nay mà đã bị hủy diệt vì những việc ác độc hại người đời Như vậy có phải là do số trời đã định như thế trước không?
Lúc ấy Băng Phách phu nhân vận công điều tức một hồi xong đã được khỏe khoắc như thường, vội đứng dậy, vừa cười vừa nói:
- Liễu đại hiệp là người thâm minh đại nghĩa, thực là hiếm có. Từ giờ trở đi đại hiệp sẽ phải gánh vác các trọng trách dùng chất độc để giải cứu chúng sinh, làm rạng rỡ lại thanh danh cho Đường môn.
Thanh Hà tỏ vẻ kinh hoảng, đáp:
- Thống xuất bách độc để giải cứu ách cho nhân dân, đó là di huấn của tổ sư của Đường Môn chúng tôi, lão phu không dám thối thác trách nhiệm ấy, nhưng mong phu nhân cũng phải chỉ giáo cho luôn luôn.
Các đệ tử của Đường Môn thấy người chưởng môn chết một cách thảm khốc như vậy, đang không có người cầm đầu, nay bỗng thấy tam sư thúc về tới, nên tất cả vội chạy lại vái chào tham kiến.
Thanh Hà khuyên răn mọi người vài câu, rồi bảo chúng khênh xác của Thiên Sinh và Tán Đình đem đi mai táng, làm ma chay hậu hĩ, rồi một mặt lại bảo mấy tên đồ đệ khiêng Giao Cơ vào trong nhà, tạm thời cho quản thúc.
Thanh Lam vội bảo Lan Nhi tiến lên vái chào và cảm ơn Liễu Thanh Hà đã cho mượn Hồng Hoàng Châu để chữa vết thương độc, rồi chàng lại giới thiệu Bạch Mai và Tiểu Hồng cho Băng Phách phu nhân được biết.

Lan Nhi cảm ơn Thanh Hà xong, lại tiến lên cảm ơn Băng Phách phu nhân.
Lúc này Băng Phách phu nhân mới biết là Lan Nhi chứ không phải là Liễu Kỳ, liền nắm lấy tay nàng và ngắm nhìn một hồi lâụ
Thanh Lam vừa cười vừa đem chuyện Liễu Kỳ trúng phải Tuyệt Tình Trâm, thì lại tưởng lầm là Lan Nhi rồi Thẩm sư thái với Thiên Hô đấu với nhau, kẻ cướp đồ đệ lại, người giành con gái, vv... ai nấy nghe chàng kể xong đều cười ồ.
Thấy mọi việc đã xong xuôi, Băng Phách phu nhân quyết định trở về Tuyết Sơn để luyện thuốc liền cáo từ mọi người ngaỵ
Thanh Lam cũng vì cuộc hẹn ước ở Đông Hải, nên cũng xin cáo biệt Thanh Hà đi luôn.
Ngày nọ lén xuống núi Thách Thành là vì Lan Nhi muốn đi tìm kiếm Lam đại cạ Vừa rồi nàng đã hiểu rõ mọi chuyện đều do sự hiểu lầm mà nên và bây giờ nàng lại nghe thấy Lam đại ca bảo là chàng định đi Đông Hải, nàng cũng xin đi theọ
Thế rồi ba nữ một nam liền rời khỏi núi Hùng Nhĩ để đi núi Cửu Cung ngay, vì Thanh Lam đã hẹn với vợ chồng họ Thôi sẽ gặp nhau ở đó.
Lúc ấy trời đã tối, Thanh Lam đề nghị vào nhà một người nông phu ở gần đó để nghị tạm một đêm, sáng sớm ngày hôm sau mới lên đường đi tiếp. Nhưng Bạch Mai vì có thêm hai người bạn gái đi cùng, nên trong lòng rất cao hứng, cứ nhất định đòi lên đường đi ngaỵ
Khi bốn người đi tới núi Cửu Cung, hỏi thăm mới biết vợ chồng Văn Úy đã đi từ mấy hôm trước rồị
Bốn người lại rời khỏi nơi đó mà đi tiếp. Trong khi đi đường ba cô bé vừa đi vừa truyện trò, miệng cười khanh khách, vui vẻ không thể tưởng tượng được.
Thanh Lam thấy ba người tính nết trẻ con nên chàng chỉ lắc đầu thôi, chứ không dám khuyên ngăn họ, và chàng đã hiểu biết tính nết của các cô nương này chỉ hơi mích lòng là phiền phức lắm.
Bốn người đang đi, Thanh Lam bỗng ngừng chân lại, khẽ ra hiệu và bảo ba nàng rằng:
- Thiên Lý Cô Hành khách kia kìa!
Bạch Mai không biết Thiên Lý Cô Hành khách là ai, nàng liền ngạc nhiên hỏi:
- Thiên Lý Cô Hành khách là ai thế?
Thanh Lam đáp:
- Đó là vị lão tiền bối ẩn cư trong Trường Hận Cốc đấỵ
Chàng vừa nói vừa phi thân lên nghinh đón. Ngờ đâu, chàng lại nghe thấy có tiếng người nói vọng tới:

- A di đà phật! Thí chủ ẩn cư ở Trường Hận Cốc không tranh chấp với người đời, thật khoái lạc biết bao Lão tăng là người tu ở chùa Thiếu Lâm, xưa nay không có điều gì thất lễ với thí chủ hết, thí chủ lại đến bổn chùa mà phá phách "Tàng Kinh lầu, rồi lấy cuốn Dịch Cân kinh đi như thế làm chỉ".
Thanh Lam đã nhận ra đó là tiếng nói của Đại Giác đại sư, phương trượng của chùa Thiếu Lâm, chàng giật mình kinh hãị
Thiên Lý Cô Hành khách là người rất chính phái, ẩn cư ở Trường Hận Cốc đã mấy chục năm, theo sự nhận xét của chàng thì người đến phá phách và lấy trộm cuốn kinh của chùa Thiếu Lâm là người khác chứ không phải ông tạ Như vậy chẳng lẽ trên giang hồ này lại còn có một Thiên Lý Cô Hành khách khác nữa hay saỏ Nếu quả thực như vậy thì võ công của người ấy cũng cao siêu lắm. Nếu Đại Giác đại sư gặp được Thiên Lý Cô Hành khách trước thì không sao chứ gặp phải người sau thì ông ta thể nào cũng bị nguy tai chứ không saị
Chàng nghĩ như vậy đang định dặn bảo ba nàng đừng có lên tiếng, ngờ đâu chàng vừa quay đầu lại, đã không thấy hình bóng của Tiểu Hồng đâu hết. Chàng đoán chắc là nàng đã lẻn vào trong rừng nên không để ý tớị
Chàng liền ra hiệu bảo, Lan Nhi với Bạch Mai hãy vào trong rừng ẩn núp để nhìn ra bên ngoàị Lúc ấy ba người đã trông thấy ở ngoài rừng có một người mặc áo bào đen, mặt bịt khăn đen hình dáng như hệt Thiên Lý Cô Hành Khách, nhưng hôm gặp ở Trường Hận Cốc thì Thiên Lý Cô Hành Khách lại mặc áo xanh, chứ không phải là mặc áo đen. Tuy vậy Thanh Lam cũng không để ý đến điểm đó, vì mặc áo khác màu là chuyện rất thường, và cũng vì thế mà chàng không nghi ngờ gì hết.
Đang lúc ấy, người mặc áo bào đen bỗng cười khì và hỏi:
- Lão phu nghe phong thanh cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt ma thiền sư uyên bác, ảo diệu và tinh thâm, nên lão phu cao hứng muốn lấy để xem thử chứ có ai thèm thuồng gì cuốn sách ấy đâủ
Đại giác đại sư đứng ở trước mặt người mặc áo bào đen ấy vội đáp:
- A di đà phật, Dịch Cân Kinh là vật báu của chùa Thiếu Lâm.
Tổ sư đã truyền lại cho mà lại để cho thất lạc. Dù lão tăng có bị chết muôn vạn lần cũng không sao chuộc lại tội lỗi được. Thí chủ đã không thèm cuốn sách ấy, thì cho lão tăng xin lại, lão tăng thực cảm ơn vô cùng.
Người mặc áo bào đen ấy, đứng khoanh tay về phía sau, trông rất kiêu ngạo nghe thấy Đại Giác Đại Sư nói như vậy, y liền ngửng mặt lên trời cười ha hả với giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Lão phu đã giở cuốn Dịch Cân Kinh ấy ra xem, nhung mới xem có mấy trang, thấy cuốn Dịch Cân Kinh ấy rất tầm thường nên đã vứt đi rồị
Bạch Mai thấy người ấy ăn nói vô lý như vậy, liền tiến tới Thanh Lam rỉ tai nói nhỏ:
- Lam đại ca, y không phải là sư phụ của tiểu muội đâụ Vì tiểu muội nghe giọng nói đã nhận ra được ngay

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 78
Thiên Lý Cô Hành Khách Giả Hiệu

Tuy chỉ gặp có một lần, nhưng Thanh Lam rất tôn kính Thiên Lý Cô Hành Khách. Chàng nghe tiếng nói cũng biết người áo đen này không phải là Thiên Lý Cô Hành Khách, nhưng chàng biết ngay người này chính là người đã lấy trộm cuốn Dịch Cân kinh của chùa Thiếu Lâm chứ không saị
Đại Giác đại sư thất thanh hỏi:
- Thí chủ nói thực hay nói đùa thế?
Người áo bào đen với giọng khinh khỉnh đáp:
- Lão phu không bao giờ nói dối ai hết.
Đại Giác đại sư chần chừ giây lát, rồi bất đắc dĩ hỏi tiếp:
- Thế thí chủ có nhớ đã vứt ở đâu không?
- Lão phu ngao du sơn thuỷ, luôn luôn nay đây mai đó thì làm sao mà nhớ được rớt ở đâu chứ?
- A di đà phật! Thí chủ nói như vậy thì lão tăng tin sao được?
- Tin hay không ta cũng bất chấp. Lão hòa thượng ngươi thì làm gì nổi ta nàỏ
Đại Giác đại sư cũng biết công lực của đối phương cao siêu lắm, nên ông ta không dám trì hoãn, vội vận ngầm công lực vào hai tay rồi trầm giọng tiếp:
- Thí chủ không chịu trả lại vật báu chùa cho Thiếu Lâm, bần tăng là chưởng môn của bổn phái, bắt buộc phải thất lễ với thí chủ vậy
- Hòa thượng nên nhớ là người nào đã đấu với lão phu thì không bao giờ được sống sót cả.
Đại Giác đại sư nghe nói liền rúng mình một cái, nhưng vẫn trả lời một cách rất cứng cỏị
- Chính bần tăng phải đích thân đi lấy về. Nếu vạn nhất địch không

nổi thí chủ mà bị bỏ mạng, thì bần tăng chỉ có thể tự trách mình là tài nghệ còn non kém chứ không dám oán trách ai cả.
Thanh Lam nghe giọng nói của hai người, biết là họ sắp ra tay đấu đến nơi, chàng vội khẽ kéo tay Bạch Mai rồi nhảy ngay ra ngoài rừng.
- Ai đó?
Người mặc áo bào đen thị tài và rất kiêu ngạo, rõ ràng biết có người nhảy tới chỗ cạnh mình, mà y vẫn đứng yên, không thèm quay người lại nhìn, chỉ lạnh lùng hỏi như vậy thôi hình như bất cứ là ai, y đều không coi người ta vào đâu hết.
Thanh Lam tiến tới trước mặt y vái chào và nói:
- Từ khi chia tay ở Trường Hận Cốc đến giờ, lúc nào tiểu bối cũng ngưỡng mộ và nhớ nhung lão tiền bối vô cùng, không ngờ lại được gặp ở nơi đây
Đại Giác đại sư thấy có người phi tới lại tưởng là đồng bọn của người mặc áo bào đen, trong lòng kinh hãi vô cùng, nhưng tới khi trông thấy rõ là Thanh Lam, lúc ấy ông ta mới mừng thầm. Không ngờ ông ta nghe thấy Thanh Lam nịnh bợ và chào hỏi đối phương như thế ông ta thắc mắc vô cùng.
Bạch Mai bỗng bị Thanh Lam lôi kéo nhảy ra ngoài rừng, nên nàng thất kinh la lên:
- Lam đại cạ..
Người áo đen vẫn đứng yên, nghe thấy Thanh Lam nói như vậy có vẻ hơi ngạc nhiên, hai mắt lóng lánh chớp nháy tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi Y ngắm nhìn Thanh Lam một hồi, rồi kêu “hừ” và lạnh lùng hỏi:
- Ngươi kiếm lão phu có việc gì?
Y thực là giảo hoạt vô cùng, thấy Thanh Lam hỏi như vậy mà vẫn còn ung dung nói được như thế, thực không mất thân phận của Thiên Lý Cô Hành Khách.
Thấy thái độ của đối phương như vậy, Thanh Lam cười thầm, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ ngây thơ, và cung kính hỏi tiếp:
- Ngày nọ ở Trường Hận Cốc, được lão tiền bối đoái hoài ban cho tám thế kiếm pháp, nhưng tiểu bối đần độn lắm, đến giờ mà vẫn chưa biết rõ hết, vậy xin lão tiền bối đã giúp người thì giúp cho trót.
Bạch Mai mới hiểu ý định của Thanh Lam liền cười thầm.
Hình như người áo bào đen hơi cau mày lại, vênh váo nói tiếp:
- Vì thấy ngươi tư chất hơn người, nên lão phu mới phá lệ mà truyền thụ cho ngươi mấy thế kiếm ấy Chờ lão phu đánh đuổi tên hòa thường của phái Thiếu Lâm này đi đã, rồi cậu hãy luyện lại một lần

cho lão phu xem, nếu có điều gì sơ sót lúc ấy lão phu sẽ chỉ bảo chọ
Nói tới đó y phẩy tay ra hiệu:
- Ngươi hãy đứng sang một bên trước đã.
Thấy đối phương chỉ khẽ phất tay áo, đã có một luồng kình phong làm cho tà áo của mình với Bạch Mai cùng bay tung lên, cả hai đều kinh hãi thầm.
Tuy Thanh Lam đã học hỏi được Tiên Thiên chân khí của Trì Lão Tàn, nhưng chàng vẫn không dám khinh địch, thấy thế vội giả bộ kinh hãi và hỏi tiếp:
- Lão tiền bối, thế ra lão hòa thượng này là người chưởng môn của phái Thiếu Lâm đấy à?
Rồi chàng giả bộ quay đầu lại ngắm nhìn Đại Giác đại sư, nhưng đã ngấm ngầm nháy mắt bảo Đại Giác đại sư cứ yên tâm.
Đại Giác đại sư thấy vậy liền hiểu ý ngay, nhưng nhất thời ông ta vẫn chưa biết tại sao Thanh Lam lại có mặt ở đây và cũng không hiểu chàng ta có dụng ý gì? Nên ông ta, với một vẻ mặt hơi ngơ ngác, nhìn vào Thanh Lam như muốn đợi chờ chàng giải vây hộ chọ
Người áo bào đen không chịu nhịn được nữa, liền quát bảo tiếp:
- Thế nàỏ Ngươi có chịu đứng sang một bên không?
Sở dĩ người áo đen chịu nhịn Thanh Lam như vậy là vì y thấy Thanh Lam đã tưởng mình là Thiên Lý Cô Hành Khách và lại nghe thấy chàng nói được Thiên Lý Cô Hành Khách truyền thụ cho tám thế kiếm, y muốn được biết những thế kiếm ấy tuyệt diệu như thế nào, nên mới giả bộ dặn bảo Thanh Lam đứng sang một bên như vậy là để muốn được xem những thế kiếm cao siêu của Thiên Lý Cô Hành Khách như thế nàọ
Ngờ đâu Thanh Lam vẫn giả bộ làm như không hay biết nhảy vào ngay giữa trận đấu rồi vội vàng hỏi tiếp:
- Chẳng hay có việc gì mà lão tiền bối muốn hỏi tiểu bối thế?
- Ta còn chuyện gì muốn nói với ngươi đâủ
Thanh Lam chỉ tay vào Bạch Mai nói tiếp:
- Lão tiền bối có biết cô tạ..
- Nàng là aỉ
Hỏi xong, người áo bào đen liền đưa mắt liếc nhìn hai người một vòng, Thanh Lam lại hỏi tiếp:
- Chẳng lẽ lão tiền bối không nhận ra được nàng ta là ai ư?
Người áo bào đen lạnh lùng đáp:
- Hình như con nhỏ này có vẻ mặt quen lắm, nhiều hậu sinh tiểu bối như thế, lão phu làm sao mà nhớ hết được?
Thanh Lam ngửng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của chàng làm

rung động cả những cây cối ở quanh đó, đủ thấy nội công của chàng đã luyện tới mức thượng thừa rồi
Người áo đen bỗng thấy thiếu niên họ cất tiếng cười kêu được như vậy cũng phải giật mình kinh hãi, thầm nghĩ:
“Không ngờ tiểu tử này lại có công lực thâm hậu đến như thế Nhưng y vẫn giả bộ làm như không hay biết gì cả, mà chỉ hỏi:
- Người cười gì thế?
Thanh Lam liền đáp:
- Nghĩa muội Bạch Mai của tiểu sinh đã được lão tiền bối nuôi nấng dạy bảo cho từ hồi còn nhỏ, và nàng cũng sinh sống ở trong Trường Hận Cốc từ nhỏ đến giờ, nếu lão tiền bối là Thiên Lý Cô Hành Khách thực, thì làm sao lại không nhận ra được nàng?
Bạch Mai bỗng xen lời:
- Em đã trông thấy rõ rồi, y không giống sư phụ em chút nào
Đại ca thử hỏi xem tại sao y lại mạo nhận làm ân sư của em như thế?
Đại Giác đại sư nghe tới đây mới vỡ nhẽ, nhưng trong bụng vẫn rùng mình kinh hãi thầm:
“Giang tiểu bối với Bạch cô nương không chuẩn bị gì cả, nhỡ bị người áo bào đen này hổ thẹn quá tức giận mà đột nhiên ra tay..”.
Nghĩ tới đó, ông ta liền múa cây thiền trượng định xông lên tấn công.
- Tiểu thí giỏi thật!
Thiên Lý Cô Hành Khách hổ thẹn quá hóa tức giận, liền quát lên đồng thời giơ tay ra tấn công bọn Thanh Lam ngay
- Đại sư huynh...
Lúc ấy ở trong rừng bỗng có một bóng hồng phi ra Thì ra người đó là Tiểu Hồng. Nàng leo lên trên cây ẩn núp. Bây giờ thấy người mặc áo bào đen định hạ độc thủ giết bọn Thanh Lam hai người, nàng vội phi thân ra quát lớn:
- Sư huynh không nên đả thương người như vậy
“Bùng”.
Sau một tiếng kêu thực lớn, cát bụi bay mù mịt, người ta chỉ thấy một cái bóng trắng phi lên trên cao, còn một cái bóng xám thì bị đẩy lui ra ngoài xa hơn trượng, người mặc áo bào đen cũng bị đẩy lui về phía sau năm bước mới đứng vững được. Riêng Thanh Lam đã có thêm một người mặc áo mầu đỏ đứng sừng sững ra cạnh đó, tay cầm chiếc Liệt Hỏa phướng của đạo nhân, và Tiểu Hồng cũng nhảy tới cạnh Thanh Lam, nhìn chàng với vẻ mặt rất quan tâm và hỏi:
- Lam đại ca có việc gì không?
Sự thực, trong lúc nói chuyện, Thanh Lam đã ngầm ngầm vận Thiên

Tiên chân khí để bảo vệ lấy toàn thân rồị
Trong lúc Thanh Lam với người áo bào đang đấu chưởng thì Đại Giác đại sư cũng vừa múa thiền trượng khua tớị
Thiên tiên chân khí của Thanh Lam tuy là chí đại chí cương, nhưng vì công lực của chàng hãy còn non nớt, nên chàng mới bị đẩy lui về phía sau mười mấy bước như thế. Còn người áo bào đen bị chưởng lực của chàng thêm vào đó sức đẩy của Tiểu Hồng và gậy của Đại Giác đại sư như vậy mà y cũng chỉ bị lùi có năm bước.
Thanh Lam thấy có thêm một người đó là Ly Hỏa chân nhân, tay cầm Liệt Hỏa kỳ, đang kinh ngạc nhìn mình. Có lẽ vì ông ta thấy mới cách biệt có mấy tháng, không ngờ công lực của chàng lại tiến bộ đến như vậỷ
Người áo bào đen bị đẩy lui mấy bước, chân vừa đứng vững thì đã nghe thấy trong rừng có tiếng quát tháo và có một người múa bảo kiếm phi ra, nhằm đầu y tấn công xuống. Thế công của người ấy lợi hại khôn tả.
Người áo bào đen chưa trông thấy rõ đối phương là ai, đã thấy một luồng kiếm khí lấn át tớịY giật mình kinh Hỏang và không kịp suy nghĩ đã vội lui về phía sau hơn trượng ngaỵ Dù y lui nhanh đến đây, nhưng áo của y cũng đã bị kiếm của người nọ đâm thủng một miếng dài chừng ba thước.
Khi y đứng vững mới trố mắt lên nhìn Ly Hỏa chân nhân mà quát hỏi:
- Cảnh Tu Nguyên! Ngươi cũng định đối địch lão phu phải không?
Ly Hỏa chân nhân bỏ lá cờ Liệt Hỏa kỳ vào trong tay áo, rồi chắp tay vái chào người áo đen ấy và đáp:
- Đại sư huynh.
Người áo bào đen quát lớn:
- Khỏi cần nói nhiệụ Tiểu tử kia là aỉ
Thanh Lam lớn tiếng cười và đáp:
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động.
Người áo bào đen cười nhạt, lại nhìn Tiểu Hồng và hỏi:
- Tiểu sư muội, có mau theo lão phu đi không?
Tiểu Hồng chần chừ một hồi rồi đáp:
- Đại sư huynh! Tôị. . tôị..
Người áo bào đen thấy nàng do dự như vậy, cười khẩy mấy tiếng và nói tiếp:
- Được, tùy ở cô đấy, lão phu cũng chẳng bắt ép làm chị
Nói xong y quay mình đi luôn.
Đại Giác đại sư vừa rồi đã bị chưởng lực của đối phương đẩy lui mười mấy bước. Dù sao ông ta là người đã tu luyện được mấy chục

năm rồi, nên dù bị đẩy lui như thế mà vẫn không bị thương gì cả.
Thấy người áo đen đi rồi, ông ta vội tiến lên vái chào Thanh Lam và nói:
- A di đà phật. Nếu không được Giang thiếu hiệp tới kịp thì có lẽ hôm nay lão tăng đã bị mất mạng chứ không sai
Nói tới đó, ông ta lại chắp tay vái chào Ly Hỏa chân nhân và hỏi:
- Có phải vị lão trượng này là Ly Hỏa chân nhân đấy không?
Thanh Lam vội giới thiệu Ly Hỏa chân nhân, Bạch Mai và Tiểu Hồng với mọi ngườị Đại Giác đại sư lại hỏi tiếp; - Vừa rồi lão tăng nghe chân nhân xưng hô như vậy thế ra y là Thần Hành vô ảnh Chúc đại hiệp đấy à?
Ly Hỏa chân nhân khẽ đáp:
- Phải! Y là Chúc Sĩ Ngạc, đại sư huynh của bần đạo đấỵ
Không hiểu tại sao lại bỗng dưng giả dạng làm Thiên Lý Cô Hành Khách như thế?
Nói tới đó, hình như ông ta nghĩ đến một việc gì, liền đưa mắt nhìn Tiểu Hồng rồi vừa cười vừa nói tiếp:
- Nhiếp cô nương là người của phái Bắc Hải và cũng là đồng môn với đại sư huynh của bần đạo, chắc cô nương thể nào cũng biết rõ hết?
Đại Giác đại sư thấy Ly Hỏa chân nhân nói như vậy, liền trố mắt lên nhìn Tiểu Hồng và hỏi tiếp:
- Thế ra nữ thí chủ là người đã dùng chưởng đánh phá Tứ Đại Thiên Vương trước cửa chùa Thanh Lam, sau lại xông vào Tàng Kinh Các phải không?
Tiểu Hồng mặt đỏ bừng, ngượng ngịu đáp:
- Thưa lão sư phụ, lúc ấy quả thực tiểu nữ không biết rõ, thấy đại sư huynh bảo có việc phải vào Trung Nguyên và cho tiểu nữ đi theo, nên tiểu nữ liền theo đại sư huynh vào chơị Sau nghe thấy giang hồ đồn đại ở Trường Hận Cốc có một vị ẩn sĩ, võ công rất cao siêu, tên là cái gì Thiên Lý Cô Hành Khách ấy, hễ ai tự tiện vào trong sơn cốc thì dù võ công cao siêu đến đây cũng bị phế hết, rồi bị vứt ra ngoài cửa sơn cốc liền. Đại sư huynh của tiểu nữ không phục nên mới lên núi Cửu Hoa để thử tài với ẩn sĩ nọ.
Nghe tới đây, Bạch Mai bỗng kêu “ồ” rồi nói:
- Thế ra ngày Lam đại ca với chị Ly Hỏa chân nhân bị thương nằm ở dưới đất, chúng ta hãy còn đấu với nhau phải không?
Tiểu Hồng lắc đầu đáp:
- Đó là lần thứ hai rồị Vì tôi nghe nói Lam đại ca định một mình xông vào Trường Hận Cốc, nên mới vội vàng đuổi theo tới đó...

Nói tới đó, nàng mới biết là mình đã lỡ lời Vì ấy nàng chưa quen biết Thanh Lam thì dù Thanh Lam có đi Trường Hận Cốc một mình chăng nữa cũng không việc gì đến nàng nên nói đến đó nàng đã hổ thẹn mặt đỏ bừng ngay.
Lúc ấy ai ai cũng muốn biết rõ chuyện tại sao Chúc Sĩ Ngạc lại giả dạng làm Thiên Lý Cô Hành Khách như thế, nên không ai để ý đến sắc mặt của nàng và cũng không ai chế diễu nàng cả.
Tiểu Hồng ngừng giây lát lại nói tiếp:
- Tôi không muốn chút nào, liền nghĩ thầm "Chả lẽ ta lại không biết theo sau hay sao". Cho nên tôi chờ đợi đại sư huynh đi rồi, liền rón rén theo sau
Thanh Lam thất thanh hỏi:
- Thế ra Nhiếp cô nương cũng vào trong đấy à?
Ly Hỏa chân nhân đứng cạnh đưa mắt lườm chàng, hình như có vẻ trách chàng không nên xen lời nói
Tiểu Hồng lại cười khẩy, nói tiếp:
- Không, đại sư huynh tôi vào trong đó giây lát rồi lại ra ngay và cắp tôi chạy một mạch, mồm thì cứ kêu lợi hai liên tiếp.
Thanh Lam vừa cười vừa xen lời nói tiếp:
- Có lẽ y bị Thiên Lý Cô Hành Khách lão tiền bối cho một trận phải không?
Tiểu Hồng đáp:
- Đại sư huynh không chịu nói cho tôi biết tình hình vào trong cốc như thế nào, chỉ hậm hực mắng tôi bảo tôi không chịu nghe lời anh ta thôi Sau đó tôi mới biết đại sư huynh vào trong cốc đấu với Thiên Lý Cô Hành Khách một chưởng, nhưng thấy chưởng lực của Thiên Lý Cô Hành Khách quá mạnh, nên đại huynh mới ù té chạy như thế.
Bạch Mai không sao nhịn được, liền xen lời hỏi:
- Tại sao huynh của chị lại giả dạng làm sư phụ của tôi như thế?
Tiểu Hồng đáp:
- Từ ngày hôm đó trở đi, đại sư huynh tôi mới có ý định giả dạng làm Thiên Lý Cô Hành Khách để xuất hiện trên giang hồ. Anh ta nói "Thiên Lý Cô Hành Khách quyết không ra khỏi Trường Hận Cốc nửa bước vậy mà Huyền Linh môn của chúng ta thì người trên giang hồ ít ai biết tới vậy chi bằng chúng tiếng cứ dùng cái tên Thiên Lý Cô Hành Khách mà xông pha như thế tất nhiên không ai hay biết chúng ta là ai cả, và để cho thiên hạ kinh hãi ngờ vực một phen như vậy lại càng tiện hơn.
Đại Giác đại sư cau mày lại hỏi:
- Lệnh sư huynh có thù hằn gì với chùa Thiếu Lâm đâủ Sao lệnh sư

huynh lại đến tệ chùa lấy trộm kinh như thế?
- Theo đại sư huynh tôi nói thì các đại môn phái của giang hồ, chỉ có chùa Thiếu Lâm là nổi tiếng nhất, vì từ khi Đạt Ma thiền sư sáng lập chùa Thiếu Lâm đến giờ, võ công của chùa ấy đã lừng danh khắp thiên hạ, nhất là cuốn Dịch Cân kinh lại là nội gia chính tông tâm pháp, nên anh ta muốn coi xem cuốn sách ấy như thế nào Vì vậy anh ấy mới bảo tôi đến chùa Thiếu Lâm để dò thực hư trước là thế.
Đại Giác đại sư lại hỏi tiếp.
- Thế cô nương có biết cuốn kinh mà lệnh sư huynh đã lấy trộm được hiện nay để ở đâu không?
Tiểu Hồng lắc đầu đáp:
- Điều này tôi không được rõ, vì sau đó đại sư huynh tôi bảo là phải thừa lệnh đi Đông Hải một phen, dặn tôi ở lại Giang Nam.
Nhưng theo sự nhận xét của tôi thì có lẽ đại sư huynh tôi đã trở về Bắc Hải rồi
Thanh Lam sực nghĩ tới chuyện mình đã gặp Trà Nguyên Giáp với Lý Thừa Phong ở Trường Hận Cốc. Theo như hai người ấy nói thì Thiên Lý Cô Hành Khách đã lên Đồ Long đảo định lấy trộm cao Long Giác, không những đả thương đệ tử môn hạ của phái đó mà còn phá hủy mất hơn trăm cây Dừa đồng, nên họ mới phải đến Trường Hận Cốc để tìm Thiên Lý Cô Hành Khách. Nay chàng lại nghe thấy Tiểu Hồng nói thế. Chàng đoán chắc Sĩ Ngạc đi Đồ Long đảo là thừa lệnh sư phụ của y mà hành sự. Nghĩ như vậy, chàng lại thấy Đại Giác đại sư gật đầu nói tiếp:
- Nếu vậy phen này lão tăng cũng phải đi Bắc Hải yết kiến tôn sư một phen mới được.
Tiểu Hồng nghe nói giật mình kinh hãi, vội đỡ lời:
- Lão sư phụ không nên đi Bắc Hải, vì môn quy của gia sư nghiêm khắc lắm. Nếu lão sư phụ đi tới đó, chớ có bảo là câu chuyện này do tiểu bối nói cho sư phụ hay đấy nhé.
- A di đà phật! Cô nương cứ yên chí. Không khi nào bần tăng lại nói cho lệnh sư biết là cô nương đã nói cho bần tăng hay biết câu chuyện này đâu
Nói tới đó, ông ta chắp tay vái chào Ly Hỏa chân nhân và Thanh Lam, rồi nói tiếp:
- Chân nhân, Giang thiếu hiệp xin lỗi lão tăng có việc phải đi trước một bước.
Nói xong ông ta quay người đi luôn.
Chờ Đại Giác đại sư đi khỏi Ly Hỏa chân nhân liền cau mày lại nói:

- Chuyến này lão hòa thượng đi Bắc Hải rất nguy hiểm. Việc này do đại sư huynh tôi mà nên vậy có lẽ tôi phải đi Bắc Hải một phen.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 79
Trấn Đối Nhất Kiếm

Thanh Lam nghe thấy ông ta nói như thê lo âu vô cùng vội đỡ lời:
- Lão tiền bối đi Bắc Hải như vậy không sợ nguy hiểm đến tính mạng hay saỏ
Ly Hỏa chân nhân liếc nhìn Tiểu Hồng, lớn tiếng cười và đáp:
- Huyền Linh Tú tuổi đã ngoài trăm, võ công thông huyền ngày thường rất tự phụ, tính lại hay bênh môn đồ. Nếu phen này lão hoà thượng đi tới đó nói rõ hết mọi hành vi của đại sư huynh ở Trung Nguyên, chắc thể nào lệnh sư cũng nổi giận. Như vậy đại sư huynh của cô làm gì mà chả bị khiển trách và lão hoà thượng cũng không sao thoát khỏi được tai hoạ.
Thanh Lam nghe thấy Ly Hỏa chân nhân nói như thế chàng lo âu thêm, vì bữa nọ ở trước mặt Đại Giác đại sư, chàng đã hứa thể nào cũng sẽ giúp ông ta một phen. Đại trượng phu một lời hứa nặng như nghìn vàng, bây giờ ông ta đã đi rồi, mình lại có việc phải đi Đông Hải, nhất thời không sao phân trần ra được, nên chàng trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Biết làm sao bây giờ? Tiếc thay tiểu bối lại có hẹn ước với Đại Phương chân nhân nên bắt buộc phải đi Đông Hải bằng không tiểu bối thể nào cũng đi với lão tiền bối một phen.
Nghe thấy chàng nói đến cái tên Đại Phương chân nhân, Ly Hỏa chân nhân liền ngạc nhiên, vội hỏi:
- Đại Phương chân nhân nàỏ Cậu đã hẹn ước với y là sẽ đi Đông Hải ư?
Thanh Lam bèn đem chuyện mình hẹn ước với Nam Quái, Bắc Tàn sẽ gặp nhau ở Đông Hải để cùng đi lấy Đồ Long .vv.. kể hết cho Ly Hỏa chân nhân nghẹ
Nói xong, Ly Hỏa chân nhân cười ha hả, nói tiếp:
- Không ngờ Nam Quái, Bắc Tàn, hai lão tiền bối hãy còn sống ở trên trần gian này Cậu bé này thật tốt phúc quá. Thôi được, cậu cứ đi Đồ Long Đảo phó ước trước, nếu lấy được vật gì quý báu của Đại Phương chân nhân làm tín vật thì chắc Huyền Linh Tú thể nào cũng

nể mặt ông ta mà phải bỏ qua chuyện này chứ không saỉ
Thanh Lam nghe nói cả mừng, vội hỏi tiếp:
- Lão tiền bối nói Huyền Linh Tú có quen biết Trì lão tiền bối đấy à?
Ly Hỏa chân nhân vừa cười vừa đáp:
- Thế ra cậu vẫn chưa biết Trì lão tiền bối là sư phụ của Thiên Long Thiên Hô hay saỏ Vai vế của ông ta rất cao, năm xưa ông ta cùng nổi danh với Lầu Nhất Quái, Huyền Linh Tú Đồng Da Lão Nhân với tiên sư. Ngoài Côn Luân Song Tiên ra thì không ai có thể so sánh được với mấy vị lão tiền bối ấỵ
Thanh Lam lần đầu tiên mới nghe thấy người ta nói đến cái tên Côn Luân Song Tiên, vì chàng chỉ biết có một mình Côn Luân lão nhân thôi, nên chàng vội hỏi tiếp:
- Thưa lão tiền bối, Côn Luân Song Tiên là ai thế?
Ly Hỏa chân nhân kinh ngạc đáp:
- Ủa! Cậu là đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân lão thần tiên mà cũng không biết Côn Luân Song Tiên là ai hay saỏ
Thanh Lam lắc đầu đáp:
- Sự thực tiểu bối chỉ được Côn Luân lão nhân truyền thụ cho có một thế kiếm còn cái tên đệ tử ký danh cũng chỉ nghe thấy Hắc Ma Lặc nói thôi, chứ thực sự vẫn không hay biết gì hết.
- Nếu do Hắc Ma Lặc nói ra như vậy, thì tất nhiên điều đó phải là ý của Côn Luân lão thần tiên. Cậu không biết Côn Luân Song Tiên là ai, điều ấy không thể trách cậu được, vì câu chuyện này đã xảy ra từ hồi mấy chục năm về trước. Côn Luân Song Tiên tức là Côn Luân lão nhân với sư đệ Tinh Tinh Tử. Côn Luân lão nhân kiếm thuật độc bộ thiên hạ, còn Tinh Tinh Tử sở trường về pho võ công Long Phi Cửu Thiên.
Nghe thấy Ly Hỏa chân nhân nói đến pho kinh công Long Phi Cửu Thiên, Thanh Lam liền động lòng, vội hỏi tiếp:
- Lão tiền bối, chẳng hay Tinh Tinh Tử lão tiền bối hiện giờ ở đâủ
- Đã mấy chục năm nay, không ai còn thấy Tinh Tinh Tử tái xuất hiện giang hồ nữa nên ai ai cũng đoán chắc là ông ta quy tiên rồị
Thanh Lam nghe thấy Ly Hỏa chân nhân nói như thế chàng nản chí vô cùng, vẻ mặt liền rầu rĩ ngaỵ Ly Hỏa chân nhân thấy chàng hỏi như thế ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:
- Cậu hỏi Tinh Tinh Tử lão tiền bối làm chỉ
Thanh Lam lắc đầu khẽ đáp:
- Tiểu bối chỉ hỏi thế thôị
Nói tới đó, hình như chàng bỗng nghĩ ra được việc gì, vội ngửng đầu lên hỏi tiếp:

- Lão tiền bối, chẳng hay võ công của Hoành Pháp lão sư phu ở chùa Thất Bảo trên núi Ngũ Đài với võ công của Huyền Linh Tú thì ai hơn ai kém?
Ly Hỏa chân nhân nghe thấy chàng nói như thế, bỗng vỗ tay và đáp:
- Nếu cậu không nhắc nhở thì lão đã quên mất rồi Phải, Hoành Pháp đại sư chính là đệ tử đích truyền của Đạm Tôn đại sư, về môn Dịch Cân Kinh của Đạt Ma thiền sư truyền lại, có thể nói trên thế gian này không ai giỏi bằng ông tạ Hiện giờ ông ta là trưởng lão lớn tuổi nhất của phái Thiếu Lâm, nhưng ông ta đã không để ý đến việc trần tục từ lâu rồi, sao cậu lại hỏi đến tên tuổi của ông ta làm gì?
- Vì tiểu bối nghe thấy trước khi Đại Giác đại sư hạ sơn có nói là phải lên núi Ngũ Đài để hỏi ý kiến của sư thúc ông ta trước đã.
- Tuy Hoành Pháp đại sư không can dự đến việc trần tục, nhưng chùa Thiếu Lâm bị mất cuốn Dịch Cân Kinh như vậy, việc này rất quan trọng, có lẽ sau khi Đại Giác đại sư lên núi Ngũ Đài thỉnh thị rồi, ông ta thế nào cũng phải xuống núi một phen chứ không saỉ Cậu cứ yên tâm đi Đồ Long đảo trước đị Nếu cậu được tín vật của Đại Phương chân nhân thì càng hay, bằng không đã có Hoành Pháp đại sư lộ diện, dù Huyền Linh Tú có ngông cuồng đến đâu cũng phải nể mặt.
- Thế bây giờ lão tiền bối định đi đâủ
- Cậu hỏi lão phu ư? Hà hà! Bất cứ Hoành Pháp lão thiền sư có chịu xuống núi hay không, việc này đã do đại sư huynh của lão gây nên, thì thể nào lão cũng phải theo Đại Giác hoà thượng đi Bắc Hải một phen.
Nói xong, ông ta quay người tiến thẳng về phía Bắc ngay
Thanh Lam thấy Ly Hỏa chân nhân có bụng dạ sốt sắng như vậy, trong lòng rất kĩnh ngưỡng, nên cứ đứng ngẩn người ra mà nhìn theo hoài
Lan Nhi tiến tới gần khẽ hỏi:
- Lam đại ca, khí giới của ông ta vừa xử dụng là khí giới gì thế? Dài bảy tám thước như vậy mà ông ta chỉ vừa thâu lại đã chui gọn ngay vào tay áo rồi biến mất?
- Đó là Liệt Hỏa Kỳ đấỷ
- Liệt Hỏa Kỳ là cái gì?
Bạch Mai bỗng xen lời nói:
- Sao đại ca không sớm nói cho chúng tôi biết? Bằng không, tôi bảo ông ta lấy lá cờ ấy ra cho chúng ta thưởng thức báu vật của Liệt Hỏa môn ấy có phải là chúng ta được sáng mắt một phen không?
Tiểu Hồng xen lời hỏi:

- Lam đại ca, ông ta có thù với sư phụ của tiểu muội phải không?
Thanh Lam lắc đầu đáp:
- Tôi cũng chỉ biết như cô thôị Hôm đó tôi có nghe Hồng Phúc nói, có lẽ đó là việc của đời trên. Hà! Người trên giang hồ đều thế hết. Hễ thấy võ công của đối phương khắc chế được võ công mình là coi đối phương như kẻ thù địch ngay Nếu người nào mình cũng rộng lượng cả và biết hợp tác với nhau đem những sở trường của mình ra bổ cứu vào sở đoản của đối phương, như vậy võ học của nước ta có phải ngay càng tinh xảo và rạng rỡ hơn không?
Lan Nhi bĩu môi nói:
- Ai chả biết nói thế! Nhưng đại ca thử nghĩ xem, từ xưa tới nay đã có ai làm được như vậy không?
Thanh Lam đáp:
- Chỉ tại vì lòng hẹp hòi ấy mà người nào cũng muốn cho môn phái mình được nổi tiếng hơn môn phái của người khác, cho nên sư ân oán của giang hồ không bao giờ dứt được cả.
Nói tới đó, chàng sực nghĩ tới gần đây Lan Nhi xử dụng một thế kiếm pháp trông có vẻ quen mắt lắm, kiếm pháp của nàng vừa nhanh vừa lợi hại, chỉ thoáng cái đã chặt gãy được tay của Đường Thiên Sinh và đã giết được Ngô Tán Đình, nhưng vì lúc ấy đang bận rộn, chàng không kịp hỏi nàng đã học ở đây ra thế kiếm ấy Hôm nay nàng lại sử dụng thế kiếm đó mà đẩy lui được Sĩ Ngạc, thế kiếm của nàng quả thật lợi hại Nàng ra tay như thế nào mà chàng cũng không trông thấy rõ. Võ công của Lan Nhi ra sao, chàng biết rõ lắm chẳng lẽ gần đây nàng đã gặp gỡ một danh sư nào truyền thụ cho pho kiếm ấy, chứ bằng không, kiếm pháp của Thác Thành Song Hung truyền thụ cho không thể nào lợi hại như thế được.
Nghĩ như vậy, chàng cứ trố mắt lên nhìn Lan Nhi không chớp.
Lan Nhi thấy chàng nhìn mình như thế, hổ thẹn vô cùng, nũng nịu hỏi:
- Lam đại ca, sao chẳng nói chẳng rằng, cứ nhìn em như vậỷ
Em không chịu đâụ
Thanh Lam thủng thẳng hỏi:
- Lan Nhi, tôi muốn hỏi cô một điều nàỵ
Lan Nhi u oán đáp:
- Hỏi gì đại ca cứ nói đị
- Tôi muốn hỏi hiền muội học ở đâu ra thế kiếm vừa đẩy lui được Chúc Sĩ Ngạc?
Bạch Mai vỗ tay xen lời nói:
- Phải đấy, kiếm pháp của chị Lan thần diệu lắm. Sư phu của em nói

Càn Khôn Bát Kiếm của ông ta truyền thụ cho đã là đệ nhất kiếm pháp của thiên hạ rồi, nhưng kiếm pháp của chị Lan vừa xử dụng còn lợi hại hơn Càn Khôn Bát Kiếm.
Thấy Bạch Mai nói như vậy, Thanh Lam ngạc nhiên, nghĩ thầm:
"Thế ra kiếm pháp của Thiên Lý Cô Hành Khách truyền thụ cho ta là Càn Khôn Bát Kiếm đấy Nếu vậy pho kiếm pháp Càn Khôn Nhất Kiếm của ông già Côn Luân truyền thụ cho ta chỉ khác nhau có một chữ "Bát" và chữ " Nhất" thôị..
Chàng vừa nghĩ tới đó nghe thấy Lan Nhi nói:
- Ủa! Thế Lam đại ca không nghe thấy Hắc sư huynh nói hay saỏ
- Hắc sư huynh nàỏ Có phải là Hắc Ma Lặc đấy không?
- Không phải anh ấy, chả lẽ lại còn hai người Hắc sư huynh hay saỏ
- Hắc sư huynh đã nói gì?
- Sau khi đại ca rời khỏi Thác Thành, em cũng lẻn xuống núi, không ngờ giữa đường lại gặp Hắc sư huynh. Hắc sư huynh như quen biết em từ trước rồi vậy, vừa gặp mặt anh ta đã gọi em là Tiểu Thiên Hồ liền.
Thanh Lam biết Hắc Ma Lặc hay nói bóng, nên nghe tới đó chàng cũng phải bật cườị Lan Nhi lườm chàng một cái rồi nũng nịu nói tiếp:
- Cả đại ca cũng cười em nốt. Em không nói nữa đâụ
Thanh Lam vội xin lỗi và nói tiếp:
- Tôi cười Hắc sư huynh hay nói bông đùa đấy, chứ tôi đâu dám cười cô.
- Đại ca có biết Hắc sư huynh nói những gì không? Anh ấy vừa lên tiếng nói câu đầu, em đã bực mình chịu nhịn không nổi rồị Anh ấy bảo :
"Cô có phải là Tiểu Thiên Hồ không? Lại đây, tôi đang tìm kiếm cô đấy". Thấy anh ta nói như thế, em tức giận vô cùng, liền ra tay tấn công ngay, không ngờ anh ấy lại bỏ chạy luôn. Khinh công của anh ấy lợi hại thật chỉ trong nháy mắt đã mất tích ngạỵ Em tức giận khôn tả, hậm hực nói :
"Tên ma lem ấy, lần sau cô nương bắt gặp, thế nào cũng phải đánh cho một trận nên thân mới được" ngờ đâu anh ta đã ẩn núp ở phía sau em từ hồi nào mà em không hay biết gì hết. Anh ta vừa cười vừa đỡ lời:
"Xui thật! Sư phụ cứ bắt mình đi tìm kiếm Tiểu Thiên Hô cái quái gì ấỵ Mới lên tiếng hỏi có một câu mà cô ta đã tức giận mình như vậy rồi lại còn chửi thầm mình là tên Ma lem nữạ Hừ! Ma lem.. ma lem... chính mình cũng giả dạng làm ma lem một lần rồi, lại còn đi nói người khác. Nếu phải mỗ là người khác thì mỗ đã bỏ từ lâu rồi". Em

nghe tiếng nói biết ngay là anh ta vội quay lại tìm kiếm, ngờ đâu anh ta lại có khinh công nhanh đến như thế, em vừa quay người lại đã không thấy hình bóng anh ta đâu hết. Đang ngơ ngác thì phía sau lưng lại có tiếng nói của anh ta nổi lên. “Tiểu Thiên Hồ, đừng có nóng nảy mà bực mình như thế. Mỗ đến đây là đem thư đến cho cô, chứ không phải đến để giễu cợt cô đâụ Này đây, cô thử xem có phải thư của cô không?”.
Em quay người lại thì quả thấy anh ta đang cầm một lá thư thật, trên có viết tên của em là người nhận nữạ Em liền nghĩ :
“Ngoài cha mẹ ra, ta không có một người bạn nào hết. Hay là thư này của Lam đại ca gửi cho ta chăng?”.
Nghĩ tới đó, em mừng rỡ khôn tả, vội giơ tay giật lấy lá thư.
Lần nầy anh ấy không tránh né, trái lại còn cười hì hì rồi nói tiếp:
- Cô nên nhớ, từ giờ trở đi cô phải gọi tôi là sư huynh. Trước Tết Đoan Ngọ ba ngày, cô đến Miên Trì đợi tôi, đừng có sai hẹn đấy nhé?
Thanh Lam vội hỏi:
- Trong thư nói những gì?
Lan Nhi vừa cười vừa đáp:
- Trấn đối nhất kiếm.
- Trấn đối nhất kiếm ư?
Thanh Lam rất ngạc nhiên hỏi như vậy, Lan Nhi gật đầu đáp:
- Trong thư chỉ có một thế kiếm pháp ấy thôi, chứ không viết gì thêm hết.
Lúc này Thanh Lam mới vỡ nhẽ:
- Thế kiếm ấy là của Côn Luân lão nhân cho cô đấỵ
Lan Nhi gật đầu đáp:
- Đúng thế! Thoạt tiên em không biết gì hết, cứ theo kiếm pháp ấy mà luyên tập. Kiếm pháp ấy thần diệu lắm và oai lực mạnh không thể tưởng tượng được. Em vừa mừng rỡ vừa cảm động. Sau em đến Miên Trì quả lại gặp Hắc sư huynh. Anh ấy bảo:
“Lần trước là do lão sư phụ sai anh đem thế kiếm ấy đến cho em và bảo đã nhận em làm đệ tử ký danh rồị” Hắc sư huynh còn nói:
“Lam đại ca cũng là đệ tử ký danh của sư phụ và cũng đã được sư phụ truyền thụ cho một thế kiếm.” Em nhớ ra ngay thế kiếm của sư phụ đã truyền thụ cho đại ca tên là Càn Khôn Nhất Kiếm. Đại ca đã nhờ thế kiếm đó mà đánh cho Độc Băng Luân phải hoảng sợ ù té chạy là gì? Hắc sư huynh còn nói:
“Sư phụ chúng ta có tất cả bốn thế kiếm mà người trên thiên hạ không ai đánh nổị Thế thứ nhất là Càn Khôn Nhất Kiếm, đã truyền

thụ cho Lam đại ca và cũng là mạnh nhất trong bốn thế. Thế thứ hai là Khảm Ly Nhất kiếm thì truyền thụ cho chị Hồng Tuyến.
Thế thứ ba là Trấn Đối Nhất Kiếm truyền thụ cho em. Còn thế thứ tư là Càn Tốn Nhất Kiếm truyền thụ cho Hắc sư huynh.
Lúc này Thanh Lam mới biết Càn Khôn Nhất Kiếm là thế kiếm mạnh nhất trong bốn thế kiếm đó.
Lan Nhi lại nói tiếp:
- Hắc sư huynh còn nói:
"Bốn thế kiếm ấy tách ra xử dụng, các cao thủ hạng nhất trong võ lâm đã khó mà chống đỡ nổi, nếu hợp bốn thế lại xử dụng thì sẽ vô địch thiên hạ ngay Vì bốn thế kiếm pháp đó vốn dĩ có tất cả tám thế, sau sư phụ nghiên cứu kỹ lưỡng rồi ghép hai thế thành một, nên mới còn lại có bốn thế như vậy và được gọi chung là Càn Khôn Tứ Kiếm
Thanh Lam nghe thấy Lan Nhi nói tới đó, sực nghĩ đến kiếm của Thiên Lý Cô Hành Khách đã truyền thụ cho, mà Bạch Mai gọi là Càn Khôn Nhất Kiếm của mình nhưng oai lực hơi kém một chút.
Như vậy pho kiếm mà Thiên Lý Cô Hành Khách đã truyền thụ cho là ở trong thời kỳ chưa được Côn Luân lão nhân ghép hai thế thành một nên oai lực mới kém hơn. Như vậy Thiên Lý Cô Hành Khách thế nào cũng có sự liên quan gì tới Côn Luân lão nhân...
Thanh Lam đoán chắc chỉ cần gặp Hắc Ma Lặc là có thể biết rõ được Thiên Lý Cô Hành Khách là ai và lai lịch của Bạch Mai liền.
Nghĩ tới đó, chàng lại lên tiếng hỏi tiếp:
- Sau rồi thế nào nữả
Lan Nhi vừa cười vừa đáp:
- Sau rồi thế nào thì đại ca biết rõ rồi, việc gì phải hỏi tiểu muội nữả Hắc sư huynh nói đại ca bị cha mẹ em với ông già họ Kỳ liên tay đánh rớt xuống dưới thung lũng, nên anh ta bảo em nối những sợi mây lại, rồi thòng xuống bên dưới để cứu đại ca lên.
- Ủa! Thế ra người thòng sợi mây xuống cứu tôi chính là hiền muội đấy à?
- Nếu không phải là em thì còn ai đến cứu đại ca nữả
Bạch Mai thấy Lan Nhi nói như thế, nũng nịu xen lời nói:
- Nếu em biết, thế nào em cũng tới đó cứu đại ca ngay
Lan Nhi cười khì, nói tiếp:
- Lúc ấy hiền muội đã quen biết Lam đại ca đâủ Nếu là bây giờ thì người đến cứu đại ca sẽ nhiều không biết bao nhiêu mà kể.
Bạch Mai vội cướp lời nói tiếp:
- Lam đại ca chỉ cần học biết Long Phi Cửu Thiên là không sợ rớt xuống dưới thung lũng nữạ Để tôi dạy môn khinh công đó cho đại ca

nhé?
Lan Nhi nhảy bắn người lên, hỏi:
- Thế chị Bạch Mai có chịu dạy tôi không?
Bạch Mai chớp nháy mắt mấy cái rồi vừa cười vừa đáp:
- Sao lại không? Chị chỉ cần học thuộc lòng khẩu quyết là luyện tập được ngay
Lan Nhi mừng rỡ vô cùng, vội kéo tay Tiểu Hồng và quay lại nói với Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, chúng ta mau kiếm tảng đá lớn nào để ngồi và nghe chị Bạch Mai truyền thụ cho môn khinh công ấy đi
Bốn người liền tới một tảng đá lớn ở đó ngồi xuống. Bạch Mai liền đọc khẩu quyết của môn Long Phi Cửu Thiên cho ba người nghe, vừa đọc vừa giảng giải Ba người đều có khinh công tuyệt mức nên chỉ nghe Bạch Mai giảng giải qua một lần là đã hiểu biết liền.
Bốn người cứ ngồi ở trên táng đá ấy mà chuyện trò cho đến sáng, rồi mới lên đường đi về hướng Đông. Ngày thứ tư, bốn người đã đi tới chỗ tận cùng của Đông Hải rồi
Thì ra lúc bấy giờ tuy gọi là Đông Hải, nhưng sự thật là bờ bể của tỉnh Triết Giang hiện thời Từ Châu Sơn đến Ngọc Hoàn, ven bờ bể đều lác đác có những làng mạc của các người thuyền chài Dân cư ở đó đều sống bằng nghề đánh cá.
Bốn người tới đó rồi, tìm kiếm luôn ba ngày mà cũng không thấy tung tích của Nam Quái, Bắc Tàn hai ông già ấy đâu và cả vợ chồng Thôi Văn Úy cũng không thấy nốt.
Thanh Lam nóng lòng sốt ruột vô cùng. Chàng biết Nam Quái, Bắc Tàn không bao giờ sai lời hẹn ước, thể nào cũng tới nơi đây, nhất là vợ chồng Văn Úy lại đi trước mình mấy ngày, đáng lẽ phải tới trước mới phải Chàng càng nghĩ càng ân hận tại sao lúc đầu lại không hỏi rõ Nam Quái, Bắc Tàn là sẽ gặp nhau ở làng nào, huyện nào
Điều này cũng không thể trách chàng được, vì từ nhỏ đến giờ chàng đã trông thấy bể bao giờ đâu, nên cứ tưởng bờ bể Đông Hải chỉ là một chỗ dài nhất độ ba mươi dặm là cùng chớ có ngờ lại mênh mông lớn rộng như thế nàỷ
Sau Bạch Mai nghĩ ra được một cách. Nàng cho bọn mình đã hẹn ước với Nam Quái, Bắc Tàn đi Đồ Long đảo rồi đến đó tìm kiếm sẽ gặp liền.
Thanh Lam nhận thấy ý kiến của Bạch Mai rất hay, liền hỏi thăm những người thuyền chài, bến nào là bến đi Đồ Long đảọ
Nhưng chàng đã hỏi thăm luôn mấy người mà không một ai biết cái đảo ấy ở đâu hết. Có người lại bảo đảo ấy là đảo của thần tiên,

người phàm không thể nào đi tới đó được. Sau cùng mới có một ông già đánh cá nói đảo Đồ Long hình như ở bên phía Nam, các vị cứ đi về phía Nam chừng ba bốn chục dặm, đến núi Đại Bàn hỏi thăm thì may ra nơi đó sẽ có người biết.
Bọn Thanh Lam bốn người liền nghe theo lời ông già ấy mà đi về phía Nam tìm kiếm. Đi độ ba bốn chục dặm, thấy phía trước có một khoảng núi cao, dưới chân núi có một cái làng có chừng hai ba chục nóc nhà. Bờ bể ở đó là một hải cảng, có đậu mười mấy chiếc thuyền đánh cá to nhỏ.
Những người dân thuyền chài trông thấy bọn Thanh Lam ăn mặc kỳ lạ như vậy đến quây quần lại xem. Thanh Lam chắp tay vái chào một ông già tuổi khá cao và hỏi:
- Thưa lão trượng. Đại Mạc dương ở đâủ
Ông già ấy ngắm nhìn bốn người một hồi, rồi kinh ngạc hỏi:
- Có phải công tử gia muốn đi Đồ Long đảo đấy không?

Hồi 80
Chỉ Túc Cường Lạc

Thanh Lam chưa kịp trả lời thì Bạch Mai đã gật đầu, cướp lời đáp:
- Vâng, chúng tôi muốn đi Đồ Long đảo thực. Tại sao lão trượng lại biết rõ như thế?
- Vì lão thấy người nào đi Đồ Long đảo cũng hay đem theo đao kiếm. Nay tiểu lão thấy bốn vị cũng có mang theo khí giới nên mới hỏi như vậy
Nói tới đó, ông già lại ngắm nhìn Thanh Lam rồi nói tiếp:
- Tiểu lão ở đây mấy chục năm rồi, năm nào cũng thấy có một hai bọn người mướn thuyền đi Đồ Long đảo, nhưng chưa bao giờ được trông thấy những người đẹp tựa thần tiên như công tử và mấy vị cô nương đây vậy. Theo ý tiểu lão thì bốn vị không nên đi Đồ Long đảo
Tiểu Hồng vội hỏi:
- Sao cụ lại nói như thế?
Ông già hít một hơi thuốc, thở khói ra và đáp:
- Lão nghe nói trên Đồ Long đảo có một vị lão thần tiên và có ba người đồ đệ cũng đã thành tiên hết. Vì dưới chân núi có một cái hang lửa sâu hơn trăm trượng, bên trong chứa đựng đầy những kim ngân châu báu, ai tới đó chỉ cần lấy được một nắm cũng đủ sung

sướng suốt cả một đời, nhưng... người đi thì nhiều, và từ đó đến giờ chưa thấy một người nào quay trở lại cả. Chính tiểu lão đã chở hai ba trăm người lên đảo đó rồị
Bạch Mai hỏi tiếp:
- Thưa cụ, chúng tôi đã hẹn với người ta thể nào cũng phải đi đến đó, và thể nào cũng sẽ quay trở về. Cụ cứ cho chúng tôi biết Đồ Long đảo ở đâu là được rồị
Ông già thuyền chài cầm ống điếu chỉ ra ngoài khơi và đáp:
- Từ đây đến Đồ Long đảo còn xa lắm.
Thanh Lam lại lên tiếng hỏi:
- Thưa cụ, không biết mấy ngày gần đây có hai ông cụ và hai vợ chồng trẻ tuổi mướn thuyền đi ra Đồ Long đảo không?
Ông cụ ấy đáp:
- Hôm nọ có hai người một già một trẻ mướn thuyền của Tiểu Tam Tử ở bên láng giềng của lão đi Đồ Long đảo, nhưng tới nay vẫn chưa thấy họ về. Tối hôm qua, cũng có một người mặt đen mặc áo khoác tới đây chứ không có hai ông cụ với hai vợ chồng trẻ tuổi như công tử vừa nói Nếu muốn đi Đại Mạc Dương để tới Đồ Long đảo thì thể nào cũng phải mướn thuyền ở nơi đây đi mới được.
Thanh Lam nghe nói Nam Quái, Bắc Tàn và vợ chồng Văn Uý chưa tới nơi, đang thất vọng thì Lan Nhi đã xen lời hỏi:
- Cụ nói người mặt đen có phải người ấy trên lưng có đeo một chiếc đồng trùy bóng nhoáng đấy không?
Ông già nọ gật đầu đáp:
- Phải đấy, lão thấy cái trùy ấy có vẻ nặng lắm, nên lão có đưa mắt ngắm nhìn mấy lần.
Lan Nhi nghe nói, mừng rỡ khôn tả, nhẩy bắn người lên, vội la lớn:
- Lam đại ca, Hắc sư huynh đã đi Đồ Long đảo rồi, chúng ta phải đi ngay mới được.
Thanh Lam sực nghĩ tới chuyện mình đánh gẫy hai cái răng của Kỳ Thiên Hành, nên y mới kiếm mình để trả thù. Lúc ấy, Hắc Y Côn Luân liền nhận lời gắn lại hai cái răng cưa ấy cho y, quí hồ hai chiếc răng cửa ấy còn giữ lại được.
Vương ốc Tản Nhân có hỏi Hắc Y Côn Luân rằng:
- Ngươi có thể lấy được cao sừng rồng hay sao mà dám cam đoan gắn lại được hai cái răng cưa ấy cho lão phụ
"Có lẽ phen này Hắc sư huynh đi đảo Đồ Long là muốn lấy được Long Giác Cao để gắn lại hai cái răng cửa kia cho Vương ốc Tản Nhân hộ ta cũng nên".
Nghĩ tới đó, chàng bỗng thất thanh kêu "ối chà" một tiếng và nghĩ

tiếp:
“Bữa nọ ở Trường Hận Cốc, gặp Đông Hải tam tiên, võ công của họ cao siêu như thế, tất nhiên sư phụ của họ là Đồng Da lão nhân thì võ công ắt phải cao siêu hơn họ nhiều Ừ, phải rồi, Trì và Lầu hai lão tiền bối nói, võ công của Đồng Da lão nhân cũng ngang với hai ông ấy Như vậy một mình Hắc sư huynh địch sao nổi thầy trò họ? Vì việc của mình mà Hắc sư huynh phải mạo hiểm như vậy, nếu anh ấy có mệnh hệ nào, thì tạ..
Nghĩ tới đó, chàng càng lo âu thêm, vội nói với ông già thuyền chài rằng:
- Thưa cụ, anh em chúng tôi, có việc cần phải đi Đồ Long đảo ngay, cụ làm ơn mướn hộ chúng tôi một cái thuyền, dù phải trả đắt đến đâu, chúng tôi cũng vui lòng. Quí hồ cụ mướn cho chiếc thuyền nào đi thực nhanh thì anh em chúng tôi cảm ơn cụ vô cùng.
Chàng vừa nói vừa móc túi lấy một nén bạc ra đưa cho ông già.
Ông cụ trông thấy nén bạc trắng xoá như thế cười đến tít mắt lại và đáp:
- Nếu công tử cứ nhất định đi thì tiểu lão không dám ngăn cản nữa Ngày hôm nay trời quanh mây tạnh ai nấy đều ra ngoài khơi đánh cá hết. Thôi, để lão chở công tử và ba vị tiểu thư đi vậy
Bạch Mai kinh ngạc hỏi:
- Lam đại ca, chúng ta không đợi chờ Thôi đại ca với hai vị lão tiền bối nữa hay sao
Thanh Lam cau mày lại, đáp:
- Hắc sư huynh đã một mình mạo hiểm đi trước rồi, chúng ta phải đi tiếp viện ngay mới được. Còn hai vị tiền bối với vợ chồng Thôi đại ca chưa tới thì chúng ta chỉ cần viết một lá thư để lại, bảo họ đi ngay cũng được chứ sao
Một lát sau, ông già với một người trẻ tuổi đem rất nhiều lương thực xuống thuyền, rồi mời bốn người xuống, nhổ neo chèo thuyền đi luôn.
Chiếc thuyền ấy cũng khá lớn, trước sau có những hai cột buồm, bốn người liền vào trong ngồi xuống. Ông già đẩy cửa sổ ra để cho bốn người có thể xem cảnh ở ngoài bể, rồi ông ta mới kéo buồm để cho gió thổi đẩy thuyền đi
Chiều hôm ấy, người trẻ tuổi bưng cơm vào trong khoang cho bốn nhiều ăn và nói:
- Bốn vị xơi cơm xong, nên đi nghỉ ngơi chốc lát trước. Bằng không, khi thuyền ra tới ngoài khơi, sóng gió nổi lên có lẽ chịu không nổi, sẽ thấy khó chịu vô cùng đấy

Thanh Lam gật đầu đáp:
- Không sao, phổ cập hãy cho chúng tôi biết bây giờ đã tới Đại Mạc Dương chưả
Người thuyền chài ấy vừa cười vừa đáp:
- Hãy còn sớm, đêm hôm nay mới chính thức ra tới ngoài bể, hiện giờ chúng ta vẫn còn đi ở trong ven bể, khi ra tới Đại Mạc Dương rồi, lại còn phải đi về phía Nam rồi mới tới Đồ Long đảo được.
Lan Nhi xen lời hỏi:
- Đến bao giờ mới tớỉ
Người thuyền chài vừa cười vừa đáp:
- Nếu thuận buồm xuôi gió, thì đến trưa mai chúng ta mới tới Đồ Long đảo được.
Mọi người ăn cơm xong vẫn chưa chịu đi ngủ ngay, cứ ngồi xem cảnh trên mặt bể hoàị
Khi trời đã tối xẫm, thuyền đã bắt đầu ra tới ngoài khơi liền có những ngọn sóng cao như núi đánh tới, dồn chiếc thuyền bồng lên, bồng xuống như sắp bị đắm tới nơi vậy, dù bốn người có võ công rất cao siêu, nhưng thấy thế cũng phải kinh hoảng.
Ông cụ ngồi ở đầu lái bị sóng đánh ướt áo mà vẫn trấn tĩnh như thường, không thấy ông ta có vẻ gì là sợ hãi hết. Bốn người liền ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức, mặc cho tình cảnh kinh hiểm đến đâu cũng không để ý tới, nhờ vậy mới bớt sợ hãi dần.
Sáng ngày hôm sau, từ khi mặt trời mọc cho đến lúc trưa, sóng gió không còn mạnh như trong đêm khuya nữa, bốn người ra đứng ở đằng mũi để ngắm phong cảnh không bao lâu mọi người trông thấy đằng trước có một cái chấm đen nhỏ như một hạt thóc vậỵ
Lúc bấy giờ ông cụ mới gọi người trẻ tuổi kia đến cầm lái thay cho mình. Ông ta châm ống điếu rồi đi tới cạnh bốn người và nói:
- Công tử gia với mấy vị tiểu thư đã trông thấy chưả Cái chấm đen ở phía đằng trước đó là đảo Đồ Long đấỵ
Mọi người mới hay nơi đó là Đồ Long đảo, Bạch Mai vừa nhìn về phía đó vừa lên tiếng hỏi:
- Cụ bảo Đồ Long đảo còn xa bao nhiêu nữa mới tớỉ
Ông cụ thuyền chài tủm tỉm cười và thủng thẳng đáp:
- Từ đây tới đó phải mất hai tiếng đồng hồ nữa mới tới nơi được.
Ai nây đều trông thấy cái chấm đen ở phía đằng xa và thuyền của mình đang đi thẳng về phía đó.
Chiếc thuyền đánh cá cứ xông pha trước sóng gió mà tiến, không bao lâu bốn người đã trông thấy rõ có đảo ở trước mặt rồi, và cũng biết đảo này chính là Đồ Long đảo, nhưng càng tới gần đảo bao

nhiêu, sóng vỗ vào mạn thuyền càng mạnh bấy nhiêụ Ông già thuyền chài vội hạ buồm xuống, rồi đi xuống đằng lái để cầm tay lái thay cho người trẻ tuổi kia Còn người trẻ tuổi thì tay cầm chiếc sào thực dài đứng chực sẵn ở đằng mũị
Thuyền ghé dần vào eo biển. Trên đảo, trên bờ có một bãi cát nho nhỏ. Vách núi của hòn đảo ấy tựa như một cái bình phong ngăn cản trước mặt mọi người, và trên đó đục ba chữ "Đồng Da Đảo" thực lớn.
Bạch Mai bỗng kêu "ủa" một tiếng và hỏi:
- Ông già ơi, đảo Đồ Long tức là đảo Đồng Da này đây à?
Ông già mỉm cười đáp:
- Cô nương nói rất đúng. Đồ Long đảo trước kia là Đồng Da đảọ
Vì trên đảo có những cây dừa cứng rắn như đồng, cho nên người ta mới gọi đảo này là Đồng Da đảọ Nghe nói năm xưa trên đảo này có một con khủng long thường thường xuất hiện gây gió bão đánh đắm thuyền bè, sau có một lão thần tiên dùng thanh kiếm Đồng Da giết chết con nghiệt long ấy, rồi từ đó trở đi hòn đảo này mới đổi tên là Đồ Long đảọ
Thuyền vừa mới chạm cào cát. Lan Nhi đã nhanh như chim cắt phi thân lên trên bãi cát ấy luôn. Khi nào Bạch Mai lại chịu lép vế, nàng cũng vội đuổi theo luôn.
Ông già thuyền chài thấy vậy giật mình kinh hãị Ông ta không ngờ hai cô bé này lại biết bay như vậỵ Mồm ông ta chỉ ú ớ được hai tiếng rồi vội vàng lớn tiếng kêu gọi:
- Công tử ơi!..... Các người hãy khoan. Lão còn có lời này muốn thưa cùng công tử.
Thanh Lam vội hỏi:
- Chuyện gì thế? lão trượng cứ nói!
Ông già há hốc mồm ra hồi lâu rồi mới gượng lời, nói tiếp được:
- Già không biết bốn vị là những người có tài bai thông thiên đến như thế. Chắc quí vị có liên quan gì tới lão thần tiên ở trên đảo nàỵ Quả thực già không biết...
Thanh Lam biết những người thuyền chài rất hay mê tín, dù chàng có giải thích cũng vô ích, vì vậy mà chàng chỉ ậm ậm ừ ừ thôị
Ông già thuyền chài lại nói tiếp:
- Xin tha lỗi cho sự đường đột của già, lão có câu này muốn thưa cùng công tử... nhưng cũng may công tử với lão thần tiên ở đây có sự liên quan với nhau, nên già chả cần phải nói nữa chắc công tử cũng đã biết rồị Vì nơi đây có một luật lệ, thuyền ở đâu tới cũng chỉ được phép đậu có một ngày thôi, bằng không... Hì hì! công tử là người hiểu biết, dù già có đợi chờ thêm một ngày nữa cũng không

sao, nhưng... già sanh sống ở trên mặt biển này, nếu lão thần tiên trách cứ, thì già quả thực chịu không nổị Cho nên... công tử muốn về...
Thanh Lam nghe nói liền ngẩn người ra, mới hay những thuyền bè chỉ được phép đậu ở đây có một ngày thôị Chàng suy nghĩ giây lát rồi vừa cười vừa đáp:
Cụ cứ yên tâm, nếu chờ đến ngày mai vẫn không thấy chúng tôi quay lại, thì cụ cứ việc về trước đị
Ông già vâng vâng dạ dạ. Tiểu Hồng đã nóng lòng sốt ruột liền thúc giục.
- Lam đại ca, chúng ta nên đi ngay đi thôị
Thanh Lam không nói năng gì nữa, hai cái bóng người cùng phi thân xuống bãi cát, Lan Nhi vội chạy hỏi:
- Ông già nói gì thế hở Lam đại cả
Thanh Lam đáp:
- Ông già lão vọng nói đảo quy định thuyền chỉ được phép đậu có một ngày thôi, nên chậm nhất là giờ này ngày mai, chúng ta phải rời khỏi nơi đâỵ
Bạch Mai xen lời hỏi:
- Thế Lam đại ca có nhận lời ông ta không?
Thanh Lam đáp:
- Không nhận lời thì cũng phải nhận chứ biết làm sao bây giờ?
Bạch Mai lo âu vô cùng, vội hỏi tiếp:
- Nhỡ chúng ta không ra kịp, thuyền đã bỏ đi rồi thì biết làm saỏ
Thanh Lam nói tiếp:
- Ông già ấy rất thành thực, chắc không bao giờ ông ta lại bỏ rơi chúng ta mà về trước đâủ Trong một ngày trời chúng ta cũng đủ thời gian để quay về rồị
Lan Nhi lại xen lời nói:
- Đảo Đồ Long nho nhỏ này thì giữ làm sao nổi được chúng tả
Bốn người vừa đi vừa chuyện trò. Khi đi tới dưới vách núi, mới hay hai bên vách đều có han đá do người ta đục thành. Đi lên phía trên bốn người liền theo hang đá ấy mà tiến lên. Lên đến đầu vách đá ấy, liền có một đường vừa rộng vừa phẳng lỳ, hai bên đường trồng toàn những cây dừa đồng. Con đường này đi thẳng tới chân đỉnh núị
Bốn người đi hết con đường đó, lại thấy có hai con đường nhỏ. Con đường ở bên trái cứ theo chân núi mà đi xuống. Còn con đường ở phía bên trái thì đi lên trên đỉnh núị Giữa hai con đường ấy lại có một cái đỉnh bát giác bằng đá, bên trong có bàn đá, ghế đá, hình như để cho người ta nghỉ ngơi vậỵ

Quả nhiên trên đỉnh núi có một cái biển đề “Chỉ Túc Đình”.
thực.
Hai bên còn có một câu đối, vế bên phải đề:
“Hối đầu bất nan”.
(Quay trở lại không khó) vế bên trái đề :
“Chỉ túc thường lạc” (Ngừng chân lại sẽ được sung sướng luôn luôn)
Thanh Lam xem xong câu đối ấy, liền nghĩ:
“Đôi câu đối này ngông cuồng thực, ý của y là muốn bảo người ta nên quay trở lại thì mới khỏi bị tai nạn, và nếu kip thôi ngừng bước thì bao gờ cũng được sung sướng. Thế ta chủ nhân nơi dây dặn bảo những người đến Đồ Long đảo chỉ nên đi tới Chỉ Túc Đinh này là phải quay trở về ngay, chứ đừng nên tiến thêm nữa mà bị mang tai hoạ vào người”.
Bốn người đang ngắm nhìn, thì bỗng có tiếng khánh kêu “coong”, phía sau đình đã có bốn đạo sĩ trẻ tuổi, lưng deo kiếm dừa đồng, bước ra đứng xếp thành hàng ngang chắp tay vái chào Thanh Lam, rồi lạnh lùng hỏi:
- Bốn vị ở xa đến thăm Đồ Long đảo, vậy có biết luật lệ ở trên đảo này như thế nào không?
Thanh Lam ngạc nhiên nghĩ thầm:
“Không ngờ trên Đồ Long đảo này mà cũng có lắm luật lệ như vậy!”.
Nghĩ đoạn, chàng vội chắp tay đáp lễ và trả lời:
- Tiểu sinh là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động, tháng trước đã được Đồng Địch Tiên đạo trưởng cho hay, mới không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây để xin một chút Long Giác Caọ
Còn luật lệ của quý đảo như thế nào thì quả thực chúng tôi không hay biết gì cả. Xin quý đảo hãy cho hay để chúng tôi biết tuân theọ
Đạo sĩ trẻ tuổi ấy thấy Thanh Lam nhắc đến tên nhị sư thúc của y, nên giọng nói của y đã thấy có vẻ khách khí hơn trước và mặt cũng bớt lầm lỳ hẳn, vội hỏi lại:
- Nhị sư thúc Trà chân nhân hiện giờ không phải là người tổng trực, nên ông ta đang ở trong đơn thất luyện công, không tiếp khách. Luật lệ của Đồ Long đảo chúng tôi là không cần biết người tới bổn đảo tên họ là gi, và là người của môn phái nàỏ Dù là đệ tử của mấy đại môn phái ở Trung Nguyên nếu đã đến Đồ Long đảo này rồi thì cũng chỉ được lấy tư cách cá nhân của mình mà hành sự thôị Sở dĩ bổn đảo có quy định như thế là muốn để tránh mọi sự hiểu lầm với các đại môn phái Đồng thời, ai tới đây cũng phải qua một cuộc thí nghiệm thử thách xem có đủ tư cách để lên Đồ Long đảo hay không?
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Thanh Lam liền hỏi tiếp:

- Chẳng hay cách thử thách của quí đảo như thế nào
- Nghĩa là phải thắng nổi bốn anh em bần đạo, rồi mới được phép yêu cầu yết kiến trức nhật sư tôn.
- Bốn vị đạo huynh thừa lệnh trên để thử thách võ công của người tới đảo, như vậy tiểu sinh đâu dám không tuân theo luật lệ đó, mong bốn vị đạo huynh hãy nương tay chọ
Nói xong, chàng vội rút Thất Tinh kiếm ra từ từ tiến lên. Lan Nhi, Bạch Mai và Tiểu Hồng cũng rút kiếm ra theọ
Thanh Lam vội ngăn cản ba người rằng:
- Các người hãy khoan, để mình tôi thử thách trước đã.
Bạch Mai tủm tỉm cười, quay đầu lại nói:
- Nếu vậy chúng tôi lược trận cho Lam đại ca nhé?
Bốn đạo sĩ trẻ tuổi cũng rút Đông Da kiếm ra, rồi đứng yên, trông rất oai nghị
Thanh Lam có vẻ phong nhã, giơ kiếm lên, lớn tiếng nói:
- Xin mời bốn vị đạo huynh ra tay trước.
Bốn đạo sĩ ấy đều chăm chú nhìn vào thanh Thất tinh kiếm của Thanh Lam, rồi người đứng giữa đáp:
- Xin thiếu hiệp cứ việc ra tay đi!
Thanh Lam mỉm cười, mũi kiếm giơ thẳng lên, chân khí truyền vào kiếm, thuận tay khẽ rung động thanh kiếm một cái, trên không đã có ba luồng kiếm phong, nhưng đột nhiên ngừng lại ngay
Bốn đạo sỹ trẻ tuổi nọ vốn dĩ không coi Thanh Lam vào đâu cả nhưng bây giờ mới thấy chàng giở có một thế kiếm ra thôi, cả bốn đã biến sắc mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi không hẹn mà nên vội đẩy Đông Da kiếm về phía trước nửa thước để phong bế lấy cửa ngõ đã.
Thì ra thế kiếm của Thanh Lam vừa rồi chính là thế Càn Tam Liên trong Càn Khôn Bát Kiếm mà Thiên Lý Cô Hành Khách đã truyền thụ cho chàng.
Mới thoáng trông, chỉ thấy mũi kiếm của chàng ở trên không rạch ba cái thôi, nhưng thực sự thế kiếm này là thế đầu của Càn Khôn Bát Kiếm tất nhiên bên trong bao hàm rất nhiều sự biến hóa kỳ ảọ Có lẽ bốn đạo sỹ này đã biết thế kiếm ấy rất lợi hại, nên họ mới biến sắc mặt không dám khinh thường chàng ta nữa.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 81
Chấm Tay Vào Chén Nước Viết Chữ Lên Mặt Bàn

Thanh Lam thấy mình đã giở kiếm thức đó ra, mà đối phương lại không ra tay trả đũa, chàng liền giơ kiếm lên để ngang ngực mà đứng, chứ không tấn công vội
Đạo sỹ đứng phía bên trái thấy thế liền quát lớn:
- Giang thiếu hiệp rủ các đồng môn tới, là muốn đến Đồ Long đảo để cứu người phải không? Hì hì! Trận Đồng Da này có giản dị như quý vị tưởng tượng đâu! Nếu có dễ phá thì lại không thể gọi là Đồng Da trận nữa
Thấy đối phương nói như thế, Thanh Lam ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi:
- Đạo huynh nói như thế là nghĩa lý gì?
Đạo sỹ nọ lạnh lùng đáp:
- Bốn vị tới đây, có phải thực bụng đến để xin Long Giác Giao hay không, thì cũng chỉ bốn vị tự biết lấy mà thôi!
- Tiểu sinh ở Cửu Hoa đã được Trà đạo trưởng cho hay mới không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, sao quý vị lại bảo là giả dối được?
- Giang thiếu hiệp, vừa rồi bần đạo đã nói rõ rồi, luật lệ của bổn đảo là phàm các đệ tử của các đại môn phái ở Trung Nguyên tới Đồ Long đảo này để lấy Long Giác Giao, chỉ có thể lấy tư cách cá nhân cùng với tài ba thực học của mình mà vào trong Đồng Da trận để lấy Long Giác Giao thôi Nếu có bị giam giữ ở trong trận thì cũng chỉ có thể tự trách tài nghệ của mình còn kém cỏi, chứ người của các đại môn phái không được ra mặt cứu giúp. Giang thiếu hiệp vừa rồi tự nhận là môn hạ của phái Không Động? Nhưng thế kiếm của các hạ vừa sử dụng, theo sự ước đoán của bần đạo, có lẽ không phải là của phái Không Động.
Thanh Lam nghe thấy đối phương nói như vậy, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên. Chàng không ngờ bốn đạo sỹ ít tuổi như thế, mà lại có đôi mắt lợi hại như vậy Mình mới giở có một kiếm thức ra thôi, mà họ đã nhận ra được đó không phải là võ công của phái Không Động liền...
Nghĩ như thế, chàng lại chắp tay chào và nói tiếp:
- Pháp nhỡn của các hạ cao minh thực! Tiểu sinh tuy là môn hạ của phái Không Động thực, nhưng lại được một vị lão tiền bối của phái Côn Luân đoái hoài mà ban cho một pho kiếm pháp của phái Côn Luân. Vừa rồi chính tiểu sinh đã sử dụng kiếm thế của phái ấy đấy
- Pho kiếm này là của sư phụ tôi truyền thụ cho anh ấy, có gì là lạ mà các người phải kinh ngạc đến như thế?
Lan Nhi cũng xen lời hỏi:

- Này, các người bảo chúng tôi là người của phái Côn Luân sai tới phải không? Và còn nói gì chúng tôi rủ đồng môn đến đây để cứu người Chẳng lẽ người của phái Côn Luân đã bị lọt vào tay của các người rồi hay saỏ
Đạo sỹ trẻ tuổi ấy ngửng mặt lên trời cười ha hả, đáp:
- Dù là Đại La Thiên Tiên đến Đồ Long đảo này cũng còn phải khuất giá mấy ngày, huống hồ là môn hạ của phái Côn Luân.
Lan Nhi vội hỏi tiếp:
- Thế người của phái Côn Luân hiện ở đâủ
Bạch Mai cũng phùng mồm trợn mép hậm hực nói:
- Thế ra các người tùy ý để cho người ta lên trên đảo lấy Long Giác Giao chỉ là một câu chuyện để lừa dối người thôi chứ không phải là sự thực phải không?
Đạo sỹ nọ tức giận vô cùng, trầm giọng đáp:
- Nếu quả thực các người đến đây lấy Long Giác Giao thì chỉ cần thắng nổi anh em bần đạo đây, rồi anh em bần đạo sẽ đưa các người đi yết kiến trực nhật sư tôn, rồi các người cứ việc thi thố tài ba của mình vào trong trận mà lấỵ Chứ còn các người đến đây định cứu người, thì lại là một chuyện khác!
Lan Nhi lại hỏi:
- Nếu quả thật chúng ta đến đây để cứu người, thì các người sẽ đối xử ra saỏ
Đạo sỹ nọ ung dung đáp:
- Thì phải đợi sư tôn của chúng ta xét xử đã.
Tiểu Hồng vẫn đứng yên từ nãy đến giờ, nghe đối phương nói như thế, nàng không sao nhịn được liền xen lời nói:
- Hừ! Đồ Long đảo thì đã lợi hại gì nàỏ Hai tháng trước đây đại sư huynh của ta đã chả nói đến là đến, và bảo đi là đi là gì? Các người có cản nổi y đâủ
Người đạo sỹ trẻ tuổi nghe nói mặt bỗng biến sắc, cười khinh khỉnh hỏi:
- Thế ra các người đều là đồng đảng của Thiên Lý Cô Hành Khách hay saỏ
Bạch Mai tức giận xen lời nói:
- Ngươi không được nói bậy! Thiên Lý Cô Hành Khách là sư phụ của tạ
Thì ra nàng định nói Thiên Lý Cô Hành Khách không tới Đồ Long đảo, người tới đó chỉ là Chúc Sĩ Ngạc thôị
Ngờ đâu nàng nói như thế này lại khiến cho bốn đạo sỹ kia càng hiểu lầm thêm.

Thanh Lam đứng cạnh trong lòng lo âu hết sức, vì chàng nghe giọng nói của đối phương, thì hình như Hắc Y Côn Luân đã gây hấn với người ở trên đảo và hiện đang bị giam giữ. Bây giờ lại dây dưa thêm vào câu chuyện Thiên Lý Cô Hành Khách khiến cho sự hiểu lầm lại ngày càng thêm sâu đậm, nhất thời khó mà giải thích cho họ hiểu được. Huống hồ nếu mình nói rõ cho họ biết, tuy có thể rửa sạch được nỗi oan cho Bạch Mai, nhưng Tiểu Hồng lại là sư muội của Chúc Sĩ Ngạc. Như vậy thì khi nào họ lại chịu buông tha cho nàng? Người ta có lòng tốt theo mình tới đây, nhỡ người của Đồ Long đảo đánh hay hành hạ nàng, thì mình cũng không thể nào khoanh tay đứng yên mà không giúp nàng được.
Chàng đang cảm thấy khó xử, đạo sỹ nọ lại quát bảo tiếp:
- Đồ Long đảo này đang tìm kiếm Thiên Lý Cô Hành Khách, bây giờ các người lại dấn thân đến tận cửa như vậy! Hì hì! Họ Giang kia, các ngươi đã biết mấy thế Côn Luân kiếm pháp thì các ngươi cứ việc giở tài ba bản lãnh của mình ra đi, để bần đạo xem xem!
Thanh Lam đang định giải thích, nhưng nghe thấy lời nói của đối phương, hình như cho mình chỉ nhờ có kiếm pháp của phái Côn Luân thì may ra thắng thế của đối phương. Thanh Lam liền quay tít một vòng, và nhằm người đạo sỹ trẻ tuổi vẫn hay lên tiếng nói tấn công tiếp. Nhưng ba người nọ cũng đồng thời tưởng tường Thanh Lam đang múa kiếm đâm mình, nên mấy người đó cùng giơ kiếm lên phong tỏa Khi chúng gạt ngang một cái mới biết kiếm thế của đối phương là ảo ảnh, nhưng chờ tới khi chúng phát giác thì kiếm của Thanh Lam đã nhanh như gió nhằm đầu đạo sỹ kia bổ xuống rồi
Đạo sỹ ấy tự thị võ công của mình rất cao siêu, khi nào chịu lui bước và tránh né? Không những thế y còn quát lớn:
- Nhanh!
Y vẫn đứng yên, nhưng kiếm đồng của y bỗng ở bên cạnh người đưa rạ
Có lẽ cái câu “nhanh” ấy là ám hiệu riêng của chúng. Ba tên nọ hay tin cùng đồng thanh quát lớn, xoay đầu kiếm lại, nhằm Thanh Lam cùng đâm một lúc. Động tác của bốn người hầu như cùng ra tay một lúc vậy
Thanh Lam chưa xuống tới mặt đất, thấy đạo sỹ nọ lên tiếng rồi họ không tránh né thì thôi chớ lại còn múa kiếm phản công, và giờ ba thanh kiếm ở phía sau ra mới thắng được họ thôi
Nghĩ tới đó, chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, hào khí bộc phát, lớn tiếng cười và đáp:
- Tiểu sinh với thanh kiếm này ra ngoài giang hồ đã gặp khá nhiều

cao thủ rồi, nhưng còn đấu với bốn vị đại huynh, tiểu sinh chả cần phải dùng đến Côn Luân kiếm pháp cũng chưa chắc đã thua quý vị đâu!
Bốn đạo sỹ ấy vốn là đệ tử đời thứ ba của Đồ Long đảo, ngày thường vẫn tự phụ, ngoài sư trưởng của bổn môn ra, chúng không còn coi các cao thủ của võ lâm Trung Nguyên vào đâu hết.
Lúc này, chúng nghe thấy Thanh Lam ăn nói ngông cuồng như thế, chúng liền nổi giận, quát lớn:
- Tiểu tử ngông cuồng thật!
Bốn thanh Đồng Da Kiếm đều nhằm Thanh Lam đâm tới
Thanh Lam lớn tiếng cười, liền giở thế "Thông Thiên Triệt Địa", một thế đắc dụng cho Thất Tinh Kiếm, ánh sáng kiếm đã tỏa ra tứ phía, người theo kiếm mà chuyển động, đột nhiên tiến tới, giơ cánh tay phải lên, trường kiếm của chàng đã biến thành bẩy tám thanh kiếm một lúc, nhằm bốn đạo nhân đâm luôn.
Thế đó là thế kiếm cuối cùng của Thông Thiên kiếm pháp, tên là Truy Hồn Bát Kiếm. Lúc ấy kiếm ở trong tay Thanh Lam kêu veo véo, oai lực quả thật kinh người
Vì thấy đối phương coi thường phái Không Động, Thanh Lam đã quyết định dùng Không Động kiếm pháp để đánh cho bốn người chịu phục, cho nên chàng vừa ra tay đã dùng tuyệt thế của pho Thông Thiên kiếm pháp tấn công tới tấp.
Truy Hồn Bát Kiếm tinh diệu nhất là ở chỗ tám kiếm cùng tấn công một lúc, có hư có thực và cũng là một thế kiếm để đối phó với bốn kẻ địch cùng một lúc thần diệu nhất. Vì thế kiếm ấy nhanh không thể tưởng tượng được khiến kẻ địch cứ tưởng kiếm hư là kiếm thực và kiếm thực là kiếm hư, và còn tưởng tượng Thanh Lam như có bẩy tám cánh tay nhằm mỗi người tấn công hai kiếm một lúc.
Bốn đạo sỹ kinh hoảng vô cùng, cùng múa tít bốn thanh Đồng Da Kiếm, nên bóng kiếm tựa như một tấm màn đồng bóng nhoáng và ở bốn mặt ghép vào giữa
Không đợi chờ thế kiếm va đụng vào kiếm của mình cũng tấn công cùng một lúc, thật là trước sau bị địch tấn công như vậy, hình như chàng không có cách gì mà chống đỡ bốn thế tấn công như vậy
Bạch Mai thấy thế kinh hãi đến thất thanh kêu "ủa" một tiếng, nhưng nàng đã nghe thấy có một tiếng hú thánh thót nổi lên, một luồng ánh sáng bạc bỗng tỏa ra làm lóe mắt mọi người
Hoành Ni Lục Hợp, đây là thế kiếm tuyệt nhất trong pho Thông Thiên kiếm pháp, và oai lực của nó cũng không thể tưởng tượng được.
Đằng trước đằng sau Thanh Lam hai luồng bóng kiếm đồng va đụng

vào luồng ánh sáng bạc kia, liền có tiếng kêu “bốp bốp”. Hai luồng bóng kiếm đồng đó bỗng biến mất. Mọi người chỉ thấy bóng người thấp thoáng và nhìn kỹ mới hay bốn đạo sỹ đã có hai tên tay cầm kiếm gãy, sắc mặt nhợt nhạt, đứng đờ người ra như tượng gỗ. Có lẽ hai tên này đã sợ hãi quá nên mới có thái độ như vậy
Quý vị nên biết môn phái của Đồ Long đảo môn quy rất nghiêm, mỗi đệ tử sau khi học thành nghề rồi, do sư trưởng đích thân ban cho một thanh kiếm Đồng Da (kiếm này làm bằng thân cây dừa đồng), nếu bị người ta chặt gẫy là do võ công của mình không được thuần thuộc để làm mất sĩ diện của sư môn đi, người đó sẽ bị trị tội rất nặng. Cho nên các môn hạ đệ tử của Đồ Long đảo rất quý trọng thanh kiếm đồng da ấy
Lúc này hai tên bị Thanh Lam chặt gẫy kiếm như vậy, chúng không hổ thẹn và đau lòng sao được?
Đang lúc ấy, có một luồng gió thổi tới, và bỗng có một bóng người ở đâu nhảy xuống, lớn tiếng quát bảo:
- Thất Tinh kiếm là thần vật của đời thượng cổ, chặt vàng chém sắt như chém bùn vậy Đây không phải là lỗi của các ngươi, vậy các ngươi mau lui xuống và cho phép được vào kho kiếm lãnh hai thanh kiếm khác!
Bốn đạo sỹ ấy đều cung kính vái chào, vâng dạ một tiếng rồi rút lui luôn.
Thanh Lam đưa mắt nhìn, mới hay người vừa phi thân tới đó là một ông già, tuổi chừng năm mươi, mặc cái áo dài màu vàng chỉ ngắn đến đầu gối, lưng cột sợi dây lụa vàng, mày dài mắt nhỏ, mặt đầy hồng quang, dưới cằm có một chòm râu xanh, chân đi đất, nhưng trông rất chính phái
Đạo sỹ trẻ tuổi hay lên tiếng nói nhất muốn rút lui lại thôi và còn vái chào ông già rồi nói tiếp:
- Thưa sư phụ, bốn người này có hai người là sư muội và môn hạ của Thiên Lý Cô Hành Khách đấy
Ông già mặt đỏ gật đầu, xua tay, đáp:
- Sư phụ biết rồi!
Bốn đạo sỹ ấy vâng lời, vội rút lui ngay
Thanh Lam vội chắp tay vái chào và nói:
- Tiểu sinh nhất thời lỡ tay chặt gẫy trường kiếm của lệnh cao đồ, trong lòng rất không yên. Không biết lão trượng có phải là Thực Cô Tiên trong Đông Hải Tam Tiên đấy không? Tiểu sinh rất lấy làm thất lễ.
Ông già lớn tiếng cười ha hả và đáp:

- Giang thiếu hiệp không nên quá khiêm tốn như thế. Lão phu chính là Dương Chấn Cửu Bốn vị ở xa tới không phải là chuyện dễ, xin mời vào trong đình này nghỉ ngơị
Nói xong, ông ta giơ tay mời khách, rồi tiến thẳng vào trong Chỉ Túc Đình trước.
Tuy Thanh Lam thấy đối phương cử chỉ rất cao ngạo, nhưng lời nói lại rất khách khứa, chàng liền cùng Lan Nhi, Bạch Mai, Tiểu Hồng ba người theo Thực Cô Tiên vào trong đình. Mọi người vừa ngồi xuống thì đã có đạo đồng bưng nước lên mờị
Thanh Lam vội giới thiệu ba người cho Thực Cô Tiên và nói:
- Trước kia ở núi Thác Thành, tiểu sinh đã lỡ tay chặt gẫy mất hai cái móc ngọc trên chiếc Độc Băng Luân của Kỳ Thiên Hành, phải có Long Giác Giao mới có thể gắn lại được. Nhưng sau lại may mắn gặp được Đồng Địch Tiên đạo trưởng nên mới biết quý đảo có Long Giác Giao và lại còn cho phép người ta được đến lấy, tiểu sinh mới dám đường đột tới đây để xin chút ít. Nhưng nghe thuyền chài ở núi Đại Hàn nói thì đã có người đi thuyền đến quý đảo, mà theo lời họ mô tả hình dáng thì người đó hình như là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc, đại sư huynh của tiểu sinh. Vả lại vừa rồi lệnh cao túc cũng có nhắc nhở tới, hôm qua có một môn hạ của phái Côn Luân đến đây xin Long Giác Giao, việc này cũng do tiểu sinh mà nên. Không biết người đó có phải là tệ sư huynh không? Chẳng hay lão trượng có thể cho tiểu sinh biết được không?
Thực Cô Tiên để ý nhìn, thấy Thanh Lam thao thao bất tuyệt nói như vậy nhưng vẻ mặt rất thành khẩn, liền gật đầu và mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc, rồi thủng thẳng hỏi lại:
- Giang thiếu hiệp đã là môn hạ của phái Không Động, sao lại gọi Hắc Y Côn Luân là sư huynh như thế?
- Tiểu sinh chính là môn hạ của phái Không Động, nhưng được Côn Luân lão thần tiên đoái hoài, cho làm đệ tử ký danh.
Thực Cô Tiên vừa vuốt râu vừa gật đầu, nói tiếp:
- Phải, lệnh sư huynh Hắc Y Côn Luân có ở trên đảo thực!
Lan Nhi bỗng xen lời hỏi:
- Thưa đại bá bá, chẳng hay đại sư huynh của chúng tôi đang ở đâu thế?
Thực Cô Tiên nghe nói kinh ngạc hỏi lại:
- Cô nương cũng là môn hạ của phái Côn Luân đấy à?
Thanh Lam vội đỡ lời:
- Lan Nhi muội cũng là đệ tử ký danh của lão thần tiên đấy Thực Cô Tiên kêu "ồ" một tiếng, đưa mắt ngắm nhìn Lan Nhi rồi đáp:

- Hiện y đang bị giữ trong Đồng Da trận.
Lan Nhi nghe nói trợn tròn xoe đôi mắt, vội hỏi tiếp:
- Đại sư huynh bị giữ ở trong Đồng Da trận ư?
Thực Cô Tiên không trả lời mà chỉ nói với Thanh Lam tiếp:
- Theo luật lệ của Đồ Long đảọ..
Tiểu Hồng bĩu môi khẽ nói:
- Sao lại có lắm luật lệ đến thế!
Thanh Lam sợ nàng không biết ăn nói làm mếch lòng đối phương nên vội đưa mắt ra hiệụ
Quả nhiên Thực Cô Tiên đã lộ vẻ mặt không vui nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi ông ta lại nói tiếp:
- Theo luật lệ của bổn đảo, ai vào trong đảo lấy Long Giác Giao trước hết phải thắng được bốn người trông coi Trì Túc đình này trước, sau đó do sư huynh đệ lão đảm nhiệm chức tổng trực hỏi rõ người đó lấy Long Giác Giao về làm gì, rồi mới đưa người ấy theo đường chính mà vào trận. Nếu giữa đường người đó có gặp sự gì nguy hiểm thì cứ việc hô lên ba tiếng "Đồng Da lão thần tiên" là sẽ có người tiếp dẫn ra khỏi trận liền. Nhưng người đó phải suốt đời ở lại trên đảo và không chết chóc đâụ Nếu người nào tài ba cao siêu muốn vào lấy trộm Long Giác Giao thì cứ để mặc cho người đó tự tiêu tự diệt ở trong đảọ
Thanh Lam nghe nói lo âu vô cùng, vội hỏi tiếp:
- Xin hỏi lão trượng, tại sao đại sư huynh chúng tôi lại bị giam giữ ở trong trận như thế?
Thực Cô Tiên cau mày lại đáp:
- Lệnh sư huynh Hắc y Côn Luân không theo luật lệ của bổn đảo mà hành sự, lại thị có Côn Luân tuyệt học mà xông pha đây đó, và còn đả thương mấy đệ tử đời thứ ba của bổn đảo, vì thế y mới bị dụ vào trong Đồng Da trận, đến nay vẫn chưa ra được. Vì tôn sư của lão phu còn đang bế quan tu luyện, nên lão phu không dám tự tiện giải quyết việc nàỵ..
Lan Nhi hậm hực đỡ lời:
- Lam đại ca, đi! Chúng ta đi kiếm Hắc sư huynh, và cũng xem Đồng Da trận này lợi hại như thé nào mà lại giam giữ được môn hạ của phái Côn Luân như thế?
Thực Cô Tiên nghe nói liền biến sắc mặt ngaỵ
Vì mình được Hắc Y Côn Luân giải vây cứu nguy cho mấy lần, bây giờ Thanh Lam nghe thấy người sư huynh ấy bị giữ trong Đồng Da trận, máu trong người cũng sôi lên sùng sục ngaỵ Chàng lại nghe thấy Lan Nhi nói như thế, liền chắp tay vái chào Thực Cô Tiên và nói

tiếp:
- Tiểu sinh được lão trượng chỉ điểm cho như vậy, rất lấy làm cảm ơn, nhưng đại sư huynh đã bị giam trong trận, bắt buộc phải vào trong trận tương kiến.
Nói xong, chàng vội đứng dậy, ba nàng nọ cũng đứng dậy theo
Thực Cô Tiên mặt đang đỏ bừng, lại biến sắc lần nữa, và có vẻ lo âu là khác, nhưng vẫn cười ha hả, đáp:
- Vừa rồi thiếu hiệp đã thắng được đệ tử canh gác ở trước đình này, theo lệ thiếu hiệp có thể đi cửa chính mà vào trận, nhưng lão phu còn có một việc này muốn thỉnh giáọ
Nói tới đó, ông ta khẽ ra hiệu bảo Thanh Lam hãy ngồi xuống.
Thanh Lam thấy cử chỉ của ông ta như thế, thắc mắc vô cùng, và bụng bảo dạ rằng:
"Đối phương là đồ đệ của Đồng Da lão nhân, và cũng là lão đại của Đông Hải tam tiên, mới gặp gỡ mình lần đầu, sao lại có cử chỉ như vậỷ".
Chàng vừa nghĩ vừa lên tiếng hỏi lại:
- Không biết lão trượng còn có việc gì chỉ giáo nữả
Quả nhiên chàng nghe lời, lại ngồi xuống như cũ. Thực Cô Tiên thấy thế mặt tỏ vẻ mừng rỡ, chỉ thấy ông ta chấm nước trà viết lên trên bàn rằng:
"Trong khi gia sư tĩnh tọa, bất cứ tiếng động gì ở quanh ông ta mười trượng, ông ta đều nghe thấy hết. Côn Luân lão thần tiền là bạn cũ của ông ta, cho nên Hắc Y đại hiệp tuy bị giữ ở trong trận, nhưng không sao đâu Thiếu hiệp không nên lỗ mãng.".
Thanh Lam đọc xong những chữ đó mới yên tâm, mặt lộ vẻ cảm ơn, gật đầu chào Thực Cô Tiên một cáị
Thực Cô Tiên lại lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Vừa rồi lão phu nghe trực đình đệ tử nói trong bốn vị đây, có hai vị là tiểu sư muội và môn hạ của Thiên Lý Cô Hành Khách.
Chẳng hay chuyện đó có phải là chuyện thật không?
Thanh Lam đã biết dụng ý câu hỏi của ông ta, vội đáp:
- Lão tiền bối nói rất đúng. Thiên Lý Cô Hành Khách lão tiền bối ẩn cư ở Trường Hận cốc đã mấy chục năm, chưa hề bước chân khỏi núi bao giờ. Cô Bạch Mai đây chính là đệ tử duy nhất của ông ta đâỵ
Thấy Thanh Lam nói như vậy, Thực Cô Tiên kinh ngạc vô cùng, hai mắt đang lim dim bỗng trợn tròn xoẹ
Thanh Lam thấy thế mỉm cười nói tiếp:
- Tiểu sinh ở Trường Cốc khẩu may mắn gặp được Đồng Địch Tiên Trà đạo trưởng và Xích Túc Tiên Lý đạo trưởng. Nghe hai vị ấy nói

mới hay hai vị ấy tại sao lại kiếm tới Trường Hận cốc, là vì Thiên Lý Cô Hành Khách đã lên quý đảo phá phách và đả thương người, nhưng việc này là một người khác gây ra, chứ không phải Thiên Lý Cô Hành Khách lão tiền bối thực đã tới quý đảo
- Thiếu hiệp nói như thế là nghĩa lý gì? Lão phu thật không hiểu chút nào.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 82
Tiến Tây Kỵ Nam

Thanh Lam vừa cười vừa kể chuyện chùa Thiếu Lâm bị mất cuốn Dịch Cân Kinh và mình lên Trường Hận cốc gặp được Đồng Địch và Xích Cước hai vị đạo trưởng, sau mình tới núi Cửu Cung thì gặp Thiên Lý Cô Hành Khách giả hiệu mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện, v..v... Chàng nhất nhất kể hết cho Thực Cô Tiên nghẹ
- Lời nói này của thiếu hiệp có thực không?
- Tiểu sinh xuất thân Không Động, ký danh Côn Luân, không bao giờ dám nói dối ai nửa lời
- Theo lời thiếu hiệp vừa nói, người lên Đồ Long đảo phá phách đả thương người là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc phải không?
- Vâng! Người giả mạo Thiên Lý Cô Hành Khách đến chùa Thiếu Lâm đạo kinh, lên Đồ Long đảo phá phách đả thương người chính là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc. Nhưng tiểu sinh cũng có một điểm này muốn xin lão trượng chỉ giáo chọ
- Thiếu hiệp cứ nói đi!
- Các môn hạ đệ tử của các đại môn phái ở Trung Nguyên đến quý đảo này không biết quý đảo có luật lệ gì quy định không?
- Các môn hạ đệ tử của các đại môn phái tới Đồ Long đảo này chỉ nên dùng tư cách riêng chứ không được dùng danh nghĩa của các môn phái, như vậy là khỏi có sự hiểu lầm.
- Nếu có người tẩu thoát khỏi Đồ Long đảo thì saỏ
- Đồ Long đảo cũng chỉ truy cứu có một mình người ấy thôi, quý hồ môn phái của người đó không bênh môn hạ đệ tử của mình.
- Quý đảo quy định như vậy rất công bằng. Thế sao vừa rồi lão trượng lại hỏi đến những người có liên quan đến Thiên Lý Cô Hành

Khách làm chỉ
- Lão phu cũng chỉ muốn hỏi người đó để biết Thiên Lý Cô Hành Khách ở đâu thôi, chứ không định tâm làm khó dễ người ấy
Thanh Lam thấy Thực Cô Tiên nói như vậy, chỉ tay vào Tiểu Hồng nói tiếp:
- Tiểu sinh cũng xin thưa thật với lão trượng hay, Nhiếp cô nương đây chính là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh và cũng là tiểu sư muội của Chúc Sĩ Ngạc đấy
Thực Cô Tiên nhìn Tiểu Hồng rồi gật đầu đáp:
- Quý hồ không xúc phạm đến luật lệ của bổn đảo thì không bao giờ bổn đảo làm khó dễ cô nương đâụ Xin cô nương khỏi phải bận lòng về vấn đề ấy!
Nói tới đó, ông ta bỗng lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Bốn vị đến đây định lấy Long Giác Giao, để lão phu đưa bốn vị vào trận!
Nói tới đó, ông ta lại lấy ngón tay chấm nước và viết lên trên mặt bàn tiếp:
- Long Giác Giao ở trong hang lửa Địa Hỏa, xin chớ nên mạo hiểm.
Khi vào trận rồi, cứ ở gần hang lửa mà thành thật khẩn với gia sư rằng:
“Chúng tôi đến đây là thừa lệnh của Côn Luân lão thần tiên chỉ điểm tới xin Long Giác Giao”. Như vậy mới hy vọng lấy được.
Chớ có nói dùng để gắn Độc Băng Luân.
Thanh Lam nhận thấy làm như thế không được đường hoàng, nhưng người ta đã có lòng tốt với mình như vậy, không tiện cự tuyệt, nên chàng chỉ gật đầu cảm ơn thôị
Thực Cô Tiên vội lấy tay áo lau hết những chữ ở trên mặt bàn, rồi đứng dậy vừa cười vừa đáp:
- Nếu muốn thì hãy theo lão phu lại đây!
Thanh Lam cùng các người cứ cám ơn lão lia lịa và theo Thực Cô Tiên ra khỏi Chỉ Túc đình vòng sang bên trái, mọi người đã thấy một con đường núi phẳng lỳ. Đi hết con đường ấy, chỉ trong nháy mắt, mọi người đã trông thấy chân núi nhô ra liền.
Từ trên đỉnh núi xuống tới chỗ chân núi này có trồng rất nhiều cây dừa màu đồng cổ, trông không khác gì những cái vòi voị Nếu không vượt qua chân núi nhô ra như vậy, thì không sao trông thấy được tình hình ở phía bên kịa
Mọi người đi tới đó đã thấy bên cạnh đường có một tấm bia đá, trên có đề mấy giòng chữ như sau:
Rừng dừa cấm kỵ:

) Long Giác Giao để ở chỗ hang lửa, ai muốn lấy cứ việc tới đó mà lấy
) Nếu người đó trước khi vào rừng dừa, biết điều rút lui ngay, vẫn được phép rời khỏi bổn đảo
) Không được phép của bổn đảo chủ, cứ tự tiện vào trong rừng dừa này, sẽ bị xử tử.
) Khi đã vào trong rừng rồi, nếu ai dám tự tiện phá hủy những cây cối ở trong rừng, người đó thể nào cũng phải chết.".
Thanh Lam vừa đọc tới đó, đã thấy Thực Cô Tiên đột nhiên ngồi xuống trước tấm bia, rồi quay người lại nói:
- Giang thiếu hiệp, trận Đồng Da ở ngay trước mặt đây! Vì luật lệ của bổn đảo, lão phu chỉ có thể dẫn thiếu hiệp tới đây được thôi, xin thiếu hiệp thứ lỗi cho nhé!
Y vừa nói vừa tiến tới gần, khẽ đưa mắt ra hiệu cho Thanh Lam, và hình như có vật gì nhét vào trong tay chàng. Chàng vội cầm lấy và đáp:
- Lão trượng đã có lòng tốt như vậy, tiểu sinh rất lấy làm cảm ơn. Xin lão trượng cứ việc tự tiện!
Thực Cô Tiên vẻ mặt tươi cười, khẽ gật đầu chào bốn người, rồi quay mình đi luôn. Chờ ông ta đi khỏi, Tiểu Hồng mới lên tiếng kêu gọi:
- Lam đại cạ..
Thanh Lam biết Đồng Da lão nhân đã luyện thành công môn Thiên Nhĩ Thông, trong vòng mười trượng, bất cứ ai nói gì cũng có thể nghe thấy hết, cho nên chàng chỉ sợ Tiểu Hồng lỡ lời xúc phạm tới Đồng Da lão nhân thì phiền phức lắm. Chàng vội xua tay ra hiệu, bảo nàng ta đừng nói, rồi chàng ngồi sụp xuống lấy tay viết xuống mặt đất những chữ như sau:
"Đồng Da lão nhân, chủ nhân của đảo này đã luyện thành công môn Thiên Nhĩ Thông, chúng ta không nên lên tiếng nói như thế.".
Lan Nhi cũng viết:
"Chúng ta tiến thẳng vào trong trận chứ?".
Thanh Lam khẽ gật đầu, viết tiếp:
"Hãy khoan, để chờ tôi xem xong tờ giấy của Thực Cô Tiên trao cho đã.".
Viết xong, chàng liền giơ tay trái lên xem tờ giấy của Thực Cô Tiên vừa nhét cho hồi nãy, thấy trên tờ giấy viết như sau:
"Trận Đồng Da này căn cứ ở Đông Phương Ất Mộc Chi Khí mà bày nên, vậy kỵ phương Nam, nên đi về phía Tây..".
Lan Nhi, Bạch Mai, Tiểu Hồng ba người cũng vội xúm lại xem tờ giấy

ấy, ai nấy đều cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Vì các nàng không hiểu tại sao Thực Cô Tiên lại bênh người ngoài tiết lộ cơ mật của trận đồ như thế?
Bạch Mai xem xong không hiểu lại dùng tay viết xuống đất:
- Y viết như thế là có ngụ ý gì thế?
Tiểu Hồng xuất thân là môn hạ của Huyền Linh Tú, Huyền Linh Môn có một trận đồ tên là Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, trận pháp theo cương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh mà bày, rồi xem lẫn Ngũ Hành sinh khắc biến hóa, cho nên nàng vừa trông thấy mấy chữ của Thực Cô Tiên, đã sực nhớ ra một việc, vội viết xuống đất:
- Lam đại ca, y nói rất phải Đồng Da trận này vốn dĩ là Đông phương Ất Mộc chi trận. Nếu như vậy thì sự biến hóa của nó không sao tránh khỏi Ngũ Hành sinh khắc! Y nói là kỵ phương Nam và nên đi về phương Tây, nghĩa là Mộc có thể sinh Hỏa, cho nên Bính Hỏa ở phía Nam nếu gặp Ất Mộc là sinh Hỏa, hễ Hỏa thế càng vượng lại càng nhanh chóng biến thành cửa tử! Tây phương Canh Kim, vì Kim khắc Mộc, Mộc bị Kim kìm chế, nên nơi đó mới biến thành cửa sinh!".
Trước kia Thanh Lam đã được Kiếm Sơn Cư Sĩ Liễu Thanh Hà chỉ bảo cho Cửu Cung Bát Quái trận pháp, đồng thời chàng cũng được học hỏi Âm Dương Ngũ Hành, bây giờ lại được Tiểu Hồng nói như vậy, chàng liền mỉm cười gật đầu
Lan Nhi thấy vậy như hiểu mà không hiểu, hai mắt cứ chớp nháy hoài, rồi cũng dùng tay viết lên trên mặt đất:
- Vào trận rồi đi như thế nào Có nên đi kiếm Hắc sư huynh không?
Thanh Lam ngẩn người ra giây lát, rồi viết xuống đất trả lời:
- Tất nhiên chúng ta phải đi kiếm Hắc sư huynh trước đã, rồi hãy tính chuyện khác sau!
Lan Nhi lại viết:
- Hay là chúng ta hãy phá trận này trước?
Thanh Lam vội xua tay, viết:
- Các người không nên bồng bột như thế! Việc gì cũng vậy, chúng ta nên bàn tán cẩn thận đã, rồi hãy hành động sau Nếu có thể tìm thấy được Hắc Sư huynh và đi lấy được Long Giác Giao một cách êm thấm, chúng ta không nên giở mặt hay làm mếch lòng môn hạ của Đồng Da phái này!
Tiểu Hồng lại dùng tay viết rất nhanh:
- Tuy Thực Cô Tiên đã chỉ cho chúng ta hay là kỵ đi về phía Nam và nên đi về phía Tây, nhưng đấy là chỉ bảo cho chúng ta biết cách nên đi hoặc nên tránh thôi, chứ còn lần này chúng ta vào trong trận có hai việc phải làm. Một là tìm kiếm Hắc đại hiệp, hai là đi lấy Long Giác

Giao Như vậy thế nào cũng phải xuyên cả qua trận. Theo ý của tiểu muội, Đồng Da trận đã lấy Ất Mộc làm chủ, chúng ta cứ thuận theo sự sinh khắc mà Thực Cô Tiên đã chỉ cho chúng ta hay mà tiến hành!
Thanh Lam còn đang suy nghĩ thì Tiểu Hồng lại viết tiếp:
- Vào trận rồi, chúng ta phải đi tới Trung Ương Mậu Thổ, rồi lại đi sang phía Bắc, tiến thẳng Quý Thủy, qua Bính Hỏa ở phía Nam, rồi ra cửa sinh ở phía Tây
Thanh Lam nhận thấy Tiểu Hồng viết như thế rất hợp ý mình, liền gật đầu
Bạch Mai không hiểu hai người đang thương lượng cái gì, nhưng nàng thấy Thanh Lam cứ gật đầu hoài, trong lòng mừng rỡ liền viết theo:
- Thế ra các người đã hiểu hết cả rồi! Hay lắm! Chúng ta mau đi thôi
Viết xong, nàng liền đứng dậy trước, Lan Nhi cũng nóng lòng sốt ruột, vội lên tiếng nói:
- Lam đại ca, chúng ta đã nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, cũng nên đi thôi!
Thanh Lam sợ nàng không biết sợ hãi gì, cứ xông pha bừa, nhỡ sơ ý mà hai nàng sa vào trong trận, có phải là phiền phức lắm không, nên chàng vội khuyên bảo rằng:
- Thần công của Đồng Da lão tiền bối đã thông huyền, trận Đồng Da này không phải là trận tầm thường đâu! Huống hồ Long Giác Giao là vật báu hãn hữu rất khó kiếm. Cho nên Đồng Da lão tiền bối mới bày trận này, là để cho những người tham lam biết điều mà rút lui Chúng ta tới đây xin Long Giác Giao, thì chúng ta phải theo luật lệ ở trên đảo Chúng ta lại được Thực Cô Tiên Dương lão trượng cho phép vào trong trận để lấy Long Giác Giao, nhưng dù sao chúng ta cũng nên cẩn thận thì hơn.
Nói xong, chàng tiến lên một bước, vượt qua trước mặt hai người để dẫn đường.
Thanh Lam tưởng chỉ vượt qua chân núi, sang phía bên kia là có thể trông rõ toàn diện của Đồng Da trận liền. Ngờ đâu đi được một quãng, thấy cái rừng dừa ở phía trước mặt, thoạt tiên thưa thớt, nhưng càng đi sâu vào trong bao nhiêu lại càng mau bấy nhiêu và không có trật tự như trước nữa, chỗ này một hai cây, chỗ kia dăm ba cây, trông cứ hoa cả mắt lên. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhất là càng đi sâu vào càng thấy có hơi khói xanh bốc lên làm che kín cả cảnh vật ở trước mặt chứ không thấy đường núi đâu nữa Đã có bài học của Cửu Cung Bát Quái rồi, nên chàng vừa thấy khác đã vội ngưng thân lại, nhìn về phía sau ngay Nhưng chỉ thấy Lan Nhi, Bạch

Mai, Tiểu Hồng ba người thôi, chứ không trông thấy những cây dừa mà mình vừa đi qua nữạ Đồng thời, phía sau cũng có khói xanh bốc lên như vậy, và cũng không sao trông thấy được đường đi nữạ
Thanh Lam đứng ngẩn người ra giây lát, rồi ngưng thần nhắm mắt lại giây phút rồi mới từ từ mở mắt ra nhìn. Lúc này chàng mới thấy mình đang đứng ở trong một rừng dừa, cây nào cũng cao chọc trời Chàng ngửng mặt nhìn lên phía trên, chỉ thấy mây xanh bao phủ, chứ không sao trông thấy mặt trời đâu hết. Chàng ngẫm nghĩ một hồi và tìm lại phương hướng lúc mới vào trận. Chàng liền vỡ nhẽ ngay, bụng bảo dạ rằng:
"Có lẽ nơi đây chính là phía Đông của trận Đồng Da mà Đông Phương Ất Mộc là phương hướng thịnh vượng nhất của trận".
Nghĩ đoạn, chàng ra hiệu cho ba người theo mình, tiến thẳng vào Trung Ương Mậu Thổ.
Ngờ đâu không xoay người đi thì không sao, vừa xoay người một cái, bên tai chàng đã nghe thấy tiếng sóng gió kêu "ùm ùm", phía đằng trước có rất nhiều thân cây xanh rì, cứ nhằm người mình lao tớị Chàng biết đó là ảo ảnh, nhưng lạ thực, vừa bước chân thì hình như bị buộc phải ngừng lại Đồng thời, chàng lại nghe thấy có mấy tiếng kêu "soạt soạt".
Thì ra Lan Nhi, Tiểu Hồng đã rút khí giới rạ Bảo kiếm của Lan Nhi và Tiểu Hồng tỏa ra hai luồng ánh sáng trắng lóa mắt, những làn thanh khí ở phía đằng trước dồn tới, gặp phải kiếm quang của hai nàng, liền tự động rút lui luôn. Bạch Mai mừng rỡ thất thanh la lớn một tiếng.
Thanh Lam thấy vậy, hai thanh bảo kiếm của Lan Nhi với Tiểu Hồng là thuộc Kim khắc Mộc, nên thanh khí mới bị đẩy lui ngay là thế. Như vậy thanh Thất Tinh kiếm của chàng còn quý hơn hai thanh bảo kiếm kia, tất nhiên oai lực phải mạnh hơn.
Nghĩ như vậy, chàng rút ngay thanh trường kiếm ra, mồm thì nói:
- Các người đừng có dùng bảo kiếm chặt gẫy những cây cối ở quanh mình nhé!
Quả nhiên sau khi đã rút Thất Tinh kiếm ra rồi, chàng thấy làn khói xanh ở trước mặt đã rút lui hơn trượng, tiếng sóng gió cũng biến mất hẳn. Tình hình này cũng như ở trong Cửu Cung Bát Quái trận vậỵ Cho nên chàng lại nghĩ thầm:
"Chả lẽ trong Đồng Da trận này còn bao hàm cả Bát Quái biến ảo chăng?".
Nghĩ như vậy, chàng đi theo bộ pháp Bát Quái mà Liễu Thanh Hà đã chỉ bảo cho, bỗng hữu, bỗng tả, bỗng tiền, bỗng hậụ

Quả nhiên chàng đã đoán trúng, thế là bốn người cứ ở trong rừng rẽ sang trái, ngoẹo sang phải, đi quanh các thân cây mà tiến.
Tuy đằng xa vẫn có khói xanh che lấp, không trông thấy gì, nhưng ảo ảnh đã mất hết. Trước mắt mọi người chỉ còn thấy những cây dừa mọc chi chít thôị
Đi được một lúc lâu, những cây dừa ấy đã thưa dần, làn sương mù xanh ở đằng trước cũng nhạt dần, nên đằng xa đã có ánh sáng mặt trời chiếu xuống.
Lan Nhi bỗng lên tiếng nói:
- Lam đại ca, chúng ta sắp ra khỏi trận rồi, sao không thấy Hắc sư huynh đâu cả? Chẳng lẽ anh ấy không có ở trong trận chăng?
Thanh Lam thấy nàng hỏi như vậy, cũng thắc mắc vô cùng, không những không thấy tung tích của Hắc sư huynh đâu cả, mà cả Long Giác Giao cũng không thấy nốt.
Tuy bốn người đã hiểu biết kỳ môn biến hóa, lại nhờ mấy thanh bảo kiếm, mới thông qua được một cách thuận lợi như vậy Nhưng trận Đồng Da đã khét tiếng võ lâm, có khi nào lại chỉ giản dị thế?
Nếu đi qua được một cách dễ dàng thì Long Giác Giao, được gọi là dị báu của võ lâm, đã bị người ta lấy hết đi rồi, chứ làm gì còn có được nữả
Suy nghĩ như thế xong, Thanh Lam lại nghĩ bụng:
“Chả lẽ trong trận còn có những chỗ rất lợi hại mà ta chưa đi tới cũng nên. Nhưng không có lý! Đằng trước kia, những cây dừa thưa thớt đã có ánh sáng mặt trời chiếu vào, rõ ràng là đã ra khỏi trận rồi! Nghĩ như vậy, chàng vẫn tiếp tục tiến lên, đi tới chỗ tận cùng của khu rừng dừa, và đằng trước mặt là một bãi cỏ rộng, ánh nắng mặt trời rất sáng tỏ. Chàng lại nghĩ thầm:
“Thật không sai chút nào! Ta đã đi hết Đồng Da Ất Mộc trận rồi! Có lẽ đây là cửa sinh ở phía Tây mà Thực Cô Tiên đã nói Thôi được, cứ biết là ta đã ra tới đây rồi, thì ta hãy cứ ra hẳn bên ngoài xem sao đã.”.
Nghĩ đoạn, chàng liền phi thân tiến thẳng về phía trước, ra khỏi khu rừng kia luôn. Ba nàng cũng nhảy theo ra ngoài tức thì.
Vừa ra khỏi khu rừng, dừng chân đứng xuống đất, chàng bỗng thấy phía bên phải có một sức hút rất mạnh lôi mình về phía đó, và đồng thời thấy cánh tay phải của mình bị rung động rất mạnh, Thất Tinh kiếm đã thoát khỏi bàn tay bay đi luôn. Tiếp theo đó, những vật ở trong túi chàng cũng nhảy nhót, cựa quậy “Soẹt, soẹt, soẹt” ba trái Đàn Chỉ Kim Hoàn của chàng đã khoét thủng túi mà bay lên. Chàng cuống cả lên, không biết tại sao hết. Nhưng khi kiếm và Kim Hoàn đã

bay mất rồi, thì chàng cảm thấy người nhẹ nhõm hẳn tựa như người ta đã cởi trói cho mình vậy, liền rớt xuống mặt đất tức thì.
Thanh Lam đang kinh ngạc không hiểu tại sao, lại nghe thấy phía sau có tiếng kêu la thất thanh và có mấy tiếng kêu "loảng soảng" nữạ Chàng vội quay đầu nhìn lại mới hay khí giới của ba nàng cũng bị người ta cướp mất.
Chàng liền nghĩ bụng:
"Sao lại có người nào mà võ công lại cao siêu đến thế? Chẳng lẽ là Đồng Da lão nhân chăng?
Chàng vừa kinh ngạc vừa đưa mắt ra nhìn về phía bên phải, mới hay bãi cỏ ấy rộng chừng năm sáu mẫu, ba mặt trồng đầy những cây dừa, riêng phía bên trái thì không có một cây dừa nào hết, nhưng có một vách núi cao hơn trăm trượng. Vách núi này đen nhánh và Thất Tinh kiếm, Kim Hoàn với ba nàng, và cả cây roi Độc Luân của Tiểu Hồng nữa, cũng đều treo cả trên vách, chỗ cách mặt đất chừng ba mươi trượng.
Lúc này chàng mới biết không phải là người có võ công cao siêu nào, hay là Đồng Da lão nhân gì hết, mà chính là vách đá kia đã giật mất khí giới của mình.
Thanh Lam chỉ hơi ngẩn người ra suy nghĩ một chút đã tỉnh ngộ ngay, liền thất thanh nói:
- Núi này là núi có nam châm, nên khí giới của chúng ta đã bị núi này hút mất.
Tiểu Hồng hậm hực nói:
- Thảo nào mà người trên đảo toàn dùng kiếm gỗ. Thì ra vì trên đảo lại có khoảng núi nam châm này!
Tiểu Hồng vừa dứt lời, Lan Nhi đã thất kinh la lớn:
- Lam đại ca xem kìa! Trên kia chả có chiếc đồng chùy của Hắc sư huynh là gì?
Thanh Lam vội đưa mắt nhìn lên vách núi, chỗ bên trái, quả có chiếc đồng chùy của Hắc Y Côn Luân vẫn thường đeo ở cạnh người thực. Như vậy chắc chàng ta cũng bị giam dữ ở trong trận Đồng Da này!
Chàng lại nghĩ bụng:
"Phải! Ba mặt toàn là rừng dừa đồng, bây giờ chúng mình vào tới bãi cỏ này là chỗ chính giữa trận. Nơi mình tới chính là Đông, núi nam châm thuộc Bắc, còn hai mặt kia phải là Nam và Tây
Chúng ta đi qua khu rừng ở phía Đông tới mà không thấy tung tích của Hắc Y Côn Luân đâụ Như vậy có lẽ Hắc sư huynh hoặc bị giữ ở trong Tây Phương Canh Kim, hay là Nam Phương Bính Hỏa cũng chưa chừng?".

Nghĩ tới đó, chàng đã nghe thấy Bạch Mai lớn tiếng nói:
- Đại ca, chúng ta lên núi lấy khí giới xuống đi!
Nàng vừa nói vừa giở Phi Long Cửu Thiên thân pháp ra tung mình nhảy lên. Thân pháp của nàng tuyệt đẹp, chỉ trong nháy mắt nàng đã lên tới cạnh thanh kiếm Thất Tinh của Thanh Lam. Nàng vội giơ tay ra nắm lấy cán kiếm, nhưng thanh kiếm vẫn dính chặt vào vách, tha hồ nàng dùng hết sức bình sinh ra, mà cũng không sao lay chuyển nổi thanh bảo kiếm.
Mặt nàng đã đỏ bừng, mà vẫn không sao giật nổi thanh bảo kiếm rạ Vì sức hút của vách núi quá mạnh, nên nàng thất vọng vô cùng, đành phải bỏ Thất Tinh kiếm mà xoay người sang chỗ thanh Bạch Thần kiếm của mình. Nhưng thanh kiếm này cũng thế, cứ nằm yên ở trên vách, không sao rút ra nổị Bất đắc dĩ nàng phải phi thân xuống bên dưới, vẻ mặt rầu rĩ và vội nói với Thanh Lam rằng:
- Lam đại ca, biết làm sao bây giờ đâỷ Kiếm của chúng ta đều nằm cả ở trên đó, không sao lấy được thanh nào xuống cả!
Thanh Lam biết, với công lực của mình mạnh như thế, và kiếm ở trong tay mà còn bị sức của nam châm hút đi, huống hồ bây giờ kiếm lại ở trên đó thì càng khó lấy thêm. Xem như vậy, mấy thanh bảo kiếm của bọn mình không còn hy vọng lấy lại được. Đồng Da lão nhân công lực cao thâm như thế, mà còn phải sử dụng kiếm gỗ...
Nghĩ tới đó, chàng liền an ủi Bạch Mai rằng:
- Sức hút của quả núi nam châm này mạnh lắm, người ngoài khó mà lấy nổị Chi bằng chúng ta hãy đi kiếm Hắc sư huynh trước, rồi cùng nhau đến yết kiến đảo chủ Đồng Da lão thần tiên, may ra ông ta có cách lấy được bảo kiếm xuống cho chúng ta cũng chưa chừng!
Bạch Mai mừng rỡ đáp:
- Lam đại ca nói lão thần tiên ở đây có cách lấy lại được thần kiếm phải không? Như vậy thì hay lắm, Bạch Hồng kiếm của sư phụ em cho em, nếu để mất em thực không nên không phải với sư phụ.
Thanh Lam nghe Bạch Mai nói như thế, liền nghĩ đến thanh Thất Tinh kiếm của mình, thanh kiếm này là của Hồng Tuyến lấy của Điền vương phủ tặng cho mình làm kỷ niệm, nếu mình không lấy lại được thì sẽ phụ lòng Hồng Tuyến cô nương. Nghĩ tới Hồng Tuyến, chàng lại ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn lên ngọn núi nam châm.
Lan Nhi đưa mắt nhìn lên trời, thấy lúc này đã là cuối giờ Mùi đầu giờ Thân rồi, vội la lên:
- Lam đại ca, muộn lắm rồi! Chúng ta mau đi kiếm Hắc sư huynh đi!
Tiểu Hồng liền móc trong túi lấy một cuộn giây tơ đen ra, vừa cười vừa nói với Thanh Lam rằng:

- Lam đại ca, bây giờ các người đều không có khí giới ở trong tay, phen này phải đến lượt em dẫn đầu đi trước!
Bạch Mai thấy khí giới của Tiểu Hồng kỳ lạ như vậy vội hỏi:
- Chị Tiểu Hồng, chị cầm cái gì thế?
Tiểu Hồng giơ tay lên, tung ra một làn khói đen, rồi vừa cười vừa đáp:
- Đây là khí giới của tôi đấy! Vì lần đầu tiên bước chân vào giang hồ, sư phụ sợ tôi địch không nổi các cao thủ ở Trung Nguyên nên ban cho tôi một thanh kiếm với một cây roi Độc Luân, nhưng hai thứ ấy đã bị vách đá hút mất rồi, còn cái này là Hắc Giao Ty, làm bằng gân con Giao Long. Trên mỗi một sợi tơ giao, có cột một cái móc, đó là móng của con Hắc Giao Long,còn sắc bén hơn đao kiếm nhiều À, tôi còn có Bắc Cực Hàn Tinh cũng không bị vách núi hút mất. Như vậy lại có thêm được một món khí giới nữa
Nàng vừa nói vừa vỗ vào cái túi da phồng lên đang đeo ở ngang lưng.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 83
Vẫn Ở Trong Trận Đồng Da

Bạch Mai liền khen ngợi:
- Chị Tiểu Hồng nhiều pháp bảo thực. À, Bắc Cực Hàn Tinh chả là chất sắt là gì?
Tiểu Hồng đáp:
- Phải, nhưng nó là một thứ Hàn sa ngàn năm, ở dưới đáy những lớp băng, chứ nếu nó là sắt thực, thì đã bị hút đi hết rồi!
Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thanh Lam, rồi ngồi xổm xuống viết rằng:
- Chúng ta cứ theo kế hoạch đã dự kiến mà tiến hành, từ phương Quý Thủy đi sang phía Tây Canh Kim, tiểu muội đã có vật chế ngự được lửa rồi Lam đại ca cứ việc đoạn hậu đi!
Thanh Lam thấy Tiểu Hồng viết như vậy, biết nàng xuất thân ở Bắc Hải Huyền Linh Môn. Năm xưa Huyền Linh Tú với Liệt Hỏa Môn Thiên Lôi Tú đã tranh đấu rất kịch liệt, chỉ vì võ công của hai bên thủy hỏa tương khắc, nên mới khiến hai môn phái thù hằn nhau như thế. Nàng là môn hạ của Huyền Linh Tú tất nhiên phải có vật chế ngự hỏa Bây giờ phía Nam là Ất Mộc tượng trưng cho Bính Hỏa dương lệnh,

có Nhiếp cô nương đi đầu, thì thật không còn gì thích hợp bằng!
Nghĩ như vậy, chàng lại viết xuống đất trả lời:
- Cô nương phải cẩn thận mới được!
Thấy Thanh Lam ân cần dặn bảo như thế, Tiểu Hồng khoan khoái đến hai má nóng bừng, vừa liếc chàng vừa cười, vừa viết tiếp:
- Đại ca cứ yên tâm!
Viết xong nàng dùng chân xóa những chữ ấy đi, rồi kéo Lan Nhi và Bạch Mai tiến về phía Nam đi trước.
Ngờ đâu nàng tự thị là môn hạ của Bắc Hải Thủy có thể khắc Hỏa, nên nàng mới khinh địch. Suýt tý nữa vì thế mà nàng bị thiêu thành trọ
Bốn người đi tới lề rừng phía Nam, quả nhiên Nam phương Bính Hỏa khác hẳn Đông phương Ất Mộc. Vừa bước chân vào trong rừng đã thấy đất đỏ như lửa, đâu đâu cũng có khói bốc lên, và còn có mùi hồng hoàng rất nặng nữa Chỉ có một mình Thanh Lam là còn miễn cưỡng chịu đựng được thôi, chứ ba nàng nọ đều cảm thấy nóng bỏng không chịu nổi
Tiểu Hồng cười nhạt một tiếng, vội để tay vào ngang lưng bóp một cái, liền có một chùm sao bạc bắn ra
Bắc Cực Hàn Tinh quả thực lợi hại, cát bạc ấy vừa bắn ra mọi người đã cảm thấy mát dịu ngay, xung quanh đó mười trượng những khói xanh bốc lên trên mặt đất cũng đều tiêu tan hết.
Tiểu Hồng nhẹ nhàng đi trước, đi đến đâu, nàng dùng Bắc Cực Hàn Tinh để đối phó với hơi nóng tới đó.
Đang đi, Thanh Lam bỗng kêu "ủa" một tiếng, và nhảy ngay sang bên trái, chỗ cách đó chừng bảy tám trượng. Ba nàng cũng vội theo sau
Tới nơi mới hay đã có hai cây Đồng Da bị ai đánh gãy nằm ngổn ngang trên mặt đất. Lan Nhi thấy vậy liền nghĩ thầm:
"Những cây Đồng Da cứng hơn gang thép, đao kiếm thường không sao chặt gẫy được. Hai cây này bị đánh gẫy như vậy, chắc đã bị người nào có công lực rất mạnh bẻ gẫy chứ không sai Người này là ai thế? Không biết có phải là Hắc đại sư huynh không? Có lẽ anh ấy bị người của Đồ Long đảo dụ vào trong trận, đồng chùy bị núi nam châm hút mất, nên anh ta mới tức giận dùng chưởng chặt gẫy hai cây dừa này, để phá trận mà ra cũng nên?".
Nghĩ như thế, nàng vội phi thân tới cạnh chỗ Thanh Lam. Nơi đây lại có một cây nữa bị chặt gẫy, nàng liền lên tiếng hỏi:
- Đại ca, ai chặt gẫy những cây này thế? Có phải là Hắc sư huynh không?
Thanh Lam trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Có thể là Hắc sư huynh lắm, nhưng...xem chỗ bị chặt gẫy của cây dừa này thì không phải đã bị chưởng lực chặt gẫy
Lan Nhi bỗng trợn ngược lông mày lên, cười khì và xen lời nói:
- Chẳng lẽ đại ca quên là Hắc sư huynh có một thanh kiếm gỗ ư?
Thanh Lam kêu "ồ" một tiếng rồi nói tiếp:
- Lan Nhi, chúng ta mau vào trong trận Bính Hỏa này đi! Chắc Hắc sư huynh thể nào cũng ở trong ấy đấy!
Chàng nói chưa dứt, Tiểu Hồng và Bạch Mai đã đi tới Thanh Lam đi trước, ba nàng đi sau, cùng tiến thẳng vào trong trận Bính Hỏa ấy
Quả nhiên trong khu rừng này có nhiều cây dừa bị chặt gẫy thực. Theo quy luật của Đồ Long đảo, hễ ai vào trong trận mà chặt gẫy cây dừa là bị xử tử liền. Thanh Lam thấy có nhiều cây dừa bị chặt gẫy như vậy cũng phải lo âu hộ cho Hắc Y Côn Luân. Mặc dầu Đồng Da lão nhân rất có cảm tình với Côn Luân lão nhân thật, nhưng Hắc Y Côn Luân đã xúc phạm tới điều cấm kỵ của người ta như thế, khi nào người ta lại chịu tha thứ chỏ Nên Thanh Lam càng nghĩ càng rầu rĩ thêm, vội tiến thẳng vào bên trong tức thì.
Địa thế của trận này càng vào sâu bao nhiêu lại càng cao bấy nhiêu, và đâu đầu cũng có khói xanh bốc lên, thật khó trông thấy rõ bốn bề.
Chàng ngừng chân quay đầu lại nhìn, thấy Lan Nhi với Bạch Mai má đỏ bừng, hơi thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, có vẻ mệt nhọc lắm.
Chàng ngạc nhiên vô cùng, vì hai nàng đều là người có nội công tương đối thâm hậu Dù đi dưới ánh nắng nóng như thiêu, hai nàng chưa hề có hiện tượng như thế bao giờ. Nay đi trong rừng này, tuy phải đi quanh co, nhưng không khó đi chút nào sao hai người lại có hiện tượng lạ lùng như vậỷ
Sự thực thì chàng đâu có hay là trong tay mình hiện đang đeo cái vòng Phích Lôi, nên chàng mới không thấy nóng nực chút nàọ
Quý vị nên rõ chỗ mà mấy người đang đi đó đã gần tới chốn Địa Hỏa rồi, vì vậy mấy người càng đi sâu vào bao nhiêu lại càng nóng nực thêm bấy nhiêu là thế.
Lan Nhi với Bạch Mai đã cảm thấy đầu óc choáng váng, miệng lưỡi khô khan. Cũng may nhờ có Tiểu Hồng thỉnh thoảng lại ném Bắc Cực Hàn Tinh ra mới chịu đựng nổi tới lúc ấy Bằng không, hai nàng đã chết giấc vì sức nóng ấy rồị
Thanh Lam vừa ngừng chân lại nhìn hai nàng, thì bỗng nghe thấy phía bên phải, chỗ cách mình hơn mười trượng, văng vẳng có tiếng hò hét quát tháo vọng tới Chàng kinh hãi thầm, vội quay người, tiến thẳng về phía ấy để coi xem là ái
Đi về phía này chàng thấy số cây dừa bị chặt gẫy nhiều hơn trước.

Có thể nói, cứ đi chừng một hai trượng là gặp một cây gẫy liền, hình như người ấy ra tay chặt nên những cây dừa gẫy mới đổ ngổn ngang như vậy.
Đi tới chỗ tận cùng, chàng thấy bên ngoài rừng dừa là chân của một khoản núi nho nhỏ.
Khoản núi ấy không cao lắm, nhưng trơ trọi không có một cành cây, ngọn cỏ nào cả, và đá trên núi thì đỏ như son vậy.
Dưới chân núi, phía trước rừng dừa, có một ông già mặc áo bào xanh, trên vai trái vác một thanh niên hai tay buông thõng, không cử động chút nào, còn tay phải thì cầm một cái bánh xe bằng ngọc trắng, đang giận dữ đi đi lại lại Thỉnh thoảng, ông già ấy còn nhìn xuống mặt đất đỏ như son và không có một ngọn cỏ nào, hình như đang tìm kiếm vật gì vậy.
Thanh Lam đã nhận ra ông già ấy chính là Vương Ốc Tản Nhân Kỳ Thiên Hành. Chàng không ngờ Thiên Hành lại tới đây nhanh chóng đến thế, Chàng vừa đưa mắt nhìn đối phương vừa nghĩ bụng:
“Chắc y tới đây để lấy Long Giác Giao Thiếu niên nằm trên vai y chả là Ôn Hoành, đồ đệ của y là gì? Cõ lẽ tên nọ đã bị thương nặng, nên Thiên Hành mới phải vác y lên vai như thế?”.
Lan Nhi tới cạnh Thanh Lam, khẽ nói:
- Đại ca, thế ra lão già họ Kỳ cũng tới đây kiếm Long Giác Giao đấy à?
Thanh Lam thấy Lan Nhi lên tiếng nói như vậy, kinh hãi vô cùng, vì Thiên Hành có phải là người tầm thường đâu, chỉ hơi có một tí gió động là y cũng biết ngay, Huống hồ Lan Nhi lại nói như thế, nhỡ y hay biết thì phiền phức lắm, nên chàng vội xua tay, bảo nàng đừng nói.
Lan Nhi hiểu ý ngay, vội lui về phía sau nửa bước, để đề phòng Thiên Hành phát giác mà ra tay tấn công. Ngờ đâu Thiên Hành cứ cúi đầu tìm kiếm hoài, chứ không hay biết có mấy người đã đi tới gần như thế.
Thanh Lam thấy thái độ của Thiên Hành như vậy, ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm:
“Chắc y đang tìm kiếm Long Giác Giao chứ không sai Nhưng sao thứ cao quý báu ấy lại sinh sản ở dưới chân núi này”.
Nghĩ như vậy, chàng liền đưa mắt tìm kiếm. Nhờ vậy mà chàng đã phát giác một sự bí mật.
Thì ra, chàng thấy từ chỗ bên lề rừng tới chỗ chân núi đều có rải rác rất nhiều đá to nhỏ bằng viên gạch một. Chàng nhìn kỹ mới hay Đồng Da lão nhân đã dùng những hòn đá này mà bầy trận.

Võ khí của Thiên Hành là bánh xe bằng ngọc, tất nhiên không bị núi đá nam châm hút mất. Nhờ vậy, suốt dọc đường y mới dùng bánh xe ấy chặt gẫy nhiều cây dừa Sau khi ra khỏi khu rừng, y lại bị sa vào trong trận pháp này của chủ đảo
Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ thầm:
"Có lẽ lúc này Thiên Hành cũng như ta bị giam trong trận ở núi Kiếm Môn cũng nên? Trong khi ở trong trận, tâm thần hoảng hốt, bị ảo ảnh làm cho mê man, quên cả mình đang ở đâu và cũng không biết ngày giờ gì hết. Chắc bây giờ y cũng thế chứ không sai Người ngoài tưởng y đang tìm kiếm vật gì ở dưới đất. Bây giờ dù ta có lớn tiếng kêu gọi y cũng không nghe thấy gì đâu
Chàng lại đưa mắt nhìn Thiên Hành, thấy y đang giận dữ giở thân pháp rất nhanh ra chạy quanh, nhưng mỗi khi y vượt qua hòn đá nào cũng cảm thấy rất tốn công và sức. Chàng lại để ý nhìn kỹ, mới hay Thiên Hành không phải chạy lung tung đâu Trái lại, thân pháp của y rất có mực thước, hình như y đang theo nguyên lý của Bát Quái mà đi vậy
Thì ra trận Đồng Da này lấy Ất Mộc làm chủ, xen lẫn Ngũ Hành sinh khắc và Bát Quái biến ảo Thanh Lam mới hay sở dĩ Thiên Hành đi qua được hai phương vị Ất Mộc với Bính Hỏa là nhờ hiểu biết sự biến ảo của Bát Quái, nhưng trận pháp của những hòn đá to nhỏ này lại bầy theo lối Cửu Cung Bộ Pháp, nhưng y vẫn cứ tưởng là phương vị Bát Quái, nên y đi mãi mà vẫn không ra khỏi được trận pháp này là thế!
Thanh Lam đứng ngắm nhìn trận pháp một hồi, chàng đã nhìn ra trận pháp này tuy bày theo cách Cửu Cung thực, nhưng lại lấy Bính Hỏa làm chủ. Chàng đã biết như vậy, yên trí có thể phá giải trận pháp này, nên quay đầu lại nói với Lan Nhi rằng:
- Các ngươi mau lại đằng này và đi theo tôi!
Lan Nhi đưa tay ra chỉ và khẽ nói:
- Còn y thì saỏ
Thanh Lam vừa cười vừa đáp:
- Y đang bị giam ở trong trận, chúng ta cứ việc đi vòng qua bên cạnh, như vậy không thể nào y trông thấy chúng ta đâu!
Bạch Mai cũng ngạc nhiên hỏi:
- Sao, nơi đó cũng là trận pháp ư?
Thanh Lam đáp:
- Phải! Hiện giờ chúng ta còn đang ở trong trận Đồng Da, chứ đã ra khỏi trận đâu! Còn trận pháp này là trận ở trong trận đấy!
Lan Nhi lại hỏi:

- Lam đại ca, sao không thấy Hắc sư huynh? Hiện giờ Hắc sư huynh đang bị giam ở đâu, đại ca có biết hay không?
Ngẫm nghĩ giây lát, Thanh Lam đáp:
- Trận Đồng Da này lớn lắm. Bây giờ chúng ta cứ hãy xuyên qua đống đá này trước, rồi lên trên đỉnh núi nhìn xuống xem toàn trận ra sao đã, lúc ấy mới có thể quyết định được.
Tiểu Hồng xen lời nói:
- Lam đại ca, nơi đây là phương vị Bính Hỏa, có cần phải sử dụng Bắc Cực Hàn Tinh để mở đường không?
Thanh Lam gật đầu, nhưng lại lắc đầu ngay và đáp:
- Khỏi cần. Cô nương cứ đi cùng với Lan muội và Mai muội theo sau tôi là được rồi Vì tôi đã được Liễu lão trượng chỉ điểm cho, nên trận này không sao làm khó dễ nổi chúng ta đâu!
Nói xong, chàng cứ theo phương pháp của Liễu Thanh Hà đã dạy cho mà tiến thẳng vào trong trận phap liền.
Bốn người quay sang trái, vòng về bên phải, cứ thế mà xuyên qua, rồi cũng tiến thẳng về phía trước, quả nhiên không bị cản trở chút nào
Lan Nhi, Bạch Mai và Tiểu Hồng đi theo Thanh Lam, thấy hơi nóng ở dưới đất bốc lên rất nóng bức, hai chân như bị lửa thiêu vậy
Cũng may trận pháp chỉ dài độ hơn mười trượng thôi, nên chỉ đi trong chốc lát đã tới chân núi ngay
Tiểu Hồng không sao nhịn được, vội phi thân ra ngoài trận, lấy một nắm Bắc Cực Hàn Tinh ra ném luôn vào vách núi Chỉ nghe thấy có tiếng kêu “xèo xèo” hoài và trên vách núi có khói trắng bốc lên nghi ngút. Tuy vậy nàng vẫn chưa được hài lòng, lại còn bấm chốt bao da, bốc thêm một nắm Bắc Cực Hàn Tinh thực lớn ra nữa Cát bạc của nàng lợi hại thực, vừa ném xong hai nắm như vậy, xung quanh năm trượng vuông đã thấy mát dịu ngay Nàng vội gọi Lan Nhi với Bạch Mai ra chỗ đó nghỉ chân.
Thanh Lam quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Hành vẫn đi quanh quẩn ở trong trận hoài mà vẫn không sai ra được. Thấy thế chàng động lòng thương hại và nghĩ bụng:
“Dù sao y cũng là người nổi danh ngang với đại sư bá Không Không lão nhân. Ngoài khuyết điểm bênh vực bừa môn đồ ra, y chưa hề gây nên một tội ác nào cả. Nay ta đã gặp y bị quẩn như vậy, chả lẽ lại làm ngơ để mặc y bị giam ở trong trận mãi mãi như thế?”.
Nghĩ đoạn, chàng cúi nhặt mấy hòn đá nhỏ ném ngay vào chỗ trước mặt Thiên Hành.
Vương Ốc Tản Nhân thực không hổ thẹn là người trong nhóm Lục

Tuyệt, dù bị hãm ở trong trận như vậy mà không bị ảo cảnh làm cho mê man, nên y vừa thấy có đá nhỏ ném xuống chỗ trước mặt, vội phi thân nhảy ngay về phía chỗ đó tức thì. Y tưởng có người đùa giỡn mình, nên mặt lộ vẻ tức giận và đưa mắt nhìn bốn xung quanh xem là ai

Thanh Lam lại ném một hòn đá nữa vào chỗ cách y mười thước. Thiên Hành dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và nhảy luôn về phía trước, chỗ có đá nhỏ vừa rớt xuốn. Thanh Lam cứ dùng cách ném đá như thế để đưa Thiên Hành ra khỏi trận.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Hành đã ra khỏi được trận pháp. Y ngửng mặt lên trời cười ha hả và đang định phi thân lên trên núi ngay, mắt y bỗng liếc nhìn thấy bọn Thanh Lam bốn người đang đứng ở trên sườn núi, y liền biến sắc mặt luôn.

Sở dĩ y vừa trông thấy Thanh Lam đã nổi giận ngay là vì Thanh Lam có đánh gãy hai cái răng cưa trên chiếc bánh xe ngọc của y, thì y mới phải đem tên đồ đệ cưng vượt qua bể cả tới nơi đây để kiếm Long Giác Giao Ngờ đâu cả hai thầy trò cùng bị giam trong trận Đồng Da này Ôn Hoành còn bị ảo ảnh làm cho tâm thần mê man. Y nghĩ đi nghĩ lại, nhận thấy việc này do Thanh Lam mà nên hết, nên y vừa trông thấy Thanh Lam thật không khác gì gặp kẻ thù vậy Y trố mắt lên ngắm nhìn Thanh Lam, và thấy bên kẻ thù có bốn người tất cả, nhưng lại có ba thiếu nữ, mà người nào người nấy chỉ còn có bao kiếm không thôi, nên y đoán chắc khí giới của bốn người đã bị thất lạc ở trong trận rồi

Tất nhiên với công lực của mình còn bị giữ một ngày một đêm, huống hồ mấy tên tiểu bối này khí giới lại mất hết như thế, thì làm được cái trò gì? Nhưng y không nghĩ tại sao mình lại ra khỏi được trận đó, y thấy đối phương không đi cùng với Hắc Y Côn Luân, cho nên y không cần e dè gì hết, cười nhạt mấy tiếng tiến tới gần Thanh Lam và hỏi:

- Tên tiểu tử họ Giang kia, ngươi không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây phải không?

Lan Nhi giận dữ hỏi lại:

- Lão già họ Kỳ, người muốn làm gì chúng tả

Vương Ốc Tản Nhân cười khỉnh đáp:

- Cháu gái ngoan ngoãn kia, cha mẹ cháu nuông chiều cháu quá nên cháu mới vô lễ với bề trên như vậy Ngày hôm nay lão phu cần phải đòi lại món nợ cũ với tên tiểu tử họ Giang này, cháu nên tránh qua một bên thì hơn!

Lan Nhi phùng mồm trợn mép nói tiếp:

- Ngươi quả thực là vô ơn bạc nghĩa! Nếu không vì đi kiếm Long Giác Giao để gắn lại hai cái răng ở chiếc Độc Băng Luân của ngươi thì ai thèm tốn công đi xa hàng ngàn dặm ra tận nơi đây làm chỉ Thế mà người lại còn bảo đi kiếm người ta để đòi nợ nữạ
Vương Ốc Tản Nhân nghe thấy Lan Nhi nói như vậy, gượng cười và hỏi lại:
- Y ra đây kiếm Long Giác Giao là để thường lại chiếc Độc Băng Luân cho lão phu đấỵ Nhưng bây giờ lão phu đã tới đây rồi, khỏi cần y phải tốn công nữạ Dù y có lòng tốt như vậy thực, nhưng khi nào lão phu lại chịu để yên cho ỷ
Lan Nhi giận dữ nói tiếp:
- Ngươi thân chinh tới đây thì làm gì được aỉ Ngươi không nghĩ lại xem, ngươi đang bị giam giữ ở trong thạch trận, ai đã đưa ngươi ra khỏi trận ấỷ
Vương Ốc Tản Nhân đưa mắt liếc nhìn Thanh Lam, bỗng lớn tiếng cười và đáp:
- Theo lời cháu nói thì lão phu phải nhờ tên tiểu tử họ Giang kia cứu giúp ư? Hà hà! Cái trận nho nhỏ này thì giam giữ làm sao nổi lão phủ
- Chị Lan Nhi, chị đừng dư lời cãi vã với y làm chi! Lão già này là Kỳ Thiên Hành phải không? Lại đây, để tiểu muội xem thử Độc Băng Luân của y lợi hại như thế nào mà dám làm bộ làm tịch như vậỷ
Tiểu Hồng nói như vậy, và nói chưa dứt lời nàng đã xông lại
Chỉ thấy nàng giơ tay lên một cái, đã có một sợi dây tơ đen như trường xà xuất động, theo luồng gió bay lên tức thì.
- Nhiếp cô nương, không nên...
Thanh Lam muốn cản trở nhưng đã muộn rồi, một chùm sợi dây tơ đen như một đám sương mù, và cũng như một cái lưới lớn nhằm đầu Kỳ Thiên Hành chụp xuống.
Vương Ốc Tản Nhân là người đã được liệt danh vào nhóm Lục Tuyệt và đã nổi danh lâu năm, nhưng đây là lần đầu tiên y trông thấy Hắc Giao Ty của Bắc Hải môn hạ. Cái lưới đen ấy vừa dài vừa nhỏ, thực là thiên biến vạn hóa, bên trên lại còn có rất nhiều móc nhỏ đen nhánh. Y không biết đó là những móng vuốt của con Hắc Giao, lại tưởng là những cái móc sắt có tẩm thuốc độc rất lợi hại, nên y ngẩn người ra giây lát rồi vội lui về phía sau hai trượng tức thì.
Tiểu Hồng thấy đối phương rút lui như vậy, khi nào nàng chịu để yên chỏ Chỉ thấy chân nàng khẽ nhún một cái, người nàng đã như một cái bóng hồng đuổi theo, và Hắc Giao Ty của nàng, nhanh như một con linh xà, vẫn cứ nhằm đầu đối phương úp chụp tớị Lần này nàng sử dụng cách đối phó khác, nên cái lưới Hắc Giao Ty ấy bỗng biến

thành vô số móng Giao ở bốn mặt tám phương cùng tấn công một lúc.
Nhưng Vương Ốc Tản Nhân có phải tay tầm thường đâủ Tuy vừa rồi y không biết Hắc Giao Ty của Tiểu Hồng là món khí giới gì, nên y mới phải lui bước để tránh né như thế. Bây giờ y thấy Tiểu Hồng lại xông lại tấn công tiếp, lần này y không lùi nữa, vì lui luôn luôn như thế sẽ bị các tiểu bối chê cười, nên y nổi giận, liền quay tít chiếc Độc Băng Luân, nhằm Hắc Giao Ty mà khua tới
Y có biết đâu Hắc Giao Ty của Tiểu Hồng lại có cả công lẫn thủ, co giãn tùy theo ý muốn, thế pháp vô cùng kỳ diệu vừa tấn công ra lại thâu hồi được ngay, và đang thâu hồi lại tấn công được liền, một công một thâu liên hoàn bất tuyệt, và còn có tiếng gió kêu veo veo nữạ Độc Băng Luân của y chưa khua tới thì Hắc Giao Ty của Tiểu Hồng đã thu hồi lại rồi, và Độc Băng Luân của y khua hụt vừa thâu lại thì Hắc Giao Ty lại tấn công tới liền.
Vương Ốc Tản Nhân vì phải vác tên đồ đệ trên vai, dù sao cũng phải e dè, nên y vội lui ngay về phía sau ba bước.
Bạch Mai thấy vậy liền cười khẩy và xen lời nói:
- Thực uổng cho ngươi nổi danh bấy lâu năm, mới đấu với chị Tiểu Hồng mà còn địch không nổi mà còn làm bộ làm tịch như thế làm chỉ
Lúc này Kỳ Thiên Hành đã tức giận khôn tả, đột nhiên bật ra một tiếng cười rất quái dị và đáp:
- Nếu lão phu không thắng nổi các ngươi, thì lão phu sẽ xóa bỏ cái tên ở trong nhóm Lục Tuyệt ngay!
Dù sao y cũng là người có tài ba rất cao siêu, bị Bạch Mai chọc tức y giở tài ba ra, tay trái dùng Hắc Sát chưởng nhằm Hắc Giao Ty tấn công còn tay phải thì múa tít Độc Băng Luân, nhằm Tiểu Hồng đẩy tới
Thế công này của Thiên Hành quả thực lợi hại, Hắc Giao Ty bị chưởng phong của y đẩy bay tung lên và chéo sang bên liền.
Tiểu Hồng không ngờ chưởng lực của đối phương lại mạnh đến như vậy, không kịp thâu dây để lôi Hắc Giao Ty lại, đã vội nhảy sang bên, giật cổ tay một cái, Hắc Giao Ty của nàng lại từ bên trái cuốn sang bên phải, đúng lúc ấy Độc Băng Luân của đối phương cũng vừa nhằm đầu nàng tấn công xuống như vũ bão
Nếu Tiểu Hồng không nhảy sang bên như thế, thì dù Hắc Giao Ty của nàng có thể móc được Lạc Thủy Lang Quân ở trên vai Thiên Hành, nhưng nàng không tránh khỏi Độc Băng Luân của đối phương đả thương.
Hai người đều e dè nhau, một cái bóng xanh, một cái bóng hồng, cứ

quay tít như chong chóng, nhanh như điện chớp vậy
Thanh Lam giơ ngang song chưởng, đang định tiến lên thì Lan Nhi đã kéo tay chàng lại và khẽ nói:
- Lam đại ca, chị Nhiếp chưa đến nỗi bị thua đâu! Đại ca hãy để yên cho chị ấy làm mất một phần nào nhuệ khí của lão già này đã!
Bạch Mai vừa giơ tay lên lau mồ hôi trán, vừa xen lời nói:
- Phải đấy, hãy để chị Tiểu Hồng đấu với y trước, khi nào chị ấy chịu không nổi, lúc ấy đại ca hãy ra tay cũng chưa muộn.
Lúc ấy Vương Ốc Tản Nhân với Tiểu Hồng đã đấu với nhau rất kịch liệt. Tiểu Hồng là môn hạ của Bắc Hải, chiếc Hắc Giao Ty của nàng lại rất kỳ quái và thần diệu, có thể tấn công kẻ địch ở ngoài xa một trượng, nhưng phải một nỗi là công lực của nàng lại kém hơn đối phương. Còn Vương Ốc Tản Nhân tuy nội lực và võ công cao siêu hơn Tiểu Hồng rất nhiều, và Độc Băng Luân của y cũng lợi hại vô cùng, nhưng y vẫn phải kiêng nể cái Hắc Giao Ty của đối phương. Đồng thời y còn vướng vác tên đồ đệ ở trên vai, chỉ sợ những cái móc có chất độc kia móc phải người của đồ đệ mình, cho nên y cứ phải dùng tay trái để bảo vệ lấy Ôn Hoành. Vì vậy mà y không dám sử dụng tới Hắc Sát chưởng luôn luôn. Tuy thế Tiểu Hồng vẫn không làm gì nổi y, vẫn bị y đẩy lui liên tiếp.
Đôi bên đã đấu được mười mấy hiệp, Thiên Hành tức giận đến hai mắt lồi ra như hai ngọn đèn ló, mặt lộ đầy sát khí. Sở dĩ y tức tối như vậy, là vì thấy mình là người được liệt vào nhóm Lục Tuyệt, mà đấu mãi vẫn chưa thắng nổi một con nhỏ chưa hết hơn sữa, như vậy có phải là mất hết tên tuổi của mình đi không? Nhưng y có biết đâu thiếu nữ áo đỏ này cũng là người rất có lai lịch.
Thiên Hành dồn cho Tiểu Hồng phải lùi bước liên tiếp, thấy Tiểu Hồng chân tay cuống quít, trong lòng mừng thầm, vội tiến lên một bước, múa Độc Băng Luân nhằm đầu đối thủ bổ xuống. Thế công này của y đã giở hết nội gia tiềm lực ra, nên nặng như núi Thái Sơn đè xuống vậy. Đồng thời, mồm y quát lớn, rồi y giơ tay trái lên, dùng Hắc Sát chưởng tấn công luôn.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 84
Dưới Đất Truyền Lên Tiếng Động

Tiểu Hồng bỗng cảm thấy tay mình bị lôi mạnh, nàng định thần nhìn kỹ mới hay đã có mười mấy móc Hắc Giao Ty bị vướng phải Độc Băng Luân của đối phương, nên không sao thâu hồi lại được. Nàng hoảng sợ vô cùng, vội nhảy sang bên tránh né, và giơ tay trái lên phản công luôn.
Một bên là Hắc Sát chưởng, một bên là Huyền Linh chưởng, chưởng lực của hai người sắp va đụng vào nhau, thì bỗng có một cái bóng người ở bên cạnh nhảy tới, đứng ngay vào giữa hai người để ngăn cản.
Tiểu Hồng đã trông thấy người ấy là ai, muốn thâu chưởng lại nhưng đã muộn rồi, nên hoảng sợ đến mặt tái mét, mồm thất kinh la lên.
"Bùng" một tiếng thật lớn, nội lực và tiềm lực đôi bên như là nước lũ đổ ra tứ phía, làm cho cát bụi và đá vụn bay lên mù mịt, đủ thấy thanh thế của hai luồng chưởng lực ấy mạnh như thế nào
Tuy Vương Ốc Tản Nhân nổi danh nhất giang hồ là vì chiếc Độc Băng Luân, nhưng Hắc Sát chưởng của y cũng lợi hại vô cùng, từ khi ra đời tới giờ chưa hề bị ai hạ cả. Vì thề chưởng này của y thuộc vào loại bàng môn tả đạo, dù địch thủ có công lực ngang với y đi chăng nữa, và dù có chống đỡ được thể chưởng ấy của y, nhưng sẽ bị Hắc Sát khí đả thương. Ngay cả Thiên Lang Thiên Hồ, người trong Lục Tuyệt, mà cũng không dám thẳng tay chống đỡ Hắc Sát chưởng của ỵ Như vậy đủ thấy pho chưởng này của y lợi hại đến thế nào
Y không ngờ mình đã dùng Hắc Sát chưởng để tấn công mà sao lại có người dám xen vào, đứng ở trước mặt Tiểu Hồng để chống đỡ thế chưởng của mình như vậỵ Y đang ngạc nhiên thì đã cảm thấy chưởng phong của mình như đánh vào chỗ trống không. Y là người rất giàu kinh nghiệm, thấy vậy định thâu tay lại, nhưng đã muộn rồi! Đồng thời, y còn thấy chưởng lực của mình đánh ra bỗng bị đẩy ngược trở lại
Thiên Hành thấy thế kinh hãi khôn tả, vì môn Hắc Sát chưởng này của y, đến cả Thác Thành Song Hung mà cũng không dám chống đỡ, vậy mà người này là ai mà dám nhảy vào như thế, và còn đẩy được chưởng phong của mình bắn ngược trở lại nữả Vì vậy, y đoán chắc người đó thể nào cũng là Đồng Da Lão Nhân, chủ nhân của đảo này chứ không saị
Y phản ứng rất nhanh chóng, vừa nghĩ như vậy đã vội nhảy sang bên luôn, nhưng y vẫn bị chưởng phong của y đẩy lui về phía sau, và loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.
Thiên Hành, sau khi đứng vững rồi, liền định thần nhìn kỹ, nhưng lần này lại khiến cho y phải kinh ngạc đến mắt trợn tròn xoe, mồm thì há

hốc, sắc mặt nhợt nhạt, mãi vẫn không sao nói được nửa lời Y liền nghĩ bụng:
"Ủa! Sao lại là y được? Tiểu tử họ Giang này sao dám chống đỡ chưởng thế của mình, rồi lại còn đẩy lui được chưởng phong của mình như vậỷ Không có lẽ! Sao mới cách biệt có mấy tháng trời mà võ công của y đã tiến bộ đến hơn cả mình như thế nàỷ".
Nhưng y có biết đâu, từ khi được Trì lão tàn tặng cho cuốn Lưỡng Nghi Chân Giải, rồi, Thanh Lam đã tốn bao ngày đêm để nghiên cứu, môn Thiên Tiên Thái Cực Thức trong cuốn sách đó vẫn là nguồn gốc võ học của các phái, một khi đã thông thuộc môn ấy rồi thì cứ tùy theo lòng mình mà biến hóa, dù không có một hình thức nhất định nào, nhưng vẫn khắc địch chế thắng được một cách vô hình. Chàng đã luyện tập được như vậy mà chính chàng cũng chưa hay biết, nay vì thấy Vương Ốc Tản Nhân đột nhiên hạ độc thủ, chàng mới phải nhảy ra và dùng Thiên Tiên Thái Cực Thức để chống đỡ chưởng phong của Thiên Hành. Đồng thời, chàng lại nghe thấy phía sau có người thất thanh kêu la, và sau lưng có tiếng kêu rồi người bị chấn động rất khẽ, chàng đoán chắc là chưởng lực của Tiểu Hồng vừa tấn công tớị Chàng vội quay đầu lại nhìn, thì thấy Tiểu Hồng đang hai tay bịt mặt, người lảo đảo suýt ngã.
Thì ra nàng yên chí Huyền Linh chưởng của sư môn mình oai lực tuyệt luân, không ai có thể kháng cự nổi Nếu là lúc thường và đứng đối diện với mình, thì Thanh Lam còn có thể chống đỡ nổi, nhưng bây giờ chàng lại đứng ở trước mặt mà chưởng lực của mình lại vừa đánh trúng giữa lưng chàng, như vậy dù chàng không chết cũng bị thương nặng. Nàng vừa sợ hãi vừa lo âu, không kịp thâu chưởng lại, nghe thấy kêu "bùng" một tiếng, biết là chưởng lực của mình đã đánh trúng vào người chàng rồi Vì vậy nàng mới vội lấy tay che mặt không dám nhìn nữa, và gan ruột đau như dao cắt. Ngờ đâu sau tiếng kêu "bùng" rất khẽ nàng không nghe thấy tiếng kêu la rên rỉ của chàng, vội nhìn qua kẽ tay thì thấy Thanh Lam không việc gì hết, và còn quay đầu lại nhìn nữạ Nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội nhảy xổ lại, giọng run run hỏi:
- Lam đại ca không việc gì đấy chứ?
Thanh Lam khẽ gật đầu, mồm tủm tỉm cười chứ không trả lờị
Đang lúc ấy, bỗng có tiếng cười rất lớn từ đằng xa vọng tới, và ở trên không lại có một bóng người, nhanh như sao sa nhẩy xuống và nhằm đầu Vương Ốc Tản Nhân chộp luôn.
Sự thể xảy ra quá đột ngột, Vương Ốc Tản Nhân chưa kịp trông thấy rõ bóng người đã cảm thấy một luồng sức rất mạnh nhằm đầu mình

đè xuống. Y kinh hãi vô cùng, và thấy người đó không những thân pháp nhanh kỳ lạ mà nội công lại rất thâm hậu, nên y đoán chắc người này thể nào cũng là nhân vật của Đồ Long đảo chứ không sai Thiên Hành không dám chống đỡ, vội lui về phía sau nữa bước.
Ngờ đâu tiềm lực mạnh như vũ bão ấy đang đè xuống, lại bỗng đẩy sang ngang, như nước lũ nhằm mặt y đẩy tới vậy
Vương Ốc Tản Nhân lại phải nhảy lùi ra ngoài xa nửa trượng nữa, nhờ vậy mới miễn cưỡng tránh khỏi thế công ấy của đối phương. Tuy vậy y cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh. Y vội đưa mắt nhìn người nọ, mới hay người đó mặc áo bào đen, mặt phủ khăn đen, khoanh tay đứng ở chỗ cách mình hơn trượng, cất giọng khinh khỉnh nói:
- Tài ba như ngươi mà cũng đòi đến đây lấy Long Giác Giao!
Vương Ốc Tản Nhân là người trong nhóm Lục Tuyệt, xưa nay rất tự phụ. Không ngờ lại có người tự phụ hơn y, nên y đứng ngắm nhìn người đó và nghĩ thầm:
“Trong võ lâm Trung Nguyên, ngoài Lục Tuyệt ra, quả thực không còn kỳ tài dị sĩ nào nữa Không hiểu đối phương là ai mà lại dám ở trước mặt mình làm bộ làm phách như vậy”.
Nghĩ tới đó, y liền lên tiếng hỏi:
- Kỳ mỗ tới đây định lấy Long Giác Giao thực! Chẳng hay ngài là ai
Người mặc áo bào đen cười nhạt, rồi thủng thẳng ngâm nga từng chữ một:
- Người... có... lúc... bi... hoan... ly... hợp... Trăng... có... khi... mờ... tỏ...
khuyết... tròn...
Vương Ốc Tản Nhân vừa nghe thấy người ấy ngâm xong liền biến sắc mặt, vội hỏi tiếp:
- Thế Thiên Lý Cô Hành Khách tới đây cũng vì Long Giác Giao hay saỏ
Người áo bào đen lạnh lùng đáp:
- Xưa nay lão phu làm việc gì cũng vậy, không thích để cho ai xen tay vào, ngươi có biết không?
Thoạt tiên biết đối phương là Thiên Lý Cô Hành Khách, Vương Ốc Tản Nhân đã hơi kinh ngạc, nhưng sau thấy đối phương càng nói càng ngông cuồng, không coi mình vào đâu hết, y liền cả giận, cười như điên như khùng đáp:
- Xưa nay lão phu làm việc gì cũng vậy, cấm người khác được xen tay vào! Nếu ngươi thắng nổi Độc Băng Luân của lão phu, lão phu sẽ bỏ đi ngay!

- Ồ! Thế ra ngươi là Độc Băng Luân trong nhóm Lục Tuyệt đấy Thảo nào mà ngươi làm bộ làm tịch như vậy! Lão phu đến đây thể nào cũng phải lấy Long Giác Giao, nhưng nếu ngươi muốn đua tài để xem Long Giác Giao sẽ vào tay ai trước cũng được!
Người áo bào đen vừa nói dứt, bỗng có giọng khàn khàn và rất khẽ nói vọng tới:
- Các ngươi không một tên nào được rời khỏi chốn này hết!
Tiếng nói ấy rất khẽ và rất trầm, nhưng khi lọt vào tai ai thì lại rất rõ, hình như ở dưới đất vọng lên vậy.
Người áo bào đen quay lại nhìn tứ phía một lượt, rồi lớn tiếng quát hỏi:
- Ai ẩn núp ở trong bóng tối như thế? Sao không hiện thân ra đây để lão phu xem mặt?
Y đợi chờ hồi lâu, không thấy người nọ trả lời, y lại ngửng đầu nói với Thiên Hành tiếp:
- Họ Kỳ kia, khỏi cần để ý tới kẻ ấy là ai cả, chúng ta hãy giải quyết với nhau trước!
Vương Ốc Tản Nhân bỗng đưa bánh xe sang bên tay trái, dùng tay phải khẽ vỗ vào các đại huyệt của Ôn Hoành, và móc túi lấy một viên thuốc ra nhét vào mồm đồ đệ, rồi đặt đồ đệ ngồi lên trên một tảng đá. Xong đâu đấy, y mới quay lại,vừa lớn tiếng cười vừa thủng thẳng tiến tới gần đối phương.
Người áo đen ấy tất nhiên là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc, và cũng là Thiên Lý Cô Hành Khách giả hiệụ Y đã lẻn vào Đồ Long đảo cách đây ba tháng trước, và tới lần này là lần thứ hai Tất nhiên y tới đây cũng vì Long Giác Giao mà y đã quyết tâm lấy cho được mới thôị Nhưng lúc này kẻ đối địch với y là Vương Ốc Tản Nhân, người trong nhóm Lục Tuyệt, cho nên dù y tự phụ đến đâu cũng không dám coi thường. Y liền ngấm ngầm vận công lực vào hai tay, rồi đứng lấy thể để đợi chờ.
Vương Ốc Tản Nhân cũng rất cẩn thận đề phòng, vì y chỉ nghe tiếng Thiên Lý Cô Hành Khách thôi chứ chưa hề gặp gỡ bao giờ, và cũng không biết võ công của đối thủ ra saọ Y liền quát lớn một tiếng, múa tít chiếc Độc Băng Luân rồi xông lên tấn công liền.
Thế công này của Thiên Hành chỉ có tính cách thử thách thôi, nhưng y là người trong nhóm Lục Tuyệt, quả thực danh bất hư truyền. Độc Băng Luân của y dồn ra một luồng kình phong rất mạnh, nếu đối phương võ công hơi kém một chút là bị đẩy bắn ra ngoài xa liền.
Chúc Sĩ Ngạc thấy vậy cười khỉnh một tiếng, giơ song chưởng lên khẽ phất một cái rồi xông vào tấn công luôn.

Vương Ốc Tản Nhân thấy vừa ra tay đối phương đã tấn công y liền, y cũng phải ngạc nhiên, vội bước sang bên quạt ngang chiếc Độc Băng Luân một thế, rồi lại sử dụng luôn ba thế kiếm Hoành Tảo Thiên Quân, Toàn Chuyển Càn Khôn, Cuồng Phong Tảo Diệp liên miên bất tuyệt, như long trời lở đất nhằm đối phương lấn át tới
Tuy võ công của Sĩ Ngạc rất cao nhưng trong lúc cấp bách mà lại hai tay không thì y đâu dám chống đỡ ba thế Độc Băng Luân lợi hại như vậy Nhưng y là người rất kiêu ngạo và tự cao tự đại, thị mình sở trường võ công của hai môn phái nên y không chịu lùi bước, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, người chỉ ngửa về phía sau để tránh và giơ tay lên nhằm bánh xe của đối phương tấn công xuống luôn.
Sau một tiếng kêu "bùng" như sấm sét, Sĩ Ngạc lảo đảo mấy cái và lui về phía sau một bước, còn Thiên Hành thì cả người lẫn bánh xe bị đẩy lui bốn bước.
Thì ra Thiên Hành cảm thấy chưởng phong của đối phương khác lạ, y vội thừa thế nhảy lùi về phía sau, nên y mới lùi hơn Sĩ Ngạc ba bước như thế. Y vừa đứng yên, mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, hai mắt cứ nhìn thẳng vào bàn tay trái đỏ như lửa của Sĩ Ngạc, rồi trầm giọng quát:
- Thiên Lôi Chưởng! Ngươi là Liệt Hỏa Môn...
Sĩ Ngạc không thèm trả lời, chỉ âm thầm nói:
- Ngươi có giỏi hãy chống đỡ thêm thế chưởng này của lão phu!
Y vừa nói vừa giơ tay phải lên tấn công ngay Chưởng này của y khác hẳn chưởng trước, chưởng phong kèm theo một luồng hơi lạnh, oai lực mạnh không thể tưởng tượng được. Thiên Hành ra đời đã mấy chục năm nay, lần đầu tiên mới gặp một địch thủ có chưởng lực mạnh như thế.
Dù sao y cũng là người trong nhóm Lục Tuyệt, kiến thức sâu rộng hơn người Y vừa thấy chưởng phong của đối phương như thủy như hỏa vậy, y sực nhớ ngay ra được một người, liền nghĩ bụng:
- Phải! Đây là Bắc Hải Huyền Linh Chưởng!
Xưa nay Bắc Hải Huyền Linh Tú vẫn tự cho là chưởng của mình thiên hạ vô địch, nên Thiên Hành vội giơ Độc Băng Luân lên bảo vệ lấy trước ngực và lui bước lia lịa Nhưng y biết thứ chưởng này rất hao tổn chân nguyên, quý hồ mình đừng có thẳng tay thì đối phương chưa chắc đã thắng nổi mình.
Nghĩ như thế, y bỗng xoay người một vòng, nhằm ngang lưng Sĩ Ngạc tấn công luôn, mồm thì quát lớn:
- Họ Chúc kia, với tài ba của ngươi như vậy thì thắng sao nổi lão phu

cơ chứ?
“Bùng” một tiếng, một thế Huyền Linh Chưởng tấn công hụt, khiến ngọn núi ở trước mặt cũng phải rung động, cát và đá bay mù mịt. Đồng thời, đã có một luồng ánh sáng chói lọi ở bên cạnh tấn công tới Sĩ Ngạc thấy vậy cả kinh, xoay ngang người rồi giơ chưởng lên chống đỡ luôn.
Thế là hai cao thủ thượng thặng, ở dưới chân núi nho nhỏ ấy, cùng giở hết tài ba tuyệt học ra đấu với nhau, thì bọn Thanh Lam đã lẳng lặng bỏ đi để tìm Hắc Y Côn Luân. Bốn người đi như bay, tiến thẳng lên trên đỉnh núi:
- Hai vị hãy ngừng tay lại đã!
Sĩ Ngạc với Thiên Hành cùng giật mình kinh hãi và vội nhảy sang hai bên tức thì.
Hai người định thần nhìn kỹ mới hay đã có ba người đứng xếp hàng ngang ở đằng trước mặt, cách chỗ hai người không xạ Người đứng giữa là một ông già mặc áo vàng, mặt đỏ, râu xanh, còn hai người đứng ở hai bên là hai đạo sĩ trung niên, sáu con mắt cứ nhìn thẳng vào hai người mà ngắm nghía hoài
Sĩ Ngạc liền cười nhạt và lên tiếng hỏi:
- Các người tới đây cũng định lấy Long Giác Giao phải không?
Hì hì! Làm gì có chuyện dễ như thế? Trước hết phải thắng nổi hai chúng ta đã, rồi mới có tư cách dự cuộc lấy giao đó!
Vương Ốc Tản Nhân giàu kinh nghiệm và quen biết nhiều người hơn, nên y vừa định thần nhìn kỹ đã nhận ra được ba người đó là ai ngay Y vội xen lời hỏi:
- Ba vị có phải là Đông Hải Tam Tiên đấy không? Long Giác Giao của đảo Đồ Long xưa nay vẫn để cho người ta tùy tiện đến lấy, vậy ba vị hiện thân ra như thế, chẳng hay có việc gì định chỉ giáo thế?
Ông già mặt đỏ khẽ gật đầu, đáp:
- Cái tên Đông Hải Tam Tiên là do người trên giang hồ tặng cho anh em lão, sự thực anh em lão đâu dám nhận mỹ danh ấy! Có lẽ ngài là Độc Băng Luân Vương Ốc Tản Nhân, người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt phải không? Còn vị này chắc là Thần Hành Vô Ảnh Chúc đại hiệp?
Thì ra ông già mặt đỏ ấy chính là Thực Cô Tiên Dương Trấn Cửu, người đứng đầu nhóm Đông Hải Tam Tiên, người đứng bên trái y là Đồng Định Tiên Trà Nguyên Giáp, còn người đứng bên phải là Xích Cước Tiên Lý Thừa Phong.
Sĩ Ngạc học được võ công của Liệt Hỏa và Huyền Linh hai môn, ngày thường ngoài Huyền Linh Tú ra, y không coi ai vào đâu hết, nên

lúc này y vẫn nghênh ngang vênh váo đáp:
- Phải! Sao các ngươi lại biết lão phu là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc?
Tuy y đã dùng cái khăn đen để che mặt, nhưng thái độ ngông cuồng của y khiến ai trông thấy cũng không sao nhịn nổi
Thực Cô Tiên chưa trả lời, thì Lý Thừa Phong đã nổi giận, cười giọng quái dị và hỏi tiếp:
- Họ Chúc kia, ba tháng trước đây ngươi giả mạo làm Thiên Lý Cô Hành Khách lẻn vào Đồ Long đảo phá cây đả thương người, anh em bần đạo đang định kiếm ngươi để thanh toán món nợ ấy, không ngờ ngươi lại còn dám đến lần thứ hai! Người trên giang hồ bao giờ cũng chú trọng đến ân oán, bạn hà tất phải giấu đầu che mặt, không dám để cho người ta trông thấy rõ bộ mặt thực như thế?
Sĩ Ngạc không sao nhịn được, cười the thé một hồi, bỗng giơ tay lên giật cái khăn che mặt xuống, rồi bằng giọng lạnh lùng nói tiếp:
- Lão phu thích chơi cái trò này, chứ lão phu sợ gì ai mà không dám cho người ta trông thấy mặt thực của mình? Còn cái đảo Đồ Long nho nhỏ này thì lão phu muốn tới là tới, muốn đi là đi, ai ngăn cản nổi lão phu nàỏ
Lý Thừa Phong tính nóng như lửa, liền rút Đồng Da kiếm ra, quát tiếp:
- Sĩ Ngạc, ngươi cứ thử đến đây xem, sẽ thấy sự ra vào đảo dễ hay khó liền!
Sĩ Ngạc hơi đưa mắt liếc nhìn Tam Tiên, mặt tỏ vẻ khinh thị đáp:
- Đông Hải Tam Tiên, các ngươi chỉ có hư danh thôi, ta chấp luôn ba người cùng ra tay đấu với ta một lúc đấy!
Thực Cô Tiên sa sầm nét mặt, cười ha hả xen lời nói:
- Phải! Nếu người nào không dám tự nhận mình là kẻ phi thường thì không bao giờ dám tới Đồ Long đảo như vậy! Tất nhiên bạn họ Chúc phải có võ nghệ tuyệt luân mới không coi đảo Đồ Long này vào đâụ Nhưng lão phu là địa chủ, theo phép lịch sự phải nói cho hai vị biết qua luật lệ của bổn đảo trước.
Sĩ Ngạc dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng:
- Ngươi cứ thử nói cho ta nghe xem.
Thực Cô Tiên thủng thẳng đáp:
- Chưa được bổn đảo cho phép mà tự tiện vào trong rừng, người đó sẽ bị xử tử ngay! Vào trong rừng rồi mà tự tiện ra tay phá hủy cây cỏ, cũng bị xử tử!
Sĩ Ngạc với Thiên Hành nghe thấy Thực Cô Tiên nói như vậy cùng ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng. Trong khi hai người

đang cười, bỗng có tiếng cười thứ ba xen vào, và có tiếng người nói:
- Này lão già Tư Mã, mỗ lão Lầu với lão Tàn phế cùng tới đây đấy! Sao lão không ra nghênh đón đi
Tiếng nói của người ấy cách xa ít nhất là mười dặm, nhưng vì tiếng nói quá lớn nên mấy người này cứ tưởng tượng như là ở trên đầu mình vậy
Tiếng của người nọ vừa dứt, lại có tiếng khàn khàn nói tiếp:
- Lão quái, không nên kêu la như thế vội, chúng ta hãy lên trên đảo xem sao đã.
Tiếng nói của người này không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai mọi người lại rất rõ ràng, nên ai nấy đều kinh ngạc khôn tả.
Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp liền biến sắc mặt và vội nói:
- Đại sư huynh, tiếng nói này là của hai lão quái mà tiểu đệ đã gặp ở Trường Hận Cốc đấy!
- Hà hà! Đã năm mươi năm không gặp mặt, không ngờ bây giờ hai vị lại tới Đông Hải này. Lão phu rất hoan nghênh. Nhưng tiếc thay lúc này lão phu lại bận tọa quan, không thể ra nghênh đón được! Trấn Cửu mau đại diện sư phụ ra nghênh đón Đại Phương Chân Nhân với Lầu lão tiền bối và mời hai vị ấy vào Bích Tảo Tiên Quán dùng trà, rồi con lại dẫn hai vị ấy lên Linh Tử Phong để sư phụ tiếp kiến.
Tiếng nói này cũng hình như ở dưới đất vọng lên vậy
- Ủa! Lão già Tư Mã, chú em nhỏ của mỗ đã tới chưả
- Lão quái vật này vẫn chứng nào tật ấy, chưa thấy mặt đã vội hỏi như vậy rồị
- Lão tàn phế nên biết, hai đứa nhỏ này vừa đi vừa nóng lòng sốt ruột, lão Lầu này hỏi trước một câu như thế đã sao nàỏ
Vương Ốc Tản Nhân với Sĩ Ngạc cùng kinh hãi và nghĩ thầm:
"Đại Phương Chân Nhân là aỉ Chả lẽ sư phụ của Thác Thành Song Hung là Trì lão Tàn chưa chết chăng? Còn Lầu lão tiền bối là aỉ".
Chúng nghe thấy tiếng nói của ba người này tuy cách xa hàng mười dặm mà tựa như đứng trước mặt nhau nói chuyện vậy. Chỉ nội công lực ấy cũng đã đủ hơn chúng rất nhiều rồị
Thực Cô Tiên cung kính vâng lời và khẽ dặn hai người sư đệ mấy câu, rồi mới chắp tay chào Thiên Hành và Sĩ Ngạc rồi nói tiếp:
- Chúc đại hiệp, Kỳ lão ca, lão phu có việc bận, không thể ở lại tiếp hai vị được, mong hai vị lượng thứ cho!
Nói xong, y vội đi vào rừng dừa tức thì.
Sĩ Ngạc đưa mắt nhìn Thiên Hành, cả hai có cùng một ý như nhaụ
Chúng nhận thấy Đồng Da lão nhân đang bận bế quan, trên đảo lại có khách tới thăm. Thực Cô Tiên đã vội vã bỏ đi, chỉ còn lai Đồng

Địch với Xích Cước hai tên thôị Với tài ba của chúng dư sức đối phó nổi, vậy lúc này không đi lấy Long Giác Giao thì còn đợi chờ đến bao giờ nữạ
Sĩ Ngạc nghĩ như vậy liền ngửng mặt lên trời cười ha hả và nói:
- Không ngờ cái đảo Đồ Long nho nhỏ này lại có lắm trò lệ luật tức cười như vậy, nào là cái gì tự tiện vào trong rừng sẽ bị xử tử, nào là phá hủy bừa bãi cây cối trong rừng cũng bị xử tử. Lão phu không biết các người có tài ba tới mức như thế nào, mà cũng dám giở những lệ luật tức cười ấy rả
Thiên Hành vội đỡ lời:
- Chúng ta đến đây lấy Long Giác Giao, có cần đếm xỉa gì tới lệ luật với chả luật lệ của chúng đâụ Chúng ta hãy đi lấy Long Giác Giao trước, rồi hãy nói chuyện saụ
Nói xong y đưa mắt nhìn tên đồ đệ, thấy Ôn Hoành đang ngồi vận công điều tức, hình như vết thương đã lành mạnh rồi, nên y liền rảo bước tiến thẳng lên trên núi kia ngạ
Sĩ Ngạc vội đi theo Thiên Hành, nhưng hai người mới đi được một bước đã có hai bóng người lướt tới trước mặt ngăn cản lối đi liền.
Thiên Hành với Sĩ Ngạc biết trước đối phương thế nào cũng ngăn cản bọn mình, nếu không đánh ngã hai tên này trước thì không bao giờ bọn chúng để yên cho mình đi lấy Long Giác Giao đâụ Vả lại ra tay tấn công lúc này là thích hợp nhất, vì Thực Cô Tiên, người có võ công cao siêu nhất của đối phương đã bỏ đi rồi, tất nhiên nhất thời không thể nào quay lại ngay để tiếp viện cho hai tên này được.
- Cái gì? Với võ công tầm thường như hai người mà cũng muốn ngăn cản lão phu ư?
Sĩ Ngạc vừa nói vừa giơ chưởng lên tấn công Đồng Địch Tiên tức thì.
Thấy đối phương sử dụng Thiên Lôi chưởng, Đồng Địch Tiên không dám chống đỡ, vội nhảy sang bên tránh né.
Thiên Hành thấy thế liền khen ngợi:
- Thiên Lôi chưởng quả thật phi phàm!
Y nói vậy là có ý cùng Sĩ Ngạc đứng vào một phẹ
Lý Thừa Phong thấy thế liền quát lớn:
- Họ Kỳ kia, ngươi hãy tiếp thử một thế kiếm của đạo gia xem sao đã!
Y vừa nói vừa múa kiếm xông lại tấn công Thiên Hành tức thì.
Thiên Hành vẫn chú ý đến Xích Cước đạo nhân, bây giờ thấy đối phương dùng trường kiếm tấn công, liền cười ha hả và đáp:
- Lão phu cũng đang có ý định như vậỵ
Y liền múa tít chiếc Độc Băng Luân xông lên, định khóa khí giới của

đối phương ngay Vì Độc Băng Luân là một món khí giới chuyên khóa đao kiếm, nên y mới dám liều như vậy
Quả nhiên khi hai món khí giới vừa va đụng vào nhau, liền có một tiếng kêu "bộp" rất khẽ. Xích Cước Tiên đã bị đẩy bắn ra ngoài một bước.
Thấy mình đã thắng thế, Thiên Hành thừa cơ xông lên tấn công tiếp. Thế công này của y vừa nhanh vừa mạnh. Độc Băng Luân của y hóa thành một luồng bóng bánh xe bao vây chặt lấy trường kiếm của Xích Cước Tiên ngay Xích Cước Tiên là người trong nhóm Đông Hải Tam Tiên, kiếm pháp của y cũng không phải là tầm thường, dù thế công của Thiên Hành rất mạnh và lợi hại, nhưng thế nào cũng bị Đồng Da kiếm của đối phương chống đỡ, nên cứ có tiếng kêu "bộp bộp" hoài Vì vậy, Thiên Hành không sao giở hết được Độc Băng Luân pháp ra, nhưng dù sao Độc Băng Luân vẫn là khắc tinh của đao kiếm, chuyên phá khí giới của kẻ địch, nên đấu lâu thêm một lúc, Xích Cước Tiên đã cảm thấy nếu càng đấu lâu bao nhiêu thì mình càng bị uy hiếp nặng bấy nhiêu Vì những móc ngược ở trên bánh xe cứ nhằm kiếm của y để khóa, nên bất đắc dĩ y cứ phải chạy vòng quanh và đến giờ y mới biết Võ Lâm Lục Tuyệt quả thật danh bất hư truyền.
Đồng Địch Tiên cũng mới lần đầu tiên gặp được kình địch. Y múa tít cây sáo đồng, giở tuyệt học Đồ Long ra liên tiếp mà vẫn còn kém Sĩ Ngạc một mức. Vì vaya y cứ phải giở những thế kỳ lạ ra luôn luôn. Tuy Sĩ Ngạc thắng thế hơn, nhưng vì thế thức của đối phương rất quái dị, có lúc khiến y không biết nên đối phó như thế nào cho phải Nói về công lực, tuy y thắng hơn đối phương một mức thật, nhưng trên thực tế thì y vẫn không sao thắng nổi đối phương.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 85
Tiếng Kêu La Của Thiếu Nữ Ở Dưới Hang Vọng Lên

Ở dưới hang vọng lên Chức Sĩ Ngạc sở trường về võ công của hai môn phái Liệt Hỏa và Huyền Linh, ngày thường tính rất tự phụ, nên không bao giờ y sử dụng khí giới hết. Lần đầu tiên y tới Đồ Long đảo này, vì chỉ toàn gặp những môn hạ của Tam Tiên thôi, y vừa ra tay bắt một cái đã có rất nhiều người bị thương liền, nên y cứ tưởng Đồ Long đảo chỉ có tiếng mà không có miếng. Nhưng vì Long Giác Giao

giấu ở dưới Địa Hỏa, không sao lấy được. Chỉ có Liệt Hỏa Kỳ của Liệt Hỏa Môn là có thể dùng hỏa để chế ngự hỏa, với lại chiếc vòng Phích Lôi vào lửa không bị cháy, ngoài ra không còn cách nào rời khỏi được đảo này

Lần này quay trở lại đây, tuy không lấy được bảo vật nào trong hai bảo vật ấy, nhưng y lại có mưu toan khác. Vì căn cứ ở kinh nghiệm của lần trước y thấy Đồ Long đảo chỉ có hư danh thôi, chứ sự thực võ công của người trên đảo rất tầm thường.Vì vậy mà y cho là Đồng Da lão nhân cũng chẳng hơn được môn hạ của ông ta là bao Sở dĩ nơi đây là một cô đảo, ở cách xa bờ và ít người lui tới, nên người ta mới tưởng tượng Đồng Da lão nhân lợi hại như một vị thần tiên đấy thôi

Bởi vậy ý nghĩ quý hồ mình kìm chế nổi Đồng Da lão nhân là sẽ lấy được Long Giác Giao ngay

Thì ra Đồ Long đảo chỉ để cho những người môn hạ đời thứ ba trông nom thôi, còn Đông Hải Tam Tiên thì ở trên Linh Tử Phong hầu hạ Đồng Da lão nhân, ít khi xuống bên dưới can thiệp vào mọi việc. Từ khi Sĩ Ngạc đến phá cây đả thương người, Đồng Địch, Xích Cước mới phải đi Trường Hận Cốc. Ngờ đâu lại gặp phải Nam Quái và Bắc Tàn rồi bị đánh gẫy kiếm, bại trận mà quay trở về. Trước khi về đảo, hai người còn thấy Nam Quái, Bắc Tàn nói một tháng sau thể nào cũng tới Đồ Long đảo, đồng thời hai người lại gặp Thanh Lam và thấy chàng ta hỏi đến Long Giác Giao

Vì thấy người trong võ lâm Trung Nguyên cứ chú ý đến Đồ Long đảo như vậy, Thực Cô Tiên lão đại của nhóm Đông Hải Tam Tiên rất lấy làm kinh hoàng. Thấy sư phụ đang bế quan tu luyện thần công, y không dám vào thưa với sư tôn, nên mới quyết định để ba người luân phiên canh gác. Đông Hải Tam Tiên tổ chức lại sự phòng bị của Đồ Long đảo vào thời kỳ sau khi Sĩ Ngạc đi khỏi, nên lần này Sĩ Ngạc quay trở lại có biết đâu chuyện đó, lại cứ tưởng như lần trước, muốn ra vào dễ như trở bàn tay vậy Lúc này y đấu với Nhị đệ tử của Đồng Da lão nhân, thấy đấu mãi vẫn không thắng nổi đối phương, y rất ngạc nhiên, dần dần còn nóng lòng sốt ruột là khác. Y liền cười nhạt, mặt lộ sát khí, bỗng lui sang bên nửa trượng rồi giơ chưởng tấn công luôn một thế.

Thế chưởng này của Sĩ Ngạc là một thế trong Huyền Linh Thần Chưởng, nên y vừa ra tay tấn công là đã có tiếng kêu như sấm sét, chưởng phong như bài sơn đảo hải dồn dập tới, khiến Đồng Địch Tiên bị đẩy lui về phía sau bẩy tám bước, khí huyết trong người rạo rực, sắc mặt cũng biến đổi

Sĩ Ngạc thấy thế liền cười the thé mấy tiếng, rồi phi thân lên trên ngọn núi nhỏ ở phía trước mặt ngay.
Vương Ốc Tản Nhân cũng thét lên:
- Buông tay ra!
Độc Băng Luân của y đã khóa chặt lấy Đồng Da kiếm. Y vừa quát bảo vừa hất mạnh lên phía trên một cái.
Xích Cước Tiên khi nào chịu lép vế, vội vận sức vào đầu thanh kiếm mà đè mạnh xuống. Một người hất lên, một người đè xuống, công lực của hai người ngang nhau, nên kiếm và bánh xe cứ đứng yên ở trên không.
Vương Ốc Tản Nhân thấy có dịp may để cho mình tấn công lén, trong lòng mừng thầm, vội giơ tay trái lên, dùng Hắc Sát chưởng nhằm ngang hông Xích Cước Tiên tấn công tới.
Thế công này của Vương Ốc Tản Nhân rất độc ác, Xích Cước Tiên dù muốn tránh cũng không kịp nữa, nhưng dù sao y cũng thuộc hạng cao thủ thượng thừa nên vội giảm chân lực ở thanh kiếm đi, và nhân lúc Vương Ốc Tản Nhân đang dùng sức hất lên phía trên, y vội nhún chân một cái, người đã nhảy lên cao tức thì.
Khi người đang lơ lửng trên không, Xích Cước Tiên bỗng thâu thanh kiếm lại, rồi mượn sức của đối phương mà phi ngược về phía sau ba trượng.
Vương Ốc Tản Nhân không ngờ đối phương lại mượn sức của mình để nhảy ra ngoài mà rút lui như thế, nhưng mục đích của y lên đây là để kiếm Long Giác Giao, nên y không đuổi theo Xích Cước Tiên nữa, y quay đầu lại nhìn, không thấy tung tích của Sĩ Ngạc đâu cả, cũng vội giở khinh công tuyệt kỹ ra phi thẳng lên trên ngọn núi nhỏ.
Hãy nói bọn Thanh Lam, vì nóng lòng tìm kiếm Hắc Y Côn Luân, nhất là Tiểu Hồng, trông thấy đại sư huynh bỗng xuất hiện, nàng hoảng sợ vô cùng, vội theo Thanh Lam và các người chạy thẳng lên trên đỉnh núi.
Khoản núi ấy không cao lắm, bốn người chỉ nhảy nhót mấy cái đã lên tới đỉnh núi liền.
Đỉnh núi ấy rất bằng phẳng, phía Nam có một cái đèo hơi dốc xuống bên dưới. Đá của khoản núi này đều đỏ thẫm, xung quanh núi lại có những khu rừng dừa bao vây chặt. Phía chính Bắc, đằng xa có mọt ngọn núi đen sì, cao chọc trời. Thanh Lam đoán chắc núi đó là núi đá nam châm đã hút khí giới của mình.
Lan Nhi nhìn bốn chung quanh một hồi, rồi bỗng quay lại hỏi Thanh Lam rằng:
- Đại ca, lão già ấy đã đến đây rồi, chúng ta có còn cần phải lấy Long

Giác Giao để gắn lại chiếc bánh xe Độc Băng Luân cho y nữa không?
Thanh Lam không suy nghĩ gì hết, vội trả lời:
- Hắc sư huynh đã nhận lời với Vương Ốc Tản Nhân sẽ gắn lại hai cái răng cưa ở chiếc Độc Băng Luân cho y rồi, như vậy chúng ta cứ biết thực hiện lời hứa, còn chuyện y đích thân tới đây hay không, chúng ta không cần đếm xỉa tới
Lan Nhi vừa dùng tay áo lau mồ hôi, vừa bĩu môi nói tiếp:
- Đáng kiếp! Ai bảo y đưa Độc Băng Luân cho đứa đồ đệ bảo bối ấy làm chỉ Đồ đệ của y định hà hiếp đại ca chứ có phải đại ca đã khiêu khích tên ấy trước đâủ Nếu ví dụ bữa đó trường kiếm của đại ca bị tên ấy đánh gẫy, thử hỏi thấy trò hắn có chịu thường lại trường kiếm cho đai ca không?
Thanh Lam vừa cười vừa đỡ lời:
- Oan gia nên giải chứ không nên kết. Huống hồ Hắc sư huynh có hứa với y là môn hạ của phái Côn Luân đã lỡ tay chặt gẫy chiếc Độc Băng Luân, thì môn hạ của phái Côn Luân phải bồi thường. Chả lẽ môn hạ của phái Côn Luân lại chuyên môn nói dóc hay saỏ Vì vậy mà Hắc sư huynh mới phải lên Đồ Long đảo nàỵ Nếu chúng ta không lấy được Long Giác Giao để gắn lại hai chiếc răng cưa ở chiếc Độc Băng Luân, như vậy có phải chúng ra đã làm mất hết sĩ diện của phái Côn Luân đi không?
Lan Nhi vẫn hậm hực nói tiếp:
- Thật tức chết đi được, lão già ấy đã đôi ba phen gây hấn với đại ca, vậy đối xử với hạng người như thế còn nói tới đạo nghĩa làm chỉ Hừ! Chờ lấy được Long Giác Giao để gắn lại hai chiếc răng cưa ấy cho y rồi, lúc ấy thể nào em cũng chặt gẫy ba cái răng cưa khác của chiếc Độc Băng Luân ấy cho mà xem!
Bạch Mai dùng tay làm quạt phe phẩy và xen lời nói:
- Chị Lan Nhi nói rất phải! Đối với lão già cần chiếc Độc Băng Luân ấy phải xử sự như thế mới được! Theo ý em thì nếu chỉ chặt gẫy có ba cái răng cưa thì vẫn chưa đủ, phải chặt gẫy hết răng cưa ở trên bánh xe ấy xem y làm gì nổi chúng ta nàỏ
Tiểu Hồng ngắm nghía địa thế một hồi, bỗng chỉ tay về một phía và nói:
- Đại ca mau xem kìa! Nơi kia có khói trắng bốc lên, không biết có phải hang lửa ở đó không? Nếu phải thì Long Giác Giao ở về phía ấy đấy!
Mọi người đều nhìn cả về phía đó, quả thấy hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, nên ai cũng đoán chắc nơi đó là hang lửa chứ không saị

Bạch Mai gật đầu đáp:
- Thảo nào trên núi này lai nóng giãy lên như thế! Thì ra chúng ta đã tìm tới hang lửa rồi! Đại ca, mau đi xuống bên dưới ấy đi!
Tính nết của các cô bé hay hiếu kỳ, Bạch Mai vừa nói xong đã vội đi xuống phía dưới liền.
Lan Nhi với Tiểu Hồng cũng không chịu lép vế, cả ba đều không quản ngại sự nóng bỏng mà cũng chạy thẳng xuống dưới chân núi luôn.
Nhưng khi xuống dưới chân núi mới hay chỗ có khói bốc lên lại không phải là hang lửa gì cả, mà chỉ là một dòng nước suối Nước suối rất trong và rất nóng, chảy tới đâu là có tiếng kêu "xèo xèo" tới đó ngay. Mọi người đoán chắc nước suối này rất mát, nhưng vì núi đá quá nóng nên có hiện tượng như vậy. Chỉ có một mình Thanh Lam là không việc gì thôi, còn ba nàng kia thì đều mồ hôi toát ra như tắm.
Lan Nhi vừa lau mồ hôi vừa nói:
- Có lẽ nước suối này là ở trong hang lửa chảy rạ Chúng ta cứ tìm tới nguồn gốc của nó là sẽ thấy hang lửa liền.
Bạch Mai cảm thấy rất có hứng thù, vội tán thành ngay. Thế là bốn người đi ven theo con suối mà tiến thẳng về phía trước.
Đi được một quãng đường đã thấy trước mặt có một vách đá chắn ngang. Trên vách đá, bốn người thấy có khắc chữ:
"Suối thiên địa hỏa, cùng với nguồn Khảm Ly!".
Thì ra dưới vách đá có một hang động vuông chừng năm thước, nước suối ở cạnh hang động chảy rạ Bốn người chưa đi tới gần đã thấy nóng quá chịu không nổi
Lan Nhi nhìn hang lửa có vẻ giận dữ nói:
- Lam đại ca, Đồng Da lão nhân bần tiện thực! Thế mà y còn nói: "Long Giác Giao để ở trong trận, ai muốn đến lấy thì đến". Thì ra y đã sai đệ tử dùng lửa đốt đỏ hồng lên như vậy, thử hỏi còn ai vào được bên trong hang lửa ấy cơ chứ?
Bạch Mai đỡ lời:
- Chị Lan, không sao đâu! Chúng ta cứ canh gác ở đây không để cho bọn chúng bỏ thêm củi vào. Như vậy chỉ một lát nữa là lửa sẽ tự động tắt ngay.
Thanh Lam thấy hai người nói ngây thơ như vậy cũng phải phì cười, liền lên tiếng:
- Hai cô nên rõ, lửa trong hang này không phải là lửa do người ta dùng than củi để đốt đâu!
Lan Nhi ngạc nhiên hỏi:
- Chả lẽ lửa này là do trời sinh ra hay sao

Thanh Lam gật đầu đáp:
- Cô nói rất phải! Lửa này gọi là Địa hỏa, từ dưới đất sâu hơn vạn trượng phun lên.
Tiểu Hồng xen lời nói:
- Lam đại ca và hai chị, chúng ta khỏi cần phải biết lửa này là Thiên hỏa hay Địa hỏa, tiểu muội có đem theo Huyền Quý châu của sư phụ. Hạt châu này chuyên môn khắc chế các thứ lửạ Năm xưa, sư phụ em vì phải đối phó với Liệt Hỏa Môn đã tốn mất mười năm tâm huyết mới luyện thành được hai mươi lăm hạt, oai lực rất mạnh. Sư phụ chỉ cho em một hạt để phòng thân thôị Ngờ đâu bây giờ lại có dịp sử dụng đến nó.
- Tiểu sư muội có Huyền Quý Châu thì còn gì hay bằng. Mau đưa đây cho sư huynh!
Tiếng nói vừa dứt, mọi người đã thấy Sĩ Ngạc phi thân tớị Tiểu Hồng kinh hoàng vô cùng, vội lùi về phía sau hai bước, giọng run run nói:
- Đại sư huynh!
Sĩ Ngạc làm ra vẻ tôn nghiêm, nói tiếp:
- Mau đưa Huyền Quý Châu cho sư huynh.
Tiểu Hồng có vẻ không muốn:
- Đại sư huynh! Hạt châu này là của sư phụ cho em!
Sĩ Ngạc sa sầm nét mặt lại hỏi:
- Sư muội có biết là sư huynh đã thừa lệnh sư phụ mà tới đây không?
- Nếu sư phụ biết Long Giác Giao giấu ở đảo này sao sư phụ lại không ban Huyền Quý Châu cho sư huynh?
- Chả lẽ sư huynh thừa lệnh sư phụ tới đây mà còn nói dối sư muội hay saỏ
- Hạt châu này là của sư phụ ban cho tiểu muội, và không thấy sư phụ bảo phải trao hạt châu này lại cho sư huynh!
- Con nhỏ này táo gan thực! Dám trái lệnh của sư môn phải không?
- Ai bảo là tiểu muội phản bội sư môn nàỏ
Sĩ Ngạc giận dữ đưa mắt lườm Thanh Lam rồi nói tiếp:
- Cô giúp người ngoài, cản trở mệnh lệnh của sư phụ, như vậy cô đã chẳng phản bội sư môn là gì? Hừ! Hừ! Ta hãy giết chết trước rồi hãy lấy Long Giác Giao sau!
Y vừa nói tới đó đã giơ tay phải lên tấn công luôn.
Tiểu Hồng thấy thế lo âu vô cùng, vội lớn tiếng kêu gọi:
- Đại sư huynh!...
Nhưng nàng cản trở sao kịp. Sĩ Ngạc đã dùng Huyền Linh Chưởng nhằm người Thanh Lam tấn công rồị Y ra tay rất nhanh, nói là đánh

luôn. Tuy y tấn công đột ngột như vậy, nhưng từ khi y hiện thân, Thanh Lam đã đề phòng ngay, nên chàng không chờ đợi chưởng lực của đối phương tới gần, đã dùng Tiên Thiên chân khí chống đỡ luôn. Vì chàng biết công lực của Thiên Lý Cô Hành Khách giả hiện nay rất thâm hậu, lần trước ở gần núi Cửu Cung, chàng với Ly Hỏa Chân Nhân phải hợp sức mới chống đỡ nổi một thế Huyền Linh Chưởng của y, nên lần này chàng phải sử dụng đến mười thành công lực để chống đỡ.

Hai luồng nội gia chân khí của hai người va đụng vào nhau kêu đến "ùm" một tiếng như trời long đất lở, cát bụi lẫn đá bay mù mịt.

Sĩ Ngạc vội lui về phía sau hai bước, và định thần nhìn kỹ thấy Thanh Lam chỉ bị đẩy lui một bước thôi lại đứng vững được ngay, y liền nghĩ thầm:

"Huyền Linh Chưởng này của ta đã có tiếng là thiên hạ vô địch, sao tên tiểu tử này lại chống đỡ được như thế?".

Y vừa nghĩ vừa giơ hữu chưởng lên tiếp:

- Giỏi lắm, thử chống đỡ thêm một chưởng này nữa của lão phu xem!

Nói xong y lại dùng Huyền Linh Chưởng tấn công tiếp. Vừa rồi vì y khinh thường Thanh Lam nên chỉ dùng có tám thành chân lực thôi, nhưng lần này y đã dùng đến mười thành chân lực, vì vậy thanh thế thật kinh người

Sau một tiếng kêu "bùng", Thanh Lam lại vẫn chống đỡ được thế chưởng ấy như thường, nhưng lần này chàng phải lùi đến bốn năm bước.

Sĩ Ngạc không ngờ công lực của đối phương lại thâm hậu đến như vậy, vội múa chưởng như bóng theo hình, xông lên tấn công tiếp. Chưởng này của y đã giở hết bình sinh công lực ra, nên oai lực càng mạnh không thể tưởng tượng được.

Nhờ có Tiên Thiên Chân Khí, Thanh Lam đã chống đỡ được hai thế chưởng của đối phương, nhưng chàng đã cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, và thấy chưởng lực của đối phương, thế sau mạnh hơn thế trước, nhất là thế thứ ba này lại càng lợi hại thê,. Vì vậy, chàng đã hơi hãi sợ, Tiên Thiên Chân Khí trong môn Lưỡng Nghi Chân Giải của chàng chưa luyện tới mức thượng thừa nên trong lúc đối địch chàng chưa thể làm tới mức quên cả bổn thân. Vì trong lòng hoảng sợ nên chàng hơi do dự. Thấy chưởng lực của đối phương nặng hàng ngàn cân, chàng không biết có nên sử dụng Tiên Thiên Thái Cực Thức như trước hay sử dụng Ly Hợp Thần Công để tiếp đấu chưởng lực của địch.

Thanh Lam đang suy nghĩ thì chưởng lực của Sĩ Ngạc đã lấn át tới Chàng vội phấn chấn tinh thần, giơ hai tay lên trước ngực rồi đẩy ra Lần này cả hai bên đã cùng giở hết sức bình sinh ra đối địch, tất nhiên thanh thế phải khác trước nhiều Sức mạnh của hai luồng chưởng lực chấn động đến núi đá cũng phải rung động. Chưởng phong dồn ra như gió bão khiến Lan Nhi, Bạch Mai, Tiểu Hồng ba người đều hoảng sợ và cùng lui về phía sau ngay
Tuy Thanh Lam đã chống đỡ được thế chưởng này của Sĩ Ngạc, nhưng chàng đã loạng choạng và bị đẩy lui về phía sau luôn bảy tám bước.
Sĩ Ngạc thấy vậy càng tức giận thêm, lại xông lên tấn công tiếp.
Quý vị nên rõ, Thanh Lam gắng sức lắm mới chống đỡ nổi chưởng thế của Sĩ Ngạc. Lúc này chàng chưa đứng vững thì chưởng lực của Sĩ Ngạc lại lấn át tới liền. Mặc dù thế chưởng này của đối phương không mạnh bằng thế trước, nhưng chàng cũng không dám giở hết sức lực ra chống cự nữa, mà chỉ lui vội về phía sau và đã lui tới hang lửa rồi..
Lan Nhi, Bạch Mai thấy tình thế của chàng nguy ngập như vậy vội nhảy lại tiếp viện nhưng vì hai người đứng cách chàng quá xa nên khi tới nơi thì chàng đã rớt vào trong hang lửa rồi
Khi Thanh Lam rớt xuống hang, ngọn lửa đỏ bỗng rẽ sang hai bên. Tới lúc chàng rớt xuống bên dưới rồi, ngọn lửa đỏ ấy lại chập lại ngay
Bạch Mai nhanh hơn Lan Nhi, vừa nhảy tới nơi, chỉ gọi được một câu "Lam đại ca" thì đã thấy Thanh Lam rớt xuống dưới hang rồi Thấy thế, nàng lăn ra đất chết giấc luôn.
Lan Nhi tới nơi thấy vậy cũng òa lên khóc. Lúc này nàng đã như điên như khùng, không còn biết sợ hãi gì hết, vội múa chưởng thay kiếm xông lại tấn công Sĩ Ngạc. Thế này nàng dùng Trấn Đối Nhất Kiếm của phái Côn Luân, nên chưởng tới trước, người tới sau, nhằm ngực Sĩ Ngạc thúc mạnh một thế.
Lúc này Lan Nhi đã liều thân rồi nên chưởng lực của nàng mạnh khôn tả, dù võ công của Sĩ Ngạc rất cao siêu thực, nhưng y đã đấu với Thanh Lam luôn bốn chưởng, chân khí đã bị tiêu hao rất nhiều, như vậy y đâu dám coi thường Lan Nhị Y chỉ cười khỉnh một tiếng, đang định giơ chưởng lên bổ xuống, thì bỗng thấy Tiểu Hồng sư muội của mình đã tiến tới cạnh hang lửa, giơ tay phải lên ném một vật gì nho nhỏ xuống dưới hang luôn.
Chỉ nghe thấy có tiếng kêu "xèo xèo", ngọn lửa ở dưới hang đang bốc lên đùng đùng bỗng dịu hẳn xuống. Thì ra nàng đã cầm hạt

Huyền Quý Châu ném xuống bên dưới Y thấy dịp may hiếm có, khi nào chịu bỏ qua, nên y không chống đỡ chưởng thế của Lan Nhi nữa mà đã nhanh như gió lướt ngay sang bên để tránh né.
Lan Nhi tấn công hụt thế ấy, khi nào nàng chịu để cho đối phương thoát thân, vội đuổi theo, mồm thì quát lớn:
- Lão tặc, mau nộp mạng cho ta!
Nàng vẫn sử dụng chưởng thay kiếm, và vẫn sử dụng thế Trấn Đối Nhất Kiếm nhằm Sĩ Ngạc đâm tới
Trong lúc ánh lửa vừa dịu xuống đã có một cái bóng hồng nhanh vô cũng, xuyên qua hang lửa để vào bên trong.
Tất nhiên người đó là Nhiếp Tiểu Hồng. Vì nàng nóng lóng cứu người yêu nên vừa ném Huyền Quý Châu vào trong hang, nàng cũng nhảy theo tức thì.
Sĩ Ngạc thấy dịp may hiếm có, vội tân công ngang một chưởng rồi nhảy ngay luôn ra ngoài xạ
Dù sao công lực của Sĩ Ngạc vẫn thâm hậu hơn Lan Nhi, huống hồ nàng lại dùng chưởng thay kiếm, cho nên nàng không làm gì nổi tên ma đầu, Sĩ Ngạc nhảy lên trên một tảng đá, đang định phi thân vào trong hang lửa, thì ngọn lửa ở trong hang vừa rồi bị Huyền Quý Châu kìm chế, mới dịu ngay xuống, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, ngọn lửa lại bốc lên cao ngay Vô số tia lửa ở bốn xuong quanh hang cứ bốc ra ngùn ngụt. Đồng thời, dưới đáy hang lại có tiếng thiếu nữ thất thanh kêu lạ
Sĩ Ngạc vì đứng ngay ở mép hang, nên khi những ngọn lửa bốc lên, y muốn tránh cũng không kịp nữạ Thế là cái áo bào đen bị bén lửạ Y kinh hoàng vô cùng, không còn nghĩ gì đến thân phận của mình nữa, vội nhảy lui về phía sau và nằm ngay ra đất lăn lộn để dập tắt ngọn lửa.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 86
Thù Cao Bằng Trời

Lan Nhi thấy kẻ đại thù bị cháy xém như vậy, nàng vội cúi xuống nhặt những hòn đá to bằng nắm tay, và cứ nhằm người Sĩ Ngạc mà ném tới tấp.
- Chú em ở đây làm gì thế? Mau theo lão Lầu đi gặp lão già Đồng Da, chứ không nên quanh quẩn như thế này nữa!

Giọng nói kêu như tiếng trống ở đằng xa vọng lại Tiếng nói vừa tới nơi thì đã có một bóng người cao lớn vạm vỡ lướt theo tới, dưới hông của ông ta còn cặp hai người Khi tới nơi, ông già nọ bỗng buông hai nam nữ đang cặp ở dưới nách xuống đất. Đôi nam nữ này trông rất xinh đẹp, rất anh tuấn và phong lưu
Thiếu nữ nọ nằm ở trên mặt đất, vừa trông thấy Bạch Mai bỗng thất kinh kêu "ủa" một tiếng, rồi phi thân lên, chạy lại ôm chặt lấy người Bạch Mai Còn ông già to lớn vạm vỡ, tóc phủ xuống tận vai, trông rất quái dị, hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, cứ nhìn thẳng vào mặt Sĩ Ngạc, mồm thì cười ha hả và nói:
- Lại là ngươi! Hà hà! Then sắt tự rớt, cửa đá tự mở!
Ông ta vừa nói vừa giơ bàn tay to như cái quạt nan lên, nhằm Sĩ Ngạc tấn công luôn.
Lúc này Sĩ Ngạc vừa dập tắt được ngọn lửa cháy bén vào quần áo của mình, và còn bị Lan Nhi dùng đá ném vào người lia lịa, y chưa hết đau nhức, nay lại nghe thấy những lời nói của lão Quái như trên, trong lòng rất kinh ngạc. Y không dám tiếp chiến, chỉ rú lên một tiếng rất rùng rợn rồi chạy thẳng luôn về phía Tây Biệt hiệu của y là Thần Hành Vô Ảnh nên thân pháp của y nhanh kỳ lạ, chỉ trong nháy mắt y đã lướt vào trong khu rừng rồi Quái nhân tóc dài thấy thế lại cất tiếng cười như điên như khùng.
Lan Nhi thấy Sĩ Ngạc bỏ chạy, vừa lo âu vừa tức giận, liền quát lớn:
- Lão tặc, ngươi còn chạy đi đâu nữả
Quát xong, nàng định đuổi theọ Ngờ đâu nàng vừa cất bước thì cánh tay phải của nàng đã bị người khác nắm chặt. Lúc này lý trí của nàng đã bị hỗn loạn hết, nên nàng không biết người vừa nắm lấy tay mình là ai, vội rụt tay lại và vẫn dùng chưởng thay kiếm, sử dụng thế "Trấn Đối Nhất Kiếm" nhằm ngực người đó bổ xuống luôn.
Một tiếng kêu "bùng" thật to nổi lên, đủ thấy Lan Nhi tấn công thế ấy mạnh biết baọ
Ngờ đâu chưởng của nàng đánh trúng vào ngực đối phương như là đánh vào một cái trống bằng đá vậy, khiến cánh tay của nàng vừa đau nhức vừa tê tái Nàng kinh hãi vô cùng, vội quay đầu lại nhìn, mới hay người vừa nắm tay mình chính là quái nhân tóc dai đã dọa nạt Sĩ Ngạc. Nàng vội cố giẳng tay ra và lớn tiếng nói:
- Lão tiền bối mau buông tay ra! Y là kẻ thù của tiểu bối đấy!
Quái nhân tóc dài cười ha hả, đáp:
- Con nhỏ này, mi không đuổi kịp y đâụ À, lão phu hỏi mi câu này! Chẳng hay mi có thấy chú em của lão phu ở đâu không?
Lan Nhi lắc đầu, hậm hực đáp:

- Không biết! Ông có mau buông tay tôi ra không?
Thì ra hai thanh niên nam nữ vừa được Lầu Nhất Quái đem tới chính là vợ chồng Văn Úy Họ vừa mới tới nơi đã ôm chặt lấy Bạch Mai Hồng Tiếu còn dùng tay xoa bóp cho nàng. Giây phút sau, Bạch Mai mới lai tỉnh, hai mắt chớp nháy một hồi rồi bỗng òa lên khóc.
Hồng Tiếu thấy vậy cả kinh, vội hỏi:
- Cô Bạch Mai, mau tỉnh lại đi! Tại sao cô khóc lóc như thế?
Bạch Mai đã nhận ra là Hồng Tiếu lại càng khóc to tiếng thêm, và nức nở đáp:
- Anh...anh ấy... đã... rớt vào trong hang lửa chết rồi!
Vợ chồng Văn Úy nghe thấy Bạch Mai nói như thế không khác gì sét đánh ngang tai, vội hỏi tiếp:
- Cô nói gì thế? Giang huynh đã bị té vào trong hang lửa này chết rồi ư? Ồ! Lão tiền bối! Lầu lão tiền bối! Mau mau cứu Giang huynh đi! Anh ấy đã rớt vào trong hang lửa này rồi!
Nhất Quái nghe nói, bỗng buông Lan Nhi ra và hỏi:
- Cái gì? Chú em của lão... chú em của lão đã rớt vào trong hang lửa này rồi ư?
Ông ta vừa hỏi vừa trợn tròn xoe đôi mắt lên, nhìn vào trong hang đá lửa đang bốc lên nghi ngút.
Tất nhiên Lan Nhi không biết Nhất Chưởng Khai Thiên Lầu Nhất Quái là ai cả, nhưng vừa rồi nàng đánh vào người ông ta một chưởng, cảm thấy như đánh vào một cái trống đá vậy, nàng đã biết công lực của ông ta còn cao siêu hơn Sĩ Ngạc nhiều Chả thế mà Sĩ Ngạc vừa trông thấy ông ta đã hoảng sợ ù té chạy ngay Như vậy quái nhân này ắt phải là một vị tiền bối rất có lai lịch.
Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên quỳ xuống trước mặt Nhất Quái vái lạy và van lơn:
- Lão tiền bối, mau mau cứu Giang đại ca đi! Tiểu bối xin vái lạy lão tiền bối!...
- Hà hà!
Nhất Quái bỗng ngửng mặt lên trời mà cả cười Tiếng cười của ông ta bao hàm cả bi đát lẫn phẫn nộ, và lớn đến nỗi khiến mấy người có mặt tại đó đều váng tai nhức óc, tựa như nghe thấy tiếng sấm vậy
- Đồng Da lão nhân! Ngươi tự phụ là thanh cao, bầy cái gì Đồng Da trận và giấu Long Giác Giao ở trong hang lửa để cho người ngoài tự tiện vào lấy, nhưng sự thực ngươi độc ác, xếp đặt mưu kế này để hãm hại người Ngày hôm nay lão phu phải trả thù cho chú em của tạ Nếu không phá tan cái đảo nho nhỏ này của ngươi đi, lão không còn là Lầu Nhất Quái nữa

Ông ta tức giận quá nỗi, liền múa chưởng nhằm vách đá ở quanh hang lửa tấn công mạnh một thế.
Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng thực lớn, đá vụn bay tung tóe, vách đá cao hàng hai mươi trượng ấy đã bị ông ta đánh thủng một lỗ hổng thật lớn.
Thì ra vách đá này, vì bị địa hỏa thiêu đốt hoài, lâu ngày đã biến thành hỏa thạch và đã xốp rồi, nên chân vách vừa bị lão Quái đánh thủng, những đã ở bên trên liền rớt xuống ngay.
Chỉ nghe thấy tiếng kêu “ùm ùm” liên tiếp, núi rung, đất động, và cả vách đá ấy đều đổ sụp xuống.
Hồng Tiếu thấy vậy vội ẵm Bạch Mai lui về phía sau ngay.
Văn Úy, Lan Nhi cũng đã rảo cẳng rút lui kịp, bằng không mấy người dù không bị những tảng đá ấy đẩy rớt xuống dưới hang lửa thì cũng bị chôn sống dưới đống đá vụn kia.
Lan Nhi thấy vậy liền dậm chân lia lịa, nói:
- Lão tiền bối mau ngừng tay! Lão tiền bối phá phách như thế này, Lam đại ca còn đường lối đâu mà ra khỏi chốn này nữa.
Nhất Quái đã nổi khùng rồi, khi nào chịu nghe ai nói nữa. Hai tay cứ tấn công lia lịa, rồi phi thân lên, xông thẳng xuống dưới chân núi. Đi tới đâu ông ta phá phách tới đó, gặp cây là chặt gẫy cây. Tội nghiệp cho những cây dừa Đồng Da, chịu sao nổi Phách Thiên chưởng lực của ông ta nên cây nào cây ấy như bị người ta dùng dao chặt mà đổ cả về phía sau ngay.
Lão quái là người rất trực tính, lại nóng nẩy hơn ai hết, dù lớn tuổi như vậy mà vẫn không thay đổi chút nào. Lúc này ông ta đã tức giận khôn tả, râu tóc đều dựng ngược, khua chân múa tay lia lịa, khiến cả vùng đó như trời long đất lở vậy.
- Hà hà! Lão quái vật! Côn Luân tiểu bối trong người có báu vật ky hỏa, không hề bị tổn thương gì đâu! Lúc này y đã được lão phu chỉ dẫn cho, đang ở dưới Linh Toàn cứu người. Bây giờ lão quái đánh sụp vách đá, phá phách những cây Đồng Da của lão phu như thế này, vậy khi gặp mặt lão phu, lão Quái sẽ nói năng ra sao.
Giọng nói ấy chính là của Đồng Da lão nhân ở dưới đất vọng lên.
Nhất Quái nghe thấy Đồng Da lão nhân nói như vậy liền đứng ngẩn người ra và nghĩ bụng:
“Ta không phân biệt nếp tẻ gì hết, đánh sụp vách đá, phá hủy bao nhiêu cây dừa Đồng Da như thế này! Ngờ đâu chú em lại chưa chết...”.
Nghĩ tới đó, ông ra mừng rỡ khôn tả, liền buột miệng hỏi:
- Lão già Tư Mã bảo chú em của lão phu chưa chết, chẳng hay lão

nói thực hay nói dối thế?
Đồng Da lão nhân cười nhạt hỏi lại:
- Lời hỏi của lão phu, lão quái đã trả lời đâu!
Nhất Quái vội đáp:
- Quý hồ chú em của lão phu chưa chết thì sự hiểu lầm này của chúng ta coi như là xí xóạ
Đồng Da lão nhân cười ha hả, nói tiếp:
- Lầu Nhất Quái, làm gì có chuyện dễ dàng như thế?
Lầu Nhất Quái là người sợ mềm chứ không sợ cứng, thấy Đồng Da lão nhân nói như vậy, ông ta liền sầm nét mặt lại ngay, giận dữ hỏi:
- Thế theo ý lão già Tư Mã thì muốn làm gì lão phu nàỏ
- Lão Lầu, trên giang hồ đã cho phép lão được ngang dọc suốt mấy chục năm, không ngờ ngày hôm nay lão lại dám đến tận Đồ Long đảo này định ngang dọc nốt! Hì! Lão phu muốn xem cách biệt nhau năm mươi năm nay, tài ba của lão Lầu đã tiến bộ tới mức độ nào mà lại dám làm bộ làm phách như thế?
- Hà hà! Lầu mỗ có đánh gẫy mấy cây dừa Đồng Da của lão thực, nhưng mấy cây dừa ấy có ý nghĩa gì đâu mà lão lại coi quan trọng đến như thế? Đừng có chọc lão Lầu này, chưa biết chừng lão còn phá tan cả cái Đồ Long đảo này nữạ Thôi được, lão già Tư Mã muốn đấu như thế nào, lão Lầu này cũng tuân theo hết.
- Được! Nửa tiếng sau lão Lầu đến trước núi Linh Từ đợi chờ lão phu!
Nhất Quái nhận lời ngay và quay đầu lại nói với mọi người rằng:
- Mấy đứa nhỏ kia, mau theo lão tới đằng này!
Lan Nhi, Bạch Mai, cùng vợ chồng Văn Úy đã nghe thấy Đồng Da lão nhân nói những gì rồi, và đến bây giờ mọi người mới biết Thanh Lam nhờ có báu vật kỵ hỏa đeo ở trong người nên không bị thương gì hết. Bạch Mai phấn chấn vô cùng vội xen lời hỏi ngay:
- Lão tiền bối, người vừa bảo Lam đại ca chưa chết là ai thế?
Nhất Quái nghếch đầu nhìn Bạch Mai và hỏi lại:
- Mi có phải là cô em của chú em lão phu đấy không?
Rồi ông ta lại chỉ vào Lan Nhi mà hỏi tiếp:
- Cả con nhỏ kia nữa, cũng là em gái của chú em nữa phải không? Thảo nào mà các ngươi chả nóng tính hơn cả lão Tư Mã phải không? Y là người có thân phận cao cả như thế, có khi nào lại đánh lừa các ngươị Các ngươi cứ yên tâm, lão Lầu này dám bảo đảm là chú em không việc gì đâụ Hừ! Ai dám động tới một cái lông chân của chú em lão phu nàỏ Đừng nói lão Lầu này không chịu để yên cho, lại còn cả lão Tàn nữa, y cũng không chịu để yên cho người đó nốt!

Lan Nhi biết ông già quái dị này tài ba còn cao siêu hơn cha mẹ mình nhiều, nên ông ta nói gì, nàng cũng tin ngay. Lúc này nàng mới sực nhớ đến Hắc Y Côn Luân hãy còn bị giữ ở trong trận, nên nàng lại lên tiếng hỏi:
- Lão tiền bối, đại sư huynh của tiểu bối hiện còn bị giam ở trong trận, lão tiền bối làm ơn cứu cả đại sư huynh của tiểu bối một thể!
Lầu Nhất Quái ngửng đầu hỏi:
- Người đó lão Lầu có quen biết không?
Đã bốn chục năm rồi, Nhất Quái chưa hề bước chân vào giang hồ, nên chỉ có những người lớn tuổi là còn có thể biết được ông ta mà thôi, chứ còn những người khác thì làm sao mà biết ông ta được.
Lan Nhi sợ Nhất Quái không chịu ra tay cứu sư huynh của mình, nàng đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi đáp:
- Anh ấy là đại sư huynh của Lam đại ca đấy, và cũng tới đây để lấy Long Giác Giao
Nhất Quái bỗng cau mày lại, hình như suy nghĩ một việc gì rồi bỗng kêu "ồ" một tiếng, hỏi lại Lan Nhi:
- Con nhỏ này, mi có biết chú em đến đây lấy Long Giác Giao cái quái gì ấy để làm gì không?
Lan Nhi đáp:
- Đó là do tiểu bối bị Lạc Thủ Lang Quân Ôn Hoành hà hiếp, Lam đại ca liền ra tay đấu với y, không ngờ đã lỡ tay đánh gẫy mất hai chiếc răng cưa ở trên chiếc bánh xe Độc Băng Luân của sư phụ y.
Thế rồi sư phụ của y là Vương Ốc Tản Nhân đi khắp nơi tìm kiếm Lam đại ca để trả thù. Sau đại sư huynh Hắc Y Côn Luân mới đứng ra điều đình, nhận lời phụ trách tìm kiếm Long Giác Giao để gắn lại hai cái răng cưa ấy. Vì thế mà đại sư huynh với Lam đại ca không quản ngại đường sá xa xôi tới tận Đồ Long đảo này như vậy!
Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:
- Độc Băng Luân? Độc Băng Luân là cái gì?
Lan Nhi thấy ông ta hỏi như thế cũng ngạc nhiên vô cùng.
Nàng không ngờ Độc Băng Luân của Võ Lâm Lục Tuyệt, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như vậy mà ông già này lại không hay biết gì cả.
Nhưng nàng vẫn trả lời:
- Độc Băng Luân là võ khí nổi danh của Vương Ốc Tản Nhân, người trong nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt. Chả lẽ lão tiền bối chưa nghe thấy ai nói qua hay saỏ
Nhất Quái lắc đầu, nhưng có vẻ cao hứng, lại hỏi tiếp:
- Lão Lầu chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Võ Lâm Lục Tuyệt cả! Nhỏ, ngươi hãy kể cho lão Lầu nghe thử xem.

Bạch Mai cũng xen lời nói:
- Chị Lan Nhi, chị kể cho em nghe với!
Lan Nhi đáp:
- Võ Lâm Lục Tuyệt tức là:
"Ngân Hốt, Kim Hoàn, Như Ý Ngọc, Lượng Thiên Hàn Xích, Độc Băng Luân". Ngân Hốt là Thiên Si Thượng Nhân của phái Tần Lãnh, Kim Hoàn là Không Không lão nhân của phái Không Động...
Nhất Quái nghe tới đó liền gật đầu kêu "ừ", hình như ông ta tỏ vẻ có người ấy Lan Nhi lại kể tiếp:
- Như Ý Ngọc là chỉ vào hai cái Bạch Ngọc Như Ý. Đó là khí giới của cha tôi Thiên Lang Phù Kỳ Lập và mẹ tôi Thiên Hồ...
- Mỉ Hà hà...
Lầu Nhất Quái bỗng ngửng đầu lên, lớn tiếng cười như vậy và nói tiếp:
- Thế ra con nhỏ này là cháu ngoại của lão tàn phế đấy! Hà hà...
Lan Nhi nghe thấy Nhất Quái nói như vậy liền ngẩn người ra
Nhất Quái lại nói tiếp:
- Mi kể nốt đi!
- Lượng Thiên Hàn Xích là của Băng Tâm cư sĩ Lãnh Bạch Y ở núi Đại Tuyết, còn Độc Băng Luân là khí giới của Vương Ốc Tản Nhân Kỳ Thiên Hành. Chiếc Độc Băng Luân ấy, cán nó làm bằng ngọc trắng, bánh xe làm bằng ngọc xanh, trên bánh xe lại còn có ba mươi sáu cái răng cưa móc ngược, không những kỳ độc vô cùng mà còn chuyên dùng để khóa khí giới của địch thủ, lợi hại vô song.
- Bốn mươi năm trước đây, lão Lầu này có nghe thấy người ta nói đến tên của Thiên Si Thượng Nhân và Diệu Thủ Không Không. Còn những người khác, như cha mẹ mi chẳng hạn, đều là hậu sinh tiểu bối, thì chúng ta làm sao mà biết được?
Lầu Nhất Quái nói xong liền dẫn mọi người đi về phía trước, Lan Nhi nghe nói kinh hoảng vô cùng và nghĩ thầm:
"Võ Lâm Lục Tuyệt như cha mẹ mình còn là hậu bối của ông già quái dị này, không hiểu lai lịch của ông ta như thế nàò Điều đó ta không cần biết tới vội, ta chỉ biết đã có những người tài ba như ông già này ra mặt, chắc Lam đại ca sẽ được bình yên vô sự chứ không sai".
Nàng vừa nghĩ như vậy vừa cùng Bạch Mai và vợ chồng Văn Úy theo sau Lầu Nhất Quái tiến thẳng vào trong rừng.
Hãy nói Kỳ Thiên Hành đi chậm hơn Thần Hành Vô Ảnh một bước. Khi y tới gần cửa hang lửa thì chính lúc Tiểu Hồng đang sử dụng Huyền Quý Châu và nhảy vào trong hang lửa, còn Sĩ Ngạc thì ở phía sau, vốn xuất thân ở Bắc Hải mà còn bị lửa bén vào người, đang lăn

lộn trên mặt đất, nên y nghĩ thầm:
“Chi bằng ta hãy đứng yên ở trên đây để xem tình hình ra sao đã rồi hãy tính toán sau, chứ ta không dại gì mà liều lĩnh như họ làm chi”.
Đang lúc ấy, y bỗng thấy trên không có một ông già tóc dài phi xuống, chỉ mới đưa tay lên định tấn công mà Sĩ Ngạc đã hoảng sợ ù té chạy ngay. Tiếp theo đó, ông ta còn giơ song chưởng lên, cách không tấn công một thế, vách đá cao hơn hai mươi trượng đã đổ sụp ngay.
Vương Ốc Tản Nhân thấy ông già tóc dài mạnh như vậy, hoảng sợ đến đờ người ra và nghĩ thầm:
“Sức lực của ông già này mạnh không thể tưởng tượng được. Hiện giờ tiểu tử họ Giang đã bị vùi thân trong hang lửa, mà cả hang lửa cũng bị san bằng rồi, thế là Long Giác Giao vĩnh viễn chôn vùi dưới đất, không còn cách gì lấy ra được nữa. Như vậy hai cái răng cưa ở trên Độc Băng Luân của mình không trông mong gắn liền lại được nữa. Cũng may là Độc Băng Luân của ta còn lại những ba mươi tư răng cưa, tuy mất hai cái kia nhưng cũng không ảnh hưởng cho lắm.
Chi bằng ta nên sớm rời đây thì hơn”.
Nghĩ như vậy, nhân lúc vách đá đổ sụp, không ai chú ý tới, y lẳng lặng rút lui xuống dưới chân núi luôn, rồi dắt đồ đệ vội vàng tiến thẳng vào khu rừng dừa ở phía Tây.
Y đi vào phương vị Ất Mộc và Bính Hỏa của trận Đồng Da, tất nhiên y phải biết phía Tây là Canh Kim, và cũng là nơi yếu nhất của trận Đồng Da này. Nhưng vì lúc ấy y hốt hoảng cắm đầu chạy, nên chỉ cảm thấy hai thầy trò đang ở trong chốn đầy những cửa ngõ xuyên đi xuyên lại, không khác gì đã tiến sâu và khu núi đao rừng kiếm, bốn mặt toàn là những khí giới và những cây gỗ xanh cứ lấn tới hoài, không khác gì vừa rồi lúc y còn bị giam giữ trong phương vị Bính Hỏa vậy. Y kinh hãi vô cùng.
Đồng Da trận này là lấy những cây dừa đồng làm chủ, cây nào cũng theo trận pháp mà trồng nên, tuy ngụ kỳ môn bát quái, ngũ hành sinh khắc thật, nhưng thực vật trồng ở dưới đất không thể nào xê dịch được nên trận này chỉ là một trận pháp chết thôi, chứ không hoạt động như những trận pháp khác. Phía Tây tuy là cửa sinh, tất nhiên không có biến động mấy mới phải, nhưng bây giờ lại có tình hình như trên hiển nhiên đã có người làm đảo lộn trận pháp rồi vậy.
Vương Ốc Tản Nhân nghĩ đến đột nhiên quát lên:
- Hoành nhi! Con theo sát sư phụ! Đừng có rời sư phụ nửa bước!
Y vừa nói vừa múa tít chiếc Độc Băng Luân, nhằm những thân cây

xanh đang lăn tới mà quét ngang một thế.
Lạ thật! Những cây xanh đó hình như có linh tính, Độc Băng Luân của y chưa va đụng phải, những thân cây đó đã biết xê dịch về phía trước luôn.
Vương Ốc Tản Nhân lại quát lớn một tiếng, nhảy luôn về phía trước, tay vẫn múa Độc Băng Luân để thừa lúc những cây xanh rẽ ra là y tiến lên luôn. Ngờ đâu hai bên tả hữu lại có rất nhiều khí giới dồn ép tới Y đoán chắc thể nào cũng có người đứng ở trong trận điều khiển. Y lại mua chiếc bánh xe ngọc để bảo vệ lấy bản thân. Ngờ đâu những khí giới ở hai bên dồn ép tới, chưa đụng phải bánh xe ngọc của y đã tự động biến mất. Lúc này y mới giác ngộ đó là ảo ảnh, nên y vội bình tâm tĩnh trí, không nóng nảy như trước nữạ Quả nhiên y chỉ còn thấy ở trước mặt có những làn sương mù trắng rất nhạt mà thôi, chứ không còn khí giới với thân cây như vừa rồi nữạ Nhưng y biết trận pháp này đã có sự biến động rồi, hễ mình đi một bước, ảo tượng lại nổi lên ngay Vì vậy y đành phải đứng yên, tay nắm tay Ôn Hoành, lẳng lặng xem xét trận thế để nghĩ cách xông pha saụ
Đúng lúc ấy, y bỗng nghe thấy ở cách chỗ đó chừng ba trượng có tiếng người quát tháo, và có hai tiếng kêu "bùng bùng" thật lớn. Y liền nghĩ thầm:
"Ủa! Tiếng đó chả là tiếng của Sĩ Ngạc là gì? Thế ra y cũng đang bị giam giữ trong trận này và còn dùng Huyền Linh Chưởng để đánh phá".
Nghĩ tới đó, y mừng rỡ vô cùng, vội vận chân khí ở đơn điền lên, quát hỏi:
- Chúc đại ca đấy à? Mau sử dụng Thiên Lôi Chưởng đi! Đệ sẽ giúp đại ca một tay! Chúng ta cùng nhau phá trận pháp này!
Y vừa nói vừa múa tít Độc Băng Luân, giở thế "Khai Thiên Phích Địa" ra, tay trái dắt Ôn Hoành, từ từ tiến về phía Sĩ Ngạc.
Sĩ Ngạc nghe thấy tiếng của Thiên Hành, vội giở Thiên Lôi Chưởng ra tấn công vào tả hữu hai bên.
Hai người cùng tấn công vào một phía, nên oai lực mạnh không thể tưởng tượng được. Chỉ trong nháy mắt đã có ba bốn cây dừa đồng bị chặt làm đôi liền. Đồng thời, lại có tiếng kêu la thảm khốc vọng lên nữạ Thì ra là một đạo sĩ trẻ đã bị đánh cho bị thương rất nặng, đang lăn lộn ở trên mặt đất.
Sĩ Ngạc vừa hiện thân ra, cười nhạt mấy tiếng, tỏ vẻ rất đắc chí, rồi vừa cười vừa nói với Thiên Hành:
- Thế ra tiểu tử kia đứng ở trong rừng tác quái, nên chúng ta mới gặp những ảo ảnh luôn luôn như vậy

Vừa rồi Thiên Hành nghĩ ra được kế đó, rủ Sĩ Ngạc cả hai cùng tấn công úp một lúc, quả nhiên đã có công hiệu Y là một tên rất gian giảo, trong khi y chặt gẫy cây dừa đồng, đã thoáng trông thấy có bóng người lui sang một bên, nên y đã biết sở dĩ trận pháp này thay đổi luôn luôn là vì có người đứng ở trong bóng tối thao túng.
Bây giờ y lại thấy đạo sĩ trẻ tuổi bị thương nằm dưới đất, tay vẫn còn cầm lá phướn nhỏ màu đen, y càng hiểu rõ thêm, liền cười và khen ngợi Sĩ Ngạc:
- Thiên Lôi Chưởng của Chúc lão ca lợi hại thực.
Sĩ Ngạc vừa cười vừa đáp:
- Kỳ huynh cứ quá khen ngợi đấy thôi, chứ có nghĩa lý gì đâụ
- Theo sự ước đoán của tiểu đệ, trận pháp Đồng Da này cứ thay đổi luôn luôn, có lẽ người trên đảo đã xuất động hết để điều khiển trận pháp cũng nên.
Sĩ Ngạc tỏ vẻ kiêu ngạo và khinh thị, nói tiếp:
- Trận pháp như đồ đồng nát này thì có nghĩa lý gì đâụ Cản trở sao nổi chúng tạ
Thiên Hành tự biết nếu không hợp sức hai người lại thì khó mà ra khỏi được nơi đây, nên y gật đầu đáp:
- Chúc huynh nói rất phải! Trận Đồng Da này giam giữ sao nổi chúng tạ Huống hồ Thiên Lôi Chưởng của đại ca lại là khắc tinh của Tây Phương Canh Kim, dù chúng có xuất động hết nhân tài trên đảo này chúng ta cũng không sợ gì hết.
Sĩ Ngạc thấy Thiên Hành nói như vậy mới vỡ nhẽ, và mới biết vừa rồi mình sử dụng Huyền Linh Chưởng, tha hồ tốn công mệt sức mà cũng không chặt gẫy được một cây dừa nàọ Y liền nghĩ bụng:
"Thì ra Huyền Linh Chưởng của ta thuộc Quý Thủy, chỉ lợi ở nơi Bính Hỏa, sử dụng vào phương vị Canh Kim thì lại biến thành Kim Thủy tương sinh. Thiên Lôi Chưởng là Hỏa, có thể khắc kim, cho nên mình vừa ra tay mới có công hiệu ngay như vậy".
Y là người rất kiêu ngạo, không coi ai vào đâu hết. Bây giờ lại được Vương Ốc Tản Nhân khen ngợi như vậy, trong lòng lấy làm khoan khoái, nên y mỉm cười đáp:
- Oai danh Độc Băng Luân của Kỳ huynh, đệ cũng ngưỡng mộ đã lâụ Nhưng trận vị này thuộc Canh Kim, nếu chỉ cần Thiên Lôi chưởng của đệ khắc chế, tất nhiên đệ phải tận lực thi hành.
Thiên Hành thấy Sĩ Ngạc hăng hái như vậy, trong lòng mừng thầm, nhưng mặt vẫn thản nhiên như thường, vội nói tiếp:
- Nếu vậy xin Chúc đại ca hãy ra tay đi!
Sĩ Ngạc khoái chí vô cùng, nắm chặt song quyền, hai tay của y đẩy

mạnh về phía trước một thế. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “ùm ùm”, một loạt cây dừa ở phía trước đã bị quyền phong của y đánh gẫy gục luôn ba cây một lúc.
- Họ Chúc kia, ngươi đừng có ngông cuồng như thế!
Trà Nguyên Giáp, Lý Thừa Phong vừa quát tháo vừa nhảy xổ ra, người cầm sáo, kẻ cầm kiếm nhằm người Sĩ Ngạc tấn công luôn.
- Hà hà! Chúc lão ca cứ việc dùng Thiên Lôi Chưởng mở đường đi! Để đệ đối phó với hai tên tiểu bối này cho!
Thiên Hành vừa nói vừa múa Độc Băng Luân lên, giở thế “Tả Hữu Phùng Nguyên” ra, không chống đỡ, trái lại còn phản công vào hai món khí giới của hai kẻ địch.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 87
Chu Lục Vân, Biệt Hiệu Là Hồng Tuyến Nữ

Sĩ Ngạc đưa mắt nhìn, thấy Đồng Địch Tiên với Xích Cước Tiên hai người đã bị Thiên Hành chặn đứng, y lại giở Thiên Lôi Chưởng ra phá hủy cây tiếp.
Tạo hóa sinh ra vật này trị vật kia, Sĩ Ngạc sử dụng Thiên Lôi Chưởng chặt gẫy cây dừa đồng dễ dàng như chặt trúc vậy.
Đột nhiên có mấy tiếng còi rất bén nhọn vọng tới. Chỉ trong nháy mắt, trong rừng dừa đã có bóng người thấp thoáng, hai đạo sỹ tay cầm kiếm Dừa Đồng vừa múa tít vừa nhảy xổ tới tấn công Sĩ Ngạc.
Cười nhạt một tiếng, Sĩ Ngạc hơi né người sang bên và thuận tay tấn công luôn một chưởng. Ngờ đâu chưởng phong của y vừa đẩy ra, hai đạo sỹ bỗng tránh sang hai bên, phía sau lại có hai thanh trường kiếm khác đâm tới. Tiếp theo đó, bốn mặt tám phương, đều có trường kiếm đâm tới cả.
Sĩ Ngạc thấy vậy giật mình kinh hãi. Y xuất thân ở Huyền Linh, môn hạ Bắc Hải Thất Tinh, quen bố trí bẩy người liên tay tấn công kẻ địch, lúc này y thấy bọn đạo sỹ cứ hai người tiến lại hai người lui, và toàn dùng cây Dừa Đồng yểm hộ, rõ ràng là một thứ trận pháp, nên y nghĩ thầm:
“Nếu mình cứ chống đỡ họ hoài thì mình sẽ sa vào thế bị động ngay”.
Nghĩ như vậy, y vội quay người một vòng, và nhân lúc ấy dùng song chưởng đẩy lui hai thanh trường kiếm vừa tấn công tới, mồm thì cười

khì một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao, lại tấn công vào hai người ở phía trước một chưởng nữa Chưởng lực của y rất oai mãnh, hai đạo nhân ở phía trước đâu dám thẳng tay chống đỡ, vội nhảy sang bên tránh né.
Sĩ Ngạc cười ha hả, thân pháp nhanh như điện chớp phi thẳng về phía trước. Ngờ đâu y vừa xuống tới mặt đất đã thấy một tấm màn kiếm ở bốn mặt dồn tới Bóng kiếm càng rộng ra càng kín đáo, mũi kiếm nào cũng có nội gia chân lực tỏa ra và nhằm người y áp đảo tới, dù võ công của y có cao siêu đến đâu cũng không sao phá nổi vòng vây kiếm quang ấy
Sĩ Ngạc tả xung hữu đột mãi mà không sao phá nổi vòng vây Đồng thời, y còn bị nội lực từ những mũi kiếm dồn cho y cuống cả chân tay Y không sao nén được lửa giận, mặt lộ sát khí liền. Mọi người chỉ thấy y cười khẩy, cái áo bào đen của y đã phồng to lên ngay Thì ra y đang vận nội lực để đẩy những mũi trường kiếm vừa đâm tới, rồi hai bàn tay đỏ hồng của y tấn công luôn một thế.
Đạo sĩ ở phía bên trái bị chưởng phong của y đánh trúng, chỉ rú lên được một tiếng thảm khốc đã ngã lăn ra đất tức thì.
Sĩ Ngạc dùng một chưởng đánh chết kẻ địch vẫn còn chưa hài lòng, lại quát lên, rồi giơ song chưởng tấn công luôn một thế nữa
Bảy đạo sỹ nọ có biết đâu Thiên Lôi Chưởng của y lợi hại như thế nào Họ trông thấy người đồng môn bị chết thảm như thế đều ngẩn người ra nhìn. Trong lúc đó thì chưởng phong của Sĩ Ngạc như gió lốc lấn át tới, lại có hai người nữa như bị sét đánh trúng, người cháy xém, ngã lăn ra chết tốt.
Lúc ấy Sĩ Ngạc đã nổi hung rồi, y không để cho đối phương trả đũa, lại giơ tay phải tấn công một thế nữa Lại có một đạo sỹ kêu la thảm khốc, người bị đánh bắn ra ngoài xa hơn hai trượng, mình mẩy cháy đen như than, chết tốt.
Chưởng thế của Sĩ Ngạc quá oai mãnh và nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã giết chết luôn bốn người rồi Còn lại bốn đạo sỹ hoảng sợ đến mặt tái mét, không còn can đảm nào mà xông vào nữa Những tiếng kêu như sét đánh ấy đã làm cho một người đang ngủ gật ở trên ngọn cây dừa thức tỉnh. Người đó chính là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc.
Thì ra chàng lẻn vào trong Đồ Long đảo, vì không biết Long Giác Giao giấu ở đâu nên mới chạy lung tung, bị đệ tử trên đảo phát hiện, cùng xúm lại tấn công chàng.
Với võ công của Hắc Y Côn Luân thì những đệ tử đời thứ ba của Đồ Long đảo này địch sao nổi chàng. Nhưng cũng may mục đích của

chàng là đến lấy Long Giác Giao, nên thấy những người trên đảo hay biết mình lẻn vào rồi, chàng nóng lòng sốt ruột khôn tả, vội ra tay nhanh như điện chớp điểm huyệt cho mấy người té ngã, rồi lẻn vào trong rừng dừa Chàng có ngờ đâu lại lỡ bước vào trong Đồng Da trận như thế. Chàng là người võ công cao siêu thực, nhưng tiếc thay lại không rành về trận pháp, nên chàng cứ quanh quẩn trong trận, mãi mà không sao ra khỏi được. Chàng tức giận khôn tả, lấy cây chùy đồng ra múa, nhưng chỉ múa được một quãng thôi, cây chùy đồng lại bị cướp mất. Chàng không biết là chùy đồng của mình đã bị núi nam châm hút, lại tưởng là người trên đảo cố ý đùa giỡn mình, nên chàng càng tức giận thêm, liền rút thanh kiếm gỗ ra, cứ thấy cây là chặt.

Chàng sử dụng Càn Khôn Nhất Kiếm, và lại dùng tới mười thành công lực, nên oai thế càng mạnh thêm. Những cây dừa đồng tuy cứng rắn thực, nhưng dù sao vẫn là vật chất, khi nào chống chọi nổi thế kiếm lợi hại ấy, nên chàng vừa đi vừa chém, chỉ trong chốc lát đã chặt gẫy hai ba chục cây Dừa Đồng ngay

Lúc ấy chàng nghe thấy dưới đất có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng lên:

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của phái Côn Luân mà dám tới bổn đảo phá phách như vậy, chẳng lẽ sư phụ ngươi lại không nói cho ngươi biết lão phu là ai hay saỏ Hà hà... nhưng dù sao lão phu cũng nể mặt sư phụ ngươi, chỉ phạt ngươi nhịn đói ba ngày thôị Hết hạn ba ngày sẽ có người vào trong trận đưa ngươi ra Nếu ngươi còn ngoan cố, cứ thị Côn Luân kiếm pháp lợi hại mà vẫn tiếp tục phá hủy cây cối nữa thì đừng có trách lão phu giở mặt vô tình đấy!

Hắc Y Côn Luân nghe nói cả kinh, liền nghĩ bụng:

“Thế ra đảo chủ là bạn cũ của sư phụ. Ta lỗ mãng thực!”.

Chàng ăn năn vô cùng, vội nghiêm nghị đáp:

- Lão tiền bối là bạn cũ của gia sư mà tiểu bối không hay biết. Xin lão tiền bối tha tội vô tri cho tiểu bối!

Chàng nói xong không thấy tiếng nói ấy tiếp nữa Nhưng chỉ trong nháy mắt, Hắc Y Côn Luân đã thấy cảnh vật trước mặt thay đổi hẳn, chỉ còn thấy sương mù lờ mờ thôi, nhưng hễ đi một bước là ảo ảnh hiện ra ngay Lúc này chàng biết là mình đã vào đúng chỗ mai phục rồi, và được rõ đảo chủ là bạn cũ của sư phụ mình nên chàng không dám lỗ mãng như hồi nãy nữa mà nghĩ thầm:

“Tuy trong rừng có bố trí trận pháp thực, nhưng chả lẽ ta lại không thể vượt qua khỏi khu rừng này mà ra được bên ngoài hay saỏ”.

Nghĩ đoạn, chàng phi thân lên trên ngọn cây Dừa Đồng. Ngờ đâu

trận pháp này kỳ diệu thực. Dù chàng đứng ở trên cao nhìn xuống cũng chỉ trông thấy sương mù lờ mờ, chứ không trông thấy vật gì khác, tựa như mình đang đứng ở giữa bể vậy
Lúc này, Hắc Y Côn Luân mới biết là mình không sao ra được trận pháp, liền nghĩ tiếp:
"Đồng Da lão nhân đã nói chỉ giam giữ ta ba ngày thôi Vậy hãy chờ đợi ba ngày trước đã, tới lúc ấy xem họ đối xử với mình như thế nào, rồi sẽ tùy cơ ứng biến mà đối phó với họ sau".
Nghĩ như vậy, chàng không thấy nóng lòng sốt ruột như trước nữa, nên vừa phi thân xuống dưới đất xong, chàng liền ngồi ngay ở dưới gốc cây mà điều vận chân khí tức thì.
Lúc ấy mới được có hai ngày, trời sắp tối rồi, Hắc Y Côn Luân bỗng bị tiếng sấm có mùi khét lẹt làm cho thức tỉnh, chàng vội mở mắt ra nhìn, liền thấy khu rừng Đồng Da đã hiện ra trước mặt một cách rất rõ ràng, và cách chỗ mình chừng hai mươi trượng có bóng người thấp thoáng, tiếng người quát tháo liên tiếp, hình như đang có trận đấu rất kịch liệt vậy
Hắc Y Côn Luân đang trố mắt nhìn, lại nghe thấy hai tiếng kêu "ùm ùm" như sấm động vậy Chàng ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng:
"Thiên Lôi Chưởng! Chẳng lẽ người của Liệt Hỏa môn cũng tới đây hay sao".
Chàng vội nhảy tới xem sao, liền thấy Chúc Sĩ Ngạc dùng Thiên Lôi Chưởng đả thương luôn bốn người một lúc. Chàng vội quát bảo:
- Ngừng tay Có phải ngài là người của Liệt Hỏa môn đấy không?
Sĩ Ngạc đang đánh sướng tay, nghe thấy tiếng quát hỏi cũng phải ngẩn người ra Y thấy trong rừng dừa có một người bước ra và đang đi tới Người ấy rất bé nhỏ, mặt lại đen sì, nên y không coi đối phương vào đâu hết, mặt lộ vẻ khinh thị, cười nhạt một tiếng rồi lạnh lùng đáp:
- Lão phu là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh môn!
- Hà hà! Ta đang tìm kiếm khắp nơi không thấy ngươi đâu cả, ngờ đâu lại thấy ngươi ở đây, thực là hên cho ta vô cùng.
Hắc Y Côn Luân nói và cười ha hả, rồi hỏi tiếp:
- Ngươi tự nhận là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh môn, lại sở trường về Liệt Hỏa kỳ công như vậy, chắc ngươi là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc đấy
- Phải, chính lão phu đây! Ngươi muốn làm gì lão phu thế?
- Ngươi còn là hung thủ giết chết cả gia đình Giang Nam đại hiệp nữa Nhưng ngài Thần Hành Vô Ảnh ơi! Ngài có biết là người nối dõi Chu đại hiệp đang đi khắp nơi để tìm kiếm ngài không?

Nghe thấy đối phương nói như vậy, Sĩ Ngạc cả giận, quát hỏi tiếp:
- Tiểu tử, ngươi là aỉ
- Tại hạ là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc! Con gái của Chu đại hiệp là Chu Lục Vân, biệt hiệu là Hồng Tuyến Nữ, cũng là sư muội của kẻ này!
- Hồng Tuyến Nữ ư?
Sĩ Ngạc nói như vậy, suy nghĩ giây lát, rồi cười the thé, nói tiếp:
- Với tài ba hèn mọn của y thị thì làm gì nổi lão phu cơ chứ?
Nếu lão phu sớm biết y thị là nghiệt chủng của Chu Thiên Kỳ thì lão phu đã dùng chưởng đánh chết y thị từ lâu rồị
- Muộn mất rồi! Hiện giờ tệ sư muội đang đợi ân sư viết cho một lá thư để đem đi Bắc Hải, yêu cầu Huyền Linh Tú lão tiền bối chủ trì công đạo chọ
Nghe thấy Hắc Y Côn Luân nói như thế, Sĩ Ngạc kinh hoảng đến mặt biến sắc, liền nổi giận quát tiếp:
- Đã vậy, lão phu hãy giết chết ngươi trước!
Y vừa nói vừa giơ tay phải đỏ như lửa lên tấn công luôn một chưởng kêu đến "ùm" một tiếng. Hắc Y Côn Luân vội rụt cổ và lướt ra ngoài xa tránh né, mồm thì la lên:
- Thiên Lôi chưởng tuy lợi hại thực, nhưng tiếc thay ngươi hãy còn non nớt, chưa luyện tới mức thượng thừa!
Sĩ Ngạc tấn công hụt thế chưởng ấy càng tức giận thêm, lại xông lên tấn công tiếp.
Trong khi tránh né, Hắc Y Côn Luân đã rút kiếm gỗ ra cầm ở trong tay, nhưng chưa kịp phản công thì đối phương lại tấn công luôn chưởng thứ haị
Sau tiếng kêu "ùm" thứ hai này, Hắc Y Côn Luân đã ở phía bên phải, nói tiếp:
- Đấy, ta nói có sai đâụ Với tài ba hèn mọn của ngươi thì đả thương ta sao được cơ chứ.
Sĩ Ngạc đột nhiên thâu Thiên Lôi chưởng lại, rồi múa động hai tay liên hoàn tấn công luôn mấy chưởng một lúc, chưởng phong của y lan ra tận ngoài xa năm trượng và mạnh vô cùng.
Có lẽ y thấy Thiên Lôi chưởng hao tổn hơi sức quá nhiều nên mới thay đổi và dùng pho chưởng pháp rất ác độc ra tấn công luôn mấy thế.
Hắc Y Côn Luân tự biết nội lực của đối phương mạnh hơn nội lực của mình nhiều, nên chàng phải dùng mánh lới tả tránh hữu né, thỉnh thoảng thừa cơ tấn công một vài thế kiếm.
Đã có mấy lần Sĩ Ngạc thấy rõ ràng tay của mình sắp đánh trúng người đối thủ rồi, nhưng ngờ đâu, khi chỉ còn cách độ sợi lông chỉ tóc

là va đụng ngay, lại bị đối thủ tránh né thoát. Thân pháp của địch khéo léo vô cùng, tha hồ y tấn công nhanh và mạnh đến đâu cũng không thể nào đụng chạm được vạt áo của địch, chứ đừng có mong đánh trúng người đối phương nữạ Tới lúc này, y mới biết môn hạ của phái Côn Luân quả thực danh bất hư truyền, nên y không dám ngông cuồng và tự cao tự đại như trước nữạ
Bốn người của Đồ Long đảo thấy Sĩ Ngạc với Hắc Y Côn Luân sắp ra tay đấu với nhau đến nơi, họ mới có dịp may được nghỉ ngơi, vội đứng cả vào một chỗ để đợi người của mình đến cứu viện.
Còn Vương Ốc Tản Nhân, thoạt tiên thấy Thiên Lôi chưởng của Sĩ Ngạc vừa kiềm chế được Tây Phương Canh Kim của trận Đồng Da này, mới bảo Sĩ Ngạc mở đường, còn mình thì tiếpchiến với Đồng Địch Tiên và Xích Cước Tiên hai người Y nghĩ như thế rất phải, nhưng Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp với Xích Cước Tiên Lý Thừa Phong hai người có phải tầm thường đâụ Nếu một đấu với một, y còn hơn được họ nửa mức, nhưng lúc này hai người liên tay vây đánh thì y địch sao nổị Cũng may Độc Băng Luân của y chuyên khóa khí giới của địch, nhờ vậy mà Trà Nguyên Giáp với Lý Thừa Phong mới không thể phát huy hết tài ba của mình ra được. Cho nên tuy hai người thắng thế hơn đối phương thực, nhưng nhất thời cũng không sao đả thương được Thiên Hành.
Kế hoạch của Vương Ốc Tản Nhân đã định là đấu từ từ rồi rút lui, đã không thành công thì chớ, trái lại còn bị hai kẻ địch đánh cho cuống cả chân tay lên. Y vừa kinh hãi vừa tức giận, nhất là không sao rút được tay trái ra sử dụng Hắc Sát chưởng, nên y lại càng tức giận thêm.
Ba người đấu với nhau cứ chạy vòng quanh như đèn kéo quân, ai nấy đều giở hết tài ba ra đối phó, có công, có thủ, trận đấu thật kịch liệt vô cùng.
Ôn Hoành thấy sư phụ mình bị lép vế, trong lòng gay cấn thêm, thanh kiếm của y đem theo đã bị người ta đoạt mất từ lâu rồi bị núi nam châm hút mất. Lúc này tay không, y không biết làm thế nào mà vào giúp sư phụ mình được. Sau y liền nhặt một khúc cây dừa lên, tạm dùng làm khí giới để đứng ở một bên phòng bị.
Trận đấu của ba người càng ngày càng kinh hồn động phách.
Kỳ Thiên Hành đã bị đánh đến đầu tóc rối bù, và mặt đã lộ vẻ rất hung ác, tay trái dùng chưởng, tay phải cầm Độc Băng Luân. Y vẫn cố hết sức ứng chiến, nhưng đã đuối sức rồi, không còn bá đạo như lúc đầu nữa, ngay cả bước đi của y cũng vậy, đã bắt đầu loạng choạng rồị

Ôn Hoành đứng cạnh đó thấy vậy, đang định múa khúc cây dừa đồng tiến vào giúp sư phụ một tay, thì đột nhiên trên đỉnh đầu có tiếng người quát lớn:
- Các người có mau ngừng tay lại không?
Tiếng quát ấy kêu như sấm động, khiến mọi người đều giật mình kinh hoảng. Tiếp theo đó, có một bóng người từ trên ngọn cây nhảy xuống giữa trận đấu của Trà Nguyên Giáp, Lý Thừa Phong và Kỳ Thiên Hành.
Người ấy chỉ khẽ giơ tay ra gạt, ba người đang đấu đã bị đẩy lui về phía sau và loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.
Đồng Địch Tiên đã nhận ra người này chính là quái nhân tóc dài mà sư huynh đệ mình đã gặp ở trong Trường Hận cốc, chưa biết chừng là một trong hai vị bạn cũ của sư tôn mà vừa rồi đại sư huynh thừa lệnh sư phụ đi ra nghênh đón cũng nên.
Y nghĩ như vậy, liền đưa mắt ra hiệu, bảo Lý Thừa Phong đừng có lỗ mãng ra tay tấn công quái nhân.
Vương Ốc Tản Nhân đang bị đẩy lui thì bỗng thấy hai mắt hoa lên, và có một luồng tiềm lực rất mạnh đẩy mình bắn về phía sau, suýt tý nữa té ngã. Y gượng mãi mới đứng vững được, liền định thần nhìn kỹ, như y không nhận ra quái nhân tóc dài này là Nhất Chưởng Khai Thiên Lầu Nhất Quái, người đã nổi danh trên giang hồ hồi bốn mươi năm về trước. Tuy vậy, y vẫn cảm thấy võ công của quái nhân này rất cao siêu, nên y kinh hoảng vô cùng. Sau khi nghĩ lại dù sao mình cũng là nhân vật nổi danh bấy lâu nay, khi nào lại chịu tỏ vẻ hèn nhát khiếp sợ. Vì vậy y liền giơ Độc Băng Luân lên trước ngực, lớn tiếng quát hỏi:
- Quái nhân kia! Ngươi là aỉ Nhân vật như thế nào của Đồ Long đảo nàỷ
Nhất Quái trợn ngược mắt, cười ha hả đáp:
- Tiểu bối, chẳng nhẽ người chưa nghe ai nói tới lão Lầu này hay saỏ
Tiếp theo đó, lại có bốn bóng người lần lượt nhảy tớị
Lan Nhi vừa xuống tới mặt đất đã vội lớn tiếng nói:
- Thưa lão tiền bối y chính là Độc Băng Luân Kỳ Thiên Hành đấy!
- Aỉ
Nhất Quái chỉ tay vào Vương Ốc Tản Nhân rồi hỏi Lan Nhi tiếp:
- Có phải y không?
Từ khi ra đời tới giờ, đã hoành hành giang hồ mấy chục năm nay, chưa bao giờ Kỳ Thiên Hành lại bị ai gọi mình là tiểu bối như thế cả. Bây giờ y thấy Lầu Nhất Quái còn chỉ tay vào mặt mình mà hỏi Lan Nhi như thế thì y nhịn sao được. Cho nên không đợi Lan Nhi trả lời, y

đã cười nhạt và đỡ lời ngay:
- Phải ta thì saỏ Ngươi làm gì nổi ta nàỏ
Nhất Quái gật đầu nói tiếp:
- Kể cũng có chút cốt khí đấy! Lão Lầu này hãy hỏi ngươi, chú em của ta chặt gẫy hai cái răng cưa ở bánh xe Độc Băng Luân của ngươi, vì thế mà người đi khắp nơi khắp chốn tìm kiếm y để tầm thù, và còn bắt ép y phải lên Đồ Long đảo lấy Long Giác Giao để gắn lại hai cái răng cưa ấy cho ngươi phải không?
Vương Ốc Tản Nhân giận giữ đáp:
- Phải, lão phu tới đây cũng vì việc đó đấy!
Nhất Quái vừa cười vừa quát tiếp:
- Như vậy ngươi là hung thủ, có biết không? Hà hà! Cũng may chú em của ta chưa chết, nếu chú em ta mà chết.... Hừ! Lão Lầu này không bổ ngươi ra làm hai mảnh thì ta không còn là lão Lầu nữa!
Vương Ốc Tản Nhân thấy giọng nói của đối phương hình như không coi mình đáng một đồng cân nào cả, liền cười nhạt đáp:
- Chưa chắc ngươi đã làm gì nổi tạ
- Tiểu bối, ngươi tưởng lão phu dọa nạt suông ư? Hà hà! Ngươi phải biết, lão Lầu này, ngay cả trời cũng dám bổ ra làm hai mảnh, huống hồ một tên như ngươi thì có nghĩa lý gì cơ chứ.
Lan Nhi đứng cạnh lại xúi bẩy thêm:
- Lão tiền bối, đừng có buông tha y Bạch Mai cũng vội lên tiếng:
- Lam đại ca cũng chỉ vì chiếc Độc Băng Luân của y mà bị khốn đốn như vậỵ Lão tiền bối hãy cướp lấy cái bánh xe ấy đị
Lan Nhi lại nói tiếp:
- Phải đấy, lão tiền bối nên hủy ngay Độc Băng Luân của y đi!
Tuy võ công cao siêu khôn lường, nhưng Nhất Quái là người rất cương trực, thấy hai cô bé kẻ xúi người bẩy như vậy, ông ta hớn hở vô cùng, cười ha hả đáp:
- Phải! Phải! Nên hủy ngay cái Độc Băng Luân của y lắm! Ủa! Sao lão Lầu lại không nghĩ đến điều đó nhỉ?
Nói tới đó, ông ta đảo đôi ngươi một vòng, và giơ bàn tay hộ pháp, to như cái quạt nan ra, chĩa vào mặt Vương Ốc Tản Nhân và nói tiếp:
- Nào! Tiểu bối mau đưa chiếc Độc Băng Luân cho lão Lầu, để tay hủy nó đi, nếu không mấy con nhỏ cứ nói lôi thôi hoài!
Đến giờ Kỳ Thiên Hành mới biết là mình đã gặp phải con người lẩn thẩn, nên y hổ thẹn quá hóa tức giận, không sao nhịn được, liền quát lớn:
- Ngươi có tài thì cứ việc ra tay cướp đi!
Nhất Quái cười hi hí, nói tiếp:

- Ngươi vẫn chưa tin phải không? Nhưng lão Lầu vẫn cho ngươi được ra tay trước, bằng không người ta lại chê cười ta là bắt nạt bọn tiểu bối
Kỳ Thiên Hành thấy đối phương cứ gọi mình là tiểu bối luôn mồm như vậy, y không sao nhịn được nữa, vội thét lớn:
- Ngươi muốn chết phải không?
Y vừa nói vừa múa chiếc Độc Băng Luân, tựa như bài sơn đảo hải đẩy tới trước mặt Nhất Quái, tay trái y ngấm ngầm vận Hắc Sát chưởng để thừa cơ đánh úp.
Vì thấy đối phương không phải là người tầm thường nên y mới phải ra tay cẩn thận như thế. Quý vị nên rõ, trong đời y đã trải qua không biết bao nhiêu trận ác chiến rồi, nhưng đây là lần đầu tiên y cẩn thận như vậy
Tha hồ cho thế công của Độc Băng Luân lợi hại và mạnh như thế nào, Lầu Nhất Quái vẫn cười hi hí, không coi vào đâu hết. Chờ bánh xe ngọc ấy tới trước mặt rồi, quái nhân bỗng thét lớn:
- Hà hà! Then sắt tự gẫy, cửa đá tự mở!
Y vừa nói vừa giơ bàn tay hộ pháp ra chộp luôn lấy cái bánh xe ngọc.
Vương Ốc Tản Nhân thấy thế công của mình lợi hại như vậy mà đối phương lại dám giơ tay ra cướp như thế, tuy trong lòng rất kinh hoàng, như y vẫn cười nhạt, giơ tay trái lên, dùng Hắc Sát chưởng tấn công luôn.
Hai thế công bằng Độc Băng Luân với Hắc Sát chưởng của Thiên Hành rất lợi hại , dù đối phương là mình đồng da sắt cũng phải bị thương nặng chứ không sai, nên y rất yên chí thể nào cũng đắc thắng. Ngờ đâu y bỗng thấy mắt hoa một cái, khắp mình mẩy rung động rất mạnh, chưa kịp kêu thì người đã bị văng ra ngoài xa hơn trượng liền.
Dù sao y cũng là người nổi tiếng lâu năm, công lực tất nhiên phải cao siêu, nên trong khi bị tung lên cao, y liền lộn đi hai vòng, nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất. Tuy vậy y vẫn phải lùi lại mấy bước mới đứng vững được. Y vội ngửng đầu lên nhìn, thấy chiếc Độc Băng Luân, món khí giới độc đáo đã tung hoành trong giang hồ ba mươi năm nay, và nhờ nó mà y được đứng vào trong nhóm Lục Tuyệt, bây giờ không hiểu tại sao lại lọt vào tay của lão quái vật tóc dài kia một cách dễ dàng như thế.
- Hà hà! Tiểu bối, lần này ngươi đã chịu thua lão Lầu chưả
Vương Ốc Tản Nhân hoàn hồn xong, mạt vẫn còn kinh hoàng. Y không dám tin là mình đã khổ công tiềm tu mấy chục năm như vậy,

nay đối địch với quái nhân này, chưa giở được một thế võ nào, đã bị đối phương cướp mất khí giới như thế. Chả lẽ võ công của người này đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi chăng?
Nghĩ tới đó, y liền cau mày, lại nghĩ bụng:
"Y tự nhận là lão Lầu... y..".
Y nghĩ tới những người đã nổi danh trong thời gian trăm năm gần đây, mồm thì lẩm bẩm nói một hồi, rồi bỗng nhiên mặt biến sắc, và lẩm bẩm nói tiếp:
- Ỵ..lão Lầu... chả lẽ y là...
Lúc ấy Nhất Quái đang cầm cái bánh xe ngọc, vừa xem vừa nói:
- Vật này kể cũng khá đẹp đấy! Nhưng dù sao lão Lầu cũng phải hủy nó đi mới xong!
Ông ta vừa nói vừa giơ hai tay lên định bẻ, thì bỗng từ đằng xa ở trên đỉnh núi, có tiếng nói như giọng con nít vọng xuống:
- Lão quái vật, hãy khoan đã! Chả lẽ lão đã quên mất vị đạo sỹ già mà chúng là đã gặp ở trên Càn Lưu hay sao Y chả nói ngẫu nhiên đã lượm được một miếng gân ngọc già hàng vạn năm, bất cứ đao kiếm sắc bén đến đâu cũng không chặt nổi Y đang định làm một món khí giới kỳ lạ, chuyên môn dùng để khóa đao kiếm.
Nhất Quái ngẩn người ra suy nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:
- Có! Lão tàn phế, đạo sỹ ấy hình như tên là là Cái Mộc đạo nhân. À! Phải! Lão Lầu còn hỏi y:
"hòn ngọc này làm khí giới gì là thích hợp nhất?" Y bảo:
"Nhật Nguyệt Luân".
Giọng nói bén nhọn kia vội đỡ lời:
- Thế thì phải rồi! Tiểu tử này chính là môn hạ của đạo sỹ ấy đấy! Lão quái vật phá hủy khí giới của y sao tiện?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 88
Quần Áo Của Nàng Hóa Thành Tro Hết

Nhất Quái gật đầu rồi chần chừ đáp:
- Nhưng lão Lầu đã trót hứa với hai đứa nhỏ này là sẽ trả thù cho chúng rồi!
Nói tới đó, ông ta nghiêng đầu nhìn chiếc Độc Băng Luân rồi bỗng cười khì, nói tiếp:
- À, có rồi! Chú em mới chặt gãy hai cái răng cưa mà y đã làm lôi thôi

hoài! Lão Lầu nể mặt lão đạo sỹ nên không bẻ gẫy bánh xe này nữa, nhưng phải chặt hết những răng cưa ở quanh bánh xe để cảnh cáo y mới được!
Nói xong, ông ta định dùng tay phải bẻ những chiếc răng cưa ở quanh bánh xe đó. Lan Nhi thấy vậy vội kêu lên:
- Lão tiền bối, nhưng cái móc ấy có độc đấy!
Nhất Quái vừa cười vừa đáp:
- Nếu răng cưa của chiếc bánh xe này có độc thì càng phải bẻ gẫy nữa! Lão Lầu ghét nhất những môn khí giới có tẩm độc như thế này, vì sử dụng những khí giới độc ác này không được quang minh chút nào cả!
Lan Nhi càng lo âu thêm, vội nói tiếp:
- Không nên! Lão tiền bối, tay của tiền bối..
Nhất Quái vội đáp:
- Con bé này coi thường lão Lầu quá. Bàn tay của lão mà còn sợ thuốc độc thì còn gọi làm sao được là cái gì Thiên nữả
Thoạt tiên Thiên Hành nghe thấy ông già này với một người nữa nói đến tiên sư của mình và nơi xuất xứ của chiếc Độc Băng Luân, đã biết ông già này là ai rồị Bây giờ lại thấy ông ta nói đến chữ Thiên lại càng chứng thực là không sai, y mới biết mình đã gặp phải lão quái vật khó đối phó nhất, nhưng y vẫn còn nghi ngờ và nghĩ bụng:
"Độc Băng Luân của ta cứng rắn lắm, ngoài Thất Tinh kiếm ra, các bảo đao bảo kiếm thường không sao chặt gẫy nổi nó. Lầu Nhất Quái dù lợi hại đến đâu, tay của y cũng không thể cứng rắn hơn bảo đao bảo kiếm được!".
Lan Nhi cũng không tin Lầu Nhất Quái tay không mà có thể bẻ gẫy được nhưng cái móc ở trên chiếc bánh xe như thế. Nàng thấy ông già này ngô nghê như vậy cũng phải tức cười, liền đảo đôi ngươi một vòng, đã nghĩ ra một kế, vội nói tiếp:
- Lão tiền bối, Lan Nhi không định nói như thế đâu! Thôi được! Lão tiền bối mau bẻ gẫy cái móc ấy đi!
- Hà hà!
Lão quái vật chưa dứt tiếng cười thì râu tóc của ông ta bỗng tự động dựng cả lên, cái áo bào cụt ấy cũng phồng lên như bơm hơi vậy, rồi ông ta dùng hữu chưởng để vào mép bánh xe vuốt ngược một cái
Chỉ nghe thấy có tiếng kêu "leng keng" một hồi, ba mươi tư chiếc bánh xe ở trên Độc Băng Luân đều bị gẫy hết.
Thấy Nhất Quái biểu diễn như vậy, không riêng gì Trà Nguyên Giáp, Lý Thừa Phong, vợ chồng Văn Úy, Lan Nhi và Bạch Mai đều kinh hãi đến ngẩn người ra, mà nhất là thầy trò Kỳ Thiên Hành lại càng sợ hãi

đến mất hồn mất vía - Hà hà! Tiểu bối hãy bắt lấy!
Nhất Quái vừa nói vừa thuận tay ném cái Độc Băng Luân trả cho Vương Ốc Tản Nhân.
Thiên Hành vội giơ tay ra đỡ, nhưng y vẫn phải loạng choạng lùi về phía sau mấy bước mới nắm vững được chiếc bánh xe, rồi y hậm hực hỏi:
- Thực là Kỳ mỗ có mắt mà không biết có núi Thái Sơn! Dám hỏi ngài có phải là Nhất Chưởng Khai Thiên Lầu..
Không đợi y nói dứt, Nhất Quái đã vội đỡ lời:
- Lầu Nhất Quái! Tiểu bối bây giờ mới biết ư?
Thiên Hành không dám nói nữa, quay đầu lại khẽ bảo đồ đệ:
- Hoành nhi, chúng ta đi thôi!
Y vừa nói dứt, hai bóng người đã đi thẳng vào trong rừng mất dạng.
Lan Nhi lại nói tiếp:
- Tài ba của lão tiền bối lợi hại thực!
Nhất Quái khoái chí vô cùng, nhếch mép cười và đáp:
- Cái trò bẻ vài ba cái răng cưa ở bánh xe ấy có nghĩa gì đâu mà con nhỏ đã khen ngợi rồi!
Lan Nhi liền thừa cơ nói khích:
- Nhưng còn đại sư huynh của tiểu bối, hiện giờ vẫn chưa thấy đâu cả, lão tiền bối ạ!
Nhất Quái trợn to đôi mắt nhìn bốn chung quanh để tìm kiếm một hồi, rồi đột nhiên lớn bước đi thẳng vào trong rừng.
Lúc ấy, Hắc Y Côn Luân đã cảm thấy mỏi mết, chàng nhờ có thân pháp rất lẹ tránh Đông né Tây nên mới đấu được với Chúc Sĩ Ngạc liền hai ba trăm hiệp, nhưng càng đấu lâu, chàng càng thấy mỏi mệt thêm - Người kia là đại sư huynh của tiểu bối đấy!
- Hà hà! Thế ra kẻ đánh cuộc cũng có mặt ở đây đấy Nhỏ kia, ngươi học được Hồng Mông tam tức của lão Lầu không giở ra thử xem?
Một công tử trẻ tuổi vâng lời, liền tiến thẳng vào chỗ hai người đang đấu
Tuy Sĩ Ngạc rất e dè quái nhân tóc dài, nhưng thấy người nhảy vào đối đấu với mình lại là một chàng thiếu niên ngoài đôi mươi, nên y tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng, giơ hữu chưởng lên tấn công một thế, đẩy Hắc Y Côn Luân lui bước, rồi giơ tay trái, nhằm thiếu niên nọ bổ luôn một thế.
Thiếu niên thừa lệnh lão quái nhảy vào trận đấu chính là Văn Úy Chàng chưa tới gần, Sĩ Ngạc đã giơ chưởng lên tấn công luôn.
- Thôi lang!
Hồng Tiếu thấy thế công của Sĩ Ngạc lợi hại như vậy, kinh hãi vô

cùng, vội phi thân tới trước Văn Úy
Nhất Quái lại cười ha hả nói tiếp:
- Con nhỏ kia, khỏi cần phải lo sợ như thế! Đã có lão Lầu ở đây, khi nao ta lại để cho chồng mi suy suyển? Hừ! Nhỏ kia, mau sử dụng thức thứ hai Trực Phích Càn Khôn đi!
Quả nhiên Văn Úy theo lời dặn bảo của Nhất Quái, bước chân trái lên, giơ thẳng hữu chưởng ra tấn công luôn về phía trước một thế.
Chỉ nghe thấy "soạt" một tiếng, một luồng chưởng phong vừa nhỏ vừa dài ở bàn tay Văn Úy tỏa ra, phi thẳng về phía trước.
Sĩ Ngạc thấy đối phương chỉ là một hậu sinh tiểu tử nên y rất coi thường, chỉ dùng có sáu thành chân lực thôi, và nghĩ bụng:
"Ta chỉ dùng sáu thành chưởng lực như thế này thôi, chắc tiểu tử này đã chịu đựng không nổi rồi".
Ngờ đâu kình phong của hai người va đụng nhau, y thấy kình phong của đối phương tựa như một con dao sắc bén,chặt đứt đôi chưởng phong của mình mà nhằm mặt mình lấn át tới Y không biết Hồng Mông tam thức này là tinh túy của pho Phách Thiên chưởng của Nhất Quái, và thức Trực Phích Càn Khôn này lại là môn chưởng phong của kẻ địch, nên hoảng sợ vô cùng, bụng bảo dạ rằng:
"Tiểu tử này dùng chưởng pháp gì mà lợi hại đến như thế?".
Y vừa nghĩ vừa xoay mình để tránh né.
- Hì hì! Họ Chúc kia, hãy nếm thử thế kiếm này của ta xem sao
Hắc Y Côn Luân chưa quát xong, kiếm khí đã ở phía sau Sĩ Ngạc tấn công tới
Sĩ Ngạc biết thế kiếm ấy rất lợi hại, vội nhảy sang tám thước để tránh né, trong lòng tức giận vô cùng, thét lớn một tiếng, vội giở Huyền Linh chưởng ra tấn công luôn.
Lần này y đã nổi giận, nên ra tay mạnh không tưởng tượng được.
Hắc Y Côn Luân thấy chưởng thế của y mạnh như thế, vội lớn tiếng kêu gọi:
- Hiền phu thê, mau rút lui đi
Chàng vừa nói vừa vận toàn lực vào thanh kiếm gỗ, giở thế Càn Khôn Nhất Kiếm ra tấn công luôn.
- Nhỏ! Giở thức Dương Thanh Nghinh Tục ra đi!
Nhất Quái đứng bên cạnh đó lớn tiếng quát Văn Úy như vậy
Văn Úy thấy thế đầu tiên của mình đã đắc thắng vội trầm khí xuống đơn điền, chân trái hơi co lên, chân phải bước về phía trước, người hơi ngồi sụp xuống, song chưởng vội lộn ngược lên, hữu chưởng từ dưới đánh lên, tả chưởng từ trên đánh xuống, nhằm kình phong của Sĩ Ngạc vừa dồn ra thúc mạnh luôn.

Hồng Tiếu đứng cạnh chồng không chịu đứng yên, liền giơ hai tay lên ngang ngực, sử dụng “Thiên Thái Cực Thức” nhằm chưởng phong của Sĩ Ngạc chống đỡ luôn.
Thế công của ba người cùng nhanh như nhau, ba môn tuyệt học cùng thi thố một lúc và cùng phát ra oai lực mạnh kinh người
Sĩ Ngạc không ngờ ba thanh niên nam nữ này lại dám chống đỡ Huyền Linh chưởng của mình, nên y nghĩ bụng:
“Ba tên này liều lĩnh thực, dám chống đỡ Huyền Linh chưởng của ta! Như thế có lẽ chúng đã tới số chết rồi cũng nên.”.
“Bùng!”.
Bốn thứ cương phong khác biệt va đụng nhau bật lên một tiếng kêu mạnh vô cùng.
Sĩ Ngạc cảm thấy sức mạnh của mình đột nhiên bị phân tán, phía bên phải kiếm khí của Hắc Y Côn Luân dồn tới đẩy chưởng phong của y bắn ngược trở lại Còn phía bên trái, thiếu nữ áo đỏ càng kỳ lạ thêm. Nàng chỉ giơ tay lên xoay một cái, và chưởng phong của y bị hút mất, tựa như rơi xuống dưới vực thẳm vậy
Đồng thời Sĩ Ngạc còn nghe thấy có tiếng kêu “ùm” và thấy một luồng kình phong ở phía trước, như một cái búa nặng hàng nghìn cân, nhằm thẳng ngực mình lấn át tới Y đoán chắc kình lực này là của công tử trẻ tuổi đã tấn công chứ không sai
Y rất ngạc nhiên, dù thế thức của ba người có kỳ lạ đến đâu cũng không thể nào phá nổi Huyền Linh chưởng của y khét tiếng giang hồ như vậy Nhưng sự thực đã hiện ra, như vậy y không tin không được, nên y hoảng sợ vô cùng, vội rú lên một tiếng thực dài, hai chân nhún mạnh, người đã phi lên cao ngay
Trà Nguyên Giáp với Lý Thừa Phong thấy ba thiếu niên giở những thế võ kỳ lạ ra như vậy cũng phải kinh ngạc đến ngẩn người ra - Sư đệ, mau chặn bắt người này!
Nguyên Giáp múa tít cây sáo đồng, quát lớn một tiếng, đang định đuổi theo, thì Đồng Da lão nhân ở dưới đất đã từ từ nói vọng lên:
- Y là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh lão nhân, đồ đệ cứ để cho y đi! Sư phụ sẽ kiếm y để thanh toán sau Các ngươi không được thất lễ với viễn khác. Mau mời Lầu lão tiền bối đến Linh Từ Phong ngay!
Nguyên Giáp nghe thấy sư phụ dặn bảo như vậy liền vâng lời, chắp tay vái chào Nhất Quái và nói:
- Gia sư đang đợi chờ tiền bố ở Linh Từ Phong, mời Lầu lão tiền bối tới đó cho!
Nhất Quái cười ha hả, đáp:
- Sư phụ của các ngươi đã ăn sung mặc sướng quen đi rồi thì mới có

lắm trò lễn phép như thế này! Mấy đứa nhỏ đâu, chúng ta đi thôi Nói xong, y với Đồng Địch, Xích Cước nhị tiên đi trước dẫn đường, cùng tiến thẳng vào trong khu rừng ở cạnh đó.
Hãy nói Thanh Lam bị chưởng phong của Chúc Sĩ Ngạc đẩy lui, chàng muốn ngừng chân cũng không được, đành phải lui tới chỗ mép hang lửạ Chàng bỗng cảm thấy hai chân mềm nhũn, người té ngửa về phía sau, vội đưa chân ra đằng sau để chống đỡ cho khỏi ngã. Ngờ đâu lại dẫm hụt và hơi lửa lại bốc lên ngùn ngụt. Thế là chàng bị rớt ngay xuống bên dưới tức thì.
Chàng hoảng sợ vô cùng, vội nhảy sang bên hơn trượng. May quá, chân chàng đã dẫm được vào mặt đất. Chàng vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh để xem chỗ mình té ngã đây là nơi nàọ Lúc ấy chàng mới biết mình rớt vào trong một cái hang động bằng đá. Động này cao hơn trượng và rất rộng lớn, bốn bên vách động đều là đá cả, chỉ thoáng trông cũng biết là một cái hang động thiên nhiên. Nơi chính giữa có một lỗ hổng to bằng mặt bàn, lửa hồng ở cái lỗ ấy bốc lên, phong tỏa kín cửa hang. Cửa hang ấy chỉ rộng có năm thước thôi, nếu chàng không rớt xuống bên dưới thì không biết rõ sự thật, lại cứ tưởng cửa hang chính là chỗ miệng phun lửạ Không riêng gì chàng, tất cả những người ở bên ngoài cũng đều tưởng như thế, nên họ mới yên chí là chàng đã rớt vào trong hố lửa rồị Nhưng chàng vẫn thắc mắc một điều, là trong hang động này bên dưới có ngọn lửa phun lên như thế, theo lý ra, nếu mình bị rớt xuống, dù không bị lửa thiêu chết thì cũng bị bén phải mà mang thương tích rất nặng, tại sao chỉ có lúc rớt xuống là thấy nóng hổi thôi, còn bây giờ thì không nóng nực gì mấỵ Ngoài không khí nặng nề khó thở một chút ra, chàng không cảm thấy khó chịu gì cả. Chàng lại khám xét khắp mình mẩy một lượt, thấy quần áo của mình cũng không việc gì nốt.
Chàng đang kinh ngạc, thì bỗng nghe thấy có tiếng kêu “soạt”, lửa dưới hố bỗng hạ thấp xuống. Tiếp theo có một bóng người nhanh như sao sa, xuyên qua cửa hang, chưa kịp nhìn bốn xung quanh đã lớn tiếng kêu gọi:
- Lam đại cạ..
Lửa trong hố đột nhiên bùng lên và còn mạnh hơn trước nhiều, bốc thẳng lên trên đỉnh động. Đó là Tiểu Hồng ném Huyền Quý Châu, một báu vật liệt hỏa rất kỳ lạ của sư môn, vào trong đống lửa nên ngọn lửa mới bị đè xuống. Khi hạt châu nọ tan hết, ngọn lửa lại bốc lên này tất nhiên phải mạnh hơn lúc thường. Quý vị nên biết, Huyền Quý Châu tuy có công dụng diệt hỏa thật, Huyền Linh Tú chỉ dùng nó để đối phó với Liệt Hỏa đạn và Chu Thiên thần hỏa, những thứ hỏa

khí do nhân công tạo nên thôi, chứ còn địa hỏa này là lửa thiên nhiên ở dưới đất bốc lên, nên Huyền Quý Châu chỉ có thể đè được nó xuống giây lát thôi chứ không thể nào dập tắt nó được.
Thanh Lam vừa nghe thấy tiếng gọi:
“Lam đại cạ..” đã thấy một người rớt xuống. Chàng hoảng sợ vô cùng, vội phi thân tới cạnh hố lửa giơ tay ra túm lấy người đó, và vội lui ngay về chỗ cũ tức thì.
Chàng cúi đầu nhìn xem người đó là ai, mới hay là Nhiếp Tiểu Hồng đã mạo hiểm nhảy vào trong hố lửa để cứu mình.
Lúc này mặt của Tiểu Hồng đỏ như lửa, hai mắt nhắm nghiền, đã mê man bất tỉnh, mái tóc trên đầu bị cháy xém rất nhiều Chàng thương xót vô cùng và cũng rất cảm động nữạ Nàng nhảy vào trong đống lửa xả thân cứu mình, ngờ đâu mình không việc gì, trái lại nàng bị phỏng rất nhiều chỗ. Chàng thấy vết thương của nàng cũng rất nặng, và mình cũng ôm một người như thế này không còn cách gì đi kiếm Long Giác Giao nữa, chi bằng ta hãy mạo hiểm đưa nàng ra khỏi hang động này đã, rồi hãy tính toán saụ
Nghĩ như vậy, chàng liền ôm chặt Tiểu Hồng định nhảy qua cửa hang ra bên ngoàị Ngờ đâu, chàng vừa ôm chặt nàng vào lòng, đã thấy tay mình trơn tuột. Chàng giật mình kinh hãi, vội cúi đầu nhìn, mới hay quần áo nàng đã bị thiêu thành tro, bây giờ mình ôm nàng ở trong lòng. Một nửa người nàng bị lửa xém phải đen thui và nóng như lửạ Chàng thắc mắc vô cùng, nghĩ thầm:
“Nàng chỉ bị ngọn lửa hơ qua một cái đã bị thương như vậy, tại sao tạ..”.
Chàng sực nghĩ tới tay trái mình có đeo chiếc vòng đá đen, tức là chiếc vòng Phích Lôi, chàng lại nghĩ tiếp:
“Phải rồi, vì cái vòng này mà ta không việc gì”.
Chàng trông thấy Tiểu Hồng cô nương như vậy, ẵm ra ngoài sao tiện. Huống hồ nàng bị phỏng đã mê man bất tỉnh, vết thương trầm trọng như vậy, nếu để hỏa công tâm thì nguy hiểm lắm. Chàng suy nghĩ một hồi, vội cởi áo ngoài ra quấn chặt người nàng, và nhanh tay điểm vào nơi đại huyệt để lửa khỏi chạy vào trong trái tim nàng nữạ
- Nhỏ kia! Ngươi là môn hạ của Côn Luân, trong người lại có báu vật tỵ hỏa, ngươi vào đây có phải là muốn lấy được Long Giác Giao đấy không?
Một giọng nói rất già dặn rót vào tai chàng.
Thanh Lam sực nghĩ đến, trước khi vào trận, Thực Cô Tiên đã dặn bảo:
khi tới gần hang lửa thì phải thành thật nói cho Đồng Da lão nhân

hay, chuyến này mình tới đây là thừa lệnh Côn Luân Lão Nhân. Như vậy mới may ra có hi vọng lấy được Long Giác Giao ấy.
Vì vậy mà chàng liên tưởng đến chuyện Tiểu Hồng. Nay Tiểu Hồng bị thương nặng như vậy, nếu cầu ông ta cứu chữa cho, may ra chàng sẽ thoát nạn. Nghĩ như vậy, chàng thành thật đáp:
- Chắc lão tiền bối là Đồng Da lão thần tiên đấy. Tiểu bối là Giang Thanh Lam, môn hạ của phái Không Động, được Côn Luân lão thần tiên đoái thương, cho tiểu bối được làm đệ tử ký danh. Lần này tiểu bối đến Linh Sơn là muốn được xin một ít Long Giác Giao, nhưng....
Đồng Da lão nhân không chờ cho chàng nói dứt, đã nói tiếp:
- Mấy chục năm nay, chưa có người nào có thể vào được trong hang lửa của trận Đồng Da này, chỉ có một mình cậu thôi. Dù sao môn hạ của Côn Luân cũng phi thường. Long Giác Giao ngâm ở trong đầm Linh Toàn, cậu cứ việc vào trong đầm ở trong động mà lấy đi.
Thanh Lam nói tiếp:
- Được lão tiền bối đoái thương như vậy, tiểu bối cám ơn vô cùng. Nhưng vừa rồi cô em của tiểu bối lỡ té vào trong hang lửa, bị phỏng già nửa người, lúc này đang mê man bất tỉnh, mong lão tiền bối cứu giúp cho!
- Âm hỏa của địa phủ này độc địa lắm. Hỏa độc công tâm, không có thuốc nào cứu được. Con nhỏ này không nên thị có vài trái diệt hỏa đạn mà liều lĩnh như thế. Thôi được, lão phu nể mặt Côn Luân lão nhân mà giúp cho con nhỏ luôn một thể. Cậu ẵm nó tới đầm Linh Toàn, ngâm xuống nước đầm nửa tiếng đồng hồ, rồi uống Đồng Da lộ của lão phu bí chế thì sẽ khỏi ngay.
Thanh Lam mừng rỡ vô cùng, đang định cám ơn, thì bỗng nghe thấy tiếng gào thét của Nhất Quái làm rung động cả cái hang động ấy. Tiếp theo lại có hai tiếng kêu "ùm ùm" thật lớn như trời long đất lở và cát đá bay mù mịt.
Thanh Lam không biết bên ngoài động có chuyện gì xảy ra, vội ôm chặt lấy Tiểu Hồng, rồi tiến thẳng vào trong hang.
Hang đá này rộng lắm, vừa rồi có ánh sáng lửa chiếu còn trông thấy rõ, nhưng lúc này ngọn lửa như bị tắt ngóm, hang lửa đá vụn lấp kín, nên bốn bề liền tối om như mực ngay.
Tuy Thanh Lam có thể trông thấy mọi vật trong đêm tối, nhưng vừa rồi đang có lửa lóe mắt, nay đột ngột tối xầm nên nhất thời chàng cũng không thể trông thấy gì được, và cát bụi vẫn ở trên trút xuống liên tiếp, không khác gì một trận mưa đá vậy. Chàng vội ẵm Tiểu Hồng chạy thẳng một mạch vào trong cùng của hang động ấy.
Ngờ đâu, vào được một quãng, chàng đã thấy dưới chân mát dịu,

hình như mình đang đi ở trên mặt đất, cả mình mẩy cũng mát mẻ dễ chịu theọ Chàng đoán chắc nơi đây là chỗ Linh Toàn mà Đồng Da lão nhân vừa nói cũng nên. Nhưng dưới đất có hơi nước bốc lên, tựa như sương mù, khiến chàng không sao trông thấy một vật gì cả, nhưng chàng vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Càng đi sâu vào bao nhiêu, càng thấy bên dưới nước dâng lên bấy nhiệu Lúc ấy nước ở dưới chân đã ngập lên tới mắt cá, chàng tiếp tục tiến về phía trước. Khi đi tới chỗ tận cùng. Hai bên vách đá thu hẹp dần và nước đã ngập lên tới đầu gối Chỗ này không có một chút sương mù nào như bên ngoài cả.

Chàng định thần nhìn kỹ, mới hay mình đã đi tới chỗ đáy động, ba mặt là vách, chỉ có một rút lui là chỗ mình vừa đi vào thôị Dưới đáy là cát nhỏ rất mềm mại

Lúc này Thanh Lam không suy nghĩ đến một việc gì hết chỉ vội vàng cởi áo bên ngoài của mình ra, từ từ đặt người Tiểu Hồng xuống dưới nước để ngâm.

Lúc nãy ở cạnh hố lửa, chàng không thấy sao, nhưng bây giờ vào trong đầm này mát dịu như thế, trái lại chàng lại cảm thấy mặt đỏ tai tía, mình mẩy nóng hổi, trống ngực đập rất mạnh. Chàng vội nhắm mắt để thâu liễm tâm thần. Nhưng tha hồ chàng cố làm cho tâm thần trấn tĩnh như thế nào đi chăng nữa cũng không được, vì hai tay của chàng đụng vào một thân ngọc rất khêu gợi, và trong người của Tiểu Hồng có mùi thơm bốc lên lại càng quyến rũ thêm. Chàng hoảng sợ vô cùng, chỉ mình không cầm lòng được thôi, vội dùng tay múc một ít nước đầm lên hất vào mặt, nhờ vậy trống ngực mới bớt đập mạnh và người cũng đỡ nóng dần. Chàng cảm thấy hai chân bị ngâm nước có một luồng hơi lạnh bốc lên lan tràn ra khắp mình mẩỵ Chàng cảm thấy dễ chịu không thể tưởng tượng được tất nhiên tinh thần cũng phải phấn trấn theọ

Lúc này chàng mới yên tâm, định thần để cứu chữa Tiểu Hồng. Chàng nghĩ bụng:

“Vừa rồi Đồng Da lão nhân có nói:

“Phải ngâm nàng vào trong nước nửa tiếng, sau lại phải cho nàng uống Đồng Da Lộ mới khỏi hẳn.. À, vừa rồi ông ta nói:

Long Giác Cao ngâm ở trong Linh Toàn này, bảo ta cứ đi vào bên trong mà lấy đi! Đầm này chỉ rộng chừng hai trượng thôi, sao ta không nhân lúc còn ở trong này mà tìm kiếm thử xem có hơn không?”.

Nghĩ đoạn, chàng vội vun mộ đống cát để làm gối cho Tiểu Hồng khỏi bị nước vào mồm, rồi để nàng nằm yên ngâm nước ở chỗ đó.

Chàng lần mò kiếm Long Giác Cao, nhưng chàng tìm mãi cũng không thấy Long Giác Cao ở đâu hết.

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 89
Trân Châu Linh Toàn

Thanh Lam tìm kiếm và lầm mò mãi vẫn không thấy Long Giác Cao ở đâu hết? Nhưng chàng chỉ nhìn thấy nước ở dưới đáy hồ nổi lên lăn tăn.
Thanh Lam sực nghĩ lới người xưa đã nói:
Nước của Trân Châu Toàn rất mát, có thể chữa được bách bệnh, nếu dùng nước này tắm rửa, da dẻ sẽ đẹp vô cùng nhưng hiếm khi kiếm thấy thứ nước Trân Châu Toàn này
Chàng vừa nghĩ vừa lần mò dưới đáy hầm lần nữa, nhưng vẫn không thấy Long giác Cao giấu ở đâu cả? Chàng nản trí vô cùng, ngẫu nhiên quay đầu nhìn, thấy người Tiểu Hồng bị lửa cháy xém đen thui, hiện giờ đã hồng hào như thường, không còn trông thấy vết bỏng nữa Chàng không dám nhìn vào nàng nữa nhưng chàng cũng hải kinh ngạc, vì thấy nước Trân Châu Toàn này quả thật công hiệu như thần.
Chàng phải quay mặt đi mới đám đưa tay lắm lấy cánh tay của nàng. Chàng thấy người nàng mềm và mát dịu Chỉ sợ ngâm lâu quá nàng sẽ bị lạnh, chàng quên lời dặn của Đồng Đa lão nhân là phải ngâm trên nửa tiếng mới hết được hỏa độc, nên chàng vội ẵm nàng lên lấy áo ngoài cuốn chặt.
Lúc này hơi thở của Tiểu Hồng đã đều, hai mắt vẫn nhắm nghiền như ngủ say, và thỉnh thoảng lại kêu nhẹ mấy tiếng "Ứ, ự".
nhẹ thôị
Thang Lam mừng rỡ vô cùng vội rỉ tai nàng khẽ gọi:
- Nhiếp cô nương! Tỉnh lại đi!
Tiểu Hồng cứ nằm im không trả lời Lúc này chàng lại thấy trong người rạo rực, vội quay người đi chỗ khác. Chàng bỗng thấy trên vách đá chỗ cách mình không xa, hình như có có một cái bóng trắng nho nhỏ hiện lên trước mặt, chàng định thần nhìn kỹ, mới hay tất cả vách đá đều mầu đỏ thẫm, riêng chỉ có chỗ đó như có một tảng đá nho nhỏ trắng như mỡ dê bóng bẩy có ánh sáng, hình như tàng đá này lấy ở nơi khác đặt vào hốc vách đá ấy vậy

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng tiến tới gần nhìn kỹ, mới hay có một cái hộp ngọc hình tròn cắm vào trong vách đá, che lộ ra bên ngoài một phần nhỏ thôị
- Long Giác Cao!
Thanh Lam mừng rỡ khôn tả, vội giơ tay trái lên khẽ nắm lấy mép hộp lôi về phía sau một cáị Đáng lẽ hộp ngọc khảm vào trong vách đá phải vững trắc lắm ngờ đâu Thanh Lam chỉ khẽ kéo một cái, cái hộp ngọc tròn xoe đó như tự động nhẩy ra kêu đến "Bộp" một tiếng. Đồng thời lỗ hổng ở trên vách đá có nước suối phun ra vừa trong vừa mát dịu
Đang lúc ấy, chàng lại nghe thấy phía sau lưng có tiếng kêu kèn kẹt, vội quay đầu nhìn về phía đó, thì ra chỗ vách đá ấy có một cánh cửa đá đang từ từ mở toang, bên trong là một căn mật thất. Chàng đoán chắc cái hộp ngọc này là then chốt của cơ quan mở cửa đá.
Bằng không, sao lại có sự sẩy ra khéo léo như thế?
Vừa rồi, Thanh lam chỉ mải ẵm Tiểu Hồng vào trong này để cứu thương thôi, chứ không nghĩ tới vấn đề rút luị Bây giờ chàng mới sực nhớ ra là cửa hang bên ngoài đã sụp đổ, muốn quay trở về lối đó cũng vô ích, vì cửa hang đã bị bịt kín rồi nên bây giò chẳng thấy có thạch thất hiện ra như thế, đoán chắc nơi đây thể nào cũng có lối ra khác.
Nghĩ như vậy chàng liền ẵm Tiểu Hồng tiến thẳng vào trong thạch thất. Ngờ đâu vừa vào tới bên trong, cánh cửa đá đã tự động đóng lại liền.
Thanh Lam đưa mắt nhìn xung quanh, thấy thạch thất này cũng khá rộng lớn, và hình như là thạch thất này do nhân công tạo nên, nơi chính giữa, ở trên trần có treo một hạt châu to bằng trứng gà, ánh sáng của hạt châu ấy lớn rộng, bên ngoài có một cái bao da cá sấu, cán kiếm có khảm ngọc thạch và minh châu trông rất đẹp mắt.
Phía sau cùng lai có một cái sập đá và một cây quái trượng đầu rồng bằng dừa đồng. Chiếc gậy đầu rồng đó đặt trên một chiếc giá bằng san hô mầu đỏ. Đầu con rồng ở chiếc gậy được điêu khắc rất khéo léo, trông như đầu rồng thật, nhất là hai mắt nó được diêu khắc bằng hai hạt kim cương sang chóị Lạ nhất là ở chính giữa sập đá có một chỗ lõm xuống to bằng đít người và chính giữa chỗ hõm ấy lại có một lỗ hổng to bằng đầu ngón tay trong lỗ có lửa phun lên. Bốn bên mép sập đá có máng nước, rộng hơn tấc, nước trong máng cứ chẩy quanh hoài không bao giờ ngưng cả. Trước mặt sập đá có áng thư dài bằng đá xanh, trên để một bình ngọc cao ba tấc, dưới bình ngọc có một tờ giấy, trên có viết mấy chữ mực còn chưa khô. Dòng chữ

đó như sau:
"Đồng Da Lộ thanh tâm giáng hỏa, khước trừ nhiệt độc tặng cho cậu để làm linh dược chữa thương.".
Thanh Lam rất ngạc nhiên, đọc những chữ ở trên giấy, lại xem căn phòng bầy biện như vậy, chàng đoán mật thất này chính là tinh thất của Đồng Da Lão nhân, chủ nhân của Đồ Long Đảọ Chàng lại thấy chỗ ngồi đã tọa ở trên sập đá của ông ta lõm xuống mấy phần, đủ thấy công lực của ông ta thâm hậu kinh người như thế nàỏ
Chàng lại để ý nhìn cái sập đá kỳ lạ, chàng đoán chắc dòng nước chảy ở bốn xung quanh thế nào cũng tiếp đẫn từ đầm nước Trân Châu Toàn sang. Giữa sập lại có cái lỗ nhỏ có lửa phun rạ Thấy thế chàng liền nghĩ bụng:
- Chẳng nhẽ Đồng Da Lão nhân lại dùng ngọn lửa nhỏ này để luyện môn võ công kỳ lạ gì chăng?
Vừa nghĩ, chàng vừa đặt Tiểu Hồng nằm trên cái áng thư, rồi lấy lọ nước Đồng Da lộ đẩy vào mồm nàng. Chàng thấy có chỉ ba giọt nước không sắc, không mùi, liền nghĩ tiếp:
- Sao Đồng Da lão nhân lại bần tiện như thế? Hay thứ nước này rất hiếm và quý hiếm chăng?
Vì vậy chàng không dám khinh thướng thứ nước ấy nữạ Đổ xong, chàng còn vội cúi mìnhxuống, dí mồm mình vào mồm nàng, dùng chân khí từ từ thổi sang, để nước ấy mau dẫn đi khắp mình mẩy của nàng.
Tiểu Hồng bị phỏng bở địa hảo nhiệt công tâm, cứ mê man bất tỉnh hoài, sau mới được ngâm vào trong đầm nước Trân Châu, quí vị nên rõ, trời sinh ra vạn vật, cái gì lợi hại đến đâu cũng có cái khác kìm chế nó, cũng như địa hỏa tuy mạnh và độc như thế, nhưng đã có nước Linh Toàn khắc chế. Nếu Thang Lam cứ nghe theo lời Đồng Da lão nhân dặn bảo và ngâm nàng trên nửa tiếng thì hỏa độc ở trên người đã đi hết rồị Nhưng vì chàng rờ vào người nàng, thấy lạnh buốt, sợ nước đầm quá lạnh, nên vội ẵm nàng lên ngay, tuy vậy hỏa độc ở trông người nàng đã tiêu trừ đi được bẩy tám thành nên nàng đã tỉnh táo dần. Còn Đồng Da Lộ là của Đồng Da lão nhân đã tìm các thứ linh dược ở trên đảo phối hợp với Da Lộ không những thanh tâm giáng hỏa, mà còn điều hòa âm dương, bồi bổ nguyên khí nữạ Huống hồ bây giờ Thanh Lam lại còn dồn nguyên khí của mình sang người nàng, nên công hiệu lại càng nhanh chóng hơn.
Tiểu Hồng cảm thấy trong người mát dịu, đồng thời lại thấy một nguồn chân khí dương hòa tự mồm mình chạy vào trong âm phế, và thấy môi mình bị một vật gì mím chặt, nàng ngạc nhiên vô cùng vội

mở mắt nhìn mới hay một bộ mặt rất quen thuộc đang đè lên mặt mình. Nàng hổ thẹn vô cùng, trống ngực đập rất mạnh, người hơi cựa quậy một chút và kêu “Hự” một tiếng liền.
Thanh Lam không ngờ nàng lại tỉnh nhanh chóng đến như thế, nên tiếng “Hự” của nàng không khác gì một tiếng sấm dội vào tai vậy Chàng đang bình tĩnh bỗng gây cấn vô cùng, nhất là thấy đôi mắt lóng lánh của nàng ta đang nhìn vào mặt mình, chàng càng hổ thẹn hơn, vội đứng thẳng người lên.
- Lam đại ca! Chính đại ca!
Tiểu Hồng vừa nói vừa ngồi dậy Ngờ đâu cái áo dài của Thanh Lam đang phủ trên người nàng bỗng rớt ngay xuống đất. Nàng mới hay là mình trần. Nàng hoảng sợ đến toát cả mồ hôi lạnh ra, mặt tái mét, vội vàng nhặt cái áo ngoài của chàng quấn chặt vào người nói với giọng run run hỏi:
- Đại.. ca..
Nàng hổ thẹn đến suýt khóc ra tiếng nên chỉ nói được hai tiếng “đại ca” thôi, rồi không sao nói ra miệng được nữa
Thanh Lam vội khẽ giải thích:
- Nhiếp cô nương chớ có hiểu lầm! Quần áo của cô nương đã bị địa hỏa thiêu rụi hết. Cô nương còn bị hỏa độc công tâm làm cho mê man bất tỉnh, may có Đồng Đa Lộ của lão thần tiên, nên những vết hỏa thương của cô nương mới được lành mạnh. Cô nương nên nghỉ ngơi giây lát thì hơn!
Tiểu Hồng nghe thấy chàng nói như thế, và cũng cảm thấy uể oải như không có hơi sức. Đồng thời như nghĩ đến câu chuyện hồi nãy, mình nhảy vào trong hang lửa để cứu Lam đại ca, sau khi nghe thấy tiếng kêu “Bùng” một tiếng rồi mình mê man bất tỉnh ngay..
Nhưng bây giờ nàng nghĩ tới tấm thân chinh bạch của mình đã bị chàng... Mình còn mặt mũi nào trông thấy người nữa
Nghĩ tới đó nàng liền khóc sướt mướt và nói tiếp:
- Lam đại ca.. muội.. muội còn mặt mũi nào trông thấy người..
Thấy nàng khóc, Thanh Lam cuống cả chân tay lên, ngập ngừng đáp:
- Hồng muội không nên nói như thế nữa! Tiểu.. ngu huynh vì cứu người nhất thời tạm bợ.... sự thật không hề vượt qua lễ giáo chút nào! Nếu ngu huynh nói sai thì...
Tiểu Hồng quên cả hổ thẹn, không đợi chờ chàng nói dứt, đã vội giơ tay ra bịt mồm chàng và nói tiếp:
- Đại ca! Không phải tiểu muội nói như thế đâu! Tiểu muội..
Thanh Lam trông thấy nàng sấu hổ, hai má đỏ bừng, lại càng đẹp

thêm, không sao cầm được lòng, vội nắm lấy hai tay mềm mại của nàng mà an ủi rằng:
- Hồng muội mới lành mạnh, nên nghỉ ngơi một lát rồi nói sau hẵng chưa muộn!
Tiểu Hồng thấy chàng, nắm lấy tay mình, nàng cứ để yên chứ không rụt lại, nhưng lắc đầu đáp:
- Lam đại ca, phải để cho tiểu muội nói rõ đã!
Nói tới đó nàng lại hổ thẹn, không tiện nói dứt, ngập ngừng giây lát mới nói tiếp được:
- Quý hồ đại ca không hiểu tiểu muội, tiểu muội.. sẽ sống chung với đại ca suốt đời.. bằng không... tiểu muội còn làm sao làm người được nữa
Cô bé nói tới đó không sao nói tiếp được nữa, liền rúc đầu vào trong lòng Thanh Lam ngay
Thấy nàng hỏi trắng trợn như vậy Thanh Lam cũng phải giật mình, không biết phải trả lời thế nào cho phải Nhưng nhất thời chàng không nhẫn tâm đẩy nàng ra, liền vuốt đầu nàng, vừa cười vừa nói tiếp:
- Hồng muội! Trước sau hai lần, ngu huynh được Hồng muội cứu giúp, nay lại theo ngu huynh đến Đông Hải này, trong lòng ngu huynh cảm động vô cùng. Người có phải cây cỏ đâu, ai mà chẳng có tình, ngu huynh còn có nỗi khổ tâm...
Tiểu Hồng thấy chàng không nhận lời, liền u oán nói tiếp:
- Có phải đại ca đã có Lan muội và Mai muội rồi, nên không còn coi tiểu muội vào đâu nữa, phải không?
Thanh Lam gượng cười đáp:
- Hồng muội lại hiểu lầm rồi! Xưa nay ngu huynh chỉ coi Lan muội với Mai muội như là một cô em thôi, cũng như Hồng muội vậy
Tiểu Hồng vẫn cứ rúc vào lòng chàng hoài, không chịu ngẩng đầu lên và khẽ hỏi tiếp:
- Nếu vậy Lam đại ca chẳng nhẽ lại còn...
- Nói thật cho Hồng muội hay, trong phủ của dượng anh có một cô nữ thư ký tên là Hồng Tuyến cô nương là người mà anh yêu nhất. Cô ta đẹp như đóa lý, lạnh như băng tuyết, ngày thường gặp nhau ít khi trò chuyện với nhau Sau này, một đêm nọ lén vào Điền vương phủ lấy trộm cái hộp vàng. Nhờ vậy mới dập tắt được ngọn lửa binh tai lúc bấy giờ. Sau nàng lại lẳng lặng bỏ đi, có nhờ Hắc sư huynh tặng cho ngu huynh một thành Thất Tinh kiếm. Tới đó ngu huynh mới biết cô ta là môn hạ của phái Côn Luân. Lần này anh đi đến Giang Nam này, mục đích cũng là để tìm kiếm cô tạ Hồng muội, ngu huynh đã nói rõ cho muội biết như vậy rồi, mong hiền muội đừng có cười

ngu huynh nhá? Và cũng mong hiền muội lượng thứ cho Giang Thanh Lam này không phải là kẻ bạc tình bạc nghĩa
- Chị ấy là Hồng Tuyến Nữ, là em gái của chị Hồng Tiếu Chị ấy muốn kiếm đại sư huynh của tiểu muội để trả thù, nên đã đi Bắc Hải từ tháng trước rồi
Thanh Lam chỉ gật đầu thôi chứ không trả lời Tiểu Hồng bèn khóc sướt mướt, ngửng đầu lên hỏi tiếp:
- Đại ca chung tình với chị Hồng Tuyến như vậy, em đâu dám nói gì. Nhưng tấm thân trinh bạch của tiểu muội đã lộ ra trước mặt đại ca rồi, dù trút hết nước Giang Tây cũng không sao rửa sạch được tiếng tăm này Vậy em... đành chỉ có lấy cái chết mới có thể tỏ rõ được ý chí của mình thôi..
Với vẻ mặt ai oán nàng ngước nhìn Thanh Lam, rồi cả tấm thân ngọc ngà ngã luôn vào người chàng.
Thanh Lam do dự một hồi, thấy người nàng cứ mềm nhũn ở trong tay mình, mùi thơm xông lên lại càng làm cho chàng không sao cầm được lòng thèm, tình cảnh này quả thật là vừa thương, vừa yêu
Chàng không nhẫn tâm cự tuyệt mối ái tình ấy của nàng, với giọng run run để an ủi rằng:
- Hồng muội chớ nói như thế! Thanh Lam này chỉ là một kẻ thư sinh lăn lộn trên giang hồ, nay được hiền muội yêu thương như vậy, ngu huynh chỉ sợ không xứng nên lấy làm hoảng sợ.... Nhưng... nhưng...
Không đợi chàng nói dứt, Tiểu Hồng đã vội đỡ lời ngay:
- Lam đại ca quý hồ trong lòng đại ca có kẻ bạc mệnh này, thì nhất định em không để cho đại ca phải khó xử đâu!
Thanh Lam vẫn ôm chặt lấy nàng, càng ôm lâu bao nhiêu càng thấy rạo rực khó xử bấy nhiêu Như vậy chàng còn cầm lòng sao nổi..
- Hồng muội..
Vừa nói tới đó, chàng đã cúi đầu xuống hôn nàng ngay, Tiểu Hồng chỉ khẽ kêu được một tiếng "ứ ự ", người nàng đã run lẩy bẩy, và rất nhanh nhẹn ngửng đầu lên hứng đỡ cái hôn yêu của chàng.
Hai cặp môi như có keo dính chặt vào nhau vậy làm cả hai suýt ngạt thở...
Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên hai người nghe thấy có tiếng chân người ở đằng xa đi tới Tiểu Hồng hổ thẹn vô cùng, vội ngồi phắt dậy Thanh Lam chân tay cuống quít, ấp úng nói:
- Hồng muội.. anh... thực hổ...
Chàng vừa nói tới đó, đã có một tiểu hoàn mặc áo đỏ, tuổi trạc mười ba mười bốn đẩy một cái của nhỏ khác bước vào, nhìn hai người và

nói:
- Tiểu tì thừa lệnh lão thần tiên vào đây, lão thần tiên nói:
"Cô nương này uống Đồng Da Lộ rồi, hỏa độc đã sạch hết, vậy xin mời hai vị lên Linh Tử Phong để tương kiến!".
Thanh Lam vội cám ơn, đang định lên tiếng thì Tiểu Hồng đã lấy áo ngoài của chàng quấn chặt lấy tấm thân ngọc ngà rồi nhìn thẳng vào chàng cau mày cau mặt. Chàng thấy nàng ngượng nghịu như vậy liền rỉ tai nói khẽ với tiểu hoàn mấy lời, tiểu hoàn gật đầu đáp:
- Nếu vậy xin mờ cô nương theo tiểu hoàn ra ngoài này!
Y thị nói với Tiểu Hồng xong lại quay lại vái chào Thanh Lam và nói tiếp:
- Mời thiếu đại hiệp hãy đợi chờ nơi đây!
Nói xong, y thị dẫn Tiểu Hồng đi luôn. Một lát sau, y thị đã quay trở lại, Tiểu Hồng theo sạu Lúc này người nàng đã mặc một bộ quần áo đỏ hồng bước vào Thanh Lam cứ đứng ngẩn người ra nhìn, Tiểu Hồng vội thúc giục:
- Lam đại ca! Chúng ta đi thôi! Lão thần tiên đang ở Linh Từ Phòng đợi chờ đấy!
Thế là cả hai cùng theo tiểu hoàn ra khỏi thạch thất, đi qua một cái hành lang, leo lên một cái cầu thang đá khá caọ Đi được một lát, đằng trước đã có vách đá chặn đường. Con nhỏ ngừng bước, đưa tay ấn một cái, trên vách hiện ra một cái cửa hang liền.
Vừa ra khỏi cánh cửa đó, đã trông thấy có trăng sao ngay Tiểu hoàn cung kính vái chào và nói tiếp:
- Bên ngoài là đỉnh núi Linh Từ, mời hai vị cứ tiếp tục tiến lên.
Tiểu tì xin thất lễ.
Thanh Lam với Tiểu Hồng cám ơn con nhỏ tiến thẳng về phái trước mới hay nơi đây chính là đỉnh của một ngọn núi cao chọc trời
Trên đỉnh núi này có một đỉnh đài, rộng chừng mười mẫu, có trồng đủ các loại hoa thơm cỏ lạ. Nơi chính giữa lại có một cái đình bát giác trông rất huy hoàng, tám góc mái hiên treo tám cái đèn pha lê mầu trắng. Xa xa trông như có tám ngôi mặt trăng vậy Đình đài này hình như xây bằng bạch ngọc bốn, bên lan can lại làm bằng san hô, dưới ánh trăng và đèn, trông khác gì là ở trên cung trăng vậy

Hồi 90
Hai Người Đều Thua

Trước mặt cái đình, dưới đất đều xây bằng ngọc thạch bóng nhoáng như gương. Lúc ấy có hai người ngồi đối diện nhau, cả hai cùng ngồi xếp bằng tròn và cách nhau chừng một trượng.
Thanh Lam và Tiểu Hồng đã nhận ra một người chính là Lầu Nhất Quái, còn người ngồi ở trước mặt ông ta ăn mặc áo đạo sĩ, lông mày rất dài, mặc áo hồng bào, râu trắng xõa xuống tận ngực. Hai người đoán chắc lão đạo sĩ ấy thế nào cũng là Đồng Da lão nhân chứ không sai
Thấy hai ông già ngồi yên như vậy chẳng nói chằng rằng, Thanh Lam với Tiểu Hồng không hiểu hai ông ấy đang suy nghĩ và đưa mắt nhìn lên trên thềm ngọc đằng trước cái đình, mới hay chỗ dó có cả Trì Lão Tàn, Thôi Văn Úy, Hồng Tiếu, Hắc Y Côn Luân, Lan Nhi, Bạch Mai và Đông Hải Tam Tiên v... v...
Thanh Lam mừng rỡ vô cùng, vì chàng thấy Nam Quái, Bắc Tàn với Hắc sư huynh đều có mặt ở đây
- Nhỏ kia! Mau lại đây! Lão quái vật với lão già Đồng Da đang đấu phép với nhau đấy!
Chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của Lão Tàn, tuy nhỏ như tiếng muỗi, nhưng rót vào tai mình lại nghe rất rõ ràng. Chàng rất lấy làm ngạc nhiên, vì lần trước ở Độc Cung, chàng thấy Băng Phách phu nhân tỷ thí nội công với Ngô Tản Đình, cả hai cùng giơ tay ra và bàn tay dính vào nhaụ Như vậy, ai trông thấy cũng biết hai người đang đấu nội lực với nhau liền. Nhưng còn hai ông già này ngồi xếp bằng tròn, hai tay bỏ xuôi xuống, trông không có vẻ gì là đấu võ vậy chàng vừa suy nghĩ vừa vẫy tay gọi Tiểu Hồng rồi tiến thẳng về phía các người đang đứng.
Văn Úy, Hồng Tiếu, Lan nhi và Bạch Mai trông thấy Thanh Lam với Tiểu Hồng cùng xuất hiện trên đình này, ai nấy đều mừng rỡ khôn tả, nhất là Lan Nhi với Bạch Mai đã vội chạy lại nghênh đón hai ngườị
Có lẽ vì không dám làm kinh động đến trận đấu của hai ông già nên ai nấy đều im lặng không dám nói nửa lờị
Một lát sau, hai ông già ngồi ở trước đình vẫn ngồi yên như cũ, không thấy họ cử động tý nào
Thanh Lam rất ngạc nhiên, không hiểu hai người đấu như thế là đấu cái gì? Tất nhiên những người có mặt tại đó, ngoài Trì lão Tàn ra, ai nấy cũng đều thắc mắc như Thanh Lam vậy, riêng chỉ có Thực Cô Tiên là vẫn chăm chú nhìn vào trận đấu thôi
Đáng nhẽ lối đấu chân khí với chân khí này nó vô hình vô thức không thể rõ được ai thắng ai bại cả.
Thanh Lam nhờ có Huyền quan được đả thông, nội công hỏa hầu

đều luyện được tới mức tương đương, nên chàng chỉ chú ý xem xét một hồi, đã nhận ra lối đấu tranh này rất hao tổn tinh thần và chân lực, nhưng vì cả hai người đều có sáu bảy chục năm hỏa hầu, nội công thâm hậu, tuy đấu với nhau lâu như vậy, dù có lúc người này hơn một chút, người kia kém một chút, nhưng mà người coi khó mà trông rõ được. Vậy trừ khi có một bên nào bị bại hẳn, hoặc chết ngay tại chỗ, hoặc bị thương nặng nằm gục xuống, thì trận đấu mới có thể ngừng được. Còn đấu công lực của đôi bên ngang nhau thì hai người chỉ có đấu đến lúc kiệt hơi kiệt sức, và cùng chịu đựng không nổi, ngã lăn ra đất thì trận đấu mới kết thúc được. Bằng không, không thể nào ngưng tay ở giữa trận đấu như vậy được.
Cách đấu như thế này là một thứ đấu tranh tối thượng thừa trong võ lâm, và cũng ít ai dám đấu bằng cách nàỵ Vì đấu với nhau bằng cách này, dù không chết cũng bị thương nặng, nên không phải là những cao thủ thật thượng thặng thì không ai dám thử thách nhau đấu thế hết.
Hai vị kỳ nhân này chỉ vì tức khí nhất thời mà không tiếc đêm tính mạng ra so tài với nhaụ Đồng Da lão nhân đã tu luyện hàng trăm năm rồi, xưa nay vẫn cho mình là người vô địch thên hạ, bây giờ ông ta thấy Nhất Quái đánh đổ hang đá lấy bằng hang lửa nên ông ta không sao nhịn được. Đã thế, Nhất Quái cũng là một ông già nông nổi, tính lại nóng nảy, xưa nay không chịu nhường nhịn ai hết.
Vì vậy hai người vừa gặp mặt nhau, mới có cuộc tỷ thí nội lực như thế nàỵ
Thời gian trôi chẩy từng giây từng phút một, mặt trăng đang ở trên đỉnh đầu đã lặn dần xuống bên phía Tây. Tất cả những người ở đó đều im hơi lặng tiếng đứng nhìn hai ông già sếp bằng tròn đối diện với nhaụ Nhưng vì đã quá lâu nên các người, dù có võ công cao siêu đến đâu, cũng phải thấy mỏi chân, riêng có hai ông già nọ vẫn ngồi yên như tượng gỗ.
Thanh Lam thấy vậy liền nghĩ bụng:
- Hai ông cứ đấu với nhau thế này, biết đấu đến bao giờ mới xong?
Chàng đang nghĩ ngợi thì nghe thấy tiếng nói của Trì Lão Tàn rót vào tai rằng:
- Nhỏ! Trận đấu của lão quái vật với lão già Tư Mã đây dù có đấu thêm ba ngày ba đêm cũng khó có thể phân thắng bại được. Người có mau đứng lên hòa giải cho họ không?
Thanh Lam nghe thấy Trì lão Tàn nói như thế liền nghĩ bụng tiếp:
- Với tài ba của ta như thế này, ở trước mặt hai ông già ấy, không khác gì đom đóm ở trước mặt trăng, quả thật còn kém xa lắm.

Đừng nói là hòa giải không nổi, ngay tới gần hai người, chưa biết ta có tiến đến đó được không nữả
Chàng nghĩ vậy liền đưa mắt nhìn Trì lão Tàn:
- Hừ! Tiểu tử này vô dụng thực! Ngươi đã học hỏi được Tiên Thiên chân khí trong Lưỡng Nghi Chân Giải rồi mà còn sợ sệt gì nữả Phải! Cuộc đấu nội da chân khí này của họ, bất cứ người nào muốn xen tay vào, đều bị chân khí bảo vệ của họ bắn ra liền. Chỉ bị họ hất ra nhẹ mình cũng đủ bị thương nặng, mà hễ bị họ hất mạnh, mình sẽ chết ngay tại chỗ. Cho nên, muốn phân giải họ, cần phải cử một người có công lực rất mạnh mới có thể chịu đựng nổi chân khí bảo vệ thân thể của họ và mới tiến tới gần họ được. Nếu lão phu tiến lên can thiệp, thế nào lão già Tư Mã cũng hiểu lầm, tưởng lão phu bên lão Quái, chỉ có người nhỏ tiến lên can thiệp là y mới không có ý nghĩ ấy thôị Thế nào, ngươi đã nghe hiểu lời của lão phu chưả
Thanh Lam nghe thấy Trì Lão Tàn nói như vậy, nhưng vẫn chưa nghe thấy ông tao nói làm cách nào để gạt hai ông già nọ rả
Chàng đang định hỏi rõ, bỗng thấy sau lưng mình như bị người dùng sức mạnh đẩy một cái, người chàng đã bắn tới chỗ hai ông già đang ngồi rồị
Sự thể xảy ra một cách đột ngột, Thanh Lam giật mình kinh hãi, vội vận hết Tiên Thiên chân khí ở trong người ra, rồi đột nhiên giơ tay hất mạnh một cáị Đồng thời chàng cảm thấy sau lưng mình bỗng có một nguồn sức mạnh cứ liên miên bất tuyệt dồn vào trong người mình nên chàng nhận thấy mình chống đỡ hai nguồn kình lực của hai ông già một cách rất dễ dàng. Chàng đang mừng thầm, đã nghe thấy hai tiếng quát lớn, hai cái bóng nhanh như điện chớp nhằm chàng nhảy xổ tới:
- Sư đệ! Không nên nông nổi như thế!
Thực cô Tiên vừa quát xong đã có hai tiếng kêu bùng, bùng ", hai bóng người nọ tới rất nhanh và đi lại còn nhanh hơn, đã bị Tiên thiên Chân khí ở quanh người Thanh Lam đẩy cho bắn ra ngài xạ
Nhất Quái bỗng mở mồm cười ha hả, tung mình nhẩy lên lớn tiếng nói:
- Chú em thực nhiễu sự lắm! Chúng ta đây còn chưa phân cao thấp cơ mà?
Đồng Da lão nhân vẫn ngồi yên như thường, chỉ tròn xoe đôi mắt lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng như điện và trầm trọng nói:
- Lầu lão quái, việc này rõ ràng là lão già Đại Phương đã phá rối chúng ta chứ không saỉ
Nói tới đó, ông ta nhìn Thanh Lam, gật đầu mấy cái rồi hỏi:

- Ừ, có phải ngươi là đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân đấy không?
Thanh Lam vội vái chào và cúi đầu nhận phải
Trì Lão Tàn vừa cười vừa xen lời nói:
- Lão già Tư Mã sao lại đổ lỗi cho người làm trọng tài thế nàỷ
Đồng Da lão nhân vẫn cứ ngồi xếp bằng tròn như thế, bỗng bay thẳng lên và bay vào trong đình Bát Giác, giận dữ đáp:
- Lão còn cãi phải không? Thằng nhỏ họ Giang này làm sao mà biết sử dụng Tiên Thiên chân khí, môn tuyệt học độc đáo ấy của lãỏ
Lúc ấy, Thanh Lam đã theo Nhất Quái đi vào trong đình Bát Giác Trà Nguyên Giáp với Lý Thừa Phong bị chân khí của Thanh Lam hất bắn ra ngoài xa, nhưng không bị thương, nên lúc này hai người cũng theo Độc Cô Tiên đi vào trong đình.
Đại Phương chân nhân, Trì lão Tàn cười ha hả nói tiếp:
- Lão già Tư Mã thực là người ít đi ra ngoài nên ít trông thấy sự đời, hơi một tý là trách cứ bừa người ta có khác. Thằng nhỏ họ Giang có thể nói là người môn hạ duy nhất của lão Tàn này, như vậy làm sao nó lại không biết Tiên Thiên Chân Khí?
Đồng Da lão nhân nghe nói kinh ngạc vô cùng vội hỏi tiếp:
- Thằng nhỏ này là môn hạ của phái Không Động, đệ tử ký danh của Côn Luân, sao lại là đệ tử duy nhất của lão già Kỳ Phương được?
Nhất Quái cũng trợn ngược mắt lên, xen lời hỏi:
- Sao lại không được? Y còn là chú em của lão Lầu này nữa!
Đồng Da lão nhân hậm hực nói tiếp:
- Thế ra các ngươi kết bè kết đảng, định đến Đồ Long Đảo này quấy nhiễu phải không?
Nhất quái lớn tiếng đáp:
- Phải thì saỏ
Đòng Da lão nhân càng tức giận thêm:
- Lầu Nhất Quái, trận đấu của chúng ta vừa rồi vẫn chưa phân thắng bại, có phải lão muốn đấu tiếp không?
Nhất Quái gật đầu đáp:
- Lão Quái này muốn lắm!
Lão Tàn vội xua tay, xen lời nói:
- Hai người đừng đấu tiếp nữa, hãy nghe trọng tài này phê phán mới được! Hai người có biết tại sao Lão Tàn này lại bảo thằng nhỏ ra tay ngăn cản không?
Đồng Da lão nhân với Nhất Quái cùng ngẩn người rạ Vì hai người thấy trận đấu rõ ràng vẫn chưa phân thắng bại, sao Trì Lão Tàn lại nói khỏi cần phải đấu nữả

Hai người thắc mắc như vậy liền đồng thanh hỏi:
- Lão Tàn bảo ai thua thế?
Trì Lão tàn cười ha hả đáp:
- Cả hai người đều bị thua hết!
Nhất Quái không phục vội hỏi tiếp:
- Nếu vậy, ai là người thắng?
Trì Lão Tàn đáp:
- Cả hai người đều thắng!
Đồng Da lão nhân cười nhạt, xen lời nói:
- Lão Đại Phương hồ đồ thực.
Trì Lão Tàn ha hả tiếp:
- Lão già Tư Mã phải nhìn nhận là lão đã tẩu hỏa nhập ma, chưa thu phục được Cửu Truyền Huyền Công, nên trận đấu này lão phải gượng giở hết chân khí đã tu luyện được ngót trăm năm nay ra đấu vói lão Quại Cứ như thế mà kéo dài mãi thử xem lão có phải thua không?
Nhất Quái nghe nói liền gật đầu lia lịa Đồng Da lão nhân càng tức giận thêm, thét lớn:
- Nhưng lão phu có bị thua đâủ
Trì lão Tàn cười hi hí đáp:
- Nhưng đó cũng là điểm lão đắc thắng đấy
Thấy lão tàn nói như thế, lão Lầu lại nổi giận quát hỏi:
- Chả nhẽ lão Lầu này lại chịu thua saỏ
Lão Tàn gật đầu:
- Phải!
Nhất Quái:
- Lão thua ở điểm nàỏ
Lão Tàn vừa cười vừa đáp:
- Lão Tàn thử hỏi lão Lầu câu này đã. Chúng ta đấu với nhau mấy chục năm rồi, đã có ai chịu thua ai chưả
Nhất Quái trả lời:
- Vì lẽ ấy mà lão Lầu này cảm thấy khó chịụ Chúng ta đã đấu với nhau mấy chục năm rồi, nhưng lần nào cũng thế, đều nửa cân tám lạng, không ai được và cũng không ai bị thua hết!
Lão Tàn nói tiếp:
- Phải rồi! Chúng ta đấu với nhau mấy chục năm liền, nhưng chúng ta có bị tẩu hỏa nhập ma bao giờ đâủ Lão Tư Mã không dồn được chân khí xuống dưới hạ bổn mà lão cũng không thắng nổi y, như vậy lão chẳng thua là gì?
Nhất Quái nghĩ ngợi gây lát, bỗng gật đầu đáp:

- Lão Tàn phế nói rất có lý! Nếu lão Tư Mã hai chân không bị tàn phế, cũng chưa chắc thắng nổi lão Lầu nàỵ Nhưng hôm nay quả thực lão Tư Mã có bị thiệt thòi một chút.
Trì Lão Tàn mặt lộ vẻ đắc ý, vừa cười vừa hỏi Đồng Da lão nhân:
- Thế nàỏ Lời phê bình của trọng tài này có công bằng hay không?
Đồng Da lão nhân chỉ cười "hì" một tiếng, nhưng vẻ mặt đã bớt tức giận hơn hồi nãỵ
Thanh Lam vội tiến lên cám ơn ông ta đã cứu giúp mình, rồi lại giới thiệu Hắc Y Côn Luân, vợ chồng Văn Úy, Lan Nhi, Bạch Mai, Tiểu Hồng các người với ông tạ
Nhất Quái chỉ tay vào Lan Nhi mà hỏi Lão Tàn rằng:
- Lão Tàn Phế có biết con nhỏ này là ai không?
Trì Lão Tàn trợn trừng mắt lên hỏi lại:
- Con nhỏ ấy là aỉ Lão Lầu nói đi!
Nhất Quái lớn tiếng cười và đáp:
- Y thị ư? Là cháu ngoại của lão Tàn chứ còn ai vào đây nữả Y thị cũng phải goi lão Lầu này là ông. Hà hà, ông...! Nhờ có lão Tàn, mỗ mới có người gọi mình bằng ông! Hà hà hà...
Lão Tàn híp hai mắt lại ngắm nhìn Lan nhi một hồi, rồi ngạc nhiên hỏi lại:
- Thế ra nó là con của đôi nghiệp súc kia ư?
Thanh Lam thấy Lão Tàn nói như vậy vội đỡ lời:
- Thưa lão tiền bối, nàng chính là con gái của Phù tiền bối với Trì tiền bối đấy ạ!
Nói tới đó, chàng quay lại bảo Lan nhi rằng:
- Lan muội, mau lại đây chào ông ngoại đi!
Lan Nhi nhìn lão Tàn một hồi, rồi tiến tới gần, quỳ xuống vái lạy và chào:
- Cháu Lan Nhi vái chào ông ngoại!
Trì lão Tàn bỗng tỏ vẻ hiền từ, ôm lấy Lan Nhi, vừa cười vừa đáp:
- Cháu ngoan ngoãn của ông! Cha mẹ cháu bất hiếu, chứ có liên quan gì đến cháu đâu! Ừ, tư chất của cháu khá lắm!
Hắc Y Côn Luân xen lời nói:
- Trì Lão tiền bối, Lan Nhi muội còn là đệ tử ký danh của sư phụ cháu đấy!
Lão Tàn lắc đầu, đáp:
- Sư phụ các ngươi thần thông quảng đại thực! Mấy đứa nhỏ có tư chất khá giả một chút đều bị sư phụ các ngươi thâu làm môn hạ hết! Hừ! Ký danh đệ tử! Chẳng hay sư phụ các ngươi đã cho nó cái gì chưả

Lan Nhi vội đỡ lời:
- Sư phụ đã truyền thụ cho cháu một thế kiếm pháp đấy ông ạ!
Lão Tàn lại cười ha hả nói tiếp:
- Truyền thụ có một thế kiếm đã nhận là đệ tử ký danh rồi!
Nếu là ông ngoại của cháu thì không biết sẽ thâu nhận bao nhiêu đệ tử ký danh? Hừ! Nếu cháu có rảnh thì cháu hãy theo con nhỏ kia..
Ông ta vừa nói vừa chỉ tay vào Hồng Tiếu với Thanh Lam và nói tiếp:
- Với chú em kia mà luyện tập! Võ công tuyệt kỹ của ông đã truyền thụ cho chúng rồi!
Lan Nhi nghe nói mừng rỡ khôn tả, mắt chớp chớp mấy cái, rồi hỏi lại rằng:
- Ông ngoại, có phải ông nói Lam đại ca với chị Hồng Tiếu đấy không?
Nhất Quái bỗng xen lời nói:
- Khéo thực! Chú em của ông ngoại, đại ca của cháu gái, như vậy con số này biết tính toán ra làm saỏ À! Lại còn đệ tử ký danh của Côn Luân mà lại là cháu gái của Trì Lão Tàn. Như vậy có phải lão già Côn Luân còn thấp hơn chúng mình một vai vế không? hà hà...
Nhất Quái càng nói càng khoái chí, cười ha hả. Tiếng cười của ông lớn đến nỗi trấn động cả núi đá cũng nứt rạn.
"Lộp bộp" đó là tiếng kêu của một người bỗng ngã lăn ra đất.
Mọi người quay đầu lại nhìn, mới hay Tiểu Hồng sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, đã ngã lăn ra chết giấc rồi
Hồng Tiếu đứng gần nàng, thấy thế vội ẵm nàng lên và hỏi Trì Lão Tàn:
- Lão tiền bối không hiểu tại sao Hồng muội lại như vậy
Lão Tàn không hiểu tại sao, đang định lại gần xem saọ Thì Đồng Da lão nhân đã cau mày lại và lên tiếng hỏi Thanh Lam:
- Vừa rồi cậu nhỏ có nghe lời của lão ngâm con nhỏ này vào trong nước nửa tiếng đồng hồ hay không?
Thanh Lam kinh hoảng, đáp:
- Vì thấy nước đầm lạnh quá, tiểu bối sợ Hồng muội bị lạnh...
Đồng Da lão nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Chỉ thiếu sót có một tý mà hỏng hết bấy nhiêu công lao khó nhọc! Như vậy địa hỏa nhiệt độc ở trong tang phủ của con nhỏ chưa hết, nên trải qua một thời gian hỏa độc lại dần dần tập chung mà xâm nhập vào trong tâm tạng.
Nghe thấy ông ta nói như vậy, Thanh Lam lo âu vô cùng vội hỏi tiếp:
- Chỉ vì tiểu bối nhất thời bất cẩn nên mới gây thành tai ách này Chẳng hay có cách gì cứu chữa được không? Mong lão tiền bối ra

tay cứu giúp cho lần nữa!
Đồng Da lão nhân chỉ lắc đầu thôi chứ không trả lời
Trì lão Tàn xen lời hỏi:
- Lão già Tư Mã! Chả nhẽ chút hỏa độc ấy mà lão không có cách gì cứu chữa cho con nhỏ này hay saỏ
Đồng Da lão nhân lắc đầu đáp:
- Nếu chất hỏa độc ấy chưa xâm nhập vào trong tâm trạng thì nước ở bổn đảo là linh dược cứu chữa tốt nhất. Bây giờ để cho chất hỏa độc đột nhập tâm trạng như vậy, dù có linh dược cứu chữa được, nhưng nhất thời khó mà kiếm ra được thứ thuốc ấy!
Nhất Quái cũng lên tiếng oán trách:
- Hố lửa của lão quả thực hại người vô cùng!
Thanh Lam nghe nói lòng đau như dao cắt hai mắt ứa lệ, vội van lơn tiếp:
- Lão tiền bối thử xem còn có cách gì cứu chữa được không, làm ơn giúp cho Hồng muội lần nữa!
Đồng Da lão nhân trần trừ giây lát rồi đáp:
- Nếu không kiếm được những linh dược kháng chế thuốc thiên địa báu thì chỉ còn một cách là dùng kim Đồng Da rổng ruột của lão phu châm vào mười hai tử huyệt của con nhỏ để cho hỏa độc bài tiết ra ngoài, như vậy nó mới mong thoát chết. Nhưng cứu chữa bằng cách ấy, võ công của nó sẽ bị phế hết, từ nay trở đi đừng có hòng luyện tập võ công được nữa!
Mọi người nghe thấy Đồng Da lão nhân nói một cách nghiêm trọng như vậy ngẩn người ra nhìn nhau vô kế khả thị
Nhất là Thanh Lam lại càng ân hận thêm, lòng nóng như thiêụ
Chàng sực nhớ tới Đồng Da lão nhân vừa nói câu:
"trừ phi có linh dược thuộc thiên tài địa báu ". Chàng liền sờ tay vào túi sờ soạng một hồi, móc ra một túi nho nhỏ rồi lại hỏi tiếp:
- Thưa lão tiền bối, vừa rồi lão tiền bối nói linh được thuộc thiên tài địa báu là linh dược gì thế? Hiện giờ tiểu bối có sâm chúa ngàn năm với Tuyết liên Tử của núi Đại Tuyết, không hiểu hai thứ ấy có cứu chữa được cho hồng muội hay không?
Chàng vừa nói vừa lấy Thiên Niên Sâm Vương với ba hạt Tuyết liên Tử của Bắng Phách phu nhân tặng cho để cả lên mặt bàn.
Đồng Da lão nhân bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào hai vật đó, khẽ gật đầu đáp:
- Môn hạ của Côn Luân thực là địa linh nhân kiệt! Hà hà! Nếu lão phu biết trước trong người thiếu hiệp ngâm con nhỏ vào trong nước lần nữa!

Thanh Lam cả mừng lại hỏi tiếp:
- Thế ra linh dược mà lão tiền bối vừa nói là thứ Tuyết liên Tử này đấy
Đồng Da lão nhân vuốt râu cười, đáp:
- Thiếu hiệp mau bảo mấy con nhỏ dùng Thuần âm chân khí mớm cho con nhỏ này uống thì công hiệu lại càng nhanh hơn!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 91
Can Qua Ngọc Bạch

Thanh Lam vội đưa một hạt Tuyết liên Tử cho Bạch Mai bảo nàng theo lời chỉ dẫn của Đồng Da lão nhân mà mớm cho Tiểu Hồng. Một lát sau, hơi nóng ở trong người Tiểu Hồng đã bốc lên, mồ hôi nàng toát ra như mưa, sắc mặt cũng hồng hào dần, rồi nàng bỗng hét lên một tiếng:
- Hà! Nóng chết đi được!
Nàng đã từ từ tỉnh lại, thấy mình nằm trong lòng Hồng Tiếu, còn mọi người thì đứng quây quần nhìn mình, nàng ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi Thanh Lam rằng:
- Ủa! Lam đại ca, vừa rồi lại xảy ra chuyện gì thế?
Hồng Tiếu vội đỡ lời:
- Hồng muội tỉnh rồi ư? Mau điều công vận tức một hồi đi!
Thanh Lam cả mừng, định lên tiếng nói, bỗng nghe Trì Lão Tàn nói giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu rót vào tai mình rằng:
- Lão già Tư Mã vì tu luyện Linh Tử chân khí, rồi bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân tê liệt hai mươi năm nay, tuy y đã dùng Địa Hỏa và Linh Toàn của bổn đảo cứu chữa mà vẫn không thấy công hiệu gì hết. Bây giờ chỉ có sâm vương của chú em mới có thể chữa khỏi bệnh tẩu hỏa nhập ma của ông ta được thôi Nếu chú em tặng cho y ba miếng không những mọi việc các ngươi đã gây hấn ở trên đảo Đồ Long này có thể hóa giải được hết, mà trái lại, đối với chú em còn có lợi nhiều nữa
Thanh Lam biết Trì Lão tàn đã dùng Truyền Âm Nhập Mật dặn bảo mình, chàng chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ là đã nghe thấy Rồi chàng hai tay bưng cái hộp sâm đi tới trước mặt Đồng Da Lão Nhân:
- Tiểu bối được lão tiền bối chỉ điểm cho rất nhiều, lại khẳng khái ban cho Long Giác cao, Hồng muội lại được lão tiền bối cứu chữa cho đôi

ba phen, như thế tiền bối thực cám ơn vô cùng! Không biết lấy gì để báo đền những việc đó, nay có chút ít sâm vương nghìn năm, xin lão tiền bối nhận cho!
Đồng Da lão nhân liếc nhìn cái hộp sâm mặt lộ vẻ tươi cười rồi lại bỗng xua tay đáp:
- Sâm vương nghìn năm, trăm năm chưa chắc kiếm nổi ra được một cây, người tu đạo luyện võ, lấy nó để luyện đơn dược thì thực quý báo vô cùng. Tuy lão phu đang cần dùng nó thực, nhưng đâu dám lấy một vật quý hóa của cậu bé như thế này Thôi! Mau cất ngay đi!
Thanh Lam đang định nói thêm thì Trì Lão Tàn đã xen lời nói tiếp:
- Hà hà! Lão già Tư Mã đừng có khách khứa nữa! Thằng nhỏ này là thừa lệnh của sư phụ nó tới đây, nếu nó nói rõ dùng Long Giác Cao đổi lấy Sâm Vương nghìn năm, thì tính của lão, ai còn lạ gì, thế nào lão cũng đành chịu ngồi yên dưới hang lửa, khổ sở thêm hai mươi năm nữa cũng không chịu phá lệ hủ tục của Đồ Long đảo này Cho nên mới bảo thằng nhỏ đi vào trong hang lửa lấy Long Giác cao trước rồi mới biếu Sâm Vương cho lão saụ Làm như thế mới phù hợp với luật lệ đã quy định của lão, là vào trật tự lấy và lão có mấy miếng Sâm Vương này, từ giờ trở đi khỏi phải chịu hận lửa thêm hai mươi năm nữa, để sớm ngày được tu phục huyền công, như vậy có phải là nhất cư lưỡng đắc không? Theo ý lão Tàn này, lão nên nhận đi là hơn!
Lời nói ấy rất khéo léo nên Đồng Da lão nhân cũng phải thở dài một tiếng, rồi vừa cười vừa đáp:
- Đến bây giờ lão phu mới chịu tài của Côn Luân lão nhân, thực bọn chúng ta không ai bằng được lão hết! Lão phu ta đủ rồi Lão phu tu phục huyền công, chỉ cần ba miếng sâm vương là đủ rồi Lão phu chỉ xin ba miếng thôi, vậy còn lại hãy cất đi, để đề phòng hữu dụng lúc cần dùng tới!
Lão Tàn cũng gật đầu nói tiếp:
- Nhỏ kia! Lão già Tư Mã đã nói như vậy thì nên tuân lời ngay đi!
Thanh Lam vội vâng lời, mở cái hộp gấm lấy cây sâm vương ra tay cắt lấy ba miếng.
Thực Cô Tiên mừng khôn tả, đỡ lấy ba miếng sâm ấy rất cẩn thận bỏ vào trong hộp ngọc.
Sâm vương nghìn năm quả thực là một thứ linh dược hiếm có, vừa mở cái hộp ra, mùi thơm đã xông lên. Mọi người chỉ ngửi thấy mùi thơm ấy đã thấy tinh thần sảng khoái vô cùng rồi
Đồng Da lão nhân khẽ gật đầu và bảo với một tên đồ đệ rằng:
- Trấn Cửu! Con đi lấy một lọ Đồng Da Lộ ra đây, để thiếu hiệp mang

theo trong người khi đi lại trên giang hồ cũng có khi cần dùng tới nó!
Thực Cô Tiên vâng lời rút lui ngay.
Một lát sau trời đã sáng tỏ, Bạch Mai nhớ tới thanh đoản kiếm liền cau mày lại rón rén đi đến cạnh Thanh Lam khẽ hỏi:
- Đại ca, bảo kiếm của chúng ta bị Từ Thạch Phong hút hết, sao đại ca không nhân lúc này yêu cầu Đồng Da lão thần tiên, may ra ông ta có cách lấy được những bảo kiếm ấy xuống trả cho chúng ta cũng nên?
Lời nói của nàng tuy rất khẽ, nhưng Đồng Da lão nhân đã nghe thấy hết, liền gật đầu bảo Lý Thừa Phong rằng:
- Thừa Phong, con hãy xuống núi lấy khí giới của họ lên đây!
Xích Cước Tiên vội vâng lời đi luôn.
Bạch Mai nghe nói ngạc nhiên thần và nghĩ bụng:
"Võ công của Xích Cước đại nhân còn kém cả chúng tạ Hồi hôm, ta đã giở hết sức bình sinh ra mà cũng không gỡ nổi bảo kiếm ra được. Như vậy lấy sao nổi, hay là y có cách khác cũng nên?".
Trong khi nàng đang nghĩ ngợi thì Thực Cô Tiên đã cầm chai Đồng Da lộ tới, mỉm cười và đưa cho Thanh Lam, cũng không khách khứa, liền cầm lấy lọ linh dược ấy Cảm tạ Đồng Da lão nhân xong, chàng mới bỏ vào trong túị
Tiếp theo đó, Lý Thừa Phong đã ôm khí giới của các người tới, ai nấy vội đỡ lấy bảo kiếm của mình rồi đeo luôn vào ngườị
Đồng Da lão nhân cười ha hả, nói tiếp:
- Khí giới của các người bị Linh Từ Phong hút mất một ngày một đêm, như vậy đã cảm nhiễm rất nhiều sức hút của Linh Từ. Từ giờ trở đi, các ngươi có đối địch với ai, không những hút được khí giới của đối phương, mà kẻ địch có dùng ám khí nhỏ đến như mũi kim tấn công lén cũng bị khí giới của các ngươi hút luôn.
Nhất Quái bỗng xen lời:
- Nếu lão hẹp lượng thì bọn chúng chả thèm thuồng gì một chút sức hút Linh Từ khí ấy đâụ
Đồng Da lão nhân cau mày lại đáp:
- Lão Quái vật này đến chết vẫn không thay đổi tính nết! Cách biệt nhau đã năm mươi năm rồi mà không thấy lão thay đổi tính nết gì hết!
Nhất Quái cũng giận dữ đáp:
- Cái nết hẹp lượng của lão vẫn như xưa, đã thấy thay đổi chút nào đâủ
Trì Lão Tàn cười ha hả, xen lời đáp:
- Hai người cùng thế cả, đừng ai nói ai nữa! Thực đúng là nửa cân

tám lạng, không ai chịu lép vế ai một tý nào hết!
Mặt trời chiếu suốt ngày đêm nên đã mỏi mệt, đang uể oải hạ xuống chân trời, mây cũng mất hết, mầu sắc huy hoàng dần.
Trên đường cái quan, từ nước Tề tới nước Lỗ (từ Lâm Đồng đến Sơn Đồng) đang có người phóng ngựa nước đại có lẽ có việc cấp bách gì nên mới phải nhanh như thế.
Tuy mặt trời đã sắp lặn, ánh sáng đã kém huy hoàng, mà người cưỡi trên ngựa vẫn bị ánh sáng yếu ớt ấy chiếu vào đỏ như lửa, trông rất lóe mắt.
Thì ra người cưỡi ngựa phi vào trong thị trấn, dừng ngay ở trước cửa khách sạn Chiêu Thương, rồi nàng nhẩy xuống ngựa tức thì.
Tên phổ cây đứng ở trước cửa điếm cứ đứng đờ người ra, không hiểu y kinh ngạc vì thấy nàng xinh đẹp, hay ngơ ngác bởi thân thủ xuống ngựa rất nhanh nhẹn của nàng?
Thấy thiếu nữ trợn ngược đôi lông mày và liếc nhìn y một cái rất lạnh lùng, tên phổ cây rùng mình đến thoắt một cái, rồi vội vàng tiến lên nghênh đón và dẫn nàng vào trong phòng ngủ.
Y biết những thiếu nữ dám đi lại trong giang hồ một mình như vậy không phải là tay vừa nên y không dám trễ nải chút nào, vội vàng đổ nước rửa mặt và pha trà hẳn hoi
Thiếu nữ áo đỏ rửa mặt xong, treo thanh kiếm lên trên đầu giường, rồi đóng kín cửa phòng lại, thở dài một tiếng, đi đến trước cửa sổ, tựa lưng vào khung cửa nhìn ra bên ngoài Có lẽ vì đi một quãng đường trường nàng đã thấy mỏi mệt nên mới có thái độ như thế...
Đột nhiên cánh cửa phòng hé mở, một cái bóng đen ở bên ngoài lẻn vào, thuận tay đóng ngay cửa phòng lại
Thiếu nữ áo đỏ thấy thế trợn ngược đôi lông mày lên, mồm khẽ kêu "Hừ" một tiếng và nghĩ bụng:
- Ngươi muốn chết chắc?
Nàng vừa nghĩ vừa phi thân tới gần, giơ hai tay ra nhanh như điện chớp,, nhắm cái vai bóng đen kia chụp luôn.
Người nọ giật mình đến thoắt một cái, vội lướt sang bên tránh né.
Thiếu nữ kia thấy tay mình chộp không trúng, hơi ngạc nhiên, lại thẳng tay ra, như một bông hoa lan, đang định phất mạnh một cái
Bỗng nghe thấy người nọ khẽ gọi:
- Chị mau ngừng... tay Giọng nói của người này rất non và rất nũng nịu
Thiếu nữ áo đỏ thấy thế lại ngẩn người ra, vội ngừng tay lại, đưa mắt nhìn kỹ, mới hay người đó là một thiếu nữ áo đen, tuổi trạc mười bảy mười tám, mặt đẹp như hoa nở, nhưng có vẻ hoảng hốt.

Nàng ngạc nhiên thêm vội hỏi lại:
- Cô là aỉ
Thiếu nữ áo đen nắm nót và vuốt ve lại đầu tóc rồi khẽ đáp:
- Tôi là Liễu Kỳ, Ồ! chị ơi, có người đang đuổi theo tôi, chị cho tôi ẩn núp tạm thời ở trong này nhé?
Thiếu nữ áo đỏ thấy nàng nọ vẫn còn ngây thơ đã có thiện cảm ngay
Nàng chưa kịp trả lời thì bên ngoài hành lang đã có tiếng chân người nhộn nhịp từ xa tới gần. Liễu Kỳ lại khe nói:
- Người đó đã tới rồi đấy!
Nàng vừa nói vừa lẻn ngay vào phía sau giường để ẩn núp.
- Lan cô nương! Lan cô nương! Cô trốn đi đâu thế? Làm cho già này tìm kiếm thực khổ sở!
Giọng nói của một bà già nổi lên ở phía bên ngoài Tiếp theo đó lại có tiếng gõ cửa, và tiếng kêu "kẹt" của một bà cụ tóc bạc, tuổi chừng sáu mươi, đã đẩy cửa ló đầu vào trong phòng tìm kiếm.
Thoạt tiên thiếu nữ áo đỏ còn tưởng người đuổi Liễu Kỳ là một tên giang hồ bại loại gì đó, định ra tay trừng phạt đối phương một phen, nhưng bây giờ nàng mới biết người đuổi theo nàng ta lại là một bà cụ tóc bạc nàng càng thắc mắc thêm.
- Ồ! Cô nương! Xin lỗi cô nương nhé! Già này nhầm phòng rồi!
Nói xong bà ta thở dài một tiếng, mồm lẩm bẩm nói:
- Người già thực là vô dụng! Rõ ràng già thấy con bé chạy vào trong phòng này ẩn núp, sao lại nhầm được nhỉ?
Bà ta vừa nói vừa trố mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ một hồi, rồi bỗng lộ vẻ kinh ngạc, vừa cười vừa nói:
- Ủa! Trông cô quen lắm! Không biết già đã gặp cô nương ở đâu một lần rồi Chẳng hay cô nương quý tính đại danh là chỉ
Thiếu nữa áo đỏ tủm tỉm cười khẽ đáp:
- Tôị.. tên là Chu Lục Vân!
- Cộ.. cô tên là Chụ.. Lục Vân ư?
Bà cụ vừa nói vừa tiến tới gần mấy bước, với giọng run run hỏi tiếp:
- Lục Vân!.... Cô là Lục Vân ư? Hà! Cô là con gái của Giang Nam đại hiệp Chu Thiên Kỳ đúng không? Mẹ cô vẫn được mạnh giỏi đấy chứ?
Bà ta bỗng xịu nét mặt lại, hai mắt đã đẫm lệ, mồm vẫn hỏi tiếp:
Lục Vân bỗng chạy lại, ngã ngay vào lòng bà cụ:
- Bà ơi! Không ngờ cháu lại được gặp bà ở đây Mẹ.... mẹ....
Nàng nức nở khóc, không sao lên tiếng nói tiếp được. Bà cụ bỗng ôm chặt lấy cháu gái, nước mắt nhỏ xuống như mưa, vừa vuốt ve nàng vừa nói tiếp:

- Cháu ngoan ngoãn của ta đừng khóc nữa! Mẹ cháu làm sao, nói maủ Cô đã lớn như thế này rồi! Kể cũng chóng thực! Thảo nào già trông cô quen mặt đến thế! Cộ.. giống hệt má cô hồi còn trẻ!
Lục Vân nghe nói lại rùng mình đến thót một cái, vội hỏi lại:
- Thưa cụ, cụ là...
Bà cụ tóc bạc thở dài một tiếng rồi đáp:
- Cháu có nhớ má cháu còn có một người chị ruột không? Già chính là Thạch Môn Hồng Thị đây! Hà! Má cháu đâu! Và chị Kinh Vân cháu hiện giờ ở đâủ
Lục Vân nức nở đáp:
- Mẹ cháu đã chết rồi!
Bà cụ rùng mình đến thót một cái cũng nức nở nói tiếp:
- Thế còn chị của cháu đâủ
- Chị cháu đang ở với chồng tại Giang Nam.
Bà cụ nghe thấy Lục Vân trả lời như vậy, ngạc nhiên vô cùng:
- Thế cháu định đi đâủ
Lục Vân nghiến răng mím môi, đáp:
- Bây giờ cháu định đi kiếm lão tặc họ Chúc để trả thù.
Hồng Thị kinh ngạc hỏi tiếp:
- Báo thù aỉ Cháu đã biết kẻ thù tàn sát cha rồi ư? Được! Bà vui lòng thí thân già này đi cùng với cháu!
Lục Vân ngẩng đầu lên, từ từ kêu gọi:
- Bà... Hồi mẹ cháu còn sống trước sau không hề cho cháu biết kẻ giết hại tiên phụ là ác tặc ấy cho nên cháu nhận thấy phụng dưỡng mẹ mình là tận hiếu đạo rồị Ngờ đâu mẹ cháu qua đời không lâu, sư huynh của cháu là Hắc Y Côn Luân cho cháu hay, cháu còn có một người chị tên là Hồng Tiếụ Gần đây đại sư huynh lại đem hai lá thư nói về thân thế của cháu và việc tiên phụ đã bị giết hại, còn bức thư thứ hai cháu đem đi Bắc Hải trình lên Huyền Linh Tú, yêu cầu ông ta chủ trì công đạo để cháu được đích tay trả thù cho chạ
Hồng Thị nghe nói càng kinh hãi thêm và hỏi tiếp:
- Ủa! Thế ra kẻ thù giết hại Giang Nam đại hiệp là môn hạ của Bắc Hải ư?
Lục Vân gật đầu đáp:
- Ác tặc ấy họ Chúc tên Sĩ Ngạc. Nghe nói y vốn dĩ là môn đồ của Liệt Hỏa môn, sau khi bị đuổi ra khỏi môn phái, y mới sang làm môn đồ cho Huyền Linh môn.
- Ác tặc mà cháu nói đó, biệt hiệu của y là Thần Hành Vô Ảnh phải không? Hừ! Này đã hai mươi năm không đi lại trên giang hồ rồị
- Bà nói gì thế?

- Câu chuyện này nói ra dài lắm. Năm xưa, cha cháu bị người hạ độc thủ là do chiếc vòng Phích Lôi mà nên. Vì vậy mẹ cháu sợ mang theo chiếc vòng ấy ở trong người thế nào cũng bị kẻ thù theo dõi và mưu mô cướp cho được cho nên mới nhờ bà giữ hộ, rồi từ đó đến giờ bà không hay tin mẹ cháu nữa Dượng của cháu làm nghề bảo tiêu, năm nọ vì muốn bảo vệ một món hàng hóa tiền bạc nên bị bọn hắc đạo của Bắc phương vây đánh rồi bị thương nặng mà chết, Bà hay tin vội tới đó, tuy đã đánh chết Hà Bắc Ngũ Hổ với Quan Đông Chất Hiêu bọn chủ mưu, nhưng bà cũng bị thương nặng, may gặp Thiên Hồ Trì Tú cứu bà đem nên núi Thác Thành, thế rồi bà ở luôn trên đó mười tám năm. Lần này vì con gái của Thiên Hồ trốn xuống núi, con bé ấy được nuông chiều từ nhỏ nên rất khó bảo, lại không có một chút kinh nghiện gì về giang hồ, chỉ e nó gây việc thị phi rồi mang họa vào thân, nên bà với vợ chồng Thiên Hồ liền chia nhau làm ba ngả để đi tìm kiếm. Nếu không vì Lan nhi thì bà cháu mình cũng không được may mắn gặp gỡ nhau ở nơi đây
- Ủa! Cụ muốn tìm Lan nhi, tại sao không nói rõ?
Liễu Kỳ núp ở sau giường đột nhiên nhảy ra nói như vậy Hồng Thị ngẩn người ra giây lát rồi mừng rỡ kêu gọi:
- Lan cô nương...
Liễu kỳ vội lui về phía sau một bước và đáp:
- Cháu là Liễu Kỳ chứ không phải Lan nhi, cụ chớ có lầm?
Hồng thị bước tới gần, cười hi hí nói tiếp:
- Lan cô nương, già nuôi cô từ nhỏ đến giờ, dù Thạch Mụ này có già nua lẩm cẩm đến đâu, đôi mắt vẫn chưa đến nỗi lầm lẫn đến như thế...
Liễu kỳ vội đỡ lời:
- Quả thật Lan nhi giống cháu như hệt. Cụ gặp Lan nhi thì sẽ biết là cháu không nói ngoạ À, chị Lục Vân, có phải biệt hiệu của chị là Hồng Tuyến nữ đấy không? Tiểu muội quen biết Hắc y đại hiệp. Hắc đại hiệp có thể chứng minh cho tiểu muội!
Nàng nghe Lục Vân nói, mới hay nàng là sư muội của Hắc Y Côn Luân và cũng là Hồng Tuyến nữ, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ. Nàng còn nhớ Lam đại ca đã thành thật nói cho nàng hay, là chàng không quản ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo Hồng Tuyến nữ cũng chỉ vì một mối tình sị Lần này mình tới đây cũng là muốn tìm kiếm Lam đại ca, nếu Lam đại ca biết Hồng Tuyến nữ đi Bắc Hải, thế nào Lam đại ca cũng đến Bắc Hải ngay Như vậy khi nào nàng chịu bỏ lỡ dịp may này, nên nàng vừa nói vừa nhìn Lục Vân để xem Hồng Tuyến nữ có phản ứng gì không.

Hồng Thị tức Thạch Mụ nghe thấy Liễu Kỳ nói như thế, vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng Lục Vân đã cười khì và đỡ lời:
- Thế ra Liễu hiền muội còn quen biết cả đại sư huynh của tôi đấy à? Phải, tôi là Hồng Tuyến, chị của Hồng Tiếụ Năm xưa vì sợ kẻ thù theo dõi, nên tiên mẫu mới đổi họ Thạch thành họ Hồng, và chị em chúng tôi cũng lấy theo họ ấỵ Gần đây đọc lá thư của ân sư, tôi mới biết họ thật của mình, và mới dùng tên họ thật là Chu Lục Vân như thế.
Liễu Kỳ thấy Chu Lục Vân nói như vậy, mừng rỡ không tả, vội hỏi tiếp:
- Chị Lục Vân, chị cho em đi Bắc Hải với nhé?
Lục Vân chưa kịp trả lời, Hồng Thị đã xen lời nói tiếp:
- Nếu Liễu cô nương muốn đi, chúng ta có thêm một người bạn đồng hành càng vui!
Bà ta vẫn không tin lời nói của Liễu Kỳ vì cả lời nói lẫn cử chỉ của nàng đều giống hệt Lan nhi, nên bà ta nhanh nhẩu vậy là muốn trong khi đi đường, quan sát lại xem thực hư ra saỏ
Liễu Kỳ vừa cười vừa kể lại chuyện ngày nọ mình bị Yến Sơn Song Kiệt dùng Tuyệt Tình Trâm ném lén, và sư phụ của mình Tam Nhỡn Tỷ Ni Thẩm sư thái đại chiến với Thiên Hồ như thế nàọ Sau may nhờ được Hắc Y Côn Luân Hắc đại hiệp cứu giúp cho và còn dạy cho mình pho Tỷ La Thập Nhị Thức v...v... cho Hồng Thị với Lục Vân nghẹ
Tuy vậy những chỗ nào có Thanh Lam, nàng không dám nói ra, sợ Lục Vân hiểu lầm. Lúc ấy thế nào Hồng Tuyến Nữ cũng không lượng thứ cho Lam đại ca, và lẽ dĩ nhiên Lam đại ca cũng sẽ xa mình.
Hồng Thị nghe Liễu Kỳ nói xong liền quyết định tạm không đi tìm kiếm Lan nhi nữạ Lục Vân cũng vui lòng nhận lời cho Liễu Kỳ đi cùng. Thế rồi cả ba vào một khách sạn ở gần đó để nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau cả ba vội vàng lên đường tiến thẳng về phía Bắc.
Huyền Linh Tú ẩn cư ở Lão Thiết Sơn tại Bắc Hải, trên bờ bể Bắc Hải, và về thía nam tỉnh Liêu Ninh trên bán đảo Cao Lỵ Nếu họ đi về phía Tây thì sẽ đi tới biên giới nước Khiết Sơn.
Bon Lục Vân ba người vượt qua Bắc Hải, tiến thẳng tới lão Thiết Sơn. Khi tới bến, ba người trả tiền thuyền rồi lên bờ đi luôn.
Thấy trươc măt toàn là núi cao chót vót, ba người không biết chủ phong của Lão Thiết Sơn ở đâu, đành phải ven theo đường núi mà đi thẳng vào trong khu núi caọ Đi tới giữa Ngọ, ba người đã tới một sơn khẩu, Hồng Thị đi trước, tay cầm thiết quái tiến và trong sơn cốc.
Thấy sơn cốc ấy dài hơn năm mươi trượng, và đã trải qua nhân công

khai thác, Hồng Thị nghĩ ngay ra một kế, liền quay đầu lại bảo hai nhười rằng:
- Hai người hãy theo già lại đằng này!
Nói xong, bà ta vội tiến thẳng về phía trước. Vừa chạy ra tới cốc khẩu, xa xa đã nghe thấy tiếng rú thực dài vọng lại, và có hai đạo sĩ mặc áo bào đen đi nhanh như bay chỉ trong nháy mắt đã tiến tới trước mặt ba người liền.
Hai đạo sĩ ấy tuổi đều trên năm mươi, người đi bên trái mặt đỏ như ông Táo, vai đeo một cây trường câu Người bên phải có bộ râu sam sám, lưng đeo năm cây đinh ngắn.Cả hai đạo sĩ ấy đều liếc nhìn ba người, rồi đạo sĩ mặt đỏ liền lạnh lùng hỏi:
- Bà cụ già kia, chả nhẽ các ngươi không nghe nói Thiên Hồi lãnh là nơi cấm địa của Bắc Hải, và không có tín vật Huyền Quý cũng không ai được tự tiện lui tơi đây hay sao!
Hồng Thị ngắm nhìn kỹ, thấy hai đạo sĩ ấy có vẻ quen thuộc lắm, chắc là gặp đâu rồi thì phải Nhưng nhất thời bà ta không sao nghĩ được ra mình đã gặp hai đạo sĩ ấy ở đâu nên bà ta ngẫn người ra giây lát rồi nghĩ bụng:
- Có lẽ sơn cốc này là cửa ra vào của Huyền Ling môn chăng? Bon mình đã không có thơ giới thiệu của Côn Luân Lão Nhân, thì chúng ta nên lễ phép với họ thì hơn.
Nghĩ vậy bà ta liền quay đầu lại bảo hai người rằng:
- Lục Vân, các cháu mau nói rõ ý định của mình cho hai vị đạo trưởng nghe đi!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 92
Trượng Kiếm Linh Sơn

Lục Vân vâng lời, vội tiến lên một bước, vái chào và nói:
- Xin chào hai vị đạo trưởng, tiểu nữ là Chu Lục Vân môn hạ của phái Côn Luân. Nay thừa lệnh Côn Luân lão nhân đem thơ đến lão Thiết Sơn này để yết kiến Huyền Linh lão tiền bối, mong hai vị đạo trưởng vào bẩm báo giúp hộ!
Hai vị đạo sĩ ấy nghe thấy đối phương nói là môn hạ của phái Côn Luân, mặt đã bớt gay gắt ngay Người mặt đỏ giơ tay ra và hỏi:
- Vậy cô nương làm ơn đưa lá thư của Côn Luân lão nhân ra đây, để chúng tôi đem vào bẩm báo với sư tôn.

Lục Vân đáp:
- Chúng tôi thừa lệnh đem thơ của ân sư tới, nhưng phải đích thân trao tận tay Huyền Linh lão tiền bối!
Đạo sĩ đứng bên phải cười nhạt một tiếng, rồi nghiêm nghị xen lời nói:
- Thiên Hồi lãnh này không bao giờ để cho người ngoài tự tiện ra vào cả. Cô nương hãy đưa thư từ của tôn sư cho chúng tôi, để chúng tôi đem vào trình. Còn lão thần tiên có tiếp cô nương hay không, điều đó phải chờ lão tiên cho phép đã. Vì thế nể mặt Côn Luân lão nhân chúng tôi mới để yên ba vị như vậy Sự thực ba vị vào tới đây như thế này đã là phạm tới điều cấm kỵ của Huyền Linh môn rồi!
Nghe giọng nói của hai đạo sĩ nọ, Hồng Thị đã nhận được ra họ là ai rồi, lại trố mắt lên nhìn vào mặt hai vị đạo sĩ ấy một hồi, rồi mới đột nhiên hỏi:
- Hai vị đạo trưởng, xưa kia có phải là Xích Diện Tinh Quân với Thanh Ô đạo nhân, mà người ta vẫn thường gọi là Lão Sơn Song Ác đấy không?
Đạo sĩ mặt đỏ nghe nói mặt hơi biến sắc, rồi cười khỉnh đáp:
- Bà lão này cũng tinh mắt thực! Bọn bần đạo hai người đã ẩn dật hơn hai mươi năm nay, không hề bước chân vào giang hồ, mà bà lão cũng còn nhận ra được.
Người bên phải, với vẻ mặt lầm lỳ, xen lời nói:
- Bà lão này đã nhận ra được anh em bần đạo, chắc phải là bạn cũ ở trong Trung Nguyên võ lâm? Vậy bà hãy cho biết quý danh là gì đi
Lúc này mặt của Hồng Thị đã lộ sát khí, tay phải cầm chặt lấy cây thiết quài, với giọng run run vừa cười vừa đáp:
- Hà hà! Thế ra hai vị là cố nhân thực! Không biết hai vị có còn nhớ vụ án sẩy ra vào hồi mười tám năm về trước không? Già này chính là Thạch...
Lão Sơn Song Ác có phải là tầm thường đâu, thấy sắc của Hồng Thị như vậy sao lại không biết, nên không đợi Hồng thị nói xong, cả hai đã nhảy sang hai bên liền.
Xích Diện Tinh Quân ở bên trái vội rút cây móc hộ thủ câu tẩm độc ra, cười gằn nói:
- Thế ra là vợ của Phi Long Quài Thạch Lão Tam đấỷ Hì hì!
Năm xưa nếu như không có Thiên Hồ can thiệp, thì có lẽ lúc này xương của mụ cũng đã nát ra thành cám rồi!
Hồng Thị giận giữ quát lớn:
- Phải! Ngày đó số mạng của già này cũng hên thật! Không chết dưới cây mâu độc của ngươi, nên ngày hôm nay lại dẫn thân đến đây nạp

mạng đấy!
Vừa nói xong, bà ta đã múa cây thiết quài tấn công luôn một thế.
Xích diện tinh quân nổi danh đã lâu năm, trông thấy thế quài của Hồng Thị lợi hại như vậy, khi nào y dám chống đỡ, vội lui ngay về phía sau, rồi tiến sang phía bên cạnh Hồng Thị, múa cây thiết câu phản công luôn.
Mối thù cũ hai mươi năm, bây giờ Hồng Thị gặp lại kẻ thù khi nào chịu để cho đối phương tránh được một cách dễ dàng như thế? Bà ta vội đuổi theo, giơ quài lên nhằm hộ thủ câu của đối phương dánh úp xuống ngay.
Xích Diện Tinh Quân thấy thế vội thâu ngay cây câu lại, chuyển sang thế "Thần Long Hồi Trụ" nhằm ngang lưng đối thủ quét luôn một thế.
- Giỏi lắm!
Hồng Thị vừa quát vừa xoay thế quài, không để cho đối phương chuyển xang thế câu khác, đã vội xông lên tấn công tới tấp ngay buộc Xích Diện Tinh Quân phải lui bước lia lịa
Thanh Ô đạo quân thấy thế vội rút đinh ba ở sau lưng ra nhẩy sổ ra tiếp viện cho bạn của y ngay.
- Mụ già kia! Thế ra mụ giả danh phái Côn Luân mà tới Thiên Hồi Lãnh này để gây hấn! Ngươi muốn chết chắc?
Hồng Tuyến Nữ Chu Lục Vân với Liễu Kỳ thấy Hồng Thị đấu với Xích Diện Tinh Quân, võ công của bà ta còn cao hơn đối phương một mức, nên nàng chỉ khoanh tay đứng xem. Bây giờ thấy Thanh Ô đạo nhân không nghĩ gì đến đạo nghĩa giang hồ, nhảy lại đánh úp như vậy Hai nàng đồng thanh quát lớn một tiếng, xông lên nghênh đón Thanh Ô đạo nhân ngay.
Liễu Kỳ vội lớn tiếng nói:
- Chị Lục Vân! Chị để cho em diệt trừ tên đạo sĩ này!
Lục Vân đành phải nhường cho Liễu Kỳ một mình đối phó với tên đạo sĩ ấy Lúc nãy Liễu Kỳ đứng đó xem, thấy Hồng Thị đấu với Xích Diện Tinh Quân, có vẻ thắng thế, lại tưởng tài ba của hai kẻ địch chỉ có thế thôi, nên nàng mới yêu cầu Lục Vân để cho nàng một mình đối địch với Thanh Ô đạo nhân như vậy Nhưng nàng có biết đâu võ công của Hồng Thị không kém gì Thẩm sư thái, và còn Lão Sơn Song Ác thì lại là những người nổi danh đã lâu năm rồi, chứ có phải là những tay tầm thường đâu Chỉ vì nàng khinh địch như vậy mà suýt tý nữa bị toi mạng.
Hãy nói Liễu Kỳ nhảy tới trước mặt Thanh Ô đạo nhân, rút trường kiếm ra, mồm thì quát lớn:
- Lão đạo sĩ kia, ngươi thực không biết sấu hổ, muốn hai đấu với một

phải không? Có giỏi thì lại đây tiếp thế kiếm này của bổn cô nương?
Nàng vừa nói vừa múa kiếm, nhằm ngực đạo sĩ nọ đâm luôn...
- Hà hà! Con nhãi kia, không sớm thì muộn, đằng nào mi cũng không thoát chết được! Nay mi nóng lòng muốn chết sớm như vậy thì đạo gia này vui lòng cho ngươi đi xuống âm ti trước!
Y vừa nói vừa múa cây đinh ba ở bên tay phải, nhằm kiếm của đối phương đang đâm tới hất mạnh lên một thế.
Thấy cây đinh ba của đối phương vừa nhanh vừa mạnh, Liễu Kỳ không dám chống đỡ thẳng tay vội thâu ngay kiếm lại, nhưng đã muộn rồi Chỉ nghe thấy kêu "coon" một tiếng, đinh ba và kiếm đã va đụng nhaụ Liễu Kỳ cảm thấy tay mình tê tái, trường kiếm suýt tý nữa thì rơi xuống đất. Nàng hãi vô cùng, vội lui ngay về phía sau hai bước.
Thanh Ô đạo quân cũng bị lảo đảo người mấy cái và cũng bị lui về phía sau hai bước mới đứng vững. Y không ngờ một cô bé trông mới mười bẩy tuổi như vậy thì có mấy tý hơi sức, và thế công vừa rồi y cũng đã dùng tới bẩy thành chân lực mà nàng ta vẫn chống đỡ được như thường. Trước kia, khi lưa lạc trên giang hồ dù đấu với những cao thủ có tên tuổi, cũng ít ai chống đỡ được một thế đinh ba như vậy Nhưng y có biết đâu lần trước Liễu Kỳ, sau khi bị Yến Sơn Song Kiệt dùng Tuyệt Tình trâm bắn trúng rồi, vì hoạ đắc phúc nên đã được uống một miếng sâm vương nghìn năm, sau lại được Ly Hoả chân nhân dùng Thuần Dương chân khí đả thương kinh mạch chọ Sau cùng nàng được ăn thêm một miếng Tuyết Sơn Liên Tử nữạ Những kỳ ngộ đó, người trong võ lâm ai cũng muốn được gặp gỡ như vậy riêng một điểm đả thông kinh mạch toàn thân vậy, những người thường ít nhất cũng phải khổ luyện trên hai mươi năm mới có thể đả thông được kinh mạch nhhư thế. Huống hồ nàng còn được uống thêm hai thứ linh dược kia nữa, tất nhiên công lực của nàng phải mạnh gấp mấy trước kịa
Trong lúc Thanh Ô đạo nhân đứng ngẩn người ra nhìn, thì Liễu Kỳ cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Nàng tức giận khôn tả nhưng quản ngại cánh tay hãy còn đang tê tái, dậm chân một cái, thét lớn một tiếng rồi xông lên tấn công tiếp.
Lần này nàng đã biết đối phương không phải tay tầm thường nên vừa ra tay đã giở ngay Chung Nam kiếm pháp ra tấn công luôn. Pho kiếm pháp này đã nổi tiếng là ác độc và kỳ ảo nhất là cho tay nàng biểu diễn càng lại nhẹ nhàng và lanh lợi thêm. Đồng thời, nàng còn sử dụng Xuyên Hoa thân pháp, thân hình của nàng không khác nào điện xuyên hoa, bóng kiếm tựa như con rắn bạc xuyên đi xuyên

lại
Tuy Thanh Ô đạo quân là người nổi danh lâu năm thực nhưng bị Liễu Kỳ tấn công cho một hồi như vây cũng phải cuống quýt cả tay chân lên. Y vừa bước vừa nghĩ bụng:
- Con nhỏ này có thân pháp kỳ lạ, và lại còn biết sử dụng cả Chung Nam kiếm pháp như thế. Chả lẽ nó là môn hạ của Thiên Si Thượng Nhân người đứng đầu nhóm Lục Tuyệt chăng?
Thiên Sĩ Thượng nhân có thể nói là Thái Sơn Bắc đẩu của võ lâm ngay cả Huyền Linh Tú cũng không dám thất lễ với ông tạ Nếu quả thực như vậy, ta không nên đả thương y thị.
Y vừa nghĩ vừa dùng đinh ba để hộ thân, và rất cẩn thận lui về phía sau mấy bước. Bỗng nghe thấy Hồng Thị quát lớn:
- Buông tay!
Tiếp theo đó, lại có một tiếng kêu "coong", và một tiếng kêu "Bộp" xen lẫn với tiếng kêu rú rất thảm khốc. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay Xích Diện Tinh Quân đã bị thiết quài đánh chúng vai bên phải xương bả vai bên phải nát vụn ngã lăn ra đất chết tốt.
Y hoảng sợ vô cùng, đứng ngẩn người ra giây lát, rồi bỗng hét lớn, rung mạnh hai vai một cái, năm cây đinh ba trên vai y dột nhiên cùng bay một lúc. Đồng thời y khua động cây đinh ba đang nằm ở bên tay phải vừa gõ vào cán của năm cây đinh ba nhỏ mới bay lên, năm cây đinh ba nhỏ ấy, nhờ sức gõ đó mà nhanh như điện chớp nhằm nơi yếu huyệt của Liễu Kỳ phi tới Liễu kỳ thấy mình sắp đắc thắng đến nơi Ngờ đâu tình thế bỗng thay đổi hẳn như vậy Nàng thấy năm cây đinh ba của kẻ thù cùng bay tới nhanh như điện chớp, oai lực mạnh vô cùng, rất là kinh khủng. Nàng chưa thấy ai sử dụng năm cây đinh ba tấn công địch thủ một lúc như vậy bao giờ, nên trong lòng cũng kinh hoảng, vộ giở những thế kiếm thật lợi hại ra, lấy nhanh thắng nhanh rung động mũi kiếm để gạt năm cây đinh ba đang phi tới
Tuy Liễu Kỳ ứng biến thần tốc, và năm cây đinh ba kia quả đã bị mũi kiếm của nàng gạt trúng, nhưng trong lúc liều mạng Thanh Ô đạo nhân sử dụng Ngủ Quỷ thoa tuyệt kỹ độc đáo ra như vậy có phải là tầm thường đâủ Hơn nữa, y đã dùng toàn bộ lực gõ vào cán của mỗi một cây đinh ba nhỏ ấy, mà Liễu Kỳ chỉ dùng thủ pháp thường để gạt thì làm sao mà gạt nổi Nên mũi kiếm của nàng vừa đụng vào đinh ba của đối phương, đã cảm thấy năm cây đinh ba ấy nặng hàng nghìn cân.
Sau mấy tiếng kêu "Loong coong" rất khẽ, Liễu Kỳ đã thấy cánh tay phải của mình bị rung động tê tái mà năm cây đinh ba ngắn và sáng

quắc kia vẫn cứ nhằm mình mà phi tới Lúc ấy mũi của năm cây đinh ba kia chỉ cách mặt nàng có ba tấc thôi
Hồng Thị vừa giết chết Xích Diện Tinh Quân rồi, chưa kịp nghỉ xả hơi, đã thấy Liễu Kỳ sắp chết dưới Ngũ Quỷ Thoa, bà ta muốn nhảy lại cứu viện cũng không kịp nữạ Bà biết Thanh Ô đạo nhân đã giở toàn lực ra tấn công như thế cho dù mình có sử dụng Phích Không chưởng cũng không thể nào gạt nổi, nên bất đắc dĩ bà ta phải giơ tay ra tấn công Liễu Kỳ, để đẩy nàng bắn sang một bên, như vậy mới hòng tránh khỏi tai ách nàỵ
Quả nhiên Liễu Kỳ bị Hồng Thị tấn công một chưởng liền bắn ra ngoài xa hơn trượng. Đồng thời, sau một tiếng quát tháo rất thánh thót, một cái cầu vồng sáng loé mắt và sao bạc bắn ra tung toé đã nhằm năm cây đinh ba kia bắn tới luôn.
Sau mấy tiếng kêu "Loong coong" mấy cây đinh ba kia đều bị đẩy rớt xuống đất hết. Tiếp theo đó lại có một tiếng kêu rất thảm khốc nữa nổi lên. Thanh Ô đạo trưởng đã bị chặt đứt một bên vai ngã gục xuống đống máu tươi luôn.
Thì ra Hồng Tuyến Nữ đã dùng thế kiếm "Khảm Ly Nhất kiếm " của sư phụ nàng truyền thụ cho để cứu Liễu Kỳ thoát nạn, đánh rớt Ngũ Quỷ Thoa và diệt ngay Thanh Ô đạo nhân luôn thể.
Hồng thị thấy thế kiếm ấy của nàng lợi hại như vậy, kinh ngạc đến ngẩn người ra giây lát, rồi lại mừn rỡ khôn tả và nói:
- Lục Vân, thế kiếm này của cháu lợi hại thật! Đây là lần đầu tiên già mới được trông thấy một thế kiếm lợi hại đến như thế!
Lục Vân cắm kiếm vào bao, vừa cười vừa đáp:
- Thưa bà, đó là một trong bốn thế kiếm của sư phụ cháu, căn cứ Càn Khôn Bát Kiếm mà sáng tạo rạ Nhưng sư phụ cháu chỉ truyền thụ cho mỗi đồ đệ một thế kiếm thôi
Nàng vừa nói tới đó, ngẫu nhiên trông thấy Liễu Kỳ nằm gục trên mặt đất, không cử động chút nào, hình như bị thương khá nặng liền cau mày lại, vội nói:
- Chỉ vì cháu ra tay chậm một chút nên Liễu Kỳ hiền muội mới bị trúng phải Ngũ Độc thoa và bị thương nặng như thế.
Hồng thị lắc đầu, đáp:
- Liễu cô nương không phải bị thương bởi Ngũ Quỷ thoa đậu
Vừa rồi đã sợ không cứu kịp cô ta nên mới phải dùng Phích Không chưởng tấn công cô ta một thế. Có lẽ cô ta bị bí hơi mà chết giấc đấy thôi, chứ không phải là bị thương nặng đậu
Nói xong, bà ta cúi xuống vỗ vào vai Liễu Kỳ mấy cái, quả nhiên nàng nọ đã từ từ mở mắt ra nhìn hai người liền. Nàng định lên tiếng nói,

Hồng thị đã vội xua tay và cướp lời khuyên bảo nàng rằng:
- Cô nương không nên lên tiếng nói vội Muốn nói gì, hãy đợi chờ lát nữa hãy nói!
Bà ta vừa nói vừa vỗ vào đại huyệt ở phía sau lưng của nàng ta tiếp. Liễu Kỳ cảm thấy tay bà ta có một luồng hơi nóng đang dồn vào trong người mình. Nàng nhận thấy chỗ trước ngực không còn tưng tức như trước nữạ Đồng thời, nàng còn khạc một khẩu máu tươi ra, rồi mới cảm thấy tinh thần được sảng khoái
Hồng thị thở nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:
- Khỏi rồi! Cô nương ngồi dậy vận động điều tức một hồi đi!
Liễu Kỳ vâng lời, ngồi dậy vận công điều khí một hồi rồi mới đứng lên vái chào Hồng thị, nàng lạy và nói:
- Tiểu bối đươc lão tiền bối cứu giúp cho như vậy, xin lão tiền bối hãy nhận một lạy của tiểu bối!
Hồng thị vội kéo tay nàng lên vừa cười vừa đáp:
- Liễu cô nương không nên làm thế! Nói thật cho cô nương biết, vừa rồi cô bị thương là bị chưởng phong của già này đánh trúng đấy!
Liễu Kỳ có vẻ không tin, mồm còn lẩm bẩm nói:
- Việc này..
Hồng thị bèn kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho cô ta hạy Liễu Kỳ quay đầu lại, vừa cười vừa nói tiếp:
- Như vậy, dù sao vẫ là lão tiền bối đã ra tay cứu giúp cho tiểu bối Vì bị hai đạo sĩ ngăn cản, nên lúc ấy đã tới cuối giờ Mùi rồi
Hồng thị nhìn chung quanh một lượt. Thì ra trước mặt ba người có một ngọn núi cao chọc trời, nên ba người đoán chắc ngọn núi đó là Thiên Hồi Lãnh mà Lão Sơn Song Ác vừa nói Hồng hị bèn chỉ tay về phía đó mà nói với hai cô nương rằng:
- Lục Vân và Liễu cô nương, có lẽ Thiên Hồi Lãnh ở ngay trước mặt chúng tạ Chúng ta phải đi mau mới được!
Nói xong, bà ta giở khinh công đi trước dẫn đầụ Lục Vân với Liễu Kỳ cũng giở khinh công ra theo saụ Ba người nhanh như ba mũi tên, chỉ trong giây lát đã vượt qua bốn ngọn núi và tới chân núi của bốn ngọn núi cao chọc trời liền.
Bỗng có tám đạo sĩ, lưng đeo kiếm đi nhanh như bay, chạy tới chỗ trước mặt ba ngườị Tám người đó đều mặc áo bào xanh, tuổi đều trạc bốn mươị Chỉ trong nháy mắt, họ đã phi thân tới chỗ cách ba người chừng bốn trượng ngạy Cả tám đều ngừng tay lại Người đi đầu chỉ tay vào mặt bon Hồng Thị ba người mà quát hỏi:
- Các người là ai Sao dám táo gan đột nhập nơi cấm địa của Thiên Hồi Lãnh như thế? Có lẽ các người không muốn sống chắc?

Hồng Thị vội tiến lên một bước vái chào và nói:
- Xin chào tám vị đạo trưởng, lão nhân là Hồng thị, cùng cháu gái là Chu Lục Vân, đem theo một là thư của Côn Luân Lão Nhân đến đây để tìm kiếm Quý Thượng Nhân. Mong quý đạo trưởng vào thông báo hộ chúng tôi một tiếng!
Người đạo sĩ đi đầu nghe thấy đối phương nói là thừa lệnh của Côn Luân Lão Nhân đem thư tới, nét mặt của y mới bớt căng thẳng.
Y lại ngắm nhìn ba người một hồi, rồi bỗng quay đầu lại hỏi mấy đạo sĩ kia rằng:
- Ủa! Thanh Xích Song Tinh phụ trách tuần tiễu tiền sơn, sao có người lạ tới mà không thấy hai người về thông báỏ
Lục Vân liền xen lời hỏi:
- Có phải đạo trưởng nói Xích Diện Tinh Quân với Thanh Ô đạo nhân, mà người ta gọi chúng là Lão Sơn Song Ác đấy không?
Đạo sĩ nọ khẽ gật đầu một cái rồi đáp:
- Phải! Bần đạo vừa nói chính là hai người ấy đấy!
Lục Vân nghiêm nét mặt lại, vái chào một cái rồi nói tiếp:
- Hai mươi năm trước đây, Lão Sơn Song Ác đã dự vào vụ giết hại dượng của tiểu nữ, đôi bên cãi nhau vài lời, rồi ra tay đấu với nhaụ Chúng đã bị tiểu nữ diệt trừ rồị Lát nữa, khi vào yết kiến Huyền Linh lão tiền bối, tiểu nữ sẽ tự thỉnh tội sau!
Tám đạo sĩ thấy nàng ta nói như vậy mặt đều biến sắc. Đạo sĩ đi đầu dùng giọng mũi kêu "Hừ" một tiếng rồi nói tiếp:
- Cô nương đến Thiên Hồi Lãnh này để đầu thư hay tới để tầm thù?
Lục Vân đáp:
- Tiểu nữ thừa lệnh sư tới đây, tất nhiên mục đích của tiểu nữ đến là để đầu thư.
Đạo sĩ ấy sầm nét mặt lại, hỏi tiếp:
- Thế còn cô nương giết chết Tuần Sơn và Tiền Sơn xứ và Thanh Xích song Tiên thì tại saỏ
- Lão Sơn Song Ác vốn dĩ là kẻ thù của tiểu nữ.
- Chúng tôi đã tới đây gia nhập bổn môn, tức là người của Huyền Linh môn, chứ không còn là Lão Sơn Song Ác nữạ Các người giết hại Tuần Sơn sứ giả của bổn môn, các ngươi đã mang tội gì có biết không?
- Tiểu nữ đã nói với đạo trưởng rồi, việc đó để lát nữa, khi vào yết kiến Huyền Linh lão tiền bối, tiểu nữ sẽ tự lãnh tội sau!
Đạo sĩ đứng đầu quát lớn:
- Làm gì có chuyện dễ như thế?
Liễu Kỳ xem lời hỏi:

- Theo ý của người thì chúng tôi phải làm như thế nào các ngươi mới chịu hài lòng?
Đạo sĩ ấy thét lớn:
- Giết người thì phải thưởng mạng, đó là luật lệ bất di bất dịch từ xưa đến giờ. Nhưng vì nghe nói các ngươi đem thơ tới đây, chúng ta mới phải đối sử các người khách khứa đôi chút. Các ngươi hãy mau vứt khí giới đi, để đợi chờ lão thần tiên của chúng ta xét sử sau!
Liễu Kỳ cười nhạt đáp:
- Trên thiên hạ làm gì có người vô lý đến như thế?
Đạo sĩ nọ cười ha hả, nói tiếp:
- Đã hơn trăm năm nay, không một ai dám lên trên Thiên Hồi Lãnh này quấy nhiễu cả. Cái nhãn hiệu chữ vàng của phái Côn Luân chỉ có thể làm cho võ lâm Trung Nguyên trấn động thôi, chứ đừng có hòng doạ nổi Huyền Linh môn này! Đạo gai bảo các người hãy bỏ khí giới xuống ngay vậy là đã nể mặt Côn Luân lão nhân lắm rồị Các ngươi sao không thúc thủ chịu trói, trả lẽ lại còn phải đợi chờ đạo gia này ra tay mới chịu hay saỏ
Hồng Thị cau mày lại, xen lời nói:
- Sao đạo trưởng không vào bẩm với Huyền Linh lão thần tiên trước, mà lại khăng khăng bắt chúng tôi phải thúc thủ chịu trói như vậỷ
Đạo sĩ nọ lại quát tiếp:
- Lão thần tiên thân phận cao quý như thế, có bao giờ lại chịu tiếp một bọn vô danh tiểu tốt như các ngườỉ Bây giờ các người hãy thúc thủ chịu trói trước, còn thơ của Côn Luân lão nhân thì đạo gia sẽ chuyển hộ chọ
Lục Vân nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ hỏi:
- Thế ra Bắc Hải môn hạ đều là những kẻ ngông cuồng như thế nàỷ Chẳng nhẽ không có các người thông báo hộ bổn cô nương không gặp được trưởng giáo của các người hay saỏ
- Tiện tì này ngông cuồng lắm!
Liền có mấy tiếng kêu " loảng xoảng ", tám đạo sĩ kia vừa rút kiếm ra, vừa nói như trên.
- Ai đã ăn gan báo mà dám đến Thiên Hồi Lãnh này quấy nhiễu như thế?
Lại có thêm ba người nữa vừa nói vừa phi thân đến nhanh như điện chớp.
Ba người đó đứng yên rồi, bọn Lục Vân đã thấy có thêm ba đạo sĩ mặc áo bào đen, mặt mũi rất dữ tợn. Người nào người nấy tay cầm Tu La bổng đen nhánh và mắt đều lộ hung quang.
Tám đạo sĩ mặc áo bào xanh trông thấy ba người kia vừa tới vội cúi

mình chào ngay
Đạo sĩ đứng đầu của bọn tám người kia bèn kể chuyên Lục Vân đến đầu thư và giết hại Tiền Sơn và Tuần Sơn sứ giả Thanh Xích Song Tinh vân vân... kể hết cho lão đạo sĩ mặc áo bào đen vừa mới tới nghẹ
Đạo sĩ mặc áo bào đen đứng giữa ngắm nhìn Lục Vân một hồi, đột nhiên thốt ra tiếng cười the thé, rồi lên tiếng hỏi:
- Ngươi có phải là Hồng Tuyến đấy không?
Lục Vân đáp:
- Đó là tiện hiệu trước kia của tiểu nữ, không hiểu đạo trưởng tại sao lại biết?
Đạo trưởng ấy lại cười the thé hỏi tiếp:
- Đạo gia không cần biết trước kia hay bây giờ cứ biết ngươi là Hồng Tuyến thôị Hè hè! Tiện tỳ, ngươi còn nhận ra được ba vị đạo gia này không?
Lục Vân nghe thấy đối phương nói như vậy, hình như là đối phương đã có thù với mình rồi, nhưng nàng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được mình đã gặp chúng ở đâu, vội hỏi lại:
- Tiểu nữ không quen biết ba vị bao giờ, có lẽ ba vị đã nhận lầm người chăng?
Đạo sĩ áo đen ấy vẫn ngửng mặt lên trời cười the thé, nói tiếp:
- Tiện tỳ giảo hoạt lắm! Anh em đạo gia là Bắc Hải Thất Tinh, bây giờ ngươi đã nhớ ra chưả
Quả thật chưa nghe thấy ai nói đến cái tên Bắc Hải Thất Tinh bao giờ, Lục Vân ngẩn người ra giây lát rồi đáp:
- Quả thực tiểu nữ vẫn chưa nghĩ rạ
Đạo sĩ đứng bên trái bỗng nhiên quát lớn:
- Tiện tỳ, ngươi đã hẹn ước với hai tiểu họ Giang họ Thôi sử dụng Côn Luân kiếm pháp, Không Động kìm hoàn, phá mất Bắc Đẩu Thất Tinh của anh em đạo gia! Bắc Đẩu Thất Tinh thì bốn người đã chết, hai người bị thương, chả nhẽ ngươi còn chối cãi nữa hay saỏ
Đạo gia đang định tìm kiếm người, ngờ đâu ngươi lại dám lên Thiên Hồi Lãnh này giết người, kể gan ngươi cũng to thực! Hè hè! ngày hôm nay mà để cho ngươi sống sót xuống khỏi quả núi này, thì Bắc Hải Huyền Linh Môn coi như bị thua rồi!
Đạo sĩ đứng bên phải cũng quát theo:
- Lão Đại, lão Tam, chúng ta khỏi cần phải nói nhiều với chúng làm chi, cứ việc bắt chúng để khoét tim gan để tế linh hồn của lão Nhị và các người có hơn không?

Hồi 93
Quyết Không Bênh Vực

Lục Vân nghe ba người đạo sĩ ấy nói như vậy mới vỡ nhẽ, nàng đoán chắc chúng đã gặp Giang công tử với vợ chồng Thôi Văn Úy rồi Vì mình với chị mình giống hệt nhau, cả quần áo cũng giống nốt, nên chúng mới hiểu lầm như thế.
Nàng đang nghĩ ngợi thì lão Đại, lão Tam và lão Tứ của huyền Linh môn đã múa tít cây Tu la bổng quát lớn một tiếng, xông lại tấn công nàng ta ngay
Thực là vạ vịt, dù nàng có mồm mà không sao cãi lại được. Vì phen này không quản ngại xa xôi, tới tận Bắc Hải là muốn trả được mối thù cho cha, như vậy không sớm thì chầy, thế nào nàng cũng phải gây hấn với Huyền Linh môn rồi, vì vậy nàng liền nghĩ bụng:
“Đằng nào cũng thế, chi bằng ta cứ nhận hết tất cả những việc ấy, để chị ta khỏi bị phiền phức có hơn không?”.
Nàng quyết định xong liền quay người một vòng đã thoát khỏi thế công của ba cây Tu la bổng ngay, mồm thì quát lớn:
- Các ngươi muốn chết, như vậy thì đừng trách bản cô nương đại khai sát giới đấy nhé?
Tám tên đạo sĩ mặc áo bào xanh thấy Lục Vân thoát ra khỏi vòng vây của bầy Tu la bổng, chúng lại tưởng nàng định đào tẩu, đồng thanh thét lớn:
- Chạy đi đâủ
Bóng người thấy thoáng, bọn chúng đã xông lên ngăn cản.
Chúng có biết đâu Lục Vân đã nổi sát khí. Nàng liền giơ cây Thiết Tỳ Bà lên, chỉ nghe đờn kêu "tính tang" mấy tiếng đã có một chùm giây bạc mau như mưa bay ra liền.
Bốn đạo sĩ mặc áo bào xanh đi đầu đã kêu la thảm khốc và ngã ngửa người về phía sau ngay
Lục Vân ném một chùm phi trâm rồi vội dùng tay trái càm Thiết Tỳ Bà, tay phải thì tuốt trường kiếm ra khỏi bao Nàng vội giở "Khảm Ly Nhất kiếm", tuyệt học của Côn Luân ra, nhằm ba đạo sĩ mặc áo bào đen, tự nhận là Bắc Hải Thất Tinh tấn công luôn.
Lúc ấy Liễu Kỳ cũng thét lớn một tiếng, xông lên tấn công bốn đạo sĩ mặc áo bào xanh, Hồng Thị sợ nàng địch không nổi vội múa thiết quài xông lên theọ

Ba đạo sĩ mặc áo bào đen không ngờ đối phương đã bị quây như vậy mà còn ra tay giết chết được bốn người trong nhóm Lãnh Tiền Bát Túc, nên chúng tức giận khôn tả, mồm quát tháo lia lịa, và xông lên tấn công nàng luôn.
Ngờ đâu chúng vừa phát động thế công, thì gặp Lục Vân đã giở tuyệt học của Côn Luân ra rồi Tuy võ công của Bắc Hải Thất Tinh rất cao siêu, nhưng chúng đỡ sao nổi thế kiếm pháp của chúng chưa kịp giở ra thì đã thấy gió lạng dồn tới, ánh sáng loé mắt, và chúng chưa kịp trông rõ đối phương ra tay như thế nào, hai cây Tu la bổng của hai tên đã chặt gẫy làm đôi rồi
Lục Vân thấy mình vừa ra tay tấn công một thế đã đắc thắng như vậy, tinh thần càng phấn trấn thêm, nàng lại ném cây Thiết Tỳ Bà ở bên đó, tay phải vẫn sử dụng thế "Khảm Ly Nhất Kiếm", thế kiếm của nàng như vũ như bão dồn dập tới
Chỉ nghe thấy hai đạo sĩ kêu la thảm khốc cùng nổi lên một lúc, một tên đạo sĩ áo đen đã bị Thiết Tỳ Bà ném trúng ngực ngã lăn ra đất còn một tên nữa thì bị Kiếm mạng của nàng quét trúng, mất cả một bên bả vai Chúng chỉ kêu được một tiếng, máu tươi đã bắn ra tung toé và ngã lăn ra đất chết tốt.
Lão Đại của Bắc Hải Thất Tinh trông thấy thế kiếm của đối phương rất kỳ lạ, và đối phương mới ra tay tấn công đôi ba thế kiếm, bên mình đã có sáu người bị toi mạng rồi, y biết mình cũng khó thoát nạn, nên y thét lên một tiếng, giở toàn lực ra múa cây Tu La Bổng, sử dụng thế " Nộ Hải Đàng Giao " và như điên như khùng tấn công ngay một thế, rồi thừa cơ nhấy lui ra ngoài xa hơn trượng.
Chỉ vì Khảm Ly Nhất Kiếm của Lục Vân không sao sử dụng liên tiếp được nên tên đạo sĩ ấy mới có cơ dịp may nhẩy lùi ra ngoài xa như thế.
Chỉ trong nháy mắt, y giơ tay áo lên phất mạnh một cái, đã có ba trái lưu tinh đạn kêu "soẹt soẹt soẹt" bay thẳng lên trên không, và nó " bốp bốp bốp " tia ra ba làn mây ngũ sắc tức thì.
Tự nhiên đó là tín hiệu cầu cứu của ỵ Lục Vân thấy thế đã chót thì chét, nàng lại phi thân tới Y thấy một luồng ánh sáng bạc nhằm đầu mình úp chụp xuống, chưa kịp lên tiếng quát tháo, thì người y đã bị chém ngay ra làm hai mảnh chết tốt.
Lúc ấy ba tên mặc áo bào xanh đấu với Hồng thị, đã có một tên chết dưới thiết quài còn hai tên nữa bị quài phong bao chặt chỉ có cách chống dỡ chứ không sao phản công lại được.
Chỉ còn một tên nữa đang đấu với Liễu Kỳ, hai người ngang tay nhau, trận đấu kịch liệt khôn tả.

Đang lúc ấy có ba tiếng thánh ngọc kêu rất dòn ở trong sơn cốc vọng rạ Tiếp theo đó, có một bóng đen ở trong rừng phi ra, mồm thì quát bảo:
- Ngừng tay lại!
Năm người của đôi bên nghe thấy tiếng quát bảo ấy, cùng nhẩy sang hai bên, quay đầu lại nhìn, liền thấy một đạo sĩ mặc áo bào đen cao lớn vạm vỡ đang đứng yên ở đó, trông rất oai nghị
Tuy người này cũng mặc áo bào đen như Bắc Hải Thất Tinh nhưng trước ngực áo của y lại có một cái bát quái thâu bằng kim tuyến, có lẽ đó là dấu hiệu của người có địa vị cao hơn.
Y đưa mắt nhìn Hồng Thị ba người một cái, rồi lớn tiếng quát hỏi:
- Các người đột nhập Thiên Hồi Lãnh này làm chỉ
Ba đạo sĩ mặc áo bào xanh đang thở hổn ha hổn hển vội đứng nghiêm, cung kính kêu gọi:
- Tam Quan Chủ!
Rồi một tên trong bọn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho đạo sĩ vừa tới nghẹ
Đạo sĩ vừa tới dằng giọng mũi kêu "Hừ" một tiếng, đưa mắt liếc nhìn những xác nằm ngổn ngang trên mặt đất, liền giận dữ quát mắng:
- Các người càng ngày càng vô lễ thật! Người ta đã đến đây cầu kiến, tại sao các người lại không vào bẩm báo một tiếng, mà đã tự tiện ra tay đấu như thế? Bây giờ đã kinh động đến sư tôn rồi, thử hỏi ai gánh vác nổi trách nhiệm nàỷ Được, hãy dẫn họ đến trước sơn cốc đợi chờ, để ta vào thưa với sơ tôn rồi hãy định đoạt sau!
Ba đạo sĩ ấy đã hoảng sợ đến mặt mất hết sắc máu, vâng vâng dạ dạ luôn mồm. Đạo sĩ nọ đưa mắt nhìn bon Lục Vân ba người, lạnh lùng hỏi:
- Các người, ai là Chu Lục Vân thế?
Lục Vân cắm kiếm vào bao rồi đáp:
- Tiểu nữ là Chu Lục Vân, thừa lệnh gia sư đem thư tới đây!
Đạo sĩ nọ chìa tay ra nói tiếp:
- Ngươi thừa lệnh Côn Luân Lão Nhân đem thư tới đây, vậy thư đâu, đưa đây để bần đạo chuyển trình lên sư tôn.
Lục Vân nghe nói, hơi ngẩn người ra một chút rồi nghĩ bụng:
“Người của Huyền Linh Môn, người nào cũng như người nào, thái độ của chúng như một là nung ra vậy”.
Nghĩ đoạn, nàng ngiêm nghị đáp:
- Tiểu nữ thừa lệnh ân sư, thư này phải đích tay tiểu nữ trình lên Huyền Linh lão tiền bối Xin đạo trưởng lượng thứ cho!
Đạo sĩ ấy chỉ cười nhạt một tiếng, dậm chân mạnh một cái rồi tung

mình nhẩy lên cao, nhanh như điện chớp, và đi mất dạng ngay.
Lục Vân thấy vật kinh hãi và nghĩ tiếp:
- Chỉ môn khinh công ấy của người này cũng đủ hơn ta rồi. Môn hạ của Huyền Linh môn lợi hại thật! Như vậy những đạo sĩ tuần sơn vừa rồi chỉ là những tay hạng nhì, hạng ba thôi..?
Nàng đang suy nghĩ, một đạo sĩ áo bào xanh đã tiến lên, lạnh lùng nói:
- Mời ba vị theo bần đạo đến đằng này!
Nói xong, y đi ven theo đường núi, tiến thẳng về phía trước. Lục Vân nhặt cây Thiết Tỳ Bà ở dưới đất lên, cùng Hồng Thị với Liễu Kỳ lần lượt đi theo đạo sĩ kia luôn.
Đi vòng qua một ngọn núi đã tới một con đường núi khá rộng, hai bên có hai ngọn núi cao Bọn Lục Vân biết đã đi đến cốc khẩu rồi. Quả nhiên, đi được vài chục trượng nữa, đã thấy chỗ cốc khẩu có xây một cái đình bát giác bằng đá, hình như để cho người ta ngồi nghỉ chân vậy. Vách đá bên trái có khắc ba chữ thật lớn:
" Thiên Hồi Lãnh ".
Đạo sĩ áo xanh đi tới cạnh đình bát giác liền ngừng chân, quay đầu lại nói:
- Mời ba vị vào trong đình nghỉ ngơi, chờ một lát sẽ có người ra tiếp dẫn! Xin thứ lỗi, bần đạo không thể tiếp ba vị được!
Nói xong, y quay đầu đi luôn.
Hồng Thị thấy bộ dạng ấy cũng khẽ cười khì một tiếng, chờ đạo sĩ mặc áo bào xanh đi rồi, bà ta mới khẽ nói:
- Thiên Hồi Lãnh này hai bên có hai vách núi cao chót vót, ở giữa chỉ có một lối đi thôi, tình thế ác hiểm lắm, có lẽ bên trong còn có cơ quan máy móc hay mai phục gì nữa cũng nên?
Liễu kỳ đỡ lời:
- Chúng ta đã xông qua hai quan ải rồi, chả nhẽ lại còn sợ mai phục và máy móc gì của họ nữa hay sao
Lục Vân nhận thấy từ khi mình vào Bắc Hải đến giờ, liên tiếp chém giết và đả thương rất nhiều người, tuy là bắt buộc phải ra tay, nhưng lát nữa gặp Huyền Linh Tú biết nói năng ra làm sao
Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy khó sử vô cùng.
Lúc ấy đã là giữa giờ Thân với giờ Dậu, ba người ngồi đợi chờ giây lát, không thấy có người ra đón tiếp gì cả, nên người nào người ấy đã bắt đầu thấy nóng lòng sốt ruột, thì bỗng thấy có ba cái bóng người từ trong cốc phi ra
Người đi trước cũng mặc áo đạo mầu đen, trước ngực có thêu cái bát quái bằng kim tuyến, mặt trắng, râu đen, tuổi trạc năm mươi, thân

pháp rất lanh lẹ, chỉ thoáng cũng đủ biết y là người có võ công rất cao siêu rồị Còn hai đạo sĩ theo sau cũng mặc áo bào đen, nhưng trước ngực không có cái Bát Quái, lưng đeo trường kiếm và võ công cũng khá cao siệu
Chỉ thoáng cái, ba đạo sĩ ấy đã phi tới trước đình bát giác. Lão đạo sĩ đi đầu đưa mắt nhìn ba người ngồi ở trong đình, vái chào một lạy, rồi vừa cười vừa nói:
- Đã mấy chục năm rồi, Huyền QÚy cung trên Thiên Hồi Lãnh này chưa có quí khách nào lui tới cả. Vừa rồi thấy Tệ sư đệ vào bẩm báo rằng Chu nữ hiệp thừa lệnh Côn Luân lão thân tiên đem thư tới Nhưng vừa gặp lúc gia sư đang tĩnh toạ, nên chúng tôi không dám kinh động, vì vậy mới khiến ba vị đợi chờ lâu như thế!
Thấy đối phương ăn nói lễ phép như thế, Lục Vân vội đứng dậy, tiến lên vái chào một cái rồi đáp:
- Tiểu nữ Chu Lục Vân, thhừa lệnh đầu thư đâu dám cảm phiền đến hạc giá của đạo trưởng như thế? Không biết pháp hiệu của đạo trưởng xưng hô ra saỏ
Lão đạo sĩ nọ trả lời:
- Bần đạo là Tuyệt Trần Tử là chủ quản của Chân Võ quán.
Phiền Chu nữ hiệp giới thiệu hai vị nữ thí chủ kia cho bần đạo lãnh giáo!
Lục Vân vội giới thiệu Hồng Thị với Liễu Kỳ cho lão đạo sĩ hay
Tuyệt Trần Tử cười ha hả nói tiếp:
- Hai mươi năm trước đây, bần đạo đã vào Trung Nguyên một lần, có phong phanh Phi Long Quài Thạch đại hiệp là người rất cấp công hiểu nghĩa, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ. Không ngờ hai mươi năm sau lại được gặp Thạch phu nhân ở nơi đây, thực là hân hạnh vô cùng!
Nói tới đó, y lại nhìn Liễu Kỳ nói tiếp:
- Lệnh sư tên tuổi đứng đầu nhóm Lục Tuyệt, bần đạo đã được nghe gia sư nói tới, rằng lệnh sư đã được Võ Lâm Trung Nguyên bầu làm Thái Sơn Bắc Đẩu Ngày hôm nay ba vị ở xa tới, khiến Thiên Hồi Lãnh này vẻ vang vô cùng. Mời ba vị lên trên sơi nước!
Lục Vân thấy người ta lễ phép chu đáo như thế, và tuyệt nhiên không nhắc nhở tới câu chuyện vừa xẩy ra, nàng lạii càng không yên thêm, Ngừng giây lát, nàng mới lên tiếng nói tiếp được:
- Đạo trưởng khiêm tốn như vậy, khiến tiểu nữ càng hổ thẹn vô cùng. Vừa rồi ở tiền sơn, bà già của tiểu nữ vì gặp thấy kẻ thù lâu năm, nên mới có sự chém giết...
Tuyệt Trần Tử mặt hơi biến sắc, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại bình

tĩnh như thường ngay vội xua tay đáp:
- Chu nữ hiệp thừa lệnh Côn Luân lão thần tiên đem thư đến cho gia sư. Nữ hiệp đã là tân khách của Huyền QÚy Cung, xin nữ hiệp đừng có quan tâm đến việc ấy!
Hồng thị xông pha trên giang hồ ngót ba chục năm nay, rất giầu kinh nghiệm, và biết võ công của Huyền Linh Tú đã thông huyền tự, thành lập một môn phái riêng biêt, ngày thường rất kiêu ngạo, không coi ai vào đâu hết và lại rất hay bênh môn hạ. Vừa rồi nghe giọng nói Lao Sơn Song Ác, thì người trên giang hồ hễ cứ vào Thiên Hồi Lãnh, nếu không có tín vật của Huyền QÚy Cung thì đừng hòng sống sót ra khỏi được. nay bọn mình ba người suốt dọc đường đã chém giết mất chín người của họ, tuy có đem theo lá thư của Côn Luân lão nhân, đối phương không dám thất lễ, nhưng không khi nào đối phương lại chịu bỏ qua câu chuyện này một cách dễ dàng được.
Huống hồ hình như đối phương không muốn nhắc nhở nhiều đến việc đã xẩy ra ở tiền sơn. Như vậy chỉ có hai cách như sau:
Huyền Linh Tú chưa trông thấy lá thơ đích bút của Côn Luân lão nhân, không biết trong thơ nói những gì? Vì vậy mà ông ta phải tạm gác chuyện môn hạ bị chém giết sang một bên để xem xong nội dung của lá thơ đã, rồi mới quyết định saụ Cho nên ông ta không tỏ rõ thái độ cho môn hạ biết vội, Tuyệt Trần Tử chưa biết ý định của sư phụ mình ra sao tất nhiên không dám phê bình gì cả, mà chỉ trả lời một cách hàm hồ như thế.
Điều thứ hai là họ cố ý làm ra rộng lượng như thế là có ý định gì đâỷ Hồng Thị thấy điểm trên hợp lý hơn. Như vậy trước khi lá thư chưa vào tới tay của Huyền Linh Tú thì họ vẫn chưa dám làm gì mình đâủ Nghĩ thế, ba ta liền xen lời nói:
- Lục Vân! Quan chủ đã nói như vậy, chúng ta không nên khách khứa như thế nữa! Bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, phiền quan chủ sớm dẫn chúng tôi vào yết kiến Huyền Linh lão thần tiên thì hơn!
Tuyệt Trần Tử mỉm cười vái chào một vái rồi dẫn ba người đi vào trong sơn cốc luôn.
Thì ra con đường mòn ấy rộng chừng ba trượng, vách núi ở hai bên thẳng tuột như dùng dao đẽo vậỵ Ở giữa, cứ cách năm sáu bước là có mấy bực thang, và địa thế càng ngày càng dôc trên caọ
Một lát sau, mấy người đã đi tới trên lưng núị Nơi đây cây cối cao chọc trời, một con đường đá lớn rộng vòng quanh núi từ trái quay sang phải, rồi lại từ phải quay sang trái Hai bên đường đều có những cây cao và con đường này hình như mở theo lối Ngũ Hành Sinh Khắc?

Đi được nửa tiếng đồng hồ mơi ra khỏi rừng rậm và đi tới một bình đài ở giữa hai ngọn núị Đằng trước có một cái cổng rào bằng đá trắng, giữa cổng ráo có đề ba chữ:
"Huyền Linh Môn".
Vượt qua bình đài liền tới Huyền QÚy Cung, nơi đã khét tiếng giang hồ. Trước của cung có cánh cửa thực lớn, và trước cánh cửa nào cũng có một lư hương bát quái khổng lồ, hương trong lư đang bốc lên nghi ngút, khiến ai trông thấy cũng cảm thấy tâm linh thanh tịnh nhiệụ
Huyền QÚy cung xây ở trên đỉnh núi, lưng tựa vào vách núi, nên càng caọ Đứng ở dằng xa trông thấy cung điện này thực là nguy nga lộng lẫy khôn tả.
Mấy người đi đến cửa lớn đã thấy tám đạo sĩ mặc áo bào đen đứng xếp hàng đôi ở cửa lớn cung kính đón khách.
Tuyệt Trần Tử dẫn ba người đi qua cửa lớn tới hành lang. Hành lang quanh co khúc khuỷu, rồi lại đi đến không biết bao nhiêu điện vũ. Tuy gặp rất nhiều các đạo sĩ mặc áo bào xanh, nhưng đạo sỉ ấy thấy tới vội tránh sang bên nhường lối ngay, và người nào củng rất lễ phép.
Cung rộng lớn như vậy mà lại yên lặng như tờ, ngoài tiếng chim kêu ríu rít ra, không có một tiếng người nào cả.
Lại đi một quãng đường nữa mới tới một căn nhà, xung quanh trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Bốn tên đạo đồng tuổi trạc mười lăm mười sáu, mặt mũi thanh tú, thấy bốn người tới đều cúi mình vái chào rất cung kính.
Tuyệt Trần Tử dẫn ba người vào một phòng khách vừa lịch sự vừa sạch sẽ. Ba người ngồi xuống song, đã có một đạo đồng bưng khay nước trà thơm ra mời uống.
Tuyệt Trần Tử mỉm cười nói:
- Mời ba vị ngồi chơi sơi nước, để bần đạo vào thưa gia sư rồi ra tương thỉnh saụ
Hồng Thị vừa đi vừa để ý, thấy họ không có vẻ gì là ác ý với bọn mình, trong lòng mới yên tâm. Thấy tuyệt trần tử nòi thế bà ta vội đáp:
- Xin quan chủ cứ tuỳ tiện.
Tuyệt Trần Tử vội vái chào mọi người một lạy rồi mới quay người đi vào bên trong tức thì.
Ba người đợi chờ một lúc vẫn chưa thấy Tuyệt Trần Tử rạ Vì ở trong nhà của người, Hồng thị không tiện nóị Đồng thời lại sợ Lục Vân với Liễu Kỳ không biết giữ ý, nhỡ lỡ lời làm mếch lòng chủ nhân nên bà ta đưa mắt ra hiệu cho hai người trước.

Ba người ngồi yên đợi chờ cho tới lúc mặt trời tối hẳn, liền thấy một tiểu đồng vào thắp đèn. Chỉ trong chốc lát, bốn bề đã sáng như ban ngày.
Lại một lát sau, Tuyệt Trần Tử mới ra, mỉm cười nói:
- Mời ba vị vào Huyền QÚy Điện, gia sư đang đợi chờ tại đó!
Nói tới đó y đưa mắt nhìn trường kiếm và thiết tỳ bà của Lục vân và nói tiếp:
- Ba vị vào yết kiến gia sư, nên để khí giới ở đây thì hơn!
Lục Vân đưa mắt nhìn bà mình, thấy bà khẽ gật đầu, nàng mới cởi bỏ khí giới ra để ở trong phòng khách, rồi theo Tuyệt Trần Tử đi vào bên trong.
Đi được một lát đã tới một đại điện kiến trúc rất vĩ đại, trước của điện có mười mấy bực thang đá. Bốn người đi hết những bực thang đá ấy đã thấy nơi chính giữa của đại điện có một lão đạo sĩ mặt hồng, tóc bạc, ngồi ở trên một chiếc ghế bành bằng gỗ đàn hương đang tủm tỉm cười. Lão đạo sĩ này mặc áo đạo mầu vàng thêu rất nhiều bát quái, chân đi hài, trông mặt rất oai nghi, và thực là tiên phong đạo cốt, khác hẳn người thường.
Phía sau đạo sĩ ấy có tám đạo đồng mặc áo mầu xanh đứng sếp thành hàng ngang. Khỏi cần phải Tuyệt Trần Tủ giới thiệu, bọn Lục Vân cũng biết lão đạo sĩ ấy là Huyền Linh Tú rồi.
Lục Vân vội tiến lên mấy bước, quỳ xuống vái lại và nói:
- Chu Lục Vân, môn hạ phái Côn Luân tham kiến lão tiền bối!
Huyền Linh Tú khẽ giơ tay phải lên nâng một cái, vừa cười vừa đáp:
- Cô nương ở xa tới vất vả mệt nhọc như vậy, khỏi cần phải hành lễ như thế!
Lục Vân chưa kịp quỳ xuống đã có một luồng chân khí nâng mình đứng lên ngay, Hồng Thị và Liễu Kỳ cũng vội tiến lên vái chào.
Huyền Linh Tú liền nói:
- Không dám!
Lúc ấy bọn đạo đồng đã khênh ba cái ghế tới mời ba người ngồi ở chỗ trước mặt Huyền Linh Tú và ở một bên.
Huyền Linh Tú với đôi mắt rất sắc bén nhìn ba người một lượt, rồi tươi cười nói tiếp:
- Ba người ở xa tới là khách, xin mời ngồi xuống nghỉ chân đã rồi hãy nói chuyện sau!
Lục Vân ba người cáo lỗi xong mới dám ngồi. Lục Vân vội móc túi lấy lá thơ của Côn Luân lão nhân cung kính cầm hai tay dâng lên. Một tên đạo đồng đã vội chạy lại đỡ lấy lá thơ rồi mới đưa tay Huyền Linh Tú.

Xem xong lá thơ, Huyền Linh Tú hơi cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi hoà nhã nói tiếp:
- Thế ra cô nương với Chúc Sĩ Ngạc, môn hạ của lão, lại có mối huyết cừu ấy Năm xưa, vì y thấy cha y bênh đồ đệ, ghẻ lạnh y nên y mới xin gia nhập Bắc Hải môn của lão Từ đó tới nay lão không nghe thấy y nói tới chuyện này Nhưng đã có Côn Luân lão nhân ra mặt tất nhiên lão phải tin. Thù cha không đội trời chung, lão quyết không bênh vực môn hạ đâu, nhưng cô nương...
Nói tới đó, ông ta lại liếc mắt nhìn Lục Vân một hồi rồi mới gật đầu nói tiếp:
- Côn Luân lão nhân là người mà lão phu khâm phục nhất. Cô nương tuy hãy còn ít tuổi mà đã được chân truyền của phái Côn Luân rồi, nhưng hễ báo thù thì đo lòng xem công lực của đối thủ trước mới được. Sĩ Ngạc năm xưa đã có võ công của cha y truyền thụ cho trước, rồi mới xin gia nhập Bắc Hải môn. Bây giờ thì y đã sở trường cả võ công của hai môn phái, lão là sư trưởng, dù lão không bênh vực đồ đệ của mình nhưng cô nương cũng phải nhờ ở võ công của mình mà chiến thắng nổi y thì mới có thể trả thù được mối thù đó. Nhưng theo sự quan sát của lão phu thì công lực của cô nương vẫn chưa có thể thắng nổi y được. Nhỡ có sự gì thất thố, lão phu biết nói năng làm sao với tôn sư? Vả lại hiện giờ y đang đem tiểu muội của y đi Giang Nam chưa về, cô nương hãy trở về trả lời cùng tôn sư là trong ba tháng, Sĩ Ngạc trở về tới đây, lão phu thể nào cũng bảo y lên núi Côn Luân để tôn sư giải quyết cho dứt khoát mối oan cừu này đi.
Chẳng hay cô nương nghĩ sao?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 94
Trong Thâm Tâm Chàng Chỉ Có Hình Bóng Chỉ Lục Vân

Lục Vân thấy Huyền Linh Tú nói như vậy, biết ông ta nói thực chứ không phải nói ngoa, vội quỳ xuống vái lạy và khóc lóc hỏi:
- Lão tiền bối xử trí như vậy, tiểu bối thực đội ơn vô cùng! Tiểu bối xin tuân theo lời dậy bảo của tiền bối!
Huyền Linh Tú vừa cười vừa nói tiếp:
- Cô nương cứ đứng dậy đi! Lão phu đã nhận lời rồi, tất nhiên thế nào cũng để cho cô nương được toại nguyện!

Lục Vân vẫn quỳ ở dưới đất và nói tiếp:
- Tiểu bối còn một việc này, mong lão tiền bối khoan dung cho!
Huyền Linh Tú vẫn hoà nhã như thường, vội hỏi lại:
- Chẳng hay cô nương còn vấn đề gì nan giải thế? Cứ đứng dậy nói đi
Lục Vân vái thêm một lạy nữa mới đứng dậy, rồi kể lại chuyện bọn mình đi đến Tiền Sơn thì vừa gặp Lao Sơn Song Sát, năm xưa đã dự vào vụ chém giết dượng mình, với ba đạo sĩ của nhóm Bắc Hải Thất Tinh. Hai bên ra tay đấu với nhau, mình đã lỡ tay giết chết mấy người đó như thế nào kể hết cho ông ta nghẹ
Huyền Linh Tú nghe xong, vẻ mặt nghiêm nghị, gật đầu đáp:
- Bắc Hải Nhị Thập Bát Tú xưa kia vốn là người trong Hắc đạo, ở trên giang hồ đã kết thù oán với cường địch rất nhiều, rồi mới chạy ra đây gia nhập Bắc Hải môn. Lão phu thấy chúng đến xin gia nhập, chả nhẽ lại không nhận? Vì vậy chỉ phái chúng phụ trách những công việc tuần sơn, nếu có kẻ thù tìm kiếm tới quý hồ không vào trong phạm vi của Thiên hồi Lãnh thì bất cứ ai cũng có thể dứt khoát ân cừu với chúng. Nhưng bấy nhiêu năm nay, người trong võ lâm Trung Nguyên, vì nể cái tên Bắc Hải của lão phu cho nên không ai dám lên Thiên Hồi Lãnh tầm thù cả. Không ngờ vì thế bọn chúng càng kiêu ngạo thêm, cô nương đã thừa lệnh ân sư đến đây đầu thơ mà chúng còn dám cản trở, đủ thấy ngày thường chúng kiêu ngạo, làm bộ làm phách như thế nào! Nếu tin này đồn ra ngoài giang hồ, người ta lại còn tưởng Huyền Linh môn dung túng cho chúng tác oai tác ác. Tuy cô nương đã đả thương và chém giết rất nhiều người, nhưng đó là chúng đem hoạ vào thân, chứ cô nương có tội gì đâu mà phải lãnh tội như thế.
Nói tới đó, ông ta ngừng lại giây lát, lại nói tiếp:
- Ba vị ở xa tới là khách, hãy ăn bữa cơm thường và đến khách xá nghỉ ngơi, ngày mai hãy lên đường cũng chưa muộn.
Không thể để cho ba người từ chối, ông ta đã quay đầu lại dặn đạo đồng bảo xuống bếp làm một mâm cơm chay thiết khách.
Lục Vân không ngờ Huyền Linh Tú lại đối sử với mình một cách khoan hồng như thế, trong lòng rất ngạc nhiên. Và đồng thời, thấy đối phương là bề trên, đã bảo làm cơm thiết như vậy thì từ chối sao tiện? Nên nàng vội cung kính cảm tạ ngay
Một lát sau, đạo đồng đã dọn cơm lên. Tuyệt Trần Tử bèn mời ba người ngồi vào bàn, Huyền Linh Tú cũng ngồi ghế chủ nhân, và Tuyệt Trần Tử thì ngồi ở ghế dưới tiếp khách.
Ba người vất vả suốt ngày, vừa đói vừa mệt, tuy là cơm chay nhưng

rất tinh mỹ, nên cả ba không khách sáo chút nàọ
Huyền Linh Tú chỉ ăn qua loa một hai miếng lấy lệ thôi, và vẻ mặt ông ta lúc nào cũng hoà nhã tươi cườị
Cơm nước xong, Huyền Linh Tú lại ân cần hỏi han đến thân thế của Lục Vân.
Lục Vân bèn nói cho ông ta hay, chị em mình tất cả hai người, cha mẹ nuôi dưỡng từ nhỏ, vì tránh kẻ thù mà phải đi ở nơi đất khách quê người Chị là Khing Vân, bị thất lạc trong lúc binh tai, mẹ lại bị tàn phế. Sau may gặp Tiết Tung đi tuần, thấy hai mẹ con khổ sở như vậy, liền đem về nuôi dưỡng. Ngờ đâu mẹ lại chết vì bệnh kinh niên, vì thế mình chỉ còn có một thân một mình ở lại tiết phủ cho tới khi trưởng thành. Sau được ân sư thâu phục và chuyền thụ võ công chọ Nàng còn kể cả chuyện đêm vào Nguỵ Quận lấy trộm hộp ấn đem về cho Tiết Tung. Nhờ đó mà hoá giải được một trận binh đạo Sau mình viết thơ lại từ biệt chủ nhân rồi lên đường đi tìm kiếm chị với kẻ thù. Gần đây đã gặp được chị rồi và ân sư lại kể cho mình biết rõ thân thế kẻ địch và còn viết cho một lá thư đem tới đây để cầu ông ta giúp mình, để mình được trả mối thù không đội trời chung ấỵ
Huyền Linh Tú vừa nghe vừa gật đầu liên tiếp, sau cùng lại còn an ủi nàng vài câụ
Lục Vân thấy Huyền Linh Tú tiếp mình quá lâu như vậy, cảm động vô cùng, đang định cáo lỗi về khách xá nghỉ ngơi, thì bỗng đằng tiền sơn có tiếng khánh ngọc vọng tới liên tiếp.
Tuyệt Trần Tử mặt hơi biến sắc, và đưa mắt nhìn Huyền Linh Tú để đợi su phụ ra lệnh.
Huyền Linh Tú khẽ gập đầu và nói:
- Con ra tiền sơn xem! Gần đây Nhị Thập Bát Tú ngông cuồng lắm!
Tuyệt Trần Tử vâng lệnh, vội vàng đi luôn Tiếng khánh ngọc ở tiền sơn vang vọng tới tiếp, và càng ngày càng gần. Đồng thời, hậu sơn cũng có tiếng "coong coong" hoàị Huyền Linh Tú đã sầm nét mặt lại Lục Vân không biết tiếng khánh ngọc đó đại sự gì, nhưng nàng đoán chắc là đã có chuyện gì xẩy ra rồị Tuy vậy nàng vẫn không dám lên tiếng hỏị
Một lát sau, Tuyệt Trần Tử hấp tấp chạy vào bẩm rằng:
- Ở tiền sơn, có một lão hoà thượng và một đạo sĩ tới, liên tiếp đả thương mấy tuần sơn sứ giả. Võ công của họ hình như là thuộc Liệt Hỏa môn hạ. Bây giờ đã cho Tam sư đệ Tuyệt Tình, Tứ sư đệ Tuyệt Duyên, ra tiền sơn xem sao rồị
Còn ở hậu sơn thì có một nam một nữ tới, hành tung lén lút, khi phát hiện thì họ đã tới chỗ cách bổn cung không xạ Hình như mục đích

của họ là muốn dò xét thực hư của Thiên Hồi Lãnh chúng tạ Đệ tử trong cung đã ra dụ họ vào mê tiên trận rồị
Y nói vừa dứt, lại có một tên đạo đồng hoảng hốt chạy vào, quỳ xuống thưa rằng:
- Thưa bẩm lão tổ tôn, đệ tử thừa lệnh Tam quan chủ về thưa cùng lão tổ tôn hay Tam quan chủ lại phát hiện hai người nữa ở Đồ Long đảo ở Đông Hải tới, có đem theo một lá thư của Đồng Da lão nhân, muốn yết kiến lão tổ tôn, nên dặc biệt nhờ đệ tử đến thỉnh thị?
Đột nhiên Huyền Linh Tú nổi giận, lớn tiếng quát mắng:
- Người đó vào tới Thiên Hồi Lãnh mới hiện thân cầu kiến, mà bọn tuần sơn sứ giả không hay biết gì hết! Vậy chúng đã chết hết hay saỏ
Nói tới đó. mặt lộ vẻ sát khí, ông ta quay đầu lại nhìn Lục Vân quát bảo tiếp:
- Lão phu tôn trọng Côn Luân lão nhân đối đãi với các ngươi tử tế như vậy Không ngờ các người rủ những người của võ lâm Trung Nguyên, chia thành từng nhóm một lẻn vào Thiên Hồi lãnh để quấy phá. Nhưng lão phu có phải là nhút nhát hãi sợ gì đâủ
Ông ta không đợi chờ Lục Vân phân trần, đã vội bảo Tuyệt Trần Tử tiếp:
- Con bảo mấy người này hãy ngồi ở phòng khách đợi chờ và truyền lệnh của lão phu cho tất cả các thủ hạ hay bất cứ ai vào núi, dù có lí do gì cũng mặc, cứ việc ra tay truy nã, hay giết chết họ tại chỗ cũng được!
Nói xong, ông ta đi vào trong nội thất luôn.
Nghe giọng nói, Lục Vân biết Huyền Linh Tú đã nổi giận thực sự, và hình như ông ta còn tưởng những người đến sau là người mình rủ đến để giúp sức, nàng ngạc nhiên vô cùng, vội đứng ngay dậy, phân trần:
- Lão tiền bối..
Tuyệt Trần Tử lạnh lùng đỡ lời:
- Ân sư đã dặn bảo "Mời ba vị vào trong phòng khách đợi chờ". Vậy xinn mời ba vị hãy theo bần đạo sang bên phòng khách ngay!
Lục Vân nhận thấy trong sự hiểu lầm này, Huyền Linh Tú không chịu để cho mình giãi bầy, nàng liền cau mày lại xuy nghĩ, nhưng nhất thời không nghĩ ra được cách gì hoàn hảo cả đành phải đưa mắt nhìn Hồng thị.
Đột nhiên thấy chủ nhân đối sử như vậy, Hồng Thị cũng ngượng mặt vô cùng. Ngừng lại giây lát, bà ta liền gật đầu nói:
- Nếu Huyền Linh Lão thần tiên đã dặn bảo như vậy, chúng ta cứ sang bên phòng khách đợi chờ trước đã! Lão nhân chắc sự hiểu lầm

này, chỉ giây lát nữa là Huyền Linh lão nhân sẽ hiểu rõ thực hư ngay!
Tuyệt Trần Tử thấy vẻ mặt của các người không phải là giả bộ, liền nghĩ bụng:
"Có lẽ hai bọn kẻ địch ở tiền sơn và hậu sơn không liên can đến họ thật.".
Nghĩ tới đó, mặt y bớt căng thẳng, rồi từ từ dẫn ba người sang bên Huyền Quý điện, dẫn đưa ba người vào chỗ khách sảnh nghỉ nghơi hồi nãy rồi nói tiếp:
- Mời ba vị hãy tạm nghỉ ngơi ở đây! Khí giới của ba vị đều để cả ở trên mặt bàn, chưa ai đụng chạm qua đâu! Nhưng bần đạo xin khuyên ba vị, nếu chưa có lệnh của gia sư thì ba vị đừng có tự tiện đi lại bên ngoài
Hồng thị vừa cười vừa đáp:
- Đạo trưởng nói rất phải! Chúng tôi được lão thần tiên ưu đãi như vậy, trước khi hãy còn hiểu lầm nhau, không bao giờ chúng tôi lại đường đột ra bên ngoài đi lại đâu!
Tuyệt Trần Tử gật đầu, nói tiếp:
- Quí vị nghĩ như thế rất phải!
Nói xong, y quay người đi luôn. Chờ Tuyệt Trần Tử đi khỏi Liễu Kỳ không sao nhịn được liền hỏi:
- Thưa dì, dì thử đoán xem những kẻ địch vừa tới đó là ai nàỏ
Nàng đã theo Lục Vân gọi Hồng Thị từ hôm trước rồị Vì thấy Liễu Kỳ giống hệt Lan Nhi, mà xưa nay bà ta lại rất thương Lan Nhi, nên Hồng Thị cũng thương Liễu Kỳ nốt. Nhưng bây giờ thấy nàng hỏi như thế, nhất thời bà ta không sao trả lời được, mà chỉ tủm tỉm cười đáp:
- Thiên hạ võ lâm rộng lớn như thế, người mà dám công nhiên đến Bắc Hải gây hấn, nhất thời già cũng không nghĩ ra được là aỉ À phải đấy! Vừa rồi đạo sĩ nọ trả nói có hai người, tự nhận là Đồ Long đảo tại Đông Hải, đem thư là gì? Có lẽ bọn chúng cũng như chúng ta, cũng hiểu lầm như thế, nên mới ra tay đấu với người ở trên đảo này cũng nên?
Liễu Kỳ lắc đầu, nói tiếp:
- Dì nói thế không đúng! Người ở Đông Hải không ra tay đánh nhau với ai cả, bọn ra tay đánh lại là bọn khác. À không, hai người tới hậu sơn chỉ do thám thôi chứ không ra tay đấu với các đạo sĩ của Thiên Hồi Lãnh này, riêng có hai người ở tiền sơn tiến lên mới ra tay đấu thôị
Hồng Thị vừa cười vừa nói tiếp:
- Hiện giờ tình hình đã khác hẳn rồị Hồi nãy Huyền Linh lão thần tiên

chả ra lệnh là gì? Phàm ai vào núi, bất cứ có lý do gì, cũng bị tróc nã hết! Có lẽ bây giờ đôi bên đang đánh nhau rồi cũng nên?...
Bà ta chưa nói dứt bỗng có tiếng kêu "Soẹt" rất khẽ ở phía tiền sơn, đã có ba trái lưu tinh bay thẳng lên trên không và nổ tung, biến thành ba đốm mây ngũ sắc tức thì.
Hồng Thị lại nói tiếp:
- Đó là tín hiệu cấp cứu đấy! Có lẽ người canh gác ở gần tiền sơn đã bị thua, nên mới báo hiệu như vậy Đủ thấy võ công của bọn người ở bên ngoài tới cao siêu như thế nào
Liễu Kỳ đang ngẩn người ra nhìn ba đám mây ngũ sắc kia, đột nhiên quay lại, trợn to đôi mắt lên u oán hỏi:
- Chị Lục Vân, liệu bọn người đó có phải là Lam đại ca không?
Lục Vân giật mình kinh hãi, buột miệmh hỏi lại:
- Cô nói aỉ Anh ấy..
Hồng Thị nghe nói "Lam đại ca" cũng quay đầu lại, vì bà ta vẫn thường nghe thấy Lan Nhi gọi như thế, nghe quen thuộc lắm nên bà ta vội hỏi:
- Có phải các cháu nói Giang công tử đấy không? Thế ra các cháu cũng biết Giang công tử ư? Công tử... đang ở đâủ
Lúc này Liễu Kỳ mới biết mình lỡ lời, hổ thẹn vô cùng, ngập ngừng đáp:
- Cháu phỏng đoán như thế thôi, vì.. vì... nếu anh ấy biết chị Lục Vân đi Bắc Hải tầm thù, thì thể nào anh ấy cũng kiếm tới đây!
Lục Vân tỏ vẻ quan tâm:
- Sao hiền muội lại biết rõ như thế?
Liễu Kỳ vẫn hổ thẹn và u oán đáp:
- Chính Lam đại ca đã nói với em như vậy Trong lòng anh ấy..
chỉ có một hình bóng của chị....
Lục Vân nghe thấy Liễu Kỳ nói như thế, tuy trong lòng rất hớn hở, nhưng mặt vẫn đỏ bừng, hai mắt chớp nháy mấy cái rồi mới khẽ đáp:
- Chị biết rồi! Chắc cô cũng quen thuộc anh ấy lắm phải không? Bây giờ chị chán đời lắm rồi, chỉ mong trả được mối thù này, rồi chị.... thể nào cũng giúp cô!
Liễu Kỳ trợn to đôi mắt lên, vội nói tiếp:
- Xin chị không nên nói như thế! Em biết trong thâm tâm của anh ấy chỉ có một mình chị thôị.. Cả Lan Nhi với em, anh ấy cũng coi như là hai người em gái thôị
Lục Vân lại hỏi:
- Lan Nhi nàỏ
Hồng Thị lắc đầu, thở dài và đỡ lời:

- Lan Nhi là con nhỏ mà bà đã nói, nó vì nhớ Giang công tử nên đã lẻn trốn xuống núị Hà! Các người trẻ tuổi cứ thích dây dưa vào những chuyện ân ân oán oán ấy, khiến bà nhức óc vô cùng!
Bỗng có một tiểu đạo đồng hấp tấp chạy vào, vái chào ba người và nói:
- Lão tổ tôn với hai vị quan chủ đang ở tiền điện đợi chờ, mời ba vị ra tiền điện!
Hồng Thị gật đầu, rồi cầm lấy thiết quài Lục Vân với Liễu Kỳ cũng cầm theo khí giới, theo đạo đồng ra khỏi khách sảnh đi về phia đằng trước.
Một lát sau tiểu đạo đồng đã dẫn ba người đến đại điện thứ nhứt của Huyền Quý Cung, trong điện đèn lửa thắp sáng như ban ngày
Huyền Linh Tú ngồi ở cái ghế bành bằng ghỗ trầm ở nơi chính giữa, vẻ mặt giận dữ, mồm cười nhạt luôn luôn. Thấy ba người vào, y khẽ gật đầu một cái, và giơ tay ra hiệu mời ba người sang một bên.
Ba người không hiểu Huyền Linh Tú mời bọn mình ra làm chỉ
Vừa đứng yên chưa kịp lên tiếng hỏi, đã thấy ngoài cửa có hai người đi vào Một là lão hoà thượng râu bạc dài tận ngực, tay cầm thiền trượng, còn một người là đạo sĩ cao lớn vạm vỡ, đầu to như cái đấu, mình mặc áo bào mầu đỏ.
Một hoà thượng, một đạo sĩ đi theo Tuyệt Tình Tử với bẩy tám đạo sĩ mặc áo bào mầu đen, tay cầm khí giới bước vào
Liễu Kỳ nhận ra người đi sau chính là Ly Hỏa Chân Nhân, người đã dùng Thuần Dương chỉ cứu chữa cho mình, nên nàng vội cung kính vái chào luôn:
- Lão tiền bối!
Ly Hoả Chân Nhân với Đại Giác đại sư, phương trượng của chùa Thiếu Lâm, vừa bước vào, bỗng nghe thấy có người gọi mình là "Lão tiền bối " trong lòng ngạc nhiên vô cùng, bèn quay đầu lại nhìn.
Ly Hoả Chân Nhân đã thấy Liễu Kỳ đứng cạnh đó, liền kêu ủa một tiếng rồi hỏi:
- Liễu cô nương cũng đến Bắc Hải đấy ư?
Bất đắc dĩ Liễu Kỳ phải làm mặt sấu một cái để tỏ rõ cho lão đạo sĩ hay, là hiện giờ bọn mình ba người đang bị lọt vào tay người
Nhị quan chủ Tuyệt Trần Tử lớn tiếng nói:
- Người của Liệt Hỏa môn đứng sang bên trái!
Đại Giác đại sư, thân là phương trượng của chùa Thiếu Lâm, từ lúc vào tới Thiên Hồi lãnh đến giờ, muốn lên tiếng nói mà cũng không có dịp để cho mình nói, đồng thời còn bị người tấn công liên tiếp. Sau lại nghe thấy có người truyền lệnh rằng:

"Bất cứ ai, hễ vào đến Thiên Hồi lãnh cũng phải ra tay bắt trói ngay! Nếu người đó phản kháng thì cứ việc chém giết luôn v...v..." Sau Tam quan chủ Tuyệt Tình Tử xuất hiện, lão hòa thượng mới có dịp lên tiếng. Ông ta vội nói rõ ý định lên đây cho Tuyệt Tình Tử hay, ngờ đâu vẫn bị người của Thiên Hồi lãnh này coi mình như là phạm nhân mà áp giải tới đại điện này

Lúc này lại nghe thấy Tuyệt Trần Tử hô như thế, lão hòa thượng dù có tốt nhịn đến đâu cũng không sao chịu nhịn được, liền trầm giọng quát hỏi lại:

- Lão tăng là Đại Giác Phương trượng của chùa Thiếu Lâm, rất lễ phép tới cầu kiến. Sao đạo hữu lại hò hét như thế? Chả nhẽ đó cũng là lễ phép đối đãi hay sao

Tuyệt Trần Tử giận giữ đáp:

- Lão hòa thượng dù có là Đạt ma đich tới đây đi chăng nữa, thì nhập cảnh cũng vẫn theo quy định của Huyền Linh môn chúng tôi mà hành sự chứ? Huống hồ các người kết bọn tới đây, vừa đi vừa sinh sự, tàn sát rất nhiều Tuần sơn sứ giả của bổn môn. Vì lão thần tiên muốn hỏi rõ lại của các người, nên mới để cho các người vào trong đại điện này như vậy Có mau ngoan ngoãn đứng sang bên trái không?

Đại Giác đại sư thấy đối phương nói nhục tới tổ sư như vậy, tức giận khôn tả, vừa niệm phật hiệu, vừa lớn tiếng nói tiếp:

- A Di Đà Phật! Tội quá! Tội quá! Đạo huynh thịnh danh của Bắc Hải, miệt thị võ lâm đồng đạo phải không?

Tuyệt Trần Tử lạnh lùng đáp:

- Giặc sói đầu đã tới Huyền Quý cung này lại còn dám nói bướng! Ngươi muốn biết công đạo thì bần đạo sẽ cho ngươi biết liền!

Nói tới đó, y bỗng quát lớn:

- Tứ sư đệ, đem hai người bị giam ở trong Mê Tiên Trận lên đây!

Một đạo sĩ mặc áo bào đen, trước ngực có thêu một cái bát quái vâng lời bước vào điện luôn. Tiếp theo đó lại có bẩy tám đạo sĩ mặc áo bào đen dẫn một đôi vợ chồng già đi vào sau

Đôi vợ chồng già ấy, người chồng mặt vàng như nghệ, hai mắt sâu hoắm, mũi cong như mỏ chim két, cằm nhọn, trên môi để râu vểnh. Người vợ mặt gầy, má hóp, da trắng bạch, hai mắt tia ra hai luồng hung quang và cứ nhìn ngang nhìn dọc hoài Đột nhiên y thị trông thấy Hồng Thị, Liễu Kỳ và Lục Vân ba người, mặt liền biến sắc vội gọi:

- Thạch Mụ với Lan Nhi quả có ở đây thực! Các ngươi cũng bị bọn yêu đạo này giở âm miu xảo kế bắt giữ hay sao

Y thị vừa nói vừa định nhẩy xô lại Hai đạo sĩ đứng cạnh thị thấy thế,

một tên đã cười nhạt và nói:
- Nơi đây là đâủ Các ngươi làm gì có quyền quấy nhiễu như thế?
Người ấy chưa kịp nói dứt, đã có hai đạo sĩ nữa nắm chặt lấy cánh tay của y thị, khiến y thị không sao cử động được.
Hồng Thị giật mình kinh hãi, đến giờ mới biết hai người đến hậu sơn do thám là Thiên Lang và Thiên Hồ. Bà ta bỗng nghĩ ra một kế vội trả lời:
- Ủa! Trì phu nhân đấy à? Cô nương này không phải Lan Nhi, mà là Liễu cô nương đấy!
Thiên Lang nghe thấy ba chữ "Liễu cô nương" liền đưa mắt nhìn Liễu Kỳ một hồi, mặt lộ vẻ yêu thương.
Thiên Hồ sầm nét mặt lại và chi kêu "Hừ" một tiếng thôị
Huyền Linh Tú thấy ba người chào hỏi nhau như vậy, mặt liền lộ sát khí và lạnh lùng nói:
- Thế ra các người đã quen biết nhau thực định tâm đến Huyền Quý cung này quấy nhiễu! Tuyệt Trần, con bảo Tuyệt Duyên đem người của Đông Hải lên!
Tuyệt Trần vội vâng lời tryền lệnh xuống. Một lát sau, đạo sĩ mặc áo bào đen, ngực thêu Bát Quái, dẫn một ông cụ mắt nhỏ, với một đạo sĩ mặc áo đạo mầu đồng cổ, lưng đeo cái đồng, cùng bước vào
Theo sau ba người lại có bẩy tám đạo sĩ mặc áo bào đen, tay cầm khí giới nữạ
Tuyệt Duyên đạo nhân đi trước, đầu bù tóc rối, áo đạo bào bị thủng mấy lỗ. Bẩy tám đạo sĩ mặc áo bào đen theo sau đều thương tích nhẹ, có lẽ họ đã bị hai người cùng vào đả thương cũng nên?
Ông già mặt đỏ mặc áo vàng tỏ vẻ phẫn uất ngửng mặt nhìn lên trên điện rồi quát hỏi:
- Người ngồi trên đó có phải là Huyền Linh Tú lão tiền bối đấy không?
Huyền Linh Tú sầm nét mặt lại đáp:
- Phải! Còn người là aỉ
Ông già mặt đỏ vái chào một cái, lớn tiếng nói tiếp:
- Tiểu bối là Dương Tấn Cửu, biệt danh là Thực Cô Tiên, còn người này là sư đệ của tiểu bối, Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp.
Anh em chúng tôi tới đây là mang thư của gia sư Đồng Da lão nhân đến trình cùng tiền bối!
Huyền Linh Tú lại hỏi tiếp:
- Có phải hai người thị mấy miếng võ đuổi gà của lão già Tư Mã mà đến đây định vây vo đấy không?
Thực Cô Tiên tức giận đến run lẩy bẩy, vừa trả lời:

- Người đã thị miếng võ đuổi gà để hành hung ấy không phải là anh em tiểu bối
Huyền Linh Tú sầm nét mặt lại, giận dữ hỏi tiếp:
- Chẳng nhẽ lại là môn hạ của lão phu hay saỏ
Thực cô tiên lạnh lùng đáp:
- Tiểu bối thừa lệnh đem thư tới đây, không ngờ vừa vào tới Thiên Hồi Lãnh đã bị tập kích luôn!
Huyền Linh Tú khẽ gật đầu nói tiếp:
- Thiên Hồi Lãnh là nơi cấm địa, nếu không có tín vật của Huyền Quý cung thì không ai được phép tùy tiện đi lại Đó là quy định của bổn sơn, điều này không thể trách được chúng. Thơ của lão già Tư Mã đâủ
Thực Cô Tiên gượng nén lửa giận, móc túi lấy lá thơ ra, đã có Tuyệt Duyên Tử lấy, hai tay dâng lên cho Huyền Linh Tú.
Đọc xong lá thơ, Huyền Linh Tú mặt biến sắc, giận dữ nói tiếp:
- Mấy năm gần đây, vì mắt suốt của Bắc Hải gây Hải tiếu luôn luôn, khiến nước ở ven bể cứ dâng cao dần. Lão phu chỉ e nó gây nên tai nạn nước lụt. Vì vậy đã có mấy lần phái người lặn xuống đáy biển điều tra, và đổ rất nhiều cát đá xuống cái mắt suối ấy định lấy kín nó, nhưng đều bị sóng lôi cuốn đi hết. Duy chỉ có Long Giác Cao mới có thể vá được khe hở của mắt suối ấy Đó là việc cứu sống sanh linh cho nên mới sai Sĩ Ngạc đem thơ yết kiến tôn sư để cùng nhau làm việc thiện nàỵ Ngờ đâu Đồng Long đảo lại tự lập luật lệ hủ hoá nếu người nào muốn lấy thứ keo đó thì cứ việc vào trong trận mà tự lấy chứ không về phục mệnh được, và sợ lão phu trách mắng Sĩ Ngạc mới lén lên Đồ Long đảo ra tay thử xem. Đó là thường tình, nhưng các người lại còn túm năm tụm ba ngăn cản và đánh ỵ Đã ra tay đấu với nhau thì tránh sao khỏi tổn thương? Còn trong thơ này nói phá cây đả thương người đó cũng chỉ nên trách tài nghệ không bằng người, mà các người mới bị tiểu đồ đả thương như thế. Giả sử tiểu đồ bị các người đả thương ở trên đảo đó, chẳng lẽ lão phu cũng đòi lão Tư Mã tróc nã hung thủ rồi áp giải về đảo này hay saỏ
Thực Cô Tiên thấy Huyền Linh Tú cứ bênh vực đồ đệ của mình như vậy, trong lòng không phục lại nói tiếp:
- Xin lão tiền bối minh xét cho! Nếu Ngạc Sĩ làm đúng như lời lão tiền bối vừa nói thì tất nhiên là lỗi ở như tệ đảọ Nhưng khốn nỗi đến giờ gia sư vẫn chưa biết rõ chuyện mắt suối ở Bắc Hải này bị nứt nẻ gì cả? Hai lần Sĩ Ngạc lẻn vào Đô Long đảo đã không đường hoàng xin yết kiến và nói có thơ của lão tiền bối gửi tới thì chớ, y lại còn lấy khăn đen bịt mặt giả danh Thiên Lý Cô Hành Khách lên trên đảo chặt

cây đả thương người Cho nên gia sư mới sai tiểu bối đem thư tới đây là thế.
- Thiên Lý Cô Khách Hành nào
Nhưng Huyền Linh Tú đã bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả, rồi lại nói tiếp:
- Thiên Lý Cô Hành Khách là Tinh Tinh tử, sư đệ của Côn Luân lão nhân. Năm xưa, phu nhân của y có thai được năm tháng thì tiểu sản mà chết. Y thương vợ quá nỗi, liền đem đứa con đẻ non ấy dùng nước Chu Lan định làm Đại hoàn đơn, mà y đã lấy được trên đỉnh Linh Sơn, trộn với Cam Lộ ngâm vào trong hộp ngọc, dùng để bồi dưỡng cho đứa nhỏ ấy Trước sau y đã tốn hai mươi năm tâm huyết, thấy đứa con đã lớn rồi, y liền quy ẩn ở cạnh mộ vợ, thề không bao giờ ra ngoài nữa, đó là việc đã xảy ra mấy chục năm về trước, tiểu đồ biết sao được chuyện ấy mà mạo danh y lên Đồ Long đảo quấy nhiễu như thế?

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 95
Không Nam Không Bắc

Thực Cô Tiên hậm hực nói tiếp:
- Lão tiền bối không chịu tin thì tiểu bối đành về núi thúc mạng vậy!
Huyền Linh Tú càng tức giận thêm, hỏi tiếp:
- Giỏi thực, ngươi dám cãi lại lão phu, vậy ngươi muốn cái gì?
Ly Hỏa Chân Nhân với Đại Giác đại sư đứng cạnh đó không nói năng gì hết. Lúc này Ly Hỏa Chân Nhân mới đột nhiên lớn tiếng xen lời nói:
- Thưa lão tiền bối, quả Dương đạo hữu nói không sai chút nào
Huyền Linh Tú vội quát hỏi:
- Sao ngươi biết?
Ly Hỏa Chân nhân vái chào một lạy rồi đáp:
- Tiểu Bối Cảnh Tu Nguyên. Chúc Sĩ Ngạc vốn là sư huynh của tiểu bối
Huyền Linh Tú kêu "Hứ" rồi lại hỏi:
- Năm xưa Sĩ Ngạc chả bị lão già Thiên Lôi đuổi ra khỏi nữa là gì?
Ly Hỏa Chân Nhân lại vái một lạy rồi chỉ tay vào Lục Vân mà nói tiếp:
- Đó là vì vòng Phích Lôi của Chu đại hiệp, lệnh tôn của Hồng Tuyến cô nương mà nên. Hồi đó...

Huyền Linh Tú vội giơ tay trái lên gạt ngang một cái:
- Việc này lão phu nghe Chu cô nương nói rồi Lão phu chỉ hỏi sao ngươi biết Dương Tấn Cửu nói đúng thôi
Ly Hỏa Chân Nhân đáp:
- Cũng chỉ vì sư huynh giả mạo Thiên Lý Cô Hành Khách, ban đêm lẻn vào chùa Thiếu Lâm lấy trộm cuốn Dịch Cân Kinh của Đạt Ma thiền sư viết nên tiểu bối mới đánh liều đi cùng Đại Giác đại sư lên đây yết kiến lão tiền bối là thế!
Huyền Linh Tú lại sầm nét mặt lại, hỏi tiếp:
- Ngươi nói như vậy thì ra ngươi tới đây đương đầu hộ chùa Thiếu Lâm phải không?
Ly Hỏa Chân Nhân vội đáp:
- Tiểu bối không dám chỉ vì...
Huyền Linh Tú lại nói:
- Trước khi lão già Thiên Lôi chưa chết, đã hẹn ước với lão phu là Huyền Linh không Nam, Liệt Hỏa không Bắc, trừ phi bên này tự nhận thấy đã thắng nổi đối phương thì mới được lấn sang phạm vi của đối phương. Bây giờ người ta đã tự tiện với Bắc Hải này, chả lẽ ngươi đã nhận thấy có thể thắng nổi lão phu hay saỏ
Ly Hỏa Chân Nhân toát mồ hôi lạnh ra vội đáp:
- Lão tiền bối thần công thông huyền, tiểu bối đâu dám so sánh, nhưng...
- Hà hà hà! Thế ra ngươi cũng biết lửa không bao giờ thắng được nước phải không? vậy ngươi còn nói nhưng cái gì nữả Việc của Thiếu Lâm đã có hòa thượng Thiếu Lâm can thiệp!
Vì Huyền Linh Tú danh trấn bát hoang và cũng là một trong mấy vị tiền bối cao nhân, nên Đại Giác đại sư mới giữ lễ phép như thế. Lúc này thấy Huyền Linh Tú tự đại và coi thường thiên hạ như vậy, ông ta không sao nhịn được, liền chắp tay chảo, miệng niệm phật hiệu và nói:
- A Di Đa Phật! Người của chùa Thiếu Lâm chúng tôi, vì thấy mình là người đi tu, đã hơn trăm năm nay không dây dưa vào ân oán của giang hồ. Không ngờ lệnh cao đồ Chúc đại hiệp lại giả mạo tên của Thiên Lý Cô Hành Khách, thị có môn Huyền Linh chưởng, trấn vỡ lầu kinh, lấy trộm cuốn Dịch Cân Kinh của tổ sư chúng tôi để lại
Bần đạo là phương trượng của chùa Thiếu Lâm, biết rõ chuyến đi này thế nào cũng bị lão thí chủ ghét hận, nhưng lão tăng vẫn phải lên đường tới đâỵ Lão thí chủ đã nói việc này của Thiếu Lâm đã có hòa thượng của Thiếu Lâm can thiệp. Bần tăng không dám dùng hai chữ "can thiệp" ấy, chỉ xin lão thiù chủ chủ trì công đạo cho, ra lệnh cho

lệnh cao đồ trả lại cuốn kinh ấy cho chúng tôi, thì thực là công đức vô lượng!
Huyền Linh Tú đáp:
- Môn hạ của lão phu trước hết phải giới dâm và đạo, hòa thượng bảo tiểu đồ mạo danh lấy trộm kinh điển như vậy có thực hay không?
Đại Giác đại sư vội đỡ lời:
- Người tu hành không bao giờ nói dối cả, và chùa Thiếu Lâm đâu dám nói dối lão thì chủ?
- Có chứng cớ gì không?
Lão hoà thượng ngẩn người ra giây lát rồi đáp:
- Việc này Chúc thí chủ đã nhìn nhận rồi, lúc ấy còn có cả Đại Phương chân nhân, Trì lão thí chủ, với nhất trưởng Khai Thiên Lầu lão thí chủ, đệ tử ký danh của Côn Luân lão thần tiên Giang tiểu thí chủ với Nhiếp thí chủ, môn hạ của lão thí chủ, đều mục kích cả!
- Những người đó đâủ
- Họ đã đi Đông Hải rồi!
Thực Cô Tiên vội xen lời:
- Trì lão tiền bối, Lầu lão tiền bối và tiểu bối cùng rời khỏi Đồ Long đảo một lúc. Hai vị ấy sợ Hồng Tuyến cô nương tới Bắc Hải, nhỡ lão tiền bối hiểu lầm thì phiền lắm, nên hai vị ấy cũng định đến Bắc Hải này Có lẽ sắp đến nơi rồi cũng nên?
Huyền Linh Tú trợn to đôi mắt lóng lánh như hai ngọn đèn ló nhìn từ trái sang phải một lượt, rồi đột nhiên ngửng mặt lên cười ha hả và gật đầu nói tiếp:
- Người nào nói cũng có lý của người ấy, hình như chỉ có nghiệp đồ của lão phu là không nên không phải thôỉ Nhưng sự thực các ngươi đã có kế hoạch hẹn với nhau tới đây gây sự với Huyền Linh môn thì có... Được lắm! Quý hồ các người thắng nổi lão phu, lão phu lập tức giải tán Huyền Linh môn này ngay Bằng không, các người phải ở lại Bắc Hải này, không bao giờ được trở về nữa!
Ông ta nói tới đó mọi người đều ngẩn người ra nhìn nhau, thì bỗng có một đạo đồng ở ngoài tiến vào, vái chào và nói:
- Thưa bẩm lão tổ tôn, đại quan chủ đã về tới!
Huyền Linh Tú gật đầu nói:
- Ngươi truyền lệnh của lão phu, bảo y lên ngay đây yết kiến ta!
Đạo đồng đi ra một lát, vội vàng quay trở vào, quỳ xuống run lẩy bẩy nói:
- Đệ tử đáng chết lắm! Thừa lệnh đi ra, nhưng đã chậm một bước! Đại. đại quan chủ nghe thấy người của Côn Luân, Đông Hải và Thiếu Lâm tới nên đại quan chủ lại xuống núi ngay!

Huyền Linh Tú nghe nói cả giận, quát lớn:
- Nghiệp xúc táo gan thực! Tuyệt Trần, Tuyệt Tình mau đi dẫn y vô đay!
Tuyệt Trần, Tuyệt Tình vội vâng lệnh đi luôn.
Đang lúc ấy, ngoài cửa điện lại có một thiếu nữ áo đỏ đẹp như hoa nở tiến vào, với giọng nói nũng nịu kêu gọi:
- Sư phụ! Đồ đệ đã về tới rồi!
Nói xong, nàng lại tha thướt tiến lên vái lạy luôn.
Huyền Linh Tú đã trông thấy rõ mặt của thiếu nữ rồi, đang tức giận đã lộ vẻ hiền từ ngay và hỏi:
- Tiểu Hồng, con với nghiệp xúc cùng về tới đấy à?
Tiểu Hồng đứng dậy lắc đầu đáp:
- Không! Thưa sư phụ, đồ đệ vừa ở Đông Hải về đấy! À! Trì lão tiền bối với Lầu lão tiền bối đang ở ngoài cửa, bảo đồ đệ vào trong thông báo đấy!
Huyền Linh Tú sầm nét mặt lại:
- Quả nhiên họ đã tới hết!
Tiểu Hồng kinh ngạc hỏi lại:
- Ủa! Sao sư phụ lại biết trước như vậỷ
Huyền Linh Tú chỉ dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng thôi chứ không trả lời Bên ngoài đã có người kêu la:
- Lão tàn phế! Chúng ta là hành khách đến bái tọa khách thì cứ đi vào đi, còn phải thông báo cái con khỉ gì nữa! Chẳng nhẽ lại bắt lão già Huyền Linh ra đây cung kính nghênh đón thánh giả hay saỏ
Lại có một giọng khàn khàn đáp:
- Lão lầu nóng tính thật! Con nhỏ vừa mới đi vàọ..
- Đi! Chúng ta ghét nhất tục lệ hủ hóa ấy, lại còn vẽ chuyện làm chỉ
Tiếng nói đó vừa dứt, ở ngoài cửa lớn đã có một thân hình to lớn vạm vỡ bước vào rồi Theo sau, à không, đi sát cạnh thì đúng hơn, còn có ông già mặt trông như đứa con nít. Sau hai người là sáu thanh niên nam nữ, những người đó chính là Nam Quái Bắc Tàn với Hắc Lạc, Thanh Lam, Lan Nhi, Bạch Mai, cùng vợ chồng Thôi Văn Úỵ
Nghe thấy tiếng nói của Nam Quái Bắc Tàn, Huyền Linh Tú đành phải đứng dậy, đi xuống dưới thềm nghênh đón, vừa cười vừa hỏi:
- Hai lão bất tử, sao mãi đến giờ mới tới? Lão phu đã cung kính nghênh đón từ lâu rồi!
Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:
- Saỏ Lão biết anh em mỗ tới ư?
Nói tới đó, ông ta đưa mắt liếc nhìn mọi người, liền thất thanh kêu

"ủa" một tiếng, Thanh Lam trông thấy Lục Vân đã vội kêu gọi:
- Sư tỷ!
Chàng vội tiến tới gần nàng ta tức thì.
Lục Vân thấy chàng si tình như thế, không thể nào giữ vững được lập trường vừa nói nữa, liền cúi đầu xuống khẽ đáp:
- Giang công tử, hà tất...
Luc ấy Hồng Tiếu đã thướt tha đi tới gần, nắm tay Lục Vân, nức nở hỏi:
- Hiền muội cũng nóng nảy thật! Việc báo thù, khi nào chị lại chịu để cho có một mình mạo hiểm như thế?
Lục Vân hơi ngửng đầu lên liếc nhìn Thanh Lam một cái rồi mới trả lời Hồng Tiếu rằng:
- Chị khỏi phải đau lòng như thế! Mau lại đây chào bà đi!
Rồi nàng kể qua loa câu chuyện mình gặp gỡ Hồng Thị như thế nào cho Hồng Tiếu hay.
Hồng Thị, với giọng run run kêu gọi:
- Không ngờ bà lại gặp được chị em cháu!
Hồng Tiếu thất thanh kêu gọi một câu:
"bà ơi " rồi quỳ xuống vái Hồng Thị ngay.
Thiên Lang Thiên Hồ trông thấy Lão Tàn đã hoảng sợ đến mấy hết hồn vía, song song quỳ suống vái lạy:
Một người chào:
- Sư phụ!
Một người chào:
- Cha!
Lan Nhi cũng chạy lại gọi cha mẹ.
Liệt Hỏa Chân Nhân, Đại Giác đại sư, Thực Cô Tiên và Đồng Địch Tiên trông thấy Nam Quái Bắc Tàn cũng lần lượt vái chào ngay.
Huyền Linh Tú thấy thế tức giận thêm cười nhạt một tiếng rồi xen lời nói:
- Thế ra các người đã hẹn nhau tới Huyền Quý cung này để nhận bà con họ hàng đấy!
Trì Lão Tàn không thèm đếm xỉ đến Thiên Lang và Thiên Hồ, chỉ nhìn Huyền Linh Tú cười ha hả đáp:
- Chúng ta đã bốn mươi năm chưa gặp nhau, mà lão vẫn có tính nóng nẩy như bò, đến giờ vẫn không thay đổi chút nào! Lão lại đây, để Lão Tàn giới thiệu cho mấy người bạn trẻ tuổi!
Huyền Linh Tú mặt lộ ve tưc giân, hai măt tròn xoe, quát lớn:
- Hãy khoan! Lão phu chả cần làm quen với những bạn trẻ làm chi! Các người đã hẹn nhau đến Huyền Quý Cung, vừa rồi lão đã nói rõ,

quý hồ thắng nổi lão phu, lão phu sẽ giải tán Huyền Linh môn ngay. Bằng không tất cả phải ở lại đây hết!
Nhất Quái trợn một bên mắt lên, quát hỏi:
- Lão muốn đấu với Lão lầu ư?
Huyền Linh Tú ngửng mặt lên trời cười the thé, đáp:
- Hôm nay, bất cứ ai có mặt tại đây, lão phu cũng đều lãnh giáo hết!
Nhất Quái liền vén tay áo, đang định tiến ra giữa điện thì lão Tàn đã dậm chân mấy cái và hỏi:
- Lầu lão Quái đã quên chúng ta đến Bắc Hải này làm gì hay sao
Nhất Quái ngừng chân lại đáp:
- Chúng ta đã hẹn nhau đến đây là giải hòa hộ mọi người!
Lão Tàn lại hỏi tiếp:
- Thế sao lão Quái lại định ra tay đấu với lão già Huyền Linh?
Nhất Quái hăng hái đáp:
- Chính y muốn đấu với lão Lầu trước chẳng nhẽ lão Tàn không trông thấy hay sao
Lão Tàn lắc đầu bảo tiếp:
- Lão Quái không nghe thấy lão già Huyền Linh nói hay sao Y bảo chúng ta hai lão già mà chưa chịu chết này hẹn nhau đến cái gì Huyền Quý Cung của y để phá bĩnh, nếu chúng ta xen tay vào, như vậy có phải là bị y nói trúng, và y cho là chúng ta bậy bạ không?
Nhất Quái xuy nghĩ giây lát rồi hỏi lại:
- Thế theo ý lão Tàn thì lên làm thế nào
Lão Tàn giơ ba ngón tay lên đáp:
- Chỉ có ba chữ thôi, ba chữ đó là:
"Tới giảng hòa".
Nhất quái gãi đầu mấy cái rồi gật đầu:
- Lão Tàn nói đúng đấy! Nếu lão Tàn không nói thì lão Lầu này đã bị sa vào cạm bẫy của y, mà y lại tưởng chúng ta đến tận cửa để bắt nạt người
Hắc Y Ma Lặc vừa tiến lên vái chào Huyền Linh Tú và nói:
- Tiểu bối Ma Lặc, thừa lệnh gia sư..
Huyền Linh Tú bị Nhất Quái chọc tức, lửa giận đã bốc cao ba trượng, và y lại không biết Hắc Y Ma Lặc là môn hạ của ai, nên chỉ cười the thé, xua tay không cho chàng nọ nói:
- Hà hà... Ngươi cũng thừa lệnh tôn sư tới đây! Nhưng lời nói của lão phu như đanh đóng vào cột. Ngày hôm nay lão phu không cần biết các người theo lệnh của ai, chả cần phải giải thích nữa, lão phu chỉ muốn thử thách xem các người có đủ tư cách lên Thiên Hồi Lãnh này hay không thôi Quý hồ người nào đỡ được một thế công của lão phu

là người đó được coi như hợp cách. Đến lúc đó người đó mới có quyền nói rõ lý cho lão phu hay
Trì lão Tàn lắc đầu hỏi:
- Luật lệ này là luật lệ gì thế?
Huyền Linh Tú cười ha hả nói tiếp:
- Vì thấy chúng đều là thừa lệnh sư tới đây, nếu lão phu không thử thách chúng một cách nghiêm nghị, thì người của các môn phái ở Trung Nguyên, ai ai cũng có thể tùy tiện xông pha vào Thiên Hồi Lãnh này
Lầu Nhất Quái xen lời nói:
- Lão Trì, theo lão Lầu này nhận xét thì lời của lão già Huyền Linh kể cũng có lý đấy
Trì lão Tàn hận hực đáp:
- Sao lão Lầu lại còn phụ họa với ỷ Nếu những người này đỡ của y một trưởng, có lẽ cũng không sao đâu, nhưng vấn đề đó do chúng ta mà nên.
Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:
- Có phải lão Tàn bảo những đứa trẻ này có thể đỡ nổi một thê võ của y, còn hai lão bất tử chúng ta thì không đỡ nổi hay saỏ
Trì lão Tàn đáp:
- Chúng ta tới đây là làm giảng hòa, sao lão quái lại cứ thích ôm việc vào người như thế?
Nhất Quái cũng nổi giận:
- Rõ ràng là lão Tàn vừa nói:
"Câu chuyện là do chúng ta mà nên" vậy sao bây giờ lại là lão Lầu ôm việc vào người..
Trì lão Tàn xuy tay đáp:
- Lão Tàn này nói là chúng ta chỉ truyền thụ cho hai đứa có ba miếng võ thôi, chỉ sợ chúng chịu đựng không nổi
Nhất Quái kêu "Ồ" một tiếng, giơ tay ra chỉ vào Văn Uy với Khinh Vân (tức Hồng Tiếu) mà hỏi lại:
- Có phải lão Tàn định nói hai đứa nhỏ này không? Hà hà...
Người đã được Nam Quái Bắc Tàn này dậy cho ba miếng võ mà lại chống đỡ không nổi một thế võ của lão già Huyền Linh, thì chúng ta thà nhẩy xuống Bắc Hải chết ngay đi còn hơn.
Huyền Linh Tú thấy Nhất Quái nói như vậy, liền xen lời nói:
- Làm bộ thật!
Nhất Quái trợn mắt lên hỏi lại:
Chẳng lẽ lão Huyền Linh lại cho rằng lão Quái nói dóc hay saỏ
Y chưa nói dứt, thì Tuyệt Trần với Tuyệt Tình đã khiêng Sĩ Ngạc vào

rồị
Thì ra Sĩ Ngạc vừa về tới nơi, nghe thấy đạo đồng nói:
- Người của Đồ Long đảo, Côn Luân và chùa Thiếu Lâm đều có mặt ở trong cung. Tuần Sơn, Nhị Thập Bát Tú đã bị họ đả thương và giết chết khá nhiều người, lão tổ tôn đang tức giận và đang đích thân xét hỏi các người
Đạo đồng còn nói:
- Các người đó có đem theo thư của Côn Luân lão nhân và của Đồng Da lão nhân tới nữạ
Thần Hành Vô Ảnh nghe thấy thế hoảng sợ vô cùng, vì y rất biết tính của sư phụ, ngày thường tuy rất hay bênh bực môn đồ, nhưng lại rất trọng sĩ diện. Bây giờ người và nhân chứng đều có hết, như vậy y muốn chối cũng không được, nên y mới nghĩ trong tam thập lục kế chỉ có kế đào tẩu là hơn hết. Vì vậy y mới quay người mà đào tẩu ngay như vậy Tuy y có tiếng là Thần Hành Vô Ảnh, nhưng không ngờ y lại gặp phải bọn Nam Quái Bắc Tàn, nên Nhất Quái vừa trông thấy y đã quát lớn:
- Đồ đệ để chúng ta đánh cuộc kìa, chạy đi đâu thế? Mau theo chúng ta quay trở về đi!
Sĩ Ngạc thấy người cản lối đi của mình lại là quái nhân tóc dài, võ công rất cao siêu, lúc này y không còn nghĩ đến nguy hiểm là gì hết liền thét lớn một tiếng, giơ song trưởng lên tấn công luôn. Nhất Quái thấy thế liền cười ha hả. Mọi người chỉ nghe thấy kêu "bùng".
một tiếng, thân hình Sĩ Ngạc đã như cái diều đứt dây, bắn ra ngoài xa hơn trượng.
Võ công kể cũng khá cao siêu, Sĩ Ngạc vừa rớt xuống đất không do dự gì hết, vội quay đầu định chạy luôn. Ngờ đâu y vừa quay đầu lại đã thấy ông già mặt trẻ con đứng sừng sững ở trước mặt, cười hi hi và nói:
- Thôi, ngươi hãy ngoan ngoãn nằm nghỉ một lát đi
Sĩ Ngạc chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy một luồng tiềm lực vô hình lấn át tới Y liền tắt thở luôn.
Thanh Lam thấy thế đang định đỡ y lên, Trì lão Tàn đã xua tay, vừa cười vừa nói:
- Thằng nhỏ này chạy hấp tấp như vậy, chắc nó đào tẩu xuống núi chứ không saỉ Chúng ta khỏi cần phải lý với nó, rồi sẽ có người khiêng nó về liền.
Trong khi bọn người này lên núi thì Tuyệt Trần và Tuyệt Tình thừa lệnh đuổi theo vừa xuống tới đó.
Hãy nói Tuyệt Trần Tử với sư đệ Tuyệt Tình Tử vừa đặt Sĩ Ngạc

xuống, vừa thưa với Huyền Linh Tú rằng:
- Đệ tử thừa lệnh đuổi bắt đại sư huynh, ngờ đâu lại thấy đại sư huynh nằm ở chỗ dưới lãnh không xạ Đệ tử đã khám xét, thấy đại sư huynh hình như không phải bị người ta điểm huyệt, nhưng không hiểu tại sao đại sư huynh cứ nằm yên như thế? Xin sư phụ định đoạt cho!
Huyền Linh Tú giận dữ trợn mắt lên nhìn hai người, rồi giơ tay ra cách không vỗ vào người Sĩ Ngạc một chưởng, mồm thì quát lớn:
- Uổng cho hai ngươi theo sư phụ bấy lâu năm! Chân khí của đại sư huynh các ngươi bị bế tắc, mà các ngươi cũng không xét thấỷ
Lạ thật! Sĩ Ngạc bị Huyền Linh Tú cách không khẽ vỗ một cái như thế mà đã đứng dậy ngay được. Y đưa mắt nhìn, thấy mình đang đứng ở trong đại điện, còn sư phụ thì mặt sầm lại đang đứng ở giữạ
Y hoảng sợ vô cùng, vội quỳ ngay xuống và nói:
- Thưa sư phụ, đệ tử...
Huyền Linh Tú không đợi chờ y nói dứt, đã giơ tay lên phất một cái và nói:
- Nghiệt súc! Mi có còn coi sư phụ vào đâu đâủ Có mau đứng sang một bên để chờ ta làm xong việc chính đã, rồi sẽ hỏi tới mi sau!
Sĩ Ngạc thấy sư phụ mình tuy rất thịnh nộ, nhưng lại thấy nói câu "Làm việc chính đã", y đoán chắc là sư phụ mình bảo đuổi bon người này đi đã, nên y mừng thầm, vội đứng sang một bên, mồm vâng vâng dạ dạ, và lui về phía sau tức thì.
Tuyệt Trần, Tuyệt Tình và Tuyệt Duyên ba người vì thấy những người này đả thương và giết hại khá nhiều tuần sơn sứ giả, trong lòng bực tức vô cùng, nay thấy sư phụ nói như vậy, chúng đều mừng rỡ khôn tả. Ngày thường chúng biết võ công sư phụ chúng đã luyện tới mức siêu phàm nhập cảnh rồi, và cao siêu khôn lường, nên chúng chỉ muốn sư phụ hoc đánh đuổi, hoặc đánh chết bọn người này, để cho người trên giang hồ từ nay trở đi đừng có khinh thường phái Bắc Hải nữạ
Quả nhiên Huyền Linh Tú vừa nói xong, đã đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lớn tiếng quát hỏi:
- Các người, ai ra đỡ một chưởng của lão phu trước?
Thực Cô Tiên với sư đệ Đồng Địch Tiên, từ khi thấy Nam Quái Bắc Tàn vào trong đại điện tới giờ, hai sư huynh đệ cứ đứng ở một bên chưa hề lên tiếng nói năng gì hết. Vả lại anh em chúng nghe thấy Huyền Linh Tú vừa nói:
"Ngày hôm nay bất cứ ai, lên tới Thiên Hồi Lãnh này, không cần hỏi lý do gì hết, đều phải chống đỡ một chưởng" của y trước. Anh em

chúng tự nghĩ theo học sư tôn ở trên đảo, khổ luyện hai ba mươi năm như vậy, chẳng nhẽ lại chống đỡ không nổi một chưởng hay sao Vả lại những người có mặt tại đây, không sớm thì chầy, ai ai cũng phải chống đỡ một chưởng của Huyền Linh Tú hết, nên chúng nghĩ "Chi bằng anh em mình nhận lời ra tay chống đỡ một chưởng của Huyền Linh Tú".
Chúng nghĩ như vậy liền đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng bước tiến lên, cung kính vái chào và nói:
- Lão tiền bối đã dậy như vậy, tiểu bối xin tuân lệnh! Vậy xin tiền bối ra tay đi!
Huyền Linh Tú liếc nhìn hai người một lượt gật đầu đáp:
- Môn hạ của lão già Tư mã kể cũng khá can đảm đấy
Nói tới đó y giơ tay trái lên, chỉ vào Ly Hỏa Chân Nhân với Đại Giác đại sư và nói:
- Hai người cũng ra đây cả một lúc đi!

SONG NỮ HIỆP HỒNG Y

Hồi 96
Tứ Kiếm Hợp Nhất

Ly Hỏa Chân Nhân Cảnh Tu Nguyên là Truyền nhân của Liệt Hỏa Môn, y nhận thấy võ công của sư môn mình với võ công của Huyền Linh Tú tương khắc nhau như nước với lửa Lần này vì đại sư huynh của mình đã lấy trộm cuốn Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm nên mới tự động xin đi cùng với lão hoà thượng ra ngoài Bắc Hải này Từ khi lên tới Thiên Hồi lãnh chân nhân lúc nào cũng giữ lễ phép, rất cung kính, và không muốn nhắc nhở lại mối hiềm thucù của sư phụ mình nên y cứ đứng yên ở một bên, không nói nửa lời là thế. Ngờ đâu bây giờ lại bị Huyền Linh Tú chỉ danh kêu gọi, nếu không ra thì Liệt Hỏa môn của mình sẽ bị mất tiếng, cho nên y phải bất dắc dĩ ung dung bước ra, cung kính vái chào và nói:
- Tiểu bối xin tuân lệnh!
Đại Giác đại sư là Trưởng môn của phái Thiếu Lâm tất nhiên cũng không chịu lép vế, ung dung bước ra liền.
Bốn người đó, hai người là môn đồ đích truyền của Đồng Da lão nhân, một người là truyền nhân duy nhất của Liệt Hỏa Môn, chỉ có Đại Giác đại sư, tuy là phương trượng của Thiếu Lâm nhưng công lực yếu ớt nhất. Tuy vậy với công lực của bốn người như thế, chả lẽ

lại chống đỡ không nổi một chưởng của Huyền Linh Tú hay saỏ Nếu nói ra thì quả thật không ai dám tin cả.
Trì lão Tàn biết rõ lắm, vì Huyền Linh Tú đã tu luyện hàng trăm năm, vả lại Huyền Linh chưởng của Huyền Linh Tú thì y vẫn tự nhận là trên thiên hạ không ai chống đỡ nổị Ông ta biết công lực của bốn người này, tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã chống nổi một thế chưởng ấy, nên ông ta vội lên tiếng nói:
- Hãy khoan đã! Lão già Huyền Linh kia! Mỗ với lão Lầu chỉ vì mấy đứa trẻ này có xúc phạm nên mới vội tới đây yêu cầu lão già nể mặt anh em mỗ. Vừa rồi lão nói phải thử xem bọn chúng có thể chống đỡ nổi chưởng của lão hay không? Nếu chúng đỡ nổi thì mới có tư cách lên Thiên Hồi Lãnh nàỵ Đây chỉ là một tính chất khảo nghiệm thôi, tất nhiên mỗ với lão Lầu không tiện ngăn cản lão, nhưng mong lão nên nương tay một chút, đừng để cho hai người chung gian này phải khóxử thôi!
Nhất Quái gật đầu, xen lời nói:
- Phải! Phải! Lão già Huyền Linh nên nương tay một chút!
Huyền Linh Tú ngửng mặt lên trời cười ha hả đáp:
- Hai người cứ yên tâm! Lão phu với mấy tên hậu sinh tiểu bối này, chả nhẽ lại còn lấy tính mạng của chúng hay saỏ
Nói xong, y nhìn bốn người kia mà quát bảo tiếp:
- Các ngươi cứ việc rút khí giới ra, lão phu chỉ ra tay tấn công một chưởng thôi!
Thực Cô Tiên thấy Huyền Linh Tú làm bộ làm tịch như vậy, trong lòng có vẻ không phục, vội rút Đồng Da kiếm rạ Đồng Địch Tiên cũng rút luôn cây sáo đồng cắm ở ngang lưng ra, nhất là Ly Hỏa Chân Nhân cũng đã rút lá cờ Liệt Hỏa ở trong tay áo rạ Y vừa phất cờ lên một cái đã có ánh sáng loé mắt, khiến ai trông thấy cũng phải loé mắt.
Đại Giác đại sư cũng tự biết, nếu nói về công lực thì đến chưởng phong của Sĩ Ngạc mình cũng không thể chống đỡ nổi, nên lão hoà thượng chỉ niệm một câu Phật hiệu, tay cầm thiền trượng, vận toàn thân công lực lên, ngấm ngầm chuẩn bị thôị
Huyền Linh Tú từ từ đi vào chỗ giữa bốn người, khoang tay về phía sau, đứng yên gật đầu nói:
- Được rồi! Các người ra tay tấn công đi!
- Tiểu bối xin thất lễ!
Thực Cô Tiên mồm nói như vậy, tay múa tít thanh kiếm Đồng Da, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh tía, rồi đột nhiên hóa thành vô số bóng kiếm nhằm đầu Huyền Linh Tú bao trùm xuống.

Không riêng gì Thực Cô Tiên, cả Đồng Địch Tiên, Ly Hỏa chân nhân Cảnh Tú Nguyên cũng ra tay tấn công một lúc, người múa sáo, kẻ phất cờ đồng thời tấn công tới Chỉ có Đại Giác đại sư là tấn công hơi chậm nhưng cũng chỉ cách nhau có một ly thôi Lão hòa thượng vận hết công lực sử dụng thế "Kiên Càn Khiên Khôn" (vai gánh càn khôn), trong pho Phục Hổ trượng pháp, tuyệt nghệ của Thiếu Lâm, quét ngang một thế.
Thế công của bốn người thực như bài sơn đảo hải, trời đất biến sắc, xung quanh đó năm trượng mà không khác gì rồng cuốn gió mà cuốn cả vào nơi chính giữa vậy
Chỉ nghe thấy kêu "Bùng" một tiếng bóng người đã tản mát, cuồng phong cuộn lên như sấm sét, cả bốn người cũng không hiểu Huyền Linh Tú đã ra tay như thế nào mà không một ai trông thấy rõ. Đồng Địch Tiên với Đại Giác đại sư bị đẩy ra ngoài xa mấy trượng trước. Thực Cô Tiên kêu "Hự" một tiếng, loạng choạng lui về phía sau bảy tám bước, thanh kiếm Đồng Da bị tuột khỏi tay bay ra ngoài xa khi rớt xuống đất đã gẫy ra làm ba khúc.
Chỉ có Ly Hỏa Chân Nhân, tay múa Liệt Hỏa Kỳ, hình như chỉ bị lui có nửa bước rồi lại đứng yên luôn và trông rõ ràng đạo sĩ đã đứng yên rồi, nhưng thân mình của y lại bỗng lảo đảo, và y phải lùi về phía sau bốn năm bước mới đứng vững được thực sự, nhưng sắc mặt của y nhợt nhạt và mồm thổ ra một khẩu máu tươi ngay
Thực Cô Tiên với Ly Hỏa Chân Nhân công lực thâm hậu hơn, mà cả hai đều bị nội thương hết. Đồng Địch Tiên với Đại Giác đại sư tuy hai người này công lực hơi kém. Nhưng chẳng bị nội thương gì hết, như vậy hiển nhiên Huyền Linh Tú có ý muốn cho đại đệ tử của Đồ Long đảo là Thực Cô Tiên với Liệt Hỏa Chân Nhân một bài học.
Trận đấu ấy làm cho những người đứng xem ở bên ngoài đều hoảng sợ vô cùng. Trì lão Tàn với Lầu Nhất Quái nhìn nhau, khẽ gật đầu một cái hình như nhìn nhận lão già ở Bắc Hải này quả có tài ba thực.
Lúc này mặt của Huyền Linh Tú mới bớt căng thẳng, rồi lại đưa mắt nhìn Hắc Ma Lặc, Thanh Lam và Văn Úy ba người, rồi giọng nói:
- Ba người cũng lại đây đỡ của lão phu một thế đi!
Hắc Ma Lặc ngẩn người ra giây lát, rồi vội cung kính vái chào và nói:
- Lão tiền bối..
- Lời nói của lão phu nặng như núi Thái Sơn các ngươi khỏi cần phải nói nhiều!
Hắc Ma Lặc liền đưa mắt nhìn Trì lão Tàn. Ngờ đâu Trì lão Tàn lại mỉm cười nói:
- Sư huynh đệ các người là thừa lệnh sư tôn đem thơ tới nhưng lão

già Huyền Linh cứ đòi thử thách các ngươi có ra tay chống đỡ cũng không phải là thất lễ, các ngươi nên rõ thế nào gọi là cung kính bất như tuân mệnh? Chỉ có tuân lệnh mới là cung kính ông ta thôi! Vậy các người hãy tiến lên đi!
Hắc Ma Lặc, Thanh Lam, Văn Úy bất đắc dĩ đành phải tiến rạ
Chu Lục Vân biết đại sư huynh mình với Thanh Lam hai người chưa chắc đã địch nổi Huyền Linh Tú, dù có thêm Văn Úy nhưng người anh rể này công lực lực rất kém. Nên nàng vội để cây Thiết tỳ bà xuống, tiến lên vái chào Huyền Linh Tú và nói:
- Lão tiền bối, xin cho phép tiểu bối cũng theo được đại sư huynh chống đỡ thế công của lão tiền bổi
Khinh Vân thấy chồng ra trận, lo âu vô cùng. Lan Nhi, Bạch Mai và Liễu Kỳ thấy Lam đại ca ra trận ai nấy cũng đều tiến lên và nói với Huyền Linh Tú rằng:
- Lão tiền bối cho phép chị em chúng tôi được dự vào chống đỡ một thế nhé?
Thực sự Huyền Linh Tú không muốn đấu với các con nhỏ này, nhưng bây giờ thấy mọi người đều nhảy ra xin đấu như vậy, liền gật đầu mỉm cười đáp:
- Đáng nhẽ mấy con nhỏ các ngươi được miễn thử, nhưng bây giờ các ngươi đều tự nguyện chống đỡ một thế võ của lão phu, thì các ngươi cứ việc ra đây!
Hắc Ma Lặc thấy các người cùng ta cả mình không tiện ngăn cản, chỉ cau mày lại thôị Chàng vội rút thanh kiếm gỗ ở ngang lưng rạ Thanh Lam, Lục Vân và Lan Nhi ba người cũng rút bảo kiếm ra, bốn người đứng làm bốn hướng.
Vì bốn người, mỗi người học được của Côn Luân lão nhân một thế tuyệt học, lúc này đứng ra bốn phương, đúng ngaybài phương vị của Bát Quái, và mỗi người phụ trách hai cửa, Bạch Mai cầm thanh bảo kiếm sáng quắc đứng ở giữa Thanh Lam và Lan Nhi, Liễu Kỳ đứng cạnh Thanh Lam với Văn Uý, Khinh Vân với chồng mới học được ba miếng Thích Thiên Trưởng và Tiên Thiên Thái Cực thức nên hai vợ chồng chỉ dùng tay không đứng ở giữa Thanh Lam với Lục Vân thôị
Tám thanh niên nam nữ ấy, ngoài Hắc Ma Lặc gầy gò, bé nhỏ, đen thui trông rất xấu xí ra, còn thì bảy người kia, hai nam năm nữ, nam thì như cây ngọc trước gió, nữ thì như những bông hoa mới nở. Thực là người nào người nấy đều là thiên phẩm của trần gian, long phượng trong đám người
Huyền Linh Tú ngắm nhìn các thanh niên nam nữ một hồi cũng phải gật đầu khen ngợi thầm, rồi từ từ đi vào giữa đám người và hỏi:

- Các ngươi đã chuẩn bị xong chưả
Bọn Hắc Ma Lặc, Thanh Lam tám người, vì vừa rồi đã thấy Huyền Linh Tú ra oai lực mạnh như thế nàỏ Bọn Ly Hỏa Chân Nhân với Thực Cô Tiên bốn người công lực thâm hậu như thế mà mới có chống đỡ được có một thế đã bị thương cả rồi, nên lúc này đến lượt họ, không người nào dám sơ ý hết đều vận hết chân lực vào cánh tay phải để hợp sức mà chống đỡ thế chưởng của Huyền Linh Tú.
Mọi người thấy Huyền Linh Tú giỏi như vậy, ai nấy đều cung kính vái lạy và đáp:
- Tiểu bối đã chuyển bị xong rồi, xin lão tiền bối ra tay đi!
Không hiểu tại sao Huyền Linh Tú đưa mắt liếc nhìn tám người một lượt, rồi bỗng do dự hẳn và nghĩ bụng:
“Tuy Huyền Linh trưởng của ta có thể thâu phát được tùy theo ý muốn thực, nhưng khi ta đã đưa ra rồi thì uy lực mạnh không thể tưởng tượng được. Tám người này tuổi họ đều trên dưới hai mươi, dù chúng có học võ từ lúc mới lọt lòng mẹ, nhưng cũng chỉ có bấy nhiêu tuổi đời thôi, đừng nói là một thế của mình, ngay đến đỡ một thế của các môn hạ mình cũng chưa chắc đã nổị”.
Nghĩ như vậy, y liền trầm ngâm hỏi:
- Mấy đứa nhỏ, các ngươi tự tin có thể chống đỡ nổi một thế của lão phu không?
Lan Nhi vốn dĩ là người không biết sợ hãi gì cả, nàng thấy đấu như thế này rất thích thú, nên nghe thấy Huyền Linh Tú hỏi như vậy, nàng vội đỡ lời nói:
- Thưa lão tiền bối, chẳng nhẽ chúng tôi nhiều người như thế này mà chống đỡ không nổi một thế của lão tiền bối hay saỏ Mời lão tiền bối cứ việc ra tay đi!
Bạch Mai cũng cười khanh khách xen lời nói:
- Lão tiền bối, chị Lan Nhi nói rất phải! Chúng tôi nhiều người như thế này mà chống đỡ không nổi một thế của lão tiền bối thì thực là xấu hổ chết đi được!
Thiên Lang, Thiên Hồ thấy con gái mình nhảy ra dự trận đấu, hoảng sợ đến thất sắc, nhưng vì vợ chồng thấy Trì Lão Tàn không ngăn cản, nên họ cũng không dám lên tiếng. Hai người chỉ đưa mắt nhìn nhau, rồi ngấm ngầm rút cây Ngọc Như Ý ra, từ từ đi tới phía sau Lan Nhi để đề phòng hễ thấy con gái mình bị nguy hiểm là xông ra, hợp sức chống đỡ thế chưởng của đối phương luôn.
Vợ chồng y tưởng có chuẩn bị như thế mới đỡ lo âu, nên yên chí vô cùng.
Tâm ý của họ thế nào thì Trì Lão Tàn đều biết rõ hết, nhưng ông ta

chỉ nhếch mép cười nhạt thôị Tất nhiên ông ta đứng cạnh đó thì khi nào ông ta lại chịu để cho cháu gái cưng của mình bị thương?
Huyền Linh Tú thấy Lan Nhi với Bạch Mai nói như vậy liền gật đầu đáp:
- Mấy con nhỏ có can đảm như vậy kể cũng hiếm có đấỵ Nếu thế, lão phu ra tay đấy nhé?
Nói xong, ông từ từ giơ hai tay lên, đột nhiên ở trên không quay một vùng, mồm thì quát lớn:
- Các cháu nhỏ phải cẩn thận!
Thế đó là "Nhật Nguyệt Song Huyền" (mặt trăng và mặt trời cùng treo lên một lúc). Vừa ra một cái đã có một luồng nội gia cường phong mạnh không thể nào tưởng tượng được đẩy ra bốn mặt tám phương ngaỵ Nhưng luồng cuồng phong đó vừa nổi lên thì đã có một luồng kiếm quang cũng nổi lên theo, tựa như núi băng dời bạc loé lên trên cao, ánh sáng loé mắt, làm cho mọi người không còn trông thất gì hết.
Ngoài năm trượng, những người tại đó còn cảm thấy buốt sương, đủ thấy oai lực của làn kiếm thế mạnh biết bao Thực là trên đời này chưa bao giờ lại có một trận kiếm thuật kỳ lạ như vậy, khiến những người đứng xem cũng phải kinh hãi vô cùng.
Lẽ dĩ nhiên là luồng kiếm quang lợi hại ấy của Thanh Lam, Lan Nhi, Lục Vân và Hắc Ma Lặc bốn người phát rạ Bốn thế kiếm:
Càn Khôn Nhất Kiếm, Trấn Đối Nhất Kiếm, Khảm Ly Nhất Kiếm, Cấn Tổn Nhất Kiếm mà nên. Bốn thế kiếm này là của Côn Luân lão nhân, căn cứ ở như Càn Khôn Bát Kiếm mà nghiên cứu ra, nên đặt tên là Càn Khôn Tứ Kiếm. Khi bốn thế kiếm ấy đã hợp kích thì oai lực có thể có thể cướp đoạt cả oai quyền của trời đất. Thực người ở trong thiên hạ, dù có giỏi đến đâu, cũng không thể nào chống đỡ nổị
Bốn thế kiếm của bốn người vừa phát động thì Văn Úy đã giở Phích Thiên chưởng, và Khing Vân cũng giở Tiên Thiên Thái Cực thức ra liền.
Bạch Mai nhanh nhẹn nhảy lên, giở Long Phi Cửu Thiên thân pháp ra, kiếm ở trong tay nàng thì sử dụng thế Càn Tam Liên, thế thứ nhất của pho Càn Khôn Bát Kiếm mà bổ mạnh xuống.
Tất nhiên trong đám người đó chỉ có Liễu Kỳ là yếu kém nhất.
Nàng giở thế Bàn Không Khiêu Nguyệt của Trung Nam kiếm pháp ra, thích với lão hộ chúng...
... Lúc ấy Thanh Lam đã lấy một cái hộp ngọc nho nhỏ trong túi ra, cầm hai tay dâng lên luôn.
Huyền Linh Tú đỡ lấy cái hộp ngọc, đưa cho tên đạo đồng đứng

cạnh đó rồi gật đầu nói:
- Côn Luân lão nhân học rộng tài cao, đã tính toán cái gì là không sai một ly một tý nào cả. Mắt suối ở Bắc Hải bị nứt cũng không giấu diếm nổi y! Hộp cao rồng này trộn với mấy chục công nước sôi, rồi trộn với cát và đá, vừa lấy dùng để gắn chỗ nứt đó. Hắc thiếu hiệp, Giang thiếu hiệp, hai vị làm ơn về thưa với sư tôn là lão phu thay mặt tất cả sinh linh ở Bắc Hải này thành thực cám ơn tôn sư!
Hắc Ma Lặc với Thanh Lam hai người luôn mồm nói "Không dám".
Huyền Linh Tú bỗng quay đầu lại bảo Sĩ Ngạc:
- Nghiệp xúc! Ngươi đi Trung Nguyên chuyến này đã táo loạn và liều lĩnh vô cùng! Không những người đã trái giới điều của bổn môn, lại còn làm nhục đến sư môn nữa! Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có cả, ngươi còn nói năng gì nữa không?
Biết không thể nào chối cãi được nữa, Sĩ Ngạc đành phải quỳ xuống trước mặt Huyền Linh Tú rồi nhận hết tội lỗi rồi móc túi lấy cuốn Dịch Cân Kinh ra trả lại cho Đại Giác đại sư. Y còn xưng cả việc xúi dục Bắc Hải Thất đi lùng cái vòng Phích Lôi nữa
Huyền Linh Tú vừa nãy vẫn coi trời bằng vung, tính rất tự phụ và cũng rất ưa sĩ diện. Bây giờ ông ta thấy đại đệ tử của mình vắng mặt mình mà dám ở Trung Nguyên gây nên những tội tầy đình như thế, ông ta cảm thấy hổ thẹn với mọi người vô cùng, không sao nhịn được, liền thét lớn một tiếng, giơ hữu chưởng bổ xuống luôn một thế. Sĩ Ngạc chỉ kịp rú lên thì đã ngã lăn ra đất chết tốt liền.
Huyền Linh Tú vẫn chưa nguôi cơn giận, quay đầu lại nói với Thực Cô Tiên và Đồng Địch Tiên rằng:
- Hai ngươi hãy về thưa cùng tiên sư là nghiệp đồ đã bị lão phu dùng gia pháp xử tử rồi!
Thực Cô Tiên với Đồng Địch Tiên chỉ vâng vâng dạ dạ thôi chứ không dám nói nhiệu Đại Giác đại sư lấy lại được vật báu trấn chùa và lại thấy Sĩ Ngạc chết một cách thảm thương như thế, liền chắp tay lên ngực niệm phật hiệu luôn mồm.
Chị em Khinh Vân, Lục Vân thấy đã trả được mối thù cho cha rồi, liền khóc vái lạy Huyền Linh Tú.
Bạch Mai thấy Huyền Linh Tú với Trì Lão Tàn đã nói rõ thân thế của mình nàng chỉ muốn lên ngay Côn Luân để cha gặp thôi, cho nên nàng đưa mắt nhìn Thanh Lam và hỏi:
- Lam đại ca đưa em đi Côn Luân nhé?
Thanh Lam khẽ gật đầu, vừa cười vừa đáp:
- Đại sư huynh với Chu sư tỷ đều phải về núi phúc mệnh. Ngu huynh từ khi được nhận làm đệ tử ký danh của Côn Luân đến nay vẫn chưa

được phải đi lên trên đó!
Lan Nhi vội xen lời hỏi:
- Lam đại ca! Thế còn em thì saỏ
Văn Úy và Khinh Vân cũng xen lời hỏi:
- Vợ chồng chúng tôi mộ danh Côn Luân lão thần tiên đã lâu, nhân dịp này các ngươi hãy để cho vợ chồng chúng tôi được đi theo để được lên trên đó chiêm bái ngài Nhưng không biết lão thần tiên có cho phép chúng tôi được bái kiến không?
Hắc Ma Lặc vừa cười vừa đỡ lời:
- Sư phụ rất ưa những thanh niên hậu bối hiền phu phụ lại không phải người ngoài, vậy cứ cùng đi với chúng tôi cũng không saọ
Tiểu Hồng thấy mọi người đều đi cả, nàng liếc mắt nhìn Thanh Lam một cái, thấy chàng gật đầu, nàng bèn tiến tới trước mặt Huyền Linh Tú, quỳ xuống, ứa nước mắt ra nói:
- Sư phụ! Đồ đệ cũng muốn đi theo Lam Đại ca với Chu sư tỷ đi Côn Luân!
Huyền Linh Tú hơi ngạc nhiên, nhưng ông ta rất thông minh, vừa rồi trông thấy Hồng Tiếu liếc nhìn Thanh Lam nên ông ta đã hiểu ý ngay liền gật đầu mỉm cười đáp:
- Con nhỏ này cũng si tình lắm! Mọi việc của Bắc Hải này được Côn Luân lão nhân giúp cho như vậy, tiện thể mi làm đại biểu cho lão phu lên trên Côn Luân để cám ơn ông ta cũng được!
Tiểu Hồng thấy sư phụ hình như đã hiểu biết rõ tâm sự của mình, hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng nhưng mặt tươi cười như hoa nở và đáp:
- Sư phụ.... Sư phụ thương con quá!
Chuyện Cô Gái Áo Đỏ tới đây đã kết thúc, nhưng vẫn phải nói thêm vài câu để nhiều vị khỏi thắc mắc:
Sau khi lên núi Côn Luân, các người vái lạy Côn Luân lão thần tiên xong rồi, Trì Lão Tàn nói với Côn Luân lão nhân cho phép Thanh Lam được thành hôn với Chu Lục Vân, Lan Nhi, Liễu Kỳ, và Tiểu Hồng...
Thế là có công mài sắt có ngày nên kim! Mấy thiếu nữ ra sống vào chết để lấy được người mình yêu, nàng nào cũng toại nguyện cả. Nhất là Bạch Mai, không những lấy được ý trung nhân mà lại còn được nhận cha là Tinh Tinh Tử tức Thiên Lý Cô Hành Khách nữa.

Hết

Nguồn: Vietkiem.com
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 10/05/2004 11:53:38 SA